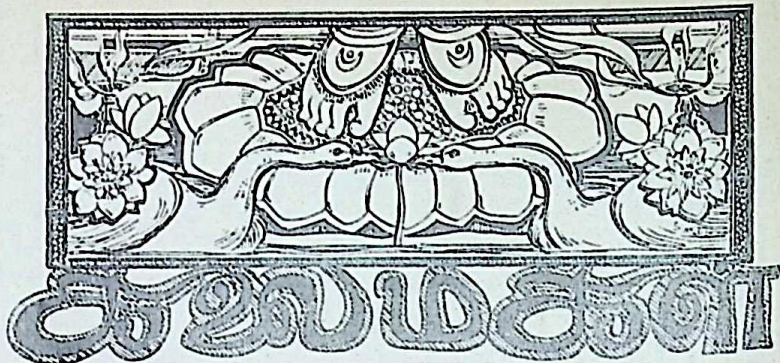

Kmm0900

தொகுதி ௫

(பகுதி ௨௫—௩௩)

[ஸ்ரீமுகஸூ தைமீ முதல் பவஸூ ஆனீமீ வரை]

கௌரவப் பத்திரிகாசிரியர்கள்

- (1) பே. நா. அப்புஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல். (2) எஸ். அனவரதவிநாயகம் பிள்ளை, எம். ஏ., எல். டி. (3) மு. இராகவையங்கார், தமிழ் லேக்ஸிகன் ஆபீஸ் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர். (4) கே. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல். (5) டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார், பி. ஏ., பி. எல். (6) தி. சிவராமசேதுப் பிள்ளை, எம். ஏ., பி. எல். (7) க. அ. நீலகண்டசாஸ்திரி, எம். ஏ. (8) எம். லக்ஷ்மி அம்மாள், எம். ஏ., எல். டி. (9) எஸ். வையாபுரீப் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல். (10) டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர், பி. ஏ. (நீர்வாகப் பத்திரிகாசிரியர்.)

வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதையர் (உதவிப் பத்திரிகாசிரியர்.)

1934

சென்னை லா ஜர்னல் அச்சுக்கூடம், மயிலாப்பூர்.

உரிமை பதிவு செய்யப்பட்டது.]

[ந. 2—6—0.

உ
கணபதி துணை

வலிவலமும்மணிக்கோவை (குறிப்புரையுடன்)

பதிப்பாசிரியர்:

மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணத்ய கலாநிதி
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

சென்னை லா ஜர்னல் அச்சுக்கூடம்

மயிலாப்பூர்.

பவனா ஆனியர்

1934

(All rights reserved)

உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

“பிடியத னுருவுமை கொளங்கு கரியது
வடிவொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவா வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

(நீருஞான. தேவாரம்.)

தமிழ் மொழியின் நயங்களைப் புலப்படுத்தி விளங்கும் பல வகைப் பிரபந்தங்களுள் மும்மணிக்கோவை யென்பது ஒன்று. நவமணிகளுள் நிறங்கள் வேறுபட்ட புருடராகம், வைரீயம், கோமேதகம் என்னும்* மூவகை மணிகளாற் கோக்கப் பெற்ற கோவையைப்போலவே தம்முள் வேறுபட்ட ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் மூவகைச் செய்யுட்கள் முப்பதால் அமைக்கப்படுவது அப்பிரபந்தம்; இந்த மூன்று வகைச் செய்யுளும் அந்தாதியாகியும் ஈற்றுச்செய்யுளின் இறுதியும் முதற்செய்யுளின் முதலும் ஒன்றுபட்டு மண்டலித்தும் அமைந்துவரும். வேறுவகையான அமைப்பையுடைய மும்மணி மாலை யென்னும் பிரபந்தம் ஒன்று உண்டு.

‘கற்றதனால் ஆயபயன் வாலறிவன் நற்றாள் தொழுதலே’ என்னும் உண்மையை உணர்ந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் பலர் தம்மை அலங்கரித்துத் தம்மழகைப் பாராட்டாமல் வழிபடுகடவுளர் முதலியோரை அலங்கரித்து அவர் விசேடங்களை யறிந்து இன்புறும் கருத்துடையவர்கள்; அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்படுக்கவர்கள், “துலங்காரங் கண்டசரந் தோள்வளைமற் றெல்லாம், அலங்கார மேயுணைப்போ லாமோ” (தமிழ்வினோது) என்பதையறிந்து தமிழால் அலங்கரிக்கத் தொடங்கிப் பலவகைப் பிரபந்தங்களை இயற்றினர். பதினொராம் திருமுறையில் ஏழு மும்மணிக்கோவைகள் இருக்கின்றன. ஆதி குமரகுருபரமுனிவர் இரண்டு மும்மணிக் கோவை இயற்றியுள்ளனர்.

* “மும்மணியா வனசொன்ன புருடராகம், உறுவயிடு ரியங்கோமே தகமே யென்றாக கோதுவர்.” திருவால. 25 : 22.

வேறு பல புலவர்கள் இயற்றிய மும்மணிக்கோவைகளும் பல உண்டு. இங்ஙனம் பலபுலவர்களால் தம் கருத்தை அமைக்கும் இடமாக அமைந்த மும்மணிக் கோவை சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுளின் பார்படும்; “இறுதி யெழுத்தும் சொல்லும் இடையிட்டித் தொடுத்த செய்யுளந்தாதி விகற்பம், உதயனன் கதையும் கலியாண கதையும் பன்மணிமாலையும் மும்மணிக்கோவையும் என்னும் அவற்றட் கண்டுமொள்க” (யா. வி. சூ. 53, உரை) என்பதில் செய்யுளந்தாதிக்கு ‘மும்மணிக்கோவை உதாரணமாகக் காட்டப்பெற்றிருத்தல் காண்க.

இத்தகைய சிறு பிரபந்தங்கள் படிப்பவர்களுக்கு எளிதில் பல கருத்துக்களையும் சொற்பொருட் சுவைகளையும் அன்பையும் புலப்படுத்தி ஆசிரியருடைய ஆற்றலை விளக்குகின்றன. தொடர்ந்து பயிலும் ஆற்றல் இல்லாத இளம்பருவத்தினருக்கு உரிய பாடபுத்தகங்களாக இவ்வகைப் பிரபந்தங்கள் பண்டைக் காலத்துத்தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் பயிற்றப்பட்டன; அதனால் இவை தமிழறிவு பெற்றார்க்கும் பெற விரும்புவார்க்கும் ஒருங்கே இன்பந்தருவன ஆகும்.

வலிவலமும்மணிக்கோவையென்பது, சோழநாட்டின்கண் மூவர் தேவாரத் திருப்பதிகங்களையும் பெற்ற சிறப்புடைய ‘வலிவலம்’ என்னும் திருத்தலத்திற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ மனத்தணைநாதர்மீது இயற்றப்பெற்றது; விராயகர் காப்புச் செய்யுளோடு முப்பத்தொரு செய்யுட்கள் அடங்கியது. இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை.

தேவாரத்தை ஒத்ததொடங்குவோர் யாவரும் முதலில் ஒதும், “பிடியத னுருவுமை” எனவரும் திருப்பாட்டு இத்தலத் தேவாரப் பதிகத்திலுள்ளதே. இத்தலத்தின் வேறு திருநாமங்கள் ஏகசக்கர புரம், கொன்றைவனம், வில்வவனம் முதலியன. இங்கே கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள திருமாலுக்குரிய திருநாமமாகிய ஏகசக்கர நாராயணப்பெருமாளென்பது இத்திருப்பதியின் பெயரால் வந்ததென்று தோற்றுகின்றது. இவை இந்நூலுள் “ஏக சக்கர வெழினகர்க் கதிப” (4) எனவும், “கொன்றை வனத்தார்”, “மன்றலங் கொன்றை வனத்துறை நாயக”, “கானம ரிதழிக் கானகத் திறைவ” (6,7,13) எனவும், “பல்லவம் பொதுளிய வில்லவன நாதன்” (4) எனவும் வந்துள்ளன. இங்கே எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் திருநாமமாகிய மனத்துணை நாதரென்பது இந்நூலிற் பலவிடங்களிற் பலவகையாக எடுத்துப்பாராட்டப் பெற்றுள்ளது. அம்பிகையின் திருநாமம் மாழையுண்கண்ணி, மாழை

யொன்கண்ணியென்பன; இவை, “மாழையுண் கண்ணி கேள்வநீ கேண்மோ”, “நீளயின் மருட்டு மாழையுண் கண்ணி”, “மாழையுண் கண்ணி மாதுமை”, “மாழையொண் கண்ணி கேள்வன்” (1,4,7,10) என்று இந்நூலுள்ளும் “மாழையொண் கண்ணுமைய மணந்தாணை வலிவலந்தனில் வந்துகண்டேனே” (சுந்தர. தே.) என்று தேவாரத்திலும் வந்துள்ளன.

முற்காலத்தில் இத்தலத்தில் மதிலும் அகழியும் இருந்தன வென்றும் அவற்றின் சின்னங்கள் இப்பொழுதும் காணப்படுகின்றன வென்றும் கூறவர்; “வரைதிகழ்மதில் வலிவலம்”, “வானனை மதில் வலிவலம்”, “மலைமலி மதில் வலிவலம்” என்று திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், “நெடுங்கொடி துடங்கும், செம்பொற் புரிசையும்” (22) என்று இந்நூலாசிரியரும் கூறியது அம்மதிலையே போலும். “நிலஞ்சூழ் பரவை நிரைமல ரேந்தி, வலஞ்சூழ் வருடம் வண்ண மேய்ப்பப், பொய்கைசூழ் வலிவலப் புதழ்கக ரமைந்தோய்” (25) என்பதில் அகழி கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நூலாசிரியர் பல பழந்தமிழ் நூல்களைக் கற்றணர்ந்து அதனாற்பெற்ற அறிவினைச் சிவபிரானது புகழைப்பாடுதலிலேயே பயன்படுத்தும் தன்மையினர்; சங்கநூற் சொற்றொடர்களையும் கருத்துக்களையும் பழைய நூலுரைகளையும் மனங்கொண்டு அவற்றை உரிய இடங்களில் அமைத்துள்ளார்; சிவபிரான் திருவடியன்பும் அடியார்பால் ஓடியா நேயமும் உள்ளவர்; நன்மை தீமையாகிய இயல்புடையாரின் வாழ்க்கைநிகழ்ச்சிகளையும் நல்வினை தீவினைகளின் இயல்பையும் அவற்றால் விளையும் இன்பதுன்பங்களையும் நன்கறிந்தவர்; செல்வர்களுடைய இறுமாப்பை அறிந்து வருந்துபவர்; வறியநிலையால் வாடி அறத்தாறீட்டும் செல்வவாழ்வை விரும்புபவர்; மேன்மேலும் கற்றுச் சிறந்து சிவபிரான் திருவருட் புகழையே பாடவேண்டுமென்னும் பேராவலுடையவர்; திருநீறு, கண்டிகை, அஞ்செழுத்து, சைவநூல்கள் ஆகிய இவற்றிற்குறைவிலா அன்புடையவர்; அடியார் யாவராயினும் அவரைத் தேவரென்றே சேவடி தொழும் அன்புவேண்டுபவர்; சிவபிரான் அருளேதுனையென இருப்பவர்; பாசத்தின் நீங்கும் ஆசையுடையவர்; சிவபிரானது முழுமுதற்றன்மையை உணர்ந்தவர்; தம்மை இழிந்தவராகக் கருதி இரங்கும் சீலமுடையவர்; மனம் ஒரு நிலையுற்று நின்றலையும் அவாவுபவர். வேந்தர்வாழ்வு (10,13), நூராக்குழியாகிய வயிற்றுப் பிழைப்பின் பொருட்டுப் பலவகை இழிதொழில் புரிபவர் செயல்கள் (10), செல்வர்வாழ்வு, வறியோர் துன்பநிலை, அறிஞர் இலக்கணம், கல்லாமாக்கள் இயல்பு, போகபூமி வாழ்க்கை, தேவர் வாழ்க்கை,

மனிதர் வாழ்க்கை, நரகவேதனை (13) முதலியவற்றைப் பற்றிய செய்திகளை இவர் விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றார். சிவபிரானது திருமணம் (1), திருவுருவம் (4,19), திருநடனம் (16), அம்பிகையின் திருவுருவம் (7) ஆகியவற்றை இவர் வருணிக்கும் பகுதிகள் அழகானவை. ஓயாப்பிறவி யொழிவதற்குப் பற்றுக்கோடாவன வலிவலப் பெருமான் திருவடிகளை (26) யென்றுணர்ந்த ஆசிரியர் அத்திருவடிகளை, 'தெளியாத யாவற்றையும் தெளிவிக்கும் தேற்றாக்கொட்டை' (9), 'குறையாத பிறவிக் கோடைநீர இன்பங்கூரும் நீழல்' (19), 'பெரிய திருக்கை மாற்றும் மருந்து (29), 'பிறைப்பிணிக்கு மருந்து, கூற்ற வனுக்குக் கூற்று, வேதமாகிய வண்டினுக்கு விரிந்த மலர்' (30) என்று சிறப்பித்திருக்கிறார்.

மனத்துணைநாதரென்னும் திருநாமத்தை உட்கொண்டு இவ்வாசிரியர், 'நீ மனத்துணைநாதனாகலின் என் விருப்பத்தைச் சொல்வேன்' (1) என்றும், 'நீயசெயல்கள் பல அடியேன் செய்தேன்; யான் செய்யும் இச்செயலுக்குக் காரணம் எளியேன் மனமே; ஆயினும் அதற்கும் ஆதி நீ ஆதலின், இனிப்பொறுக்கமாட்டேன். என்செயலெல்லாம் நின்செயலென்றே சபையில் நின்று அலர் தூற்றவேன்' (16) என்றும் கூறும்பகுதிகள் அறிந்து மகிழ்தற்குரியன. 'வேதத்திற்கும் பிறபொருள்கள் யாவற்றிற்கும் சேய்மையிலுள்ளவராக இருந்தும் என்மனத்தில் வந்து எழுந்தருளியவர்' (5) என்றும், "சிந்தையுஞ் செல்லா தாயினும் வந்தென, துள்ளத் துள்ளே உள்ளுறி விளைந்த, துன்னரு ளமிழ்தே பின்னொவ னுளதோ, ஆதலின் மனத்துணையாபவ லீயே" (22) என்றும் உள்பகுதிகளும் அத்திருநாமத்தின் பொருள்பற்றி எழுந்தனவே யாகும்; இக்கருத்தையே உளங்கொண்டு திருநாவுக்கரசு நாயனரும் இத்தலத் திருத்தாண்டகத்தில் ஒவ்வொரு திருப்பாட்டிலும் சிவபிரான் பெருமையைப் பலபடப் பாராட்டி நற்றடியில், "வலிவலத்தான் காணவனென் மனத்து ளானே" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினாரென்று தோற்றுகின்றது. இத்தாலுள் தலைகூற்றாகவும் (6), தோழிகூற்றாகவும் (14), நித்தாத்துதியாகவும் (8) ஒவ்வொரு செய்யுள் உள்ளது. தலைகூற்றில், உள்ள, "கொன்றை வனத்தார் அத்தார் நல்க நோக்க மொன்றும் தத்தலர்" (6) என்பதில தோன்றும், 'சரக் கொன்றை மலர் மிக்குள்ள இடத்திலிருப்பவர் ஒரு தாரைத் தரவில்லை' என்னும் குறிப்பும், 'என் விருப்பம் இன்னதென்று தெரிந்திருந்தும் அருள வில்லை; இவரை மனத்துணையாரென்று சொல்லுதல் ஏன்?' என்று அத்தலைகூறுவதாக உள்ள குறிப்பும் நயம்பெற அமைந்துள்ளன. நல்கினை தீயினையென்னும் இரண்டையும் இரண்டு களிஞ்சுவும்

உயிரைக் கட்டுத்தறியாகவும் உருவகம் செய்து அக்களிற்றின் பிணிப் பிலிருந்து தம்மை விடுவிக்கவேண்டுமென்று இறைவர்பால் முறையிடுபவராகிய ஆசிரியர், “வாரண மடர்த்த காரணன் நீயே, ஆதலின் இதுமற் றம்ம நமக்கோ, அடா அ தென்னப் படா அ தன்றே” (13) என்றும் தம் மனத்தை அன்பினுற் குழையச்செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டுவார், “வடவரை குழைத்தோய்த், கயலா யென்மனம் குழைப்ப, தியலா தென்ப திறம்பூ துடைத்தே” (7) என்றும் சுவபிரா னுடைய பாக்கிரமச் செயல்பளை எடுத்துக்காட்டிப் பிரார்த்தித் தின்றார். தம்பிழைப்பைப் பொறுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புவார், “கல்லா லெறிந்த பொல்லாப் புத்தனும், செருப் பதைப் பணித்த பொருப்பிடைப் புனிஞனும், ஒருகா லன்றி யூடல் தீர, இருகா லீரவி லேவிய வொருவனும், பிழைத்தன பொறுத்தல் போல நாயேன், இழைத்த தீவினை யாவையும் பொறுத்த” (4) என்று சாக்கியநாயனார் முதலியோர் செய்த பிழைகளைச் சுவபிரான் பொறுத்தாண்டதை யெடுத்துக் காட்டுகின்றார். “உள்ளன போல வில்லன விசைப்பினும், நல்லன போலத் தீயன நவிற்பினும், புதழ்ந் தன போல விதழ்ந்தன வடியேன், உரைத்தன னாயினும் பொறுத்தி” (25) என்று வேண்டுதல் மனத்தை உருக்குகின்றது. சுவபிரான், “தினைத்துணை யன்பு செய்யினு மதனைப், பனைத்துணை யாக்கிப் பயன் கொடுத் தருள்வோன்” (10) என்பதை உணர்ந்த இவ்வாசிரியர் “மாசற மேற்கதி வழங்குதல் வேண்டும், அன்னது வழங்கா யாயினு நின்னடித், தாமரை தொழுஉந் தாவா நேயம், இன்னு மின்னு மதுவே யெய்தத், தருவது வேண்டும்” (28) என்று குறையிரத்தல் முத்திச் செல்வத்தினும் அன்பையே பெரிதாக நினைப்பவரென் பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. இப்பகுதி, “தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியா யுன்றன் றிருடந் கும்பிடப் பெற்று, மண்ணிலே வந்த பிறவியே யெனக்கு வாஸிதா மின்பமாம்”, “கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி, வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” (பேரிய புராணம்), “ஆனபய பத்திவழி பாடுபெறு முத்தியது வாகநிகழ் பத்தசன வாரக் காரனும்” (திருவகுப்பு) என்னும் அருமைத்திரு வாக்குக்களை நினைவுறுத்தி இன்புறுத்துகின்றது.

உறுதியான இத்தகைய சிவபக்திச் செல்வமும் சிறந்த கல்வியும் இனிய செய்யுளியற்றும் ஆற்றலும் வாய்ந்த இந்நூலாசிரியருடைய வரலாறு ஒன்றும் தெரியவில்லையே என்னும் குறை மனத்தை வருத்து கிறது; எனினும் இந்நூலேனும் கிடைத்ததே யென்று எண்ணி ஆறுதலடைகிறேன்.

இந்நூலின் எட்டுச்சுவடி யொன்று, கும்பகோணம் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த சி. தியாகராசு செட்டியாரவர்களிடமிருந்து எனக்குக் கிடைத்தது. அது 150 வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டதாகத் தோற்றுகிறது. பின்பு பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களிடமிருந்து வேறொரு பிரதிகிடைத்தது. இரண்டிலும் 13-ஆவது செய்யுளின் இடையில் 72-ஆம் அடிக்குமேற்பட்ட சில அடிகள் காணப்படவில்லை. அப்பகுதிக்குரிய இடம் விடப்பட்டிருந்தது. ஆதலின் அப்பிரதிகளின் மூலப்பிரதி சிதைந்திருக்கலாமென்று தோற்றியது. இதனை எட்டிலிருந்து எழுதியுதவியவர் என் இளைய சகோதரர் சிரஞ்சீவி வே. சுந்தரேசையர்.

இதனை ஆராயுங்காலத்தும் பதிப்பிக்குங் காலத்தும் உடலிருந்து உதவிசெய்தவர்கள், சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் சிரஞ்சீவி வித்துவான் வி. மு. சுப்பிரமணிய ஐயரும், 'கலைமகள்' துணையாசிரியர் சிரஞ்சீவி வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதையரும் ஆவார்கள். இவர்களுக்கு நல்லாழ்வு உண்டாகும்படி செய்வித்தருளும் வண்ணம் மனத்துணைநாதர் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

ஸ்ரீ வலிலை சம்பந்தமான சில செய்திகளை அத்தலத்திலுள்ள ஸ்ரீமான் மனத்துணைநாத தேசிகரவர்கள் விசாரித்துக் எனக்கு அன்புடன் உதவினார்கள்.

'கலைமகள்' வெளியீடாக இப்புத்தகம் வெளிவருதற்குக் காரணராக இருந்த அப்பத்திரிகையின் அதிபர் ஸ்ரீமான் ரா. நாராயணசாமி ஐயரவர்களுக்கும் பத்திரிகாசிரியர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றி உரியதாகும். இது போன்ற வேறு பிரபந்தங்கள் வெளியிடும்படிக்கும் இவ்வுதவி என்னைத்துண்டுகின்றது.

'தியாகராஜ விலாசம்'
திருவேட்டிசுவரம்பேட்டை,
12—6—34.

}

இங்ஙனம்,

வே. சாமிநாதையர்.

கணபதி துணை

வலிவலமும்மணிக்கோவை

காப்பு

(வேண்பா)

மாமா துறையும் வலிவலத்து வாழ்வுகந்த
கோமான்மேன் மும்மணிக் கோவைக்கு—நாமாது
தும்பைச்செம் பொற்கொன்றைத் தொங்கற்சம் புத்தந்த
கம்பக்கும் பத்தும்பல் காப்பு.

நூல்

(அகவல்)

1. பூவிரி கமல மேவரு பொருட்டு
வட்டணை யிருந்த முட்டாச் செல்வத்து
வெண்ணரைக் குடுமிப் பண்ணவக் கிழவன்
சதுமறை முறையுனி வதுவைமனை தொடங்கத்
- 5 தாமரை பழித்த கைமருங் கமைய
அசும்பிருந் தொழுகும் பசம்பொ னுணியாத்
தேழ்பெரும் புடவிப் பாலிகைப் பொலிந்து,
நந்தா மரபிற் செந்தீ யோம்பப்
பசந்துழா யணிந்த செங்கனெடு மாயோன்
- 10 வெண்பொரி யேந்தி யன்பொடு தூவ
அடர்பொற் சிரகங் கரமலர் தாங்கி

குறிப்புரை

காப்பு. மாமாத - திருமகள். உம்பல் - யானை; என்றது விநாயகரை.
நாமாதும் உம்பலும் காப்பு.

1. அடி. 2. வட்டணை—வட்ட அணை; வட்டமாங்கு இருக்கை; (சீவக.
2433.) 3. கிழவன் - பிரமதேவர். 4. வதுவை வினை - கலியாணம். 6. பசம்
பொன் நாண் யாத்து - பசிய பொற்கயிறு கட்டி; நானென்றது காப்பு
நாணை. 7. ஏழு பெரிய தீவாகிய பாலிகை விளங்காநிற்ப. 10. பொரி மங்க
லப் பொருள்களுள் ஒன்று. 11. அடர் பொற் சிரகம்-தகட்டுப் பொன்றை

- இமைய மாதுல னுதகம் வார்ப்ப
 அமையா நோக்கி னிமையா நாட்டத்
 தெல்லொளி வானவர் பல்லான் டிசைப்பப்
 15 பாயிருள் பருகிப் பகலெதி ரெடுக்கும்
 ஆறிரு திறத்த அவிர்கதிர் மண்டிலம்
 நந்தா விளக்க முந்நுவந் தெடுப்ப
 வடவரை முதல தடவரை நெடுங்கால்
 விதானமந் தாகினி விண்கா வணத்தில்
 20 இருவரு மும்முறை யெரிவலஞ் சூழ்ந்து
 பொற்ற மரையிற் பொலிந்தசெஞ் சிறடி
 கற்ற மரையெனக் கரங்கொடு கோலிச்
 செம்பொற் சதங்கை சிலம்பொடு புலம்ப
 அம்மிமிசை யேற்றிச் செம்மையி னிறுவி
 25 வடதிசை யொருமீ னிருவரு நோக்கி
 உலவாக் காத லுவட்டெடுத் தொழு
 மணவினை முற்றி மகிழ்தூந் குளத்தின்
 இடப்பால் வைத்த விமய மாதுமை
 மாழையுண் கண்ணி கேள்வநீ கேண்மோ
 30 சுரிமுகப் பணிலஞ் சூலுனைர் தலறி
 மரைமலர்ப் பழனத்து வயின்வயி னுயிர்த்த
 பொழிகதிர் நித்திலம் புதுநில வெறிப்பச்
 சேற்றிடைத் தவமுந் தோற்ற மூற்றிருந்
 தாரமு துறைக்கும் பூரண மதியம்
 35 நீனிற வானத்து மீனின மினிரச்
 செல்வது பொருஉந் தொல்லியல் வழுவா
 மல்லலஞ் செல்வ வலிவல மூதூர்

செய்த கமண்டலம்; “அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கி” (கலி. 51 : 7.) 12. இமையமாதுலன்—இமய ஆசனாகிய மாமன். உதகம் - நீர். 14. எல் ஒளி - மிக்கவிளக்கத்தையுடைய. 15-6. எதிரெடுக்கும் - உமிழும்; ஆறிரு...மண்டிலம் - துவாதசாதித்தர். “அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பருதி” (பெரும்பாண். 1-2) 18. வடவரை—மேருமலை. கால்—தூண். 19. மந்தாகினி - ஆகாய கங்கை. காவணம் - பந்தல். “பந்தர் வானம் விதானமந் தாகினி” (பாசவதைப்பரணி, 156.) 22. கல் தாமரை யென—கல்லிலே முனைத்த தாமரை யென்று தோற்றம்படி. 22-4. கற்றாமரையென ஏற்றி. 25. வடதிசை ஒரு மீன்-அருந்தி. 29. மாழை-ஒருவகை மான்; மாடுபெயர். மாழையுண் கண்ணி: இத்தலத்து அம்பிகையின் திருநாமம். 30. பணிலம் - சங்கு. 31. மரைமலர்ப் பழனம் - தாமரை

- நண்ணிவாழ் மனத்துணை நாதனீ யாதலின்
யானொன் றுணர் த்துவ துளதே யாதெனின்
- 40 வெண்ணகைச் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி மகளிர்
கருங்கண் வலையிற் கட்டுண்டு கிடப்பினும்
ஆரா வியற்கை யவாமேற் கிளைப்பத்
தீரா வாகைத் திரைக்கட லழுந்தினும்
எண்ணில் கோடிப் பல்வகைச் சூழ்ச்சி
- 45 கணத்திடை யியற்றிக் கறங்கெனச் சழலினும்
கரவு பூண்ட கையர் பாற்சென்
நிரவுபூண் டென வேக்கற்று நிற்பினும்
அந்தர வுலக மவனி யாக
இந்திர செல்வ மெய்தினீர் நிரூப்பினும்
- 50 அத்திற னன்றி யனந்தபல் கோடி
எத்திற னெத்திற னிசையினு மென்மனம்
முண்டத் திலங்கும் வெண்டிரு நீறும்
எண்டகு சிறப்பிற் கண்டிகை மாலையும்
ஒதுமஞ் செழுத்தி னுண்மைநெஞ் சழுத்தும்
- 55 ஒடியா நேயமு முடையநின் னடியர்
யாவ ராயினு மாகயா னவரைத்
தேவ ரென்றே சேவடி தொழுஉம்
அன்புதந் தருளல் வேண்டும்
என்பெரு வரமு மிதுவலி தின்றே.

மலர் நிறைந்த வயல். 38. மனத்துணைநாதன்: இத்தலத்து எழுந்தருளி யுள்ள சிவபெருமான் திருநாமம். 42. “ஆரா வியற்கை அவா நீப்பின்”-(திருக் குறள், 370.) 45. கறங்கு - காற்றாடி. 52. முண்டம் - நெற்றி. 53. கண் டிகைமலை - உருத்திராட்சமலை.

கிழவன் (3) தொடங்கவும் (4) மாயோன் (9) தாவவும் (10) மாதலன் வார்ப்பவும் (12) வானவர் இசைப்பவும் (14) மண்டிலம் (16) எடுப்பவும் (17) சூழ்ந்து (20) நிறுவி (24) நோக்கி (25) மணவினை முற்றி (27) வைத்த (28) மாழையுண் கேள்வ நீ கேண்மோ (29). யான் உணர்த்துவது உளது (39); கண்வலையிற் கிடப்பினும் (41) அழுந்தினும் (43) சழலினும் (45) நிற்பினும் (47) இருப்பினும் (49) எத்திறன் இசையினும் (51) அடியர் யாவராயினு மாக அவரை யான் (55-6) தொழுஉம் (57) அன்பு (58) என்மனத்தில் (51) தந்தருளல் வேண்டும் (58) என வினைமுடிவு செய்க.

எத்தகைய நிலையி லிருப்பேனுமீனும் தேவரீருடைய அன்பர்களைத் தொழும் அன்பு அடியேன் உள்ளத்தே இருக்க அருள வேண்டுமென்பது கருத்து.

பி-ம். 12. உதகம் பொழிய. 21. புரிந்தசெஞ் சேறடி.

(வேண்பா)

2. இன்றசென்ற தின்றசென்ற தென்றநெடுங் காலமெல்லாம்
சென்றதன்றி யாதுநெஞ்சே செய்துகொண்டாய்-கன்றிக்
கலிவலத்தை யெய்தியே காயாம லீசன்
வலிவலத்தை யெய்தியே வாழ்த்து.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

3. வாழ்வாய் மனத்துணை நாதனை வாழ்த்தி வலிவலமே
சூழ்வா யவற்குத் தொழும்புசெய் வாய்மும்மைத் துன்பவெள்ளத்
தாழ்வாய்வெங் காமச் சுறவேற்றி னேறண் டலைந்தலைந்து
வீழ்வாய் மடநெஞ்ச மேயினி யாயினும் வீடெய்தவே.

(அகவல்)

4. எய்த வைங்கணைக் கைதவக் காமன்
வண்ண நுங்கிய கண்ணுதன் முதல்வ
பார்ப்பனச் சிறுவற் கருளுந் திருந்து
கூற்றயிர் குடித்த குரைகழ லிறைள்
5 மானா திமையோர் வாரிவாய் மடுத்த
காள மாசின் வாளவிர் மிடற்ற
பலபே ருழி பல்கினு முற்ற
தொருநிலை நின்ற மதிமுகி முதனொடு
செந்தழல் வயின்வயின் வெண்பொரி மிளிர்ந்தெனத்
10 தும்பையம் போதலர் செஞ்சடைப் புனித
இருநிலம் பொதிந்த வொருபெரு நோன்றான்
வண்டுழாய் முகுந்தனு முண்டகத் திறைவனும்
ஏனமு மன்னமு மாகி யானு

2. இன்று - இந்தநாள். கவி-தீயதொழில்களுக்கு மூலமாகிய தேய்வம்.
வலத்தை - வெற்றியை.

3. மும்மைத் தன்பம் - தன்னுல்வருவது, பிறரால் வருவது, தெய்
வத்தால்வருவது. காமமாகிய ஆண் சுறவு; "தனியனேன் பெரும்பிறவிப்
பெளவத் தெவ்வத் தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றென் தின்றிக், கனியை
நேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற் கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்
பட்டு" (திருவாசகம்.) வீடெய்த வாழ்த்தி வாழ்வாயாக.

4. 2. வண்ணம் - நிறம்; இங்கே உருவம். 3. பார்ப்பனச் சிறுவன் -
மார்க்கண்டேயர். 5. இமையோர் மானாத. 6. காளமாசின்வான் - ஆலகால
விலக்கறுப்பின் ஒளி. 7-8. மதிமுகிழ்-பிறையாகிய அரும்பு; "கருமுகி
வைத் தருகால கற்பமெலாம் கடக்கவுதின், திருமுடியிற் பிறை சிறிதும்
தேயாது வளராதே" (திருவருணைச்சுலம்பகம்.) 9-10. தும்பைக்குப் பொரி
யும் சடைக்குத்தழலும் உவமைகள். 11. பொதிந்த - மூடிய. நோன்றான் -

திருதா ளாய வொருதாள் வனசமும்

- 15 வளர்ச்சடைக் கானமும் வழிபிழைத் தவரென
எண்ணில் கால மண்ணாகங் கிளைத்தும்
விண்ணாகந் துருவி மேற்படக் கிளர்ந்தும்
காணு ராகி நாணமீ தூர
ஆதியு மந்தமு மளவையு மொரீஇச்
- 20 சோதி யாகித் தோன்றிய வொருவ
போக பூமி யாமெனச் சிறந்த
ஏக சக்கர வெழினகர்க் கதிப
சொல்லரும் பேரிசை நல்லவர் பழிச்சும்
பல்லவம் பொதுளிய வில்லவன நாத
- 25 நீளயின் மருட்டு மாதையுண் கண்ணி
கேள்வ னாகிய மீளியஞ் செல்வ
ஊழி யூழி யுலவாக் காட்சி
வாழி வாழி மனத்துணை நாதவென்
றன்னடிக்க் கமல மென்முடிச் சூட்டி
- 30 வேண்டுவ தொன்றள தீண்டது வினவிற்
கல்லா லெறிந்த பொல்லாப் புத்தனும்
செருப்பதைப் பணித்த பொருப்பிடைப் புளிஞனும்
ஒருகா லன்றி யூடல் தீர
இருகா லீரவி லேவிய வொருவனும்
- 35 பிழைத்தன பொறுத்தல் போல நாயேன்
இழைத்த தீவினை யாவையும் பொறுத்து
நின்னடி யாருடை நெடுங்கணக்கின்
என்னையுந் கடைமுறை யெடுத்தெழு துவதே.

வன்மையை யுடைய திருவடி. 14. ஒருதாளென்றது வனசத்திற்கு அடை.
15. 'வழிபிழைத்தவரென' என்றது நெறியல்லா நெறியால் தேடியதைக்
கருதி நின்றது; இது, 'அன்னத்திற்குத் தாம்பாயும் பன்றிக்குக் காடுமாத
லால்...இவ்வாறு தேடாது தமது அகங்காரத்தினால் மாறுபட்டுப் பன்றி
தாமரையும் அன்னம் காடுமாகப் படர்ந்து தேடிதலாற் கண்டிலர்' (திருச்சீர்த்
றம்பலக் கோவையாரி, 86, பேர்.) என்பதனால் விளங்கும். 19. ஓரீஇ -
நீங்கி. 24. பல்லவம் - தளிர். வில்லவனம் - வில்வவனம். 25. அயில் - வேல்.
31. புத்தன் - சாக்கிய நாயனார். 32. புளிஞன் - வேடன்; கண்ணப்பநாய
னார். 33-4. வலிய - பரவையாருக்குத் தாதாக வலிய. ஒருவன்-சந்திரமூர்த்தி
நாயனார். "நாவல னேவலி னேவலா ளாகி, ஒருமுறை யன்றி யிருமுறை
நடந்து" (15) என்பர் பின். 37-8. "நின், தம்பெய ரெழுதிய வாரிநெடும்
புத்தகத், தென்னையு மெழுத வேண்டுவன்" (கோயிலுன்மணிமாலை, 4.)
(15) வேண்டுவது ஒன்றுளது; அது (30) எடுத்தெழுதுவதே (38) என்க.

(வேண்பா)

5. எழுதாக் கிளவிக் கு மெப்பொருட்குஞ் சேய்த்தாய்
முழுதாய்ப் பார்தாலு முற்றும்—கழிபோர்
நலிவலத்தா னுற்றினு னற்றுணைவன் காணு
வலிவலத்தா னென்மனத்தான் வந்து.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

6. வந்தது மாலு புருத்தது போது வடவைச்செந்திக்
கொந்தது போலக் கொதித்தது திங்கட் கொழுந்துமனம்
நொந்தது கொன்றை வனத்தாரத் தாரங்க நோக்கமொன்றும்
தந்தில ரென்கொன் மனத்துணை யாரென்று சாற்றுபவே.

(அகவல்)

7. வேயெனப் பணைத்த தோளு மாய்மயிற்
பெடையெனச் சிறந்த சாயலு மடமருள்
மானெனக் கிடந்த நோக்கமுந் தேனென
அமிழ்தாற் நிருக்கு மழலையங் குழலிசை
5 வண்டுபாட் டயருந் கொண்டையுந் தொண்டையஞ்
செவ்வாய் வனப்பு மூரல்வெண் முத்தும்
உற்பல மலர்ந்த வற்புதப் பதமமும்
இடுகிடை யொல்க வடிபரந் தெழுந்து
கச்சு வீசிய முற்ற முழையும்
10 இலவல ரென்ரிய நலனுடை யடியும்
ஒவியம் பெற்று மேவிய தன்ன
மாதையுன் கண்ணி மாதுமை பாக
கடன்மடை திறந்தெனக் கனைகடாஞ் செருக்கிய

5. எழுதாக்கிளவி - வேதம். கழிபோர் - மிக்க போரில். நலிவு அலத்தான் ஆற்றினான் நற்றுணைவன் - நலிவினைக் கலப்பையாற் செய்த பல ராமனுக்குத் துணைவனாகிய கண்ணபிரான்.

6. போது புருத்தது - ஞரியன் மேல் கடலிற் புருத்தான்; "போதா யின்போது" (அம்ப. சுந்தர.) கொன்றைவனத்தார்; கொன்றை இத்தல வீருட்சம்.

7. 4-5. குழலிசை வண்டு: "குழலிசை தம்பி கொளுத்திக் காட்ட" (மணி. 4:3.) தொண்டை - கோவைக்கனி. 7. உற்பல மென்றது கண்களை; பதம மென்றது நிருமுகத்தை; "முண்டகத்தின் மீது முழுநீலம் பூத்த தனைக், கண்டதுண்டு கேட்டதில்லை காண்" (தனிப்பாடல்.) 8. இடுகிடை - செருக்கிய இடை. 10. பாடித்திற்கு இலவம்பூ உவமை: (சீவக. 1588, 1881.)

- யானைமுக வவுணன் றானையொடு முடியச்
 15 சிறுகட் டயுமிழ் தறுகட் சீற்றத்
 துறுகா லசைக்கு மடிசெவிப் பிள்ளையும்
 அன்றிற் குன்றமு மாம்பன்முக வவுணனும்
 முடங்குளை மடங்கன் முரண்முகத் தவுணனும்
 தானவர் குழீஇய சேனையங் கடலும்
 20 வேரொடு மடியச் சூர்முத றடிந்த
 செவ்வேற் சேயுஞ் சேயெனப் படைத்த
 மன்றலங் கொன்றை வனத்துறை நாயக
 கலிவலந் தொலைச்சிய வலிவல முகந்து
 மன்னிவீற் றிருக்கும் மனத்துணை நாத
 25 வேதப் புரவி விரிஞ்சன் செலுத்த
 முடங்குதிரைப் பாவைக் கிடங்கெனும் கிடுகுடை
 நெடுங்காற் புடவிக் கடுந்தே ரேறி
 முப்புரங் கடந்த ஞான்று துப்புடன்
 இருகால் வளைய வாங்கி யொருகால்
 30 வரியுடற் கட்செவிப் புரிநான் பிணித்துக்
 குடுமி யாயிர வடவரை குழைத்தோய்க்
 கயலா யென்மனங் குழைப்ப
 தியலா தென்ப திறம்பூ துடைத்தே.

(வேண்பா)

8. உடையார் வலிவலஞ்சே ருன்மத்தர் பூதப்
 படையா ரவர்பரிசு பாரீர்—கிடையாதோ
 ஏறுவ தேறா மெடுப்பது பிச்சையாம்
 கூறுவ தேறாங் குணம்.

14. யானைமுக அவுணன் - கயமுகாசான். 16. பிள்ளை - விநாயகர். 17. அன்றிற் குன்றம் - கிரவுஞ்சமலை. ஆம்பல் முக அவுணன் - தாருகன்; ஆம்பல் - யானை. 18. முடங்கு உளை - வளைந்த பிடரிமயிர். மடங்கல் முரண் முகத் தவன் - வலிபொருந்திய சிங்கமுகாசான். 26. கிடுகு - பலகை. 27. கால் - சக்கரம். 28. துப்பு - வன்மை. 29. இருகால் - வில்லின் இரண்டு துனி; ஒருகால் - ஒருமுறை; “வரையன் றொருகா லிருகால் வளைய ந்மிரித்த” (திருச்சிற். 152.) 31. குடுமி - சிகரம். 31-3. இறும்பூது - ஆச்சரியம். “தெவ்வரை மெய்யெரி காய்சிலை யாண்டென்னை யாண்டுகொண்ட, செவ் வரை மேனியன்” (சிற். 114) என்பதும், ‘என்னைத் தனக்கு அடிமை கொள் ளுதல் காரணமாகப் பிறிதொன்றின் மேலிட்டிக் கல்லை வளைத்தான்; என் றெஞ்சை வளைத்தல் காரணமாக அல்லது தனக்கு ஒரு பகையுண்டாய்ச் செய்த தன்றுபோலு மென்பது கருத்து’ என்னும் அதன் விசேட உரையும், “கல்லை மென்கனி யாக்கும் விச்சைகொண் டென்னை நின்கழற் கன்ப னாக்கினாய்” (திருவா.) என்பதும் இங்கே அறிதற்குரியன.

8. கிடையாதோ - அகப்பட மாட்டாதோ; உள்ளக்கிடக்கை யாதோ

(கட்டளைக் கலித்துறை)

9. தேறாத யாவர் தெனியிக்குந் தேறெனத் தேறிநின்று
கூறாத நூலிங்கும் கூறவுண் டோவெண்ணில் கோடிவிண்ணோர்
மாறாத வண்ணநஞ் சண்டே வலிவலம் வாழ்வுகொண்டார்
ஆறாத செம்மை யாக்கூட்டி யன்ன வடித்தலமே.

(அகவல்)

10. அடித்தலம் படுத்தி யகனில முழுதும்
இசைமிகு செங்கோல் திசைதிசை யளப்ப
வெண்குடை நிழற்ற விரவலர் பணிய
ஆழியொன் றருட்டி யரசவீற் றிருக்கும்
5 பாழியந் தடந்தோட் படைவலி வேந்தரும்
அன்னவர் தலைத்தா ளனுமவு மஞ்சி
இன்னபோ திவவுழி யேவுமென் றறியாது
கடைக்கண் னோக்கிற் கலந்தே கைவிரற்
புடைப்பெயர்வு நோக்கிப் போற்றபு நின்று
10 சிறுகுற் றேவ னனிதவப் புரிந்தும்
கவிதை தாங்கியுங் காற்செருப் பெடுத்தும்
சிவிதை காவியுஞ் சேவடி வருடியும்
மிச்சிலூண் மிசைந்து மிச்சையி னிசைந்தும்
பிணப்பொதி சமந்தும் பேரழ லட்டும்
15 மயிர்க்கோந் தொழுகியு மாசடை யொலித்தும்
அன்னையு முடன்பிறந் தாளுந் தனையையும்
பின்னையு மனையவர் தம்முறை பிறழ
அவனி காண வல்லது புரிந்தும்
மறந்தே யாயினு மாநிலத் தெவர்க்கும்
20 இறந்தே யின்னாங் கியற்றுவ தறியாக்

வெணினும் ஆம். ஏறுவது ஏறும். குணம் கூறுவ தேறும் - குணங்களைக் கூறு
தலைத் தெரியமாட்டோம்.

9. தேறு - தேற்றுக்கொட்டை; "மண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான் மாற்று
தல்போ லாரியனால், உண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான்" (நீடுவேங்கடமாலே.)
அடித்தலம் யாவும் தெளிவிக்கும் தேறு. எனக் கூறாத நூல் உண்டோ
என்க.

10. 1. படுத்தி - அடக்கி. 3. விரவலர் - பகைவர். 6. தலைத்தான் -
சமூகம். 8. நோக்கிற் அலந்து; அலந்து - ஏமாந்து. 12. காவியும் -
சமந்தம். 15. ஒலித்தும் - வெளுத்தும். 20. இன்னாக்கு - தன்பம்.

குறமுய நெடுமான் மறியின மயிலை

இன்னவை முதல தன்னளிக் குரியன

இனம்பிரிந் திரங்கி யிருகணிர் வாரா

அம்ம வோவென் றங்காந் தலற

25 ஞானி கொண்டும் நாந்தகங் கொண்டும்

மீளி கொண்டும் விற்படை கொண்டும்

வலைமேற் கொண்டும் வன்க் கெய்திக்

கொலைமேற் கொண்டு கொடுத்தொழி லியற்றியும்

பிறன்சோர் பெண்ணிப் பின்விளை வெண்ணு

30 தறனழித் தயன்மனை யரும்பொருள் வெளவியும்

நடந் துசெல் வம்பலர் மடங்கிட நோக்கி

அடர்ந்து பின்னொடர்ந் தாறலை செய்தும்

இன்ன செய்யி னின்ன வாமெனப்

பன்னு மரபி னன்னவை பிறவும்

35 கைதூ வாது வைகலு மாற்றித்

தூரா வயிற்றுத் தொடுகுழி தூர்ப்பான்

நிச்ச நிரப்புறு மச்செயன் மாந்தரும்

வரிவளை யறையின் வாலரி யட்ட

புலியுகிற் புழுக்கல் பொற்கலத் தேற்றி

40 இழுதில் வெந்த பழுதில்பல் காயம்

அமைத்தகுய் நறும்பொடி சுமத்துவ செய்த

வெருக்குக் கண்ணின் மேவரு பொரியல்

கறிச்சேறு கமழு மறுப்பருந் துவையல்

21. மயிலை - மீன். 25. ஞானி - நாய். நாந்தகம் - வான். 26. மீளி-உடல் வன்மை. 31. வம்பலர் - வழிச்செல்வோர். 32. ஆறலை - வழிப்பறி. 35. கைதூவாது - கை ஒழியாமல்; (புறநா. 334.) 36. தூரா வயிற்றுத் தொடு குழி : “தூராச் குழியைத் தூர்த்து” (திருவிடை மருதூர் ழும்மணிக் கோவை, 7), “தூராச் சலதி தூரினுந் தூராப் படுகுழி யுதாம்” (மதுரைமும். 19.) 37. நிச்ச நிரப்பு - நித்திய தரித்திரம்; “அறிவினை, நிச்ச நிரப்புக் கொன் றுக்கு” (குறள். 532) 38. வரிவளை அறையின் வால் அரி அட்ட - வரியை யுடைய சங்கின் துண்டுகளைப்போன்ற வெள்ளிய அரிசியாற் சமைக்கப்பட்ட. 39. புலிவகிற் புழுக்கல் - புலி நகத்தைப்போன்ற சோறு; “பொற்கலத்துப் பெய்த புலியுகிர் வான்புழுக்கல்” (நாலடி. 206.) 40. இழுது - நெய். காயம் - கறிக்குச் சேர்க்கும் வாசனைப்பொருள்கள். 41. குய்நறும் பொடி - தாளிப்பிற்குரிய பொடி. 42. வெருக்கு.....பொரியல் - காட்டுப் பூனையின் கண்ணைப் போன்றுள்ள விரும்பத்தக்க பொரிக்கறிகள்; “வெருக்குக்கண் வெங் கருளை” (நாலடி. 210.) 43. கறிச்சேறு - மிளகின்பொடியாலாகிய இழுது.

- இனையசிற றுண்டி யிடையிடை சேர்த்தி
 45 முனைதலி னறநெய் முறைமுறை வார்த்து
 பெருகுதொறும் பெருகுதொறு மருகுசேர்த் தமைத்த
 வளைமுறி வெள்ளையிர் வரம்பு கோலிக்
 குயவரி யடியுறற் கொடும்புறத் தீங்கனி
 சுடுபொன் னன்ன படுகளைப் பனசம்
 50 தேன்றிரண் டனைய வான்கவை மாங்கனி
 வெண்மை குன்று வண்மைத் தாகப்
 பாலுலை யாக்கிய வாலிய தோரியுடன்
 அமிழ்துருழைத் தாங்குத் தமிழ்பெற மயக்கி
 இவ்வகை யடிசில் கைவயி னேந்தி
 55 உண்ணொன் விரப்பினு முடன்பட் டெண்ணு
 வேழத் தன்ன தாழாச் செல்வரும்
 எடுத்தய லெறியு மெச்சிற் கிமையா
 தடுத்திடு ஞமலியி னவாமீ தூர
 எத்திறத் தடிசி லென்பதுந் தேறா
 60 தத்திற நாடி யார்வமுற் றோடியும்
 மைந்தரைப் பகர்ந்து மனைவியை நொடுத்தும்
 தந்தமை விற்றுந் தம்பசி தணித்தும்
 வாயதச் சிறையின் மாசுண்டு பிதிர்ந்து
 வேற்றிறை துழைந்தும் வெள்ளிடைத் தாகிக்
 65 கடித்தல மன்றிக் காப்பதை யறியா
 மடித்தல மொருகை வைத்துமற் றொருகை
 அடகின் மீதுவைத் தண்ணுந் துறீஇ
 உப்பிலிப் புற்கைக் குதவி யாகக்

45. முனைதல் இல் - வெறுத்தலில்லாத. 47. வளைமுறி வெள் அயிர்-
 சங்கின் துண்டுகளைப்போன்ற வெள்ளிய கற்கண்டக்கட்டிகள். 48. புலி
 யின் அடியைப்போன்ற வளைந்த முதுகையுடைய இனிய வாழைக்
 கனி; "கடுங்க னுமுனை யடிபோல வாழைக், கொடுங்காய் குலை
 தொறுஉத் துங்கும்" (கலி. 43: 24-5), "வெம்புலி யடிய பைங்காய்க்,
 கோழையாம்பை" (நாடதம். சயம்வர. 159), "தாக்குத்தாட்பைங்காய்க்
 குலை" (தளியூர்ப்புராணம், காடு. 16.) 49. பனசம் - பலாக்கனி. 52. வாலிய -
 வெள்ளிய. தோரி - அரிசி. 53. தமிழ்-இனிமை. 57-8. "நாய் பிறர், எச்சிற்
 கிமையாது பார்த்திருக்கும்" (நாலடி. 345.) 61. பகர்தல், நொடுத்தல்-விற்பல்.
 63. வாயதச்சிறையின் - காக்கையின் இறகைப்போல. 64. "வேற்றிறை
 துழைந்த துன்னற் சிதாஅர்" (போருந். 80-81), "வேற்றிறை துழைந்தவோர்
 நனைசிதாஅர்" (புறநா. 69: 3) 67. அடகு-இலை; "காரடகின் மேல்வைத்தாள்
 கை" (பு.வே.) 68. உப்பிலிப்புற்கை - உப்பில்லாத புல்லரிசிக்கூழ்; "உப்பிலிப்
 புற்கை" (நாலடி. 206), "உப்பிலிப்புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே"

- கண்ணுறை பெறுது பண்ணை வட்டு
 70 மருங்குசேர் சிதவற் கருங்கலத் திட்டி
 விரிசுடர் குவிக்கு மின்மினி விளக்கின்
 எரிபசி யகல வெடுத்தெடுத் தருந்தியும்
 அவ்வகை யன்றி யழிபசி தீர
 எவ்வகை யானு முய்வகை நோக்கிக்
 75 கால மூன்றினுங் கண்பட லின்னி
 ஞாலத் துழலு நல்குர வாளரும்
 பார்ப்பன வாகை சூடி மேற்படு
 கல்வி நீள்கடற் கெல்லை யாகி
 ஒழுக்கமும் விழுப்பமு மழுக்க றுமையும்
 80 தானமுந் தவமு மானமும் பொறையும்
 தூய்மையு மின்சொனும் வாய்மையு நிறையும்
 உடைய ராகிய தடையி லறிஞரும்
 விடருந் தூர்த்தரு நடருமுள் ளிட்ட
 சிற்றினர் தழீஇத் தீத்தொழில் பயின்று
 85 கொண்டது விடாது கொடிற்றியல் பெய்தி
 இம்மையு மறுமையு மெவையு மில்லென
 அறிவறை போகிய நெறியறு மனத்துப்
 பொல்லா தல்லது கல்லா மாக்களும்
 இனைய வன்றியு நினைவருந் திறத்து
 90 மாறுமா றுகிய வேறுவே றியல்பின்
 ஒருவரை யொருவ ரொவ்வா ராகி
 உயர்ந்துந் தாழ்ந்து முற்றோ ரனைவரும்
 என்ன காரணத் திசைந்தன ரென்ன
 முன்னை யேது முடிந்ததை வினவின்

(பழம்பாடல்.) 69. கண்ணுறை - மேலீடு. 70. இடையிற் சேர்ந்த கந்தல் துணியாகிய கருங்கலத்தில் இட்டு; வேறு உண்கலம் இல்லை யாதலின் அத்துணியே உண்கலமாயிற்று; சிதவல் - கந்தை. 73. அழிபசி - மிக்க பசி. 77. பார்ப்பனவாகை: (பு. வே. 163.) 78. கல்விநீள்கடல்: "கல்வி யென்னும்பல்கடல்" (திருவா.) 79. அழுக்கருமை - பொறுமை. 83. விடர் - தீயநடையையுடைய காழகர். தூர்த்தர் - பரத்தையை நுகரும் காழகர். 83-4. "சிற்றினமாவது...வீடரும் தூர்த்தரும் நடருமுள்ளிட்ட குழு" (குறள் 46-ஆம் அதிகாரம், அவதாரிகை. பரிமேல்.); "விடருந் தூர்த்தரும் வீட்டேற்றாளரும்" (மணிமேகலை, 14 : 61.) 85. கொடிது - குறடு; "கொடிதும் பேதையும் கொண்டது விடா" (திருவா.) 87. அறிவு அறைபோகிய - அறிவு இல்லையாகிய; அறைபோதல் - ஒட்டையாதல். 94. முன்னை ஏது - பழவ்னே

- 95 கேளினி வாழி கெடுகின் கவலை
அடையலர்க் கரிய னடியவர்க் கெளியன்
முடிவு முதலு முர்த்தமு மில்லோன்
பிறப்பற வெறியு மறப்போர் வழ்க்கையன்
சிறப்புடை யெவரினுஞ் சிறத்த மேலோன்
- 100 நிரந்தர விராமய விரஞ்சன விராகுலன்
வரந்தரு பவர்க்கும் வரந்தரு வானவன்
அரியதி னரிய னனுவினுக் கணுவாய்ப்
பெரியதிற் பெரிய னாகிய பெற்றியன்
தினைத்துணை யன்பு செய்யினு மதனைப்
- 105 பனைத்துணை யாக்கிப் பயன்கொடுத் தருள்வோன்
அணிதார் பொருது மகன்மார் புழக்கியும்
சிறையரி வன்பகை தீர்ப்பது செய்வான்
முலையென வருமிரு முரட்குவடு சுமந்த
பொற்றொடிப் புலோமசை நற்றளிர்ச் செங்கைப்
- 110 பைஞ்சிறைம் கிள்ளையுந் தஞ்செனப் பணிந்து
விண்ணவர் பழிச்சு மண்ணல் யானையும்
கோதவு முரிப்பவுந் தாற்றிடைப் பழுத்த
அரம்பையுங் கரும்பு மொருங்குவிண் னாளாவும்
அள்ளற் பழன மருகுஞ் கிடந்த
- 115 மல்லற் செல்வ வலிவல முகந்தோன்
மாழையொன் கண்ணி கேள்வன் யானி
அதனாடை யொருவன் மதவரை யடர்த்தோன்
தனைத்துணை யென்றே தான்மலர் வழுத்துநர்
மனத்துணை யாகிய வானவன் பதயும
- 120 வணங்குநர் வணங்கா ரென்ப
துணங்கிய கேள்வி துனித்தமே லவரே.

யாகிய காரணம். 97. முர்த்தம்-திருஉருவம். 106-8. அணிதார் - இந்திரன் அணிந்த மார்பின்மால்; வகுக்கப்பட்ட முன்படையென்பது மற்றொரு பொருள். முான் - வன்மை. 109. புலோமசை - இந்திரானி. 110-12. தஞ்சு - தஞ்சம். யானை-ஐராவதம். கிள்ளை கோத அரம்பையும் யானை முரிப்பக்கரும் பும் என நிரல்கிறையாக்ககொள்க. 114. அன்னல்-சேறு. 116-7. யானி அதன் - சிக்கத்தோல்; "சிக்கத்தினி முடிதிர் தேவர்கணம் தொழநிற்றிர்" (சுந்தர. தே.) மதவரை - யானை.

உயர்த்தத் தாழ்த்தம் உற்றோனைவரினும் (92) வணங்குநர் உயர்த்தற் றோரென்றும் வணங்கார் தாழ்த்தற்றோரென்றும் கொள்க.

(வேண்பா)

11. மேலைத் தவமினியென் வெண்ணிறித் டஞ்செழுத்தாற்
காலைக் கடன்கழித்துக் கண்ணுதலான்—நூலையே
வாசிப்பா மெந்தை வலிவலத்தை யேவாழ்த்தி
நேசிப்பாம் வந்திப்பா நின்று.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

12. நிற்பன செல்வன யாவையு மாயிந் திலவுள்கிற்
கற்பன கேட்பன வெல்லாங் கழித்துக் கடைமுறைக்கே
சொற்பன மாயின கண்டேன் வலிவலத் தொன்னகர்வாழ்
விற்பன நேயினி நின்னரு ளேதுணை வேறிலையே.

(அகவல்)

(புரச வாழ்க்கை)

13. இலைத்தொழிற் பைம்பூ னேந்திய முலைத்தடம்
சுமங்க லாற்றாது துளங்குபு நுழைதுசுப்
பிறமிறு மென்றாங் கினவளை யேங்க
அஞ்சி லோதிக் துஞ்சுபு கிடந்த
5 பொறிவண் டெழுந்து பொம்மென விரங்க
வதனபுண் டரிகத்து வனப்பு நோக்கிக்
கதுமென முகமதி கதிர்க்கரம் விரித்தாங்
கோவிய மனைய பாணையர் கனித்து
வீழிவா யரும்பி யேழிசை முகிழ்ப்ப
10 வாழி பாடி யூழ்முறை யோச்சி
அம்பொற் காம்பின் மணித்தலை யவிழ்ந்த

இந்தச்செய்யுளோடு மதுரை மும்மணிக் கோவையின் 7-ஆவது செய்யுள் ஒப்பு நோக்கற்பாலது.

பி-ம். 17. பின்னு மனையவர். 39. பொற்கலத்தேந்தி. 52. வாலவிழ் தோரி.

11. மேலைத்தவம் இனி என் - இவற்றிற்கு மேற்பட்ட தவம் வேறு என்ன உண்டு?

12. சொற்பனம்: "சொற்பன மோவென்ன வற்புதமோ" தீருவாவடு துறைக் கோவை, 34.

13. 2. துளங்குபு-அசைந்த. 4. அம் சில் ஓதி - அழகிய சிலவாகிய கூந்தலில். 5. வண்டு எழுந்து பொம்மெனஇரங்க: "பொம்மென்ன வண்ட லம்பும் புரிமுலை" (கம்ப. கார்முகப். 22.) 6. வதனபுண்டரிகமென்றது அரசர் முகத்தை. 6-7. இல்பொருளுவமை. 9. வீழிவாய் - வீழிப்பழத்தைப்

- உபய சாமரை புடைதின் நிரட்ட
மருங்குநின் றொதுங்கி மணிக்குழை கிழிக்கும்
கருங்கயற் கண்ணியர் வெள்ளடை யுதவப்
15 பைம்புயல் பொருடும் வம்பவிழ்கோதையர்
அம்புயப் பொருட்டி. னங்கைத் தாங்கி
வலைமுலை வள்ள மன்றி வாய்மாற்
றுமிழ்பொலன் வள்ள முவந்தன ரேந்தத்
தகா வார்குழற் றையல ரொருபால்
20 மகாயா முழுதஞ் செவிவாய் மடுப்பக்
கற்பகக் கொம்பர் பொற்புடை யரங்கில்
நாடகம் புரிந்தெனப் பாடகச் சீறடி.
அரிவையர் சதிமுறை நடிப்பச் சொரிதரு
நவமணி ராசியுந் தமனியக் குவையும்
25 திறையென வளந்து செருவிச லரசர்
மணிமுடி யிறைஞ்சி யிணையடி. வழுத்த
ஒருதனிச் செங்கோ லிருநில மளப்ப
வெண்குடை கருங்கடன் மேதினி நிழற்றச்
சிங்கஞ் சுமந்த பைம்பொற் றவிசின்
30 வீற்றினி திருக்கு மாற்றருந் துப்பின்
வாகை வேந்தர் வாழ்க்கையு மதாஅன்று

(போகபூமி வாழ்க்கை)

- பன்னீ ராட்டைக் கன்னிமங் கையரும்
பதினா றாட்டை யதிர்கழற் குமாரும்
இச்சையி னிசைந்தன துய்த்தனர் களித்துப்
35 பொன்னணிந் திலங்கு நன்னர்மா டத்தும்
மின்னவிர் சோதி வெள்ளிமண் டபத்தும்
விளிம்புபளிந் கியாத்த பசும்பொன்மே டையினும்
ஆடகக் குன்றினு நாடக வரங்கினும்
அரமியத் தலத்தினு முரவுநீர்த் தரங்க

போன்றவாய். 14. வெள்ளடை - வெற்றிலை. 16-8. தாமரைமலர் கைக்கும்
அதன்பொருட்டு பொற்கிண்ணத்தக்கும் உவமை. வாய்மாற்றென்றது,
இக்கே, உமிழும் தம்பலத்தை. பொலன்வள்ளமென்றது படிக்கத்தை. 19.
தகரம் - மயிர்ச்சாந்து. 20. மகாயாழ் - மகாவீணை. 23. சதி - தாள ஒற்று. 24.
ராசி-கூட்டம். தமனியக்குவை - பொற்குவியல். 25-6. அரசர் வழுத்த. 30.
துப்பு-வலி. 31. அதாஅன்று - அதனை அன்றி. 39. அரமியம் - நிலாழுற்றம்,

- 40 வாலியங் கரையினும் பூவியன் பொதும்பினும்
சந்தனக் காவினு நந்தன வனத்தினும்
பாடலு மாடலும் பயின்றன நிகலி
ஊடலு முணர்த்தலுங் கூடலு நயந்து
புணர்தொறும் புணர்தொறும் புதிதுபுதி தாக
45 வணர்கருங் கூந்தல் வனிதையர் நலத்தின்
அன்பு மற்றை யின்புமீ தூர
எண்ணில் காலஞ் செல்லினுந் தத்தம்
வண்ணஞ் செல்லா மாண்பின ராகி
நொடிவரை யென்பதை யென்னை பின்னைத்
50 துடிபல வகுத்த பொழுதிடைப் படாஅ
தானது துகரு மாணச் செல்வப்
போக பூமிப் போகமு மதாஅன்

(வேறு நல்வாழ்க்கைகள்)

- றுலகுடன் விளங்கு மிலகொளி மண்டிலத்
தாறிரண் டருக்கர் வீறுபெறு திருவும்
55 மருத்துவர் நிலையும் வசக்கள் வாழ்க்கையும்
உருத்திர ருலகமு மொளிமதித் தோற்றமும்
அங்கி யாற்றலு மந்தக னுட்சியும்
நிருதியி னியதியு நெடும்புன லதிபன்
மாயாச் சிறப்பும் வாயு வாழ்க்கையும்
60 வெறுக்கைக் கிழவன் மேதகு செல்வமும்
ஈச னியற்கையு மாசடைத் துயர்ந்த
உருப்பசி திலோத்தமை க்ருப்புரச் செவ்வாய்

உரவுநீர்-உலவுகின்றநீர். 40. பொதும்பு-மரச்செறிவு. 50. துடி-மிகச்சிறிதாகிய காலஅளவு. பொழுது இடைப்படாஅது-பொழுது இடையே வீண்போகாமல்; “காலையும் பகலும் கையறு மாலையும், ஊர்துஞ்சி யாமமும் விடியலு மென்றிப், பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம்” (குறுந்.). 51. மாண - ஒப்பில்லாத. 32-52. போகபூமிப்போகம், “பதினாருட்டைக் குமரனும் விதிவழிப், பன்னீ ராட்டைக் குமரியு மாகி, ஒத்த வன்பினு மொத்த நலத்தினும், கற்பக நன்மா நற்பய னுதவ, ஆகிய செய்தவத் தளவு மவ்வழிப், போக துகர்வது போக பூமி” என்னும் தீவாகராச் சூத்திரத்தால் விளங்கும். 54. சூரியர்பதவியும். 55. மருத்துவர் - அசுவினிதேவர். 57. அங்கி - அக்கினி. அந்தகன் - யமன். 58. நெடும்புனலதிபன் - வருணன். 60. வெறுக்கைக் கிழவன் - குபேரன்; வெறுக்கை - திரவியம்; “வெறுக்கைக் கிழவன் மகனென்ன விருந்து செய் தான்” (சீவக. 1871.) 61. ஈசன் - ஈசானனென்னும் திக்குப்பாலகன். மாச உடைத்து - குற்றத்தை நீக்கி. 62. க்ருப்புரச்செவ்வாய் - க்ருப்பூரம் கமழ்

- அரம்பை மேனகை யாங்கவர் மேலோர்
செய்தகுற் றேவ லெய்தின ரியற்றச்
65 சுரபியு மணியு நவநிதி ராகியும்
விரவின துவன்றி வேண்டு வு வேண்டு
கடைக்கட் குறிப்பிற் கதுமெனப் போற்றி
இடைப்பட லின்றி யேவல் கேட்ப
வின்னாவர் மகுட பந்தியி விபுடம்
70 எண்ணிட விடனு மில்லெனக் குழுமி
முடித்தல மிறைஞ்சி யடித்தல முரிஞ்சு
நான்மருப் பியானை வான்மிட ரேறி
*
..... நற்பால் விரையும்
.....
..... வெயிலின் வெம்மையுங்

(மனித வாழ்க்கை)

- 75 கருக்குழி யழுந்தலும் பிறப்புடைத் துன்பமும்
சொரூபப் பருவத் துறாஅப் புன்கனும்
காமக் கவலையுங் கையற் றினைதலும்
நாமநீர்க் கடலிடை நாவாய்ச் சேறலும்
உடற்றவெம் பசியு மடக்கருஞ் சினமும்
80 நரைவரு தீமையுந் திரைவரு மிகழ்ச்சியும்
வாயி லீழிபு மனத்தடு மாற்றமும்
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்தெற லொருவன்
பிணிக்குங் காலிப் பெயர்ப்பருந் துன்பமும்

இன்ற சிவந்தவாய். 63. அரம்பை - தேவகணிகையருள் ஒருத்தி. ஆங்கவர்; ஒருசொல்லீர்மையன; எழுவாய். 65. சுரபி - காமதேனு. மணி - சிந்தாமணி. நவநிதிராகி - ஒன்பது வடிவமுள்ள நிதிகளின் கூட்டம். 69. மகுடபந்தியின் நிபுடம் - முடிவரிசையின் நெருக்கம்; நிபுடம் - நெருக்கம்; "பேரார நிபுட மாலி" (நக். 106.) 70. எண் - என்; "எண்ணிட மின்றி மன்ன ரிம்மலை யிறைகொண் டமண்டி" (சிவக. 538.) 72. "பெருங்கை யானை யிரும்பிடர்த் தலை யிருத்த" (புறநா. 3:11.)

*இங்கே சிலவுடிகளும் சிலவுடிகளின் பதநியும் கையெழுத்துப் பிரதிகளிலேயே காணப்படவில்லை.

77. கையற்று - செயலற்று. 81. வாயில் - ஐம்பொறிகள்; "பொறிவாயி லெந்தவித்தான்" (குறள், 6.) 82. கணிச்சி - மழுவாயுதம். ஒருவன் - யமன். 82-3. "கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்தெற லொருவன், பிணிக்குங் காலி

(நாக வேதனை)

- போதுங் காலை யாதனை யனைத்தும்
 85 நிரய வுலக நெழிகடற் தடைந்தபின்
 சும்பி பாகமுங் கோரமும் வெம்பி
 அடல்செய் ரவுரவ மாங்குது முளப்பட
 அள்ளியிட் டனைய முள்ளுடை யிலவம்
 தழீஇ யேறந் தாங்கரும் பிழையும்
 90 தாரை யொள்வாள் சக்கரந் தாங்க
 விழுந்து மெழுந்தும் விரைந்தனர் நடந்தும்
 வியா துழலும் விழுமமுங் காயழந்
 பருவாய் வெம்புலி பாய்தொறும் பாய்தொறும்
 குதுகுதுப் பெய்திக் குலைகுலைத் தஞ்சலும்
 95 பொடித்தசெந் நெருப்பினும் வறுத்தவெண் மணலினும்
 காய்ந்தவெந் நீரினும் கனற்றிய நெய்யினும்
 செப்புவட் டிருக்கிய தீயவெந் களியினும்
 பங்க மலவலை பொங்கிய வுவரீர்
 இடக்க நீளை கடக்கரு முழுத்தசை
 100 சோரி யின்ன வாரிபெய் கூவலிற்
 கழுகின்வட் டத்துங் காகவட் டத்தும்
 மசகவட் டத்து மீயின்வட் டத்தும்
 பொறுப்பரி தாய துறப்பருந் துயரமும்
 மாட்டுசந் திகளின் வசியறைந் தெறியும்
 105 கோட்டரும் பீடையிற் குரங்குபு கிடத்தலும்
 காவலி னொரீஇக் கான்மேற் பிணித்து

யிரங்குவீர் மாதோ" (புறநா. 195.) 84. போதும்காலை - நாகத்துக்குச் செல்லுங் காலத்தில். யாதனை - துன்பம்; யாதனைத்துன்பத்தை, சிவநருமோத்திரம், சுவர்க்க நாகவியல், 43-ஆம் நிருவிருத்தம் முதலியவற்றால் உணர்க. 86-7. சும்பிபாகம் முதலியன நாகவகைகள். 88. இலவம் - இலவமரம்; "வயிரமுண் ணிரைத்து நீண்ட வாரினை யிலவ மேற்றி" (சீவக. 2766.) 90. தாரை - கூர்மை. 92. வியாது - நீங்காமல். 94. குதுகுதுப்பு - நடுக்கம். 97. செப்புவட்டு - செம்பின் உருண்டை. களி - குழம்பியநீர்; "செம்புருகு வெங்களிக ளுமிழ்வ" (சீவக. 103.) 98. அலை - அலையையுடையநீர். 99. இடக்கர் ஈளை - மறைத்துச் சொல்லப்படுவதாகிய கோழை. 100. இன்ன வாரி - இவைபோன்ற நீர். கூவல் - கிணறு. 102. மசகம் - கொசுரு. 100-102. கழுகின் வட்டமுதலியன நாகவிசேடங்கள். 104. வசி - குலம். 105. கோள்தரும். குரங்குபு - வளைந்த. 106. ஓரீஇ -

- வாவலிற் றாங்கும் வான்கழி துன்பமும்
 இனைய மாலை நனைவரு மிடும்பை
 தொடாஅ தல்லது விடாஅ வென்னும்
 110 பார்ப்பார்த் தப்புதன் முதலிய பகுதித்
 தீப்பால் வினையு மாகிய திறத்த

(இருவினை இயல்பு)

- கழைகளி தறுகட் கடாஅ யானை
 இரண்டென துயிர்வெளி லொன்றிடை பிணித்தலும்
 ஒன்றோ மேன்மே லூக்குவ தொன்றோ
 115 கீழ்கி மூக்குவ தாதலின் மன்னோ
 படுமறை தலைஇய பானுட் கங்குலின்
 இடுதிரைப் பௌவத் திடைப்புக் கழுந்தும்
 கட்பொறி சுதுவா துட்பொறி மயங்கிய
 அற்புத லூமன் போலமற் றனியேன்
 120 புலம்புகொன் டழுங்கி யிரங்கா வண்ணம்

(வேண்டுகோள்)

- வால்வினைக் குலங்கள் வயிறுனைந் தலறிச்
 குன்முதிர் துயிர்த்த சோதிவெண் ணித்திலம்
 அம்பொற் றகட்டகட் டாடகப் பொகுட்டுப்
 பைம்பொற் கமலப் பாயல்கொண் டுவந்து
 125 கருவென வயிர்த்துக் குருகடை கிடக்கும்
 வயல்விளிம் புடுத்த வல்வல மூதூர்

நீக்கி, 107. வாவலின் - வெளவாலைப்போல. வான்கழி - மிகப்பெரிய. 108. மாலை - இயல்பையுடைய. 110. பார்ப்பார்த் தப்புதல் - பார்ப்பாரைக் கொல்லல்; "பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்" புறநா. 34: 3.

நட்பால் வினையும் (73) தீப்பால்வினையுமாகிய திறத்த (111) வென இயக்க.

112. கழை - குத்தக்கோல். 113. உயிர்வெளில் - உயிராகிய தம்பம்; வெளில் - யானையைக் கட்டும் துண். 114. மேன்மேல் ஊக்குவது நல்வினை, 115. கீழ் கீழ்க்குவது தீவினை. 116. தலைஇய - பெய்தவிட்ட. 118. கட்பொறி - கண்ணாகிய இத்திரியம். உட்பொறி - அறிவு. 116-9. "மாரி யிரவின் மரக்கவிழ் பொழுதின், ஆரகு ருற்ற நெஞ்சமொ டொராக்குக், கண்ணி லூமன் கடற் புட் டாக்கு" (புறநா. 238 : 14-6) என்பது இங்கே ஒப்பு நோக்கற்பாலது. 122. நீத்திலம் - முத்தை. 123. தகட்டு அகட்டு - தகட்டின் நடுவில். 125. அயிர்த்து - சந்தேசித்து. 122-5. நீத்திலத்தை அயிர்த்துக் குருகு அடை

தழையவர் தருளிய தண்டாச் செல்வி

வானவர் தலைவ! மனத்துணை நாத!

கானம ரிதழிக் கானகத் திறைவ!

130 மால்விடைப் பாக! மதியுடைப் பாக!

சேல்விழி யிமயத் திருந்திறை பாக!

வாரண மடர்த்த காரணன் றீயே

ஆதலி னினுமற் றம்ம நமக்கோ

அடாஅ தென்னப் படாஅ தன்றே

135 காய்சினந் திருகிக் கடாங்கவிழ் வேழத்

துகளம் பிணித்த நிகளமுந் துகள்படத்

துடக்கிற் சிமிழ்த்த விடற்கரும் பிணிப்புந்

தடக்கை யாற்றலின் விடுத்தனை செய்கென

வேண்டிவ னின்பத முளரி

ஆண்டகை யளியேற் கருள்வதுன் கடனே.

(வேண்பா)

14. கடமான் வினவிக் கலைவினவி நவ்வி

மடமான் வினவியே வந்தார்—இடமான்

உழைசேர் வலிவலத்தா ரொண்பூஞ் சிலம்பர்

தழைசேர் வலிவலத்தார் தாம்.

கிடக்குமென இயைக்க. 127. தண்டா - நீங்காத. 129. கான் - வாசனை.

இதழிக்கானகம் - கொன்றைவனம்; கொன்றை இந்தத் தலவிருட்சம்.

130. மதியுடைப் பாக - பிறையை அணிந்தோய்; பாகம் - பிளவு. 131. பாகம் -

பக்கம். 132. வாரணம் - தாருகாவனத்து முனிவருடைய யாகத்திற்

ரேன்றிய யானையை. 136. உகளம் - இரண்டை. 137. துடக்கிற் சிமிழ்த்த -

சங்கிலியாற் கட்டப்பட்ட.

யானையை வென்ற இயல்புடையராதலின் என்னுயிராகிய கம்பத் திற் கட்டப்பட்டுள்ள நவ்வினை தீவினைகளாகிய யானைகளை என்னைவிட்டு நீக்கி அருளவேண்டுமென்பது கருத்து; "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா இறைவன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு" (குறள், 5) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

14. கடமான் - யானையை. கலை - கலைமானை. நவ்விமான் - ஒருவகை மான்; "நவ்வியம் பிணைகொ ணேக்கி" (சீவக. 1046.) இடம் - இடக்கையில். மான்உழை - மான்; ஒருபொருட் பன்மொழி. தழை - தழைமுதலியவற்றூற் செய்து உடுக்கப்படும் உடைவிசேடம். வலி - வன்மை; வலம் - வெற்றி.

சிலம்பரும் வலத்தாருமாகிய தலைவர் வினவிவந்தாரென்க. இது தோழி கூற்று.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

15. தாமே தமக்கு நிகராய் வலிவலத் தானாகத்தார்
ஆமே யெவர்க்கு மதிகர்வின் னூடு மவனிபுக்கும்
பூமே லவனு மவன்றி தையுமுன்னம் போந்தகதை
நாமே யுரைத்தல்செய் தாமுரை யாநிற்கு நான்மறையே.

(அகவல்)

16. மறைநெடு முடியினு மடியவ ருளத்தினும்
உறைதரு கருணை நிறைதரு மிறைவ!
கொன்றைதேன் றுளிப்பச் சென்றசென் றலம்பிக்
கங்கைநீர் துளும்பப் பொங்குதிரைத் தீநீர்

5 நரைவழித் தன்ன விரைசெறி தும்பைத்
தெரியல்போ தவிழ்த்துப் புரிசடை சரியத்
தூற்றிய வழுதத் துளிதெறித் தாங்கு
வீற்றுக் கிடந்த வெள்ளிவெண் புள்ளி
மறிமா நெழுந்து குடிபுக ளுக்கப்

10 பொறிப்பணம் விரித்துக் கறுப்பனர் காட்டி.
இரையெனத் தலையெடுத் தூசுமங் காப்பச்
குறைமதி சுழன்று நிறைமதி யேய்ப்ப
அரவமும் புலியும் பரவியென் புருக
மன்றி லாடிய மென்றாட் பதும்!

15 அரக்குவழித் தன்ன உருக்கிளர் கமலம்

15. தாமேதமக்கு நிகராய் : "தாமே தமக்கொப்பு மற்றில்லவர்" (சிற். 228.) வலிவலத்தை உகந்தவரே எவர்க்கும் அதிகர். வலிவலத்தான்; தான் : அகசகிலை. கதையை நாமா உரைத்தனம்? வேதமே சொல்லும்.

16. 3. கொன்றை - சடையிலணிந்த கொன்றைமலர். அலம்பி - ஒலித்து. 4-5. தும்பைமலருக்குக் கங்கைதரை உவமை. 6. தெரியல் - மலை. 9. குடிபுக - சடைக்காட்டிற் குடி புரும்வண்ணம். ஊக்க - முயற்சி செய்ய. 10. பொறிப்பணம் - புள்ளிகளையுடைய படம். அணர் - கழுத்து. அங்காப்ப - வாய்திறக்கும்வண்ணம். 12. எய்ப்ப - ஒத்து விளக்க; இவ்வடியிற் கூறப்பட்ட கருத்தை, "மண்மேல், உய்த்துணரும் பெரும் புலவர் குறைமதியம் நிறைமதியா யொளிர்த தம்மான், மெய்த்தடச் சுழற்சியிலென் றறிவித்தா னமக்கென்று விளக்கத் தேர்த்தார்" (குரை மாநகரீப்புராணம், சக்கப்புலவர் பூசித்தபடலம், 34) என்பதனாலும் அறிய லாம். 13. அரவமும் புலியுமென்றது முறையே பதஞ்சலியையும் வியக் கிரபாதரையும். 15. அரக்குவழித்தன்ன - சாநிலிக்கம் பூசிநாற்போன்ற; "திருமுக மலிழ்த் தெய்வத் தாமரை, ஆசி லக்கை யாக்குத்தோய்த் தன்ன, சேய்தழ்" (சிறுபாண். 73-5.); "தண்ணே வழித்த" (நேநேல், 157.)

- வரியனி முரலப் புரிமுறாக் கவித்தொறும்
தடந்திப் பட்டெனத் தன்சிறை விரித்துப்
பார்ப்பினர் தழீஇய பானிற வன்னம்
மயிலுடன் வதியும் புயல்வளர் பொதும்பர்
- 20 மருங்குருழ் கிடந்த வலிவல மூதூர்
வீற்றிருந் தருளு மாற்றருஞ் செல்வ!
சின்மலர் தூவியின் பொன்னடி போற்றி
என்னுடைச் செய்தி பன்னுவன் கேண்மதி

(தீட்சேயல்கள்)

- அன்பிற் தீர்த லருளொடு படாமை
- 25 தெருளாக் காட்சி செய்தகன் றயர்த்தல்
பெரும்பொறை தவிர்தல் பிறன்பொருள் விழைதல்
பட்டிமை பயிறல் பாலிற் கோடல்
மான மதானி பூணாது மறுத்தல்
அழுக்கற் றினைத லவாக்கடல் படித்தல்
- 30 அறங்கூ ருமை புறங்கூறு விரித்தல்
பொய்யுரை படித்தல் மெய்யுரை விடுத்தல்
கல்வியிற் றிறம்பல் கடுஞ்சொல் வடித்தல்

15-7. தாமரைப்பூவிற்குத் தீயை உவமை கூறுவதுண்டு; “நீத்துடை நெடுங்
கயந் தீப்பட மலர்ந்த, கடவு ளொண்பூ” (பெரும்பாண். 289-90); “செறுவீற்
பூத்த சேயிதழ்த் தாமரை, அறுதொழி லந்தண ரறம்புரிந் தெடுத்த, தீயொடு
விளங்கு நாடன்” (புறநா. 397: 19-21); “நிரைநெ டங்கய நீரிடை நெருப்
பெழுந் தணைய, விரைநெ கிழ்ந்தசெங் கமலமென் பொய்கையின் மேவி”
(பேரிய. உருத்திர. 5.) 19. பொதும்பர் - சோலை. 15-9. “அள்ளற் பழ
னத் தரக்காம்பல் வாயவிழ, வெள்ளந்திப் பட்ட தெனவொர்இப் - புள்ளி
னந்தங், கைச்சிறகாற் பார்ப்பொடுக்குங் கவ்வை யுடைத்தரோ, நச்சிலை
வேற் கோக்கிள்ளி நாடு” (முத்.) 22. சின்மலர்தூவி - சில மலர்களால் அருச்
சித்து; “ஒதிமா மலர்கள் தூவி” தே.

23-47. இவ்வடிகளில் ஆசிரியர் தம்பாலுள்ள தீட்சேயல்களைக் கூறு
கிறார்.

24. அன்பில் தீர்தல் - அன்பினின்றும் நீங்குதல்; அன்பின்மை.
25. னன்று - னன்றியை; தருமத்தையுமாம். அயர்த்தல் - மறத்தல். 27.
பட்டிமை - வஞ்சனை. பாலிற் கோடல் - நெடுநிலைமை நீங்கி ஒருசார்பாக
இருத்தல்; பால் - பக்கம். 28. மான மதானி - மானமாகிய பதக்கத்தை;
“மான வருங்கலம்” (நாலடியார்.) 29. அழுக்கற்று - பொருமையுற்று. 32.
கல்வியிற்றிறம்பல் - கற்றவண்ணம் நடவாமல் மாறுபடுதல்; “கற்றபின், நிற்க
வதற்குத்தக” (நீருக்குறள்) என்பது இங்கே கருதற்குரியது. கடுஞ்சொல்

- இன்மொழி மறுத்த லீறைவனா லீகழ்தல்
பயனில் கூறல் பணிமொழி நயவாமை
- 35 தவவினை துறத்தல் தானந் தீர்தல்
படைமடம் படுதல் கொடைமடம் படாமை
அறிமட மின்மை நெறிகடந் தடர்தல்
தெய்வத மிகழ்தல் தித்தொழி லீயற்றல்
ஐம்பெரும் பாதகத் தளறுபாய்ந் தழுத்தல்
- 40 இத்தியப் பெரும்படைக் கிரிந்துபுறங் கொடுத்தல்
பாற்படு பகுதியிற் பகுத்துண் னுமை
பிறர்மனை விழைந்து பிழைத்தன புரிதல்
சிற்றினஞ் சேர்தல் செய்தவர்க் கடிதல்
கைதவ வேடஞ் செய்வன செய்யாமை
- 45 ஆதி யாய தீதடர் செய்கை
சொன்ன வன்றிச் சொல்லாது கிடந்த
இன்ன பிறவு மென்செயன் மன்றோ
எண்ணினை பெய்த வீட்டிய விவ்வினை
உண்ணி னல்ல தொடிவது மன்றோ

வடித்தல் - இன்சொற்களைவிட்டுத் தீய சொற்களையே கைக்கொள்ளல். 33. இறைவன்தூல் - வேதாகமங்கள் முதலியன; இவற்றைப்பதிதுலென்பர். 34. பணிமொழி - பணிவைப் புலப்படுத்தும் மொழி; "வணங்கிய வாயினர்" (குறள். 419.) 36. படைமடம் - வீரரல்லாதார் மேலும் முதகிட்டார் மேலும் புண்பட்டார் மேலும் முத்தார் இனையார் மேலும் செல்லுதல். கொடைமடம் - வரையாத கொடுத்தல்; "பேகன், கொடைமடம் படுத ல்ல து, படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே" (புறநா. 142) என்பத னாலும் அதன் அடிக்குறிப்பாலும் விளங்கும். 37. அறிமடம் - தாம் கூறு கின்றவற்றை உணரும் அறிவில்லாதார்மாட்டு அறியாமைப்பட்டிருத்தல்; "அறிமடம் படுதலு மறிவுகன் குடைமையும்" (கிறுபாண். 2116.) என்பத னாலும் அதனுரையையும் பார்க்க. 39. ஐம்பெரும் பாதகம் - பஞ்சமகாபாதகக் கள்; அவையாவன கொலை, பொய், களவு, கள்ளுண்டல், குருநீந்தை என்பன. அஃது - சேறு; பாதகமாகிய அஃது. 40. இந்தியம் - இந்திரியம். 41. பகுத்தன்னுமை - தென்புலத்தார் முதலியவர்க்குப் பகுத்து அளித்து உண் னுமை. 43. சிற்றினக்களாவன கல்லதன் கலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லையென்போரும் விடரும் தூர்த்தரும் ஈடுமுன்னிட்டருமு. செய்தவர்க் கடிதல் - தவம்செய்வோரைக் கோபித்தல் முதலியன. 44. கைதவவேடம் - வஞ்சனையான வேடம்; "வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம்" (குறள்.) 48. எண் - எண்ணம்; அளவுமாம். இளைபு - வருத்ததலை. 49. உண்ணின் அல்ல து - அனுபவித்தாலன்றி. ஓடிவது - நீக்குதல்; "ஓடியா விழவு". (அகநா.

- 50 ஓடியா தாக வடைவது மின்றே
அந்தமி லின்பத் தழிவில் வீடே
நொந்தனன் காமதி யெந்தையென் நிரங்கவும்
வந்துநீ தண்ணளி வழங்கவு மிளையே
நீமனத் துணைவ னாதலின் யான்செயும்
- 55 இச்செயற் காதி யெளியேன் மனனே
ஆயினு மதற்கு மாதிநீ யாதலின்
யானினிப் பொறுக்க லாற்றேன் முறையிட்
டென்செய லனைத்து நின்செய லாமெனப்
பலரவை யேறிநின் றன்னை
அலர்தூற் றுதினி யமைகலன் யானே.

(வேண்பா)

17. யானே யடிமை யெனையடிமை கொண்டவன்
தானே வலிவலஞ்சேர் தானுவே—ஊனே
எடாத படிசாத் தெடுப்பி னிலம்பா
டடாத படிசாத் தருள்.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

18. அருளு மடக்கமும் வாய்மையு நல்ல வறிவுமுண்மைப்
பொருளு மொழுக்கமும் யாதென்று கேட்டிற் புலம்புகொண்டு
மருளு மடநெஞ்ச மேயஞ்ச லீசன் வலிவலமே
தெருளு மியல்பி னிறைஞ்சியு மேத்தியுஞ் சிந்திப்பதே.

(அகவல்)

19. தேனலர் கொன்றைத் தெரியலும் பூருகு
தும்பையர் தொடையலும் வம்பவிழ் குரவமும்
கொடிப்பா சறுகு மடுக்கிய மத்தமும்
தாதகித் தாமமுங் கூவிளப் பிணையலும்
- 5 நொச்சிப் போதுஞ் செச்சைக் கண்ணியும்

149.) 50-51. ஓடியாதாதலின் வீடு அடைவதுமின்று. 52. மதி : முன்னிலை யசை. காவென்று அடியேன் இரங்கவும். 56. அத்தற்கும் - அம்மனத்திற் கும். 60. அலர்தூற்றல் - பலரறியச் சொல்லுதல்.

17. ஊன் - உடம்பு. இலம்பாடு - வறுமை.

18. இறைஞ்சல் உடம்பின்வினை; ஏத்துதல் வாக்கின்வினை; சிந்தித் தல் மனத்தின்வினை. யாதென்று கேட்டின் சிந்திப்பதேயென இயைக்க.

19. 2. குரவம் - குராமலர். 3. மத்தம் - ஊமத்தை மலர். 4. தாதகித் தாமம் - ஆத்திப்பூ மாலை. கூவிளம் - வில்வம். 5. செச்சை - வெட்சி மலர்.

- கொத்தலர் வன்னிக் கத்தினை யணியலும்
நகுலென் டலையும் பகுவாய்ப் பார்த்தனும்
கொக்கி விதமுந் தொக்குமறி புனலும்
திங்கட் கொழுந்துந் தங்குபு கிடப்ப
- 10 உரைசெறி கருதி பாகநான் முகத்து
விரைசெறி கமலத் தரைச வன்னம்
காணு தயாக் கமனமு டிருவிச்
சேணிடைச் சென்று சிந்தையுங் கடந்து
மேருக் குன்றம் விழுதுவீழ்த் தன்ன
- 15 வார்சடை புனைந்த மணிகெடு முடியோய்
கொத்தமல் விழிபுடை கொழித்தெனக் கிடந்த
வித்தக வெண்பொடி மத்தகத் திறையோய்
ஞாயிறுந் திங்களுஞ் சேறமா ரழலும்
வீறவீ றுதித்தெனக் கூறநாட் டத்தோய்
- 20 சாம இதமுந் தத்திரத் தொகுதியும்
ஒதுசெம் பவள வுலாமதி முகத்தோய்
சங்கவெண் டோடும் பொங்கொளி விரிக்கும்
கடிமைப் பார்தட் புனைமணிக் குழையும்
நிலவும் வெயிலுங் குலவின் றெறிப்ப
- 25 அடியர் பாடலு மண்டர்தங் குழையும்
முடிய வினவி யொடியா நேயத்
தருள்விழிக் கிசைக்கு மிருசெவி யுற்றோய்
செந்தமல் வடிவ மாதலி னொருபுடை
கத்துள்கிடந் தனைய கறைசெழு மிடற்றோய்
- 30 அண்டமு மகண்டமு மடைய வீசிய
தண்டாக் கொற்றத் தென்புய வரையோய்
ஆலமுற் றிருக்கு மாயிரம் பகுவாய்
கோல வாளராக் கோட்டுகங் கணத்தோய்
மடக்கொடி யிமய மாதுவா னுதலும்
- 35 தடக்கணும் பொருஉந் தாமிவை யென்னப்
பரசு மானும் பற்றுமைத் தலத்தோய்

6. கத்தினையணியல் - மால்; இருபெயரொட்டு. 7. பார்தன் - பாம்பு.
8. கொக்கின் இதழ் - கொக்கிறகம்பூ. 10-11. அன்னமென்றது பிரமதே
வரை. 17. மத்தகம் - நெற்றி. 19. வீறு வீறு - வேறு வேறு. 20. தத்திரம் -
ஆகமம். 23. கடிமை - உச்சி. 25. குறை - காரியங்கள்; "முறைவேண் டெர்க்
குங் குறைவேண் டெர்க்கும்" (பெரும்பாண். 443.) 29. கத்துள் - கரிக்
கட்டி. 31. தண்டாக்கொற்றம் - நீக்காத வெற்றி. 32. ஆலம் - விடம். 33.
கோட்டு - வளைத்த. 36. பரசு - மழுப்படை. 34-6. உமாதேவியின்

- நிலவுதூற் றென்னக் குலவுமுந் தூ லும்
 பொன்வார்ந் தன்ன பொறிவா ன்ராகமும்
 கருமதி யுடனொரு வெண்பிறை கிடந்தன
 40 ஆமை யோடு மேனவெண் மருப்பும்
 புனமயிற் சாயல் வனமா னோக்கி
 தனதடப் பொறியும் வரிவளைத் தழும்பும்
 பன்னிரு தடந்தோட் கொன்னிளஞ் சேயின்
 சிற்றடிச் சுவடு முற்றமார் பகத்தோய் !
 45 பூவா வேங்கைப் புள்ளியந் தோலொடு
 கூவா வாரணக் கோமூரி யசைத்தோய் !
 ஒருதா னூன்றி நீர்நிலை நின்றும்
 இருதா னாவமை யின்றுகா நெய்தாக்
 கமலம் பழித்துக் கணைசூரற் கழலுடன்
 50 சிலம்புகிடந் தொலிக்குஞ் செவ்வித் தாகிச்
 சேயொளித் திகிரியொடு வெள்வளை தாங்கிய
 மாயோன் சாத்திய வனசத் தாயிரம்
 தண்மல ரன்றிக் கண்மலர் புனைந்தும்
 காணு துழலச் சேணிடை யொளித்து
 55 நேசச் சிறுவற் குயிர்க்கொடை புரிந்து
 பாசக் கூற்றுகிர்ப் பலியுண்டு கறுத்துப்
 போதவிழ் கோதைப் பூங்கொடி யிமய
 மாதுமை மடந்தை வருடச் சிவந்து
 மண்ணவர் நெருங்கி மலர்மழை பொழிந்து
 60 விண்ணவர் மணிமுடி விழுத்தழும் பிருந்து
 நாவல னேவலி னேவலா ளாகி

நெற்றிக்குப் பாசம் கண்ணுக்கு மானும் உவமை. 38. வாரந்தன்ன - ஒழுகி
 லொத்த. 39. கருமதி - கரிய பூர்ணசந்திரன்; இல்பொருளுமை. 40. எனம் -
 பன்றி. 39-40. ஆமையோட்டிற்குக் கருமதி யுலமை. 41. மாளோக்கி -
 உமாதேவியார். 42. பொறி - சுவடு. 43. கொன் - பெருமை. இளஞ்சேயின் -
 முருகக் கடவுளினது. 45. பூவா வேங்கை - புலி; புலியைப் பூவாவேங்கை
 யென்றது வெளிப்படை என்னும் இலக்கணத்தின்பாற்படும். 46. கூவா
 வாரணம் - யானை; வெளிப்படை. கோமூரி - கொழுமையை யுடைய தோல்.
 47. இதுமுதல் திருவடியின் சிறப்புக் கூறப்படும்.

55. சிறுவற்கு - மார்க்கண்டேயருக்கு. 56. பாசம் - கயிறு; இது கால்பாச
 மெனப்படும். 59. பொழிந்து - பொழியப்பட்டி. 61. நாவலன் - சுந்தரமூர்த்தி
 நாயனார். 61-62. "நள்ளிருள் யாமத்து நாவலர்பெருமான், தள்ளாக் காத றணித்
 தற் கம்ம, பரவை வாய்தலிற் பதமலர் சேப்ப, ஒருகாலல்ல வீருகா னடந்து"

ஒருமுறை யன்றி யிருமுறை நடந்து
குறையாச் சன்னக் கோடை தீர
நிறைகூ ரின்ப நீழ லாகி

- 65 ஒத வேத வுலவாக் காட்சி
வேத முடியின் விளங்கிய தாளோய்!
வேரள வொழுதி விரைச்செழுந் கமலத்
தாள்கவைஇ வரிச்சிறைத் தாதமர் வண்டினம்
கூட்டுன வொழுதிக் குண்டளைப் பாய
- 70 விரிதலைத் தொடுத்த பிரசம் பொறுது
பூங்கழை யொருபாற் பாங்குற வளைந்தது
கருப்புநிலி குழைத்துச் சுருப்புநான் பிணித்து
முள்ளரை முளரி முனையம் பகங்கன்
தெள்ளிதி நெய்யுஞ் செய்தி யேய்க்கும்
- 75 வளவய லுடுத்த வலிவல முதூர்
கண்ணிய மனத்துணை நாதநீ கேண்மோ
ஒதுவ தொன்றள தியாதென வினவின்
அவிரொளி மயமா யசைவொன் றின்றி
இவர்தரு மிறையோய் நீயுந் கவரா
- 80 மாதுமை மடந்தையுஞ் சூதாடல் செயுநர்
இனமாக் கழக மெய்தினிர் தொடங்கி
வண்ணமீ ரிரண்டு மெண்வா வமைத்துக்
கண்ணுதல் வருடந் தண்ணிய வுயிர்நாய்
நாற்கதி விதியிற் பாற்படப் பரப்பி
- 85 ஆணவ நீல வகிர்மணி யுழக்கில்
தருமா தரும விருகவ றிட்டிக்
கடவலுந் கடவ வாயந் கண்ணி

(திருவாநுந் நான் மணிமாலை, 36 : 31-4.) 68. கவைஇ - வளைந்து; வளைதல் வண்டின் தொழில். 69 - ம். 'சிறைக்காமர்'. 69. பாய - பாயும்படி. 70. பிரசம் - தேனடை. 79. இவர்தரும் - பார்த்துள்ள. கவரா - விரும்பி; "கவரவு விருப்பாகும்" (தொல். உரியியல்.) 82. வண்ணம் ஈரிரண்டு - வர்ணம் காண்கு. 83. கண்ணுதல் - எண்ணுதல். உயிர்நாய் - உயிர்களாகிய நாய்; "பணிக்குநாய் சிலப்பத் தொட்டு" (கம்ப. மிதிலைக்.) 84. நாற்கதி - தேவகதி முதலிய காண்கு கதிகள்; அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பீஜம், சராயுஜ மென்னும் காண்குமாம். 85. ஆணவமாகிய உழக்கில்; "குலவும் பவழ வழக் கிற் கோதை புரையப் பாடி" (சிவக. 927); "கவளயானை பணையின்யாளி கால் வருத்த பல்கையிற், பவளமான நீலமான கருவிமூன் பரப்பினார்" (வி. பா. குதபோர்ச். 174.) 86. கவறு - பாச்சிகை. 87. ஆயம் - ஆதாயம்.

என்டிசை யாங்கத்துத் தண்டா தலமந்
தலமருங் காலை யாரஞ் ரெய்தி

90 இறந்தும் பிறந்து மின்ன லுற்றும்
மன்ன லீன்றி யின்பமுற் றேடியும்
அரணஞ் சார்ந்து மாங்கது லீன்றி
மானாஞ் சார்ந்து மானாது பழுத்தும்
பரப்புநா யின்னணம் பருவரல் கூர

95 அன்று பூட்டிய வாட லாயம்
இன்று காறு மீறுகண் டிலதே
காணு தாக யானு மாணு
தந்நெடு வீதியிற் பன்னெடுங் காலம்
சுழன்றன னாக வழங்குவ லந்தோ!

100 நுமக்கது வினையாட் டெமக்கோ புன்கண்
ஆதலி னென்க னான்பாற்
காதலி னதுநீ கடைக்கூட் டிவதே.

(வேண்பா)

20. கூட்டுவது மன்பருடன் கூட்டியபின் சேவடியைக்
காட்டுவது நாயேனைக் காப்பதுவும்—மூட்டுகனால்
வண்ண வலிவலத்துள் வாழுமிறை வாழுன்று
கண்ணு வுனக்கே கடன்.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

21. கடந்தான் கணக்கிலி காலங்கள் ஞாலங்கள் கற்பமெல்லாம்
இடந்தா னிடந்துமங் கெய்துகில் லான்சந் திரவிலன்று
நடந்தான் வலிவல முதூர் மனத்துணை நாதனென்னத்
திடந்தா னுனக்குள தேநெஞ்ச மேயென்கொல் சிந்திப்பதே.

88. தண்டாது - நீங்காமல். அலமந்து - சுழன்று. 91. இன்பம்முன் தேடியும் -
இன்பமுதலியவற்றைத் தேடியும். 92. அரணம் - பாதகாப்பு. 93. பழுத்தும் -
மிக்க மூப்படைந்தும். 94. பரப்புநாய் - பரப்பப்பட்ட உயிராகிய நாய். 95.
ஆடலாயம் - குதாட்டம். 99. அழுங்குவல் - வருந்துவேன். 100. புன்கண் -
துன்பம். 102. அது நீ கடைக்கூட்டுவதே - அவ்வாட்டத்தை முடிப்பதே
அடியேனுடைய வேண்டுகோள்.

ஒதுவது (77) கடைக்கூட்டுவதே (102) என வினாமுடிவு செய்க.

20. ப - ம். 'கூட்டிப்பின்'.

21. கடந்தானென்றது சிவபெருமானை. இடந்தானென்றது திருமாவை.
சந்து - தூது; பரவை நாய்ச்சியார் திருமாளிகைக்குச் சென்றது. சிந்திப்
பது - கவலைப்படுவது.

(அகவல்)

22. சிந்தையுஞ் செல்லா தாயினும் வந்தென
துள்ளத் துள்ளே யள்ளாறி விளைந்த
துன்னரு ளமிழ்தே பின்னெவ னுளதோ
ஆதலின் மனத்துணை யாபவ லீயே
- 5 கடுங்கா லொற்றக் கதலிக் கானம்
நடுங்கிய தேய்ப்ப நெடுங்கொடி துடங்கும்
செம்பொற் புரிசையும் பைம்பொன் மேடையும்
மேருவென் நிரவி சூழ்வர நோக்கும்
கோபுர விலையுஞ் சோபான மாடமும்
- 10 அரமியத் தலமும் விரவிச் சிறந்த
வலிவல மூதூர் வானவ கேண்மோ
நான்குதலை யிட்ட வெண்பதற் நிலக்கத்
தூன்கெழு தோற்றத் தூராஅய்ப் போந்து
மானிடம் பெறுதலு மரிதே பெரிதும்
- 15 பனியின் சிதழும் வெயிலின் தேதழும்
உடைய தன்றி யுறுபுன லுடைய
அகநா டெய்த லதனினு மரிதே
இழிதொழில் வாழ்க்கை யிழிகுல மொரீ இ
ஒழுக்கம் பூண்ட வொடியா வாய்மை
- 20 விழுக்குலத் துதிப்பது மரிதே யதாஅன்று
கூனுங் குருடு மூகைய நீங்கி
உருவின் மிக்கதோ ருடம்பது பெறுதலும்

22. 2. அள்ளாறி - மிக்கு ஊறி; "அள்ளாறிய அன்பினானினைந்தா ரறிந் தார்களை" (தேவாரம்.) 2-3. விளைந்தது உன் அருளமிழ்து. 5. ஒற்ற - அடிக்க; கடுங்காலொற்ற: "கடுங்கா லொற்றலிற் சுடர்சிறந் துருத்து" (பதிந். 25.) கதலிக்கானம் - வாழைக்காடுகள். 9. சோபானம் - படி. 13. உராஅய் - பெயர்ந்த. 14. மானிடம் பெறுதல் அரிது: "அரிதாற், பெரிய யோனிகன் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறலே" (கீவக. 279.) 17. அகநாடு - மருதநிலம். 15-7. "விண்டு வேய்நா லுன்வினை கானவ ரிடனும், கொண்டு கூர்ப்பனி குலைத்திடு நிலைக்கனக் குறும்பும், உண்டு நீரோன வுரையினு மரியன வொருவி, மண்டு தீம்புனல் வனக்கெழு நாடெய்த லரிதே" (கீவக. 2750.) 18. ஓரீஇ - நீங்கி. 19. ஒடியா - தவிராத. 18-20. "வில்லின் முக்கொன்று வெண்ணினைத் தடிவீனம் படுத்த, பல்லி னார்களும் படுகடற் பாதவர் முதலா, எல்ல நீங்கிய விழிதொழி விழிகுல மொருவி, எல்ல தொல் குலம் பெறுதலு நாபதி யரிதே" (கீவக. 2751.) 21. மூகை - ஊமை.

- அரிதே யனைத்து மடையினு மிடையா
துன்னடி க் குறாஉ முள்ளமோ வரிதே
- 25 ஒருவழி யனைத்து மொன்றினும் யாக்கை
வெருவரு நிலைமை விளம்புமா றுடைத்தே
காஞ்சன வருக்கொடு களத புதத்துருக்
கேஞ்சென விசைந்துழி யிறுதலு மொன்றே
அன்னது பிழைப்பின் வெண்ணையிற் றிரண்டு
- 30 பின்னது விளிதலு மொன்றே யதாஅன்று
நான்பிற வுரைப்பதை யெவனோ கூன்புற
யாமை போன்றஃ திழத்தலு மொன்றே
திங்கள், உருவெனத் தோன்றி யுலத்தலு மொன்றே
தருவென விருந்தி சார்ந்தவர்க் கருளி
- 35 ஒருபெயர் புனைவுழி யொழிதலு மொன்றே
குன்ற வன்பிற் குரவர்ப் பணிந்து
மையாட் டயர்வுழி மாய்தலு மொன்றே

23. இடையாது - பின்னிடாமல். 22-3. “உருவின் மிக்கதோ ருடம்பது பெறு தலு மரிதே” (சீவக. 2752.) 23-4. “காம னன்னதோர் கழிவனப் பறிவொடு பெறினும், நாம நாற்கதி நவைதரு நெறிபல வொருவி, வாம னானெறி வரு வறத் தழுவின ரொழுகல், ஏம வெண்குடை விறைவமற் றியாவது மரிதே.” (சீவக. 2753.) 27. காஞ்சன உருக்கு - தங்கத்தை உருக்கிய நீர். களத புதத்து உருக்கு - வெள்ளியை உருக்கிய நீர். 28. ஏஞ்சென - ஏய்ந்ததென. 29. அன்னது - அங்கனம் இறுதலை. வெண்ணையின் - வெண்ணையைப் போல. 27-30. “இன்ன தன்மையி னருமையி னெய்திய பொழுதே, பொன் னும் வெள்ளியும் புணர்ந்தென வயிற்றகம் பொருந்தி, மின்னு மொக்குளு மெனநனி லீயினும் வீயும், பின்னை வெண்ணையிற் றிரண்டபின் பிழைக்க வும் பெறுமே.” (சீவக. 2754.) 31-2. கூன்புற யாமை - வளைந்த முதுகை யுடைய ஆமை. 33. திங்கள் உருவென - பூர்ணசந்திரன் வடிவம் போலக் குறையா வடிவுடனே. 31-33. “வெண்ணெ யாயது வீங்குபு கூன்புற யாமை, வண்ண மெய்தலும் வழுக்கவும் பெறுமது வழுக்கா, தொண்மை வாண்மதி யுருவொடு திருவெனத் தோன்றிக், கண்ண னாழக் கவிழினும் கவிழும் றறிநீ” (சீவக. 2755.) 34. தரு - கற்பகதரு. 35. பெயர்புனைவுழி - பெயர் வைக்குமளவிலே. 36. குரவர்ப்பணிந்து - தாய் தந்தையரை வணங்கி. 37. மையாட்டயர்வுழி - ஐந்து பிராயத்தில் மைபூசிய ஒலையிலெழுதப்பெற்ற தூல்களை முறையே படிக்கும்பொழுது; “மதலைமையாடு கென்றே”, “ஐயான் டெய்திமையாடி”, “வழுவில் பொய்கையுண் மலரென வளர்ந்து மையாடி” (சீவக. 367, 2706, 2756.) 34-7. “அழித லின்றியங் கருந்தி யிரவலர்க் கார்த்தி, முழுதும் பேர்பெறு மெல்லையுண் முரியினு முரியும், வழுவில் பொய்கையுண் மலரென வளர்ந்தமை யாடிக், கெழீஇயி னொரொடுங் கீளையழக் கெடுதலுங்

- கல்வியுங் கேள்வியுங் கசடற நிரம்பிச்
செல்வுழி வாழ்தா டேய்தலு மொன்றே
- 40 காம நென்னக் கழிவனப் பெய்தி
வாம மேகலை மங்கையர்த் தழீஇ
யாமமும் பகலு மறியா தெய்தும்
எம வின்பத் திறுதலு மொன்றே
மக்களொடு மகிழ்ந்து மனையறங் காப்புழித்
- 45 தொக்க தீப்பிணிச் சுழல்விழிப் பருவாய்
வேங்கை பாய விதலு மொன்றே
தள்ளு மூசலுஞ் சகடக் காலும்
வெள்ளரி மொக்குளும் விரைசெலற் கறங்கும்
கொண்ட வீழலுந் தண்டாது நிலைப்பினும்
- 50 நிலையா நிலைமை நிலையின தன்றே
இவ்வகை பனைத்துடை யெவ்வகைத் தொழுகேன்
கவ்வை நீங்கிக் காண்மாத் திரைவயிற்
செவ்விதற் பாவனு தீத மெய்தி

கெடுமே" (சீவக. 2756.) 38. கசடு - ஐயம் திரிபு ஆகிய குற்றங்கள்; (குறள், 391, பரிமேல்.) 40. கழிவனப்பு - மிக்க அழகு. 41. வாமம் - அழகு. தழீஇ - தழுவி. 42. யாமம் - இரவு; "காமமேதுகர் வார்தம காதலால், யாம மும்பக லும் மறி யாமையால்" (சீவக. 135.) 38-43. "கெடுத லவ்வழி யில் லெனிற் கேள்விக் கெறையோய், வடிகொன் கண்ணியர் மனக்குழைந் தங்கக் கென் றிரங்கக், கொடையுங் கோலமும் குழஞ்சும் மழுகுங்கண் டேத்த, விடையிற் செல்வுழி விளியினும் விளியுமற் றறிந்" (சீவக. 2757.) 45-6. பிணியாகிய வேங்கை: "பேதுசெய்பிணிப் பெரும்புலி" (சீவக. 2759.) 40-46. "எரிபொன் மேகலை யிலங்கரிச் சிலம்பொடு சிலம்பும், அரிபொற் கிண்கிணி யணியிழை யரிவையர்ப் புணர்ந்த, தெரிவில் போகத்துக் கூற்று வன் செருத்திடச் சிதைத்த, முரியும் பல்சன முகம்புடைத் தகக்குழைத் தழுவே", "காதன் மக்களைக் கண்டிவந் தினிதினிற் கழிப்பப், பேதுசெய் பிணிப் பெரும்புலி பாய்த்திடப் பிணமாம், ஒத மாக்கடலுடைகலத் தவருற்ற துறவே" (சீவக. 2758-9.) 47. சகடக்கால் - வண்டியின் உருளை; "அகடுற யார்மாட்டு நிலலாது செல்வம், சகடக்கால் போல வரும்" (நாலடி. 2.) 48. மொக்குள்: "மாரி மொக்குளின் மாய்த்த" (சீவக. 409.) கறங்கு - காற்றாடி. 49. கொண்டல் - மேகம். 47-50. "கொன்னிவட்டங் கறங்குதிரை சகடக் கால்வெண், குறுத்தொடியார் தயிர்மத்த டெடுத்தாளுஞ்சல், எள்ளிவிட்ட தொழிற்பிறவித் தண்டல்" (மதுரைப்பதி. 47.); "சுழலுங் கறங்குஞ் சுற் றுந் திரிகையும், ஒடுஞ் சகடமும் கேடுறச் சுற்றி" (மதுரைமும். 19: 50-51.) 51. பனைத்த - பிழைத்த; "அமாக்க னுமா னருகிற முன்காத, பனைத்த பகழி" (ந. 165: 1-2.)

வாளா திருக்க வார்த்தந்
55 தாளாக் கொள்வ தையநின் னமைவே.

(வேண்பா)

23. வேண்டிர் வலிவலஞ்சேர் விண்ணாவணைப் பெண்மோகம்
பூண்டிர் குழலுமவர் பொய்யுரையும்—ஈண்டும்
அறலிக் கெனவகுப்பி ரந்தோ கொடுபோம்
மறலிக் கெனவகுப்பிர் மற்று.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

24. மற்று ருதவிசெய் வார்நெஞ்ச மேகம் வலிவலத்தை
உற்றார் மனத்துணை நாதரல் லாலுநர் துள்ளுகண்டாய்
சுற்றார் யமபடர் சூலமும் பாசமுஞ் சுற்றிச் சுற்றி
இற்று ரெனக்கழுத் திற்சுருக் கிட்டுநின் தீர்க்குமன்றே.

(அகவல்)

25. அன்றெனி னன்று யாமெனி னதுவாய்
ஒன்றெனி னென்றாய்ப் பலவெனிற் பலவாய்
நின்றதுன் னிலைமை யாதலி னன்று
தெள்ளமு திமையோர் தெவிட்டவுண் கெப்ப
5 ஒள்ளமுல் விடமுனக் குதவிய தவறு
தீர்ப்பது வேண்டித் திரைக்கரம் கூப்பி
நிலஞ்சூழ் பரவை நிரைமல ரேந்தி
வலஞ்சூழ் வருடம் வண்ண மேய்ப்பப்
பொய்கைசூழ் வலிவலப் புகழ்நக ரமைந்தோய் !
10 முற்றுணர்ந் துன்கீர் மொழிவது முளரி
உற்றநான் முகற்கு மொல்லுவ தன்றெனிற்
சிறியேன் செப்புவ தெவனோ குறியாது
உள்ளன போல வில்லன விசைப்பினும்

23. அறல் - கருமணல். இக்கு - கரும்பு. குழலுக்கு அறலும் சொல்லு
குக் கரும்பும் உவமைகள் ; நிரனிறை.

24. இற்றரென - இறந்தார்களென்று சொல்லும்படி. ஈர்க்கும்
அன்று - இழுக்கும் அக்காலத்தில். ஈர்க்கும் அன்று மற்ற ஆர் உதவி
செய்வார்.

25. 1-3. “ஒன்றே யென்னி னென்றேயாம் பலவென் றுரைக்கிற்
பல்வேயாம், அன்றே யென்னி னன்றேயா மாமே யென்னி னாமேயாம்”
(சுமீப. யுத்த. 1.) 6. வேண்வேது கடலின் தொழில். 7. பரவை -
கடல். 6-9. பொய்கைக்குக் கடல் உவமை. 11. ஒல்லுவது - இயல்வது.

நல்லன போலத் தியன நகிற்றினும்

- 15 புகழ்த்தன போல விகழ்த்தன வடிபேயன்
உரைத்தன னுயினும் பொறுத்தி
வரைத்தன வகைத்த மதவலி யோயே

(வேண்பா)

26. ஓயாப் பிறவி யொழிய மடநெஞ்சே
சாயாத் தவமொன்று சாற்றக்கேள்—மாயாத
வாரிசத்தான் காணு வலிவலத்தான் மங்கையொரு
பாரிசத்தான் பாதமே பற்று.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

27. பற்றுக்கன் டாய்கம் வலிவல நாதனைப் பற்றிக்கொண்டு
சுற்றுக்கன் டாய்புகழ் சொல்லுக்கன் டாயம தூதர்வந்தால்
எற்றுக்கன் டாயந்த மில்லாத வானந்த மெய்தியென்றும்
முற்றுக்கன் டாய்முற்று மாயாப் பிறவி முயலுநெஞ்சே.

(அகவல்)

28. முயன்மறுத் துடைத்த முற்று மதியுடன்
அயலய லுடுக்கண மரும்பிய வென்னப்
பசுந்துணர்த் தும்பை வெண்பூ மிசைச்சிச்
செவ்வா னேய்க்குஞ் செழுஞ்சடை முடியோய்!
5 பைந்தொடி யிமயப் பாவையொடு கெழீஇ
இந்திர திருவிளி னெழினலங் கனிந்தோய்!
முலைத்தடஞ் சேதகம் பொறிப்பக் குலைத்துடன்

17. வரைத்தன - மேருவாகிய வில்லை.

26. வாரிசத்தான் - தாமரை மலரிலுள்ள பிரமதேவர்; வாரிசம் - தாமரைமலர். பாரிசம் - பக்கம்.

27. சுற்று - வலஞ்செய்வாயாக. முற்று - முதிர்ச்சி யடைவாயாக. பிறவி முயலு நெஞ்சே - பிறவியை அடைதற்கு முயலும் மனமே.

28. 1. முற்றுமதி பென்றது பிறையை; "முற்று வெண்டிக்கண் முதல்வன்" (தேவாரம்). 2. உடுக்கணம் - ஈட்சத்திரக் கூட்டம். 2-3. தும்பை மலர்களுக்கு உடுக்கணம் உவமை. 5. கெழீஇ - பொருத்தி. 5-6. உமையொடு பொருத்திய இறைவன் திருவுருவத்திற்கு இந்திரவில் உவமை; "இருநிறம் கொண்ட வீத்திர வில்லெனப், பாற்கட லோடுங் கார்க்கடல் புணர்ந்தென, இமையவெற் புதலிய அமையவ னொருத்தியொடு, வீற்றிருத் தருளிய விண்ண வர் கடவுள்" (மதுரைமீ. 1: 47-50.) 7. சேதகம் - சேறு. பொறிப்ப -

- வளமுடி நடுமார் களமரொடு துவன்றிய
கருங்குழற் பசும்பூண் வெள்வா யுழத்தியர்
- 10 மருங்குலீ னிழிந்த மகாஅ ரொருங்குடன்
தள்ளாக் கோட்டிற் றளர்நடை பயிலா
வெள்ளைக் குருகின் பிள்ளையொடு வதியும்
அள்ளற் பழனத் தணிவாய் லுடுத்த
மல்லற் செல்வ வலிவல முதூர்
- 15 நயந்துறை மனத்துணை நாத கேண்மதி
வானவர் முடிமிசை மலிதரு நினைது
தேனமர் தாமரைச் சேவடி பழிச்சி
மூண்டெழு மன்பால் வேண்டுநல் வரம்யான்
பல்பெருங் கலைகள் பாற்படப் பழகிக்
- 20 கல்வியி னெடுங்கரை காண்பது வேண்டும்
இன்னுங் கேண்மோ பன்னுவ திறைவி
இல்லென விரக்கு மிளிவர வின்றி
மல்லற் செல்வ வாழ்வது வேண்டும்
மற்றுமொன் றயர்த்தன னுற்றூரீ வினவின்
- 25 உலைவது சிறிது மின்றியென் னுளமோர்
நிலைமையி னென்று நிற்பது வேண்டும்
பாச வல்லி வேரற வகழ்ந்து
மாசற மேற்கதி வழங்குதல் வேண்டும்
அன்னது வழங்கா யாயினு நின்னடித்
- 30 தாமரை தொழுஉந் தாவா நேயம்
இன்னு மின்னு மதுவே யெய்தத்
தருவது வேண்டு நின்னுடைப்
பொருவரி தாய புகழினும் பலவே.

தெறிப்ப. 8. முடி - நாற்றின் முடியை. நடுமார் - நடும்பொருட்டு. களமர் - உழவர். 7-8. "முலைத்தடஞ் சேதகம் பொறிப்ப மற்றவர், குலைத்தடன் பதித்தவின்" (சீவக. 46.) 10. மருங்குலின் - இடையினின்றும். மகார் - பிள்ளைகள்; எழுவாய். 12. வெள்ளைக்குருகின் பிள்ளை - நாரைக் குஞ்சு. 17. பழிச்சி - துதித்து. 18. வேண்டுநல்வரம் - அடியேன் வேண்டும் நல்ல வரம் ஒன்று. 19. பாற்பட - பகுதிப்பட. 21. கேண்மோ - கேள்; மோ; முன்னிலைபகை. பன்னுவது - அடியேன் விண்ணப்பஞ் செய்வது. 22. இல்லென - இல்லையென்று. 24. அயர்த்தனன் - மறந்தேன்; "மறந்தே னதன்றிற மாதவி கேளாய்" (மணி. 3: 69) 25. உலைவு - அலைதல். 27. பாச வல்லி - பாசமாகிய கொடியை; வல்லி - விலக்குமாம். 30. தாவா நேயம் - கெடாத அன்பு. 32-3. பல தருவது வேண்டும்.

(வேண்பா)

29. பலகற்று மீசன் பதம்பணியார்ச் கந்த
அலகற்ற கல்விகொண்டே தாமால்—இலகுற்ற
மாதிருக்கும் பாகன் வலிவலத்தான் றுள்பரவு
மாதிருக்கு மாற்று மருந்து.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

30. மாற்றும் பிறவிப் பிணிக்கின் மருந்து வருந்தவந்து
தோற்றங் கடுங்கண் மறலிக்குக் கூற்றின்று சூழ்ந்துலிண்ணோர்
சாற்றும் பிரானம் வலிவலத் தான்செஞ் சரணமென்றும்
போற்றஞ் சுருதிப் பொறிவண் டினுக்கந்தன் பூவிரியே.

29. அலகு அற்ற - அளவற்ற. கல்வி கொண்டு - கல்வியினால். ஏது
ஆம் - என்ன பயன் உண்டாகும்; “கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறி
வன், நற்று டொழாஅ ரெனின்” (துறள், 2.) மாதிருக்கும். மா திருக்கு -
பெரிய குற்றமாகிய கோமை. தானி நினைத்தல் மருந்தென்க.

30. மாற்றும் பிறவிப் பிணிக்கின் மருந்து: “மருந்தும் மல்லற்
பிறவிப்பிணிக்கு” (நீடுச்சிற். 148.) சுருதியாகிய பொறிவண்டு; சுருதி -
வேதம்.

வலிவல மும்மணிக் கோவை

செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி

[எண்: பக்க எண்]

அடித்தலம்	...	8	தேனலர் கொன்றைத்	...	23
அருளுமடக்கமும்	...	23	நிற்பன	...	13
அன்றெனரி	...	31	பலகற்று	...	34
இலைத் தொழிற்	...	13	பற்றுகண்டாய்	...	32
இன்று சென்ற	...	4	பூவிரிகமல	...	1
உடையார்	...	7	மற்றருதவி	...	31
எய்தவைங்களை	...	4	மறைநெடு	...	20
எழுதாக்கினவி	...	6	மாமாது	...	1
ஓயாப்பிறவி	...	32	மாற்றும்பிறவிப்	...	34
கடந்தான்	...	27	முயன்மறுத்	...	32
கடமான்	...	19	மேலைத்தவ	...	13
கூட்டுவது	...	27	யானையடிமை	...	23
சிந்தையுஞ்	...	28	வந்தது மாலை	...	6
தாமேதமக்கு	...	20	வாழ்வாய்	...	4
தேறாத		8	வேண்டிர்	...	31
			வேயெனப்	...	6

அரும்பத அகராதி

—(0)—

அகநாடு - மருத நிலம்
 அங்காந்து - வாய் திறந்து
 அங்கி - அக்கினி
 அகம்பு - துளி
 அஞர் - துன்பம்
 அட்டு - சமைத்து
 அடகு - இலை
 அணர் - கழுத்து
 அணியல் - மாலை
 அதன் - தோல்
 அநங்கன் - காமன்
 அயர்த்தல் - மறத்தல்
 அயிர் - கற்கண்டு
 அயில் - அம்பு
 அரங்கு - நடனசாலை
 அரணம் - பாதுகாப்பு
 அரம்பை - வாழை
 அரமியம் - கிலா முற்றம்
 அரி - அரிசி
 அருங்கர் - சூரியர்
 அரை - தண்டு
 அலந்து - ஏமாந்து
 அலம் - கலப்பை
 அலம்பி - ஒலீத்து
 அலமந்து - சமுன்று
 அலர் - பழிமொழி
 அலுணன் - அசுரன்
 அழிபசி - மிக்க பசி
 அழுங்குதல் - துன்புறல்
 அள்ளல் - சேறு
 அள்ளுறி - மிக்கு ஊறி
 அளறு - சேறு
 அளி - அன்பு
 அறல் - கருமணல்
 அறை - துண்டு

அறை போதல் - இல்லையாதல்
 ஆடகம் - பொன்
 ஆம்பல் - யானை
 ஆயம் - ஆதாயம்
 ஆலம் - விடம்
 ஆழி - சக்கரம்
 ஆறலை - வழிப்பறி
 ஆனாது - அமையாமல்
 இக்கு - கரும்பு
 இடக்கர் - மறைப்பதற்குரியது
 இடத்தல் - தோண்ட்தல்
 இடுகு - சிறுகிய
 இடையாது - தளராமல்
 இதழி - கொன்றை
 இந்தியம் - பொறிகள்
 இரங்க - ஒலிக்க
 இலம்பாடு - வறுமை
 இவர்தரும் - பரக்கும்
 இழுது - நெய்
 இறம்பூது - ஆச்சரியம்
 இன்னாங்கு - துன்பம்
 இளைதல் - துன்புறல்
 இளைபு - வருத்தம்
 ஈளை - கோழை
 உகனம் - இரண்டு
 உகிர் - நகம்
 உடு - நட்சத்திரம்
 உபயம் - இரண்டு
 உரகம் - நாகம்
 உரவு - வலிமை
 உராஅய் - அலைந்து
 உரி - தோல்
 உரிஞ்ச - உராய்
 உலவா - அழியாத
 உலைவது - அலைதல்

உவட்டு - பெருக்கு
 உழக்கி - சுலக்கி
 உளை - பிடரி மயிர்
 உற்பலம் - கருங்குவளை
 உறைக்கும் - துளிக்கும்
 உன்மத்தர் - பித்தர்
 ஊழி - யுகம்
 ஊன் - உடம்பு
 ஏக்கற்று - ஏமாந்து
 ஏது - காரணம்
 எனம் - பன்றி
 ஒடியா - தவிராத
 ஒல்க - மெலிய
 ஒல்லுவது - இயல்வது
 ஒலித்து - வெளுத்து
 ஒற்ற - அடிக்க
 ஒச்சி - தூக்கி
 ஒதி - கூந்தல்
 கூனம் - வானம்
 கங்கணம் - காப்பு
 கடமான் - யானை
 கடவ - உரிய
 கடவல் - வீசுதல்
 கடித்தலம் - இடை
 கண்டிகை - உருத்திராட்சம்
 கண்ணுதல் - எண்ணுதல்
 கண்ணுறை - மேலீடு
 கணிச்சி - மழு
 கத்திகை - மாலை
 கதலி - வாழை
 கதிர்மண்டிலம் - சூரியர்
 கந்துள் - கரிக்கட்டி
 கம்பம் - அசைவு
 கரவு - வஞ்சகம்
 கல்வை - குற்றம்
 கவரா - விரும்பி
 கவைஇ - வளைந்து
 கழகம் - சூதாடுமிடம்
 கழி - மிகுதி
 கழை - கரும்பு, குத்துக்கோல்
 களதபுதம் - வெள்ளி
 களமர் - உழவர்
 கவறு - பாச்சிகை
 கற்பம் - யுகம்

கறங்கு - காற்றாடி
 கறி - மிளகு
 கறுத்து - கோபித்து
 கறை - கறுப்பு
 காஞ்சனம் - பொன்
 காட்சி - ஞானம்
 காம்பு - கைப்பிடி
 காயம் - கறிக்குச்சேர்க்கும்
 வாசனைப் பொருள்
 காயாமல் - துன்புறுத்தாமல்
 கால் - காற்று, சங்கரம், துணி,
 முறை
 காவி - சுமந்து
 காளம் - நஞ்சு
 கிடங்கு - அகழி
 கிடுகு - பலகை
 குடுமி - சிகரம்
 குண்டு - பள்ளம்
 குதுகுதுப்பு - நடுக்கம்
 குய் - தாளிப்பு
 குயவரி - புவி
 குரங்குபு - வளைந்து
 குவடு - மலை
 கூட்டுணை - கொள்ளையிட
 கூவல் - கிணறு
 கூவிளம் - வில்வம்
 கேழிஇ - பொருந்தி
 கேதம் - துன்பம்
 கைதவம் - வஞ்சனை
 கைதாவாது - ஒழியாமல்
 கையர் - கீழ்மக்கள்
 கொக்கு - கொக்கிறகம்பூ
 கொடிறு - குறடு
 கொடும்புறம் - வளைந்தமுதுகு
 கொந்து - கொத்து
 கொற்றம் - வெற்றி
 கொன் - பெருமை
 கோட்டுதல் - வளைத்தல்
 கோடல் - வளைதல்
 கோடு - கரை
 சகடம் - வண்டி
 சதி - தாள ஒற்று
 சந்தி - மூட்டு
 சந்து - தூது

காயல் - மென்மை
 சிதவல் - கந்தை
 சிமிழ்த்த - கட்டிய
 சிரகம் - கமண்டலம்
 சூழை - உச்சி
 கரபி - காமதேனு
 கரும்பு - வண்டு
 கனி - கோபிக்கும்
 கறவேறு - முதலை
 சூல் - கருப்பம்
 குழுவாய் - வலம் செய்வா
 யாக
 சேச்சை - வெட்சி
 செய்தி - செயல்
 செருக்கிய - மிகுத்த
 சேதகம் - சேறு
 சேய் - பிள்ளை, முருகக்கடவுள்
 சேறல் - செல்லுதல்
 சோற்பனம் - கனா
 சோபானம் - படி
 சோரி - இரத்தம்
 சூடலி - நாய்
 சூளரி - நாய்
 தஞ்சு - தஞ்சம்
 தந்திரம் - ஆகமம்
 தப்புதல் - கொல்லுதல்
 தமனியம் - பொன்
 தமிழ் - இனிமை
 தலைஇய - பெய்துவிட்ட
 தலைத்தாள் - சமுதம்
 தனிசு - ஆதனம்
 தனு - வில்
 தனையை - மகள்
 தாத்தி - ஆத்திப்பூ
 தாரை - கூர்மை
 தாவா - கெடாத
 தாறு - சூலை
 திடம் - தண்மை
 திருக்கு - மயக்கம்
 திரை - தோல்சுருங்குதல்
 திறை - கப்பம்
 துடக்கு - சங்கிலி
 துடி - சிறிபகால அளவு
 துணர் - பூங்கொத்து

துப்பு - வன்மை
 துருவி - ஆராய்ந்து
 துவன்றி - நெருங்கி
 துளங்குபு - அசைந்து
 துர்த்தர் - பாதையை துகரும்
 காமுகர்
 தேரியல் - மாலை
 தெருளா - தெனியாத
 தெறல் - துன்புறுத்தல்
 தேறு - தேற்றுகொட்டை
 தோடையல் - மாலை
 தொண்டை - கோவைப்பழம்
 தொலைச்சிய - நீக்கிய
 தோரி - ஆரிசி
 நடர் - நாடகமாடுவோர்
 நல்குரவு - வறமை
 நலன் - அழகு
 நவ்வி - மான்
 நாடகம் - நடனம்
 நாந்தகம் - வாள்
 நாமம் - அச்சம்
 நாய் - சூதாட்டத்திற்குரிய காய்
 நாவாய் - கப்பல்
 நிகளம் - விலங்கு
 நிச்சம் - தினமும்
 நிபுடம் - நெருக்கம்
 நிரப்பு - வறமை
 நிரயம் - நாகம்
 நிறை - நிறுத்தற்றன்மை
 நுசுப்பு - இடை
 துனித்த - ஆராய்ந்த
 நோடுத்து - விற்று
 நோன்றான் - வலியையுடைய
 திருவடி
 பகர்ந்து - விற்று
 பங்கம் - சேறு
 பட்டிமை - வஞ்சனை
 படர் - தூதர்
 படுத்தி - அடக்கி
 பண் - பதம்
 பணம் - படம்
 பணிலம் - சங்கு
 பனைத்த - பெருத்த
 பனைத்து - பிழைத்து

பந்தி - வரிசை
 பரசு - மழுவாயுதம்
 பரிசு - தன்மை
 பருவரல் - துன்பம்
 பல்லவம் - தளிர்
 பழனம் - வயல்
 பழிச்சி - வாழ்த்தி
 பனசம் - பலா
 பாடகம் - ஒருவனைக் காலணி
 பார்த்தன் - பாம்பு
 பார்ப்பு - குஞ்சு
 பாரிசம் - பக்கம்
 பால் - பக்கம், பகுதி
 பாவனாதிதம் - சிந்தனைக்கு எட்
 டாதது
 பாழி - வலிமை
 பாஞ்சு - கங்குல் - நடு இரவு
 பிடர் - கழுத்து
 பிணையல் - மாலை
 பிரசம் - தேனடை
 பீழை - துன்பம்
 புடவி - பூமி
 புரிசை - மதில்
 புலம்பு - வருத்தம்
 புலோமசை - இந்திராணி
 புழுக்கல் - சோறு
 புளிஞன் - வேடன்
 புற்கை - புல்லரிசிக் கூழ்
 புன்கண் - துன்பம்
 பூவிரி - மலர்ந்த மலர்
 போகுட்டு - கொட்டை
 பொதுளிய - நெருங்கிய
 பொரியல் - பொரிக்கறி
 பொரு - ஒப்பு
 பொறி - அறிவு, இந்திரியம்,
 சுவடு, புள்ளி
 பொறிப்பு - தெறிக்க
 பேளவம் - கடல்
 மசகம் - கொசு
 மடங்கல் - சிங்கம்
 மண்டிலம் - வட்டம்
 மத்தகம் - நெற்றி
 மத்தம் - ஊமத்தை
 மதவரை - யானை

மதாணி - பதக்கம்
 மதிமுகிழ் - பிறை
 மயிலை - மீன்
 மருங்கு - அருகு, இடை
 மருத்துவர் - அசுவினிதேவர்கள்
 மல்லல் - வளம்
 மறலி - யமன்
 மறி - ஆடு
 மறு - களங்கம்
 மன்றல் - வாசனை
 மா - திருமகள்
 மாக்கள் - அறிலில்லாதவர்
 மாதுலன் - மாமன்
 மாலை - தன்மை
 மாழை - மாவடு, ஒருவனைமான்
 மிச்சில் - எச்சில்
 மிலைச்சி - சூடி
 மீளி - வன்மை
 முண்டம் - நெற்றி
 முரண் - வன்மை
 முரிப்பு - வளைக்க
 முறி - துண்டு
 முனைதல் - வெறுத்தல்
 முகை - ஊமைத் தன்மை
 மூர்த்தம் - உருவம்
 மூரல் - நகை
 மையாட்டு - வித்தியாப்பியாசம்
 மோக்குள் - குமிழி
 யாதனை - துன்பம்
 யாளி - சிங்கம்
 யுகம் - இரண்டு
 ராசி - கூட்டம்
 வசி - சூலம்
 வட்டு - உருண்டை
 வடித்தல் - தெரிந்து கூறுதல்
 வண்ணம் - தன்மை, நிறம், சாதி
 வணர் - வளைவு
 வம்பலர் - வழிநடப்போர்
 வம்பு - வாசனை
 வரி - கோடு
 வரை - அளவு
 வல்லி - கொடி, விலங்கு
 வலம் - வெற்றி
 வளை - சங்கு

வன்கண் - கொடுமை
 வாகை - நெற்றி
 வாமம் - அழகு
 வாயதம் - காக்கை
 வாரணம் - கோழி
 வாரிசம் - தாமரை
 வாவல் - வெளவால்
 வாள் - ஓளி
 வீடர் - காமுகர்
 வீரவலர் - படைவர்

விரிஞ்சன் - பிரமதேவர்
 விழுமம் - துன்பம்
 வீதல் - இறத்தல்
 வியாது - நீங்காமல்
 வீழி - வீழியென்னும் பழம்
 வீறு - வேறு
 வேண்டலை - கபாலம்
 வெள்ளடை - தாம்பூலம்
 வெளில் - கட்டுத்தறி
 வெறுக்கை - செல்வம்

தொகுதி ௩

பவவஸ் தைமீ முதல்

ஆனிரி வரை

(பகுதி ௨௫—௩௦)

கௌரவப் பத்திரிகாசிரியர்கள்

பே. நா. அப்புஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்.

எஸ். அன்வரதவிநாயகம் பிள்ளை, எம். ஏ., எல். டி.

மு. இராகவையங்கார், தமிழ் லேக்ஸிகன் ஆபீஸ் தலைமைத்
தமிழ்ப் பண்டிதர்.

கே. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்.

டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார், பி. ஏ., பி. எல்.

தி. சிவராமசேதுப் பிள்ளை, எம். ஏ., பி. எல்.

க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, எம். ஏ.

எம். லக்ஷ்மி அம்மாள், எம். ஏ., எல். டி.

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.

டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர், பி. ஏ. (நிர்வாகப் பத்திரிகாசிரியர்.)

வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதையர் (உதவிப் பத்திரிகாசிரியர்.)

1934

ஐந்தாந் தொகுதியின் பொருளடக்கம்

அநுபந்தம்:

வலிவல மும்மணிக்கோவை—டாக்டர் உ. வே. பக்கம்
சாமிநாதையர் i-viii, 1—40

இலக்கியம்:

அசுவகோஷி—ஒ. பி. தேசிகன்	...	377
ஒப்பிலர்மணி—ச. சோமசுந்தரதேசிகர்	...	238
காற்றாடி—ம. இராமச்சந்திர செட்டியார், பி. ஏ., பி. எஸ்.	...	8
சின்னத்தம்பிப்புலவர்—பொன்குமாரவேற் பிள்ளை		125
சீவகசிந்தாமணி—சா. தெ. சற்குணர், பி. ஏ.	...	457
திருவிசயமங்கை—வை. சுந்தரேச வான்டையார்	...	553
பாண்டியன் பல்யாசசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி யும் அசுவமேதமும்—டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிர மணிய சாஸ்திரி, எம். ஏ.	...	548
மகாவைத்தியநாதையர்—மகாமகோ பாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்	1,113,225,341,437,541	
வெட்டவெளிசுவாமிகள்—முனுஸ்வாமிபிள்ளை	...	129

உபாத்தியாயர் பகுதி:

இந்தியாமாணவர்—ச. கு. க.	...	202,328,410
கிராமக்கல்வி—இரா. கு. நல்லகுற்றாலம் பிள்ளை	...	609
குழந்தையின்பாஷை—எஸ். ஜகந்நாதன்	...	87
குழந்தையின்பாஷை அபிவிருத்தி—எஸ். ஜகந் நாதன்	...	196

கதைகள்:

‘அடி கள்ளி’—சீதாதேவி	...	605
அபிமன்யுவும் உத்தரையும்—கு. ப. ராஜகோபா லன், பி. ஏ.	...	519
உண்மையான நண்பன்—கே. என் லக்ஷ்மி அம் மாள்	...	595
உள்ளதை நல்லதாக்கிய உத்தமி—எம். எஸ். பால்...		301
கிழிந்த புத்தகம்—ரா. ஜயராமன்	...	166
குடும்ப வாழ்க்கை—என். பிச்சமூர்த்தி, பி. ஏ.	...	291

கோவில் காணை—'வில்லி'	...	590
கோழிகுறைதீர்த்தல்—ஆங்கிரஸ்	...	69
சித்தியால் வந்த வாழ்வு—இராகவாச்சாரியார், பி. எ., எல். டி.	...	319
தீராவழங்குத் தீர்த்தல்—டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர், பி. ஏ.	...	397
'பொருட்செட்'—எஸ். ஜி. எஸ்.	...	514
பட்டணத்தில் உத்தியோகம்—சங்கு ஸுப்ரஹ் மணியன்	...	178
பணத்திற்குப் பணி—வித்துவான் தி. சி. குழந்தை வேலன்	...	383
பித்துக்கொளிபிஜி—சங்கு ஸுப்ரஹ்மணியன்	...	66
பிரதிமாநாடகம்—ஜி. ஹரிஹா சாஸ்திரி	...	45,185,310,404
மத்தனக்காரன்—எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, பி. எ., பி. எல்.	...	170
முன்னும் ரோஜாவும்—என். பிச்சமூர்த்தி, பி. ஏ.	...	72
மோகினி—ந. பிச்சமூர்த்தி, பி. ஏ.	...	490
ஸக்தி—ஸ்வர்ணம்	...	54
ஸாயர் அண்ணாசாமி—சி. அனந்தகிருஷ்ணன், பி. ஏ.	...	598
ஸீமந்தினி—கமலா	...	503
கவி:		
குழந்தை—தே. வி.	...	193
காட்டுப்பாட்டு—பெ. தூரன்	...	613
குறிப்புத்திரட்டும்:		
அப்பாஸ்தயாபிஜி	...	219
அலுமினியம் பாலம்	...	576
ஆகாயத்தில் நிற்கும் விமானம்	...	547
ஆகாயவிமானப் பயிற்சி	...	431
இரத்தம்	...	382
இருபத்தேழு அங்குலக்குதிரை	...	309
உண்மைக் கதைப்பரிசு	...	625
எல்லாம் முங்கல்	...	250
ஒருபற்பொடி	...	481
கங்கைநீரின் தூய்மை	...	365
கடன் ஆற்றல்	...	290
கண்ணிலுள்ள வட்டமின்	...	192

கருப்பஞ்சாற்றுவண்டல்	...	414
கலம் செய்தல்	...	255
காஞ்சி	...	232
காவிரிதாஸ் உருவப்படம்	...	339
குட்டி மோட்டார்	...	124
குடும்பவாழ்க்கை	...	237
குழந்தையின் அழுதை	...	624
சமயம்	...	477
சமுத்திர ஜலம்	...	165
சரீரகனம் குறைய	...	146
சாணத்தின் உபயோகம்	...	140
சாஸ்திர ஞானமும் பணமும்	...	33
சிறுகதைப் பரிசு	...	105
சீனநாட்டு மூவேந்தர்	...	130
சைவம்	...	470
டாக்டர் எஸ். ரங்காச்சாரியார்	...	536
தண்டவாளமில்லாமல் ஓடும் டிராம்	...	465
தமிழ் அன்பர் மகாநாடு	...	105
தமிழ்ப்புலவர்களும் தெய்விகத்தன்மையும்	...	128
தமிழர் உடை	...	300
தமிழர் சமயம்	...	317
தமிழர் நிலவகுப்பு	...	261
தமிழரும் சமயமும்	...	282
தமிழின் சிறப்பு	..	390
தலைவழுக்கை நீங்க	...	523
நாடகம்	...	17
நிலக்கரித் தார்	...	396
நூல்களால் உண்டாகும் பயன்	...	461
படக்காட்சியில் பைந்தமிழ்	...	429
பழத்தோல்	...	356
பறக்கும் எறும்புகள்	...	565
பாம்புவிஷம் வியாதிகளுக்கு மருந்து	...	556
புதுவருஷம்	...	429
புலவர் புகழ்	...	403
பூகம்பம்	...	218
பெட்ரோல் இல்லாமல் ஓடும் மோட்டார்கள்	...	86
பெண்களின் முன்னேற்றம்	...	207
பெரிய பறவை	...	53

பெரிய மாணிக்கம்	...	502
பெளத்த மதப்பிரிவுகள்	...	376
மரத்திலேருந்து சர்க்கரை	...	604
மிகவும் உயர்ந்த டன்னல்	...	169
முலாம்பழம்	...	614
மோரும் அதன் பயனும்	...	625
மௌனநெறி	...	229
யானையும் சுண்டெலியும்	...	513
யோகாப்பியாசத்தின் சக்தி	...	570
எ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார்	...	217
ராஜஸூத்திரமிகிலம்	...	26
ருஷ்யாவில் இளைஞர் இயக்கம்	...	264
ரூபாயின் வாழ்க்கை	...	574
ரோடியோ டைப்ரைடிங்	...	353
வசம்பு	...	594
வாலுள்ள மனிதர்கள்	...	244
விஞ்ஞானசாஸ்திரமும் இந்தியர் வழக்கங்களும்	...	220
விமானவீரர் சேஷசாயி	...	338
வேம்பின் உபயோகம்	...	535
ஜப்பான் விகோதங்கள்	...	150
ஸ்வராஜ்யக்கட்சி	...	539
ஸர் சங்கரன் நாயர்	...	539

சரித்திரம் :

‘அம்மா வந்துவிட்டேன்’—எஸ். ஆர். காவேரியம்	
மாள்	... 251
உயிருள்ள மணிக்கொடி—பேனா	... 462
திவாலரா—கோ. ஸ்ரீ இராமன், எம். ஏ.	... 82,157
தென்பலிபிச் சமுத்திரத்தினர் எம். எஸ். பால்...	347
ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார்—லி. ஆர். ஸ்ரீனிவாசன்,	
பி. ஏ.	... 318
வானர சாதி—வி. ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர்,	
எம். ஏ.	... 557

சாரணர்பகுதி :

குழந்தைகளின் பான்மையும் சாரண இயக்கமும்—	
வித்துவான் சிவசுப்பிரமணியன், எம். ஏ.	... 563
சிறுவர்களும் சாரணியமும்—எஸ். ஆர். வேங்கட	
ராமன், பி. ஏ., பி. எல்.	... 136

சாஸ்திரம் :

அறிவுள்ள மிருகங்கள்—ஸ்ரீ செல்லம்	...	147
ஆல்பர்ட்டன்ஸ்டன்—வில்லி	...	471
கப்பல்—எம். லி. எஸ். அந்தபத்மநாப ராவ், எம். ஏ.	...	571
காறுங் கருணைக்கிழங்கு—வேங்கடாசல முதலியார்	...	478
செடிகளின் விநோதங்கள்—எம். எஸ். சபேசையர், எம். ஏ.	...	366
சென்னைமாகாண ஜலமின்சாரசக்தி அபிவிருத்தி ஜி. சுந்தரம், எம். ஏ.	...	262
டாட்டா இரும்புத்தொழிற்சாலை—எம். எஸ். பால்	...	566
தாவரவர்க்கத்தின் பெருந்தன்மை—தி. ரா. மகா லிங்கம்	...	18
நமது ஆகாரம்—கே. ஆர். கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐயர்...	...	354
பிரானிகளின் ஆயுதங்கள்—என். ஆர். இரகுநாதா சாரியார், எம். ஏ., எல். டி.	...	577
பூசம்பம்—டி. என். முத்துசாமி, எம். ஏ., எல். டி.	...	283
பொருள்களும் அவைகளின் மாற்றங்களும்—அ. ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியார், பி. ஏ., எல். டி.	...	482
மூலரோகமும் துத்திக்கிரையும்—வேங்கடாசல முதலியார்	...	21
வியவசாயத்தின் பிறப்பகம் எது?—பெ. நா. அப்புஸ்வாமி, பி. ஏ., பி. எல்.	27,151,256	
ஜேம்ஸ்கிளர்க் மாக்ஸ்வெல்—வில்லி	...	34
ஜோதிஷமும் மனிதவாழ்க்கையும் லி. என். ஜி. சர்மா, பி. ஏ., பி. எல்.	...	141

சிறுவர்பகுதி:

அது என்ன?—கே. என். லக்ஷ்மி அம்மாள்	...	532
அது என்ன?—கே. வி. லக்ஷ்மி	...	620
ஒழிவுநேரப் பொழுதுபோக்கு—எஸ். ஜகந்நாதன்...	...	615
காகிதம் கத்தரித்தலும் கிழித்தலும்—பி. ஆர். ராஜ குடாமணி	...	93
தமிழ் வருஷப்பிறப்பு—எஸ். ஜகந்நாதன்	...	415
பழமொழிப் படங்கள்	...	422

கதைகள்:

ஈயின்கதை—எஸ். ஜ.	...	198
------------------	-----	-----

பார்வதியும் எழு சித்திரக்குள்ளர்களும்—எஸ். ஜகந்நாதன்	...	524
புலியினிடமிருந்து தப்பிய வழிப்போக்கன்—எஸ். ஜகந்நாதன்	...	330
வாலுந்த குரங்கு—எஸ். ஜகந்நாதன்	...	200
வினோதமான பாடகர்கள்—எஸ். ஜகந்நாதன்	...	98
பாட்டுக்கள் :		
குழந்தையைக் குதிகச்செய்கிற பாட்டு—ரா. ரா.	...	92
தாலாட்டு—எஸ். பட்டம்மாள்	...	208
பந்து—சிதாதேவி	...	216
வினையாட்டு :		
அட்டலங்காய் பொட்டலங்காய்—சூடாமணி	...	209
நற்கலை :		
காளிதாஸர்—சித்திரவிளக்கம்—கே. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர், பி. ஏ., பி. எஸ்.	...	230
கோயில் அற்புதங்கள்—சங்கரவர்த்தி ஸ்ரீனிவாஸன்.	...	233
சோழசித்திரங்கள்—க. சிவராமமூர்த்தி, பி. ஏ. (ஹானர்ஸ்)	...	451
தமிழ்நாட்டு ஸங்கீதம்—காயகசிகாமணி ஹரிகேசவநல்லூர் முத்தையாபாகவதர்	...	12
ஸங்கீதத்தின் தத்துவம்—ஸர். லி. வி. ராமன்	...	357
பொருளாதாரம் :		
ஆடுமடுகள்—ஜே. எஸ். பொன்னையா நாடார், எம். ஏ.	...	131
கிராமச் சீரமைப்பு—ஜே. எஸ். பொன்னையா, நாடார் எம். ஏ.	...	466
நாணயமாற்று விகிதம்—என். சங்கர ஐயர், எம். ஏ. வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதன்	...	583
நிலவுரிமையும் புலங்களின் அளவும்—ஜே. எஸ். பொன்னையா நாடார், எம். ஏ.	...	37
புதிய வியவசாய முறைகள்—ஜே. எஸ். பொன்னையா நாடார், எம். ஏ.	...	350
வியவசாயிகளின் கடன்—ஜே. எஸ். பொன்னையா நாடார், எம். ஏ.	...	245
மதிப்புரை :		
கதைக்கடல்	...	340
குமாரகிடன்—பொங்கல்மலர்	...	224

தற்காலத்துச் சங்கீதப் பிரமுகர்கள்	...	434
திருலேகண்ட நாயனார் சரித்திரம்	...	540
தென்னாப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரகம்—முதல்பாகம்	...	340
பரிமளராகவன்	...	540
புதியமுறைச் சுயபோதன வாகசம்—பாலர்வகுப்பு.	...	223
மண்ணியல் சிறுதேர்	...	433
முதற்குலோத்துங்க சோழன்	...	628
ராமதர்ஸர்	...	340
வேதசந்திரிகை	...	628
ஸம்ஸ்கிருத தமிழ் அகராதி	...	224
ஸ்ரீகிருஷ்ண துலாபாரம்	...	340
ஸ்ரீ சங்கிலிநாச்சியார் சரித்திரம்	...	540
ஸ்ரீ பகவத்கீதை வசனம்	...	540
ஸ்ரீ மீனாட்சுசந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம்—	...	109, 627
இரண்டு பாகங்களும்	...	340
ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறை	...	340

மாதர்பகுதி:

கண்ணாடி வளையல்—வி. விசாலாஷி அம்மாள்	...	533
கருணைக்கிழங்கு பொடி—வி. விசாலாஷி அம்மாள்.	...	623
கறுப்புப் புட்டரிசி மாப் பர்ப்பி—வி. விசாலாஷி அம்மாள்	...	207
காதணிகள்—வி. விசாலாஷி அம்மாள்	...	205
குழந்தையின் அழுதை—கே. வி. லக்ஷ்மி	...	624
கூந்தல்—வி. விசாலாஷி அம்மாள்	...	102
தயிரும் மோரும்—வி. விசாலாஷி அம்மாள்	...	335
பழைய விடுகதைகள்—அலமேலு அம்மாள்	...	337
பெண் உலகம்—அநுஷம்	...	426
மாங்காய் ஊறுகாய்கள்—வி. விசாலாஷி அம்மாள்...	...	423
வரதாஷிணை—வி. விசாலாஷி அம்மாள்	...	621

கட்டுரை எழுதியவர்கள்

எம். ஸி. எஸ். அனந்தபத்மநாப ராவ், எம். ஏ:	பக்கம்
கப்பல்	... 571
அறுஷம் :	
பெண்டலகம்	... 426
பே. நா அப்புஸ்வாமி, பி. ஏ., பி. எல்:	
வியவசாயத்தின் பிறப்பகம் எது?	... 27,151,256
அலமேலு அம்மாள் :	
பழைய விடுகதைகள்	... 337
வி. அனந்தகிருஷ்ணன் பி. ஏ:	
லாயர் அண்ணாசாமி	... 598
ஆங்கிரஸர் :	
கோழி குறைதீர்த்தல்	... 69
என். ஆர். இரகுநாதாசாரியார், எம். ஏ., எல். டி:	
பிராணிகளின் ஆயுதங்கள்	... 577
இராகவாச்சாரியார், பி. ஏ , எல். டி:	
சித்தியால்வந்த வாழ்வு	... 391
டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர், பி. ஏ:	
திராவழக்குத் தீர்த்தல்	... 397
ம. இராமச்சந்திர சேட்டியார், பி. ஏ., பி. எல்:	
காற்றாடி	... 8
வி. ஆர். இராமச்சந்திரதீக்ஷிதர், எம். ஏ:	
வானர சாதி	... 557
கோ. ஸ்ரீ இராமன், எம். ஏ:	
திவாலரா	... 82,157
எஸ். ஜி. எஸ்:	
'பள்ளஞ்செட்'	... 514
ச. கு. க:	
இந்திய மாணவர்	202,328,410
கமலா :	
லீமந்தினி	... 503

எஸ். ஆர். காவேரி யம்மாள்:		
‘அம்மா வந்துவிட்டேன்’	...	251
கே. ஆர். கிருஷ்ணமூர்த்தி ஜயர்:		
நமது ஆகாரம்	...	354
வித்துவான் தி. சி. குழந்தைவேலன்:		
பணத்திற்குப் பளி	...	383
சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீனிவாஸன்:		
கோயில் அற்புதங்கள்	...	233
என். சங்கர ஜயர், எம். ஏ:		
நானாயமாற்று விசிதம்	...	583
சங்கு ஸுப்ரஹ்மணியன் :		
பட்டணத்தில் உத்தியோகம்	...	178
பித்துக்கொளி பீஜு	...	66
எம். எஸ். சபேசையர், எம். ஏ :		
செடிகளின் விநோதங்கள்	...	366
ஸி. என். ஜி. சர்மா, பி. ஏ., பி. எல் :		
ஜோதிஷமும் மனிதவாழ்க்கையும்	...	141
சா. தே. சற்குணர், பி. ஏ:		
சிவசுந்தாமணி	...	457
மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்:		
மகாவைத்தியநாதையர்	1,113,225,341,437,541	
வலிவல மும்மணிக்கோவை (அநுபந்தம்)	1-viii, 1-40	
வித்துவான் சிவசுப்பிரமணியன், எம். ஏ :		
குழந்தைகளின் பான்மையும் சாரண இயக்கமும்...		563
க. சிவராமமூர்த்தி, பி. ஏ. (ஹானர்ஸ்) :		
சோழசுத்திரங்கள்	...	451
சீதாதேவி:		
‘அடிகள்ளி’	...	605
பந்து	...	216
ஜி. சுந்தரம், எம். ஏ :		
சென்னைமாகாண ஜலமின்சாரசுத்தி அபிவிருத்தி...		262
வை. சுந்தரேச வாண்டையார்:		
திருவிசயமங்கை	...	553

டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, எம். ஏ :	
பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும் அகவமேதமும்	... 548
டூரி. செல்லம் :	
அறிவுள்ள மிருகங்கள்	... 147
ச. சோமசுந்தர தேசிகர் :	
ஒப்பிலாமணி	... 238
பெ. துரன் :	
நாட்டுப்பாட்டு	... 613
ஒ. பி. தேசிகன் :	
அகவகோஷர்	... 377
இரா. கு. நல்லதற்றுலம்பிள்ளை :	
கிராமக் கல்வி	... 609
எஸ். பட்டம்மாள் :	
தாலாட்டு	... 208
எம். எஸ். பால் :	
உள்ளதை நல்லதாக்கிய உத்தமி	... 301
டாட்டா இரும்புத் தொழிற்சாலை	... 566
தென்பலிபிக் சமுத்திரத்தீவின்	... 347
கே. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர், பி. ஏ., பி. எல் :	
காவிதாஸர்	... 230
என். பிச்சமுர்த்தி, பி. ஏ :	
குடும்பவாழ்க்கை	... 291
முள்ளும் ரோஜாவும்	... 72
மோகினி	... 490
பேனா :	
உயிருள்ள மணிக்கொடி	... 462
பொன்குமாரவேற் பிள்ளை :	
சின்னதம்பிப்புலவர்	... 125
ஜே. எஸ். பொன்னையா நாடார், எம். ஏ :	
ஆடுமடுகள்	... 131
கிராமச் சீரமைப்பு	... 466
நிலவுரிமையும் புலங்களின் அளவும்	... 37
புதிய விவசாய முறைகள்	... 350
விவசாயிகளின் கடன்	... 245

தி. ரா. மகாலிங்கம்:		
தாவாவர்க்குத்தின் பெருந்தன்மை	...	18
டி. என். முத்துசாமி, எம். ஏ., எல். டி:		
பூகம்பம்	...	283
காபகசிகாமணி ஓறிகேசவநல்லூர் முத்தையா பாகவதர்:		
தமிழ்நாட்டு ஸங்கீதம்	...	12
முனுஸ்வாமி பிள்ளை:		
வெட்டவெளி சுவாமிகள்	...	129
ரா. ரா:		
குழந்தையைக் குதிக்கச்செய்கிற பாட்டு	...	92
ஸர். ஸி. வி. ராமன் :		
ஸங்கீதத்தின் தத்துவம்	...	357
கு. ப. ராஜகோபாலன், பி. ஏ:		
அபிமன்யுவும் உத்தரையும்	...	519
பி. ஆர். ராஜகுடாமணி:		
காகிதம் கத்தரித்தலும் கிழித்தலும்	...	93
அட்டலங்காய் பொட்டலங்காய்	...	209
கே. என். லக்ஷ்மி அம்மாள்:		
அதுஎன்ன?	...	532
உண்மையான நண்பன்	...	595
கே. வி. லக்ஷ்மி:		
அதுஎன்ன?	...	620
குழந்தையின் அழகை	...	624
தே. வி:		
குழந்தை	...	193
வி. விசாலாட்சி அம்மாள்:		
கண்ணாடிவளையல்	...	533
கருணைக்கிழங்கு பொடி	...	623
கறுப்புப் புட்டரிசி மாப் பர்ப்பி	...	207
காதணிகள்	...	205
கூந்தல்	...	102
தயிரும் மோரும்	...	335
மாங்காய் ஊறுகாய்கள்	...	423
வாதகூலினை	...	621
‘வில்லி’:		
ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீன்	...	471

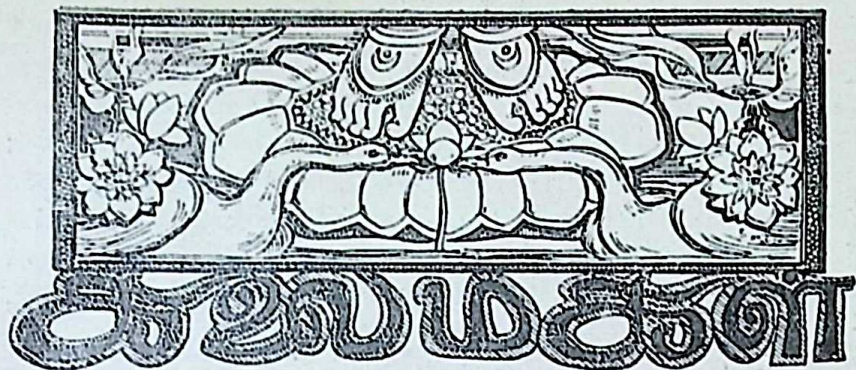
கோவில்காளை	...	590
ஜேம்ஸ்கிளர்க் மாக்ஸ்வெல்	...	34
எஸ். ஆர். வேங்கடராமன், பி. ஏ., பி. எல்:		
சிறுவர்களும் சாரணியமும்	...	136
வேங்கடாசல முதலியார்:		
காறுங் கருணைக்கிழங்கு	...	478
முலரோகமும் துத்திக்கிரையும்	...	21
எஸ். வையாபுரி பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்:		
மத்தளக்காரன்	...	170
வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதன்:		
நாணயமாற்றுவிகிதம்	...	583
எஸ். ஜகந்நாதன்:		
சுயின் கதை	...	198
ஒழிவுகேரப் பொழுதுபோக்கு	...	615
குழந்தையின் பாதை	...	87
குழந்தையின் பாதை அபிவிருத்தி	...	196
தமிழ்வருஷப்பிறப்பு	...	415
பார்வதியும் ஏழு சித்திரக் குள்ளர்களும்	...	524
புலியினிடமிருந்து தப்பிய வழிப்போக்கன்	...	330
வாலுறந்த குரங்கு	...	200
வினோதமான பாடகர்கள்	...	98
ரா. ஜயராமன்:		
கிழிந்த புத்தகம்	...	166
ஸ்வர்ணம்:		
சுஷ்மி	...	54
அ. ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியார், பி. ஏ., எல். டி:		
பொருள்களும் அவைகளின் மாற்றங்களும்	...	482
ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாசன், பி. ஏ:		
ஏ. சங்கஸ்வாமி ஐயங்கார்	...	318
ஜி. ஹரி ஹர சாஸ்திரி		
பிரதிமா நாடகம்		45,185,310,404

ஸ்ரீ மகா வைத்தியநாதையர்.

By Courtesy of 'The Music Academy', Madras.

மகா வைத்தியநாதையர்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

1

தமிழ்நாட்டில் ஸங்கீதத்தை முறையாகப் பயின்று கர்நாடக ஸங்கீதத்தினால் விளையும் இன்பத்தை யாவரும் துகரும் வண்ணம் செய்த வித்துவான்களுக்குள்ளே சமீபகாலத்தில் மிகச் சிறந்த வராக விளங்கிய பூர்வமகாவைத்தியநாத சிவன் என்னும் ஸங்கீதசிகாமணியின் புகழ் நாடுமுழுவதும் நிறைந்திருக்கிறது. அவரது இசையின் இனிமையை உணர்ந்து இன்புற்றவர்களிற் சிலர் இக்காலத்திலும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பழைய ஞாபகம் உண்டாகும்போதெல்லாம் மகாவைத்தியநாதையருடைய நயமான இசைகாதில் ஒலித்துக்கொண்டிருப்பதாகவே தோற்றும். தஞ்சையில் இருந்து விளங்கிய பல்லவி கோபாலையர், வீணைப்பெருமானாயர், த்ஸைகம் சீனுவையங்கார் முதலிய பெரிய வித்துவான்களுக்குப் பிறகு சிறந்த மதிப்புப்பெற்று விளங்கியவர் அவர்.

அழகிய பொன்னிறமான வடிவம், திருநீறும் கண்டிகையும் தரித்த சைவத் திருக்கோலம், குளிர்ந்த பார்வை, அடக்கமான தோற்றம், இனிய வார்த்தைகள், காட்சிக்கு எளிமை, சிவபக்தி ஆகிய இவ்வளவும் வைத்தியநாத சிவத்தை நினைக்கும்பொழுது மனத்தில் ஒருங்கே தோன்றி இன்புறுத்துகின்றன. அவருக்கு அவரே ஒப்பு. மற்றொருவரைக்கண்டு, 'மகாவைத்தியநாத சிவத்தின் ஞாபகம் வருகிறது' என்று சொல்ல முடியாது. அந்தக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் உலகி, தாம் கானம்செய்யும் இடங்களை யெல்லாம் கந்தர்வலோகம் ஆக்கிய அந்த ஸங்கீதசாகரத்தினுடைய திறமை பிற்காலத்தில் ஒருவருக்கும் அமையவில்லை; முன்பு இருந்ததாகவும் கேட்டதில்லை.

வைத்தியநாதசிவத்தைத் தன் பெயரோடு சார்த்தி வழங்கும் பேறுபெற்ற ஊர் வையைச்சேரி என்பது. அது சோழநாட்டில் தஞ்சாவூருக்குக் கிழக்கே உள்ளது; மிகப்பழைய சிவஸ்தலம்; அங்கே எழுந்தருளியுள்ள ஸ்வாமியின் திருநாமம் அகஸ்தீசுவர ரென்பது. அவ்வூரில் தமிழிலும் ஸங்கீதத்திலும் பயிற்சியுள்ள வர்களும் சிவபக்திச் செல்வம் வாய்ந்தவர்களுமாகிய சிலர் இருந்தனர். அவர்களுள் துரைசாமி ஐயரென்ற வித்துவான் ஒருவர். அவர் தந்தையாரும் ஸங்கீத வித்துவானாகவிளங்கியவர். துரைசாமி ஐயர், “பெருஞ்சரணமா மறையோரும்” என்று காளமேகத்தால் திருவானைக்காவலாகிற் சிறப்பிக்கப் பெற்ற மழநாட்டுப் பிரக சரணவகுப்பைச் சார்ந்தவர்; பஞ்சநதையரென்பது அவரது சர்ம நாமம். பழையகாலத்திலிருந்த பெரிய ஸங்கீதவித்துவான்களால் இயற்றப்பெற்ற தமிழ் வடமொழி தெலுங்குக் கீர்த்தனங்கள் பல அவருக்குப் பாடம் உண்டு. தஞ்சை அரண்மனையைச் சார்ந்த ஸங்கீத வித்துவான்களுடைய கோஷ்டியிற் பெயர் பெற்றவர்களும் ஸம்ஸ்கிருதம் தமிழ் தெலுங்கு ஆகிய மூன்று பாஷைகளிலும் கீர்த்தனங்கள் இயற்றியவர்களும் பல்லவிபாடுவதில் திறமை உடைய வர்களும் வையைச் சேரியை ஊராக உடையவர்களுமான ஆனை, ஐயா என்பவர்களின் பரம்பரையிற் பிறந்த ஒருவருடைய குமாரியே அவருக்குப் பத்தினியாக வாய்த்தனர்.

துரைசாமி ஐயர் சிறந்தசிவபக்தர். அடிக்கடி திருவையாறு சென்று ஸ்ரீ பிரணதார்த்தஹர் ஸந்நிதியிலும் ஸ்ரீ தர்மசம் வர்த்தனி அம்பிகை ஸந்நிதியிலும் நின்று மனமுருகிப் பக்திபரவச ராகிக் கீர்த்தனங்கள் பாடித் துதிப்பது அவருடைய வழக்கம். ஸப்தஸ்தான உத்ஸவம் நடைபெறும் பொழுது ஸ்ரீபிரணதார்த்தி ஹர் திருப்பழனம் முதலிய ஏழு ஸ்தலங்களுக்கும் எழுந்தருளு கையில் அவர் பஜனைசெய்யும் கோஷ்டியோடு சேர்ந்து பாடிக் கொண்டே உடன் செல்வார். அவருக்கு நான்கு குமார்கள் உண்டு. அவர்களுள் மூன்றாம் புதல்வரே வைத்தியநாதையர். அவர் பிறந்த வருஷம் குரோதி.

வைத்தியநாதையருக்கு மூத்தவர்கள் சாம்பழார்த்தி ஐயர், இராமசாமி ஐயர் என்னும் இருவர்; இளையவர் அப்பாசாமி ஐயர் என்பவர். துரைசாமி ஐயர் தம் குமார்களுக்கு உரியகாலத்தில் ஸங்கீதம் பயிற்றுகிக்கத் தொடங்கினார். அவர்களுள் இராமசாமி ஐயரும் வைத்தியநாதையருமே அதிற் சிறந்த அறிவுவாய்ந்தவ ராயினர்.

ஸங்கீதம் பயில்வதோடு தமிழிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் உள்ள கருவி நூல்களை அவ்விருவரும் கற்றுவந்தனர். வைத்தியநாதையருடைய சாரீரம் மிகவும் இனிமையுடையதாக இருந்தது. அவரும் இராமசாமி ஐயரும் ஒருங்கே தந்தையாரிடத்தில் பயிற்சிசெய்துவரும்போது இருவரின் திறமைகளும் தந்தையாருக்கு மிக்க மகிழ்வை ஊட்டின. தமக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவையும் அவ்விருவருக்கும் துரைசாமி ஐயர் கற்பித்தார். பின்பு ஸங்கீத லட்சண சாஸ்திரங்களை அவர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டுமென்னும் அவர் அவருக்கு உண்டாயிற்று. தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றியாகிய அவையத்து முந்தி இருப்பச்செயலுக்கு உரிய வழிகளை அவர் தேடலானார். அக்காலத்தில் தஞ்சையைச்சார்ந்த மகர் நோன்புச் சாவடியில் *வேங்கடசுப்பிரமணிய ஐயர் என்னும் சிறந்த ஸங்கீத வுத்துவான் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஸங்கீதப் பயிற்சியும் ஸங்கீத லட்சண சாஸ்திரங்களில் சிறந்த அறிவும் உடையவர். அவர்பால் தம் இருகுமாரர்களையும் துரைசாமி ஐயர் ஒப்பித்துக் கற்கச்செய்தார்.

இளமைதொடங்கியே இராமசாமி ஐயரும் வைத்தியநாதையரும் இரட்டையர்களைப்போலவே பழகிவந்தனர். தசரதசக்கர வர்த்தியின் குமாரர்கள் நால்வருள் இராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஒருங்கே சேர்ந்து பயின்றதைப்போல இவர்கள் இருந்தனர். இராமசாமி ஐயருக்குத் தமிழில் மிகுதியான விருப்பம் உண்டு. ஆதலின் சில தமிழ்நூல்களைத் தக்கவர்களிடம் ஒய்வுநேரங்களில் பாடங்கேட்டு வந்தார். வைத்தியநாதையருடைய சாரீர இனிமை இராமசாமி ஐயருடையதைக்காட்டிலும் சிறந்து விளங்கியது. ஆயினும் அவர் இராமசாமி ஐயர்பால் மரியாதையும் அன்பும் உடையவராகவே ஒழுகிவந்தார்.

வைத்தியநாதையர் ஏழாம்பிராயத்திலேயே இராகம் பல்லவி பாடும் திறமையை அடைந்தார். ஒன்பது பிராயத்திற்குள் சங்கிரக சூடாமணி, ஸங்கீத ரத்னாகரம் முதலிய லட்சணநூல்களைக் கற்று ஆராய்ந்து தெளிந்தனர். அவருடைய சாரீரம் அவர் நினைத்த வழியெல்லாம் இயங்கிவந்தது; மூன்று ஸ்தாயியிலும் அது செல்லும். ஆறுகாலமும் அவர் பாடுவார். ஆதலின் லட்சண சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டவைகளைத் தாமே பழக்கம்செய்து அவ்விலக்கணங்களை அதுபவசாத்தியமாக்கி இன்புற்றனர்.

*பட்டணம் சுப்பிரமணிய ஐயர் இவர்பால் ஸங்கீதம் பயின்றவர் என்பர்.

நஞ்சை நகரத்திலும் அதனைச்சார்ந்த மெலட்டூர், திருவையாறு என்னும் ஊர்களிலும் அக்காலத்தில் ஸங்கீத வித்துவான்கள் சிலர் இருந்துவந்தனர். ஸங்கீதக்கலையின் பலதிறைகளில் பயின்று தனித்தனியே ஒவ்வொருவகையில் அவர்கள் சிறப்புப்பெற்று அங்கங்கே இருந்த பிரபுக்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வாழ்ந்தனர். வைத்தியநாதையருடைய தந்தையார் அவரைப் பல ஸங்கீதவித்துவான்களுக்குப் பழக்கம் செய்வித்தனர். அதனால் அவர்கள்பால் தனித்தனியே அமைந்திருந்த ஆற்றல்களை அவர் அறிந்து அத்தகைய திறைகளிற் பயின்று ஸங்கீதத்தின் பரப்பை நன்றாக அறிந்தனர்.

சிறிய பிராயத்தில் பெரியதிறைகளிலெல்லாம் லட்சண அறிவுடன் பயிற்சிவாய்ந்த அவருடைய பெருமை அப்போதே ஸங்கீத வித்துவான்கள்பாலும் பிரபுக்கள்பாலும் பரவலாயிற்று. பிரபுக்கள் தங்கள் வீட்டில் நடைபெறும் விவாகம் முதலிய மங்களங்களுக்கு அவரைவருவித்து அவருடைய ஸங்கீதத்தைக் கேட்டு உபசரித்து ஸம்மானம்செய்து அனுப்புவார்கள். அவர் பாடும்பொழுதெல்லாம் உடனிருந்து இராமசாமி ஐயரும் பாடிவருவார். பல மகாசபைகளில் அவருடைய பாட்டு நடைபெறலாயிற்று. 'வைத்தியநாதையர் ஸங்கீதம்' என்றால் கூட்டம் கூட்டமாக ஜனங்கள் கூடிக்கேட்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அவருடைய பத்தாவது பிராயமாகிய ஆனந்தவருஷத்தில், புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானதிபதியாக விளங்கிய இராமசுந்திரத் தொண்டைமானென்னும் வேந்தர் அவரைத் தம் தர்பாரில் பாடவேண்டுமென்று விரும்பி அழைத்தனர். அவர் சென்றார். பச்சை மிரியன் ஆதிப்பையருடைய பரம்பரையினராகிய வீணை ஸுப்புக்குட்டி ஐயர், வீணை ஸுப்பையர் முதலிய ஸங்கீத ரத்னங்கள் கூடிய மகாசபையில் அவ்விளைய ஸங்கீதசிகாமணி இசையமுதம் பொழிந்தார். அந்த அமுதத்தை நுகர்ந்து இன்புற்ற யாவரும், "இவர் தெய்வப்பிறவியே!" என்று கொண்டாடினார்கள். ஸங்கீத வித்துவான்கள், "இவ்வளவு இளமையில் இத்தகைய தேர்ச்சியும் இனிமையும் வாய்ந்தவர்களைக் கண்டறியோம்; கேட்டும் அறியோம். ஸங்கீதத்தின் தவப்பயனை இங்ஙனம் வந்ததுபோலும்" என்று கூறி மகிழ்ந்தார்கள். தம்முடைய காலமெல்லாம் ஸங்கீதத்துக்கென்றே அர்ப்பணம் செய்து பயின்றவர்களுக்கல்லவா அதனுடைய அருமை பெருமை தெரியும்? புதுக்கோட்டை அரசர் பின்னும் சிலநாட்கள் அவரை அங்கே இருக்கச்செய்து அவருடைய ஸங்கீத

வெள்ளத்தில் மூழ்கி மகிழ்ந்து பல உயர்ந்த ஸம்மானங்களைச் செய்தனர். அங்கே இருந்தகாலத்தில் அந்நகரில் இருந்த ஸூப்புக்குட்டி ஐயர் முதலிய ஸங்கீத வித்துவான்களிடத்தில் வைத்தியநாதையர் ஸங்கீத சம்பந்தமான பலவிஷயங்களை அறிந்து கொண்டனர்.

தமிழ்ப்பயிற்சியை விருத்திசெய்துகொண்ட இராமசாமி ஐய செய்யுள், கீர்த்தனம் முதலியன இயற்றும் ஆற்றலைப்பெற்றனர். நினைத்தபொருளை அமைத்து விரைவிற்பாடுவார். புதுக்கோட்டையில் இருந்தபொழுது மழவராயனேந்தலீருந்து வந்த தமிழ் வித்துவானொருவர் அங்கே அரசர் முன்னிலையில் அவதானம் செய்தனர். அப்பொழுது அந்தச்சபையில் வைத்தியநாதையரும் இராமசாமி ஐயரும் இருந்தனர். அவதானம் நிறைவேறியபின்பு அதனைச் சிறப்பித்து ஒரு கீர்த்தனத்தை இராமசாமி ஐயர் இயற்றிப் பாடிக்காட்டினார். அவருடைய கவித்துவசக்தியை யாவரும் பாராட்டுங்கள்.

தமது பதினோராம் பிராயத்தில், வைத்தியநாதையர் மதுரையில் இருந்த பல அன்பர்கள் விரும்பியபடி அங்கேசென்று ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் ஆலயத்திலும் சில பிரபுக்கள் வீட்டிலும் இனியகானம் செய்து ஸம்மானங்கள் பெற்றனர். அப்பொழுது மதுரையில் சிரஸ்தேதாராக இருந்தவரும் மாம்பழக்கவிச்சிங்க நாவலர் முதலியவர்களை ஆதரித்தவருமாகிய வேங்கடசாமி நாடூடு என்பவர் அவருடைய போற்றலில் ஈடுபட்டுப் பலவகையில் உதவிபுரிந்தனர். மேலூர்த் தாசில்தாராக இருந்த ஒருகனவான் அவரைச் சிறப்பாக ஆதரித்தனர்.

அக்காலத்தில் இராமநாதபுரம் அரசராக விளங்கியவரும் ஸங்கீதத்திலும் தமிழிலும் சிறந்த பழக்கம் உடையவரும் ரவிகசுரோமணியுமான முத்துராமலிங்க ஸேதுபதிமன்னர் அவருடைய கீர்த்தியை முன்பே அறிந்திருந்தனர். அவர், வைத்தியநாதையர் மதுரைக்கு வந்திருத்தலை அறிந்து இராமநாதபுரத்திற்கு வரும் வண்ணம் தக்கவர்களை அனுப்பி அழைத்தனர். அங்கே சென்று ஸேதுவேந்தருடைய அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்று அவருடைய ஸபையில் வைத்தியநாதையர் பாடி மகிழ்வித்தனர். அவருடைய ஸங்கீதத்தைச் சில நாட்கள் கேட்டமட்டில் திருப்தியடையாத ஸேதுவேந்தர் அங்கேயே மூன்றுமாதம் அவரை இருக்கச் செய்தனர். வைத்தியநாதையர் அங்கே இருந்த ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு விழாவாகவே தோன்றியது. மூன்று மாதங்கள் இருப்பினும் வைத்தியநாதையருடைய ஸங்கீதம் நாஸ்தோறும்

அங்கேயிருந்த ஸங்கீதவித்துவான்களுடைய ஆதரவினால் புதுமை யுடையதாகி விளங்கியது.

தமிழில் நல்ல பயிற்சியுற்றிருந்த முத்தராமலிங்கஸேதுபதி அரசர், அவ் விருவர்பாலும் தமிழ்ப்பயிற்சி இருத்தலையும் இராமசாமி ஐயர் செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்திருப்பதையும் அறிந்து மகிழ்ந்தனர். வைத்தியநாதையர் பின்னும் முயன்று தமிழ்பயிற்றால் அப்பயிற்சி அவருடைய பெருமையை மிகுதியாக் கும் என உணர்ந்த ஸேது வேந்தர் தம்கருத்தை அவரிடம் தெரி வித்தனர்; அன்றியும் கந்தபுராணச்சுருக்கம் ஒன்றை அவரிடம் கொடுத்து, "இந்தநூலை வாசித்துவந்தால் இன்னும் மிகுதியாகத் தமிழ்ப்பயிற்சி உங்களுக்கு உண்டாகும்; அப்பால் சர்க்கரைப் பந்தரில் தேன்மாரிபெய்ததுபோல் இருக்கும்" என்று அன்புடன் கூறினர். அது முதல் அவர் தமிழ்ப்பயிற்சியில் ஊக்கம் உடைய வராகித் தம் தமையனாகிய இராமசாமி ஐயரிடத்திலும் பிறரிடத் திலும் பலநூல்களைக் கற்றுத்தேர்ந்தனர். இதனை இராமசாமி ஐயரே தாம் எழுதிய 'மகாவைத்தியநாத விஜயஸங்கிரகம்' என்ற புத்தகத்தில், "மஹாராஜா அவர்கள்.....கந்தபுராணச்சுருக்கப் புஸ்தகத்தையும் முதல் இலக்கியமாகச் சம்மானித்தார்கள். கற்பகம் போன்ற கைக்கமலங்களாற் கொடுத்தநாள்முதல் என்னிடத்தில் இனிய தமிழ் பயின்று திரியிலேற்றிய தீவட்டிபோல் என்னினும் சிறந்த கல்வியுடையவராய் விளங்கினர்" என்று புலப்படுத்தி யிருக்கிறார். நூல்களில் உள்ள நயங்களை நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து தெரிந்து அவற்றைச் சுவைதோன்ற எடுத்துரைத்தலும், மிகவும் சுடினமான நூற்பகுதிகளை அறிந்து எளிதில் விளக்குதலும், செய்யுள் இயற்றுதலுமாகிய ஆற்றல்கள் நாளடைவில் அவர்பால் உண்டாகி வளர்ச்சி பெற்றன.

இராமநாதபுரத்திலிருந்து அவர் எட்டையபுரம் சென்றனர். அங்கே முத்துசாமி தீட்சிதர் வம்சத்தவராகிய சுப்பராம தீட்சித ரென்பவர் ஸம்ஸ்தான ஸங்கீதவித்துவானாக விளங்கிவந்தனர். வைத்தியநாதையர் அங்கே பாடி ஸம்மானங்கள் பெற்றனர். அப் பொழுது இராமசாமி ஐயர் சில வித்துவான்களின் விருப்பத்தின்படி தமிழில் இராமசாமினை ஒன்றாபாடிப் பலவித்துவான்கள் கூடிய சபையில் அரசனேற்றினர். அவ் விராமசாமினை பிற்காலத்திற் பல இடங்களில் வழங்கிவரலாயிற்று. அப்பால் திருநெல்வேலிசென்று *திருக்கோயில் வலம் வந்து ஸ்ரீ நெல்லையப்பரையும் ஸ்ரீ காந்திமதிப்

பிராட்டியாரையும் தரிசித்துச் சந்திதானத்திலிருந்து அந்நகரவாசிக ளெல்லாரும் விரும்பிக் கேட்ப இனிய கானமழைபெய்து குளிரச் செய்தனர்.' பிரபுக்கள் பலர் ஸம்மானம் செய்தனர். அக்காலத்தில் அந்நகரில் இருந்தவரும் அத்வைத நூல்களிற் பயிற்சி மிக்கவரு மாகிய ஐயாசாமி பிள்ளை முதலியவர்களுடைய பழக்கம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. அங்கே இருந்த பஜனைமடம் சிதம்பரம் பிள்ளை யென்பவர் அவருடைய முதிர்ந்த அறிவை வியந்து அந்த நகரில் இருக்கும்வரையில் தமது பஜனைமடத்திலேயே இருக்கச்செய்து வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்வித்தனர்.

திருநெல்வேலியில் அவர் இருத்தலையறிந்து ஆழ்வார்குறிச்சி தளவாய் குமாரசுவாமி முதலியார் தம்முடைய அரண்மனைக்கு அவரைவருவித்து அவருடைய ஸங்கீதத்தைக் கேட்டுச் சிறந்த உப சாரங்கள் செய்வித்து ஆறுமாதம் இருக்கச்செய்தார்; அப்பால் திருச்செந்தூருக்கு அழைத்துச் சென்று செந்திலாண்டவனைத் தரிசிக்கச்செய்து பலர் கூடியசபையில் அவரைப் பாடுவித்துக் கௌர வித்தனர். அங்கே இருந்த திரிசுதந்தரர்களுள் (முக்காணியர்களுள்) படித்தவராகிய சிலர் அவர்பால் அளவிலா அன்பு பூண்டு பாராட்டி வந்தனர். சிலநாள் அங்கே தங்கித் தரிசனம் செய்து வருகையில் இராமசாமி ஐயர் திருச்செந்திற் சந்தவிருத்தம், திருச்செந்தில்யமக அந்தாதி என்னும் இரண்டு பிரபந்தங்களை இயற்றிப் பலபுலவர் கூடிய ஸபையில் அரங்கேற்றினார். சந்தவிருத்தம் முதலியவற்றை வைத்தியநாதையர் மனனம்பண்ணித் தம் இனிய சாரீரத்தால் அழகுபடுத்திப் பாடிவந்தார். பிறகு தளவாய் முதலியார் மூலமாக, அக்காலத்தில் வடமொழி தென்மொழிகளிற் பயிற்சியுடையவராக விளங்கிய சொக்கம்பட்டி ஜமீன்தாருடைய பழக்கம்பெற்றுச் சில காலம் அவருடன் இருந்து அவரைத் தம் இசைத்திறமையால் மகிழ் வித்துப் பலவகைப் பரிசுபெற்றனர்; அங்கிருந்து வேறுபல இடங் களுக்கும் சென்று தம் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி ஸம்மானம் பெற்றார். இங்ஙனம் வைத்தியநாதையர் பாண்டி நாட்டிலும் தம்முடைய இசை வெள்ளத்தைப் பரப்பி யாவருடைய மனத்தையும் குளிரச் செய்து புகழ் சிறந்து விளங்கினர்.

இலக்கியம்

காற்றாடி

ம. இராமச்சந்திர சேட்டியார் பி.ஏ., பி.எல்.

நம் சிறுவர்களும், பெரியவர்களும் கையாண்டிருக்கும் விளையாட்டுகள் எத்தனை காலமாக நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன என்பதையும் அவைகளைக் குறித்தசெய்திகளை நமது மாபெரும் புலவர்கள் எவ்வாறு எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதையும் ஆராய்வது ஓர் அரிய ஆராய்ச்சியாகும். இவ்வித ஆராய்ச்சியை ஆங்கிலம் முதலிய மேல்காட்டு மொழியாளர்கள் கைக்கொண்டு அதில் அவர்கள் அறிந்த பலன்களை வெளியிடுவதுண்டு. உதாரணமாக, ஆங்கிலக் கவிச்சகரவர்த்தியான ஷேக்ஸ்பியர் என்ன என்ன விளையாட்டுகளைத் தம் நூலில் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார் என்பதை ஓர் அரிய பெரிய ஆராய்ச்சியாகக்கொண்டு ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருநூல் இயற்றியிருக்கின்றார். அதைப் போன்ற ஓர் ஆராய்ச்சிநூல் நமது தமிழில் எந்தப் புலவரைப்பற்றியும் இதுவரை யாரும் வெளியிடவில்லை. நமது மக்கள் இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளையும் கைக்கொள்வது நமது மொழிக்குச் செயத்தகுமோர் பேருதவியாகும்.

காற்றாடி அல்லது பட்டம் என்பது எந்தச் சிறு பிள்ளையும் அறிந்த ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாகும். காற்று வீசும் பருவங்களில் காகிதங்களினால் பல உருவங்கள் அமைத்து அவற்றை நூலில் கட்டி ஆகாயத்தில் பறக்க விடுவது நம் சிறுவர்கள் விரும்பத்தக்க ஒரு விளையாட்டு ஆகும். இக்காற்றாடிகள் பலவித உருவங்களைக் கொண்டுள்ளன. காகிதம் மடங்காமல் இருக்கும் பொருட்டு இலேசான குச்சிகளைச் சேர்த்து இணைப்பதுண்டு. சாதாரணக் காற்றாடிகள் சதுரமாக இருக்கும். அவைகள் நேராக நிற்பதற்காகக் கட்டும் கயிறற்றிரு, சூத்திரம் என்றுபெயர். பெரிய காற்றாடிகள் கீழேவிழாதபடி கிமிர்ந்து நின்று அசையும் பொருட்டு அவைகளுக்கு வால்களைக் கட்டுவதுண்டு. காற்றாடி விடுபவன் தன் கையில் பிடிக்கும் நூலினை அளவாக விட்டு ஆகாயத்தில் உயர

எழும்பும்படியாகச் செய்வான். இவ்விதம் உயர எழும்புவதிலும் அவைகளைப் பறக்கவிடும் சிறுவனுடைய யுத்திக்குத் தக்கபடி. மேல் எழும்பும். சிலசமயங்களில் இரண்டுபேர் பந்தயம் கட்டிக் கொண்டு காற்றாடிகளைப் பறக்க விடுவதுண்டு. அவைகளில் எது அதிக உயரம் பறக்குமோ அதை உடையவனே ஜயித்தவனாவான். சில சமயங்களில் ஒருவனுக் கொருவன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒருவன் மற்றவனுடைய நூலினை அறுக்கச் செய்வான். அவ்விதம் செய்தால் நூலறுந்த காற்றாடி அறுத்தவனுடைய பொருளாகிவிடும். இவ்விதமான பந்தயப் போட்டிக்காக நூலினைப் பக்குவப்படுத்தும்போதே பசைபைச்சேர்த்து அதனோடு கண்ணாடிப் பொடிகளையும் கலந்து பூசுவதுண்டு. அவ்விதம் செய்து எதிரியின் காற்றாடியைச் சலபமாக அறுத்து விடுவதுண்டு. இவ்விதமான போட்டிப்பந்தயங்களில் அடிக் கடி கலதங்களும் நேரிடும்.

சாதாரணக் காற்றாடிகளே யன்றிப் பல உருவங்கள் அமைந்த வேறு காற்றாடிகளும் உண்டு என்று முன்னமே சொன்னோம். சில காற்றாடிகளைக் கருடனைப் போலவும், கிளியைப் போலவும், மற்றப் பட்சிகளைப் போலவும் கட்டுவதுண்டு. சில காற்றாடிகளை மனிதனைப் போலவும் விளக்குக் கூண்டுகள் போலவும் கட்டி விடுவதுண்டு. ஒலி உண்டாக்கும் பொருட்டுக் காகிதங்களைக் கத்தரித்துக் கொடிகளைப் போலவும், தோரணங்களைப் போலவும் காற்றாடிகளுக்குச் சேர்த்திக் கட்டுவதுண்டு. காற்றாடிகளைக் கோத்துப் பிடிக்கும் நூலின் வழியாகப் பல காகித உருவங்களைச் செய்து செலுத்துவதும் உண்டு. அவைகள் காற்றின் விசையால் நூலின் வழியாக மேல் ஏறிச் செல்லும். இவைகளை எல்லாம் சிறுவர்கள் பார்த்துப் பெரிதும் மகிழ்ச்சி கொள்வார்கள்.

இக் காற்றாடிகளை நமது நாட்டில் மாத்திரமே யன்றிப் பிற நாடுகளிலும் சிறுவர்கள் விட்டு விளையாடிவருவதைக் காணலாம். சீன தேசத்தில் காற்றாடி விடும் பழக்கம் மிக அதிகம். சீனர்கள் நாள் முழுவதும் காற்றாடிவிடும் விளையாட்டிலேயே காலம் கழிப்பது உண்டாம். ஐரோப்பியர்களிலும் காற்றாடிவிடும் பழக்கம் உண்டு. 'சிறுதரும்பும் பல்லுக்குத்த உதவும்' என்னும் பழமொழி போல உபயோகமற்றதாகவும் வீண்காலம் கழிப்பதற்காகவும் சிறுவர்கள் கையாண்டு வரும் இக்காற்றாடியினாலே பல நற்பலன்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. அமெரிக்க நாட்டில் பெஞ்சமன் பிராங்க்லின் என்ற நியுனர் சிறுபிள்ளையாயிருக்கையில் ஒரு மழைநாளில் வானம் முழுவதும் சுறுத்து இருண்ட மேகம் சூழ்ந்திருக்கையில் ஒரு காற்றாடியைப்

பறக்கவிட்டார். சிறிது நேரத்தில் இடியும் மின்னலும் எழுந்தன. திடீரென்று ஒரு மின்னல் காற்றடியின் வழியாகச் சென்று அவருடைய உடம்பில் பாய்ந்தது. ஆனால் தெய்வச் செயலாக மின்சாரம் பாயாத ஒரு பொருளின்மேல் அவர் நின்று கொண்டிருந்ததினால் அவர் பிழைத்துக் கொண்டார். ஆனால், அச்சம்பவத்தால் ஓர் அதிகசயமான உண்மையை அவர் கண்டு பிடித்தார். அதாவது: ஆகாயத்திலுள்ள மின்னலும் இங்கே நாம் இரண்டு பிசின் வஸ்துக்களைத் தேய்த்ததனால் உண்டாகும் மின்சாரமும் ஒரே சக்தி என்பதுதான். இவ்விதம் அவர் கண்டு பிடித்ததிலிருந்து மின்சாரத்தின் தத்துவஞானத்தை அதிகமாக்கிப் பின்னர் அதனை அபிவிருத்தி செய்து உலகத்திற்கு அவர் அளித்தார்.

காற்றடியினால், நாம் அடைந்த மற்றொரு பெரியபயன் தற்கால ஆகாயவிமானம் ஆகும். காற்றடி. பறக்க விடுதலைப் பலவிதமாகப் பெருக்கிப் பார்த்ததில், சில கலைஞான விற்பன்னர்கள் ஆகாயத்தில் மனிதர்களும் பறக்கமுடியும் என்பதைக் கண்டு பிடித்தார்கள். இவ்விதமான அறிவிலிருந்து தான், கால அடைவில் தற்கால ஆகாய விமானங்கள் ஏற்பட்டன என்று சொல்லமுடியும்.

இவ்விதப் பலன்களை கொடுத்துவரும் காற்றடி பண்டைக் காலத்தில் நமது தமிழ் நாட்டில் இருந்ததா என்ற ஒரு கேள்வி இப்போது பிறக்கலாம். நமது தமிழ்ச் கவிஞர்களில் இரண்டு பெரிய புலவர்கள் காற்றடியை உவமையாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கன்னியில் பெரிய கம்பனார் அனுமார் கடலைத்தாண்டி இலங்கைக்குச் செல்லுமையில் வழியில் தடுத்த ஓர் அரக்கியின் வாயில் புகுந்து வயிற்றைக் கீறி அவளுடைய குடலை இழுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் மறபடியும் பறக்கையில் அவ்வனுமாருடைய உருவம் ஒரு காற்றடி பறந்தது போல் இருந்தது என்று அழகாக வர்ணித்திருக்கின்றார் :

“சாகா வரத்தலை வரிற்றிலக மன்னான்
ஏகா வரக்கிஞடர் கொண்டிட னெழுந்தான்
மாகா லசைப்பவட மண்ணினுற வாலோ
டாகாய முற்றகத லிக்குவமை யானான்”

என்ற அவரது செய்யுளில் கதலி என்பதற்குக் காற்றடி அல்லது பட்டம் என்பது பொருள். அனுமார் மனித உருக்கொண்ட காற்றடிபோல் இருந்தாராம். அவரது வால் பட்டத்துக்குள்ள வாலாகத் தோன்றியதாம். அரக்கியின் குடல் பட்டம் பறக்கவிடு

கின்ற நூல் போன்றதாகும். இவ் வுலகை இயற்கைக்கு எத்துணை ஒத்திருக்கின்றது பாருங்கள் ! கம்பர் காலத்திலும் மனித உருக் கொண்ட பட்டம் விடுவது வழக்கம் போலும்.

காற்றாடியை எடுத்தானும் மற்றொரு பெரும்புலவர் சேக்கிழார் ஸ்வாமிகள் ஆவார். அப்புலவார்பிரான் ஏனாதிநாயனார் சரிதத்தில், நாயனார் அதிகுரனுடைய படையோடு போர்புரிந்தபோது அங்கே வெட்டுண்டு கிடந்த போர்வீரர்களினுடைய குடல்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டு மேலேபறக்கும் கழுகு, பருந்து என்பவைகள் விளையாட்டுப் பயிற்சியுடைய சிறுவர்கள் பறக்கவிடும் காற்றாடிகளை ஒத்திருந்தன என்று கூறுகின்றார்.

“திண்படை வயவர் பிணம்படு செங்கள மதனிலை முன்சிலர்
புண்படு வழிசொரி யுங்குடர் பொங்கிய கழுகு பருந்தொடு
கொண்டெழு பொழுதினு முன்செயல் ஞ்ந்துதல் இலர்தலை நின்றனர்
விண்படர் கொடிவிடு பண்பயில் விஞ்சையர் குமரரை வென்றனர்”.

இச் செய்யுளில் ‘விண் படர் கொடி’ என்பது காற்றாடி அல்லது பட்டம் ஆகும். வெட்டுண்டு கிடந்த போர்வீரரின் குடல்கள் நூலாகும். அக் குடல்களை எடுத்து ஏகும் கழுகுகளும் பருந்துகளும் காற்றாடிகளாகும். இச்செய்யுளில் சேக்கிழார் பெருமான் கொண்டிருக்கும் உவமேயம், கம்பர் கொண்ட இரணகளத்துப் பொருளே ஆக இருப்பது வியக்கத்தக்கதாகும். மிகப் பெரியார்களின் மனோபாவமானது ஒரேவிஷயத்தில் பாயும் என்ற ஆங்கிலப் பழமொழிக்கு இவ்விருகவிஞர்களின் உவமைகளும் இலக்காக இருக்கின்றன அல்லவா ? மேலும் சேக்கிழார் காலத்தில் காற்றாடிகளைக் கழுகுகள் போலவும் பருந்துகள் போலவும் செய்து பறக்க விட்டனர் என்றும் ஊக்கலாம் அல்லவா ?

இவ்விதம் தமிழ் மொழியில் இரண்டு பெரிய புலவர் பெரும்களும் காற்றாடியை ஓர் உவமையாகக் கொண்டிருப்பதை நாம் கவனிக்குங்கால், அன்னவர் காலத்தில் காற்றாடியானது சிறுவர்கள் வழக்கத்தில் கொண்ட ஒரு விளையாட்டுக் கருவியாக இருந்தது என்பதும், அக் கருவியை மனிதன், கழுகு, பருந்து ஆகிய உருவங்களாகச் செய்து விளையாடினார்கள் என்பதும், அவ்விளையாட்டு ஒரு பிரபலமான விளையாட்டாக இருந்தது என்பதும் நாம் ஊக்கலாம். அவ்விரண்டு புலவர்கள் வாழ்ந்த காலமாகிய 11, 12-ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே காற்றாடி ஒரு பிரபலமான விளையாட்டுப் பொருளாக இருந்ததனாலே அதற்கு முந்திப் பல நூற்றாண்டுகளாக அவ்விளையாட்டுப்பொருள் தென்னிந்தியாவில் தமிழர்பால் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்றும் நாம் எண்ணலாம் அல்லவா ?

தமிழ் நாட்டு ஸங்கீதம்

காயகசிகாமணி, ஹரிகேசவநல்லூர் முத்தையா பாகவதர்

இங்கே கூடியிருக்கும் அன்பர்களுக்கு ஸங்கீத ஸம்பந்தமான சில சங்கதிகள் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவைகளில் தவறு இருக்கலாம். தமிழினிடத்தில் எனக்கும் அன்பு இருப்பதால் உங்களுடைய முழுஅன்பும் ஏற்பட்டு நான் சொல்பவைகளில் உள்ள குணங்களைக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாடு எத்தகைய கலைவளத்தைத்தான் பெறாமல் இருந்தது? எந்தக்கலைகளிலும் இந்த நாடு முதன்மையாக இருந்தது. ஸங்கீதத்தில் மிகச் சிறப்புவாய்ந்திருந்தது. அநேக ஸங்கீதவித்துவான்கள் இந்த நாட்டில் இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஸங்கீதத்தின் சிறப்பு

எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தருவது ஸங்கீதம். ஸங்கீதத்தை வேண்டாதவர் இல்லை. புல் பூண்டுகள்கூடக் கானருகியை அறிந்து அதபவிக்கின்றன என்றால் அது மனிதர்களுக்கு ஆனந்தத் தருவதைப் பற்றி ஸந்தேகம் உண்டோ? உடல்வளர்ச்சி அடைவதற்கு ஆகாராதிகள் உபயோகப்படுவதுபோல உயிர்வளர்ச்சிக்கு ஸங்கீதம் அவசியமானது. கானத்தைக் கேட்டவுடன் நமக்குள்ள கவலை நீங்கிவிடுகின்றது. திரிகாணங்களும் அசைவற்று நிற்கின்றன. வேலையை நிறுத்திவிட்டுக் கவலைகளை மறந்து கேட்கிறோம். ஸங்கீதம் நின்ற பிறகு கவலைப்படுகிறோம்.

இது, தமிழன்பர் மகாநாட்டில் 22-12-33 அன்று மாலை 11 மணிக்கு நடைபெற்ற கலாநாயகர் கருணாநிதி அவர்கள் முன் செய்த பிரச்சனம்.

அந்த ஸங்கீதம் எப்பொழுது உண்டாயிற்று? யார்மூலம் வந்தது? உலகம் உண்டாவதற்குமுன் கானம் உண்டாயிற்று. கானத்துக்கு ஆதியானது நாதம். நாதத்திலிருந்தே ஸ்வரம் உண்டாயிற்று. ஆகாசம் ஸப்த வடிவமுடையது. ஆகாசத்திலிருந்தே மற்றப் பூதங்கள் உண்டாயின. ஆகாசத்துக்குச் சொந்தமான நாதத்திலிருந்தே எல்லாப்பூதங்களும் உண்டாயின. ஜீவராசிகள் எல்லாம் தங்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிடுவதற்கு நாதம் வேண்டும். பாஷைக்கு ஆதியாயிருப்பது நாதம். அந்தப்பாஷை ஒலிவடிவாகவும் வரிவடிவாகவும் இருக்கிறது. அந்த நாதத்திலிருந்தே வேதம் சாஸ்திரம் மந்திரம் முதலியவைகள் உண்டாயின.

மகரிஷிகளெல்லாம் மந்திரங்களைச் சொல்லிவைத்திருக்கிறார்கள். அந்த மந்திரங்களை ஜபம்செய்து மந்திரத்துக்குரிய தேவதைகளைத் தரிசனம்செய்தார்கள். அத்தத் தெய்வங்களைக் காண்பதற்கு மந்திரங்கள் உதவியாக இருக்கின்றன. தெய்வபேதங்களுக்கு முன்பு நாதம் உண்டாயிற்று.

பரிபாடல்

கீதமானது எவ்வளவு காலத்துக்கு முன்பு ஏற்பட்டதென்பதை அறிவது மிகவும் துர்லபம். லக்ஷக்கணக்கான வருஷங்களாகக் கீதங்கள் இருந்து வந்திருக்கலாம். அநேகம் பெரியோர்களால் கானம்செய்யப்பட்டு வந்திருக்கலாம். தமிழில் மிகவும் பழைய ஸங்கீதசாஸ்திரங்கள் பல இருந்தன. சுமார் 2000 வருஷங்களுக்கு முன்பு உண்டான பரிபாடல் என்ற பழைய தமிழ்நூலில் உள்ள பாட்டுக்களுக்கு இசை வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் பாட்டுப் பாடினவர் இன்னார், இசைவகுத்தவர் இன்னார் என்ற விஷயங்கள் ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவர் ஸாஹித்யம் செய்வதும் வேறு ஒருவர் அதற்கு ராகதாளம் அமைப்பதுமாகிய வழக்கம் இப்பொழுதும் இருக்கிறது. “இதோ நான் எனக்கு மனோபாவமாகத் தோற்றியதைப் பாட்டாகப் பாடியிருக்கிறேன்; தயவுசெய்து வர்ணமெட்டுப் போட்டு விடுங்கள்” என்று பலர் இப்பொழுதும் சொல்லுகிறார்கள். அதைப்போல அந்தக் காலத்திலும் கவிகள் மிகவும் அழகான பாட்டுக்களைப்பாடி இசை வாணர்களோடு கலந்து அப்பாட்டுக்களுக்கு இசை அமைத்துப் பாடச்செய்திருக்கிறார்கள். பரிபாடலில் ஒரு பாட்டுக்கடியில், பாடினவர் கீரந்தையார், இசைவகுத்தவர் நன்னகனார் என்று குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ஒவ்வொரு பாட்டையும்பாடினவர், இசைவகுத்தவர் என்பவர்களின் பெயர் காணப்படுகின்றன.

இவைகளைப் பார்க்கும்பொழுது ஸங்கீத ஸாஸ்திரிய வித்வான்கள் எவ்வளவுதாரம் ஒருமைப்பட்டிருந்திருக்கிறார்களென்பது தெரிய வரும். உடலும் உயிரும்போல ஸாஸ்திரியமும் ஸங்கீதமும் இருக்கின்றன. இந்த உண்மையைப் பழைய தமிழ் வித்வான்கள் அறிந்திருந்தார்களென்றும், இயலும் இசையும் பிரியாமல் ஒற்றுமையாக வைத்துக் கௌரவிக்கப்பட்டனவென்றும் பரிபாடலினால் அறிகிறோம். இசையை இயலோடு அவர்கள் சேர்த்து அதுபவித்திருக்கிறார்கள்.

சிலப்பதிகாரம்

சுற்றேறக்குறைய 1500 வருஷங்களுக்குமுன் சிலப்பதிகாரம் என்ற அருமையானதால் இளங்கோவடிகள் என்பவரால் செய்யப்பட்டது. அது ஸங்கீத ஸாஸ்திரியங்களில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்று உலகத்திற்கு நன்மை பயக்கும்படி அவரால் இயற்றப்பட்டது. அந்த நூலில் ஸங்கீதத்துக்கு உபயோகமான பல அருமையான பாகங்கள் இருக்கின்றன. ஸங்கீதம் வடமொழியில் நிருத்தம், கீதம், வாத்யம் என்று மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மூன்றைப்பற்றிய பல அருமையான விஷயங்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் நிறைந்து கிடக்கின்றன.

விணையும் சரீரமும்

வாத்தியங்களில் சிறந்தது விணை ஒன்று தானென்பதை அந்தச் சிலப்பதிகாரம் மிக நன்றாகச் சொல்லுகிறது. மனுஷ்யனைப் போலப் பாடுவது விணை ஒன்றானது. சரீரத்தைக் காத்தவிணையென்றும் விணையைத் தாருவிணையென்றும் சொல்வதுண்டு. இரண்டுக்கும் ஸாம்யம் இருக்கிறது. உடம்பே விணைபோல அமைந்திருக்கிறது. மனுஷ்யனுடைய தலையிலிருந்து இடுப்பு வரையிலுள்ள பாகம் விணையை ஒத்ததாக இருக்கிறது. விணையின் குடம்போன்றது தலை. கண்ணிருக்கும் ஸ்தானத்தில் விணையிலும் இரண்டு கண்கள் இருக்கின்றன. வாய், தந்தி மீட்டும் இடம். உடம்பிலுள்ள முதுகெலும்பை விணைதண்டமென்பார்கள். அந்த எலும்பு சரசிலிருந்து பின்புறம்வரையில் வந்து வளைந்து இருக்கிறது. அது இருபத்தாறு எலும்புகளின் சேர்க்கை என்பார்கள். விணையிலும் இருபத்தாறு மெட்டுக்கள் இருக்கின்றன. வாதம் பித்தம் சிலேஷம் என்ற மூன்றாடிகள் உடம்பில் இருக்கின்றன. விணையிலும் பஞ்சமம் மத்யமம் ஸாரணியென மூன்று தந்திகள் இருக்கின்றன. இந்த மூன்றோடு மந்தரத்துக்காக ஒரு தந்தியும் தாளத்துக்காக மூன்றுதந்திகளும் சேர்ந்து ஏழு தந்திகள்

இருக்கின்றன. இந்த ஏழு தந்திகளும் தேகத்திலுள்ள ஸப்தத்தாகக் களைப்போல அமைந்திருக்கின்றன.

மந்திரத்துக்காக ஒரு தந்தி ஏன் ஏற்பட்டிருக்கின்றது? நான்கு வேதங்களுக்கு நாலுதந்திகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ருக்வேதத்துக்காகப் பஞ்சமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. யஜுர் வேதத்துக்காக ஸாரணியும் ஸாமவேதத்துக்கு மத்தியமமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பாக்கி உள்ள அதர்வணத்திற்கு ஒன்று வேண்டுமல்லவா? அதர்வணமந்திரங்களுக்காக மந்திரம் என்ற தந்தி ஏற்பட்டது. அது மிகவும் கீழே உள்ள ஸ்வரங்களைப் பேசும்.

சிலப்பதிகாரமும் சுருதி லக்ஷணமும்

சிலப்பதிகாரத்தில் வீணையின் லக்ஷணம், வீணைவாசிக்கவேண்டியமுறை, வைணிகனுடைய லக்ஷணம் முதலியவை நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த அருமையான புஸ்தகத்தில் ஆப்ச்சியர் குரவையென்ற ஒருபாகம் இருக்கிறது. சுருதி லக்ஷணத்தை நன்றாக அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அந்தப் பாகத்தை ஆராய்ந்து அறியவேண்டும். இப்பொழுது நடைபெறும் ஸங்கீத மகாநாடுகளில் அடிபிடிக்குக் காரணமாக இருக்கும் அதனுடைய நிர்ந்தாரணம் அந்த இடத்தில் வேறு எங்கும் இல்லாத சிறப்போடு காணப்படுகிறது. ஸங்கீதவித்வான்கள் சிலப்பதிகாரத்தை நன்றாக ஆராய்ச்சி பண்ணவில்லை. ஆராய்ச்சி பண்ணினவர்களுக்கு அதில் எவ்வளவோ அருமையான ரத்னங்கள் புதைந்துகிடக்கின்றன வென்பது தெரிகிறது. யாராவது ஆராய்ச்சி செய்து சொல்லவந்தால் அதற்கு மதிப்புக்கொடுப்பதில்லை. பண்டிதர்களும் ஸங்கீத வித்வான்களும் சேர்ந்து பழகுவதில்லை. தமிழ்ப் புஸ்தகத்தில் இவ்வளவு அருமையான சங்கதிகள் இருக்கின்றனவென்பதை ஸங்கீதவித்வான்கள் நம்புவதில்லை. தாங்களாக ஆராய்ச்சிசெய்து அறிவதில்லை. ஆராய்ந்து அறிந்தவர்கள் அடங்கி யிருக்கிறார்கள்.

ஸ்வரங்களின் அமைப்பு

ஸ்வரம் என்பது எப்படி உண்டாயிற்று? ஈசுவரனுடைய ஐந்து முகங்களிலிருந்து ஸ்வரங்கள் உற்பத்தியாயின. அப்படியானால் ஐந்து ஸ்வரங்கள் தானே உண்டாகும்? என்று நீங்கள் கேட்கலாம். முதலில் ஐந்துஸ்வரங்களே உண்டாயின. ஸ்வரங்கள் க்ரகங்களைப் போன்றவை யென்று சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறு எந்தப் புஸ்தகத்திலும் இந்த அருமையான விஷயம் சொல்லப்படவே யில்லை. இப்பொழுது நவக்ரகங்கள் என்று

சொல்லப்படும் க்ரகங்களில் முதலில் இருந்தவை ஐத்தே. சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், சூரு, சுக்கிரன் என்ற ஐந்துமே முன்பு உற்பத்தியானவை. 'சாயாக்ரகங்களாகிய ராகு கேதுக் களைத் தள்ளிகிட்டால் வாஸ்தவத்தில் ஏழு க்ரகங்கள் இருக்கின்றனவே' என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இந்த ஐத்தில் சேராத க்ரகங்கள் சனியும் புதனும். சூரியன்பிள்ளை சனி, சந்திரன் பிள்ளை புதன்; ஆகையால் முதலில் உண்டானவை ஐத்தென்றே ஏற்படுகிறது. அதைப்போலவே ஸப்தஸ்வரங்களில் ஸட்ஜத்திலிருந்து காந்தாரமும் பஞ்சமத்திலிருந்து ரிஷபமும் ஏற்பட்டன. முதல் ஸ்வரங்கள் ஸமபதி என்கிற ஐத்தே. இதற்கு அறிஞரியாக யஜுர் வேதத்தில் மந்திரங்களில் மத்தியமத்திலிருந்து திடீரென்று பஞ்சமத்துக்கு ஸ்வரம் இறங்குகிறதைப் பார்க்கலாம்.

க்ரகங்கள் ஒன்பது என்றல்லவா நாம் கொள்கிறோம்? அது போல ஸ்வரங்களில் ஒன்பது உண்டா என்றால், உண்டென்றே சொல்லலாம். ஸப்தஸ்வரங்களில் ஒன்றாகிய நிஷாதமென்பது கைசிகி நிஷாதந்தான். மத்தியமமென்பது சுத்தமத்தியமந்தான். இந்த இரண்டிலிருந்து ராகு கேதுக்களைப்போலக் காசலிநிஷாதமும் பிரதிமத்தியமும் ஏற்பட்டன. இவ்வாறு ஸ்வரங்களின் அமைப்பானது நவக்ரகத்தின் சேர்க்கையைப்போல இருக்கிறது. நவக்ரகங்கள் பன்னிரண்டுராகுகளில் ஸஞ்சாரம் செய்வதைப்போல இந்த ஸ்வரங்களும் பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்கின்றன. சிலப்பதிகாரத்தைப்போல ஸங்கீதத்துக் கொண்டு அமைந்த அருமையான தூலை எந்தப் பாஷையிலும் பார்க்கமுடியாது. அதில் சொல்லப்பட்ட எவ்வளவோ ஷிஷ்யங்களை நாம் இன்னும் நன்றாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

தேவாரம்

வெகு காலத்துக்குப் பிறகு சற்றேறக்குறைய ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த மகா பத்தர்களாகிய பெரியவர்கள்—தேவார திருவாசகத்தின் காரணபூதர்களாகிய பெரியவர்கள்—தோன்றித் தமிழ்ப்பாட்டுக்களைத் தாளத்தோடும் ராகத்தோடும் பாடியிருக்கிறார்கள். அவற்றிற்குப் பண் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பண் என்பது மேளகத்தாராகம். திறமென்பது ஜன்யராகம். தேவாரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள பண்களின் பெயர் மிகவும் அபூர்வமாக இருக்கும். 'பழம் பஞ்சரம்தெரியுமா' என்றால் பரிசாசம் செய்வார்கள். இப்பொழுது வடமொழிப்பேருள்ள ராகங்களே வழக்கத்தில் இருக்கின்றன.

கின்றன. பண்களுக்கு அந்த ராகங்களிற் சிலவற்றைப் பாடுகிறார்கள். நட்ராகத்துக்கு நாட்டையே பாடுகிறார்கள். தக்கேசிப் பண்ணைக் கம்போதியில் பாடுகிறார்கள். அந்தஅந்தப் பண்ணுக்கு ஏற்பட்ட பழைய கட்டுப்பாடுகள் வேறு இருக்கவேண்டும். அவை இப்பொழுது தெரியவில்லை. ஆனாலும் பழையகால முதற்கொண்டு தேவாரங்களைப் பாடிவரும் முறை ஒன்று இருக்கிறது. அதை நான் கேட்டிருக்கின்றேன்.

நாடகம்

முத்தமிழில் ஒன்றான நாடகத்தமிழ், ஆதியில் அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, அறிஞர்களால் கையாளப்பட்டு, மக்கள் பலராலும் கண்டு மகிழப்பட்டு வந்தது. தற்போது மக்கள் பலராலும் கண்டு மகிழப்பட்டு வந்த போதிலும், முதல் இரண்டு பிரிவாராலும் கைசோர விடப்பட்டுச் சீர்கெட்டு விட்டது. 'நாடகம்' என்பது 'கூத்து' என்று பொருவாக வழங்கி வந்து நின்றது. 'நாடகம்' என்றால் என்ன என்று யோசிக்குமளவில், வாழ்க்கையின் பல அரிய சம்பவங்களையோ, வாழ்க்கையின் இயற்கை நிலையையோ தொகுத்து, மக்கள் பலரும் கண்டு களித்து நன்மையடைய, நல்லவழி காண, அறிவு முதிர்ச்சிபெற, குறுகிய இடத்தில் கண் முன் அவ்வித வாழ்வு நடப்பது போன்று நடித்துக்காட்டுவது. சங்கீதம் உயிர் வாழ்வான பலவற்றையும் வசிகரிக்கும் சக்தி உடையதால், அதனை அறிந்த அறிவாளிகள் ஆதியில் அதனைப் புகுத்தி, நாடகங்களை-நாடகத்தமிழை-வளர்த்தார்கள். மேனாடுகளில் நாடகம் இக்கால மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்கு நன்கு பயன்படக் கூடியது என்றறிந்து, அதனை ஆராய்ப்புருந்து வளர்த்து வருகிறார்கள். நம் நாடு இப்பொழுதுதான் கண் விழித்திருக்கிறது. ஆதியில் நாடகத்தமிழ், நீதிபோதனைகளுக்கும் சமயப் பிரசாரங்களுக்கும் பயன் படுத்தப்பட்டது என்றே தெரிகிறது. அதனால் நாம் அறியக்கூடப்பது என்னவெனில், காலக் கிரமத்திற்கேற்ப, மக்கள் நாகரிக உயர்வு கருதி, எந்த எந்த வகையில் மக்கள் அறிவடைய வேண்டுமெனக் கருதினும், அவ்வவ்வகைகளில் நாடகக்கலை பயன்படும் என்று நன்றாய் விளங்குகிறது.

(தமிழ் மாகாண நடிகர் மகாநாடு)—டாக்டர் யு. ராமராவ்.

தாவர வார்க்கத்தின் பெருந்தன்மை

தி. ரா. மகாலிங்கம், பி.ஏ., எல்.டி.

மரீட்சிகளாகப் பிறந்த நாம் பெரும்பாலும் தாவரவார்க்கத் திலுள்ள புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் முதலியவற்றை ஒரு பொருட்டாக நினைப்பதில்லை. அவைகளை மிகவும் கேவலமாய் நினைப்பதோடு கூட அவைகளைச் சுவாமி நமக்காகவே உண்டாக்கி யிருக்கிறார் என்றும், ஆகையால் நாம் அவைகளைக்கொண்டு எதை யும் செய்யலாமென்றும் ஒரு தப்பு அபிப்பிராயம் கொண்டவர்க ளாக இருக்கின்றோம். ஆனால் நாம் சற்று யோசிப்போமாகில் நமக்கு உண்மை புலப்படும்.

அநேகர் செடிகொடி முதலியவைகளை உயிருள்ளவைகள் என்று நம்புகிறதில்லை. ஆனால் வாஸ்தவத்தில் அவைகளும் நம்மைப்போல் உயிர்வாய்ந்தவைகளே. 'உயிருண்டெனக் கருதப் பட்ட நாமும் மற்றமுள்ள பிராணிகளும் உண்டும், சுவாசித்தும், வளர்ந்தும், தம் இனத்தைப்பெருக்கிக்கொண்டும் இருப்பதுபோலச் செடிகள் செய்யவில்லையே' என்று கேட்கக்கூடும். நாம் சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாகில் மேலே சொல்லப்பட்ட உயிருள்ள பிராணிகள் சுவாசிப்பதுபோல் செடிகொடிகளும் சுவாசிக் கின்றன. செடிகள், இலைகளின் அடிப்புறத்திலுள்ள 'ஸ்டோமா' (Stoma) என்று சொல்லப்பட்ட நுற்றுக்கணக்கான சிறிய துவா ரங்கள் வழியாயும், அடிமாத்திலும் கிளைகளிலும் பட்டைமேலு முள்ள 'லெண்டிசல்' (Lentical) என்று சொல்லப்படும் துவாரங் கள் வழியாயும், காற்று நுழையக்கூடிய மேல்பாகத்தினாலும் காற்றை உட்கொண்டு அதிலுள்ள பிராணவாயுவை ஏற்றுக்கொண்டு கரியமில வாயுவை அவ்வழிகளிலேயே விடுகின்றன.

மேலும் நாம் வளர்வதுபோல், செடிகளும், துண்ணிய உயி ரற்றவைபோல் தோன்றும் விதையிலிருந்து முளைகளம்பிச் செடி யாகித் தழைத்து மரமாகிவிடுவதை நாம் காணவில்லையா?

எவ்வாறு ஜீவஜந்துக்கள் குட்டிபோட்டோ அல்லது முட்டையிட்டோ தம் இனத்தைப் பெருக்குகின்றனவோ அவ்வாறே செடிகள் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துத் தம் விதையைக் கொண்டு தம் இனத்தைப் பெருகச்செய்கின்றன. நாம் உணவு ஏற்பதுபோல் அவைகளும் பூசாரத்தைக் கிரகித்து உட்கொள்கின்றன. ஆனால், 'பிராணிகள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குப் போகக்கூடாமே; அவ்வாறு செய்யச் செடிகளுக்கு முடியவில்லையே' என்று கேட்கலாம். அது வாஸ்தவந்தான்; இருந்தபோதிலும் அவை தங்கள் வாழ்க்கையைத் தம் இருப்பிடத்திலிருந்தே செவ்வையாக நடத்திக் கொள்ளச் சாதனங்களும் சக்தியும் வாய்ந்தவைகளாக இருக்கின்றன. ஸர். ஜகதீசசுந்திர வசு செய்துள்ள தாவரவர்க்கப் பரிசேஷகளை ஆராய்வோமானால் இவை நன்கு புலப்படும்.

இவ்வாறு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தாவரத்தின் பெருந்தன்மையைப்பற்றிச் சற்று கவனிப்போம். நம்முடைய ஆகாரம் முக்கியமாய் இரண்டுவகைப்படும். அவை மாமிசம், காய்கறிகனிவகைகள். சிலர் இரண்டையும் உபயோகிக்கிறார்கள். பிராணிகளிலும் சில சாகபட்சிகள்; சில மாமிச பட்சிகள். ஆகவே மேலானவர்களெனக் கருதப்பட்ட நாமும் மற்றுமுள்ள ஜீவராசிகளும் தாவர வர்க்கத்தின் உதவியை நாடுகிறோம். மாமிசம் சாப்பிடுவோர் தின்னும் மாமிசம் விசேஷமாய்ப் புல் பூண்டுதின்னும் பிராணியினுடையதே. ஆகவே நாம் தாவரவர்க்கத்தால் செய்யப்பட்ட உணவுப் பொருள்களை உண்டு களிக்கின்றோம் என்று தெரிகிறது.

செடிகொடி முதலியவைகளால் பூமியிலுள்ள உயிரற்ற சாதாரணப் பொருள்களைக்கொண்டு நல்ல புஷ்டியான உணவுப்பொருள்களைப் பெறமுடியும். அது நம்மாலும் இயலாது; மற்றப் பிராணிகளாலும் முடியாது. கேவலம் அநேக உப்புக்கள் கலந்த தண்ணீரை மயிர்போன்ற ஆயிரக்கணக்கான சிறிய வேர்த்துய்கள் மூலமாய் மேல் இழுத்து, ஆகாயத்திலுள்ள கரியமிலவாயுவை இலைகளிலுள்ள துவாரங்கள் வழியாய் உட்கொண்டு, சூரிய சிரணங்களின் உதவியாலும், இலையின் பசுமையின் உதவியாலும் 'ஸ்டார்ச்' (Starch) என்று சொல்லப்பட்ட நமது முக்கிய உணவை அவை தயார்செய்கின்றன. இந்த அபாரசக்தி வேறு எந்தப்பிராணிகட்கும் இல்லை; ஆகையால் நாம் செடிகொடிகள் சிரத்தையுடன் சேகரித்த பொருள்களையே உட்கொள்ள நேரிகிறது.

இதோடு நில்லாமல் தாம் உண்டாக்கிய உணவுப்பொருள்களைச் செடிகள் பலபாகங்களில் சேகரித்து வைக்கின்றன. முள்

ளங்கிச்செடி. போன்றவைகள் வேரிலும், உருளைக்கிழங்கு போன்ற செடிகள் கிழங்குகளிலும், முட்டைகோஸ், நாட்டுக் கிரைபோன்ற கிரைவகைகள் இலைகளிலும், தண்டுகளிலும், 'காலிப்ளவர்' (Cauli-flower) போன்றவைகள் பூக்களிலும், தான்யவகைகள் விதைகளிலும், மாபலா முதலிய விருகூடங்கள் பழங்களிலும் சேகரித்துவைக்கின்றன. 'ப்ரோடீன்' (Protein) என்று சொல்லப்பட்ட உணவுப்பொருள் உருந்து கடலைபோன்ற தான்யங்களிலும், 'ஸ்டார்ச்' (Starch) என்று சொல்லப்பட்ட பொருள் ஆரிசி, கோதுமைபோன்ற தான்யங்களிலும், உருளைபோன்ற கிழங்குகளிலும், கொழுப்புச் சம்பந்தமான பொருள்கள் எள்ளு, தேங்காய் முதலியனபோன்றவைகளிலும், சர்க்கரை சம்பந்தமான பொருள்கள் பழங்களிலும், நவீனசாஸ்திரிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வீடமின்கள் (Vitamins) என்று சொல்லப்பட்ட முக்கியமான உணவுப்பொருள் விசேஷமாய்த் தக்காளிப்பழங்கள்போன்ற காய்கறி வகைகளிலும் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேற் கூறிய யாவையும் நமது உணவுப்பொருள்களேயாகும்.

இவ்வாறு, செடிகள் அநேககாலம் இடைவிடாமல் அல்லும் பகலும் தமக்கென்று உழைத்துப் பாடுபட்டுச் சேகரித்த பொருள் களை வெகு இலகுவாகச் சீக்கிரத்தில் அபகரித்து உட்கொண்டு மனங்களித்து நமது தேகத்தை வளர்க்கிறோம். இது தாவரத்தின் பெருந்தன்மையை விளக்கவில்லையா?

அன்றியும், தாவரவர்க்கத்திலுள்ள மூலிகைகளைக்கொண்டு அநேகவிதமான அற்புதமான ஔஷதங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. மேனாட்டிலிருந்து சீசாக்களில் அடைத்துவரும் மருந்துகளில் அநேகம் தாவரவர்க்கத்தினின்றும் தயார்செய்யப்பட்டனவே. இன்னும், சாயமிடுவது, நெசவு, ரப்பர்செய்வது, பேப்பர்செய்வது, முதலிய அநேகவிதமான தொழில்களில் சில செடிகொடிகள் உதவுகின்றன. இன்னும் அநேகவிதங்களில் அவைகள் நமக்கு உதவிபுரிகின்றன. அவைகளின் பரோபகாரத்தன்மை ஒரு நாளும் மறக்கத் தக்கதல்ல.

மூலரோகமும் துத்திக்கிரையும்

வேங்கடாசல முதலியார்

தீமிழ் நாட்டில் வழங்கிவரும் கொடிய கன்ம ரோகங்களில் மூலரோகமும் ஒன்று என்று மருத்துவக் கலைகள் மொழிகின்றன.

மூலரோக பேதம்

இது ஆசன வளையங்களில் கிழங்கு முளைகளைப்போலவும் வேர் களைப் போலவும் மாமிச முளைகளைப் பெற்றிருக்குங் காரணத்தால், மூல ரோகம் என்னும் பெயரும், சூதகிலம், சூதாங்குரம், தூர்நாமம், அரசம் என்னும் நான்கு பரியாயப் பேர்களும் உடையதாய்ப் பலவிதப் பிறப்பையும் பலவிதப் பேரையும் பெற்றிருந்தாலும் முடிவில் இருவிதப் பிறப்பினுள்ளும் இருவிதப் பேரினுள்ளும் அடங்கும்.

தாய் தந்தைகள் வழியாகத் தேகத்தில் கூடவே பிறப்பது ஒருவிதம்; இதற்குச் சகச மூலரோக மென்று பேர்; கொடிய காங்கை வஸ்துக்கள் முதலியவற்றால் தேகத்தில் பிறப்பது ஒரு விதம்; இதற்கு உத்தரச மூல ரோக மென்று பெயர். இவ் விரண்டில் உலர்ந்ததுபோல் சுருங்கி யிருப்பது சுட்க மூல மென்றும், ரத்தம் முதலிய கசிவைத் தருவது ஆர்த்திர மூலமென்றும் பேர் பெறும்.

இவை நிற்க; வாத மூலம் ஆதியாக ரத்தமூலம் அந்தமாக மூலரோகம் ஆறு விதமாகவும், எட்டு விதமாகவும், இருபத்தொரு விதமாகவும் சில நூலிற் கூறப்படுகின்றன.

மூல ரோக லட்சணம்

மூல ரோகமானது அக்கினி மந்தம், மலபந்தம், அடித் தொடைச் சதையிலும் கணுக்கால் கண்டச் சதையிலும் அதிக நோய், ஆயாசம், உடம்பு நாளுக்கு நாள் இளைத்தல், கண் அடைப்பு, பேதி அல்லது மலக்கட்டு, ஆசனத்தில் மிக்க நோவு, அபான வாயு பறிதல் என்னும் இக் குணங்களையும், அவ் வாயு எந்நேரமும் நாபிக்குக் கீழ் வயிற்றில் ஒரு சத்தத்தோடும் நோவை

உண்டாகிக் கஞ்சரித்தலால் நோவுடன் கொஞ்சம் கொஞ்சம் மலம் பிரயாசையாக வெளிப்படல், ஆசனம் குடல் இவற்றில் இரைச்சல் என்னும் இக் குணங்களையும், பின்னும் அவ் வாயுவே மேல்கோக்கலால் இளைப்பு, எப்பம், சிலவேளை புளி எப்பம், சில வேளை விசேஷ எப்பம், அடிக்கடி நீரிறங்கல், சொற்ப மலம் நடுவல், எந்தக் காரியத்திலும் புத்தி செல்லாமை, சிரசு முதுகு மார்பு என்னும் இவ்விடங்களில் குத்தல், சோம்பல், மனோதுக்கம், சரீரத்தில் மாறவாண்மை, பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் அயர்ச்சி, துர்ப்பலம், கோபம் என்னும் இக்குணங்களையும், கிரகணி, தோஷம், பாண்டு, குன்மம், மகோதரம் என்னும் இவைகளால் உண்டாகுந் துர்க்குணங்களையும் தனக்குப் பிறப்பிடமாகப் பெற்றிருக்கின்றது.

நீர்மூலம், முளைமூலம், வறள்மூலம், ரத்தமூலம், வாதமூலம், பித்தமூலம், மேகமூலம், பவுத்திரமூலம், கிரந்திமூலம், புறமூலம், சுருக்குமூலம், சவ்வுமூலம் என்னும் இப் பன்னிரு மூல ரோகங்களும் குணமாகக் கூடியன.

செண்டுமூலம், சிற்றுமூலம், சீழ்மூலம், ஆழிமூலம், தமரக மூலம், விளைமூலம், சிவீஸ்ட்மூலம், சூதமூலம், தொந்தமூலம் இவ்வொன்பதும் சுலபமான சிகிச்சைகளால் குணமாகாதன.

மூலம் வியாகூலமே

மூலரோகம் மிகக் கடுமையான தென்பதும், விதிப்படி முடித்த அனுபவமான பெரிய மருந்துகளும் கூடச் சில சமயங்களில் சிலருக்கு அனுகூலஞ் செய்வதில்லை பென்பதும், இத்தகையோர் சாபநிவிர்த்தி, கிரக சாந்தி, கன்ம நிவாரணம் முதலியவற்றைச் செய்துகொண்ட பின்னர், இதற்கென வாதப்போக்கு முறையில் செய்கின்ற உயர்ந்த வகார மருந்துகளே ஒருவாறு தீர்க்கத் தக்கன வென்பதும், இதுவரையில் செலவாகின்ற காலமும் பணமும் எவ்வளவா மென்பதும், இதனிடையில் அடுத்தடுத்துச் சம்பவிக்கின்ற கஷ்ட நஷ்ட மனோவேதனைகள் எத்தகையன வென்பதும் அனுபவ சாலிகள் நன்கறிந்தனவே.

மருந்துக்கும் ஆதரவு மூலிகையே

உயரிய மருந்து கிடைக்காத போதும் தக்க மருந்துகளைச் செய்துகொள்ள உண்மையில் பணமில்லாதவர்களும் (பணமிருந்தும் மனமில்லாதவர்களுக் கல்ல) தற்கால சாந்தியாக வேதனையைத் தணித்து உபசமனம் செய்யக்கூடிய மூலிகைகளை ஆகாரங்களுடன் உபயோகித்து வரும்படி, மருத்துவக் கலைகளைக் கூறிய மகிமை

வாய்ந்த அந்த முனிபுங்கவர்களே மொழிந்நுள்ளார்கள் என்பது மருத்துவ உலகம் அறிந்த தொன்று.

தழை உண்பார் பிழைபடார்

மூலரோக வேதனைகளைத் தணிப்பதில் தலைசிறந்து விளங்கு இன்ற சித்தர் மூலிகைகள் பற்பலவாயுளவெனினும், இல்லறவாசிக ளாகிய நாம் உபயோகிக்கக்கூடியவை சிற்சில கீரைகளும், கிழங்கு களும், பூக்களும், கொடிகளுமேயாம்.

மூல ரோக தேகிகள் பிரதிதினமும் பகல் உணவின்போது ஏதேனும் ஒர் கீரையை உபகற்பியாகச் சேர்த்து உண்டு வருதல் இன்றி யமையாதது. கீரை உணவுகளே பிணிகளை மீறிவிடாது தடுக்கும்.

துத்திக்கீரை

தமிழ் நாட்டின் சீதோஷ்ண நிலக்கேற்பப் பலரோகங்களை மீறிவிடாது தணிக்க வல்ல மூலிகை வகைகள் பலவற்றுள் துத்தி என்பதும் ஒன்று ஆகும். இது,

1. சிறு துத்தி	11. செந்துத்தி
2. பெருந் துத்தி	12. நாமத் துத்தி
3. கொடித் துத்தி	13. நிலத் துத்தி
4. எலிச்செவித் துத்தி	14. பணியாரத் துத்தி
5. ஐயிதழ்த் துத்தி	15. இரட்டகத் துத்தி
6. ஒட்டுத் துத்தி	16. வயிற்றுத் துத்தி
7. கண்டுத் துத்தி	17. விஸ்வாமித்திரத் துத்தி
8. காட்டுத் துத்தி	18. நீர்த் துத்தி
9. கொட்டுத் துத்தி	19. மலைத் துத்தி
10. சீமைத் துத்தி	20. வெண் துத்தி

முதலிய வகைகளாக விளங்கும்.

இவற்றுள் சிறு துத்தியும், பெருந் துத்தியும், கொடித் துத்தி யும் மாத்திரமே பெரும்பாலும் நமது குடும்பங்களில் உபயோகத்தில் வருவன. மற்றவை, வாத வைத்திய மாந்திரீக முறைகளுக்கு ஏற்றவை.

இம் மூவகைத் துத்தியுள் ஏதேனும் ஒன்றை அடிக்கடி ஆகா ரத்துடன் சேர்த்துப் பகல் உணவாக உண்டுவர மூலரோக வேதனை கள் தணிந்து வரும். துத்தித்தழை அல்லது துத்திக் கீரை என வழங்கல் வைத்தியமுறை.

துத்திக்கிரைக்குரிய பொதுக் குணங்களும் சிறப்புக் குணங்களும் பலவேறு உள. எனினும் இங்கே மூல ரோகம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் சில குறிப்புக்களைத் தருதல் பொருந்தும்.

இத் துத்திக் கிரையை இளந்தளிர்களாகப் பறித்து, பின் புறத்தில் பூச்சி, புழு, பூச்சிக்கூடு, புழுக்களின் முட்டை முதலியன இல்லாமல் சுத்தமாய்ப் பார்த்து எடுத்துப் பொடியாக அரிந்து கொண்டு, நீரில் அலசித் கழுவிவிட்டுப் பின்பு அவ்வாறு விருப்பப் படியே பாகம் செய்து கொள்ளலாம்.

இக் கிரையைத் துவையல், குழம்பு, கூட்டு, கடையல், துவட்டல், வடை, பனோடா முதலிய பாகங்களாகச் சமைத்தும், தோசை மாவில் கலந்து தோசையாக வார்த்தும் உட்கொண்டு வரலாம்; பச்சிளங் கொழுந்தாகவும் தின்னலாம்.

துத்திக்கிரைத் துவையல்

இனையதான துத்திக்கிரையை எண்ணெயில் வதக்கிக்கொண்டு, பச்சை மிளகாய், உப்பு, புளி, கொப்பரைத் தேங்காய்த் திருகல் முதலிய துவையலுக்குரிய சம்பாருங்களைச் சேர்த்துத் தொகையல் அரைத்துக் கடுகு, உளுத்தம்பருப்பு, காயம் முதலியன கூட்டி, எண்ணெயில் தாளிதம் செய்துகொண்டு, இளஞ் சூடான சாதத் துடன் பிசைந்து சாப்பிட்டு வரலாம்; உப கறியாகவும் தொட்டுக் கொள்ளலாம்.

இப்படியே, அப்போதப்போது புதிதாகச் செய்து உபயோகித்து வருவதால் மூலரோக சம்பந்தமான வேதனைகள் சிறுகச் சிறுகத் தணிந்து கடவுள் செயலால் குணமுண்டாகும்.

மலச்சிக்கல் மாற

துத்திக்கிரைக் கொழுந்துடன் வெங்காயம் சேர்த்துக் கூட்டுக் கறியாகச் சமைத்து எண்ணெயில் தாளிதம் செய்து (பகலில் மாதிரி) சிறு கடுகையாகச் சாதத்துடன் கலந்து சாப்பிட்டு வர, மலச்சிக்கல் மாறும்; மலம் தாராளமாய் இறங்கும். மலச்சிக்கல் ஒழிந்தாலே மூலரோகத்தின் வீறு குன்றும்.

மூல ரோக வேகம் தணிய

இளந் துத்திக் கிரையுடன், பச்சைப்பயறு, பயற்றம் பருப்பு, தவரம்பருப்பு, கடலைப்பருப்பு, உளுத்தம் பருப்பு, பனிப்பயறு,

காராமணிப் பயறு முதலியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றும், வெங்காயமும் சேர்த்துச் சமைத்து, எண்ணெயில் தாளிதம் செய்து சாதத்துடன் இளஞ் சுடுகையாய்ப் பகலில் மாத்திரம் உண்டுவர மூலரோகவேகந் தணியும்.

இப் பயறு இனங்களில் பச்சைப்பயறும், காராமணிப் பயறுமே முக்கியமானவை. இவற்றின் மேல்தோலை நீக்கிப் பருப்புகளாக உபயோகிப்பதிலும், தோலுடன் பயறுகளாகவே சேர்த்தல் நலம்.

ஓர் தினம் பச்சைப் பயறும், மற்றோர் தினம் பயற்றம்பருப்பும், பின்னோர் தினம் காராமணிப் பயறும், பிறிதோர் தினம் காராமணிப் பருப்பும், வேறோர் தினம் கடலைப் பருப்பும் இவ்விதமாக மாறி மாறிச் சேர்த்தும் வரலாம்.

மூலக் கடுப்பு விலக

துத்தி யிலைக் கொழுந்தைக் கால்தோறும் வெறும் வயிற்றில் ஒன்பது இலை வீதம் நாற்பத்து எட்டு நாள் தின்றுவர மூலக்கடுப்பு விலகும்.

மூலத்தின் வேதனை குறைய

துத்தியின் குழகுழப்பான இலைகளைத் தண்ணீரில் போட்டு அடுப்பில் வைத்துக் காய்ச்சி, அந்த நீரில் பருத்தித் துணியை நனைத்து ஆசன வாயில் ஒற்றடந் தர மூல வேதனை குறையும்.

மூல வீக்கந் தீர

துத்தி இலையை ஆமணக்கு எண்ணெய் விட்டு வதக்கி, ஆசனத்திலும் பக்கங்களிலும் இளஞ் சூடாக ஒற்றடந் கொடுத்து அப்படியே வைத்துக் கட்டினால் மூல வீக்கந் தீரும்.

இரத்த மூலம் நிற்க

துத்தி இலையைக் குளிர்ந்த தண்ணீரில் ஓர் இரவு ஊற வைத்து, காலையில் பிசைந்து வடிகட்டிய நீரால் காலே, பகல், மாலை மூன்று நேரமும் ஆசன வாயை அலம்பவேண்டும். இவ்விதம் புதிது புதிதாக மூன்று நாள் செய்க.

முன் கூறியுள்ளபடி பச்சைப்பயறும் வெங்காயமும் சேர்த்துத் துத்திக்கொழுந்தைச் சமைத்துப் பகலில் மாத்திரம் உண்ண வேண்டும்.

இரவில் துத்தி யிலையை ஆமணக்கு எண்ணெயால் வதக்கி ஆசன வாயில் வைத்துக் கட்டிக் கொள்க.

இவ்விதம் செய்து வருதலால் இரத்தம் ஒழுருவது நிற்கும்.

பல் துலக்கல்

துத்திச் செடியின் குச்சியைக் கணுவோடு ஒடித்து, அந்தக் கணுவினால் அதிகாலையில் பல் தேய்த்து வருவதால் மூலரோகத்தின் முக்கிய தீட்சண்யம் தணிந்துபோம்.

குறிப்பு

மூல வியாதி உடையவர்களுக்குப் பால், நெய், தயிர், தித்திப் புப்பலகாரம், புகையிலை இவைகளும், இவைபோன்றனவும் சேரின், வியாதி அதிகரிக்கும்; மருந்துகளும் முறிந்துவிடும். பித்தத்தையும், உஷ்ணத்தையும் உண்டாக்கியும் விருத்தி செய்தும் வருகின்ற காப்பி, தேயிலை, கோக்கோ, பீடி, சிகரெட் முதலியனவும் மூல பவுத்திர வியாதிகளை அதிகமாக்கும்.

மூல பவுத்திர வியாதிகளுக்குப் பாலும் நெய்யும் கொடிய சத்துரு. பசும்பாலாயிருந்தாலும், பசுவில் தனியாகவாவது, காப்பி, தேயிலை, கோக்கோ முதலியவற்றில் கலந்தாவது பருகலாகாது. அப்பாவசியமானால், இரவில் சுறந்த புதிய பாலை நீர் சேர்த்து முறிவு கூட்டிக் காய்ச்சி ஆடை நீக்கி ஒரு மணி நேரத்திற்குள் அருந்தலாம். நெய்க்குப் பதிலாக, எள்ளெண்ணெய், இலுப்பை எண்ணெய், மணிஎண்ணெய், தேங்காய்எண்ணெய் சேர்த்து வருதல் சாலச் சிறப்புடையதாம்.

ராசுஷஸத் திமிங்கிலம்

மச்சாவதாரத்தைப் பற்றி நாம் அறிந்திருக்கிறோம். அது கடலை ஓரே கலக்காகக் கலக்கியதாம். இந்தக் காலத்தில் அதைப்போன்ற செய்தி களை நம்மால் நம்ப முடியாது. ஆனால் இருபது யானைகளின் கணமுடைய திமிங்கிலம் இருக்கிறதாம். 'ஸ்போம்' என்னும் பெயர் அதற்கு வழங்கு கிறது. அதன் நீளம் எழுபது அடி; அதிகப் பருமனை இடத்தில் அதன் சுற்றளவு ஐம்பது அடி. 150 டன் நிறையுள்ளதாக அது விளங்குகிறது.

—ஸயண்டிபிச் அமெரிக்கன்.

வியவசாயத்தின் பிறப்பகம் எது?

பே. நா. அப்புஸ்வாமி பி. ஏ., பி. எஸ்.

வியவசாயத்தின் ஆரம்பம் எங்கு ஏற்பட்டதென்று நாம் கில வினாக்கள். தேடுவது? அது வெவ்வேறு கண்டங்களில், பற்பல பிரதேசங்களில், தனித்தனியாகத் தோன்றிற்று? அல்லது ஒரே இடத்திலிருந்து உலகு எங்கும் பரவிற்று? மிகப் பழைய காலத்திலே, நமது பூமியிலே, சிற்சில பிரதேசங்களில் மட்டும் வியவசாயத் தொழில் நடந்துவந்திருப்பதாகத் தெரிகிறதே. அதற்குக் காரணம் தான் என்ன? ஏன் மற்ற இடங்களில் வியவசாயம் நடத்தப்பட வில்லை? முதல் முதலில் என்ன என்ன செடிகளை மனிதர் பயிராக்கினார்கள்? எவ்வினத்தார் பயிராக்கினார்கள்? எந்த எந்த மிருகங்களை முதல் முதலாகப் பழக்கத் தொடங்கினார்கள்? அம்முயற்சி எங்கே நடைபெற்றது? அதை நடத்தியவர் யாவர்? தற்காலத்திலே நம்முடைய வயல்களிலே நாம் வேலை வாங்கும் மிருகங்களுக்கும் அவைகளுக்கு உறவினவாய்க் காணும் முரட்டுக் காட்டுமிருகங்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் என்ன? அதுமாதிரியே, நாம் பயிராக்கும் செடிகளுக்கும் காட்டில் தாமாகவே முளைத்துக் கிடக்கும் அதே வகைச் செடிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு எத்தகையது? பயிர்கள் எப்படிப் பரிணமித்தன? வீட்டுப் பிராணிகள் எவ்வாறு பரிணமித்து வந்தன? ஆதிகாலத்திலே வியவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நாகரிகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தம் உள்ளனவா? அவ்வாறாயின் அவற்றுக்குள்ள சம்பந்தம் எத்தன்மையது? மிகப்பழைய காலங்களிலே, வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் பயிர் செய்துவந்த ஆதி வியவசாயிகள் அவ்வப் பிரதேசங்களில் என்ன என்ன வகையான வியவசாயக் கருவிகளைக் கையாண்டு வந்தனர்?

லண்டன்மா நகரில் 1931-ஆம் வருஷத்தில் ஜூன் ஜூலை மாதங்களிலே நடந்தேறிய இரண்டாவது அகில லோக சாஸ்திர ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் ருஷிய தேசத்தினர் எடுத்துக்கூறிய விஷயங்களுள் இது ஒன்று. இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசியவர், சாஸ்திர மகா சங்கத்தின் அங்கத்தினரும், லெனின் வியவசாய மகாசங்கத்தின் தலைவருமான வாவிலோவ் என்பவராவர்.—பே. நா. அ.

இக்கேள்விகள் யாவும் வீண் கேள்விகள் அல்ல. கேவலம் உண்மையை உணர்த்துவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. வெட்டிக்கேள்விகளும் அல்ல. பழைய சரிதத்தை ஒட்டிய இக்கேள்விகள் யாவும் ஸ்தூலமாக நமக்குப் பயன்தர வல்லன. அந்நோக்கத்துடனேயே கேட்கப்பட்டு வருகின்றன. தற்காலத்து வியவசாயமுற்போக்கு இக்கேள்வி விஷயங்களால் மிகுந்த பிரயோஜன மடையும். முற்காலத்துக்கும் தற்காலத்துக்கும் முக்கியமான பேதம் ஒன்று இருக்கிறது. கேவலம் அறிவுத் தொகுதியை வளர்க்கும்பொருட்டு மட்டிலும் இக்காலத்திலே அறிஞர்கள் ஆராய்ச்சிகளைத் தொடங்குவதில்லை. அவ் வாராய்ச்சியால் நமக்கு ஏதாவது பயன்விளையக்கூடுமா என்பதையும் உத்தேசித்துத் தான் தொடங்குகிறார்கள். இப்பொழுது நமது உலகிலே பொருளாதார நிலையானது வரவர மிகவும் நெருக்கடியாக முற்றிக்கொண்டு வருகிறது. ஆதலால் தற்கால நிலைமையையும் பயிரிடும் முறைகளையும் சீர்திருத்துவது அவசியமாக இருக்கிறது. அதன் பொருட்டு வெகுதூரமாக நமது இனத்தாருக்குக் கிடைத்துள்ள அனுபவத்தை யெல்லாம் திரட்டி எடுத்து உபயோகப்படுத்தப் பார்க்கிறார்கள். ஸோஷியத்துச் சங்கத்திலே இப்பொழுது ஜனசமூகவாழ்க்கையையும் (Socialism) ஜனசமூகவியவசாயத்தையும் அபிவிருத்தி செய்ய முயன்றுவருகிறார்கள். ஆதலால் இப்போதுள்ள முறைகளை எவ்வாறு மாற்றியமைப்பது என்னும் நோக்கம் கொண்டவர்களாய், வியவசாயம் எப்பொழுது தொடங்கியது என்பதிலும் பயிரிடப்பட்ட செடிகளும் பழைய மிருகங்களும் எப்படித் தோன்றின என்பதிலும் கருத்துள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

பழங்கால விஷயங்களை அறிந்துகொள்வதாலும், வியவசாயம் எவற்றிலிருந்து தோன்றியதோ அந்த அமிசங்களைக் கவனிப்பதாலும், முற்காலங்களில் வியவசாயத்திற்கு ஜன்மபூமியாயிருந்துவந்த பிரதேசங்களில் பயிரிடப்பட்ட செடிகளைச் சேக்கித்து ஆராய்வதாலும் வியவசாயத்தின் ஜீவசரிதையை அறிந்துகொள்ள முயலுகிறார்கள். முன்பே பயிராகிய செடிகளையும் பழக்கப்பட்ட மிருகங்களையும் நமக்கு நானுக்குநாள் உண்டாகும் அவசியங்களுக்கு ஏற்ற படி மாற்றி அமைத்துக்கொள்ளும் முறைகள் யாவை என்பதை அறியவிரும்புகிறார்கள். ஆதிவமிசங்களைச் சேர்ந்த பார்வோன்களின் கல்லறைகளில் காணப்படும் கோதுமை பார்லி முதலிய தானிய மணிகளைப்பற்றி அவர்களுக்கு அதிக அக்கரை இல்லை. இனிமேற்கொண்டு நடத்தவேண்டிய விஷயங்களில்தான் அவர்களுக்கு அக்கரை அதிகம். 'எகிப்து தேசத்திலுள்ள கோதுமைக்கும் பிற

தேசங்களிலுள்ள கோதுமைக்கும் உள்ள வேற்றுமைகள் யாவை? தற்காலத்தில் உள்ள நமது நாட்டுக் கோதுமையை விருத்தி செய்வதற்கு ஏற்றபடியாக அக்கோதுமையில் என்ன என்ன குணங்கள் முக்கியமாய்ச் சிறந்து தோன்றுகின்றன? அப்படிச் சிறந்துள்ள எகிப்து நாட்டுக் கோதுமையானது எவ்வாறு உண்டாகி யிருக்கிறது? என்னும் இவ்விஷயங்கள் மிகவும் முக்கியமாகக் கவனிக்கத் தகுந்தவையென அவர்கள் கருதுகிறார்கள். தற்காலத்தில் தோன்றும் கோதுமை வகைகளெல்லாம் அடிப்படையாக என்ன என்ன மூலங்களிலிருந்து பரிணமித்தன என்பதை அறிய முயலுகிறார்கள். ஒரு கட்டடத்துக்கு அடிப்படையான செங்கல் எது, சண்ணாம்பு எது என்பதை ஆராய்வது போன்றது இம்முயற்சி. பயிர்களையும் மிருகங்களையும் ஒழுங்காக விருத்தியாக்கி வளர்ப்பதற்கு இதுவே முதற்படியான விஷயமாக இருந்து வருகிறது. ஆகையால் இவ் வறிவு இன்றியமையாதது. அதுபோலவே, தற்காலத்திலே, நூதனமாய்ப் புதிய புதிய வியவசாயக் கருவிகளைச் செய்துகொள்வதற்குப் பழங்கால வியவசாயக்கருவிகள் வழிகாட்டிகளாயுள்ளன. ஆதலால் அவை எப்படி எந்த எந்த மாதிரியாக அமைக்கப்பட்டன என்று அறிவதும் அவசியமாகத்தான் இருந்து வருகிறது.

வியவசாயத்தின் பிறப்பு, பயிராக்கிய செடிகொடிகளின் பிறப்பு, பழகிய மிருகங்களின் பிறப்பு என்னும் இவை யாவும் நமக்குச் சாதாரணமாகத் தெரியவேண்டிய சரித்திர விஷயங்கள்தாம். ஏனெனில் அவற்றைக் கொண்டதான் நாம் செடிகொடி, விருகங்களுக்கும் விலங்கு பசுளிகளுக்கும் பாதுகாத்தும் விருத்தியாக்கியும் நமக்கு ஏற்றபடியாக வளர்க்கமுடியும். அவற்றை அறிந்து கொண்டால்தான் அவற்றின் வளர்ச்சிகளை நமது இஷ்டம்போல் நாம் ஆக்கவும் அழிக்கவும் மாற்றவும் கூடும்.

இவ்வாராய்ச்சிகளின் பயனாக அறிவாளர்கள் அறிந்துகொண்ட விஷயங்கள் யாவும் தொல்லுயிர் ஆராய்ச்சியாளருக்கும், சரித்திரக் காரர்களுக்கும், இயற்கைநூல் விற்பன்னர்களுக்கும், வியவசாய சாஸ்திர அறிஞர்களுக்கும், ஜீவோத்பவ தத்துவசாஸ்திரிகளுக்கும், பயிர்களையும் பிராணிகளையும் விருத்தியாக்கி வளர்க்கும் வியவசாயப் பண்ணைக்காரர்களுக்கும், கால்நடைகளைப் பேணி வளர்க்கும் மிருகப் பண்ணைக்காரர்களுக்கும் மிகவும் ரஸமான விஷயங்களாயிருக்கும். ஆதலால் ஸோவியத்துச் சங்கத்தார் இவ்விஷயமாய் ஆராய்ந்து அறிந்துகொண்ட விஷயங்களுள் முக்கியமானவற்றை உலகத்துக் கெல்லாம் பயன் படும்படியாக அகிலலோக மகாநாட்டில் தெரிவிப்பதற்கு அவர்கள் முன்வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வெளியிட்ட

ஸெனின்கிராடிஸே பயிர்த்தொழில் ஆராய்ச்சிக்கென்று ஓர்
 ருஷியாவில் ஆராய்ச்சிக்காக ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது.
 செய்ந் நுயற்சி. அதிலே அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஏற்பாடு ஒன்றை
 அமைத்துக் கொண்டு நமது உலகமுழுவதிலும்
 காணப்படும் பயிராக்கிய செடிகளை ஒழுங்காக ஆராய்ந்து கொண்டு
 வருகிறார்கள். அவர்கள் அநேகவகைச் செடிகளை அவ்வாறு
 ஆராய்ந்துவந்தபோது அவர்களுக்கு ஒரு விஷயம் தெளிவாயிற்று.
 அது என்னவெனில், நமக்கு மிகவும் முக்கியமானவை என்று
 நாம் கருதத்தகும் சிற்சில செடிவகைகள் முதன் முதலிலே சிற்சில
 பழைய வியவசாயநாடுகளில் மட்டுந்தான் பயிராகிவந்தன. அங்கேயே
 தான் அவை பரிணமித்தும் வந்தன. அப்படிப் பரிணமித்து
 நாளடைவில் உலகெங்கும் பரவிவந்த அச்செடிகளைப் பற்றியும்,
 உலகத்தில் ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் எவ்வளவு எவ்வளவு அவை
 பயிராகி வருகின்றன என்பதைப்பற்றியும் இதுவரையில் யாரும்
 நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தாவரசாஸ்திரியாகட்டும்,
 வியவசாய சாஸ்திரியாகட்டும், பயிரைவளர்த்து விருத்தியாக்கும்
 பண்ணைக்காரனாகட்டும், இவர்களுள் ஒருவனானும் இவ்விஷயங்
 களை வேண்டிய அளவிலே தெரிந்துகொள்ளவேயில்லை. தற்காலத்
 திலே ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் உள்ள வியவசாயசாஸ்திரிகள்
 எனப்படுவோரெல்லாம் ஆதிகாலத்திலே செடிகள் எவ்வளவு
 தூரம் பரவி மாறப்பட்டிருந்தன என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிப்
 பண்டைக்கால வியவசாய நாடுகளிலிருந்து ஓர் அற்ப சொற்பமே
 தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, அவர்களுக்கு இவ்விஷயத்
 தைப்பற்றிப் போதுமான விவரங்கள் தெரியாமலிருந்தன.

இந்த நிலையில் ரூபிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் முன்வந்தனர். உலகத்திலே பயிர் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிற பயிர்ச் செடிவகைகள் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக முறைப்படி அவர்கள் ஆராயத் தொடங்கினார்கள். நமது பூகோளத்திலுள்ள பல்வேறு நாடுகளுக்கு ஆராய்ச்சியாளரைப் படைகள் படைகளாக அனுப்பினார்கள். அதிலும் முக்கிய

மாகப் பழைய மலைநாடுகளுக்கு அவர்களை அனுப்பிவைத்தார்கள். அப்படிச் சென்றவர்கள் பழையகாலத்து வியவசாய வழிகளையும் வியவசாயத் தொழில்முறைகளையும் பற்றி அளவற்ற விஷயங்களை அறிந்துகொண்டார்கள்; பற்பல புத்தப்புகழிய விவாங்களைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். மத்தியதரைக்கடலைச் சுற்றிலுமுள்ள நாடுகளாகிய மொராக்கோ, அல்ஜீரியா, னீசியா, எகிப்து, போர்த்துக்கல், ஸ்பெயின், இத்தலீ, கிரீஸ் நாடுகளிலும்; ஆசியா மைனர் முழுவதிலும்; லிபியா, பாஸ்தீனம் என்னும் நாடுகளிலும்; லிபியா, ஸார்டினியா, கிரீட், ஸைபிரஸ், ரோட்ஸ் என்னும் தீவுகளிலும் இவ்வகையான ஆராய்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டன. அபிலீனியா, எரித்திரியா, பாரசீகம், ஆப்கானிஸ்தானம், மேற்குச் சீனா, மங்கோலியா வில் பயிரிடும் பருதி, ஜப்பான், கொரியா, பார்மோஸா ஆகிய இவ்விடங்கள் யாவும் மிகவும் துணுக்கமாய் ஆராயப்பட்டன. இந்தியாவும் ஓர் அளவு ஆராயப்பட்டது. பூர்வீககாலத்து வியவசாய பூமிகளாகிய ட்ரான்ஸ்காகேஷியாவும் துருக்கிஸ்தானமும் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் துட்பமாகவும் ஆராயப்பட்டன. புது உலகம் என்று சொல்லப்படும் அமெரிக்காவிலே மெக்ஸிகோவும் (யுகடான் உள்பட) காடிமாலாவும், கொலம்பியாவும், பெரூவும், பொலீவியாவும், சிலியும் ஆராயப்பட்டன.

இவ்வாராய்ச்சிப்படையாளர் நூறுயிரக்கணக்கான செடி கொடி வகைகளைத் திரட்டிச் சேர்த்தனர். அவற்றை வெவ்வேறு பரிசோதனைச் சாலைகளில் சிலவருஷங்களாக துணுகி ஆராய்ந்து வந்தனர். இவ்வாராய்ச்சிகளிலிருந்து வெவ்வேறுஜாதிச் செடிகளும், ஒரேஜாதியைச் சேர்ந்த வெவ்வேறு வகைச்செடிகளும், உலகத்தில் எப்படிப் பரவித்தோன்றுகின்றன, எங்கெங்கெல்லாம் எவை எவை தோன்றுகின்றன என்பவை விளங்கின. தாவரசாஸ்திரிகளுக்கும் தாவர அபிவிருத்தியாளருக்கும், பண்ணைக்காரர்களுக்கும் அதுவரை தெரியாதிருந்த பற்பல பயிர்ச்செடி வகைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் சில வியவசாய சாஸ்திரத்துக்கும் வியவசாயத்தொழிலுக்கும் அதிகமான பயனை அளிக்கவல்லனவாய் இருக்கின்றன. பயிர்வகைகளிற் சிற்சில புதிய ஜாதிகளையும் அவர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். உதாரணமாகப் பெருவிலும் பொலீவியாவிலுமாக அவர்கள் உருளைக்கிழங்கில் பன்னிரண்டு புதிய வகைகளைக் கண்டுபிடித்தார்கள். கோதுமையிலே புதுப்புதுவகைகளையும், வேறு அநேகவிதத் தானியவகைகளையும், சாகுபடி செய்யத்தக்க செடிவகை வேறு சிலவற்றையும், கறிகாய் வகைகளையும் ஆயிரக்கணக்கில் அவர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்.

இவ்வாராய்ச்சிகளுள் மிகவும் முக்கியமானதும் பூலோக வியவ
 ஷனின் பயன். சாய சரித்தத்தை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு மிக்க
 உபகாரமானதும் ஆக இருப்பது எதுவெனில்,
 பயிராக்கிய செடிகளுள் முக்கியமெனக் கருதத்தகுவன எவ்விடங்
 களிலே மட்டும் விசேஷமாகப் பயிரிடப்பட்டனவாய்க் காண்கின்றன
 என்பதுதான். அவை சிற்சில பிரதேசங்களுக்கு உரியனவாய், அங்கு
 மட்டிலும் உள்ளனவாய்க் காண்கின்றன என்பது மிகவும் ஜாக்கிர
 தையாய்க் கவனித்ததினின்று தெரியவந்தது. இதினின்று சிற்சில
 முக்கியமான பயிர்வகைகள் முதன்முதலில் தோன்றிய ஆதிவியவசா
 யப் பண்ணைகள் எந்த எந்தப் பிரதேசங்கள் என்பதைக் குறிப்பிட்
 டிக் கூற இயன்றிருக்கிறது. கோதுமை, பார்லி, நெல், சோளம்
 ஆகிய தானிய வகைகளும், வேறு சில முக்கியமான காய்கறி வகை
 களும், முதன் முதலில் தோன்றிய இடங்கள் யாவை என்பதை
 இப்போது நிர்ணயிக்க முடிந்திருக்கிறது. இதனால் இதுவரையில்
 தாவர சாஸ்திரிகளுக்குத் தெரியாத, அடிப்படையான அநேக
 சமாச்சாரங்களை அறிந்துகொள்வதும் எளிதாயிற்று.

பயிர்ச்செடிகள் முதன்முதலில் தோன்றிய ஆதி இடங்கள்
 யாவும் பற்பல வகையான பலஜாதிச் செடிகளைச் சேமித்து
 வைக்கும் இடங்களாயின என்பது இவ்வாராய்ச்சிகளால் ஸ்தாபிக்
 கப்பட்டது. அங்குள்ள வகைகள் எத்தனை என்பதை நினைத்துப்
 பார்த்தாலே நமக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கும். அதிக முன்
 னேற்றம் அடையாததாயும், அளவில் சிறியதாயுமுள்ள அபிவீனியா
 நாட்டின் வியவசாயப் பகுதியிலே கோதுமை பயிராக்கிய பிரதேசம்
 முழுவதும் மொத்தம்* அரைமில்லியன் ஹெக்டேர்களுக்கு
 மேலில்லை.

ஆயினும் அப்பிரதேசத்திலே உள்ள பயிர்ச்செடி ஜாதிகள் உல
 கத்தில் மற்றெல்லா நாடுகளிலுமிருந்து கிடைத்த வகைகளைக்காட்
 டிலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்தன. தென் மெக்ஸி
 கோவிலே உள்ள சோளத்தில் எத்தனையோ வகைகள் இருக்கின்றன.
 இந்த இடந்தான் சோளப்பயிருக்கு ஜன்மபூமி. ட்ராஸ்ஸ்காகேஷியா
 தான் இப்பொழுது ஐரோப்பாவிலுள்ள கனிவிருகைகள் அநேகத்
 தின் ஜன்மபூமி. அங்கே காட்மொங்களில் காய்க்கும் கனிவகை

* மில்லியன் என்பது பத்தலகும்; ஆகவே அரை மில்லியன் ஐந்து
 லக்ஷமாகும். ஹெக்டேர் என்பது பீரெஞ்சு காட்டில் வழங்கும் ஒரு நில
 அளவை; தூறு ஏக்கொண்டது; அதாவது 10000 சதுரமீட்டர் கொண்டது;
 கிட்டத்தட்ட 2½ ஏக்கர் விஸ்தீர்ணமுள்ளது. ஆதலால் அரைமில்லியன்
 ஹெக்டேர்கள் என்பது கிட்டத்தட்ட 12½ லக்ஷம் ஏக்கர் விஸ்தீர்ணமாகும்.

கருங்குக் கணக்கில்லை. ஆனால், ஒரு செடியின் வகைகள் அநேகம் ஓரிடத்திலே காண்கின்றன என்பதிலிருந்து மட்டும் அவ்விடம்தான் அச்செடிக்கு ஜன்மஸ்தானம் என்னும் முடிவைக் கட்டிவிடக் கூடாது. அந்தச் செடியின் காட்டுவகையையும், பயிராக்கிய வகையையும், அது எங்கே எப்படிப் பரவிவந்திருக்கிறது என்பதையும் ஆராய்வது அவசியம். எப்படி எல்லாம் ஆராயவேண்டும். எம் முறைகளைக் கையாளவேண்டும் எந்த எந்த விஷயத்துக்கு என்ன என்ன அளவு மதிப்பு வைக்கவேண்டும் என்பதை யெல்லாம் கூர்ந்து கவனித்து மிகவும் விரிவான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றைக் கொண்டு பயிராகி இருக்கிற ஒவ்வொரு பயிர்ச்செடியின் ஜன்மபூமியும் இன்னதுதான் என்று நிர்ணயிக்க முடியும்.

நூற்றுக்கணக்கான பயிர்ச்செடிகளை இம்முறையில் ஆராய்ந்து விவசாய ததனால், முக்கியமான சிற்சில பயிர்ச்செடிகள் மூலஸ்தானங்கள். பயிராகிவந்த மூலப்பிரதேசங்கள் இவை தாம் என்பதை நிச்சயமாக ஸ்தாபிக்க முடிந்திருக்கிறது. இவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள, அநேகமாக எல்லாரும் ஆவலுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

(தொடரும்)

சாஸ்திரஞானமும் பணமும்

கல்விக்கும் கலாஞானம், நாகரிகம் இவற்றிற்கும் இயற்கை மதிப்பு இருக்கின்றது. வாழ்க்கைக்கு அவை எப்படிப் பயன்படுகின்றன என்பதில் அதிக கவனஞ் செலுத்தினால் அவற்றைக் கற்பதின் நோக்கமே பயன்படாது போகும். சாஸ்திரஞானத்தில் கருத்துக்கொண் டொழைத்தவர்களே பெரிய விஷயங்களைக் கண்டு பிடித்திருக்கின்றார்கள். பணஞ் சம்பாதிப்பதில் கருத்துக் கொண்டவர்கள் எதையும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. பணம் சம்பாதிப்பதற்காக ஏதேனும் ஒரு விஞ்ஞான சாஸ்திரப் பிரிவில் கவனஞ் செலுத்தி மற்றப் பிரிவுகளை அலசியும் செய்தால் நாம் நமக்கே கேட்டை விளைவித்துக் கொண்டவர்களாவோம். சயன்ஸும் கைத்தொழிலும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடையனவாதலால் இரண்டும் சேர்ந்தாற்போல் அபிவிருத்தியடைய வேண்டும். அறிவுப் பெருக்கத்திற்காகவே கல்வியைக்கற்க வேண்டுமென்றும் உபயோகமுடைமையை முன்னிட்டு அதனைக் கற்கக்கூடாது என்று முன்ன சித்தாந்தத்தைக் கொண்டே சாஸ்திரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இங்கிலாந்து, ஜப்பான், ஜர்மனி ஆகிய தேசங்கள் இந்த உண்மையை உணர்ந்து வருகின்றன. பட்டதாரிகள் விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளைப்போல வாழ்க்கையை ஆராயவேண்டும். விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களை ஒதுக்கித் தள்ளினால் நாம் உலகில் வாழவே முடியாது.

ஸி. வி. ராமன்,

ஜேம்ஸ் கிளர்க் மாக்ஸ்வெல்

வில்லி

கி. பி. 1831-ஆம் ஆண்டில் ஸ்காட்லாந்து நாட்டில் ஜான் மாக்ஸ்வெல் என்பவருக்கு, பிரான்சஸ் கே என்ற மனைவியிடம் பிறந்தவரே ஜேம்ஸ் கிளர்க் மாக்ஸ்வெல். பிற்காலத்தில் இவர் அடைந்த புகழுக்கு அறிகுறிகள் சிறுபிராயத்திலேயே இவரிடம் காணப்பட்டனவாம். எந்த நிகழ்ச்சிக்கும் காரணத்தை அறிய வேண்டுமென்ற அவா இளமையிலேயே இவருக்கு உண்டு. இவர் வினோதமான கூடைகளையும், விளையாட்டுக் கருவிகளையும் அமைத்துப் பொழுதைப் போக்குவார்.

ஒன்பதாம் வயதில் இவர் தாயை இழந்தார். பிறகு ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்க்கப்பட்டார். தனிமையாக இருந்து யோசிக்கும் குணம் உடையவராயிருந்தமையாலும், மாணவர்களுடன் அதிகமாகப் பழகாததாலும், முதலில் மாணவர்கள் இவரை மதிக்கவில்லை. ஆனால் வகுப்புப்பரீட்சைகளில் பலபாடங்களில் முதல்வராக இவர் தேறியதால் காலக்கிரமத்தில் பிள்ளைகள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொண்டு இவர்பால் அன்பு பூண்பாராயினர்.

சிறுபள்ளிகளில் படித்தபின் எடின்பரோ நகரில் மூன்று வருஷங்கள் இவர் படித்தார். அதன்பின் கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலையை அடைந்தார். தாம் படித்த கணிதசாஸ்திரத்தை முறைப்படுத்தி மனத்தில் அமைத்துக் கொண்டபின் 1854-ஆம் ஆண்டில் 'கணிதத் திரிபாஸ்' (Mathematical Tripos) என்ற பரீட்சையில் இரண்டாம்வரிசையில் தேறினார்.

அதன்பிறகு இவர் அபர்தின் சர்வகலாசாலையை அடைந்து கணிதவித்துவானாக ஆமர்த்தார். தமது வேலையைச் செவ்வனே செய்தமையால் மாணாக்கர்களால் மிகவும் விரும்பப்பட்டார். அங்கே இரண்டு ஆண்டுகள் வேலைசெய்த காலத்திலே தான் 'ஆதாமி ஹுடைய பரிசு' விசாசத்தை எழுதி முடித்தார்.

தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியால் சனிக்கிரகத்தைப் பார்த்தால் தட்டையான வளையங்கள் அந்தக்கிரகத்தைச் சுற்றிவருவதைக் காண

லாம். இவ்வளையங்களின் தன்மைகளை ஊகித்து நிரூபணஞ்செய்து முடிப்பதே அப்பரிசு வியாசத்திற்குரிய விஷயம். சனியின் வளையங்கள் தொடர்ச்சியான ஒரே பொருளால் ஆனவையல்லவென்றும், சிறியனவும் பெரியனவுமான பலபொருள்களாலானவையென்றும், அப்பொருள்களுள் ஒன்றற்கொன்றுள்ள ஆகாஷணத்தாலும், சுழலும் வேகத்தாலும் அவை பிரிந்துவிடாமல் நிலைபெறுகின்றனவென்றும் கணிதசாஸ்திர உதவியைக் கொண்டு மாக்ஸ்வெல் நிரூபித்தார்.

எப்பொருளும் அணுக்களின் கூட்டங்களாலான தென்பதும் அணுக்கள் ஓயாமல் சலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றனவென்பதும் விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளின் கருத்து. இக்கோட்பாட்டின் ஒரு பிரிவான வாயுசுலனக்கோட்பாட்டில் (Kinetic Theory of Gases), சலித்துக்கொண்டிருக்கும் வாயு அணுக்களின் வேக அமைப்பு (Distribution of Velocities) இவ்வாறானது என்று மாக்ஸ்வெல் நிரூபித்தார். இவர் நிரூபித்த முறையைப் பலர் ஒப்பவில்லை யாயினும், நிரூபித்தவிஷயத்தின் உண்மையை யாவரும் ஒப்புக் கொண்டனர். அக்காலத்தில் ஜெர்மனியிலிருந்த பிரபல விஞ்ஞான சாஸ்திரியான போல்ட்ஸ்மன் என்பார் யாவரும் ஒப்பும் விதமாக அவ்வேக அமைப்பை நிரூபித்துக் காட்டினார். இவ்விருவருடைய முயற்சிகளால் வாயுசுலனக்கோட்பாடு மிகவும் வளர்ச்சியடைந்தது.

கி. பி. 1860-இலிருந்து 1865 வரை லண்டன் நகரில் 'கிங்ஸ் காலேஜில்' விஞ்ஞானசாஸ்திர வித்வானாக மாக்ஸ்வெல் அமர்ந்தார். அக்காலத்தில் நிறத்தின் தத்துவம், மின்சார காந்தங்கள் ஆகாஷணம் முதலிய விஷயங்களைக்குறித்து வியாசங்கள் எழுதினார்.

மாக்ஸ்வெலின் புகழை நிரந்தரமாக நிலைநிறுத்தியது மின் காந்த அலைகளைப் (Electro-magnetic Waves) பற்றி அவர் எழுதிய கோட்பாடே. ஒருபொருளில் மின்சாரத்தை ஏற்றினால் அருகேயுள்ள வாயுவிலும் ஆகாயத்திலும் சில மாறுதல்கள் தோன்றுகின்றனவென்பது மைக்கேல் பாரடேயின் கோட்பாடு. இதை ஆதாரமாகவைத்துக்கொண்டு, மாக்ஸ்வெல் சாஸ்திர உதவியைக் கொண்டு சில அரிய முடிவுகளை நிரூபித்தார். மின்சாரத்தையுடைய பொருளின் மின்சார நிலை (Electric Potential) மாறுபட்டால், அதற்கேற்ப அருகேயுள்ள பொருள்களிலும் மாறுபாடு தோன்றும். முதற்பொருளின் மின்சாரநிலை குறைந்தும் ஏறியும் மாறிக்கொண்டிருந்தால் அருகேயுள்ள வாயுவிலும் ஆகாயத்திலும் ஒருவித ஏற்றத்

தாழ்வு உண்டாகின்றதென்றும், இதை மின்காந்த அலையென்று கூறலாமென்றும் மாக்ஸ்வெல் ஆராய்ந்து அறிந்தார். கணித சாஸ்திர உதவியாலும் சோதனைகளாலும் இந்த அலைகளின் வேகத்தைக் கணக்கிட்டார். அது சுமார் செகண்டிற்கு 186000 மைல்களென்று தெரிந்தது; ஒளியின் வேகமும் இவ்வேகமும் ஒத்திருந்ததால் ஒளியும் ஒருவகை மின்காந்த அலைகளேயென்று நிரூபித்தார்.

மின்காந்த அலைகள் உள்ளன வென்று சோதனையால் அப்பொழுது நிரூபிக்கமுடியவில்லை. மாக்ஸ்வெல்லின் காலத்திற்குப் பிறகு தான் ஹெர்ட்ஸ் என்ற ஜெர்மானிய சாஸ்திரி இவ்வலைகள் உண்மையிலேயே இருக்கின்றன வென்று சோதனைகளால் காட்டினார். இவ்வலைகளாலே தான் இங்காலத்தில் கம்பியின்றி, ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்குப்பாலுள்ளாரோடு பேசுதலும் சாத்தியமாயிற்று.

கேம்பிரிட்ஜில் புதிதாகத் தாபிக்கப்பட்ட காவெண்டிஷ் சோதனைச்சாலை (Cavendish Laboratory) யில் மாக்ஸ்வெல் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அச்சோதனைச்சாலையை ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுமாறு செய்தார். அங்கே இவர்கீழ்ப் படித்தோர் பிற்காலத்தில் மிகவும் பெயர்பெற்று விளங்கினர். இவர் ஆராய்ச்சி செய்யும் மானவருக்கு அதிக சுதந்திரம்கொடுத்து அவர்களை ஊக்கப்படுத்தும் குணமுடையவராதலால் எல்லோரும் இவரிடம் அன்புடையராயினர். இவரிடம் கற்றுப் புகழ்பெற்றவர்களில் இருவரான ப்ளேமிங் (Fleming), பாயிண்டிங் (Poynting) என்போர் இவருடைய அரிய குணங்களைப் புகழ்த்திருக்கின்றனர். 'விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் நாஸ்திகர்கள்' என்று சரியாகவோ தவறாகவோ ஜனங்கள் எண்ணுவதற்கு மாறாக இவர் மதப்பற்றும் கடவுள் பக்தியும் உடையவராக இருந்தார். கி.பி. 1879-இல் இவரது தேகம் பிணிவாய்ப்பட்டது. நாற்பத்தொன்பதாம் பிராயமாகிய அவ் வருஷத்திலேயே மாக்ஸ்வெல் பரலோகஞ்சேர்ந்தார். கட்புலனாகாத மின்காந்த அலைகள் இருக்கின்றன வென்று தமது யூகத்தாலும் கணிதசாஸ்திர உதவியாலும் நிரூபித்த இவரது ஆற்றலை என்றும் விஞ்ஞானசாஸ்திரிகள் கொண்டாவோர்கள்.

இந்தியாவின் பொருள் நிலை

நிலவரிமையும் புலங்களின் அளவும்

ஜே. எஸ். பொன்னையா நாடார், எம். ஏ.

[குறிப்பு:—கலைமகள் முதல்தொகுதியில் இந்தக் கட்டுரையின் முதல் இரண்டுபகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. முதற்பகுதி முன்னுரையாகவும் இரண்டாம்பகுதி நம் நாட்டு வியவசாயநிலையை அறிவிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளன. அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு:

ஆங்கிலேயர் நம்முடைய நாட்டைக் கைப்பற்றிய நாள்முதல் அவர்களுடைய தொழிற்சாலைகளும் தபால் தந்தி ஸ்தாபனங்களும் இருப்புப் பாதைகளும் நம் நாட்டில் நாட்டப்பெற்றன. அவற்றால் சில நலங்களும் சில கேடுகளும் உண்டாயின. அவற்றால் நாட்டில் பொருளாதார ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. பிறநாட்டாரிடமிருந்து பல பொருள்களை வாங்கி வண்டிசெலவு செய்கிறோம். நாகரிகம் அதிகப்படல் எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியமாக நாகரிகப் பொருள்களை யெல்லாம் நமது தேசத்தில் நாமே செய்து கொள்ளல்வேண்டும். நம்நாட்டில் பலவகைத் தொழிற்சாலைகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இத்தொழில்களை நடத்துவதற்குரிய நிபுணர்களும், இவைகளில் உபயோகிக்கப்படுகிற கருவிகளும் மேல்நாட்டிலிருந்துதான் வரவேண்டி யிருக்கின்றன. வியவசாயத்தால் உண்டாகும் மூலப் பொருள்களை நாம் வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதனால் வறுமை உண்டாகிறது.

நமது தேசத்திற் பெரும்பாலார் வியவசாயிகள். நமது தேசம் வேளாண்மைக்கு மிகவும் நன்சுமைந்துள்ளது. நம்நாட்டில் உள்ள நிலங்களில் பெரும்பாகத்தில் நெல்விளைக்கப்படுகிறது. அதிற் பெரும்பகுதி உள்நாட்டிலேயே உணவுக்காகச் செலவழிந்து விடுகிறது. நமக்குவேண்டிய கோதுமை பழங்கள் முதலியவற்றைப் பிறநாட்டிலிருந்து விலைகொடுத்து வாங்குகிறோம். நெல்லுக்கு அடித்தபடியாகப் பருத்திவிளைவு நமது தேசத்தில் மிகுதி. அதில் பாதி வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. பருத்தியை இன்னும் அதிகமாக விளைவிக்கலாம். நெசவுத்தொழில் அபிவிருத்தியும் நமது நாட்டில் ஏற்படவேண்டும். நம்தேசத்தில் விளையும் சணல், தொழிற்சாலைகளில் தூலாக்கப்படுகின்றன. அத்தொழிற்சாலைகள் இந்தியர்கள் வசம் கொண்டுவரப்படவேண்டும். நம்நாட்டு விளைபொருள்களில் எண்ணெய் வித்துக்கள் ஒருபகுதியாகும். அவற்றை மேனாட்டிற்கு அனுப்பிவிடுவதனால் நிலத்திற்கு உரம் கிடையாமற் போகிறது. ஆலைகள் நிறுவி எண்ணெய் எடுத்து அதை மாத்திரம் அனுப்புவோமானால் பலருக்குத் தொழிலும் ஏற்படும்.

தேவிலை, காப்பிக்கொட்டை, ரப்பர் முதலிய பொருள்கள் ஐரோப்பியர்களால் லேயே பெரும்பாலும் பயிராக்கப்படுகின்றன. நமது விளைபொருள்களின் மொத்தமதிப்பு 1500-கோடி ரூபாய், கெல் முதலியவற்றின் ஏற்றுமதியால் கிடைக்கும் லாபம் 200-கோடி ரூபாய். ஆகவே வியவசாயத்தின் மொத்த வாவு நிலைக்கு ஏறக்குறைய 40 ரூபாயாக இருக்கிறது. நமது தாழ்ந்த நிலைமைக்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்றுவேண்டும்?]

நீர்வளமும் நிலவளமும் பொருத்தியிருப்பினும், நமது தேசத்தின் வியவசாயம் மிகவும் பின்னடைந்த நிலைமையில், இருக்கிறதென்பதற்கு நாம் முன்பு காட்டிய குறிப்புக்களே தக்க சான்றாகும். இப்பெரும் குறைக்கும் காரணங்கள் யாவை? அக்குறைகளை நாம் எவ்வாறு நீக்குவது?

வியவசாயம் மிகவும் சாதாரணமான தொழிலாக இருப்பினும் அது எளிதான தொழிலன்று. நீர்வளம் நிலவளம் தெரிந்து, காடு மேடு திருத்திப் பருவகாலத்தில் உழுது, உரமிட்டு, நிலத்தின் தன்மைக் கேற்ற பயிர்களைத் தக்க காலங்களி லீட்டு, நீர் பாய்ச்சிப் பின்னர் அப்பயிர்கள் பூச்சி புழுக்களாலும் ஆடுமாடுகளாலும் அழியாவண்ணம், தாய் தன் குழந்தையை வளர்க்குமாப்போலப் பாதுகாத்து, பயிர்விளைந்து முதிர்ந்த பின்னர் அறுத்துப் போரடித்துக் களஞ்சியத்திற் சேர்க்கவேண்டும். இவ்வாறு பலதிறத்திலும் கடினமான இத்தொழிலை லாபத்துடன் நடத்துவதென்றால் வியவசாயிக் குப் போதிய இயற்கையறிவும், கல்விப்பயிற்சியும், பணச்சகாயமும், நீர்ப்பாசன வசதிசனமாசிய பலவேறுதாக்களும் அவசியம் கிடைத்தல் வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன்பயிரிடும் நிலத்தின் உரிமை முழுவதும் அவனுக்கே இருக்கவேண்டும். "நிலவுரிமை யிருந்தால் மணலும் பொன்னாக மாறும்" (The magic of property turns sand into gold) என்பது ஓர் ஆங்கில வழக்கு.

நமது தேசத்திற் பூர்வகாலத் தொடங்கியே குடியானவர்கள் தாங்கள் பயிரிடும் நிலத்திற்குரிய சகல உரிமையையும் (புத்திர பவுத்திரபாரம்பரையாக அதுபவித்தல், விற்பல், நன்கொடையாக அளித்தல் முதலியன) உடையவர்களாயிருந்தன ரென்று சரித்திரவாயிலாகவும் நீதிஸ்தலத் தீர்ப்புகள் வாயிலாகவும் அறிகிறோம். நமது தேசம் ஆங்கில அரசாட்சிக்குட்பட்ட பின்னும் இவ்வுரிமைகளைக் குடிகள் இழந்து விடவில்லை. சிறுபகுதியான கவர்ன்மெண்ட் நிலங்களும் (Khas Mahals) ஆறு, குளம், கால்வாய் முதலான புறம்போக்கு நிலங்களும், நீர்ப் பாத்தியமும் (right to water in tanks and streams) அவைகளைப் பயிரிடும் நிலங்களில் உலோ

கங்கள் தோண்டி யெடுக்கப்பட்டால் அவைகளை அதுபவிக்கும் பாத்தியமும் ஆகிய இவ்வுரிமைகள் மட்டுமே சர்க்காரைச் சார்ந்துள்ளன. மற்றெல்லா உரிமைகளும் குடிகளைச் சார்தவைகளே. எனவே நமது வியவசாயத்தின் வளர்ச்சிக்கு, நிலவரிமை முறையில் (land system) யாதொருவிதமான குறைவுமில்லை என்னலாம்.

ஆயினும், நிலவரியை வசூலிக்கச் சர்க்கார் ஏற்படுத்திய முறைகள் (Land Revenue Settlements) மிகச் சிறந்தவைகள் அல்ல; அவைகளாற் பலகேடுகள் விளைந்துள்ளன. அதனோடு சொத்துக்களைப் பரம்பரை அதுபவத்திற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள நமது தேசத்துச் சட்டதிட்டங்களிலும் (Laws of Inheritance) பல குறைகள் உள்ளன. இவ்விரண்டு காரணங்களினாலும் நமது தேசத்தின் வியவசாயத்திற்கு உண்டான சிறுமைகளை முறையே ஆராய்வோம்.

ஆங்கிலேயர் (கிழக்கு இந்திய வியாபாரச் சங்கத்தார்) முதன் முதலாக வங்காள மாகாணத்தில் தம் இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்த போது நிலவரியை வசூலிப்பதில் அவர்களுக்குப் பல சங்கடங்கள் ஏற்பட்டன. மொகலாய அரசாட்சியில் ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் நிலத்தீர்வை வசூலிப்பதைக் குத்தகைக்காரருக்கு (farmers of revenue) ஏலத்தில் விட்டுவிடுவது வழக்கமாயிருந்தது; இம்முறையையே ஆங்கிலேயரும் தழுவிவந்ததனால், குடிகள் துன்புற்றதுமன்றி நிலவரி வருமானமும் குறைவுபட்டது. இக்குறையை ஒழிக்கப் புதியவராக நியமிக்கப்பட்ட கவர்னர்ஜெனரலான கார்ன்வாலிஸ்பிரபு 1792-ஆம் வருஷத்தில் ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்தினார். அத்திட்டத்தின்படி நாம் மேற்கூறிய குத்தகைதாரர்கள் நிலத்திற்குரிய சகல உரிமையையும் பெற்றுப் பெரிய மிட்டாதார்களும் ஜமீன்தார்களுமாயினர். அவரவர் ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலங்களுக்குச் சாஸ்வதமான தீர்வையைச் சர்க்காருக்குச் செலுத்திவிட்டு அந்நிலங்களை வாரத்திற்கு எடுத்துப் பயிரிடும் குடியானவர்களிடமிருந்து உயர்ந்த வாரத்தைத்தண்டி மிகுந்த இலாபமடைந்தனர். அவ்வேழைக் குடியானவர்களை மேலும் தாங்கள் இஷ்டப்பட்டபொழுதெல்லாம் நிலத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தலுஞ் செய்தனர். வாரம் கொடுக்க இயலாதவர்களுடைய உடைமைகளைப் பறிமுதல் பண்ணினர். இவ்வாறு இடுக்கணடைந்த ஏழைக் குடிகளுக்கு உபகாரமாகக் கானிங் பிரபு 1859-ஆம் வருஷத்தில், "வாரத்திற்குப் பயிரிடும் குடியானவர்களைப் பற்றிய சட்டம்" (Tenants Act) ஒன்றைப் பிறப்பித்தார். இச்சட்டம் 1885-ஆம் வருஷத்திலும், 1898-ஆம் வருஷத்திலும் புதுப்

பிக்கப்பட்டது. இதனால் ஜமீன்தார் துன்பம் ஒருவாறு ஒழிந்தது; ஏனெனில் பன்னிரண்டு வருஷ அதுபவபாத்தியதையுடைய யாவரும் நிலவுரிமையைப் பெற்றனர்; அவர்களுடைய வாரத்தைப் பதினைத் தாண்டுகளுக்கிடையில் உயர்த்தக் கூடாது; பின்னர் உயர்த்திய காலத்திலும் ஒரு ரூபாய்க்கு இரண்டணுவீதத்திற்குமேற் போகக் கூடாது; அதைப்பொறுத்துச் சர்க்கார் நீதிஸ்தலங்களுக்கும் குடிசைகள் அப்பீஸ் செய்து கொள்ளலாம். இச்சட்டங்களுக்கிடையில் ஜமீன்தார் நிலவரித்திட்டம் (Zamindari Settlement) ஏற்பட்டுள்ள இடங்களிலெல்லாம் (இந்தியாவின் நிலங்களில் ஐந்திலொரு பாகம்) பயிரிடும் குடியானவர்களுக்கு நிலவுரிமை கிடைத்தது.

ஜமீன்தார் நிலவரித்திட்டத்தினால் பயனடைவது யார்? நிலைவரமான ஒரு தொகையையே (permanent and unalterable) அவர்கள் சர்க்காருக்குச் செலுத்தி வருவதனால் நிலத்திலிருந்து இயல்பாக அதிகமாக உயர்ந்துகொண்டேபோகும் வாரத்தையெல்லாம் அவர்களை அதுபவிக்கிறார்கள். தமது முயற்சியின்றி இனமாகப் பெறும் இப்பொருளை அவர்கள் பொதுஜன நன்மைக்கென்று செலவிடுவார்களானால் நாடு செழிக்கும். ஏரி, குளங்கள் வெட்டியும் பாடசாலைகள் கிறுவியும் தங்கள் புகழை என்றும் அழியாது நிலவிறத்திய ஜமீன்தார்கள் சிலர் உளர்; ஆனால், அத்தோ! பெரும்பாலார் தம் பொருளையெல்லாம் வீண் ஆடம்பரங்களில், விரயமாக்குகின்றனர்.

பம்பாய் மாகாணத்திலும் சென்னைமாகாணத்தின் மிச்சமான பாகத்திலும், சிந்து, பர்மா, அஸாம் மாகாணங்களிலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிலவரித்திட்டமோ வங்காளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட திட்டத்திற்கு முற்றிலும் மாறுவது. ஒவ்வொரு குடியானவனுடைய நிலத்தையும் அளந்து, கணக்கிட்டு, அதன் வீளைவுக்குத்தக்க பிரகாரம் அதற்குரிய தீர்வையை அக்குடியானவனிடம் சர்க்காரே கேரில் வசூல் செய்தனர். இவ்வொழுங்கை, 'குடியானவன் நிலவரித்திட்டம்' (Ryotwari Settlement) என்றழைக்கலாம். நிலத்தின் வீளைவு அதிகரித்தால் முப்பது வருடத்திற்கொருதடவை தீர்வையை உயர்த்தியும், வீளைவு குன்றினால் அத்தீர்வையைக் குறைத்தும் வசூல் செய்கின்றனர். இவ்வேற்பாட்டினால் சர்க்காருக்கு நிலவரி வருமானம் நான்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. குடிசைக்கு இது ஒரு வகையான பாரமேயாயினும், ஜமீன்தார் களால் ஏற்படும் தொல்லை இல்லை இவர்கள் தீர்வை விகிதத்தையும்

சாஸ்வதமாகச் (permanent settlement) செய்துவிட்டால் வரிப்பளு ஒருவாறு குறையு மென்னலாம்.

பஞ்சாபிலும் ஐக்கிய மாகாணங்களிலும் பென்டிக்கிரபு (Lord William Bentick) 1833-ஆம் வருஷத்தில் வேறொரு விதமான நிலவரித்திட்டத்தை உண்டுபண்ணினார். ஒரு கிராமத்திலுள்ள மொத்த நிலங்களுக்குரிய தீர்வையைச் செலுத்துவது அக்கிராம மணியகாரனைப் பொறுத்தது; அவன் அத்தீர்வைத் தொகையை எல்லாம் குடியானவர்களிடமும் அவரவர் நிலங்களுக்குத் தக்கதாக வகுத்து வசூலித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வேற்பாட்டிற்குக்கிராம நிலவரித்திட்டம் (Village Settlements) என்றுபேர். இதனால் கிராமத்தில் ஐக்கியமும், கூட்டுறவும் ஏற்படக்கூடிய சாதனங்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும் முப்பது வருஷத்துக்கு ஒருதடவை தீர்வைத்தொகையை உயர்த்தும் வழக்கத்தை ஒழித்துச் சாசுவத நிலவரி முறையாக ஏற்படுத்திவிட்டால் இதுவே எல்லா ஏற்பாடுகளிலும் மிகச் சிறந்த தென்னலாம்.

இம்முன்று விதமான நிலவரித் திட்டங்களிலும் குடியானவன் தான் பயிரிடும் தன் சொந்த நிலங்களுக்குரிய சகல உரிமைகளையுந் தானே அதுபவித்து வருகின்றான். இம்மட்டில் திருப்தியே ஆயினும் அவனது நிலத்தின்வருமானம் அவனது குடும்ப சமரகங்களைக்குப் போதுமானதாயிராவிட்டால் அவன் பிரயாசமெல்லாம் வியர்த்தமாகு மல்லவா? அன்றியும், அவனது குடும்பத்திலுள்ள ஆட்களுக்கும் எருதுகளுக்கும் நிலத்திற் போதுமான அளவு வேலையில்லாவிட்டால் (பிற சிறு கைத்தொழில்களும் இல்லாதிருக்கும் இக்காலத்தில்) அவன் சோம்பியிருக்க வேண்டியிருக்குமன்றோ? எனவே வாரத்திற்குப் பயிரிடும் குடியானவனுக்கோ (tenant), சொந்த நிலத்தைப் பயிரிடும் மிராசுக் குடியானவனுக்கோ தனது புலங்கள் (extent of holdings) ஏற்ற அளவில் அமைந்திராவிடின் வியவசாயம் நன்கு நடைபெறுதென்பது திண்ணம். நமது வியவசாயிகளின் நிலைமை எங்ஙனமிருக்கிறது?

நமது தேசத்தில் முக்கால் வாசிப்பேர் வியவசாயிகள்; ஜனப் பெருக்கு நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கிறது; ஆயினும் கைத்தொழில்களில் தீவிரமான அபிவிருத்தி ஏற்படவில்லை. எனவே பயிரிடும் குடியானவர்களின் புலங்களின் அளவு நாளுக்கு நாள் குறைவுபடுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். பம்பாய் மாகாணத்தின் ஒரு கிராமத்தில் எடுத்த கணக்கிலிருந்து நாம் முற்கூறியதை நிரூபித்துக் காட்டலாம். அக்கிராமத்தின் நிலங்களின் சராசரி அளவு

1771-ஆம் வருஷத்தில் 40 ஏக்கராவாகவும், 1818-ஆம் வருஷத்தில் 17½ ஏக்கராகவும் 1840-ஆம் வருஷத்தில் 17 ஏக்கராவாகவும், 1915-ஆம் வருஷத்தில் 5 ஏக்கராவாகவு மிருந்தது. மேலும் கடைசியாகக் கணக்கெடுத்த 1915-ஆம் வருஷத்தில் அக்கிராமத்தில் 100-க்கு 60 பேருக்கு ஐந்து ஏக்கருக்குக் குறைந்த நிலங்களே இருந்தனவாம். "ஒருபாளைச் சோற்றுக்கு ஓர் அரிசி பதம்." நமது தேசத்தின் மிச்சமான பாகங்களில் இந்த விதாசாரத்திற்குக் குறைந்த புலங்களே யன்றிக் கூடின கிடையா. பஞ்சாப் மாகாணத்தில் 100-க்கு 18 பேருடைய நிலங்கள் ஓர் ஏக்கரவுக்குக் குறைந்தவை! மலையாளம் ஜில்லாவிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் 100-க்கு 34 பேருடைய நிலங்கள் ஓர் ஏக்கரவுக்கீழ்! இவ்வளவு குறைவான நிலத்திலிருந்து ஒரு குடும்ப சம்ரகஷணைக்கான வருமானம் தேடுவ தெப்படி? பனி நீரிற் கப்பலோமோ?

அரைவயிறுங் குறைப்பட்டினியுமாகக் கிடந்து வியவசாயத்தை நடத்திவரும் நம் தேசமக்களுக்கு இருக்கப்பட்ட மிகக் குறைவான இந் நிலமும் ஒரே இடத்தில் ஒரு தொகுதியாக இராமற் பல இடங்களிலுஞ் சிதறிக் கிடக்கின்றன. பஞ்சாபில் ஒரு மனிதனுடைய நிலம் இருநூறு துண்டு துணுக்குகளாகக் கிராமத்தின் நானாதிசைகளிலும் சிதறிக் கிடக்கின்றதாம். இது புதுமையல்ல. நாடெங்கனும் வியவசாயிகளின் நிலங்களின் நிலைமை இவ்வாறானதே. அந்தோ! புலத்திற்குப்புலம் ஆடுமாடுகளை ஒட்டிச் செல்வதிலும், கலப்பையைத் தூக்கிச்செல்வதிலும் வீணாகக் கழியும் நேரத்தைக் கணக்கிடமுடியுமா? எப்பயிரையாவது ஏராளமாக விளைவித்துப் பெருத்த இலாபம் அடையவுமுடியுமா? சுருக்கமான செலவில் நீரிறைக்கவும், ஏர் உழவும், போரடிக்கவும் மேனாட்டார் உபயோகித்து வரும் இயந்திரக் கருவிகளைத் துண்டு துணுக்காகச் சிதறிக்கிடக்கும் நிலங்களையுடைய வியவசாயி எப்படி உபயோகிப்பான்? புலங்களின் அளவும் அமைப்பும் இவ்வாறிருப்பதனால்தான் வியவசாயம் பின்னடைந்த நிலையிலேயே இருந்து வருகின்றது.

இப்பெருங் குறைக்குக் காரணங்கள் யாவை? எல்லாத் தேசத்திலும் சிறிய புலங்களும், அவை சிதறிக் கிடத்தலும் உண்டு; ஆயினும் நம் தேசத்திலுமட்டுந்தான் இக்குறை மட்டுக்கு மிஞ்சிய வண்ணம் பெருகிவிட்டது. இதற்குமுக்கிய காரணம் நிலத்தை எல்லா ஆண்வாரிசுகளுக்கும் சரிசமமாகப் பங்கிடுவதே. முகம்மதியர்களுக்குட் பெண்களுக்கும் இவ்வாறு சமமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. எல்லா மாகாணங்களிலும், பெரிய ஜமீன் நிலங்களைத்தவிர மற்றெல்லா நிலங்களும், இவ்வாறு பிரிக்கப்படுவதனால், உழுதை தேய்ந்து கட்

டெறும்பாற்றோலப் பெரிய நிலங்களெல்லாம் சின்னஞ்சிறு புலங்களாகவும், பல இடங்களிற் சிதறிய துண்டுதுணுக்குகளாகவும் போய்விடுகின்றன. அநேக ஐரோப்பிய நாடுகளிற் பிள்ளைகளெல்லாருக்குஞ் சரிசமமான பங்கு கொடுக்கப்படுவதில்லை; மூத்த ஆண்பிள்ளைக்கே குடும்பச்சொத்து பாத்தியப்பட்டது (Law of primogeniture) ஆதலின் புலங்களின் அளவும் அமைப்புஞ் சிதையாது நிலை நின்று வருகின்றன.

மூத்த ஆண்பிள்ளைக்கே முழுச்சொத்தையுங் கொடுக்கும் முறையை நாம் அதுஷ்டிக்காவிட்டாலும், சிதறிச் சிதைந்து பயனற்ற சிறுபுலங்களாவதை (Uneconomic holdings) நாம் தடுத்தல் வேண்டும். இது எங்ஙனங் கூடும்?

முதலாவதாக, சிதறிக் கிடக்கும் புலங்களை ஒருங்கு கூட்டல் (Consolidation of holdings) வேண்டும். சிதறிக்கிடக்கும் நிலங்களை ஒருவருக்கொருவர் மனப்பூர்வமாய் மாற்றிக்கொண்டால் ஒரேதொகுதியாகப் புலங்களை அமைத்து விடலாம். பஞ்சாப் மாகாணத்தில் 314 கிராமங்களில் 98, 000 ஏக்கரா வரையும் இவ்வாறு ஒருங்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் 70 செண்டுகள் வீதம் தனித்தனியே துண்டு துணுக்குகளாகச் சிதறிக்கிடந்த புலங்கள் 3 ஏக்கர் 8 செண்டுகளடங்கிய ஒரே தொகுதிப் புலங்களாகத் திருத்தி அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு ஐக்கிய முறையிற் செய்யப்படும் முயற்சி மிகவும் மெச்சத்தக்கதே. ஆயினும் நாடெங்கும் பரவியிருக்கிற இக்குறையை ஒழிக்க இம்முறை பஸ்திப்படாது. ஊர்கூடிச் செக்குத் தள்ளுத லென்றால் முடியாத காரியமன்றோ? பின்பு என்செய்வது?

சட்டங்களைப் பிறப்பித்துக் கட்டாயமாகத் துண்டு நிலங்களை ஒன்று கூட்டல் அவசியமென்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். மத்தியமாகாணத்திலும் பம்பாய் மாகாணத்திலும் இதற்கென்று மசோதாக்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. (Bombay, Small Holdings Bill, 1927) இம்மசோதாப்படி ஒரு கிராமக்குடியானவர்களுள் மூன்றில் இரண்டு பங்குப்பேர் கட்டாயமாகத் துண்டு துணுக்கு நிலங்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்குச் சம்மதித்தால் அம் முறையை அந்தக் கிராமத்தாரெல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; பின்னர் அதற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒவ்வொரு நிலத்தையும் மதிப்பிட்டு ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரேதொகுதியான நிலமாக்கிக் கொடுப்பார்கள். இந்த மசோதா ஐக்கிய மாகாணத்திற் சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. (Consolidation

of Holdings Act, 1928). இம்முறையிற் பல குறைகளும், அநீதிகளும் ஏழலாம்; எனினும் நோக்கமும் முடிவும் நன்மை பயக்குமா தலால் எல்லாமாகாணங்களிலும் இச்சட்டத்தை நிறைவேற்றிக் குறையை ஒழிக்கவேண்டும்.

‘இவ்வாறு பரிசுத்தப்பிரயத்தனப்பட்டு ஒவ்வொருவர் புலங்களை யும் கூடியவாறு ஒரே தொகுதியாய்ச் சேர்த்தும் யாது பயன்? மூக் கால் வாசிப்போர் வியவசாயிகளாயிருக்கும் ஒரு தேசத்தில் தலைக்கு விதாசாரப்படி ஒன்றேகால் எக்கர் அளவுள்ள நிலத்தானே விழு கிறது?’ என்று சிலர் கேட்கலாம். இது உண்மையே. ஆயினும் இந்த ஒன்றேகால் எக்கரையும் ஒரேதொகுதி நிலமாகவைத்து வியவ சாயம் நடத்துவது இப்பொழுது இருக்கிற முறையைக்காட்டி ஒஞ் சிறந்ததாக விருக்கும். இம்மட்டில் நாம் நிறுத்திவிடுவதிற் பயனில்லை. என்னெனில் ஜனப்பெருக்கு அதிகமாகக் கொண்டுபோவதாலும் ஆண்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் சம்பாசனம் கொடுக்கும் வழக்கத்தாலும் நாளடைவில் ஒவ்வொருவருடைய பலத்தின் அளவுங் குறைந்து கொண்டே போகும்ல்லவா? இதைத் தடுப்பதுதான் நமது வியவசாய முன்னேற்றத்திற்கு முதல்வழி.

பம்பாய் மாகாணத்தில் ஐக்கியச்சங்கங்களின் டைரக்டராக விருந்த ‘கீடிங்ஸ்’ (Keating) என்பவர் இதற்குக் கூறும் உபாயம் என்னவென்றால், ஒவ்வோர் இடத்திற்கும் ஏற்றவாறு, வியவ சாயத்தைச் செம்மையாய் நடத்துவதற்குப் போதிய அளவுள்ள புலங்களாக (Economic Holdings) அமைத்து அவைகளைப் பின் எவரும் பாதித்துக்கொள்ளாதபடி சட்டம் ஏற்படுத்த வேண்டு மென்பதே. இப்படிச்செய்தால் நிலமில்லாதவர்கள் கதி என்ன வாகும்? ஆம்; வீணே இப்பொழுது வியவசாயத்தை நம்பி வெறும்பட்டினி கிடக்கும் பலர் தங்கள் சிறிய நிலங்களை இழப்பர்; வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் ஏற்படும். ஆயினும் மிகவும் நெருக் கடியான ஸ்திதி ஏற்படும்காலத்தில்தான் மனிதர் பொதுவாகப் புதிய தொழில்களையும் பிழைக்கும் வழிகளையும் கண்டு பிடிக்கிறார்கள். எப்படியாயினும் சாதாரணமான சிறிய வியவசாயிகளுக்கு இப் பொழுது இருக்கிற தரித்திரத்துக்கு மேல் பெரிய தரித்திரம் வந்து விடாது. வியவசாயமுன்னேற்றத்திற்கு வேறு வழியில்லாவிட்டால் இம்முறையைக் கையாளல் அவசியமாகும். மேலும் எல்லா ஆண் பிள்ளைகளுக்கும் சமமாக நிலத்தைப் பங்கிடுவேண்டும் என்று இப் பொழுதிருக்கிற சட்டத்தை நாம் நீக்கா விட்டாலும், தகப்பன் இஷ்டப்பட்டால் மூத்த ஆண்பிள்ளைக்கே நிலம் முழுவதையும் கொடுத்துவிடலாம் என்ற ஒரு சட்டமாவது ஏற்படுத்தல் வேண்டும்.

பிரதிமா நாடகம்

ஜி. ஹரிஹர சாஸ்திரி

(4-ஆம் தொகுதி 374-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

நான்காம் அங்கம்

(இரண்டு சேடிகள் வருகிறார்கள்.)

விஜயை:—ஸகீ ! நந்தினி ! என்ன செய்தி ? இன்று கோசலா தேவி முதலான ராணிகள் எல்லோரும் பிரதிமாகிருகத்தைத் தரிசிக் கச் சென்றபொழுது அங்கே ராஜ குமாரர் பரதரைச் கண்டார்க ளாம். அதிருஷ்டம் கெட்ட நான் வாசலில் நின்றேன்.

நந்தினி:—தோழி ! நாங்கள் ராஜகுமாரரை ஆவலோடு பார்த் தோம்.

விஜயை:—கைகேயி தேவியிடம் குமாரன் என்ன சொன்னான்?

நந்தினி:—என்ன சொன்னாரா ? தேவியைப் கண்கொண்டு காணவும் விரும்பவில்லை.

விஜயை:—என்ன கஷ்டம் ! கைகேயிராணி அரசுச் செல்வத் தின் பேராசையால் இளவரசர் ராமரை நாட்டை விட்டுத் துரத்தி யதுடன் தனக்கு வைதவ்யத்தையும் தேடிக்கொண்டாள். நகரெல் லாம் பாழாயிற்று. எத்தனை கொடியவன் ! எவ்வளவு துயர்விளை வித்தாள் !

நந்தினி:— இன்னும் கேள் ; தோழி ! அமைச்சரும் குடிகளும் கொடுத்த முடியை மறுத்து விட்டு, அவர் இளவரசர் தங்கும் தவ வனத்திற்கே சென்றாராம்.

விஜயை:—(துக்கம்தோன்ற) அப்படியா ! குமாரரும் வனம் சென்றாரா ? நந்தினி ! வா, நாம் ராணியைப் பார்ப்போம்.

(இருவரும் போகிறார்கள்.)

(தேரில் பரதனும் சுமந்திரனும் சாரதியுடன் வருகிறார்கள்.)

பரதன்:—அரசர் தமது சகிருதங்களோடு விண்ணுலகம் செல்ல, நான் நாட்டாரது கண்ணீர்ப் பெருங்குடன் சந்திரனைப் போல் விளங்கும் ராமனை அழகிய தவவனம் சென்று காணப் போகிறேன்.

சுமந்திரன்:—இதோ சிரஞ்சீவி பரதன்; அசுரர் செருக்கை அறவேயுழித்த தசரதமன்னரின் புத்திரன்; தன் பொருளெல்லாம் வேள்விக்களித்த வள்ளலான அஜனுடைய பெளத்திரன்; தந்தையின் சொற்படி நடந்து உலகனைத்தையும் மகிழ்விக்கும் ராமனுடைய சகோதரன்; இவன் ராமன் சென்ற நன்னெறியைத் தானும் பின்பற்றுகிறான்.

பரதன்:—தாதா !

சுமந்திரன்:—குழந்தாய் ! என்னவேண்டும்?

பரதன்:—பூஜ்பரான எந்தமையனார் ராமபிரான் எங்கே? மன்னப்பிரான் பிரதிநிதியெங்கே? குணமுடையோருக்குச் சிறந்த உதாரணமாக விளங்குபவர் எங்கே? அரசுச்செல்வத்தில் பேராசை கொண்ட கைகேயியைத் தமது தியாகத்தால் அவமதித்தவர் எங்கே? அரசருடைய செல்வக்குமாரர் எங்கே? எந்தாயின் பிரியத்தைக் கருதி எவர் அரசரிமையைப் புல்லாக எண்ணித்தள்ளினாரோ, அவரே எனக்கு ஒரு பரதெய்வம்; அவரை நான் காண விரும்புகிறேன்.

சுமந்திரன்:—குமார ! இவ் வாச்சிரமத்தில் ராமன், லீதை, ஸக்யமணன் ஆகிய மூவரும் வாய்மை, சீலம், பக்தி என்னும் மூன்றும் முறையே உருவெடுத்தாற்போல் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

பரதன்:—அப்படியா ! தேரை நிறுத்து.

சாரதி:—உத்தரவு. (தேரை நிறுத்துகிறான்.)

பரதன்:—(தேரினின்றிறங்கி) சாரதி ! ஜனநடமாட்டமற்ற இடத்தில் குதிரைகளைக் காலாற விடு.

சாரதி:—உத்தரவு.

(போகிறான்.)

பரதன்:—தாதா ! தெரியுங்கள்.

சுமந்திரன்:—குமார ! எப்படித் தெரிவிக்கவேண்டும்?

பரதன்:—அரசுச்செல்வத்தில் பேராசைகொண்ட கைகேயியின் மகன் பரதன் வந்திருக்கிறான் என்று சொல்லும்.

சுமந்திரன்:—என்னால் இவ்விதமெல்லாம் சொல்ல முடியாது. வேண்டுமானால் பரதன் வந்திருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறேன்.

பரதன்:—அது போதாது. பெயர்மாத்திரம் சொல்லும் போது செய்த பிழைக்குப் பரிசாரம் செய்ததாகத் தோன்றாது. பிரம்மஹத்தி போன்ற குற்றம் செய்தோரையும் பிறர் தெரிவிப்பதுண்டா? அதனால், தாதா நில்லுங்கள்; நானே சென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். யார் ஐயா இங்கே? தந்தையின் சொற்படி நடக்

கும் ராகவனிடம் தெரிவியுங்கள்: 'நன்றி மறந்து, கொடியவர்க்கிணங்கும் இரக்கமிலா ஈனன் ஒருத்தன் வந்திருக்கிறான்; அவன் நிற்கலாமா, அல்லது போகட்டுமா?' என்று.

(ராமனும் லக்ஷ்மணனும் வருகிறார்கள்.)

ராமன்:—(செவிகொடுத்துக் கேட்டு, மனமுவந்து) லக்ஷ்மண! கேட்கிறாயா? வைதேகி! உனக்கும் கேட்கிறதா? யாருடைய குரல் இது? என் பிதாவின் குரல்போலிருக்கின்றது; கம்பிரத்தால் மேக நாதத்தையும் அவமதிக்கின்றது! என் செவிக்குள் அன்போடு புகும் இவ்வோசை, உறவினர்குரலோ இது என்று ஐயுறும் என் உள் ளத்தை மகிழ்விக்கின்றது.

லக்ஷ்மணன்:—அண்ணா! நானும் இக்குரல், இனத்தினரிடத்தினின்று வந்ததென்று நினைக்கிறேன்.

கொழுத்த காணையின் ஒலிபோல் வசிகரமானதும், நெஞ்சத்தில் தடையின்றி உலாவுதலால் இனியதும், உரிய இடத்தில் தக்கமுயற்சியுடன் தோற்றலால் உரத்துத் தெளிந்து கம்பிரமானதுமான இக்குரல் நான்குவருணத்தாருக்கும் அபயமளிக்க உடன் பட்டது போல் தோன்றுகிறது.

ராமன்:—எவ்வாறாயினும் இக்குரல் என் உறவினருடைய தன்றி வேறல்ல. இது என் மனத்தைக் கசிவுறச்செய்கின்றது. லக்ஷ்மண! யார் என்று பார்த்து வா.

லக்ஷ்மணன்:—உத்தரவு.

(போகிறான்.)

பரீதன்:—ஆ! ஏன் ஒருவரும் மறமொழி கூறவில்லை? ஒரு வேளை கைகேயியின் மகன் வந்திருக்கிறானென்று அறிந்துவிட்டார்களா?

லக்ஷ்மணன்:—(பார்த்து) இவன் யார்? அண்ணன் ராமனா? இல்லை, இல்லை, உருவத்தின் ஒற்றுமைதான்*. மதிபோல் மனதை மகிழ்விக்கும் இவனது அழகிய முகம் என் அண்ணன் முகம் போல் ஒப்பிலா ஒளியுடையது; இவனது அகன்ற பருத்த மார்பு அசுரர்பாணங்களால் தழும்புற்ற என் பிதாவின் மார்பையொத்திருக்கிறது. எங்கும் ஒளிவீசும் சுடர்த்திரள்போன்ற இவன், உலகெலாம் களிப்புறவந்த ஓர் அரசனோ! தேவர்கோனோ! அல்லது தானாக

* 'நம்பியுமென்னுயகளை யொக்கின்றான்' (கம்ப. குகப்படலம், 30) என்பது இங்கே அறிதற்குரியது.

வந்தருளிய திருமாலோ ! (சுமந்திரனை நோக்கி) ஆ ! இதோ தாதா வந்திருக்கிறார் ?

சுமந்திரன்:—இதோ குமாரன் ஸக்ஷ்மணன்.

பரதன்:—சரி. இவர் என் தமையனாரே. அண்ணா ! நமஸ் காரம்.

ஸக்ஷ்மணன்:—வா வா, சிரஞ்சீவியாயிரு. (சுமந்திரனைப் பார்த்து) தாதா ! இவர்தான் தெரியவில்லையே !

சுமந்திரன்:—குமார ! இவன் ரகுநினின்று நான்காவதும், அஜலில் நின்று முன்றாவதும், கீர்த்திமானான் உன் பிதாவினின்று இரண்டாவதும் ஆனதலைமுறையில் பிறந்து, உங்கள் குலமணியான ராமனுக்கு உன்போன்ற தம்பி; குமாரன் பரதன்.

ஸக்ஷ்மணன்:—வா வா, தம்பி ! என் அன்பே ! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும் ! சிரஞ்சீவியாயிரு ! வஜ்ராயுதம்போன்ற பாணங்களால் அகரரைப் போரில் வென்று இணையற்ற வீரனெனக் கியாதி பெற்ற நமது முன்னோர்போல் வீரனாகவும், தனது பொருள் அனைத்தையும் வேள்விக்கு அளித்த ரகுமஹாராஜனைப் போல் சிறந்த குணங்களுக்கு உறைவிடமாகவும் இந்நிலத்தில் வாழ்வாயாக !

பரதன்:—உமது அனுக்கிரகம்.

ஸக்ஷ்மணன்:—தம்பி ! சற்றூதில் ; அண்ணாநிடம் உன் வரவைத் தெரிவிக்கிறேன்.

பரதன்:—அண்ணா ! நான் அவரை இப்பொழுதே கண்டேன் வணங்கவேண்டும். அதனால் உடனே தெரிகியுங்கள்.

ஸக்ஷ்மணன்:—அப்படியே. (ராமனையணுகி) ஆரியனுக்கு ஜயமுண்டாகட்டும் ! அண்ணா ! உமது அன்புள்ள தம்பி, ஸகோதரர் மிகுந்த பட்சமுடையவன், உமது வடிவமே கண்ணாடியில் தோன்றவது போல் இதோ நிற்கிறான்.

ராமன்:—ஸக்ஷ்மண ! என்ன, பரதன் வந்திருக்கிறான் ?

ஸக்ஷ்மணன்:—அண்ணா ! ஆமாம்.

ராமன்:—மைதிலி ! பரதனைக் காண உன் கண்களை விசாலப் படுத்திக்கொள்.

ஸீதை:—நாதா ! பரதன் வந்திருக்கிறான் ?

ராமன்:—மைதிலி ! ஆமாம். என் பிதா எவ்வளவு கடுந்துயர் அனுபவித்திருப்பார் என்பது இப்பொழுதன்றோ தெரிகிறது ? சகோதரர் நேசம் இவ்வளவு ஆழ்ந்ததாயின், புத்திர வாஞ்சை எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கவேண்டும் !

லக்ஷ்மணன்:—அண்ணா! பரதன் இங்கே வரட்டுமா?

ராமன்:—லக்ஷ்மணா! இதற்கும் என்னைக் கேட்கவேண்டுமா? சென்று உபசார மொழி கூறி விரைவில் அழைத்து வா.

லக்ஷ்மணன்:—உத்தரவு.

ராமன்:—இல்லை யெனில், நீ போகவேண்டாம். பனிரீர் பிறைந்த நீலத்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களினின்று ஆனந்தக் கண்ணீர் பெய்யும் லீதை, மகன்மீது வாஞ்சையுற்ற தாய்போல் தானே சென்று பரதனை முகமன் கூறி அழைக்கட்டும்.

லீதை:—என் அன்பரின் இஷ்டப்படி. (எழுந்துசென்று பரதனைப்பார்த்து) என்ன, நான் வருவதற்கு முன்னே என் காதலர் இங்குவந்து விட்டாரா! இல்லை, வடிவின் ஒற்றுமைதான்.

சுமந்திரன்:—இதோ மருமகள் லீதை.

பரதன்:—ஆமாம், ஜனக அரசர் புதல்வி. இவள் கலப்பையால் உழும்போது தரையினின்றெழுந்த ஒளியாம் பெண்ணுருவம்*. ராஜரிஷியான ஜனகர் செய்த தவத்தின் நற்பயன். அம்மா! பரதன் வணங்குகிறேன்.

லீதை:—(தனக்குள்) உருவம் மட்டுமன்று, குரலும்படியே. (வெளிப்படையாக) குழந்தாய்! சிரஞ்சீவியாயிரு.

பரதன்:—அம்மா! உமது அனுக்கிரகம்.

லீதை:—குழந்தாய்! வா, உன் ஸகோதரர் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற.

சுமந்திரன்:—குமார! உள்ளே செல்.

பரதன்:—தாதா! தாங்கள் இப்போது என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?

சுமந்திரன்:—அரசர் சுவர்க்கம் சென்றபிறகு, நான் ராமனை இப்பொழுதுதான் பார்க்கப்போகிறேன். அதனால் சற்றுப் பொறுத்து வருகிறேன்.

பரதன்:—அப்படியே யாகட்டும். (ராமனை யணுகி) அண்ணா! பரதன் வணங்குகிறேன்.

ராமன்:—(மனமுவந்து) இக்ஷ்வாகுமன்னர் குலக்கொழுந்தே! வா வா, உனக்கு மங்கள முண்டாகட்டும். நீண்டு உருண்ட உன் கைகளால் சுதவுபோல் விரிந்த உன்மார்பில் என்னை அணைத்துக்

* ஒப்பு: “உழுகின்ற கொழுமுகத்தின் உதிக்கின்ற கதிர் ஒளிபோல்” (கம்ப. கார்முகப்படலம். 11.)

கொள். சரக்காலத்து விளங்கும் மதிபோன்ற உன் முகத்தை உயர்த்திச் சோகத்தால் தவிக்கும் என் உடம்பைக் குளிரச்செய்.

பரதன்:—தங்கள் அனுகிரகம்.

சுமந்திரன்:—(அனுகி) இளவரசர்க்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்!

ராமன்:—ஆ! தாதா! பண்டு, தேவாசரயுத்தம் நடக்கும்போது விமானம் ஏறித் தேவலோகம் சென்று அசுரர்களைவென்று வீர ரொனப் புகழ்பெற்றமன்னர், தம் அன்பரான உம்மைத் தள்ளியிட்டுச் சுவர்க்கம் சென்று, அங்குத் தமது பித்ருக்களான அரசர்களுடன் வாழ்கின்றார்போலும்!

சுமந்திரன்:—(துக்கத்துடன்) அரசர் உயிர்துறந்தார்; நீங்கள் முவரும் வனம் அடைந்தீர்கள்; பரதன் அளப்பரிய சோகமுற்றான்; பெயர்பெற்ற உங்கள் குலமும் தஞ்சுமற்றதாயிற்று. இப்படிப் பலவிதமான துன்பங்களைக் கண்டு வருந்தும்படி நீடித்த என்உயிர் எத்தனைபெருங்குற்றம் செய்திருக்குமோ!

லீதை:—முன்னமே கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருக்கும் என் அன்பரைத் தாதா மேலும் கண்ணீர் விடச்செய்கிறார்.

ராமன்:—மைதிலீ! இதோ என்னை நான் தேற்றிக்கொள்ளுகிறேன். ஸக்ஷ்மண! ஜலம் கொண்டு வா.

பரதன்:—அண்ணா! அது சரியன்று. நான் பணிவிடை செய்வதே முறை. நானே செல்லுகிறேன். (குடத்துடன் வெளியே சென்று திரும்பிவந்து) இதோ ஜலம்!

ராமன்:—(ஆசுமனம்செய்து) மைதிலீ! ஸக்ஷ்மணன் வேலை தடைபடுகின்றதே.

லீதை:—நாதா! பரதனும் தொண்டு செய்தற்குரியவன்தான்.

ராமன்:—சரி. அவ்வாறாயின் ஸக்ஷ்மணன் இங்கேயிருந்து தொண்டுபுரியட்டும்; பரதன் அங்கே* யிருந்து தொண்டுசெய்ய பட்டும்.

பரதன்:—அண்ணா! நான் உடம்பால் உம்மிடத்திலும் செய்கையால் அயோத்தியிலும் இருக்கும்படி அருளவேண்டும். உமது திருநாமத்தாலே ராஜ்யம் நன்றாகக் காப்பாற்றப்படும்.

ராமன்:—குழந்தாய்! அங்கனமன்று. நான் பிதாவின் கட்டளையால் வனம்வந்தேன்; செருக்காலாவது, அச்சத்தாலாவது, மதியினத்தாலாவது வரவில்லை. சத்தியமே செல்வமாக உடையது

*அயோத்தியில்.

நமது தொல்குலம் என்பதையறிந்தும், நீ ஏன் வழிதவறிச் செல்லத்துணிகின்றாய்?

சுமந்திரன்:—அவ்வாறாயின், ஆட்சியை யார் ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறீர்கள்?

ராமன்:—அது எவருக்கு உரியதென்று என் தாய் கூறினாளோ, அவரே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

பரதன்:—அண்ணா! தயவு புரியவேண்டும். நொந்தபுண்ணில் கோலிடலாகாது. நீங்கள் பிறந்த தூயவமிசத்திலே நானும் தோன்றியவனாயின், தீரரும் அறிவுடையவருமான உமதுதந்தையே எனக்கும் தந்தையாயின், தாயின் குற்றங்கள் மகனைத்தொடராவாயின், நற்குணமுடைய பெருமானே! துன்புற்ற பரதனைக் கருணையுடன் நோக்கி வேண்டுவதைச் செய்யுங்கள்.

ஸீதை:—நாதா! பரதன் நிரம்ப வருந்திக் கூறுகிறான். தாங்கள் என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

ராமன்:—மைதலீ! தம் புத்திரர்களில், குணங்களால் மேம்பட்டு விளங்கும் பரதனைக்கண்டு களியாமல் உயிர்விட்ட என் பிதாவைத்தான் நினைக்கிறேன். இத்தகைய குணக்கடலாம் சூமாரனைப் பெற்ற பெரியோரிடத்தும் ஊழ்வினை தன் வலியைக் காட்டியது வருந்தத்தக்கதே!

தம்பி! கைகேயியின் செல்வமே! உன்னைக்கண்டு நான் உன் மையாக மனமுவந்தேன். உன்குணங்களில் ஈடுபட்டேன். உன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினேன். ஆனால் ராஜ்யம் உனக்குரிய தென்று அரசன் கூறியதை வீணாக்குவது சரியன்று; உன்னைப் போன்ற புத்திரனைப்பெற்ற பிதாவும் பொய்யனாவது தகுமா?

பரதன்:—மன்னர்பெரும! பிதாவின் வாய்மை நிறைவேறு மளவும் நான் தங்கள் பாதமுலத்தில் தங்குவதற்கு அருள் புரியுங்கள்.

ராமன்:—கூடாது. தந்தையின் நற்செயல்கள் எல்லாம் பயனடையவேண்டும். அதனால் நீயே நாட்டையாளவேண்டும் என்று நான் என்மேல் ஆணைவைத்துக் கூறுகிறேன்.

பரதன்:—கஷ்டம்! மறுத்துரைக்க முடியாமல் கூறிவிட்டார்கள். ஆகட்டும். ஓர் உடன்படிக்கையின்படி தங்கள் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுகிறேன்.

ராமன்:—குழந்தாய்! என்ன உடன்படிக்கை?

பரதன்:—ராஜ்யத்தை இப்போது அடைக்கலமாக என்னிடம் ஒப்பித்துப் பிறகு பதினான்கு வருஷம் சென்றதும் தாங்கள் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

ராமன்:—அப்படியே.

பரதன்:—அண்ணா! கேட்டீர்களா? அம்மா! தாங்களும் கேட்டீர்கள். தாதா! தாங்களும் கேட்டீர்கள்.

எல்லோரும்:—நாங்கள் எல்லோரும் ஸாக்ஷி.

பரதன்:—அண்ணா! வேறொரு வரமும் பெறவிரும்புகிறேன்.

ராமன்:—தம்பி! உன் விருப்பமென்ன? எதைப்பெற விரும்புகிறாய்? என்ன செய்யவேண்டும்?

பரதன்:—அண்ணா! தங்கள் திருவடியில் அணியும் பாதுகைகளைத் தலை வணங்கிக்கேட்கும் எனக்குக் கொடுத்தருளுங்கள். பிரதிக்கொ நிறைவேறித் தாங்கள் திரும்பிவரும்வரை நான் அந்தப் பாதுகைகளின் தொண்டனாக இருக்கப்போகிறேன்.

ராமன்:—(தனக்குள்) ஆ! நான் நெடுநாள் முயன்று சிறிது புகழ் ஈட்டினேன்; பரதனே, இப்பொழுது கொடிக்குள் பெரும் புகழ் பெற்றான்.

லீதை:—நாதா! பரதனது சிறந்த வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவதில்.

ராமன்:—ஆகட்டும் தம்பி! பெற்றுக்கொள்.

பரதன்:—தங்கள் அனுக்கிரகம். (பெற்றுக்கொண்டு) அண்ணா! இப் பாதுகைகளுக்கு அபிஷேகம் செய்யவிரும்புகிறேன்.

ராமன்:—(சுமந்திரனைநோக்கி) தாதா! பரதன் விரும்புவதெல் தெல்லாம் செய்யுங்கள்.

சுமந்திரன்:—உத்தரவு.

பரதன்:—(தனக்குள்) அப்பாடா! இனி நான் என் உறவினர் நம்பிக்கைக்கும் நகரத்தார் நேசத்திற்கும் உரியவனாவேன். ஜனங்கள் என்னை நன்கு மதிப்பர். நான் விண்ணுலகெய்திய பிதாவுக்கு அன்பும் நல்லொழுக்கமும் வாய்ந்த மகனாவேன். குணசாலிகளான சகோதரர்கள் என்னைக் கௌரவிப்பர். நான் புகழுக்குக் கொள் கலமாவேன். குணமுடையோர் தம் சம்பாஷணைகளில் நான் நினைக்கத்தக்கவன். காரியசித்திபெற்ற பெரியோர்களுக்கெல்லாம் நான் பிரியமானவன்.

ராமன்:—குழந்தாய்! பரத! அரசாட்சியென்பது அரைக்கணமும் அசட்டைசெய்யத்தக்கதன்று. அதனால் உன் மேம்பாட்டிற்காக இப்பொழுதே நீ திரும்பவேண்டும்.

ஸீதை:—ஆ! குமாரன் இப்பொழுதே போகவேண்டுமா?

ராமன்:—அளவுக்குமிஞ்சி அன்பு பாராட்டக்கூடாது. அரசாட்சியேற்றக்கொள்ள இன்றே பரதன் போகவேண்டும்.

பரதன்:—நான் இப்பொழுதே போகிறேன். தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அவாவுடன் நகரமாந்தர் அயோத்தியில் எதிர் பார்த்து நிற்பார்கள். தங்கள் பாதுகைகளைக் காண்பித்து அவர்களை மகிழ்வுறச் செய்வேன்.

சுமந்திரன்:—குழந்தாய்! ராமா! நான் இனி என்னசெய்ய வேண்டும்?

ராமன்:—மஹாராஜாவைக் காப்பாற்றியதுபோல் பரதனையும் காப்பாற்றுகங்கள்.

சுமந்திரன்:—நான் உயிரோடிருக்கும்வரை அப்படியே செய்வேன்.

ராமன்:—குழந்தாய்! பரத! என்முன்னே நீ தேரில் ஏறிக் கொள்.

பரதன்:—உத்தரவு.

(சுமந்திரனும் பரதனும் தேரில் ஏறுகிறார்கள்.)

ராமன்:—மைதலீ! வா. லக்ஷ்மண! வா. இந்த ஆசிரமத்தின் வாயில்வரையிலாவது நாம் பரதனை வழியனுப்பிவருவோம்.

(எல்லோரும் போகிறார்கள்.)

நான்காம் அங்கம் முற்றிற்று.

பெரிய பறவை

ஆஸ்திரேலியா தேசத்திலுள்ள கட்டி ஊற்றுக்களில் (Cuddie Springs) சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் பூமியைத் தோண்டியபொழுது ஒரு பறவையின் எலும்பைக் கண்டு பிடித்தார்கள். அந்த எலும்புகளின் அமைப்பானது அந்தப் பறவை எழு என்னும் பறவையைப் போன்றதாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதச் செய்கிறது. அது ஆஸ்திரேலியா நியூஜிலாந்து முதலிய இடங்களில் மிகப் பழைய காலத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும். அதன் உயரம் பதினான்கு அடிகளுக்குமேல் இருந்திருக்கும். பண்டைக் காலத்தில் இருந்த பறவாப் பறவைகளில் அதிலும் ஒன்று என்று கருதப் படுகிறது.

—பாபுலர் ஸயன்ஸ்.

லக்ஷ்மி

ஸ்வர்ணம்

1

சுபஜட்டி முருந்தராஜையங்காரை அறியாதவர்கள் சென்னையிலேயே கிடையாது. சாதாரணமாய் அவரை 'உலுத்தப்பிரபு' என்றும் 'சுக்காஞ்செட்டி' என்றும் 'கிருபணசிகாமணி' என்றும் ஸங்கேதப் பெயர்களால் ஊரார்குறிப்பிடுவது வழக்கம். காதோடு காக எண்ணி எண்ணிச்சேர்ப்பதில் அவருக்கு அவரே ஈடு என்று கூறவர்.

'குள்ளி' என்று அவர்கள் வீட்டில் ஒரு பசுமாடு. அது கோதுமைத் தனிக் பின்னாக்கு முதலியவைகளில் எதையும் கண்ணாற்கண்டதே இல்லை. மாமரத்திலிருந்து பறித்துப் போடப்படும் இலைகளையும், பச்சைத்தென்னைமட்டைகளையும், துடைப்பம் சீவப் பெற்றது போக எஞ்சியபச்சை இலைகளையுமே தின்னும். ஆனாலும் அது தினந்தோறும் இரண்டுபடி பால் கறக்கும். அவர்கள் செலவுபோக மிகுதியை அத்தையம்மாள் திரட்டுப்பால் செய்துவைத்து விடுவாள்.

காலையில் எழுந்திருந்ததும் மாடு கன்று தென்னை முதலியவற்றைச் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டே வாயில் பற்குச்சியுடன் நெடுநோம் உலவுவார் ஐயங்கார். பிறகு பல் தேய்த்து ஸ்நாகம் முடித்துத் திருமண அணிந்துதான் காப்பிசாப்பிடுவார். அதன் பிறகு கங்குத்தகைக்காரன் மரமேறி முதலியவர்களுடன் கூப்பாடுபோட்டுச் சண்டையிட்டிக்கொண்டிருப்பார். நடுவில் கச்சேரிசியவகாரம், வந்தவர் போனவர் இருந்தவர் இவர்களுடன் சம்பாஷணை முடித்துச் சாப்பிடுவதற்குள் மணி பத்தடிக்கும்.

அத்தையம்மாள் சமையற்காரன் வேணுவுடன் உச்சஸ்வரத்தில் 'வக்கணை' சொல்லிக்கொண்டிருப்பாள். இடையில் லக்ஷ்மி குளித்துத் தலைவாரிக்கொண்டு சாப்பிட்டிவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் புறப்படுவாள். அவர்கள் வீட்டு 'கிட்டோரியா' என்னும் குதிரைவண்டியில்தான் நாளும் அவளும் பள்ளிக் கூடம் போவது வழக்கம்.

லக்ஷ்மிக்கு மூக்குக் குத்தியதற்காக முருந்தராஜையங்காருக்கும் வேதவல்லி அம்மாளுக்கும் நெடுநாள் சண்டை நடந்ததென்று

என் தகப்பனார் கூறுவார். தமையனும் தங்கையும் நொடிக்கு நூறு தடவை சண்டையிட்டுக் கொள்வார்கள். மறுகணம், 'வேதா, வேதா' என்று இவரும் கூப்பிடுவார்; அவளும் குலவுவாள். சண்டைக்கு விஷயம் ஒன்றமே இராது. "மொச்சைப் பருப்புக் கூட்டுக்கு வெல்லம்போடக்கூடாது" என்பார் ஐயங்கார். "கத்தரிக்காயும் மொச்சைப்பருப்பும் சேர்த்தால்தானே தித்திக்கும்?" என்பாள் வேதவல்லி. அவ்வளவுதான்; பேச்சுமுற்றிப் பெருங்காற்றாகி ஆணையும், இறந்துபோன மதனியின் (லக்ஷ்மியின் தாயாரின்) சமையல்திறமும் அமுலையும் எல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு வந்துவிடும்.

சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் அண்ணனும் தங்கையும் வெகுசாதாரணமாய்ப் பேசிக்கொண்டு ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். குடும்பக்காரியங்களைப்பற்றியும் அப்பளம், வடகம் இவைகளின் உயர்வைப்பற்றியும் பெரியபிரசங்கம் செய்வாள் வேதவல்லி. குழந்தை லக்ஷ்மி எல்லாவற்றையும் வேடிக்கைபார்த்த வண்ணம் உட்கார்ந்திருப்பாள். லக்ஷ்மிக்கு நல்ல பாட்டுவாத்தியார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று அத்தை கூறுவாள். உடனே அவளுக்கு வெகுசந்தோஷம்; குதிப்பாள், கூத்தாடுவாள். என்னிடம் வந்து தனக்குப் பிடில் வாங்கிப் கற்றுக்கொடுக்கப்போவதாய்க் 'காதோடு' (இரகசியமாய்) பெருமை சொல்லிக்கொள்ளுவாள்; எனக்கோ சந்தோஷம் சொல்லிமுடியாது. உடனே வாங்கிவிட்டது போலவும் கற்றுக்கொண்டு பெரிய விதுஷிகளாகிவிட்டதுபோலவும், எல்லோர் வீட்டிலும் பொம்மைக் கொலுவுக்கு எங்களைவந்து பாடும்படி வருந்தி அழைப்பது போலவும் எண்ணி எண்ணி ஒருவரோடு ஒருவர் ஓயாமற் பேசுவோம். இரவுமுழுவதும் இதே கனவுதான். பொழுதுவிடியும் என்று வெகு ஆவலாய்க் காத்திருந்து என்மற்றச் சினேகிதர்களுக்கும் போய்ச் சொல்லிவிட்டு வருவேன்.

வினாயாமிடத்தில் நாங்கள் எல்லோரும் கூடி லக்ஷ்மிக்குப் பிடில் வாங்கப்போகிற வைபவத்தைக் குறித்து வெகுநேரம் பேசுவோம். என்வகுப்பில் சிலருக்கு 'பிடில்' என்றால் என்ன? எப்படியிருக்கும்? என்றேதெரியாது; நானும் அதிகமாய்ப் பார்த்ததில்லை; ஏதோ ஒரு முறை பஜனையில் பார்த்ததுதான். ஆனாலும் அதை வைத்துக் கொண்டு லக்ஷ்மியின் பிடிலைப்பற்றி வெகு அற்புதமாய் வருணித்து விளங்கவைத்து விடுவேன்.

அதில் இன்னமொரு முய்யமான விஷயம். லக்ஷ்மியின் பிடில் வாத்தியார்வந்தால் நானும் அவளுடன் பாடக்கற்றுக்கொள்ளலாமென்று அத்தை என்னிடம் சொல்லியிருந்தாள். ஆகையால் நான்

சாப்பிடும் வேளைபோக மிகுதிப்பொழுதெல்லாம் அவர்கள் வீட்டிலேயே பழியாய்க் கிடப்பீர்கள். என்னிடில் எனக்குக் கிடைக்கும் அடிகளும் வசைகளும் கணக்கிலடங்கா. இருந்தாலும் அப்பா செல்லத்தினால் சைஷியகத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்து விடுவேன். எந்தாயாரும், "என்ன அடித்தாலும் தெரிகிறதில்லை சனியனுக்கு. 'அடி அப்பம் குத்துங்கொழுக்கட்டை' என்றிருக்கிறது. நாளைக்கு ஒருவன் வீட்டில் இடிபடும்பொழுதுதெரியும், அப்பா செல்லங் கொடுத்ததும், வீடுவீடாய் நழைந்து கழுதை மேய்ப்பதும்" என்று எந்தகப்பனார் எதிரிலேயே கண்டிப்பான்.

'என்னசொன்னுலென்ன? அப்பா செல்ல மிருக்கும்பொழுது அம்மா என்ன செய்து விடமுடியும்?' என்று நானும் வெகு தைரியமாய் சைஷியகத்துக்கு ஓடிவிடுவேன்.

பாட்டுவாத்தியார் வந்து சேர்ந்தார். பின்னையார் பூஜைசெய்து சைஷியக்கு ஆரம்பித்துவைத்தார். திறந்தவாய் திறந்தபடி அவனையே கண்கொட்டாமற் பார்த்துக்கொண்டு நான் எதிரிலேயே உட்கார்ந்திருந்தேன். உபாத்தியாயர், "ஈ சொல்லம்மா பார்க்கலாம்" என்று, என்னையும் ஸரிகம வென்று சொல்லச்சொன்னார். எனக்கோ உச்சி குளிர்ந்துவிட்டது. வாயைத்திறந்தேன்; அவ்வளவுதான்; குரலே கிளம்பவில்லை. பள்ளிக்கூடத்திலேயே எனக்குப்பாடத்தெரியாது. குரல் கா கா வென்று கம்மினாற் போல் பேசும்பொழுதே ஐந்தாறு ஸ்வரங்கள் கிளம்பும். அதிலும் சுருதி சேர்த்து 'ஸ. ப. ஸ.' என்று சொல்லும்பொழுதே புதைவாணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கிளம்புவதுபோல் ஐந்தாறு குரல்கள் கிளம்பின.

"சார்! இந்தக்குட்டிக்குச் சாரீரமே இல்லை" என்று கூசாமற் கூறிவிட்டார் உபாத்தியாயர். எனக்கு அவர்மேல் அசாத்திய கோபம். என்னசெய்யலாம்? அவரோ உபாத்தியாயர். அவரை என்ன செய்வது? முறைத்துப் பார்க்கலானேன்.

"அடிசக்கை! என்னை விழித்துப்பார்க்கிறாள் சார். என்னமோ இந்தக் குட்டிக்குக் குரல் கன்றாயில்லை; ஏதோ ஞானமிருந்தால் குரல் இல்லாதவர்களுக்கு விரல்; வாத்யம் வாசிக்கலாமோ என்னவோ" என்று.

ஒரு பெருமூச்சு விட்டேன்; 'இந்தமட்டிலாவது சொன்னாரே நல்லவேளை' என்று எண்ணிக்கொண்டேன். அன்றிரவு வீட்டில் என் தகப்பனாரிடம் பாட்டு வாத்தியார் எனக்கு 'சாரீரமே' இல்லை என்று குறை கூறினாண்டு அழுதேன். அதற்குள் என்பாட்டி, "சாரீரம் கன்றாய்த்தானிருக்கிறது, குந்தாணிபோல்" என்று கூறினாள்.

2

கூடந்த பத்து வருஷங்களாக எங்களுக்கு லக்ஷ்மியைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஒருமுறை கூட அவளை நான் பார்க்கவேயில்லை. என் தகப்பனார் மட்டும் எப்பொழுதேனும் சென்னைக்குப் போவதுண்டு. நாங்கள் பிரிந்தபொழுது அவளுக்கு வயது ஏழு. எனக்கு, அவளைக் கடைசியாய் நான் பார்த்ததும் அவள் என்னைப் பிரியமாட்டாமல் அழுததும் நானும் அதே ஏக்கமாய்ப் பல நாட்கள் இருந்ததும் இன்னும் ஞாபகம் இருக்கின்றன.

என் தகப்பனார் சென்றமுறை சென்னைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது வேதா இறந்து விட்டதாகவும், லக்ஷ்மி இன்னும் கலியாணம் செய்து கொள்ள வில்லையென்றும், சென்னை மேரியரசியார் கலாசாலையில் பி. ஏ. வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்றும் சொன்னார். எனக்கு அவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மிகுதியும் ஆவலுண்டு. நாங்களிருப்பது ஆந்திரதேசம்; அதிலும் என் புக்கம் ஐதராபாத்; ஆகையால் நான் தமிழ்நாட்டிற்கே வரவேண்டிய அவசியம் நேரவும் இல்லை; வரவுமில்லை.

ஒரு நாள் லக்ஷ்மியின் புகைப்படம் இந்துப் பத்திரிகையில் வெளிவந்திருந்தது. பி. ஏ. பரீட்சையில் அவள் இராஜதானிக்கே முதன்மையாய்த்தேறி இருப்பதாகவும், சென்னைச் சங்கீதக் கழகத்தின் காரியதரிசியாக அவள் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் சர்வகலாசாலையிலேயே சங்கீதத்தை ஒரு பாடமாக வைக்கவேண்டுமென்று அவள் மிகுதியும் முயற்சிசெய்து வருவதாகவும் வெகுவிரிவாய் எழுதப்பட்டிருந்தது.

எனக்குண்டான ஆச்சரியம் சொல்லத் தரமன்று. 'நம் லக்ஷ்மி என்ன அவ்வளவு கெட்டிக்காரியா! ஐயோ பாவம்! தாயில்லாக் குழந்தை. சௌக்யமாக இருக்கட்டும். அவளுக்கென்ன குறைவு? பணத்துக்கோ பஞ்சமில்லை. லக்ஷ்லக்ஷமாய்ச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார் முகுந்தராஜையங்கார். படிப்போ பி. ஏ. யில் முதன்மையாய்த் தேறி இருக்கிறாள். சங்கீதத்திலோ சரஸ்வதியாகி விட்டாள். அழகிற் கேட்கவேண்டியதில்லை. எந்தப் பாக்கியசாலி கொடுத்து வைத்திருக்கிறானோ? கலியாணத்திற்காவது நாம் கட்டாயம் போய் வரவேண்டும்' என்று எண்ணிக்கொள்வேன். மறுகணம், 'நாம் போனால் லக்ஷ்யம் செபவாளோ மாட்டாளோ? நினைவிருக்கிறதோ இல்லையோ?' என்று எண்ணிக்கொள்ளுவேன். எது என்னவானாலும் சரி, போவதென்று என் தகப்பனார் கூறினார்.

கலியாணத்துக்கு அழைப்பு வந்தது. ஏதோ அசந்தர்ப்பத்தினால் நாங்கள் போகமுடியவில்லை.

“ஐந்தாம் திருவிழா. ஸ்ரீ காமாட்சிவரர் கோயில் இடபவாகனக் காட்சி. என்ன நேத்திராநந்தமாய் இருக்கும்! அட்டா! காத வழி நடந்தேனும் காணாதவர்களுக்கும் கழுதைப்பிறவியாம். கட்டாயம் போய்ப் பார்த்துத்தான் வரவேண்டும். எல்லாரும் சீக்கிரம் புறப் படுங்கள்” என்று துரிதப்படுத்திஞ் சூட்டியம்மாள். நாங்கள் முவரும் புறப்பட்டுச் செல்லலானோம்.

தெருவில் குழந்தைகளும் கிழவர்களும் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டும் வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டும் இருந்தனர். இரங்க ராட்டினங்களின் ஓசையும், காலணு வேடிக்கை, அரையணு வேடிக்கை முதலியவைகளைக் காண்போரின் கூக்குரலும் காதுகளைச் செவிடுபடச்செய்தன. மிட்டாய் விற்போரின் மணிச்சத்தமும், கிலுகிலுப்பை, ஊதல், முதலிய சில்லரைச்சாமான்களை விற்போரின் சத்தமும் ஒருபுறம். தவணம், மருவு, சில்லரைப்புஸ்தகங்கள் விற்பவர்களும் பாடிய வண்ணம் நான்கு வீதிகளையும் சுற்றிவந்து கொண்டிருந்தனர்.

வியாபாரிகள் தங்கள் பொருள்களை விளம்பரம் செய்யும் பொருட்டுச் சிறுவர்களுக்குப் பலவிதமான வேஷங்களைத்தரித்துக் கூவியவண்ணமாய் ஊர்வலம் வந்துகொண்டிருந்தனர். எங்குப் பார்த்தாலும் ஒரே சத்தம் தான். ஆடவரும் பெண்டிரும் மணமங்கள் போல் அலங்கரித்துக்கொண்டு குழந்தைகளைக் கைகளிற் பற்றியும் தோள்களில் தாங்கியும் ‘எங்கே நின்றால் வாணவேடிக்கை நன்றாய்த்தெரியும், தெரியும்’ என்று ஒவ்வோரிடமாய்த் தேடிக்கொண்டும் சென்றிருந்தனர்.

மணி பன்னிரண்டடித்தது. தூக்கமும் விழிப்புமாய் ஊர்வம்புகளை அளந்தவண்ணம் சிலர் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க, ஒன்றையுமே இலக்கியம் செய்யாமல் புழுதியிலேயே படுத்திப் பலர் அயர்ந்து தூங்கலாயினர். மேளம் பாண்டு முதலியவைகளின் ஒலி வெகுசமீபத்தில் கேட்கலாயிற்று. தூக்கக் கலக்கத்தில் இன்னதென்று விளங்காமல் யாளை வருவதற்கே அரகராவென்று கன்னத்திலடித்துக் கொண்டவர் பலர். யானையும் சென்றது. கூட்டத்தின் நடுவில் அகப் பட்டுக்கொண்டு நாங்கள் தவிக்கலானோம். ஜனங்கள் ஒருவரை யொருவர் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு ஒவென்ற பேரிரைச்சலுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர். சிறுகுழந்தைகள் கூட்டத்தில் நசுக்குண்டு பரிதவித்த அழலாயின. நெருக்கம் தாளாமல் வயிற்றைக் குமட்டி அண்டையிலுள்ளவர்கள் மீது எச்சில் உமிழ்வோர் பலர். இத்தனை வைபவங்களும் நாங்களும் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது,

அருகிலுள்ள முன்றலுக்கு மாடி வீட்டின் மேல்மாடியிலிருந்து உரத்தகுரலில் கையைத்தட்டித்தட்டி, என் தகப்பனரைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டார் ஒரு பெரியவர். இந்த நெருக்கடியிலிருந்து விடுபட்டாற் போதுமென்று தவித்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கு அவர் அழைத்தது அமிர்தஸஞ்சிவிபோல் தோன்றிற்று. மெதுவாய் ஒருவர் ஒருவராக விலக்கிக்கொண்டு அவ்வீட்டின் வாயிற்படிக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

வாயிற்கதவு திறக்கப்பட்டது. புன்னகை தவழும் முகத்தினளாய் லக்ஷ்மி மாடியிலிருந்து இறங்கிவந்து எங்களை வரவேற்று உபசரித்தாள். 'அது யாருடையவீடு? எங்களைக் கூப்பிட்ட பெரியவர் யார்?' என்பவை எனக்கு விளங்கவேயில்லை.

'அடுத்ததுகாட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டும் முகம்' என்றபடி லக்ஷ்மியின் மனத்தில் ஏதோ சொல்லொணாத யாரம் குடிகொண்டிருப்பதாய்த் தோன்றிற்று. லக்ஷ்மி காதில் விலையுயர்ந்தவைவரக்கூடமலும் தொங்கட்டமும் அணிந்துகொண்டிருந்தாள். வெகு அழகாக வாரிப் பின்னலிடப் பெற்றிருந்த அவள்தலையில் ஓர் அழகிய ரோஜாமலர் வைக்கப்பெற்றிருந்தது. நகரத்திரம்போல் ஒளி வீசும் வைரங்கள் இழைக்கப்பெற்ற நகரத்திர ஜடைவில்லை அப் பின்னலில் திருகப் பெற்றிருந்தது. கழுத்தில் பச்சையும் முத்தும் பதிக்கப்பெற்றிருந்த ஆரம் ஒன்றை வெகு அழகாய்த் தாவணியின் மேல் அணிந்திருந்தாள். முத்துக்களும் சிவப்பும் பச்சையும் கலந்து இழைக்கப்பெற்ற அழகிய பட்டுப்பூச்சியின் உருவம் அமைத்த 'ப்ரூச்' என்னும் ஆபரணத்தினால் முன்றலையைப் பறக்கவிடாமல் இடதுதோள்புறத்தில் குத்தியிருந்தாள். இடையில் கொடிபோல் வேலை செய்யப்பெற்றிருந்த கல்லிழைத்த 'பெல்ட்' ஒன்றிருந்தது; அதில் சாவிக்கொத்தும் தொங்கிற்று. இடது கையில் அழகிய கைக்கெடியாரம்.

அவளைக் கண்டவுடன் நான் திகைத்து விட்டேன். 'வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப்பணிபூண்டு' என்று காளமேகப்புலவர் வருணித்திருந்தது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. தோகைமயில் போல், முன்றலை காற்றிற் பறக்க அவள் மாடியிலிருந்து இறங்கிவந்த அற்புதக்காட்சி விண்ணுலகினின்றும் பறந்து வந்தாளோ வென்னும் படி தோன்றிற்று. என் இருகண்களாலும் அவள் பேரழகைப் பருகலானேன்.

'லக்ஷ்மி! இது உன் வீடுதானோ? முன்னமே தெரியாமற் போய்விட்டது. தெரிந்திருந்தால் இவ்வளவு அலைச்சல் அலைந்

திருக்கவே வேண்டாம். நேரே இங்கேயே வந்திருக்கலாம்” என்றார் என் தகப்பனார்.

இதற்குள் மெல்ல அடிமேல் அடிவைத்து இறங்கிவந்தார் முருகத்தாணையங்கார்; “என்ன? அடையாளமே தெரியவில்லை! உரு மாறிப் போயிருக்கிறதே?” என்றார் என் தகப்பனார்.

“வயது ஆகவில்லையா? என்றைக்கும் பதினாறு வயதா? என்னை உனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் நான் இந்தக் கும்பலில் உன்னைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்” என்று நகைத்துக் கொண்டே எங்களை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றார் ஐயங்கார்.

நானும் ஷக்ஷமியும் மற்றுமுள்ள பெண்களுடன் வெளித்தாழ் வாரத்திலேயே உட்கார்ந்துகொண்டோம். என் தகப்பனாரும் ஐயங்காரும் மேன்மாடிக்குச் சென்றனர். தாழ்வாரத்தை அடுத்து ஓர் பெரிய அறையில் ஷக்ஷமியின் கணவர் முங்கி முனகிக்கொண்டு படுத்திருந்தார். ‘ஒரு வேளை ஏதேனும் அபாயகரமான வியாதியோ? அதனாற்றான் ஷக்ஷமி கவலைகொண்ட முகத்தினளாய்க் காணப்படுகிறாளோ?’ என்று எண்ணினேன்.

இரண்டு முன்று முறை அவள் கணவருக்கென்ன அசௌக்யமென்று கேட்கவிரும்பினேன். அவ்வளவு பேர்களுக்கிடையில் கேட்டால் என்ன நினைப்பாளோ என்றஞ்சி அதைப்பற்றி ஒன்றமே கேட்கவில்லை. அவள் என்னிடம் நெருங்கி உட்கார்ந்து, “சுந்தரி! உன்னிடம் எவ்வளவோ பேசவேண்டும். நாளைப் பகலிலேயே சாவகாசமாய் வருகிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

நிமிர்ந்தேன். அவள் கண்களில் கண்ணீர் துளித்துக்கொண்டிருந்தது. வருகிறாயாவென்று அவள் கேட்டருளல் கரகர வென்று ஒரே துக்கமாய் என் செவிகளில் வீழ்ந்தது. இன்னதென்று சொல்ல இயலாத ஓர் வேதனையினால் நானும் துன்புறலானேன்.

சட்டென்றெழுந்திருந்து, “ஷக்ஷமி! எனக்கு அந்தப் பக்கம் போகவேண்டும்; கொஞ்சம் வருகிறாயா?” என்றேன்.

அன்னம்போல் நடந்து ஷக்ஷமி முன் செல்ல நானும் பின் தொடர்ந்தேன். மாடியின் பின்புறமுள்ள தாழ்வாரத்துக்குச் சென்றோம். அங்கேயே அவளைமறித்த, “ஷக்ஷமி, உனக்கென்ன துன்பம்? என்னிடம் சொல்லக் கூடாதா?” என்றேன். ஷக்ஷமி என் இருகைகளையும் பற்றி, “சுந்தரி, இப்பொழுது ஒன்றும் என்னைக் கேட்காதே. நாளைக்கு எல்லாவற்றையும் கூறுகிறேன்” என்று சொல்லிப் பல பல வென்று கண்ணீர் உதித்தாள்.

“அடி, அசடே! என் வீணும் அமுதிறும்? இந்தநிலைமையில் நீ அமுலாமா? கர்ப்பிணி; மாதமும் ஆகிவிட்டது; அமுது அமுது உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. பிறகு உயிருக்கே ஆபத்தாகிவிடும்.”

“உயிர்போய் விட்டால்தான் நல்லதாயிற்றே. உயிரோடு வைத்தல்லவோ சித்திரவதை செய்கிறது” என்று கூறிக் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். லக்ஷ்மியின் கணவர் எத்தகையவர்? அவளது துயரத்திற்கும் காரணமென்ன வென்று பன்முறை ஆலோசித்தும் எனக்கு விளங்கவேயில்லை. எதற்கும் மறநாள் பகலில் கேட்டுக் கொள்ளலாமென்று எண்ணிக் கொண்டேனென்றாலும் மனம் சொல்லொணாத விதமாய்த் தத்தளிச்சுலாயிற்று. அவளது மனத்துயரைக் குறித்து நானே விதவிதமாய்க் கற்பித்து ஆலோசித்த வண்ணம் உட்கார்த்திருந்தேன். இடபவாகனக் காட்சியைக்கூடக் கவனியாமல் பிரமம் பிடித்து நான் உட்கார்த்திருந்ததைக்கண்ட மற்றவர் என்னை ஏளனம் செய்யத்தொடங்கினர். யார் என்ன சொன்னாலென்ன? என் அரிய லக்ஷ்மியின் துயரம் என்னை ஒரே மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி விட்டது.

3

“சுந்தரீ! இன்று சங்கீதஸபாவில் இளையாங்குடி இரகுநாதா சாரியார் கச்சேரி. நெடுநாளாய் நாம் அவர் கச்சேரி கேட்க வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தோமே. அந்தமாதிரி சங்கீதம் நாம் கேட்டேயிருக்கமாட்டோம். இந்த ஊரில் எல்லோரும் அவரை, ‘பைரவி ரகுநாதன்’ என்று தான் சொல்லுகிறார்கள். பைரவி அவ்வளவு அற்புதமாய்ப் பாடுவாராம். சென்னைக்கு வந்ததற்கு அவர் கச்சேரியாவது கேட்போம். சீக்கிரம் புறப்படு” என்று மடமடவென்று ஒரே முச்சிற் கூறினர் என்பதகப்பலார்.

“அடாடா! நேற்றே நான் இன்று மாலை லக்ஷ்மியை வந்து பார்ப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறேனே! என்ன செய்வது? அவள் என்ன நினைத்துக்கொள்ளுவாள்? இது பெரிய தருமசங்கடம். பாட்டும் கேட்கவேண்டும்; லக்ஷ்மியையும் பார்க்கவேண்டும். இரண்டும் அவசியமானவையே” என்று வருத்தத்துடன் கூறினேன்.

“அவரும்தான் ரவிகை யாயிற்றே. கச்சேரிக்கு வராமலிருப்பாளா? அங்கேயே பார்த்துக்கொள்ளேன். அப்பொழுது வரமுடியவில்லை என்று மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டாற் போகிறது.”

“மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளுவதும், உபசாரம் சொல்லுவதும் நம் லக்ஷ்மிக்கா? அவைகளெல்லாம் வெளிமரியாதைகள் தானே. அவைகளொன்றும் அவளுக்கு அவசிய மில்லை. அவளுடன்

கட்டாயம் இன்று அரைமணிநேரமேனும் பேசவேண்டும். அதன் பிறகுதான் கச்சேரிக்கு வந்தாலும் பாட்டுக் கேட்கமுடியும். இல்லாவிடில் ஒன்றமே முனையில் ஏறுது.”

“ஆனால் ஒன்று செய்யலாம். முதலில் ஸ்கீம்யகத்துக்குப் போய் அவளைக் கண்டு பேசிக்விட்டுப் பிறகு கச்சேரிக்குப் போகலாம்.”

இருவரும் புறப்படலானோம். ஒவ்வொரு வீடாய் முதல் நாள் சென்ற அடையாளத்தை வைத்துக்கொண்டு பார்த்துக் கொண்டே சென்றோம். ஸ்கீம் வாயில் தாழ்வாரத்தில் நின்று எதோ ‘போம்’ பேசிக்கொண்டிருந்தாள். முகுந்தராஜையங்கார் சாய்வு நாற்காலியிற் சாய்ந்து வெற்றிலை மென்றுகொண்டிருந்தார்.

“வரவேண்டும், வரவேண்டும்” என்று சிரித்த முகத்தினளாய்க் கூறினாள் ஸ்கீம். அவள் கணவர் ஒரு வக்கீலாக இருக்கலாமோ என்று எண்ணியபடி வாயிற்புறத்தில் தொங்கும் பலகையைக் கூர்ந்து நோக்கினேன். அதில் ‘இனையான்குடி சங்கீத சரபம் பைரவி இரகுநாதாசாரியார்’ என்றெழுதியிருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தவளாய், “அப்பா! நாம் சரியானவிடத்திற்கே வந்து விட்டோம். மாப்பிள்ளைதான் பாடகர் போலிருக்கிறது” என்று உரத்தகுரலிற் கூறினேன். “அப்படியா! ஸ்கீம் அதிருஷ்டசாலிதான்” என்று ஐயங்காரிடம் கூறினாள் என் தகப்பனார்.

ஐயங்கார் வாயே திறக்கவில்லை. இதற்குள் “ஸ்கீம்!” என்று உள்ளிருந்து யாரோ கூப்பிட, “சுந்தரி, உள்ளே வா” என்று கூறிய படியே ஸ்கீம் தேனீயைப்போல் விரி என்று உள்ளே சென்றாள். நானும் பின்தொடர்ந்தேன்.

ஸ்கீமியின் கணவர் நிலைக்கண்ணாடிக்கு எதிரில் நின்று அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தார். சீவிச் சிடுக்கெடுத்த அவரது குடும்பி ஒரு தேங்காயளவாய் முடியப்பெற்றிருந்தது. செவிகளில் வைரக்கடுக்கங்கள் நகர்த்திரம் போலச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தன. கைவிரல்களில் நவரத்தினங்களும் இழைத்த மோதிரங்கள் மின்னின. அவரையில் சரிகை மயில்கண்ணவேஷ்டியும், மேலே பிரஞ்சு வில்க் சட்டையும், சரிகைத் துப்பட்டாவும் தரித்திருந்தார். திருமண்பெட்டியை எடுத்து அப்பொழுது தான் குழைத்து அணிய ஆரம்பித்தார்.

ஸ்கீம் வெகு அவசரமாய் ஒரு தட்டில் கேஸரியும் ஒரு டம்ளரில் காப்பியும் கொண்டுவந்து வைத்து விட்டு வெற்றிலை மடிக்கலானாள்.

“ராஜமாணிக்கமும் அழகம்பியும் போய்விட்டார்களா?” என்றார் அவர்.

“அவர்கள் நீங்கள் தூங்கும் பொழுதே போய் விட்டார்கள்.”

“ஏன்? டிரைவர் வரவில்லையா?”

“அவன் சாப்பிடப் போனவன் இன்னும் வரவேயில்லை.”

“மடையன்! இன்று கச்சேரி என்று படித்துப்படித்துச் சொன்னேனே. காலம் கிட்டிவிட்டது. முதல்தேதியோடு தொலைத்து விட வேண்டியது தான்” என்று கூறிக்கொண்டிருக்கையில், “டிரைவர் தம்புசாமியும் ராகவணியங்காரும் வருகிறார்கள்” என்று கூறினான் லக்ஷ்மி.

“ராகவா! ஏன் இவ்வளவு நாழிகை? அடேதம்பு! சீக்கிரம் காரைக் கொண்டு வா” என்று கூறி லக்ஷ்மி என்னை அழைத்துக் கொண்டு சமையலறைப்புறம் செல்லலானான்.

ராகவையங்காரும் லக்ஷ்மியின் கணவரும் என் தகப்பனாரும் சென்றனர். நாங்களிருவரும் சிற்றுண்டி உண்டு முடித்து மாடியிலுள்ள அறைக்குச் சென்றோம். லக்ஷ்மியின் அறை வெகு நேரத்தியாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. நடுவில் ஒற்றை மேஜையும் அதில் அழகிய பூங்கொத்துடன் கூடிய கண்ணாடிஜாடியும் நான்கு மூலைகளிலும் ‘கார்னர்ஸ்டாண்ட்’ என்று சொல்லும் அழகிய பலகைகளும் போடப்பெற்றிருந்தன. விஸையார்த பட்டுத்திண்டுகள் அங்கிருந்த ஸோபாக்களை அலங்கரித்தன. யவன தேசத்துக் காட்சிகளின் பெரிய ஓவியங்கள் சுவரின் மேற்புறங்களில் கம்பிகளால் பிணைக்கப்பெற்றுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. கீழ்ப்பகுதியில் லக்ஷ்மியின் புகைப்படங்களும் கலாசாலை மாணவிகளின் படங்களும் அழகுபெற மாட்டப் பட்டிருந்தன. ஒரு கண்ணாடி பீரோவில் அவளுடைய விணையும் சித்தாரும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

கர்நாடக சங்கீதபுத்தகங்களும் மாதாந்தர சங்கீத சஞ்சிகைகளும் மேல்நாட்டுச் சங்கீத புத்தகங்களும், ஜாவா நாட்டினரது சங்கீத சிற்பப் புத்தகங்களும், ஹிந்துஸ்தானிப் பாடகர்களின் புகைப்படங்களும் வேறொரு சிறிய மேஜையின்மீது அடுக்கப் பெற்றிருந்தன.

அவ்வறை முற்றிலும் ஆங்கிலேயருடைய அறையைப்போல் நிரம்பவும் அழகாகவும் ஒழுங்காகவும் அலங்கரித்திருப்பதைக் கண்டு நான் அதிசயித்தேன். “சுந்தரி! என்ன பார்க்கிறாய்? உட்காரேன்” என்று என் கைகளைப்பற்றி இழுத்தவண்ணம் ஒரு சோபாவில் உட்கார்ந்து லக்ஷ்மி பின்வருமாறு கூறலானாள்:

“சுந்தரி! இன்று கச்சேரிக்கு நீ போகவேண்டியது அவசியம் தான். அதன்பிறகு நீ என்னைப்பற்றி என்ன வேண்டுமானாலும்

எண்ணிக்கொள். விவரித்துச் சொல்லி மாளாது; சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். நான் பி. ஏ. வகுப்பில் படித்துக்கொண்டு இருக்கும் போது ஒரு நாள் இவருடைய கச்சேரியைக் கேட்கப்போயிருந்தேன். சங்கீதத்தின் இனிமையினால் மயங்கி, இவரையே என் மனதுள் வரித்துவிட்டேன். அன்றிரவு அப்பாவிடம் கூறினேன். அதற்கு அவர் கலியாண விஷயத்தில் எனக்குப் பூரண உரிமையை அளித்திருப்பதாகவும் அதனுலேயே வரணத்தேடவில்லை என்றும் நான் சுய ஜாதியில் யாராமணந்து கொண்டாலும் தமக்கு ஆட்சேபமில்லை என்றும் நான் செளக்கியமாயிருப்பதைக் கண்டுவிட்டு இறந்தாற் போதுமென்றும் கூறிவிட்டார். அப்பாவின் பதிலைக்கேட்டு என் மனம் எத்தகைய சந்தோஷத்திலாழ்ந்தது என்பதை வெறும் வார்த்தைகளினால் சொல்லத்தாமன்று. அதிகம் சொல்லுவானேன்? கலியாணமான இரண்டொரு மாதங்களிலேயே என்மதியினத்தை நானே கண்டுகொண்டேன். நான் மலரென்று மயங்கிய வாழ்காலின் ஊடே பூநாகம் பதுங்கியிருக்கிறதென்று தெரிந்து கொண்டேன். என்ன சொல்லி என்ன! என்விதி! என்திவினை! ஊர் பெருமையும் உள் சிறுமையும் தான் கண்டபலன். அவர் மீதில் என்ன குற்றம்? சணப்பன் வீட்டுக்கோழி நானே வலையில் மாட்டிக் கொண்டாற் போல் நானேதான் வலுவில் எனக்குத் திங்கைத் தேடிக்கொண்டேன்."

*

*

*

மணி டாங்! டாங்! என்று ஒன்பது அடித்தது. "லக்ஷ்மி! அழுது என்ன செய்யலாம்? அழாதேயடி. அவர் வந்தால் ஏதாவது நினைத்துக்கொள்ளப்போகிறார். இவ்வளவு மோசம் என்று நான் சொப்பனத்தில் கூட நினைத்ததில்லை. இவ்வளவு பணமும் பவிஷம் இருந்தென்ன? ஒரு நிமிஷம் நீ அமைதியாயிருக்கமுடியவில்லையே. வீணாய் வருந்தி உடம்பை அலட்டிக்கொள்ளாதே அம்மா!" என்று நான் கூறிக்கொடிருக்கையில் கிம்மி கிம்மி மீண்டும் அழலானாள் லக்ஷ்மி.

"இந்தக் கண்ணாடிகையைப்பாரேன்!" என்று இருகைகளாலும் முகத்தை மூடிக்கொண்டாள். திரும்பிப்பார்த்தேன்; ஆசாரியார் பிரக்கை அற்றசுச் சுவம் போல் கிடக்க, நாலைந்து சீடர்கள் அவரைத் தூக்கிப் படுக்கையில் கிடத்திப் போர்வையால் போர்த்தக்கண்டேன். நெஞ்சம் மாட்டும் படபடவென்று அடித்துக்கொண்டன.

"ஒரு நாளைப்போல் இதே கூத்துத்தான்; நாளுக்குநாள் அதிகரிக்கிறதே ஒழியச் குறையக்காணும். என்னுலானவரையில் சொல்லிப்பார்த்தாயிற்று. இதோ விட்டு விடுகிறேன் என்கிறார்.

விடுவதெங்கே? சிலநாள் இப்படியே தாங்கி விடுவார். விழித்து விட்டாலோ கேட்கவேண்டியதில்லை. பாட்டும் கூத்தும் தூர்ப்பாஷைகளும் எங்கிருந்தோ வந்துவிடுகின்றன. என்னைக் கண்டு விட்டாலோ கேவலம் மிருகம்தான். அதனால் அப்பா இரவில் எனக்குக் காவல். இவைகளெல்லாம் எத்தனை நாளைக்குமுடியும்? என்ருகு உலகமே வெறுத்து விட்டது. எவ்வளவு சீக்கிரம் மரணம் வந்தாலும் சித்தம். அவரை விட்டுத் தொலைத்துவிடு என்கிறார் அப்பா. இந்த ஒரு தூர் விஷய மட்டுமில்லாவிடில் தங்கம்தான். என்னால் துணிந்து விடவும் முடியவில்லை.”

4

இந்த இரண்டு வருஷங்களாக நாங்கள் சென்னைக்கே வரவில்லை. ராஜமகேந்திரவரத்தில் ஒருநாள் என் சிகேகிதி தாடபல்லி சுப்பம்மகாரு, “சென்னை மதுவிலக்குப் பிரசாரசபையின் காரியதரிசி வந்து ஆங்காங்குச் சேரிகளிலும் குப்பங்களிலும் இன்னும் சமீபத்திலுள்ள கோலூர் ரிடதவோல் முதலிய இடங்களிலும் வந்து தமிழிலும் தெலுங்கிலும் ஆங்கிலத்திலும் மதுவிலக்கு சம்பந்தமான பிரசங்கங்கள் செய்யப்போகிறார்” என்றும், “அதியற்புதமாய்க் கேட்பவர் மனதைக் காந்தம்போல் கவரும்படி கல்லும் கரைந்துருகப் பேசக் கூடியவர்” என்றும், “எத்தனைமணிநேரம் பேசினாலும் தங்குதடையில்லாமல் கடல்மடை திறந்தாற்போல் பேசக்கூடியவர்” என்றும் வாயோயாமல் புகழ்ந்ததன்றிக் கட்டாயம் வரவேற்புக்கு நான் வரவேண்டும் என்றும் கூறியிருந்தாள். வரவேற்புக் கூட்டத்திற்கு என்னால் போகமுடியவில்லை. நான் பிரசங்கத்துக்குவருவதாகச் சொல்லி அனுப்பினேன். சுப்பம்மாளுக்கு என்பேரில் அசாத்திய கோபம்.

ஆந்திரதேசத்துக் கூட்டங்களின் அழகே ஒரு தனி. தமிழ் நாட்டுக் கூட்டங்களைப்போல், ஆண்பெண் இருதரத்தாரிலும் விதேசிப்பட்டு என்பவைகளில் ஓர் இழைகூடக் காணமுடியாது. ஒரே கதர்மயம். மேடையின்மீது காவிக் கதரணிந்த ஒரு சகோதரி தோன்றினாள். ஒரே கரக்கம்பம்! நிமிர்ந்தேன். அப்படியே கல்லாய்ச் சமைந்து விட்டேன்.

*

*

*

பிரசங்கம் முடிந்து வந்தபேசாரம் கூற நான் மெதுவாய்க் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு மேடைக்கருகே சென்றேன். ‘சுந்தரி’ என்றொரு குரல் அன்பு கனிய என் செவிகளில் விழுந்தது. மறு வினாடி அப்பாந்த கூட்டத்தினிடையே என்னைத் தழுவிக்கொண்டாள் லக்ஷ்மி. கைம்மைக்கோலத்திலும் அவள் ஒரு தெய்வமங்கைபோலவே என் கண்களுக்குத் தோன்றினாள். அவளது உருக்கமான பேச்சுக்களில் துயரமும் வீராவேசமும் ஒருங்கே கலந்து ஒலித்தன.

பித்துக்கொளி பீஜு

சங்கு ஸுப்ரஹ்மணியன்

சங்கீதம் ஒருவகைச்சத்தி. உன்னதமான இசை உத்வேகத்தை எழுப்பியே திரும். வீரமோ, சோகமோ, கருணையோ வேறு எத்தகைய உணர்ச்சியானாலும் சரி, அதை ஊட்ட வல்லது சங்கீதம். இதை நிரூபிக்கச் சரித்திரத்தில் பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம்.

'பித்துக்கொளி பீஜு' என்பவன் கதைமையே எடுத்துக் கொள்ளலாமே. பீஜு கூர்ஜரதேசத்தில் பல் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்தவன். அவன் பாட ஆரம்பித்தால் தன்னையே மறந்து விடுவதோடு கேட்போரையும் மெய்மறந்து விடுமாறு செய்துவந்தானாம். ஆதலால் அவனுக்கு, 'பித்துக்கொளிப்பாடகன்' என்று ஊரார் செல்வப்பெயர் தந்தனர். பித்துக்கொளி பீஜுவின் சரிதத்தை ஜாபர்உன் முஜபர் என்பவர் எழுதியிருக்கிறார்.

*

*

*

ஹிமாயூன் பாதுஷா கூர்ஜரப் பிராந்தியத்தின்மீது படை யெடுத்திருந்தான். குஜராத்திகளோ எளிதில் பணியவில்லை. ஆத்திர மடைந்த பாதுஷா செக்கச்செவேலென்ற தர்பார் ஆடையை அணிந்துகொண்டு சேனாசமுதத்திடை வந்து நின்றான். பாதுஷா சிவப்பு அங்கி அணிந்தானென்றால் நகரை ரணகளப்படுத்திவிட வேண்டுமென்பது குசனை. ஆகவே மொகலாயவீரர் நகரின்தெருக்களில் புகுந்து மனித வேட்டை ஆடினர். எங்கும் பிணக்குவியல்! ஆண் பெண், குஞ்சுகுழந்தையென்ற பேதமின்றி எல்லோரும் வெட்டித்தள்ளப்பட்டனர். சங்கீதவித்வான் பீஜுவின் குடும்பத்தினரும் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டனர்.

பீஜு உயிர்தப்பி ஓடித் தெருக்களில் திரிந்துகொண்டிருந்த போது ஒரு மொகலாய சிப்பாய் அவனைப் பிடித்தான். பிடித்த ஆளை அடித்துப்போடவேண்டுமென்று கரூரான உத்தரவு இருந்த படியால் சிப்பாயின் வாள் உறையினின்று வெளிவந்தது. உடனே வித்வான் பீஜு சிப்பாயிடம் ஒருவார்த்தை பசப்பினான்:

"அண்ணாத்தே! என் தலையைச் சீவியதால் உனக்கு என்ன லாபம்? தலையை விட்டுவைத்தால் ஒருவேளை அவ்வளவு தங்கம்

கிடைத்தாலும் கிடைக்கும். என் நஷ்டம் அடையவேண்டும்?" என்று அவன் கூறினான்.

'தங்கம்' என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் சிப்பாயின் அங்கம் மயிர்க் கூச்செறிந்தது; "அப்படியானால் தங்கம் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டு" என்று கூறி, பீஜுவின் சிண்டைப்பற்றி இழுத்தான் அந்தச் சிப்பாய்.

ஹமாயூன் சேனையில் ஒரு ஹிந்து அரசன் இருந்தான். அவனுக்குப் பீஜுவின் அபார சங்கீத அறிவைப் பற்றித் தெரியும். அப்படிப்பட்ட ஒரு சங்கீதவித்வான் அரியாயமாகச் சாவதை யார் விரும்புவார்கள்? ஆகவே, அந்த அரசன் மொகலாய சிப்பாயைக் கூப்பிட்டு, பீஜுவை விடுதலைசெய்யச் செய்து அவனையும் உடனழைத்துக்கொண்டு பாதுஷாவின் கூடாரம் நோக்கிச் சென்றான்.

அவன் வருவதற்கு முன்னாலேயே கோள்சொல்லிகள் பாதுஷா வீடம் வந்திவைத்திருந்தனர்; "அந்த ஹிந்து அரசன் ஸ்வஜாதி அபிமானத்தால் யாரோ ஒரு பித்துக்கோளி ஹிந்துவுக்கு உயிர்ப் பிச்சை தந்திருக்கிறான். ஸ்தஸுக்கு வந்தவுடன் ஷாஜின்ஷா அவனைக் கண்டிக்கவேண்டும்" என்பது புகார். ஹிந்து அரசனும் பீஜுவும் பாதுஷா முன்வந்து நின்றனர்.

"ஏன் இவன் உயிரைக் காப்பாற்றினாய்?" என்று, செஞ்சட்டை அணிந்துகொண்டு ரொத்திராகாரமாக நின்ற ஹமாயூன் காரமாகக் கேட்டான்.

"ஷாஜின்ஷா! இவனது உயிர் விலைமதிக்க ஒண்ணாதது. இந்தத் தேசத்தின் புகழுக்கு முக்கியகாரணமானவன் இவன்தான். பெயர் பித்துக்கோளி பீஜு. சங்கீதப் பித்தன். இவன் தங்கள் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்தால் ஹிந்துஸ்தானத்திற்கே மதிப்பு அதிகம் ஏற்படும்" என்றான் அரசன்.

ஹமாயூனுக்கு வேகம் அடங்கவில்லை; "முஞ்சியைப்பார்! காறி உமிழலாம்போலிருக்கிறது. இவன் பாடுவதைக் கேட்கவா இங்குவந்தேன்? எதற்கும் ஒரு பாட்டுப்பாடச்சொல்; கேட்போம்" என்றான். "பீஜு! எங்கே நமது ஷாஜின்ஷாவைப் புகழ்ந்து ஒரு பாட்டுப்பாடு; கேட்போம்" என்றான் ஹிந்து அரசன்.

தனது தாய்நாட்டை இரத்தக்களரிசெய்த அந்த எதிரியைப் பீஜு எப்படிப் புகழ்ந்து பாடுவான்? ஆனாலும் பீஜு அன்றைக்குப் பாடினான். அவனுடைய தொண்டையின் களைப்பு ஒவ்வொன்றிலும் இரத்தம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அவன்

ஹிந்துஸ்தானி ராகம் எதனையும் பாடவில்லை. பாரஸீக ராக மொன்றை ஆலாபனம் செய்துவிட்டுத் திடீரென்று ஒரு பாட்டுப் பாடினாள்.

‘அட கருணையற்ற அரசனே ! இப்போது கொன்று குவிக்க இந்த நகரில் வேறு ஆள் இல்லையல்லவா? வேனுமானால் செத்துப் போனவர்களுக் கெல்லாம் உயிர்தந்து திரும்பத் திரும்ப அவர்களை வெட்டிக் கொன்றகொண்டிரு. அது உன்னால் முடிந்தால் நீதான் வீரன்’ என்ற கருத்தை அந்தப்பாடல் வெளியிட்டது.

பாரஸீக ராகம்! தன்னை மறந்துபோன பாடகன்! கேட்பவர் மனத்தை அவன் ஜில்லென்று கவர்ந்துவிட்டான். மொகல் பாதுஷாவின் ஹிருதயம் உருக ஆரம்பித்தது. நரம்புகள் நடுங்கின. இரத்தவெறி குறைந்து கருணை ஊறிற்று. தலை தானாகவே குனிந்தது.

ஹுமாயூன் தனது அரியணையை விட்டு இறங்கி அந்தப்புரத் திற்குச் சென்று பதமையான ஆடையணிந்து திரும்பிவந்து அமர்ந்தான். பாதுஷா பச்சை உடை அணிவது யுத்தத்தெறித்தவேண்டுமென்பதற்கு அறிகுறி. உடனே தெருக்களிலெல்லாம் உத்தரவுகள் பறந்தன. படுகொலை நின்றது. பிஜுலின் சங்கீத மகிமையைப் பற்றி ஊர் பேசிக்கொண்டது.

உவகையடைந்த ஹுமாயூன், “பிஜுலி நீ மகாவித்வான்! என் மனதையே உருக்கிவிட்டாய். உனக்கு வேண்டியதைக் கேள்; தருகிறேன்” என்றான்.

“எனக்கு வேண்டுவதா? எங்கள் எஜமானான ஸுல்தான் பஹதூரைச் சிறையினின்றும் விட்டால் போதுமானது” என்று கேட்டான் சங்கீதவித்வான்.

“சரி, அப்படியே யாகுக!” என்றான் ஹுமாயூன்.

*

*

*

சுண்டை முடிந்தது. சமாதானமும் ஏற்பட்டது. எல்லாம் எதனால்? ஒரே ஒரு பாட்டினால்! ‘செங்கோலுக்கு முன் சங்கீதமா?’ என்ற பழமொழி பொய்த்துவிட்டதல்லவா?

கோழி குறை தீர்தல்

ஆங்கிரஸர்

சோழமண்டலத்தில் திருந்துதேவன் குடி பென்னும் சிவஸ்தலத்தில் சிவதருமன் என்னும் ஓர் அந்தணன் இருந்தான். அவன் தவமகிமையால் விலங்கு முதலியவற்றின் பாஷைகளை நன்கு அறிவான். இவ்வாற்றுகையில் ஒருநாள் அவன் பூஜையை முடித்த பின்னர் முற்றத்தில் காக்கைக்கு அன்னமிட்டுத் திரும்புகையில் அந்த அன்னத்தைக் தேடிவந்த ஒரு கோழிக்கும் காக்கைக்கும் நடந்த விவாதத்தைக் கேட்டுத் தயங்கி நின்று கவனித்தான். அப்பறவைகளுக்குள் நடந்த சம்பாஷணை வருமாறு:—

காக்கை:—நீ உன்னுடைய இழிந்த நிலைமையை உணராமல் எனக்கு இட்ட உணவை உண்ண வருவது தகாது. அந்தணர் இல்லத்தில் புகுவதற்கு நீ அருகனில்லை என்பதை அறியாயோ? அகலப் போ; இல்லாவிடில் மறையவருக்கு மனவருத்தத்தை விளைவிப்பாய்.

கோழி:—உன்மொழிகள் நினது உருவிற்கும் குர்லுக்கும் ஏற்றவைகளே யன்றி அருளுடையோரால் அங்கீகரிக்கத் தக்கவையல்ல. உயிர் அனைத்தையும் ஒம்புதலே தமது கடமையென நினைக்கும் அந்தணர் எம்மை விலக்குதற்கும் இடமுண்டோ? என்னிலும் நீ எவ்வகையில் சிறந்தவன்? மறையவர் காலையிலெழுந்து கதிரவனை வழிபடு முன்னமே அவனது இசைகளைக் கூறி வர வேற்பேன். இவ்வருள் செயலுக்கு ஏற்ப எனக்கு அழகிய சிறைகளும் செஞ்சூட்டும் பிரமனால் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. நீயோ உன் பெயருக்கு ஏற்றபடி கா கா வென்று ஒலமிட்டு நாலு பருக்கைகளுக்காக நெடுந்தூரம் பறந்து சென்று வருந்துகிறாய்.

காக்கை:—நீ கோள் கூறுபவன் என்பது தோன்றக் கோழி பென்ற பெயர் படைத்திருக்கிறாய். நான் மாந்தர்கள் தங்கள் பித்ருக்களைக் குறித்து அளிக்கும் உணவை அவர்களிடத்தில் சேர்த்துக் காப்பாற்றும் தொழிலை மேற்கொண்டிருப்பதனால், அத் தொழிலை எம்மேல் ஏற்றிக் காக்கை என்று அழைக்கிறார்கள். அதன்றியும் நான் உலகனைத்தையும் விளக்கும் சூரிய பகவானுடைய குமாரனும் நடுவுநிலை தவிராத தர்மராஜனுடைய தம்பியுமான சனிபகவானுக்கு வாகனமாக விளங்குகிறேன். அதனால் நான் தேவாம்சம் அடைந்திருக்கிறேன்.

கோழி:—அடே! யான் தேவசேனாபதியாகிய குமார்கடவுளுடைய வெற்றிக்கொடியில் விளங்குவதை நீ அறிந்திலே போலும்! மாந்தர்களுக்கு இம்மையில் இடர்விளைக்கும் சனிபகவான் வாகனமென்பதுவும் பெருமையா? என் பெயரின் உண்மைப் பொருளை நீ அறிந்திலே. நான் உலகோர் கேட்டிலே நிவாரணம் செய்வதால் என்னை முன்னர் வாரண மென்று அழைத்தனர். அப்பொருள் தோன்றக் கோள் அழி என்பதைக் கோழி எனக் குறுக்கிக் கூறுகிறார்கள். இவ்வுலகில் செத்த பிராணிகளைத் தின்றவாழும் நீ பிதிரிலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு உணவு எடுத்துச் செல்லுகிற யென்பது பொருத்தமேதான்.

காக்கை:—நான் செத்தபிராணிகளைத் தின்றால் நீ பூச்சி புழுக்களை உயிரோடு தின்கறாயே. அது மிகக் கொடியதேயன்றோ? தேவர்களுக்கும் பிதிருக்களுக்கும் சோவேண்டியவைகளை எமக்கே இடவேண்டும் என்று அனாதியாக வரும் நியமம் உனக்குத் தெரியாதா? நான் தேவாம்சம் பெற்றதனாலன்றோ இவ்வாறு ஏற்பட்டிருக்கிறது? என்னால் மாந்தர்கள் மறுமைப்பயன் அடைகிறார்களாதலால் எனக்கு இம்மரியாதை செய்கிறார்கள். அதற்கு நீ பொருமைப் பட்டால் நியாயமாகுமா?

கோழி:—எதோ கண்ணுக்குத் தோன்றாத மறுமையைத் தருகிறேன் என்று சொல்லுகறாய். நானே இம்மையில் மாந்தர்கள் கசிக்கிருப்பதற்கு அத்தியாவசியமாய்க் கருதப்படுகிற உணவுப் பொருள்களை உண்டுபண்ணிக்கொடுப்பதல்லாமல் என்னுடலும் அவர்களது திங்குகளை நீக்கும்பொருட்டுத் தேவதைகளுக்குப் பலி கொடுக்கப்படுகிறது. தன் பிராணனைக் கொடுத்துப் பிறரைக் காப்பாற்றும் பெருந்தன்மை வாய்ந்த எம்மை அந்தணரிடம் பவிசுக்கு அருகரல்ல வென்று கூறுவது எப்படி நியாயமாகும்? இம்மை மறுமை இரண்டிற்கும் நாங்கள் மாந்தர்களுக்குப் பயனளிக்கின்றவர்கள்.

காக்கை:—ஓ! நீ மாந்தருக்கு உணவு தருவ தென்பது அந்தணர் கல்ல வென்பதை அறியாயோ? கொல்லாமை விரதங் கொண்ட அவர்களுக்கு உன்னு லாகும் பயன் யாது? அதனால்தான் அந்தணர்கள் இடம் பவியை எனக்கு அளிப்பதன்றி உனக்கு அளிப்பதில்லை. உன் பிறவியால் வந்த இவ் விழிவிற்கு நீ வருத்தி என் செய்வது? நீ அந்தணர் இல்லிற் புருவதனால் அவர்களது தூய்மை கெடுமென்பதை அறியாயோ? ஏன் வீணான வாதம்செய்கறாய்?

கோழி:—ஐ! நீ உலகிய லறியாது கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு வியப்படைந்தேன். என்னால் உண்டாக்கப்படும் உணவுப்பொருள்

கனையே வெகு இனிமையானவைகளெனக் கருதி அந்தணர்கள் அதுதினமும் அருந்துவதை அறியாய் போலும். அதனால் அவர்கள் பலமும் புத்தியும் மிகுந்திருப்பது யாவரும் அறிவர். இது காரணமாக எம் இனத்தவரை அநேகர் போற்றி வளர்ப்பதையும் நீ அறிந்திலையோ?

காக்கை:—நீ கொடுக்கும் உணவுக்காக உம்மவரை மாந்தர்கள் போற்றி வளர்க்கிறார்களென்பது நானறியாத தல்ல. அப்படியிருக்க, ஒருவராலும் போற்றிவளர்க்கப்படாத எம்மவர்களுக்கென்று நியமிக்கப்பட்ட பழையன்னங்களை நீ ஏன் கவர விரும்புகிறாய்? இது பேராசையன்றோ? வேறுகதியில்லாமல் இதை உம்பியிருக்கும் எங்கள் உணவை நீ விழைவதனால் கேடுவிளையுமென்பதை அறிகலைபோலும். அந்தணர் உடலுக்கு இன்பந்தேடி உன்னைப் போற்றுவாராயினும் பரலோகத்தின் பயனுக்காக எமக்கே பலி அளிப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. அதில் ஆசை கொண்டதனால் உனக்குக் கெடுதலே யன்றி நன்மை வராது.

கோழி:—அந்தணர்களது உள்ளன்பை நீ நன்குணராது கூறுகின்றாய். அவர்கள் தினந்தோறும் செய்யும் வைசுவதேவத்தில் சகல ஜீவப்பிராணிகளுக்கும் பலி கொடுக்கிறார்களென்பதை அறிந்திலே போலும்! அவர்களிடத்தில் நானும் எம்மவர்களுக்கும் அதிக அன்பு பூண்டுள்ளோம். அப்படியிருக்க அவர்கள் எம்மை விலக்கிவைப்பார்களென்று நினைக்க இடமில்லை. கூடிய சீக்கிரத்தில் அந்தணர்கள் வீடுகளில் எம்மவர்கள் சுவாதினத்தோடு விளையாடுவதையும் உம்மவர் அங்கிருந்து துரத்தப்படுவதையும் எல்லோரும் காண்பார்கள். ஏன் வீண் வாதம் செய்கிறாய்? அதனால் உனக்கே கேடுவிளையும். இப்பொழுதாவது எம்முடன் கூடி வாழ்வதற்கு இசைந்தால் உனக்குப் பயனுண்டாகும்.

இச் சம்பாஷணைகளைக் கேட்டிருந்த சிவதருமன் வியப்படைந்து பிரமித்து நின்றான். சிறிதுநேரம் கழித்து மனந்தெளிந்து காகமும் கோழியும் கூறியவைகளில் உள்ள நியாயங்களை மனதில் மிக ஆலோசித்துத் தீர்மான மடைந்தான்: 'ஒருவாறு காகம் கூறியபடி அது மறுமைக்குச் சாதனமாக இருப்பினும் கோழி இம்மைக்குச் சாதனமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே, கோழியை அனாதரவு செய்தல் தகாது. இனி நாம் தினந்தோறும் இடம்பலிகளில் கோழிக்கும் பாகம் கொடுப்பதோடு அதை விலக்கிவைக்காமல் இருக்கவேண்டும்' என்று தீர்மானித்து அவ்வாறே ஒழுக்கி வந்தான். இது கண்ட காக்கைகள் கோழிகளை விலக்குவதற்குத் தக்க உபாயம் தெரியாததனால் அவைகளோடு ஒத்துவாழ்ந்தன.

பரிசுபெற்ற கதை

முன்னும் ரோஜாவும்

என். பிச்சுமூர்த்தி, பி.ஏ.

1

மிராதார் ராமநாதனுடைய மனைவி கமலம் நல்ல அழகு. அழகுப்போட்டி. நமது தேசத்திலிருந்தால் முதற்பரிசு அவளுக்கே கிடைக்கும். அதனுடன் கூர்மையான புத்தி, தங்கமான குணம். ஆனால்மட்டும் தற்காலத்துப் பெண்கள் பலரைப்போல் அசட்டுத் தமிழ்காவலில் ஏறக்குறைய நூறுவது படித்திருந்தாள். எனவே பின்னால் வந்த கோளாறுக்கு முதல்வேர் அவைகளிடையில் பிறந்திருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் அது பிசகாகாது.

ராமநாத சாஸ்திரியோவெனில், பார்வைக்கு விகாரந்தான்; சந்தேகமில்லை. போதாக்குறைக்குப் பெரியம்மையின் சேஷ்டையால் பழையகோளியோல் சொன்ன மூஞ்சி. ஈசுவரன் போட்ட முடிச்சினால் இருவரும் சதிபதியானார்கள். முழுமுதல் குயவனுடைய மூளை மயக்கத்திற்காகவாவது கைப்பிழைக்காவது மஹமாயித்தாயா ரின் கூத்துக்காவது ராமநாத சாஸ்திரியா ஜவாப்? இந்த அல்பவிஷயம் கமலத்தின் மனதில் படவில்லை. உடலழகு என்னும் பொய்ப் படுதா கண்ணை மறைத்தது. தவிர ராமநாத சாஸ்திரிக்கு வேண்டிய அளவு ஐவேஜியும் மேல்காட்டுப் படிப்பும் உயர்ந்த குணமும் இருந்தும் அவன் சற்றுக் கர்நாடகமாக நடை உடையில் இருந்துவந்தது பொய்ப் படுதாவுக்கு வர்ணம் வேறு பூசியதுபோலாயிற்று.

இந்த நிலையில் புருஷனுடைய ஆத்ம வனப்பை அறியும் சக்தி மனைவிக்கில்லை யென்றால் அது இளமையின் இயல்பன்றி வேறென்ன?

மற்றொரு பிசகு என்னவென்றால், எதிர்வீட்டில் ஜகந்நாதன் (செல்லப்பெயர் ஜகம்) வசித்ததுதான். அவன் சங்கீதப்பிரியன். சொக்கிய கண்களை யுடையவன். ஊருக்குள் அழகுக்கு உதாரணம்.

பார்க்கப்போனால் அதனால் கூட தோஷமில்லை; பெரும் பிசகென்னவென்றால் இம்மூவர்களும் பால்ய சிநேகிதர்களாக இருந்

ததுதான். வயது முதிர்ந்தம்கூட இவர்கள் நட்பு, தொடர்ந்து வந்தது. கமலத்திற்குச் சில நூதன கீர்த்தனங்கள் சொல்லிக் கொடுக்கும்படி ராமநாதன் தன் நண்பனைக் கேட்டுக்கொண்டது சற்று முன்யோசனையற்ற காரியந்தான். பின்னால் நடந்ததைக் கவனிக்கும்பொழுது கமலத்தின் மனஉறுதி நாள்படவே பல ஹீனப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

ஏதோ ஒருநாள் மாலை. ராமநாதனைப் பார்ப்பதற்காக ஜகந்நாதன் வந்தான். நண்பன் ஊரிலிலையென்று தெரிந்ததும் திரும்பிப்போக எத்தனித்தான். “என்ன அவசரம்? உட்காரு, போகலாம். எனக்குப் போது போகவில்லை. பாரதிபாட்டு என்கிறார்களே; ஒன்றுபாடு கேட்போம்” என்றாள் கமலம்.

“தொண்டைகூடச் சரியாக இல்லை” என்று மறுத்துப் பேசினான். கமலம் நட்பின் சலுகையால் பிடிவாதம் செய்தாள். சரியென்று ஆரம்பித்ததும் அவன் வாயில்வந்தது,

‘கூடும் விழிச்சுடீர்தான்—கண்ணம்மா

சூரிய சந்திரரோ?

வட்டக் கிரியவிழி—கண்ணம்மா

வானக் கருமைகொல்லோ?

பட்டுக் கருநீலப்—புடைவை

பதித்த நல்வயிரம்

நட்ட நடுநீசியில்—தேரியும்

நகடித்திரங்களிட !’

என்னும் பாட்டு.

பாட்டின் ஓரடி முடியுமுன்னமே ஜகந்நாதனுடைய தொண்டை கரகரவென்றது. ஓரடி முடிந்ததும் பாக்குச்சீவலை வாயில் போட்டுக்கொண்டான். வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்பு தடவினான்; கொஞ்சம் அதிகமாகவே தடவிவிட்டான்.

“என்னப்பா! சங்கராந்திக்குச் சுண்ணாம்பு அடிப்பதுபோல் இருக்கிறதே!” என்று சொல்லிவிட்டுக் கமலம் வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்பிட்டுக்கொடுத்தாள். எதிர்பாராமல் அவள் கை ஜகத்தின் கையின்மேல் பட்டது. அவனுள்ளத்தில் குபிலென்று ஒரு திகில் பிறந்தது. மறுகணம் அது மாறி மறைந்துவிட்டது. கமலத்தின் மனநிலை எப்படியோ—கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்! ஒருகால் அப்பொழுதுதான் உள்ள உறுதியின் நடுக்கதவு திறக்கப்பட்டதோ என்னவோ!

பசித்தவன் பழங்கனக்குப் பார்ப்பதுபோல் ஜகம் ஏதேதோ சிந்திக்கலானான். விஷயங்களை யெல்லாம் புதுவியாக்யானத்துடன் மனனம் செய்தான்: 'அன்று என்மேல் சரிமைமுந்தானி வீச வில்லையா, அது என்ன? மூன்றும்நான் கோனலாகச் சிரித்தானே, அதற்குப் பொருளென்ன? அனுவசியமாய்க் கால்மெட்டிகளின் பொன்னோசை உரத்துக் கூவுவானேன்? கைவளை குலுங்குவானேன்?'

மௌனமாய் ஐந்து நிமிஷங்கள் இப்படியே சென்றன. வீட்டிற் குப்புறப்படும் அறிஞரியாக மேல்வேஷியை எடுத்து உதறினான். "இரு, போகலாம்; என்னவேலை வீட்டில்?" என்றான் கமலம். அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மண்ணைக் காலால் கிள்ளினான். முற்றத்தைப் பொருளின்றி நோக்கினான். தன்னைச் சுருக்கிவிட்டுப் பழிசுமத்தவென்றே ஆரவாரித்துவந்த கோடையியையும் மழையையும் பார்த்து நாடி ஒடுங்கினான்.

அதற்குள் பல்லாங்குழியை எடுத்துவந்து, "மழைதான் பெய் கிறதே. இரண்டாட்டம் போடுவோமா?" என்று கேட்டாள் கமலம். இரண்டோர் ஆட்டம் விளையாடுமுன்னமே விளையாட்டில் ஈடுபட்டுவிட்டான் ஜகநாதன். தன்னை அறியாமலே,

‘சோலை மலரோளியோ—உளது

சுந்தரப் புள்ளகைதான்?

நீலக் கடலையோ—உளது

நெஞ்சி லலைகளட?

கோலக் குயிலோசை—உளது

தூல் இனிமையட!

என்று பாட்டின் இரண்டாம் பாகமும் வந்துவிட்டது. தன் குரலையும் பாட்டையும் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அந்தப்பாட்டும் தன் தீங்குரலும் பொருத்தமற்றனவென்று நினைத்து அரைகுறையாய் அப்படியே நிறுத்தினான். தன்னைப்பற்றி ஒருகால் கமலம் தப்பு அடிப்பிராயம் கொண்டிருக்கலாமோ என்று அறிய வேண்டித் தலைநிமிர்ந்து அவள்முகத்தைப் பார்த்தான். அதே சமயத்தில் எங்கிய கண்களுடன் அவளும் பார்த்தாள். உணர்ச்சி உலகில் இருவர்களின் உள்ளமும் கலந்தன.

“கமலம்!” என்றான்.

“ஜகம்!” என்று விம்மினான்.

இடியும் மழையும் திடீரென்று நின்றன. எங்கிருந்தோ வந்து ஒரு நெருப்புக்காற்று வீசிற்று—அல்லது வீசியதுபோல் தோன்றிற்று. தன் சித்தத்தின் சீர்கேடான நிலையை மறுபடி உணர்ந்தான். மறுபேச்சின் நிச்சரோலென எழுந்து வீட்டிற்குப் போய் விட்டான்.

2

ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு ஒருநாள் அஸ்தமயமான பிறகு ஜகமும் கமலமும் எவருக்கும் தெரியாமல் பட்டணத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். ரயில்வே ஸ்டேஷனை அடைந்ததும் ஒரு பெரிய தூண் நிழலில் கமலத்தை நிறுத்திவிட்டு டிக்கெட் வாங்கப்போய் விட்டான் ஜகம். கமலத்தின் மார்பு படக்படக்கென்று பயத்தினால் அடித்துக்கொண்டது. அதற்கேற்ப இரண்டுமூன்று நிமிஷங்களுக்குள் ரயில்வே போலீஸ்காரன் ஒருவன் வந்தான்.

“யாரம்மா நீங்கள்? இருட்டில் நிற்பானேன்?” என்றான்.

அவளுக்கு மூச்சே நின்றபோய்விட்டது. தலை சுழன்றது. கண்கள் முன் பஞ்சுபோல் பறந்தன. நாக்கு உலர்ந்துபோய்விட்டது. அந்த ஒருநிமிஷம் ஆயிரம் யுகங்களாக இருந்தது.

“என்னம்மா! ஊமையா, செவிடா நீங்கள்? ஸ்டேஷனில் திருட்டு, பட்டப்பகலிலேயே நடக்கிறது. இராக்காலத்தில் பெட்டி பேழை உஜார்!” என்று எச்சரிக்கை செய்து விட்டுத் திரும்பிப் பாராமல் அவன் போய்விட்டான்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டபிறகு போன உயிரில் பாதியும் ஸ்வப்பிரஞ்ஞை முழுவதும் திரும்பிவந்தன. அதனுடன் தன் செய்கை முறையற்றது, அழகற்றது, பட்டப்பகல் திருட்டைப் போன்றது என்ற எண்ணம் பறையடித்துக்கொண்டு அகத்தினுள் நுழைந்தது. கற்பிற்கும் பொய்க்காதலுக்கும் பெரியவாக்குவாதம்—பெரிய சண்டை. முடிவில் கமலத்தின் கண்களினின்று வெளியழகு என்னும் பொய்த்திரை கழன்று விழுந்தது. அவளுடைய மனத்தினுள் ஒரு யுகம் புரண்டு கற்பின் காலையொளி ஜயத்துடன் மின்னிற்று. அதுவரையிலிருந்த கமலம் மாறிப் புதுக்கமலம் பிறந்தாள்.

அதற்குள் நண்பன் திரும்பிவந்துவிட்டான். தன் உள்ளத்தில் பொங்கி எழுந்த எண்ணங்களைப் பளிச்சென்று அவனிடம் சொல்லி விடுவதென்று கமலம் முயற்சிசெய்தாள். உடல் பதற்றத்தால் துடித்தது; நாக்கு எழவில்லை.

எனவே ரயில் ஸ்டேஷனுக்குள் வந்ததும் இருவருமாகப்போய் இரண்டாவது வகுப்பு வண்டியில் அமர்ந்தார்கள். வண்டி ஸ்டேஷனைவிட்டுக் கிளம்பியதுதான் தாமதம்; இந்தப் பிரயத்தனத்தைத் தாண்டிய ஆர்வம் ஜகத்தின் முகத்தைவிட்டு அகன்றது. நட்பின் தூயதன்மைக்கும் வெறும் எழிலின் போதைக்கும் பெரும் போர்தொடங்கிற்று; 'நம்பிக்கை மோசமே பொல்லாது. அதிலும் நன்பனுக்குத் துரோகமென்றால்.....?' என்று மனச்சாட்சி ஜகத்தைக் கழுவினெற்றியது. தற்கொலையின் ரூபகம்கூட வந்திருக்கும். அது தடைப்பட்டதற்குக் காரணம் மூன்றாவது வகுப்பு வண்டியிலிருந்து சோகம் பழுத்துத் ததும்பும் குரலில் ஒரு பிச்சைக்காரி,

‘குந்திரன்சேட்டதும் பெண்ணுலே—அந்தச்
சந்திரன்சேட்டதும் பெண்ணுலே’

என்று பாடியது அரைகுறைபாய் அவன் காதில் விழுந்ததுதான். கமலத்தைக் குறைகூறுவதுபோல் பாடியவளை ஓர் அறை அறைநதால் திருப்தி உண்டாகும் என்பதுபோன்ற உணர்ச்சி எழுந்தது. இரண்டு கையும் சேர்த்தால் தானே சப்தம்? எனில் பிசகு தன்பேரிலா என்றால் அதுவுமில்லையென்று நிச்சயமாய் விளங்கிற்று. ‘சரி ஒருவர்பேரிலும் பிசகில்லை. விஷவேளை. இருக்கட்டும். பின் போகும் வழிதான் என்ன?’ என்றால் அதுதான் புரியாமல் திண்டாடினான்.

ரயிலோ கிளம்பிவிட்டது. அதற்குப்பிறகு இறங்கிவிடும் பேச்சேது? அது வேண்டாம். பட்டணத்திற்குப் போனவுடன் திரும்பிவிடுவதென்றால், ஊரார்கள் ஆயிரம் நாக்கிற்கு எப்படி இரையாகமுடியும்? அதற்குவேண்டிய துணிவு உண்டா? அல்லது திரும்பிவந்து, கடவுள் சாட்சியாய்க் கற்பிற்குப் பழுதுவரவில்லை, செய்கைமாத்திரம் மூடத்தனமானது என்று ஒப்புக்கொண்டு பேசினால் கலியுகத்தில் யாராவது நம்புவார்களா?

இவ்வளவு சுஞ்சலங்களுக்கிடையில் இருவர் மனமும் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தன. ரயில் மாத்திரம் அலகியமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

3

மறநாள்காலை திருவல்லிக்கேணியில் ஜகநாதன் ஒரு ஜாகை அமர்த்தினான். ஒவ்வொருவரும் மற்றவருடைய மனத்தில் நடந்ததையும்—நடப்பதையும்—படத்தில், புஸ்தகத்தில், ஃபன்னுடியில்

காணுவதுபோல் தெளிவாய் உணர்ந்தார்கள். ஆனால் ஒருவர் முகத் தைமட்டும் ஒருவர் நேராகப் பார்க்கக்கூடவில்லை. மௌனிகள்போல் பகல் முழுவதும் காலம் கடத்தினார்கள்.

இரவாயிற்று. வெள்ளிக்குடம் ஜலத்தில் மிதப்பதுபோல் மாங்கனின் மேலாகப் பூர்ணசந்திரன் தவழ்ந்து சென்றான். எட்டாக் கையினின்று சமுத்திரராஜன் ஆயிரம் குரல்கொண்டு ஓலமிட்டான். முற்றத்தின் ஓரத்தில் சுழலில் அகப்பட்ட தூரும்புகள் போல் இருவரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். இருவர் மனத்திலும் ஆறுத்துயரின் அலைகள் தாறுமாறாய்ப் பொங்கி எழுந்தன. என்னசெய்வார்கள்! பாவம்!

ஜாமக்கோழி கூவுமளவும் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தனர். பிறகு தலை சுற்றுகிறதென்று பொதுவாகச் சொல்லிவிட்டு ஜகந்நாதன் கடற்கரைப் பக்கம் போய்விட்டான். கமலத்திற்குக் களைப்பு மேலிட்டு, தலைதுவண்டு கண்கள் சோர்ந்தன. இரண்டொரு நிமிஷங் களுக்குள் வெகுநேரம் அழுது விட்டுத் தாங்கும் குழந்தையைப் போல் கண்ணயர்ந்தாள்.

கண்ணயர்ந்ததில் கனவொன்று கண்டாள் : வானுச்சியில் இரண்டுபுறக்கள் உல்லாசமாய்க் காலை வெயிலில் பறந்துகொண்டிருந்தன; இரண்டு ராஜாளிகள் திடீரெனத்தோன்றிப் புறக் களைத் துரத்தின; வைரிகள் கையில் இரண்டும் சிக்கவில்லை; ஆனால் ஒரு புறப்போன இடம் தெரியவில்லை; மற்றொன்று மட்டும் ஓர் ஆல மரப் பொந்தில் வந்து இளைப்பாறி ஓர் இரவு தங்கிவிட்டு, மறு நாள் தான் வசிக்கும் கூண்டிற்குப் போய்விட்டது.

கனவு கலைந்து கமலம் கண்விழித்தாள். வெளியே சூர்யன் உதயமாகி ஜகஜ்ஜோதியாய்ச் சுடர்விட்டுக் கொண்டிருந்தான். கமலத்தின் ஹ்ருதய வெளியிலும் ஒரு நவ ஒளி பரவி மனதை நிர்மலமாக்கிற்று. 'ஊருக்குத் திரும்பிப்போவதா அல்லது தனியாகப் பிச்சைக்காரியைப்போல்—ஏழைச் சந்தியாசனியைப்போல் ஏங்கிச் சாவதா' என்ற பிரச்சனை எழுந்தது. இரண்டாவது யோசனை நியாய மெனப்பட்டது; வலிவடைந்தது.

உடனே வீட்டை விட்டுக்கிளம்பி, எங்குச்செல்வது, எதற்காகச் செல்வது, என்ன செய்வது என்று தெரியாமலே பல தெருக்களைத் தாண்டிச்சென்றாள் கமலம். கடைசியாகக் கால் ஓய்ந்த பொழுது ஒரு திண்ணையின்பேரில் உட்கார்ந்தாள். வெயிலின் கொடுமையாலும் களைப்பினாலும் மயக்கமடைந்தாள்.

நிதிநேரம் கழித்து அந்தவீட்டுச் சொந்தக்காரப் பாட்டி வெளியிலிருந்து வந்தபொழுது இவளைப் பார்த்தான். கண்டதும் அவள் மனம் உருகிவிட்டது. 'பாவம்! யாரோ அநாதை. ரதிபோல் இருக்கிறாள்! பசியினால் முர்ச்சையோ என்னவோ?' என்று எண்ணி அவளை எழுப்பினான்; "நியாரம்மா? எந்தத் தெரு? என் ஒண்டியாக இப்படிப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்!" என்று ஒரு அடுக்குக் கேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டுப் பதிலை எதிர்பார்க்காமலே உள்ளே அழைத்துச்சென்றான்.

கிழவியின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லாமா, கூடாதா என்ற சந்தேகம் கமலத்திற்கு. பாட்டியின் முகத்தைப்படித்துப் பார்த்தால் எதாவது விளங்குமோ என்பதுபோல் உற்றநோக்கினான். அப்பார்வை கிழவியின் உள்ளத்தில் விஷம் தோய்த்த வேல் போல் பாய்ந்தது. கைந்தருரலில் கிழவி சொன்னான்: "அம்மா! பயப்படாதே. நானொரு மஹாபாபி. எனக்கு வந்திருக்கும் துக்கம் மலைபோன்றது. இப்படித்தான் உன்னைப்போலப் பதினாறு வருஷம் வளர்த்தபெண்ணைப் பதினாறு நாழிகையில் வாரிக்கொடுத்து விட்டேன். மனிதஜன்மம் எடுத்து மாடுபோல் கவலையின் நிவாழ்ந்த எனக்குக் கடவுள் பெரிய குட்டாகப்போட்டார். கஷ்டசுகம் அறியும் சக்தி இப்பொழுதுதான் வந்திருக்கிறது. என்னைப்பார்த்துப் பயப்படாதே. ஊம்மா சொல்லு. என்னுடையதைச்செய்கிறேன்." மறுபடியும் கிழவியின் முகத்தைக் கமலம் கவனித்தபொழுது பாட்டியின் கண்களினின்று நீர் மலமல வென்று பெருகியது. அந்தரங்கத்தைத் தாயாரிடம் ஒலிக்காமல் சொல்லுவதுபோல், தன் விருத்தார்தம் முழுதையும் உள்ளது உள்ளபடியே கமலம் சொல்லிமுடித்தான். பரிசின் மிகுதியால் கிழவி அவளைத் தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு தலையையும் முதுகையும் தடவிக்கொடுத்தான்.

4

கமலம் வீட்டைவிட்டுப்போன இரண்டு மணிநேரத்திற்குள்ளாகவே ராமகாதன் தன்மனை விட்டில் காணாததைக் கவனித்தான். சந்தடிசெய்யாமல் அங்குமிங்கும் தேடினான்; பிரயோஜனப்படவில்லை. கண்ணைக்கட்டிச் காட்டில் விட்டதுபோல் திகைப்படைந்தான். மனை விட விடுவாளென்று அவன் கனவிலும் கருதியதில்லை. தனக்கும் கமலத்திற்கும் ரதில் குறுக்கிட்டு நின்றது ஆதிக்கொத்தன்னைத்த சுவர்தானே? அது மனிதனால் அழிக்கக்கூடியதல்லவே? இருந்தாலும் தன்னுடைய உயர் குணத்தால், ஆத்ம வனப்பால்,

அதைக்கூட மறைத்துவிடலாமென்ற உறுதிகொண்டிருந்தான். அவ் வெண்ணங்கன் யாவும் திடீரென இடிந்து விழுந்து மண்ணாய் போனதும் ராமநாதன் உள்ளம் உடைந்து விட்டது. ஆனால் உத்தம குணமுடையவனானதால் இச்சோக நெருப்பைத் தனக்குள்ளேயே வளர்த்தான். ஊராரெவரிடமும் இந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. மனைவி எங்கே என்று கேட்டவர்களுக்குத் தாயார் வீட்டிற்குப் போயிருப்பதாகக் கூறினாள்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல ஊரில் வசிப்பதில்—ஏன்? உயிர்வாழ் வதுவே என்றுகூடச் சொல்லலாம்—ராமநாதனுக்கு வெறுப்புத் தட்டி விட்டது. கடவுள், குடும்பவாழ்க்கை, நற்குணம் என்பவையெல்லாம் பெருத்தமோசடி, ஏமாற்றம் என்ற எண்ணங்கள் சில சமயம் உதித்தன. மற்றும் சிலசமயங்களில் பிரமம் கொண்ட முகத்தோடு உண்ணுவதும் உறங்குவதுமாய்க் காலத்தைக் கடத்தினாள்.

இரண்டு மாதங்கள் சென்றன. பட்டணத்தில் தன்னுடைய அப்பில் ஒன்று எடுபடப்போவதாகத் தந்திவந்தது. ராமநாதன் ஊரை விட்டுக் கிளம்பினான். பட்டணத்திற்கு வந்ததும் ஜாகை எங்கே வைத்துக்கொள்வது என்பதைப் பற்றி யாதொரு கவலையுமில்லை. ஏனெனில் வெகு வருஷங்களாகப் பள்ளிக் கூடத்திலும் கலாசாலையிலும் படித்தபொழுது சாப்பிட்டுவந்த கிழவியின் வீடேபோது மென்று தீர்மானித்தான்.

*

*

*

கிழவியின் வீட்டில் கமலத்தைப் பார்த்த நிமிஷம் முதல் ராமநாதனுடைய மனத்தில் சஞ்சலமும் சந்தேகமும் குடிகொண்டன. தன் மனைவிதானென்று நிச்சயமாகத் தெரிய வில்லை. அறிமுகமாக மட்டுமிருந்தது. அவள் நடை, உடை, சாயல் எல்லாம் தன் மனைவியினுடையவற்றை ஒத்திருந்தன. ஆனால் முகம்? 'இவ்வளவு பொலிவில்லாமல் இருக்க நியாயமில்லையே. கன்னத்தின் மேலே எலும்புகள் ஒட்டகையின் திமிலைப்போல் அவ்வளவு உயர்ந்து விகாரமாக இருக்காதே. தலைமயிர் கோரையாகாதே. போகட்டும். மனைவியென்றால் ஒருவார்த்தையாவது பேசமாட்டாளா?.....சரிதான்.....இவள் கிழவியின் பெண்ணல்லவா?.....' என்று ஒரு புறம் எண்ணினான்; மற்றொரு புறம் மனைவியாயிருந்தால் திரும்பத் தன்னுடன்சேர்த்துக் கொள்ளலாமா? ஊர்ப்புரளிக்குச் சித்தமாக இருக்க முடியுமா? என்னும் விஷயங்களைப்பற்றிச் சர்ச்சைசெய்து பார்த்தான். புத்தி

மேன்மேலும் குழப்பம் அடைந்ததேயன்றி ஒருவித முடிவுக்கும் வரவில்லை.

கமலத்திற்கோவெனில், அங்கே சாப்பிடுவது தன் கணவன் என்று தெரியும். மனச்சாட்சியைப் பற்றிய வரையில் கடவுள் சாட்சியாய் மன்னிக்கக் கூடாத பிசகொன்றும் செய்துவிடவில்லை யென்று நிச்சயமாகத் தெரியும். ஊரைவிட்டுக் கிளம்பியது சூணைப் பைத்தியத்தின் கூறு என்று முத்தியே முடிவுகட்டியிருந்தாள். 'ஆனால் கணவரிடம் இவைகளை எப்படிச் சொல்லுவது? சொன்னதும் அவர் நம்பவேண்டுமே? ஓர் அக்ரமத்தை மறைக்க மற்றொரு பொய்யைக் கற்பிப்பதாக நினைத்தால்?' இத்தகைய பல சிந்தனைகள் அவள் மனதை அறுத்தன. அடுப்பில் விழுந்த புழுப்போல் துடித்தாள்.

ஒரு வாரம் கழிந்தது. ஓர் இரவு ராமநாதனுடைய உள்ளம் வெடித்துவிடும் எல்லையைத் தொட்டது. அந்தரத்தில் தொங்கு வதைக் காட்டிலும் அனாயாசமான மரணம் பிறும்மானந்தமானது என்ற எண்ணம் எழுந்தது. கிழவியை வெளிப்படையாகவே கேட்டு விடுவது என்ற துணிவு கொண்டான். கிழவியை அணுகி, "ஏன் பாட்டி! இங்கே இருக்கிறது உங்கள் பெண்தானே? வந்தது முதல் விசாரிக்கத்தெரியவில்லை, பாருங்கள். எனக்குத்தெரிந்த மரியாதை!" என்றான். "அந்த வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பாதே" என்று சொல்லிய படியே கிழவி தன் துக்கத்தைத் தெரிவித்தாள்.

"ஆனால் அந்தப் பெண்...ஏதாவது உறவா?"

கிழவி முன்பின் யோசியாமல் கமலத்தின் விருத்தார்தம் முழுமையும் சொல்லிமுடித்தாள்.

ராமநாதன் ரெஞ்சில் துக்கம் குமுறிற்று. அவனுடைய ஹிருதயம் தனிக்காட்டில் போய் ஓயும் காற்றைப்போல் பெருமூச்சு செறிந்தது. தூரத்தினின்று வந்த சமுத்திரத்தின் ஓய்வு உறக்க மற்ற அழுதை கேட்பவர் உள்ளத்தை நீராக்கிற்று. ராமநாதனுடைய கண்களில் புல் துனியிலுள்ள பனித்துளிபோல் நீர் ததும்பிற்று. வீட்டுக் கூடத்தை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தான். கால்கள் துணிபோல் துவண்டன. அங்கிருந்தபடியே, "கமலம்!" என்றான்.

"ஏன்" என்று எதிரே வந்தாள் கமலம்.

அப்பொழுது தான் மணியின் முதத்தை நேராக அவன் பார்த்தான். அவன் முகவனப்பு, துயரத்தால் முற்றிலும் சாம்பலடைந்திருந்தது. இன்னது சொல்வதென்று தெரியாமல் மரம் போல் நின்றான். ஒரு கணம் ஒரு யுகமாயிற்று. நல்ல வேளையாக அந்த யுகமும் முடிந்தது:

“பாட்டி சொல்வது உண்மையா?”

“உண்மை.”

“முழுவதும் உண்மையா?”

“முழுவதும் உண்மை.”

“சந்திர சூரியர்கள் சாஷியாக?”

“சந்திர சூரியர்கள் சாஷியாக.”

பிறகு மௌனம்! வெறும் மௌனம்—மௌனமே அஞ்சும் நிகழ்வு!

“கமலா!” என்றான்.

பதிலில்லை.

“ஆனால் போகலாமா?” என்று பொருத்த மில்லாமல் கேட்டான். கமலம் தேம்பி அழுதாள்.

நல்ல சமயத்தில் விண்ணினின்று இரண்டு நகூத்திரப் பொறிகள் சீறிப்பாய்ந்து வெளியிடையில் கலந்தன. பிறைச் சந்திரன் புன்னகை பூத்தான்.

சதிபதிகளின் தோள்கள் கண்ணீருடன் ஒன்றாயின.

இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவிக்கு ஒரு கணம் ஒன்றும் விளங்கவில்லை. விளங்கியதும் கண்ணீர் நின்ற பாடில்லை.

*

*

*

இப்பொழுது கிழவி பள்ளிக்குட மாணவர்களுக்குச் சாதம் போடும் தொழிலை நிறுத்திவிட்டாள். புது மாப்பிள்ளையைக் கண்டு பிடித்து விட்டாளல்லவா? கடவுளின் கருணையால் கமலமும் கற்பும், ராமநாதனும், கிழவியுமாய்த் திருவல்லிக்கேணியில் இன்ப மாய்க் காலம் கழித்து வருகிறார்கள். கடற்கரைப் பக்கம் போன ஜகந்நாதன் விஷயம் இன்னும் தெரியவில்லை. என்ன ஆயிற்றோ?

சரித்திரம்

திவாலரா

கோ. ஸ்ரீ. இராமன், எம். ஏ.,

1

1882-ஆம் ஆண்டில், அக்டோபர் மாதம் 14-ஆம் தேதியில் நியூயார்க் நகரத்தில் ஏமான் திவாலரா என்பவர் பிறந்தார். அவருடைய தந்தையார் லீவியன் திவாலரா, ஸ்பெயின் தேசத்திலிருந்தும் ஐக்கிய நாட்டு அமெரிக்காவுக்கு ஸங்கீதம் சொல்லிக்கொடுக்கும் வித்வானாகக் குழந்தை பிறங்குமுன்னர் வந்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. நியூயார்க்கில் அவர் கேதரேன் கால் என்னும் மடவாலைக் கண்டு காதல்கொண்டு, அவரை மணியாக்கிக் கொண்டார். அந்த அம்மையார் அயர்லாந்தில் பிறந்து வளர்ந்து வந்தவர் என்றும் அவரும் நியூயார்க் நகரத்தை யடைந்தபொழுது லீவியன் திவாலரா வைக்கண்டு கலியாணம் செய்துகொள்ள முற்பட்டா ரென்றும் பழைய குடும்ப ஏடுகளினால் தெரியவருகிறது. அவர்கள் இருவருக்கும் புதல்வராகப் பிறந்தவரே திவாலராவாகும்.

குழந்தைக்கு இரண்டாண்டுகள் ஆகுமுன் தந்தையார் வியாதி வாய்ப்பட்டு இறந்துபோனார். தாயார் யோசனை செய்தார். குழந்தையை அயர்லாந்தில் இருக்கும் ப்ரூசி என்னும் இடத்தில் வசித்து வந்த தம் சகோதரருடைய வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார். அவர் அமெரிக்காவில் இருந்துகொண்டார். சில வருஷங்கட்குப் பிறகு அவர் லீல் ரைட் என்பவரைக் கலியாணம் செய்துகொண்டார்.

அமெரிக்காவில் பிறந்த காரணங்கொண்டு ஏமான் திவாலரா அமெரிக்க ஜனங்களுள் ஒருவராக இன்று வரையிலும் கருதப்படுகிறார். இருந்தாலும் அவர் தம் குழந்தைப் பருவத்தையும் யௌவனப் பருவத்தையும் லீமோரிக் ஜில்லாவில் இருக்கும் குடியானவர்களுடன் சேர்ந்து கழித்தமைபால் அயர்லாந்து தேசத்தின் மக்களிடமும் பாஷையிடம் அமோகமான அபிமானங்கொண்டு, அயர்லாந்தை ஸ்வாதீனமான நாடாகச் செய்யவேண்டும் என்னும் கொள்கையைக் கொண்டு, சுதந்தரப்போர் செய்ய முன்வந்தார்.

உயர்தரம் கலாசாலையில் வாசித்துவருவதில் கணக்கில் சிறந்த மேதாவி என்று அவருடைய போதக ஆசிரியர்களால் மெச்சப்பட்டார். சாயல் சர்வதலாசாலைக் கல்லூரியில் அவர் பி. ஏ. பரீட்சை திருப்திகரமாக எழுதி அதில் முதன்மையாக விளங்கினார். அங்கிருந்த ரோமன்கத்தோலிக் பாத்திரிகள் அவருடைய திறனையும் புலமையும் கண்டு, ராக்லெல் கல்லூரியில் பிரகிருதி சாஸ்திரத்தையும் உயர்தரக்கணக்கையும் சொல்லிக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயராக அமர்த்தினார்கள். வருஷாந்தரப் பரீட்சைகளில் நன்கு தேறுமாறு மாணவர்கட்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தமையால் பலர் திவாலராவை நல்ல 'டீயூடர்' என்று மெச்சத் தலைப்பட்டார்கள். அங்கிருந்து கேரீஸ் போர்ட்டில் இருக்கும் டிரேயினிங் காலேஜுக்குக் கணித நிபுணராகத் திவாலரா சென்றார்.

கலாசாலைகளில் வாசிக்கும்பொழுதே அயர்லாந்து தேசியப் பாஷையைக் கற்க ஏற்பட்டிருந்த 'கே லீக்' சங்கத்தைத் திவாலரா முதன்மைக்குக் கொண்டுவரப் பாடுபட்டார். ஜேன் பிளான்கன் என்னும் மாதா திவாலராவிற்கு ஐரிஷ்பாஷையைச் சொல்லிக்கொடுத்து வந்தார். அவருடைய அறிவின் முதிர்ச்சியும் அழகும் திவாலராவிற்குச் சொல்லொணாத இன்பத்தையும் காதலையும் கொடுத்தன. அதலின் அந்தப்பெண்மணியைத் திவாலரா விவாகம் செய்துகொண்டார். அதன்பின் அவர் கார்க் சர்வதலாசாலையில் காலியாக இருந்த கணிதசாஸ்திர நிபுணர் பதவிபெற முயன்றார். அப்பதவி அவருக்குக் கிடைத்துவிடும் என்று எல்லோரும் கருதியிருந்தார்கள். ஆனால் அது அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதனால் அவர் மனம் குன்றி மலர்ந்த முகத்தை வாடச்செய்யவில்லை. தமது சிறிய உபாத்திமைத் தொழிலை டப்ளின் நகரத்திலே செய்துவந்தார்.

1914-ஆம் ஆண்டில் ஐரோப்பிய யுத்தம் தொடங்கும் வரையில் திவாலராவைப்பற்றி அநேகமாக ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரியாது. அதற்கு முந்திய ஆண்டில் அயர்லாந்தின் சுயராஜ்ய மசோதா ஒன்று இங்கிலேஷ்ப் பார்லிமெண்டில் வாதிக்கப்பட்டதனால் சீக்கிரத்தில் அயர்லாந்துக்கு ராஜ்ய அதிகாரத்தைக் கொடுத்து விடும் என்னும் எண்ணம் பலருக்கு ஏற்பட்டு வந்தது. அந்த ராஜ்ய மசோதாவைப் பற்றி அயர்லாந்து முழுவதிலும் பேச்சு நிகழ்ந்தது. ஆனால் ஸர். எட்வர்ட் கார்ஸனுடைய பேச்சுக்கள் சுயராஜ்ய மசோதாவுக்கு முட்டுக்கட்டைபோல் எழுந்தன. கார்ஸன், அல்ஸ்டர் தொண்டர் களைத் தயார்செய்து பிரிட்டன் அயர்லாந்து விஷயத்தில் ராஜ்யச் சீர்திருத்தம் செய்யக்கூடாது என்று பேசியது தென்பாரிசுத்தில் வசித்த மனிதர்களுக்குச் சொல்லொணாத கோபத்தைக் கொடுத்துக்

கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிச் சச்சரவுக்கும் சண்டைக்கும் காரணமாக நின்றது.

ராஜ்யக்கிளர்ச்சி அதிகமாக வளர்ந்துவருங் கால டப்ளினில் சில யௌவன புருஷர்கள் ஒன்றுகூடிக் கார்ஸனுடைய செய்கையைத் தாமும் செய்யவிழைந்து, தேசியத் தொண்டர்படை ஒன்றை அமைக்க ஆலோசனை செய்தார்கள். பல்கலைக்கழகத்து மாணவர் பலர் அக்கூட்டத்திற் சேர்ந்திருந்தார்கள். அயர்லாந்தின் சுதேச பாஷையை விருத்தி செய்யப் பிரத்தியேகமான பள்ளிக்கூடம் ஒன்றை ஸ்தாபித்து நன்றாக நடத்திவந்த பேட்ரிக் பியர்ஸ் என்பவர் அயர்லாந்து குடியரசுச் சகோதரர் சங்கத்தில் அங்கத் தினராகச் சேர்ந்து, போர்ச்சாதனங்களை கொண்ட தேசத் தொண்டர்படையை ஸ்தாபிப்பதற்கு முன்வந்தார். சர்வகலா காலையில் ப்ரொபசராக இருந்த ஜான் மேக்னீல் என்பவரும் பாராட்டி, அவர்கள் செய்வது சரியென்று கூறினார். அவர் அல்ஸ்டர் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த கனவானை இருந்தும் கார்ஸனைப் போல் பியர்ஸும் எனையோரும் சகோதரர் சங்கத்தைச் சாஸ்வதமாக ஏற்படுத்துமாறு சொல்லியது மிக்க லக்ஷத்தை டப்ளின் மாணவர் கூட்டும் எனையோருக்கும் கொடுப்பதாக இருந்தது. ஒரு நிர்வாகக் கமிட்டியுடன் அயர்லாந்து குடியரசுச் சகோதரர் சங்கம் மிக்க உற்சாகத்திற்கிடையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

நாடு முழுவதும் சகோதரர் சங்கத்தைப்பற்றி ஒரே பேச்சாக இருந்தது. தேசத் தொண்டர்களின் படை அமைப்பு சரிவர நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருந்தமையினால், முதல் படையைப் பார்வை யிடுதல் டேரீனியூர் என்னும் கிராமத்தருகே உள்ள வயலில் நடைபெற்றது. பிளங்கேட் சீமாட்டியின் புதல்வரும் அந்த ராணுவ சங்கத்தை ரகசியமாக ஆதரிப்பதாயினார். அந்தச் சங்கத்தின் தொண்டர்களுள் சுதேசித்துணியைத் தரித்திருந்த ஏமான் திவாலரா ஒருவராக விளங்கினார். அவரிடம், பத்துத் தேசியத் தொண்டர்கள் அவர் கட்டளையைப்பெற்று அதன்படி நடப்பதாயினர். நாளடையில் தேசியத் தொண்டர்படையிற் பலர் சேர்ந்து, ராணுவ ஆயுதங்களைக் கையாளும் விதத்தையைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். அயர்லாந்தில் ராஜ்ய நிலைமையின் கிளர்ச்சியையும் உணர்ச்சியையும் அறிந்தகொண்ட பிரிட்டிஷ் பிரதமர்திரி ஆஸ்க்வித் மனதில் கலக்கக்கொண்டார்.

அயர்லாந்து குடியரசுச் சகோதரர் சங்கமே தேசியத்தொண்டர் களுடைய செய்கைகளையும் நாட்டில் நடந்த ராஜ்யவிஷயங்களையும் அடிக்கடி கூடி உன்னிப் பார்த்துத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி

வந்தது. தொண்டர்படையும் சங்கத்தின் தீர்மானங்களும் மிகவும் ரகசியமாக நடந்துவந்தன.

அக்காலத்தே திவாலரா தொண்டர்படைக்கும் ஐரிஷ்பாஷைச் சங்கத்திற்கும் மட்டுமே உழைத்து வந்தார். அவரைப்பற்றி அயர்லாந்தில் 1914-ஆம் வருஷத்திற்கு முன்பு ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரியாமல் இருந்தது. தலைவர் என்னும் பதவியை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அவர் மனம் விழையவில்லை. ராஜ்ய வியவகாரங்களில் பேரும் புகழும் பெறவேண்டும் என்னும் ஆசையே அற்று இருந்தார். ஆனால் 1914-ஆம் ஆண்டில் ஐரோப்பிய யுத்தம் ஏற்பட்டபொழுது, ரெட்மாண்டு (தேசியத் தொண்டர்படையின் தலைவர்) பிரிட்டிஷ் ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு அயர்லாந்து உதவிசெய்யவேண்டும் என்று நிர்வாகசபையின் யோசனையைக் கேட்காமல், தாமதமே தமது முடிவை வெளியிட்டார். அந்த முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளாத திவாலரா தேசியத் தொண்டர்படையிலிருந்தும் விலக்கிக்கொண்டார். ரெட்மாண்டின் அதிகாரத்தின் கீழ் அயர்லாந்து தேசியத் தொண்டர்கள் பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டிற்கு உதவிசெய்வதை ஒப்புக்கொண்டார்கள். அந்த விஷயத்தைக் கவனித்து ஒழுங்குடன் நடத்த ஒரு சிறுகமிட்டியும் அமைக்கப்பட்டது. இன்னம் பலதொண்டர்கள் படையில்வந்து சேரவேண்டும் என்னும் கருத்தை ஒரு சொற்பொழிவின் மூலமாக வெளியிட்ட ரெட்மாண்ட் அவ்வருஷத்தில் பிரம்மாண்டமான கீர்த்தியை அடைந்தார். ஆனால் அவருடன் முன்பு ஒத்துழைத்த முக்கிய நண்பர்கள் விலகிவிட்டமையால் சிக்கிரத்தில் ரெட்மாண்டின் ராஜ்ய அதிகாரம் குறைந்து வருவதாயிற்று. மேலும், விலகிவிட்ட மனிதர்கள் தாமதமே தொண்டர்படையை நடத்தி வரலாயினர். யுத்த சமயத்தில் பிரதமமந்திரி ஆஸ்க்வித், ரெட்மாண்ட் தொண்டர்களைப் பாதுகாப்புச்சேனையாக எடுத்துக்கொள்வதாகச் சொல்லி, உறுதிமொழி கொடுத்ததை நிறைவேற்றமல் போனதால், பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின்மீது ரெட்மாண்ட் தொண்டர்களுக்கு அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அதனால் அவர்கள் ரெட்மாண்டு அதிகாரத்திலிருந்தும் விலகித்துக் கொண்டார்கள்.

இடையில் அயர்லாந்து குடியரசுச் சகோதரர் சங்கத்தின் ஆதரவின் கீழ், ரெட்மாண்டு அதிகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத தொண்டர்கள் ராணுவப் பயிற்சியையும் யுத்த ஆயுதங்களையும் வைத்துக் கொண்டு மேன்மையான சிப்பாய்களாக ஆகிவந்தனர். அப்பொழுது இருந்த அயர்லாந்து சர்க்கார் அவ்வீரர்களைப் பலவகைகளில்

துன்புறுத்தி வந்தது. ப்ரொபசர் மெக்னீல் அவ்வீரர்களுடைய தலைவராக இருந்துவந்தார். அவர் ஐரோப்பிய யுத்தத்தில் அயர்லாந்து கம்மாவிருத்தலே சாலவும் மெச்சத்தக்க காரியமாகும் என்று சொல்லிவந்தார். ஆனால் அயர்லாந்து குடியரசுச் சகோதரர் சங்கம் யுத்தம் தொடங்கும் முதல்வாரத்தில் ஒரு கலகத்தை ஏற்படுத்தி அதனால் பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்குப் பயத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவுசெய்து வந்தார்கள். சகோதரர் சங்கத்தாருடைய நடவடிக்கைகளை அறிந்த அயர்லாந்து துரைத்தனத்தார் புரட்சியை அடக்க ஆவ்வப்போது சிலரைக் கைதுசெய்து சிறைச் சாலைக்கு அனுப்பிவந்தனர். அதனால் இங்லீஷ் அதிகாரிகள் மீது தேசியத்தொண்டர்கள் மிக்க பகைமைகொண்டு மும்முரமாகத் தமது பிரயத்தனங்களைப் பெருக்கிவந்தனர். 1916-ஆம் ஆண்டில் திவாலரா அச்சங்கத்தில் மிகவும் முதன்மைவாய்ந்த பதவியை வகிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார். ஈஸ்டர் நாட்களில் கலகம் ஆரம்பமாகும் என்பதை அப்பொழுதுகூட அவர் அறியவில்லை.

கலகம் டப்ளினில் செய்யவேண்டும் என்பதைச் செவியுற்ற திவாலரா முதன்முதலில் அதை மனதார வெறுத்தாலும், ராணுவப்பயிற்சியின்படி அதை நடத்தும் அதிகாரிகளுள் ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அயர்லாந்து நாட்டின் சரிதையில் அவருடைய பிரசித்தி இதற்கப்புறந்தான் வெளிப்படக் காரணம் உண்டாயிற்று. ஐரிஷ் தொண்டர்களுள் ஒருபகுதியை வைத்துக்கொண்டு டப்ளினில் கலகத்தை ஒருபுறம் நடத்தினார். சண்டை வெகு மும்முரமாக நடந்தது. கடைசியில் திவாலரா, கால்கிரேவ், மற்றும் பலர் கைது செய்யப்பட்டு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டனர். ஆனால் மரணதண்டனையை நிறைவேற்றமுன் ரேட்மாண்ட் பிரிட்டிஷ் பிரதமமந்திரியாரிடம் திவாலரா ஒரு அமெரிக்கப் பிரஜை என்று கூறியதால் அவருடைய (திவாலரா வின்) உயிர் தப்பியது. மற்றும் சிலரையும் சர்க்கார் கொல்லாமல் சிறைக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். திவாலரா டார்ட்மூர் என்னும் இடத்தில் இருக்கும் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

(தொடரும்)

பெட்ரோல் இல்லாமல் ஓடும் மோட்டார்கள்

இங்கிலாந்தில் சண்டர்லாண்ட் என்ற தொழிற்சாலைத் தலைவர் வெறும் வாயுவைக்கொண்டே மணிக்கு 30 மைல் வேகம் செல்லக் கூடிய புதிய மோட்டாரைக் கண்டு பிடித்த, 112 குதிரை வேகமுள்ளதாகச் செய்திருக்கிறார். கூடிய சீக்கிரத்தில் வெள்ளோட்டம் விடப்படுமாம்.

உபாத்தியாயர் பகுதி

குழந்தையின் பாஷை

எஸ். ஜகந்நாதன்

பாஷை என்பது என்ன? ஒருவருடைய உள்ளம் கருத்தை வெளியிடும் சாதனமே பாஷையாகும். குழந்தை எப்படி தன் உட்கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது? ஜடைகள் காட்டியும், கையால் காட்டியும், அரைகுறையாகப் பேசியும், கைகளால் செய்து காட்டியும் அது தன் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது. இவைகளே குழந்தையின் பாஷையாகும். நாளடைவில் நம்மைப் பார்த்து நமது பேச்சுக்களைக் கேட்டு அதன்படி பேச முயலுவதே குழந்தையின் ஒரு பெருந்த சக்தியைக் காட்டுகிறது. அக் குழந்தையின் குரலைக் கேட்டு யாவரும் ஆனந்தப்படுகிறோம். ஈசுவர சிருஷ்டியில் பரிபூர்ணமானதும் உத்தமமானதுமான மானிடப் பிறவிக்கும் மற்ற ஜந்துக்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இந்தப் பேசும் சக்தியும் பகுத்தறியும் சக்தியுமல்லவா?

இந்தப் பேச்சு எப்படி வளர்கிறது? நாம் ஏதோ ஒன்றைக் குறித்துப் பெயரிட்டு அழைக்கும்போது குழந்தை அந்த விஷயத்தையும், தொனியையும் மிகச் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளுகிறது. தொனியைப் பன்முறை திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி மனத்தில் பதியவைத்துக் கொள்ளுகிறது. மறதரம் அத்தொனியை வெளியிட வேண்டிய காலத்தில் அதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த வழியை அனுசரித்தே உபாத்தியாயராகிய நாமும் பாஷைப் பாடத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தவேண்டியது நமது கடமையாகும்.

குழந்தை பேச ஆரம்பிக்கிற காலத்தில் அதன் பேச்சு அபிவிருத்தியைக் கவனிப்பதும் அது ஞாபகம் வைத்துச் சுலபமாகத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கணக்கிடுவதும் மிகவும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். சாதாரணமாக ஒரு குழந்தையின் புதைப் படமானது அக்குழந்தையின் லீலைகளை எப்படி ஞாபக மூட்டுமோ, அதைவிடப் பதின்மடங்கு இவ்வார்த்தைகள் அக்குழந்தையின் விசேஷ குணங்களைப்பற்றி ஞாபக மூட்டக்கூடியனவென்று நான் எண்ணுகிறேன். முன்னம் ஒரு தடவை இரண்டு வயது இரண்டு மாதம் நிரம்பிய குழந்தையின்

வார்த்தைகளைக் கணக்கிட்டுப்பார்த்தேன். அதற்குச் சுமார் இருநூறு வார்த்தைகள் வரையில் தெரிந்திருந்ததாகக் கண்டுகொண்டேன். அதேமாதிரி 3, 4, 5 வயதுக்குப் பின்பு குழந்தைகளுக்கு என்ன என்ன வார்த்தைகள் தெரிந்திருக்கும், எவ்வளவு வார்த்தைகள் தெரிந்திருக்கும் என்று கணக்கெடுப்பது மெச்சத் தகுந்ததும் அதிகப் பிரயோஜனத்தைத் தரக்கூடியதுமாகும். 5-வயது நிரம்பிய குழந்தைகளின் பாஷாஞானம் பின்வருமாறு. இவ்வார்த்தைகள் ஒரேகுடும்பத்தில் 3, 4 குழந்தைகள் பேசின வார்த்தைகளின் குறிப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை.

1. தேகத்தின் உறுப்புக்கள்

நிலை, கண், கை, மூக்கு, காது, நாய்கு, வாய், பல், கழுத்து, கால், விரல், நகம், வயிறு, மயிர், உதடு, முதுகு, முழங்கை, முழங்கால், நெற்றி, தோள், தாடி, மீசை, கன்னம். (23)

2. உறவினர்களை அழைக்கும் முறை

அம்மா, அப்பா, தாத்தா, அத்தை, அண்ணா, அக்கா, மாமா, குழந்தை, தம்பி, தங்கை, பாட்டி, அத்தான், பாபா, அத்திம் பேர். (14)

3. உணவு முதலியவற்றின் பெயர்

சாதம், கறி, குழம்பு, பருப்பு, ரஸம், மோர், நெய், தயிர், பால், வெண்ணெய், முறக்கு, வடை, தோசை, மிட்டாய், இட்டிலி, லட்டு, ஜில்லி, பாயஸம், அப்பளம், போளி, அடை, ஊறுகாய், உப்புமா, கொழுங்கட்டை, காப்பி, சுண்டல், புட்டு, வெற்றிலை, பாக்கு. (29)

4. உடுப்பு, ஆபரணங்கள், விளையாட்டுச் சாமான் முதலியவற்றின் பெயர்கள்

சட்டை, குல்லா, பட்டு, காப்பு, கடுக்கன், மோதிரம், வளை, புடைவை, பாவாடை, துண்டு, கம்பளி, பாய், குடை, செருப்பு, தலையணை, குங்குமம், சாந்து, விழுதி, சீப்பு, கண்ணாடி, சங்கிலி, பின்னல், பவழமாலை, மை, தங்கம், வெள்ளி, அழுக்கு, புதியது, பழையது, பம்பாய், பட்டம், காத்தாடி, தம்பட்டம், ஊதல், பொம்மை, கோலி, பந்த. (37)

5. வீட்டின் பாகங்களும் சில சாமான்களும்

வீடு, கதவு, ஜன்னல், திண்ணை, தூண், ஓடு, வாசல், சுவர், துளசிமடம், கிணறு, கயிறு, சாக்கடை, பூட்டு, சாவி, அம்மி, குழவி, உரல், உலக்கை, கூடம், தாழ்வாரம், தட்டி, தோட்டம், கொல்லி, கக்கஸ், எந்திரம், கல், மணல், சுண்ணாம்பு, முற்றம், கூடை, முறம், அரிவாள், சல்லடை, கரி, மேஜை, கடிக்காரம், நாற்காலி, கட்டில், படம், விளக்கு, திரி, விசிறி, தொட்டில், பெட்டி, பணம், புஸ்தகம், சிலேட்டு, பொம்மை, பென்சல், பேனா, கொசு வலை, கிலுகிலுப்பை, கத்தி, புட்டி, ஊசி, தூல், கட்டை, ஓரம், நடு, மத்தி. (60)

6. சில மிருகங்களையும் பசுதிகளையும்

குறித்த பெயர்கள்

பூனை, பூனைக்குட்டி, நாய், நாய்க்குட்டி, பசு, கன்றுக்குட்டி, எருமை மாடு, ஆடு, குதிரை, கழுதை, குரங்கு, யானை, பன்றி, எலி, அணில், புல், கழுநீர், வைக்கோல், சாணம், மூத்திரம், எச்சில், குப்பை, வால், கொம்பு, காக்கை, குருவி, கோழி, கோழிக்குஞ்சு, கிளி, கொக்கு, மயில், பல்லி, ஒணான், தேள், நத்தை, மாவட்டை, கரப்பான், பாம்பு. (38)

7. செய்கைகளைக் குறித்த சொற்கள்

பார், நட, கேள், தொடு, ஓடு, பேசு, பாடு, நீட்டு, ஆட்டு, உமி, துப்பு, தும்மு, ஊது, கத்து, மாட்டு, தெரியும், தெரியாது, எட்டு, சொல், போ, வா, எழுந்திரு, உட்கார், நில், குதி, சாப்பிடு, குடி, நிமிர், குனி, எடு, வை, தா, மூடு, திற, எண்ணு, மடக்கு, எழுது, வாசி, பிடி, அவிழ், சுருட்டு, தூக்கு, போடு, ஜயி, கேள், விழு, தூங்கு, தின்னு, படி, உடை, ஓடி, குளி, கட்டு, எறி, விழு, கிழி, கொடு, இழு, இறை, ஊற்று, தோய், தேய், பிடுங்கு, எழும்பு, ஏற்று, அணை, அசை, அடி, கடி, பின்னு, தை, நகர், அழி, சமை, தேடு, ஒளி, காட்டு, அலம்பு, கோலம் போடு, படு. (80)

8. பண்ட பாத்திரம்

குடம், தோண்டி, கரண்டி, செம்பு, கூஜா, தாம்பாளம், தவலை, அகப்பை, தட்டு, கிண்ணம், கங்காளம், வாணலி, கல்சட்டி, பாளை, சட்டி, வெண்கலப்பாளை, டம்ளர், கெண்டி, பாத்திரம், அடுக்கு, நயச்செம்பு, அலுமினியம், புட்டி, அண்டா. (24)

9. சமையல் சாமான்கள்

அரிசி, உப்பு, மிளகாய், புளி, மிளகு, வெல்லம், சர்க்கரை, கடுகு, பயறு, தவரம்பருப்பு, உளுந்து, கற்கண்டு, பெருங்காயம், முத்திரிப்பருப்பு, மொச்சைக்கொட்டை, கடலை, ரவை, கோதுமை, எண்ணெய், விளக்கெண்ணெய், மண்ணெண்ணெய், நெருப்புப் பெட்டி, நெருப்பு, அடுப்பு, அவல், அகல், பொறி, சீயக்காய், மஞ்சள்பொடி, மாவு. (30)

10. மரம், இலை, பூ, காய், கறி, பழம்

வாழை, தென்னை, மாமரம், கொய்யாப்பழம், புளிய மரம், காரத்தக்காய், வெள்ளிக்காய், களங்காய், தேங்காய், வாழைப் பழம், மாம்பழம், பலாப்பழம், எலுமிச்சம் பழம், அவரைக்காய், முநுங்கைக்காய், புடலங்காய், பாகல்காய், வெண்டைக்காய், சுண்டைக்காய், பூசனிக்காய், இலந்தப்பழம், ஆரஞ்சுப்பழம், முத்திரிப் பழம், முள்ளங்கி, வேப்ப மரம், வேப்ப இலை, வாழை இலை, மா இலை, வாழை இலை, ரோஜாப்பூ, மல்லிகைப்பூ, சாமந்திப்பூ, தாமம்பூ, பவழமல்லிப்பூ, மரு, மருக்கொழுந்த, கருவேப்பிலை, கொத்தமல்லி, கரும்பு, மஞ்சள், கத்தரிக்காய், கீரை, வாழைத்தண்டு, உருளைக் கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு, கருளைக்கிழங்கு. (46)

11. இயற்கைத் தோற்றங்களைக் குறிக்கும் சொற்கள்

குளிர், வெயில், சூடு, பனி, காலை, இரவு, மழை, மத்தியானம், ஆறல், இடி, சூரியன், சந்திரன், நக்சத்திரம், வெளிச்சம், இருட்டு, ஆகாசம், வானம், தண்ணீர், ஜலம், காற்று, நிலா, மணி; (நிறங்கள்): மஞ்சள், பச்சை, சிவப்பு, நீலம், வெள்ளை, கறுப்பு. (28)

12. வஸ்துக்களின் தன்மையைக் குறிக்கும்

சொற்கள் முதலியன

பெரியது, சிறியது, நன்றாக, கெட்ட, நீளம், உயரம், உருண்டை, அழகாக, சோசோரப்பு, கொழு கொழு, கட்டையாக, மெல்லியதாக, மெதுவாக, வேகமாக, சிக்கிரம், மேலே, கீழே, சரி, தப்பு, நீளம், பொய். (21)

13. வீட்டுக்கு வெளியில் உள்ள பொருள்களைக்

குறிக்கும் மொழிகள்

தெரு, சாம்பல், ஓலை, கிற்று, செங்கு, கடை, பள்ளிக்கூடம், ரயில், தபால், தபால்காரன், தேர், கொடி, போலீஸ்காரன்,

ஜட்கா, குதிரை, மோட்டார், ரயில்வண்டி, சாணன், தச்சன், வண்ணன், அம்பட்டன், வைத்தியன், உபாத்தியாயர், மீன், ஆறு, வயல், தட்டான், மாட்டு ஷண்டி, ஆணி, இரும்பு, குயவன், சைகில், மோட்டார், பிச்சைக்காரன், கடுதாசு. (35)

14. உற்சவம், பண்டிகை, கலியாணம் முதலியவைகளின் சம்பந்தமான சொற்கள்

கோயில், கோபுரம், சுவாமி, பல்லக்கு, சூடன், சாம்பராணி, பூஜை, மேளம், கலியாணம், ஊஞ்சல், நலங்கு, மாப்பிள்ளை, பூணூல், ஊதுவத்தி, வாசனை, பந்தல், தீபாவளி, கார்த்திகை, ஹனுமார், பிள்ளையார், ஸரஸ்வதி, நடராஜர், ராமர், கிருஷ்ணர், பொங்கல், போளி, பஜனை, பாட்டு, கூத்து. (29)

15. நோய், அங்கஹீனம் சம்பந்தப்பட்ட வார்த்தைகள்

தலைவலி, ஜூரம், வயிற்றுவலி, காதுவலி, கண்வலி, சிரங்கு, இருமல், ஜலதோஷம், பொட்டை, மொட்டை, கொண்டி, ஊமை, இரத்தம், பல்வலி, மருந்து, பாலடை. (16)

16. மற்றுமுள்ள நானாவித வார்த்தைகள்

(அ) பெண், பிள்ளை, கதை, ராஜா, காடு, ஏன், என்ன, எங்கே, எவ்வளவு, பாதி, அப்புறம், மூட்டை, சிங்கம், புலி, கரடி, இன்று, நேற்று, நாளை, நாள், வருஷம், காசு, ரூபாய், அதோ, இதோ, கப்பல், அங்கே, இங்கே, ஆம்படையான், பெண்டாட்டி. (29)

(ஆ) ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி.

(இ) ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து.

(ஈ) சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனி.

சில குறிப்புக்கள்

இங்கே காட்டப்பட்ட அட்டவணையில் சுமார் 570 வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. கடைசித் தலைப்பில் ஆ, இ, ஈ-யில் காண்பிக்கப்பட்ட 29 வார்த்தைகளும் சாதாரணமாய்க் குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோர்களே சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்கள். அப்படிச்

சொல்லிக் கொடுக்காவிட்டாலும் சுமார் 500 முதல் 550 வார்த்தைகளாவது குழந்தைகளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இம்மாதிரி வார்த்தைகள் விரித்தியாவதற்குப் பலகாரணங்கள் உள்ளன. வீட்டின் சுற்றுப்புறம், வீட்டுப் பழக்க வழக்கம், பெற்றோர்களின் பேச்சு, அவர்களது நிலைமை, குழந்தைகளுக்குப் பேசப் பழக நாம் கொடுக்கும் அவகாசம் இவைகளே யாகும். அதற்கேற்றாற்போல் வார்த்தைகள் மேலே காட்டிய எண்ணிக்கைக்குக் குறைந்தும் அதிகமாயும் இருக்கலாம். ஊர்களுக்குத் தகுந்தாற் போல் சில வார்த்தைகள் வித்தியாசப்படுகின்றன:

(உ-ம்)	முற்றம்	வாசல்.
	கொல்லை	புறக்கடை.
	தேடு	துலாவு.
	அகப் பட்டது	சிக்கிவிட்டது.

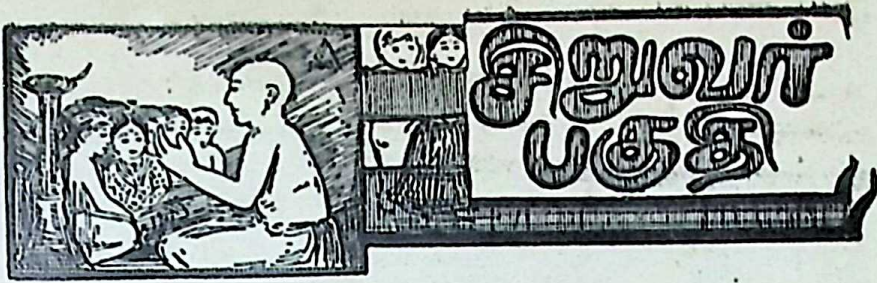
சில வீடுகளில் தாய்ப்பாஷையில் பேச்சுப் பேசத் தெரிந்து கொள்ளுவதோடு சில குழந்தைகள் வெளியிற் பேசும் பாஷைகளிலும் சில வார்த்தைகளைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். பல குழந்தைகளுடன் விளையாடுகிற குழந்தை மற்றும் பல வார்த்தைகளைப் பேசுகிறது.

குழந்தைகளின் பாட்டு

குழந்தையைக் குதிக்கச் செய்கிற பாட்டு

- (1) சங்குச் சக்கரச் சாமி வந்து
சங்குச் சிங்கென ஆடுமாம்—அது
சங்குச் சிங்கென ஆடுமாம்—அது
சங்குச் சிங்கென ஆடுமாம்.
- (2) கொட்டுக் கொட்டச் சொல்லுமாம்—அது
கூத்துமாடப் பண்ணுமாம்—(சங்கு)
- (3) உலகம் மூன்றும் அளக்குமாம்—அது
ஒங்கி வானம் பிளக்குமாம்—(சங்கு)
- (4) கலகலென்று சிரிக்குமாம்—அது
காணக் காண இனிக்குமாம்—(சங்கு)

[மா. மா.]

காகிதம் கத்தரித்தலும் கிழித்தலும்

பி. ஆர். ராஜ் சூடாமணி

நோக்கமும் பயனும்

இங்கே கொடுக்கப்படும் காகிதவேலை மிகவும் உபயோகமானது. இவை சிறுவர்களுடைய கைகளையும் கண்களையும் மிகவும் நலமான வழிகளில் பழக்கும். முதலாவது, இவை சிறுவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமானவை; பின்பு, இவை சித்திர உணர்ச்சிகளை எழுப்ப அவசியமானவை; அளவு நிதான அறிவை அதிகரிக்கச் செய்யப் பெரிதும் பயன்படுபவை; மேலும், பொறுமை, கவனம், முயற்சி, விரைவு, செம்மையாய் வினைசெய்தல் முதலிய பல ஆற்றல்களை வளர்க்கும்; முடிவிலே, அழகைக் கண்டு மகிழும் இயல்பைப் பூரணப்படுத்தும்.

இவைகளைச் செய்ய அதிகப் பணச்செலவில்லை. அன்றியும் வெகு எளிதில் செய்யலாம். வகுப்பு அறைகளிலாவது சுவரிலாவது மாட்டித் தொங்கவிடவோ, ஒரு பூச் சித்திர 'ஆல்பம்' செய்யவோ மிகவும் பிரயோஜனமானது.

வேண்டிய பொருள்கள்

பழைய பத்திரிகைக் காகிதம்.

பழையநோட்டுப் புஸ்தகத்தின் மேல் அட்டைகள்.

கத்தரிக்கோல்.

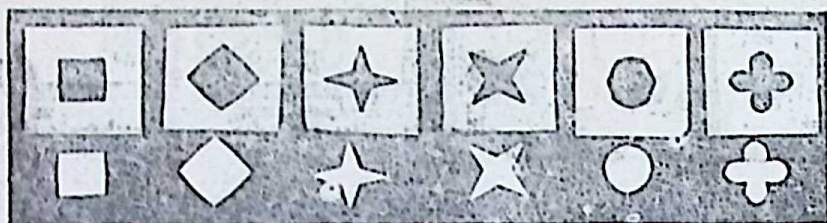
கோந்து.

கோந்து தடவ ஒரு 'புருஷ்'.

ஒரு பழம் துணி.

வேண்டுமானால் வர்ணவார்னிஷ் காகிதங்களிலே கத்தரித்துக் கறுப்புக் காகிதத்தில் பதிக்கலாம்.

என் ஆல்பத்தின் முதல்வடு

முதல் தோகுதி—ஒரு வெட்டுவேலை

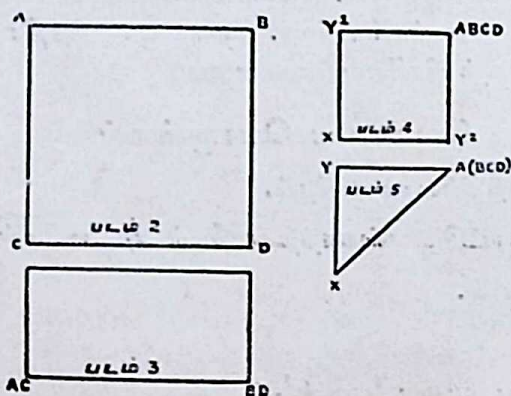
படம் 1.

இந்த முதல் படத்தில் ஒருவிதமான வெட்டுக்கள் அல்லது கிழிப்புகள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு ஒரே வெட்டு வேலை என்று பெயர்.

செய்யும் முறை

முதல் தோகுதி:—இதில் ஆறாவகையான வெட்டுக்களைக் காணலாம். இவையாவும் சதூரமான காகிதங்களிலே வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. முதலில் சுற்றக்கொள்ளும் வேலைகளை எல்லாம் சதூரக் காகிதங்களிலேயே செய்யவேண்டும்.

வெட்டுவதற்கு முன்பு காகிதத்தை மடிக்கும் விதம்:—காகிதங்களைச் சதூரமாகவும் ஒரே அளவாகவும் கிழித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

படம் 2:—சதூரமான காகிதம். அதன் இடதுகை மேல் மூலை A. வலதுகை மேல்மூலை B. இடதுகைக் கீழ்மூலை C. வலதுகைக் கீழ்மூலை D.

படம் 3 :—சதுரக்காகிதத்தை மடிக்கும் முதல் மடிப்பு. A யோடு C யும் B யோடு D யும் சேர மடிக்கவேண்டும்.

படம் 4 :—இரண்டாவது மடிப்பு. A C, B D முனையோடு சேரமடிப்பது. இப்பொழுது இது ஒரு சிறு சதுரமாக இருக்கிறது. இதில் இடதுகை மேல்முனை Y². வலதுகைமேல் முனை A B C D. இடதுகைக் கீழ்முனை X. வலதுகைக் கீழ்முனை Y².

படம் 5 :—Y யும் Y யும் சேரும்படியாக மடியுங்கள்.

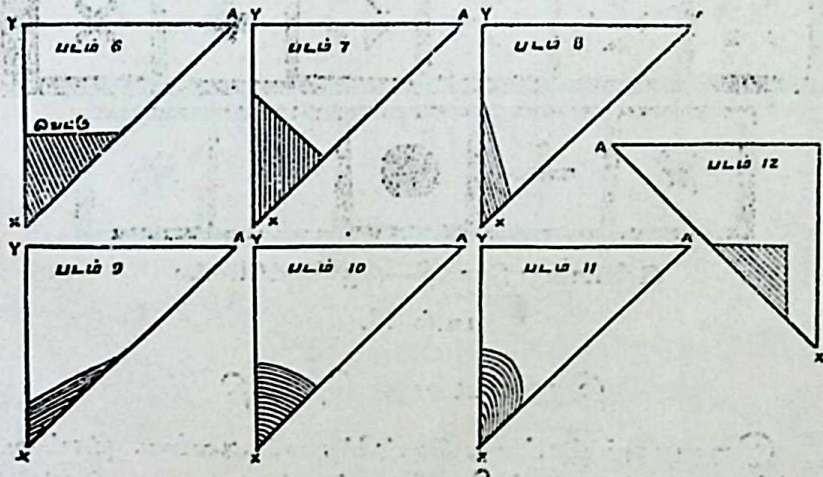
எல்லாச் சதுரக் காகிதங்களையும் இப்படியே மடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

வெட்டவேண்டிய முறை

படம் 5-ஐப் பார்க்க. X Y என்பதைப் 'பக்கம்' என்றும் A (B C D)—X என்பதை முலைக்குறுக்குப் பக்கம் அல்லது கோணந்தரேகை என்றும் சொல்லுவோம்.

வெட்டுக்கள் எல்லாம் கோணந்தர ரேகையாகிய A—X இலாவது பக்கமாகிய X—Y யிலாவது வெட்டப்படும். இந்த இரண்டு பக்கங்களிலும் வெட்டப்படுகிற ஒவ்வொரு வெட்டும் சதுரத்தில் எட்டுவெட்டுக்களாக மாறும். இதனால், விரித்துப் பார்க்கப்படும் சதுரத்தில் ஒரு வெட்டினுடைய முழுவடிவமும் தோன்றும்.

முதல் தோகுதியின் முதல்வெட்டு

X—Y பக்கத்துக்கு நேர்கோணமாக வெட்டவேண்டும் (படம் 6.)

இரண்டாம் வேட்டு

A—X பக்கத்துக்கு நேர் கோணமாக வெட்டவேண்டும்
(படம் 7.)

மூன்றாவது வேட்டு

X—Y பக்கத்துக்குக் கூர்க்கோணமாக வெட்டவேண்டும்
(படம் 8.)

நான்காவது வேட்டு

A—X பக்கத்துக்குக் கூர்க்கோணமாக வெட்டவேண்டும்
(படம் 9.)

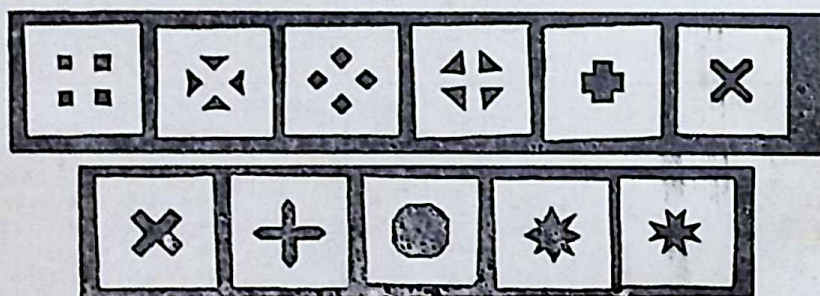
ஐந்தாவது வேட்டு

X முலைக்கு வட்டமாக வெட்டுவது (படம் 10.)

ஆறாவது வேட்டு.

X—Y பக்கத்திலிருந்து X-க்குப் பாதிவட்டவடிவமாக வெட்டுவது (படம் 11.)

வெட்டியவைகளைக் கறப்புக் காகிதத்திலாவது பழைய நோட்டுப் புஸ்தக அட்டைகளிலாவது ஒட்டிவைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இண்டாவது தொகுதி—இரு வேட்டுவேலை

படம் 13.

இரண்டாவது தொகுதி

இவையாவும் இரட்டை வெட்டுக்களால் ஆனவை. இரட்டை வெட்டு என்றால் சுத்தரிக்கோலின் நிலையையாவது காகிதத்தின் நிலையையாவது வித்தியாசப்படுத்தி இரண்டுமுறை வெட்டுவது என்று பொருள்.

முதல் வெட்டுப்படம் :— $X—Y$ -க்கு நேர்கோணமாக நடு முக்கோணமட்டும் வெட்டுதல். பின்பு, கீழ்நோக்காய் $X—Y$ -க்குச் சமதூரமாக வெட்டுதல் (படம் 12.)

2-ஆவது வெட்டுப்படம் :— $X—Y$ இலிருந்து நேர் கோணமாகவும் $A—X$ -க்குச் சமதூரமாகவும் வெட்டுதல்.

3-ஆவது வெட்டுப்படம் :— $A—X$ -க்கு நேர்கோணமாகவும் பின்பு $A—X$ -க்குச் சமதூரமாகவும் வெட்டுதல்.

4-ஆவது படம் :— $A—X$ -இலிருந்து நேர்கோணமாகவும் $X—Y$ க்குச் சமதூரமாகவும் கீழ்நோக்காய் வெட்டுதல்.

5-ஆவது :— $X—Y$ யிலிருந்து நேர்கோணமாக நடு முக்கோண மட்டும் வெட்டுதல். பின்பு $X—Y$ க்குச் சமதூரமாகக் கீழ்நோக் காய் வெட்டுதல்.

6-ஆவது :— $X—Y$ -க்கு நேர்கோணமாகவும், $A—X$ -க்குச் சமதூர மாகவும் வெட்டுதல்.

7-ஆவது :— $A—X$ இலிருந்து நேர்கோணமாகவும் பின்பு $A—X$ -க்குச் சமதூரமாகவும் வெட்டுதல்.

8-ஆவது :— $A—X$ -க்கு நேர்கோணமாகவும், $X—Y$ -க்குச் சமதூரமாகவும் வெட்டவேண்டும்.

9-ஆவது :— $A—X$ லிருந்து நேர்கோணமும் $X—Y$ லிருந்து நேர்கோணமும் வெட்டவேண்டும். இருவெட்டும் முக்கோணத் தின் நடுவில் சந்திக்கும்.

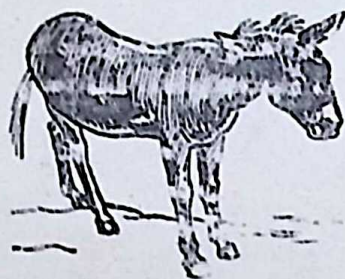
10-ஆவது :— $A—X$ லிருந்து கூர்க்கோணமும் $X—Y$ லிருந்து கூர்க்கோணமும் வெட்டவேண்டும். இருவெட்டும் கீழ்நோக்காய் முக்கோணத்தின் நடுவில் சந்திக்கும்.

11-ஆவது :— $A—X$ லிருந்து அகல்கோணமும் $X—Y$ லிருந்து அகல்கோணமும் மேல் நோக்காய் வெட்டவேண்டும். இரு வெட்டும் முக்கோணத்தின் நடுவில் சந்திக்கும்.

முதலில் ஒரு வெட்டுப் பூக்களையும் பின்பு இருவெட்டுப் பூக் களையும் வெட்ட நன்றாய்ப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். பின்பு இவை களை நேர்கோடாக வெட்டுவதற்குப் பதிலாக வளைவு கோடாக வெட்டலாம். இவ்வாறு செய்வதால் பலவகையான அழகிய பூக் களையும் வடிவங்களையும் வெட்ட முடியும்.

விநோதமான பாடகர்கள்

ஒரு கிழட்டுநாய் நடக்கமுடியாமல் தெருவிலே மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அப்போழுது அதன் எதிரிலே ஒரு நொண்டிக் கழுதை வந்தது.

நாய் அந்தக் கழுதையைப் பார்த்து, “வண்ணு னுக்குப் பிரியமானவனே, நீ எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டது. அதைக் கேட்ட கழுதை, “நான் கிழவனாகிவிட்டேன். என்னால் முன்போல அதிக மூட்டை சுமக்க முடியவில்லை. அதனால் என் எனுமான் என்னை அடித்துத் துரத்திவிட்டான். எனக்கு நன்றாகப் பாடத்தெரியும். நான் பட்டணம் போய் அங்கே பாட்டுப்பாடி ஜீவனம் செய்யப் போகிறேன்” என்றது.

நாய் அதைக்கேட்டவுடனே, “என்னையும் என் எனுமான் ஓட்டிவிட்டான். நான் முன்போல வீட்டைக் காக்கிறது இல்லையாம். எனக்கும் கொஞ்சம் பாடத்தெரியும். நானும் உன்னோடு வரலாமா?” என்றது.

“அப்படியானால் சரி; நான் பாடினால் நீ பின்பாட்டுப்பாடலாம்; வா” என்று கழுதை சொல்லியது.

இரண்டும் சேர்ந்து போகும் போழுது, ஒரு பூனை எதிரே வந்தது.

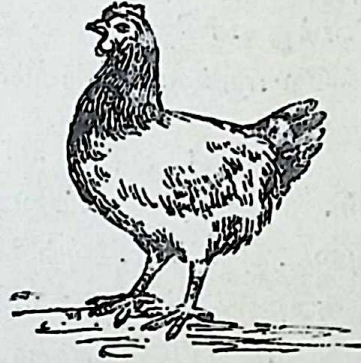
பூனை :—நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?

கழுதை :—நாங்கள் பட்டணம்போகிறோம். எங்கள் எஜமானர்கள் எங்களை வேண்டாமென்று துரத்தி விட்டார்கள். பட்டணம்போய் அங்கே பாட்டுப்பாடி ஜீவனம் செய்யப்போகிறோம். நீயும் வருகிறாயா?

பூனை :—ஆஹா, வருகிறேன். என்னுடைய எஜமானி வீட்டைவிட்டு என்னை ஓட்டிவிட்டாள். வீட்டிலே உள்ள எலிகளைச் சரியாக நான் பிடிக்கிறதில்லையாம். நல்ல வேளையாக உங்களைக் கண்டேன். நீங்கள் பாடினால் நான் சுருதிபோடுவேன்.

கழுதை :—சந்தோஷம் ! வா, மூன்று பேரும் போகலாம்.

அப்பொழுது எதிரிலே
ஒரு கோழிவந்தது.

கோழி :—நீங்கள் எல்லோரும் எங்கே போகிறீர்கள்.

கழுதை :—நாங்கள் பட்டணம் போகிறோம். அங்கே பாட்டுப்பாடி வயிறு வளர்க்கப் போகிறோம்.

கோழி :—அப்படியா ! ஆனால், நானும் உங்களோடு வரலாமா? நான் உங்கள் பாட்டுக்குத் தக்கபடி தாளம்போடுவேன்; சில சமயங்களில் நாட்டியங்கூட ஆடுவேன். என் குரல்கூட நன்றாயிருக்கும்.

கழுதை :—பேஷ் ! நீயும் வா ! நாம் நாலுபேரும் போகலாம்.

நான்கு பாடகர்களும் ஒரு காட்டை அடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது இருட்டிவிட்டது. ராத்திரியைக் கழிக்கவேண்டுமே! கழுதை வழியில் படுத்துக்கொண்டது. நாய் ஒரு மரத்தடியில் படுத்தது. பூனை மரத்தின்மேல் ஏறி ஒரு கிளையில் உட்கார்த்துகொண்டது. கோழி இன்னும்

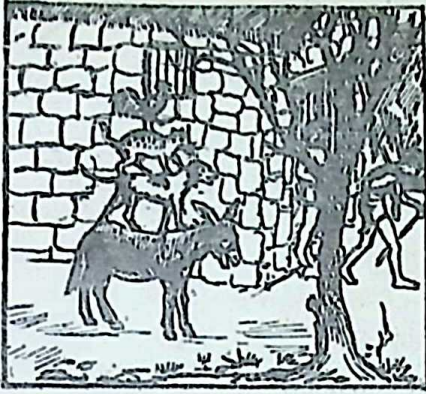
உயரத்தில் ஏறியது; மரத்தின் உச்சியில் ஏறியது. அங்கேயிருந்து பார்த்தது. கொஞ்ச தூரத்தில் விளக்கு எரிசிற ஒரு வீடு தெரிந்தது. அதைக் கோழி எல்லோருக்கும் சொல்லியது.

உடனே நாலு பாடகர்களும் துள்ளி எழுந்தார்கள். அந்த வீட்டை அடைந்தார்கள். அங்கே இருந்த ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தார்கள். உள்ளே யார் இருந்தார்கள் தெரியுமா? சில திருடர்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

“இவர்களை நாம் துரத்திவிடவேண்டும். அதற்கு என்ன செய்யலாம்?” என்று நான்கு பாடகர்களும் சேர்ந்து யோசித்தார்கள். “நாம் நாலுபேரும் சேர்ந்து பாடுவோம்; இவர்கள் பயந்து ஓடிப் போய்விடுவார்கள்” என்று தீர்மானம் செய்தார்கள்;

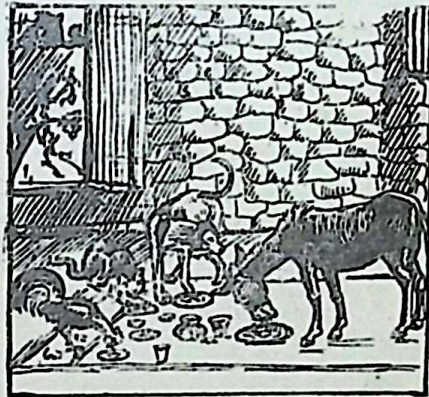
உடனே கழறாத கிழே நின்று கொண்டது.

அன்மேல் நாய் ஏறி
நின்று கொண்டது;
அதன் மேலே பூனை
ஏறி நின்றது; எல்லோ
ருக்கும் மேலே கோழி
ஏறி நின்றது; அப்பு
றம் எல்லாரும் சேர்ந்து
ஒரேயடியாகக் கத்தினா
கள். அப்பா! என்ன
பயங்கரமான சத்தம்!

அதைக்கேட்ட திருடர்கள், “அடே, ராக்ஷஸன்
கத்துகிருன்போல் இருக்கிறது” என்று பயந்து
ஓடிப்போய் விட்டார்கள்.

வினோதமான பாடக்களாகிய நாலுபேரும்
சிரித்தார்கள். அவர்
கள் காரியம் ஜயமல்
லவா? பின்பு நாலுபே
ரும் உள்ளே போனா
ர்கள். அங்கே இருந்த
சாப்பாட்டை வயிறு
நிறையத் தின்றார்கள்.
அந்த வீட்டையே தங்
கள் சொந்தவீடாக
வைத்துக் கொண்டா
ர்கள்.

[எஸ். ஜகந்நாதன்]

கூ ந் த ல்

வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்

‘ஓரே ஓர் ஊரில் ஒரு ராஜா இருந்தான். அவனுக்கு மிகவும் அழகான பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். அவளுடைய அழகை வர்ணிக்க ஆயிரம் தலை படைத்த ஆதி சேஷனாலும் முடியாது; அப்படியானால் ஓரே ஒரு நாக்கு உடைய மனிதர்களால் எப்படி முடியும்? ராஜா பெண் ஒரு நாளைக்குக் குளிப்பதற்காக நதிக்குப் போனான். அரண்மனையில் இருந்து நதிக்குச் செல்லுவதற்கு ஒரு கரங்கம் தோண்டப்பட்டிருந்தது. இதன் வழியாகத்தான் ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படாமல் ராஜஸ்திரீகள் நதிக்கு ஸ்நானம் செய்யச் செல்லுவது வழக்கம். ராஜா பெண்ணும் தன் தோழியை அழைத்துக் கொண்டு கரங்கத்தின் வழியாக நதிக்குச் சென்றான். ஸ்நானம் செய்து விட்டு வீடு திரும்பினான். ஆனால் அவன் தலைமயிரில் ஒன்று ஸ்நானம் செய்யும்பொழுது நதியில் விழுந்து விட்டது. இது நதியின் பிரவாகத்தால் அடித்துக் கொண்டு போகப் பட்டு, வெகு தூரம் சென்ற பின்பு கரை ஓரமாக ஒதுங்கிக் கிடந்தது. ராஜா பெண்ணுடைய மயிர் ஒவ்வொன்றும், சுண்டு விரல் பருமனுக்கு, சுறுசுறு வென்று, நாலு முழ நீளமிருக்கும். வேட்டையாடிக் களைத்துப் போன ஒரு ராஜ குமாரன், தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ளுவதற்காக நதிக்கு வந்தான். இந்தக் கூந்தலைக் கண்டதும், ‘ஆஹா? இந்த ஒரு மயிரே இவ்வளவு அழகாக இருக்கும் பொழுது, இது எந்த மங்கையின் தலையில் இருந்து உதிர்ந்ததோ அவள் எவ்வளவு வனப்பு வாய்ந்தவளாக இருக்க வேண்டும்!’ என்று ராஜ குமாரிமேல் அந்த க்ஷணமே மோகம் கொண்டான்.’

இது ஒரு பாட்டி கதை. ராஜ குமாரன் கூந்தலுக்கு உரியவளை இன்னார் என்று அறிந்து கொள்ளுவதற்காகச் செய்த

குழ்ச்சிகளும், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து, பாஸ்பாக் காதல் கொண்டதும், பிறகு விதிப்பயனாகப் பிரிய நேரிட்டதும், கடைசில் மறுபடியும் ஒன்று சேர்ந்து சுகமாக வாழ்ந்ததுமாகிய கதை தாம்புக் கயிறு போல் நீளமாகச் செல்லும். குழந்தைப் பருவத்தில் இந்தக் கதையைக் கேட்ட பொழுது, 'நமக்கும் இந்த ராஜாவின் பெண்ணைப் போல் கூந்தல் இருக்கக்கூடாதா!' என்ற ஆசை என் மனதில் தோன்றினதுண்டு. இப்பொழுது ஒரு விரல் பருமனுக்கு ஒவ்வொரு மயிரும் இருந்தால் பார்வைக்கு விகாரமாக அல்லவா இருக்கும் என்ற எண்ணம் மனதில் தோன்றுகிறது. இதனால் தான் குழந்தைப்பருவத்தில் இருக்கும் கபடமின்மையை நாம் வயதாக ஆக இழந்து விடுகிறோம் என்று கூறுகிறார்கள் போலும்!

அது அப்படியானாலும், கறுகறுப்பாக, அடர்ந்து, சுருட்டை சுருட்டையாக, நீளமாக இருக்கும் கூந்தலை விரும்பாதவர்கள் இல்லை என்று சொல்லாம். சில பேர்களுக்கு இயற்கையிலே நல்ல அடர்த்தியான மயிர் முளைத்து விடுகிறது. இவர்களுக்குக் கூந்தலைப் பற்றிய விசாரமே இல்லை. மற்றவர்களும் சற்றுச் சிரமம் எடுத்துக் கொள்ளுவதால், மனோரதத்தைத் திருப்தி செய்ய முடியா விட்டாலும், கூடிய வரையில் தலையில் முடி உள்ளவர்களாக இருக்கலாம். இதற்குச் சிலவிதிகளை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

செவ்வாயும், வெள்ளியும் எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்வது என்ற நம் முன்னோர்களுடைய பழைய வழக்கத்தைக் கைவிடாமல் அனுசரிப்பதால், கூந்தல் நல்ல ஆரோக்கியமான நிலையில் இருக்கும். தலையில் அழுக்குச் சேராமல் சுத்தமாக இருக்கும். பொருகு முதலிய தொந்தரவுகள் ஏற்படாது. ஒரு வீசை சிகைக்காய்க்கு ஐந்து பலம் வெந்தயம் என்ற கணக்கில் சிகைக்காய்ப்பொடி இடிக்கும் பொழுது வெந்தயத்தையும் கலந்து தயாரித்துக் கொள்ளுவதால், கூந்தல் பளபளப்பாகவும் மிருதுவாகவும் இருப்பதுடன், தலைக்கும் குளிர்ச்சி ஏற்படும். தலைக்குச் சிகைக்காய் தேய்க்கும் பொழுது, கூந்தல் சிக்காகாமல் இருக்கும்படி மெதுவாகக் கசக்கித் தேய்க்க வேண்டும். ஸ்நானம் செய்து முடிந்ததும் ஈரமாக இருக்கும் கூந்தலை அப்படியே முடிந்து விடாமல், சற்று மயிரை ஆற்றிக் கோத வேண்டும். 'தொட்டுக் கெட்டது கண்; தொடாமல் கெட்டது தலை' என்பது ஒரு பழமொழி.

கிடுக்கு எடுக்கும் பொழுது 'நுனியில் கிடுக்குத் தங்கிக் கொண்டு மயிரை இழுத்து வலிக்கச் செய்கிறது என்று சிலர் நுனி மயிரைக் கொஞ்ச நீளத்திற்கும் கத்தரித்து விடுகிறார்கள். கூந்தலை இவ்விதம் கத்தரிப்பது சமீபத்தில் ஏற்பட்ட வழக்கந்தான். ஆனால்

அதற்குள் அதை எந்தத் திசையில் கத்தரிக்க வேண்டும், எப்பொழுது கத்தரிக்கக் கூடாது என்றெல்லாம் விதிகள் ஏற்பட்டு விட்டன. கூந்தலை துலியில் கத்தரிக்க விரும்புவோர்கள் அமாவாசை தினத்தன்று, இரவில் நல்ல வேளை பார்த்து, இரண்டு அங்குலத் துக்குமேல், முன்று அங்குலத்துக்கு உள்பட்ட நீளத்தைக் கத்தரித்து எடுத்து, அந்த மயிரை ஒரு கொடிமேல் போட வேண்டுமாம். இவ்விதம் செய்வதால், வளர்பிறைச் சந்திரனைப் போல் கூந்தல் அடர்ந்து வளர்ந்து வளர்ந்து, கொடியைப் போல் நீளமாகவும் ஆகுமாம். தேய் பிறைக் காலத்தில் கூந்தலைக் கத்தரித்தால், கூந்தல் தேய்ந்து உதிர்ந்து விடுமாம். இவ்வளவு ஐதிகங்களும் அதற்கு ஏற்பட்டு விட்டன !

இந்த நம்பிக்கைகள் ஒரு புறம் இருக்க, பொதுவாக, கூந்தலின் துலியைக் கத்தரிப்பதினால் மயிரின் வலிவு குன்றுகின்றது என்று கூறுகிறார்கள். கூந்தலின் துலியின் நீளத்தைக் குறைக்க விரும்புகிறவர்கள் பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பின் உதவியால் வேண்டிய அளவிற்குப் பொசுக்கி விட வேண்டும். இவ்விதம் பொசுக்குவதற்கு முன், தேவையான நீளத்துக்கு ஓர் அங்குலத்திற்கு மேல் மயிரை ஓர் ஈரத்துலியினால் சுற்றி வைக்க வேண்டும். இவ்விதம் செய்வதால் அபாயங்கள் ஏற்படாமல் இருக்கும். இந்த முறையில் கூந்தலின் நீளத்தைக் குறைப்பதனால், கூந்தல் வலிவு குன்றாமல் இருப்பதுடன் நன்றாகவும் வளரும்.

தேங்காய் எண்ணெயோ, நல்ல எண்ணெயோ, அல்லது தைலக் கனோ, எதுவானாலும் சரி, தலைக்குத் தடவும் எண்ணெயை அடிக்கடி மாற்றக் கூடாது. ஓர் எண்ணெயைத் தடவுவதை விட்டு, மற்றோர் எண்ணெய்க்கு மாற்றுவதனால் கூந்தல் உதிரும். தடவும் எண்ணெய் மயிர்க் கால்களில் நன்றாகப் படும்படி, கிரல்களில் எண்ணெயைத் தோய்த்துக்கொண்டு தடவ வேண்டும். முன் நெற்றி மயிரை முன் போல் இழைய இழைய இப்பொழுது அநேக மாக யாரும் வாரிக் கொள்ளுவதில்லை. இவ்விதம் வாரிக் கொள்ளுவது தற்காலத்தில் அநாகரிகமாகவே கருதப்படுகிறது. முன் நெற்றி மேல் மயிர் சுருண்டு நிற்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்கள், மேல் மயிரைத் தூக்கி விட்டு அடி மயிரைக் குட்டையாக வெட்டி விட வேண்டும். இதற் கென்று கிற்கப்படும் (கர்லிங்-பின்ஸ்) ஊசி களை வாங்கி இரவில் மயிரை அதில் சுருட்டி வைப்பதால் கூந்தல் சுருட்டை சுருட்டையாக இருக்கும். முன் நெற்றிமயிர் சுற்று நீண்ட பின், அதைச் சிறியபின்னலாக இரவில் பின்னி வைத்தால், காலையில் அகிழ்த்தபின் படிப்படியாக நிற்கும். செம்பருத்திப் பூவை நன்றாகக் கசக்கி, அதன் கொழுக்கொழுப்பான ரசத்தைத் தேய்த்து ஸ்காநம் செய்வதால், கூந்தல் செழுமையாக வளர்வதுடன், கறுப்பாகவும் இருக்கும்.

சிறுகதைப் பரிசு

ஸ்ரீமான் பிச்சமூர்த்தி, பி. ஏ. அவர்கள் (கும்பகோணம்) கலைமகள் சிறுகதைப் பரிசு பெற்றன ரென்பதைச் சந்தோஷத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இந்தப் பரிசுக்காகப் பல கதைகள் வந்தன. பெண்கள் பலர் கதைகள் எழுதியனுப்பியிருக்கிறார்கள். வந்த கதைகளுள் வெளியிடக் கூடிய சிலவற்றைப் பொறுக்கிவைத்திருக்கிறோம். அவை அவ்வப்பொழுது கலைமகளில் வெளிவரும். நண்பர் பிச்சமூர்த்தியின் கதையைப் படிப்பவர்கள் கதை எழுதும் ஆற்றல் அவர்பால் நன்கு அமைந்திருப்பதை உணர்ந்து பாராட்டுவார்கள்.

தமிழ் அன்பர் மகாநாடு

தமிழ் அன்பர் மகாநாடு சென்ற டிசம்பர் மீ 23, 24-ஆம் தேதிகளில் சென்னைப் பச்சையப்பமுதலியார் கலாசாலையில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. கல்விமந்திரி கனம் திவான்பகதூர் குமாரசாமி ரெட்டியாரவர்கள் தலைமை வகித்தனர். சாதி, சமயம், சமூக வாழ்க்கை முதலியதுறைகளில் பலதிறப்பட்டகொள்கைகளை உடையவர்கள் மகாநாட்டுக்கு வந்து தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார்கள்.

மகாநாட்டில் ஸ்ரீமான் கே. வி, கிருஷ்ணசாமி ஐயர் அவர்கள், ஸ்ரீமான் டாக்டர் ராஜா ஸர் அண்ணாமலை செட்டியாரவர்கள், ஸ்ரீமான் மகா மகோபாத்தியாய தாஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் முதலியவர்கள் செய்த பிரசங்கங்கள் தமிழ் நாட்டினருக்கு மிகவும் பயன்படத்தக்கனவாக இருக்கின்றன. அதுபவசாத்தியமாகத் தொண்டு புரிய முற்படுவோர்களுக்கு அப் பிரசங்கங்கள் நல்ல வழிகாட்டிகளாகும். அவற்றிலிருந்து சிலபகுதிகள் பின்பு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லோருக்கும் விளங்கும் எளிய தமிழ்நடையை அறிஞர்கள் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்து யாவராலும் ஆதரிக்கப்படுவதாகும். பாஷையினால் பல நன்மைகள் உண்டாகும் என்ற நம்பிக்கையும் பாஷையினிடத்தில் உண்மை அன்பும் உண்டாகவேண்டுமாயின் எளிய நடையில் புத்தகங்கள் நிரம்ப எழுதப்பட வேண்டும்.

மகாநாட்டில் செய்யப்பெற்ற தீர்மானங்கள் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் இன்றியமையாதனவாகும். அவற்றுள், "தற்காலத்திற்கு வேண்டிய விஞ்ஞானசாஸ்திரம் முதலிய கலைகள் அனைத்தையும் தமிழ்மக்கள் தம் தாய்மொழி வாயிலாகவே தெரிந்துகொள்ளுவது

அவசியமாதலால், சாதாரண ஜனங்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் ஏற்றவகையில் அக்கலைநூல்கள் தமிழில் வெளிவருவது இன்றியமையாததென்று இம்மகாநாடு கருதுகின்றது" என்ற தீர்மானம் மிக முக்கியமானது.

இந்தத் தீர்மானத்துட் கூறப்பட்டது கலைமகளின் நோக்கங்களில் ஒன்றுவதையும் அந்நோக்கம் நிறைவேறுதற்குரிய வழிகளில் 'கலைமகள்' தன்னால் இயன்ற தொண்டை இயற்றிவருவதையும் அன்பர்கள் அறிவார்கள். "பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் நன்றாக அறிந்த பயன்பெறவதற்கு அவசியமான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும்" என்ற தீர்மானம் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாகும். தமிழ் இலக்கிய அறிவு குறைவதனால்தான் அதன்கண் அன்பு குறைகின்றதென்பதை ஸ்ரீ மகா மகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் தம் பிரசங்கத்தில் நன்றாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். கலைமகளின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகிய, "தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் நாட்டுக்கதைகளையும் பாட்டுக்களையும் திரட்டிப் பாதுகாப்பது அவசியம்" என்ற தீர்மானம் தமிழர்களுடைய சிறப்புக்கு ஒரு காரணமாகும். இவையும் மற்றத் தீர்மானங்களும் தமிழன்பர்களால் செயலில் வெளிக்காட்டப்படுவன் தமிழ்மொழி மிகச் சிறந்த நிலையை அடையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

டாக்டர் ராஜா ஸர் அண்ணாமலை

செட்டியாரவர்கள் விரிவுரை

தமிழில் வசன கடைக்கு உறுதியான நிலை இன்னும் ஏற்படாதது வருத்தத்தக்கது. எது கல்ல வசனகடை என்ற ஒரு கேள்வி ஏற்படுமானால், எத்தனைபேர் அதற்குப்பதில் சொல்லுவார்களோ அத்தனை விதமாக அதற்குப் பதிலும் இருக்கும். இந்த நிலை மொழிவளர்ச்சிக்குப் பெரியதொரு தடையாக இருக்கின்றது. எளிய நடையில் ஓளிய சொற்களைக் கலந்து எவரும் எளிதில் அறியக்கூடிய தன்மையில் எழுதவேண்டுமென்பதை மனத்திற் கொண்டு அவ்வாறு எழுதாமல், மனம்போனவாறெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டு போகவிடுவது பாஷையின் உயர்வுக்கு நிச்சயமாய்த் தீமையைத் தாக்கூடியது. செய்யுள் நூல்களில் வழங்கும் சொற்களைத் தேடிப்பிடித்தும் வழக்கத்திலில்லாத சொற்களைப் புதிது புதிதாகக் கண்டுபிடித்தும், பொருட் பொருத்த மில்லாமல் அச்சொற்களை வழக்கி, யாருக்கும் ஒன்றுமே விளங்காமல் தம் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியாலையே பிரதானமாகக் கொண்டு, இதனைப் படிப்பவர்கள் எவர் என்பதைக் கனவிலும் கருதாமல், விடாப்பிடியோடும் ஆவேசத்தோடும் எழுதப்படுகிற புத்தகங்கள் பாஷையின் முன்னேற்றத்திற்குக் கேடு விளைப்பனவையாம்.

*

*

*

*

நாட்டு மக்களுக்குக் காலத்திற்கேற்றபடி கல்லறிவு தாக்கூடிய நூல்களை மேல் நாட்டு அறிஞர்கள் தத்தம் மொழிகளில் பல்லாயிரக் கணக்காக எழுதிவைத்துள்ளார்கள். தினந்தோறும் புதிய புதிய நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அந்த நூல்களினின்றும் இப்பொழுது வேண்டிய நூல்களை கல்ல கடைவில் மொழிபெயர்த்தால், மொழிபெயர்க்கும்போது சில சொற்களுக்குச் சரியான பிரதிபதம் எழுதமொழியில் காணமுடியாது. இது இயற்கையே. சரியான சொற்கள் கிடைக்காவிட்டால், அதேசொற்களை

உபயோகித்துவிடலாம். அதனால் பாஷைக்குக் குறைவென்று எவரும் கூற முடியாது.

*

*

*

*

ஒரு பாஷை இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் நாட்டில் பிறபாஷை பேசுவோர் வந்து சேர்வதும், அந்தப் பிறபாஷையின் சொற்களும் கருத்துக்களும் அதிற் கலப்பதும் இயற்கை. அக் கலப்பினைத் தவிர்த்துவிட்டுத் தனியாகவே நிற்பேன் என்ற பாஷை எங்கேனும் தன்னலம்பெணுமா? அப்படி ஒதுக்கி நிற்கலாமா நம் தமிழ்மொழி? ஆங்கில பாஷை இங்ஙனம் ஒதுக்கிநின்ற உலகெலாம் மதிக்கத்தக்க உன்னத நிலையை அடைந்தது? ஆனாலும் பாஷையின் சிறப்பியல்புகளைக் குறைக்கக்கூடிய எந்தக்கலப்பும் விரும்பத்தக்கதன்று. நாம் பேசுகின்ற பேச்சில் எத்தனை ஆங்கிலச்சொற்களைக் கலந்து பேசுகிறோம். வேண்டாம் என்று தள்ளிப் பார்த்தாலும் முடிகின்றதா?

மகா மகோபாத்தியாய டாக்டர்

உ. வெ. சாமிநாதையரவர்கள் செய்த வரவேற்புப் பிரசங்கம்

பழைய நூல்கள் உரைகள் முதலியவற்றை நாம் நன்றாகப் பயின்ற

அறிந்துகொள்ள வேண்டும்; அவற்றைத் தமிழ் நாட்டினர் யாவரும் நன்றாக அறிந்து பயனடையும்படி செய்யவும் வேண்டும். பாடஞ் சொல்லுதலே அதற்கு உரிய சிறந்த முறையாகும்.

*

*

தமிழ் வசனநடையை ஒருவகைப்படுத்த விரும்பும் அன்பர்கள், 'எழுதும் பாஷை வேறாக இருக்கிறதே' என்று எண்ணுவதிற் பயனில்லை. பிழையின்றி ஓய்ந்நவரையில் யாவருக்கும் விளங்கும் சொற்களையே எழுதும் பழக்கத்தை மேற்கொள்வதே நல்ல முறையாகும். வழக்கற்ற சொற்களையும் திரி

சொற்களையும் வசனநடையில் கூடியவரையில் விலக்குதல் நன்று. தமிழ் நாட்டினர் தம் கருத்தை எளிதில் அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதை, எழுதபவர்கள் மனத்திற்கொண்டு எழுதுவதுதான் பயனை அளிக்கும். பேசினாலும் எழுதினாலும் கருத்தை அறிவிக்கும் நோக்கத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டுமேயன்றிக் கடினநடையைக் கைக்கொள்ளுதல் கூடாது; கொண்டால், 'தமிழே கடினமானது' என்ற எண்ணம் தமிழ் மக்களுக்கு உண்டாகிவிடும்.

சென்ற முப்பது வருஷங்களில் கணக்கற்ற வசன புத்தகங்கள் தமிழில் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் திருத்தமான கட்டையை உடையவை சிலவே. மாணவர்களுக்காக எழுதப்படும் புத்தகங்கள் இக்காலத்தில் மிக அதிகமாக வெளிவருகின்றன. வகுப்பின் தாத்திற்கும் பழக்கும் கால அளவுக்கும் ஏற்றவண்ணம் திருத்தமாக அவை அமைந்தால் என்றாக இருக்கும்.

இக்காலத்தில் விருத்தியாகவரும் சாஸ்திர அறிவு தமிழ் மக்களிடத்தும் என்றாகப் பரவவேண்டுவது இன்றியமையாததாதலின் அத்திறையிலுள்ள நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுதல் அவசியமேயாகும். ஆனால், அவ்வகை மொழி பெயர்ப்புக்கள் ஒரே முறையாக இருக்கவேண்டும். சாஸ்திர ஸம்பந்தமாகவும் பொருளின் பெயர்களாகவுமுள்ள மற்றப் பாவைச் சொற்களும் வேறு சிலவகைச் சொற்களும் இப்பொழுது சாதாரணமாகத் தமிழில் வழங்குகின்றன. அவற்றை மாற்றிப் புதியசொற்களை உபயோகிக்கத் தொடங்கினால் அச்சொற்கள் தமிழ்நாடு முழுவதும் வழக்கத்தில் அமைவதற்கு நெடுங்காலம் ஆகும். சொற்களின் வழக்கமும் அவற்றின் பொருள் எளிதில் விளங்குதலும் முக்கியமே யன்றி எல்லாம் தனித் தமிழ்ச் சொற்களாகவே இருக்கவேண்டுமென்பது அதுபாவத்தில் இயலுவதன்று.

பண்டைக்காலப் புலவர்கள் உடமொழிப் புலவர்களோடு மனங்கலந்து பழமி அவர்களுடைய கருத்துக்களையும் சொற்களையும் தங்கள் நூல்களில் ஆண்டிருக்கிறார்கள். உடமொழியின் தொடர்பினால் தமிழ்மக்கள் எவ்வளவோ அரிய கருத்துக்களை அறிந்து பயனுற்றிருக்கிறார்கள். ஒரு பாவை வேறுபாவையின் தொடர்பினால் விரிவுறும். அதனால் அப்பாவையின் அழகு ஒருபோதும் குறையாது.

பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் வழக்கம் இப்போது அதிகரித்து வருகின்றது. ஆதலின் தமிழ்ப் பத்திரிகையை எடுத்துக்கொள்ளுபவர்கள் தங்களுடைய கடமையை என்றாக உணர்ந்து தேசகேசமத்தையும் பாவையின் என்மையையும் கருதித் தமிழ்ப் பயிற்சியுள்ளவர்களை உடன் வைத்துக்கொண்டு உழைத்து வருதல் தமிழகத்துக்குப் பாமோபகாரமாக இருக்கும்.

தமிழ்நாட்டார் பேசும்பொழுதும் எழுதும்பொழுதும் தமிழ்ப் பாவையையே உபயோகிக்கவேண்டும். ஆங்கிலம் அறிந்தவர்களிற் பெரும்பாலோர் ஆங்கிலத்திலே நினைக்கிறார்கள்; அவர்களால் ஆங்கிலச் சொற்கள் கலவாமற் பேசமுடியவில்லை. இத்தகைய நிலை ஒரு பெருங் குறையல்லவா? ஆங்கிலம் படித்தவர்களிற் பெரும்பாலோர் கடிதங்களைத் தமிழில் எழுதும் பழக்கத்தை அடியோடே விட்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் மிக அழகாகவும் மற்றவர்கள் வியக்கும்படியாகவும் பேசியும் எழுதியும் வருகிறார்கள். அம் முயற்சிகளையே தாய்மொழியிலும் கொள்ளுதல் முத்தகடமையன்றோ?

தமிழ் நூல்களைத் தக்க அறிஞர்களைக்கொண்டு வெளியிட முயற்சி செய்யவேண்டும். ஒருவர் மேற்கொண்ட முயற்சியையே பலர் மேற்கொண்டு உழைப்பதைக் காட்டிலும் பலவகை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு உழைத்தால் தமிழ் பலதிறையிலும் விருத்தியடையும். ஒருவர் உழைப்பினால் செய்த ஒன்றையே பலவேறு வகையிற் கைக்கொண்டு பல உருவத்தில் தம்முடைய உழைப்பின் பயனாக வெளியிடுதல் முறையாகாது. தமிழ் அறிஞர்கள் தங்களுடைய ஆற்றலைத் தனித்தனியே காட்டும் முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்

சரித்திரம்—முதற்பாகம்

19-ம் நூற்றாண்டிலே தமிழுலகிலே புகழ்சிறந்து விளங்கிய தமிழ்ப் பெரியார்கள் மூவர். அவர்கள் யாரெனில் ஸ்ரீ ஆறமுத நாவ ரவர்களும், ஸ்ரீ இராமலிங்கசுவாமிகளும், ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவர்களும். நாவலர் பெருங் கல்வியாளராக விளங்கியவர்; இராமலிங்க சுவாமிகள் பெருங்கவிஞராக விளங்கியவர்; பிள்ளை யவர்கள் கல்வியிலும் கவித்துவத்திலும் சிறந்து விளங்கியவர். நாவலர் சமயப்பற்றும் பாஷாபிமானமும் ஒருங்குடையவராய், தமிழ்காட்டிற் பலவிடத்துஞ்சென்று பலராலும் அபிமானிக்கப்பெற்று, தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் பிழையறப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்து, சிதம்பரத்தில் வித்தியாசாலை ஒன்று ஸ்தாபித்துத் தமிழ்ச்சர்வ கலாசாலை யொன்று ஏற்படுத்தவேண்டுமென்ற பெருநோக்கத்தோடு பெரிதும் உழைத்து வந்தவர்; ஓர் ஆசிரிய பரம்பரைக்குத் தலைவராய் நடைபிடிப் பிரமசாரியாயிருந்தவர். இராமலிங்கசுவாமிகள் வெகுநாள் மாகத் தமிழ் நாட்டிற் கரைபுரண்டு பெருகிவந்த பக்திப் பெருவெள்ளத்தை அணைகோலி, தமது கவிதாமார்க்கத்திற் செல்லவிட்டு, கவியின் இசையினிமையால் தமிழ்மக்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு, இல்லறத்துறந்து வாழ்ந்தவர்; ஒரு பக்தபரம்பரைக்குத் தலைவராய்த் திகழ்ந்தவர். பிள்ளையவர்கள் தாம் இருந்தவிடங்களையே கலாசாலைகளாக்கி, தம் கல்விரம்பிய கவிகளால் தமிழ்காட்டுப்

திருவாவடுதுறையாநீனத்து மகாவீத்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம்—முதற்பாகம்; ஸ்ரீ மகாமகோபாத்தியாய தாஷினுத்ய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியது; கிடைக்கும் இடம்: தியாகராஜ விலாஸம், பிள்ளையார் கோயில் தெரு, திருவேட்டிசுவரன் பேட்டை, சென்னை; விலை ரூ. 2—0—0.

பிரதேசங்களே நிரப்பி, பிரபுக்களாலும் ஆதினங்களாலும் ஆதரிக்கப் பெற்று, இல்லறத்தே கடைபோக நின்றவர்; ஓர் வித்வத் பாரம்பரைக்குத் தலைவராய் விளங்கியவர். இம்மூவருள், காவலரது சரித்திரம் செய்யுள் கடையிலும், வசன கடையிலும் எழுதப்பெற்று வெளிவந்துள்ளது. இராமலிங்கசுவாமிகள் சரித்திரம் செய்யுள் கடையில் வெளிவந்துள்ளது. பிள்ளையவர்கள் சரித்திரத்தின் முதற்பாகம் இப்போதுதான் அவர்களுடைய உத்தம மாணுக்கராகிய மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களால் முதன்முறை வெளியிடப்படுகின்றது.

இச்சரித்திரம் வெளியிடப்பெற்றது இப்போதெனினும், இதனை எழுதுதற்கான முயற்சி சுமார் 45 வருஷங்களுக்கு முன்பே தொடங்கப்பெற்றதாகும். 'செய்வன திருந்தச்செய்' என்பதற்கு இலக்கியமாக இதன் ஆசிரியரது செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் உள்ளது. இச்சரித்திரத்திற்குரிய செய்திகளை விடாமுயற்சியோடு பல இடங்களில் பலகாலும் சென்று விசாரித்து, தெரிந்து தொகுத்துத்தந்துள்ள அருமைப்பாடுகளைத் தமிழ்மக்கள் என்றும் வியந்து போற்றுவார்களென்பது திண்ணம்.

பிள்ளையவர்களது சரித்திரம், இத்துணைப் பெருமுயற்சியை மேற்கொண்டு எழுதித் தமிழுலகிற்கு அளிக்கவேண்டிய பெருந்தகுதி வாய்ந்ததென்பதில் ஐயமில்லை. சாந்துணையும் கற்று, சாந்துணையும் பாடி, சாந்துணையும் தாம் கற்ற கல்வியைத் தக்கார்க்குப் போதித் தருளியவர் இக்கலாவிற்பன்னர். 'ஆசுமுதலிய நால்வகைக் கவிஞராகவும், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் போதகாசிரியர் என்னும் மூவகை ஆசிரியராகவும், வித்தியாவிரராகவும் இவர் விளங்கினர். பாடஞ் சொல்லுதலையே விரதமாகவுடையவர்; மாணுக்கர்பால் தாயிலும் அன்புடையவர்.' 'பொருளை மதியாமல் கல்வியறிவையே மதிக்கும் கொள்கையுடையவர்.' கல்வியிலும் கவியிலும் இவர் ஈடுபட்டிருந்தபோதிலும், சமூகவாழ்விற்குரிய மக்கட்பண்பிலும் இவர் சிறந்து விளங்கினர். இவர் யாவரிடத்தும் எளியவராகப் பழகும் இயல்புடையவர்; பரோபகார குணம் மிகுதியாக வாய்ந்தவர். '...இவருடைய வீடு ஒரு கலைமகள் நிலையமாகத் திகழ்ந்தது. பல மாணுக்கர்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லுவதும், தம்மைப் பார்க்கவந்த பிரபுக்களிடம் தமிழ் நூல்களிலுள்ள அருமையான செய்திகளைக் கூறி மகிழ்வித்தலும், புதிய செய்யுட்கள் இயற்றதலும் ஆகிய தமிழ்த்தெய்வ வழிபாடுகளே காலைமுதல் இரவு நெடுநேரம் வரையில் இவருடைய வேலையாக இருந்தன.....இவர்.....தமிழறிவை வரையாமல் வழங்கிவரும் வண்மையைப் புதுழாதவர் அக்காலத்து

ஒருவரும் இல்லை.' சோனாட்டினரும் . . . மாயூரத்தைச் சார்ந்த பிரதேசத்திலுள்ளவர்களும் 'தமிழ்த் தெய்வமே ஓர் அவதாரம் ஆகத் தங்களை உய்விக்க வந்திருப்பதாக எண்ணிப் போற்றிவரலாயினர். தமிழ்ப் பயிற்சியில்லாதவர்கள் கூட இப்புலவர் சிகாமணியைப்பார்த்தல் ஒன்றே பெரும்பயனென்று எண்ணி வந்து வந்து இவரைக் கண்டுகளித்துச் செல்வார்கள்.' தமது நாட்டினரால் இவ்வாறு பாராட்டப்பெற்றவரைச் சாமானியரென யாரும் கூறத்துணியார்.

இத்தகையாரது பெருமைக்குத் தக்கபடி பெருமைவாய்ந்த சரித்திர மெழுதுதல் எளிதன்று. சுமார் அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்புதொட்டே இச் சரித்திரச் செய்திகளை இந்நூலின் ஆசிரியர் தொகுக்கத் தொடங்கினார்களென்று மேலே கூறினோம். தமிழுலகத் திற்குப் பேருப காரியாய் ஓயாது தமது அறிவாற்றல்களால் உழைத்துவரும் இவர்கள் தமக்கு அவகாசமுள்ள பொழுதை யெல்லாம் தொகுத்துவைத்த செய்திகளை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும் புதுச்செய்திகளை விசாரித்தறிவதிலும் செலவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். இச்செய்திகளுள் எத்தனையோ பொய்ச் செய்திகளும் இவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவற்றின் பொய்மை மெய்மைகளை விசாரித்துணருவதிலும் பலகாலஞ் சென்றிருத்தல் வேண்டும். உண்மையானவற்றைத் தெரிந்துஅவற்றை முறைப்படி தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தி அதன்பின்னரே நூலை எழுதுதலில் முயன்றிருத்தல் வேண்டும். இதனுள் காணும் வரலாறுகளில் சிறிதும் அதிகயோக்தி இல்லை. ஒவ்வொரு செய்திக்கும் அதன் உண்மையான மதிப்பு இன்னதென்று அளவிட்டு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு செய்தியும் யார் யாரால் தமக்குத் தெரிந்தது எனப் பெரும்பாலும் கூறிச் செல்கின்றார்கள். ஒவ்வொரு செய்தியும் வாசகர்களைச் சரிதத் தலைவரின் மனத்தினுட் புகச்செய்து அவரது ஆன்மவொளியைக் காணும்படி செய்யத் தக்கதாயுள்ளது. இவ்வகையான செய்திகளைத் தமது நூலுள் தகுதிபெற இடங்கண்டு அமைக்கும் வல்லமை கற்பார்க்கு இன்பம் பயக்கின்றது.

சரிதத் தலைவர் நூலியற்றுங்காலத்து ஏகாக்கிர சித்தராய், தன்வசமிழுத்து, புறவுலகொன்று உண்டென்னும் உணர்ச்சியைக் கூட இழந்து நிற்கும் நிலை நம்மை ஒரு பக்கம் வசிகரிக்கின்றது (பக்-100). சிவபூசை முதலிய செயல்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் போது மின் வெட்டுவதுபோலத் திடீரென்று தம் மனத்தில் தோன்றிய கருத்தையமைத்துப் பாடும் கவித்வசக்தி ஒருபக்கம் நம்மை மகிழ்வுட்டுகிறது (பக்-99). எழுதுவோர் கைவருந்திச்

சலித்தாலும் உள்ளமும் அறிவும் சிறிதும் சலியாது பருவகாலமேகம் போலச் செய்யுட்களைப் பொழியும் அற்புதசக்தி ஒருபக்கம் கம்மை விப்புறச் செய்கின்றது (பக்-314). அன்போடு ருமுவிருந்த மனைவர்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லும் அழகு ஒருபுறம் இன்புட்டு கிறது. செல்வர்களாலும் அறிஞர்களாலும் உபசரிக்கப்பெற்று வீற்றிருக்கும் காமபிரியம் ஒருபக்கம் பயபத்தியை விளைவிக்கின்றது. சாத்துவிக இயல்பும் பத்தியுமுடைய ஏழைகள் பலர் தங்களுர்பற்றி யெழுதும் புரானம் செவ்வையா யிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ளும் முறை கம்மை உருக்கி விடுகிறது (பக்-282). இத்துணைப் பெருமை மிக்க இவர் கிழவேளுர்ச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் முதலியோரிடத்தில் வணங்கி யொடுங்கி நின்று வழிபாடுகள் செய்து பாடங்கேட்டுருந்தன்மை (பக்-141) உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கிறது. இவை யனைத்திற்கும் மேலாக, ஆரியங்காவற் பிள்ளை போன்ற சிஷ்யர்களிடத்தில் இவர் காட்டியிருக்கும் அன்பும் ஆதரவும் (பக்-153-6) இவரைக் கொண்டாடிப் பத்திபண்ணும்படியாகச் செய்கிறது.

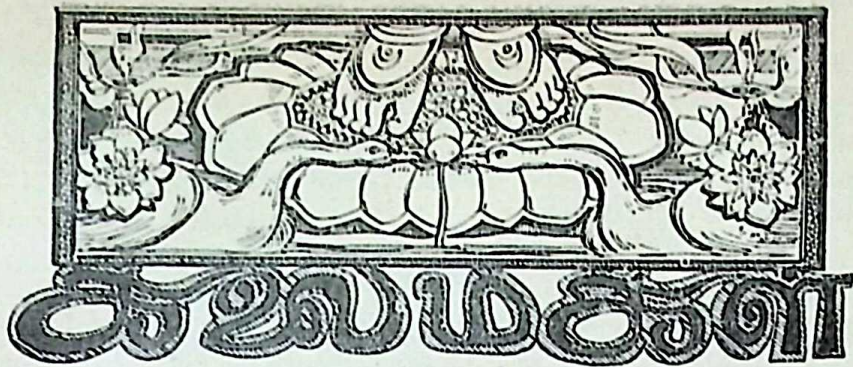
மேற்குறித்த செயல்களெல்லாம் டாக்டர் சாமிநாதையரவர்களால் மிகவும் சுயமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் தங்கள் ஆகிரியர்பாற் கொண்டுள்ள அன்பு இந்நூலின் ஒவ்வொரு வரியிலும் ததும்பிக்கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய அன்பின்றி இந்நூல்போன்ற நெந்த லீவியசரித்திரம் எழுதுதல் இயலாது.

இந்நூல் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களது சரித்திரத்தின் முதற் பகுதி. இரண்டாம் பகுதி வெகு சிக்கிரம் வெளிவருமென்று எதிர்பார்க்கிறோம். பிள்ளையவர்களோடு டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் நேரிற் பழகத்தொடங்கிய காலந்தொட்டுள்ள சரித்திரம் யாவும் இவ்விரண்டாம் பகுதியிலே கூறப்படுமென்று அறிகிறோம். பிள்ளையவர்களுடைய குடும்பவாழ்க்கைச் செய்திகளும் அவர்களுடைய கடிதங்களின் பிரதிகளும் இப்பகுதியை அலங்கரிக்குமென்று நம்புகிறோம்.

தமிழ் மொழியிலே இதுவரை வெளிவந்துள்ள லீவிய சரித்திர நூல்களில் இதுவே முதன்மைபெற்று விளங்குவது. இதனைத் தமிழ்மக்கள் உரிய முறையிற் போற்றுவார்களென்பதில் ஐயமில்லை.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர்.

மகா வைத்தியநாதையர்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

2

சூழியையும் வடமொழியையும் ஸங்கீதத்தையும் வளர்த்து வந்த தாயகங்களில் திருவாவடுதூறையாதினமும் ஒன்று; வித்துவான் கலைப்போற்றி ஆதரித்துப் பலவகைக் கல்வியையும் பரப்பும் சிறந்த உபகாரத்தைப் பழங்கால முதற்கொண்டே அவ்வாதினம் இயற்றி வந்திருக்கிறது. தமிழ்ப்புலமையும் வடமொழிப் பயிற்சியும் இசையை உணர்ந்து இன்புறும் தன்மையும் உடைய பலர் அவ்வாதினத்தலைவர்களாக இருந்து விளங்கிவந்தனர். இன்றளவும் புலவர்களுக்கு இயன்றவரையில் உதவி செய்துவரும் அவ்வாதினத்திற்கு, இயல்பாக அமைந்தபுகழை மிகப் பெருக்கிய பெருமையை உடையவர் ¹மேலகரம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக ராவர். அவ்வாதினத்தில் பதினாறாம் பட்டத்தில் தலைவராக வீற்றிருந்து அவர் இயற்றிய செயல்களுள் அம்மடத்தைக் கலைமகள் கனிநடஞ்செய்யும் இடமாக ஆக்கியது ஒன்றாகும். அவர்காலத்தில் தமிழ்ப்புலவர்களும் வடமொழி வித்துவான்களும் ஸங்கீத வித்துவான்களும் அந்த மடத்திற்கு வந்துவந்து தங்கள் ஆற்றல்களைப் புலப்படுத்தி ஆதரிக்கப் பெற்று ஊக்கமடைந்து மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெற்றார்கள். தமிழுலகம் முழுதும் தமது பெரும்புலமைத்திறத்தையும் புகழையும் நாட்டிய திரிசிரபுரம் வித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களை மகாவித்துவானாக்கி அப்புலவர் பெருமானுடைய சிறந்த ஆற்றல்களை உலகம் அறியச் செய்ததற்கு முக்கிய காரணராக

1. மேலகரம் என்பது தென்காசியிலிருந்து திருக்குற்றாலத்துக்குப் போகும் மார்க்கத்தில் உள்ள ஊர். சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய பூர்வாசிரம பரம்பரையினர் இப்போதும் அங்கே இருக்கிறார்கள்.

இருந்தவர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரே. அங்ஙனமே வையை வைத்தியநாதையரை மகா வைத்தியநாதையராக்கி என்றும் அச்சிறப்புப்பெயருடன் வழங்கும்படி செய்வித்தவரும் அவரே. அவர் அன்புடன் அளித்த அப்பெயர் இன்றும் தமிழகாட்டாருடைய நாவில் மலர்ந்து விளங்குகின்றது.

வைத்தியநாதையர் அந்தப்பட்டத்தைப் பெற்றகாலம் அவருடைய பன்னிரண்டாவது பிராயமாகும். அக்காலத்தில் மேற்கூறிய சுப்பிரமணிய தேசிகர் சின்னப்பண்டார ஸன்னிதியாக இருந்தார்; ஆதினகர்த்தராகப் பெரியப்பட்டத்தில் விளங்கியவர் ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகரென்பவர். திருவாவடுதறை ஆதினத்துக்குரிய முக்கிய ஸ்தானங்களுள் ஒன்றும் சின்னப் பட்டத்திற்குரிய தலைமையிடமுமாகிய கல்விடைக்குறிச்சி மடத்தில் சுப்பிரமணிய தேசிகர் தம் முடைய சின்னப்பட்டத்தில் பெரும்பாலும் இருந்து விளங்கி வந்தார். அவர் அங்கே இருந்த காலங்களிலெல்லாம் அவ்விடத்தில் வித்துவான்களுடைய கலையாவாரமும் பிரபுக்களுடைய ஸல்லாபங்களும் நிறைந்திருந்தன. திருவனந்தபுரத்திற்குச் சென்று ஸம்மானம் பெறும் வித்துவான்கள் அங்கும்வந்து பரிசுபெற்றுச் செல்வார்கள். அக்காலத்தில் சுப்பிரமணிய தேசிகரால் ஆதரிக்கப்பெற்ற ஸங்கீத வித்துவான்களுள் சிவசங்கை வித்துவானாகிய பெரியவைத்தியநாதையரும், சின்னவைத்தியநாதையரும் சிறந்தவர்கள். சின்ன வைத்தியநாதையர், பெரியவைத்தியநாதையருக்கு அடுத்தபடியாக நினைக்கப்படுபவர். அவர்களிடத்தில் தேசிகருக்கு மிக்க அன்புண்டு. அவர்களும் அடிக்கடி தேசிகர்பால் வந்து பாடி ஸம்மானம் பெற்றுச் செல்வார்கள்.

பாண்டிசாட்டிற் பல இடங்களில் தமது ஸங்கீதத்திறமையை வெளிப்படுத்திவந்த வையை வைத்தியநாதையர், கல்விடைக்குறிச்சிக்குத் தம் தமையனருடன் சென்றார். அவருடைய புகழைச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் முன்பே அறிந்து அவர்பாட்டைக் கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தார். அது தற்செயலாக நிறைவேறியது. ராசுசுவரூஷம் தைமாதம் (1856) வைத்தியநாதையர் கல்விடைக்குறிச்சிக்கு வந்தாரென்று தெரிகிறது. தேசிகர் அவருடைய இன்னிசையைச் செவியாரக் கேட்டு உள்ளங்குளிர்ந்தார்; அதுகாறும் கேட்டிராத தனி வசிகரத்தன்மை ஒன்று அவ்விசையில் அமைந்திருந்ததையும், இளமையில் உயர்ந்த அறிவும் சிறந்தகுணமும் சிவபத்திச்செல்வமும் அவர்பாற் பொருந்தியிருந்ததையும் அறிந்து

வியத்தார். பின்பு செய்யவேண்டிய செயல்களைப் பலகாலத்துக்கு முன்னரே மனத்துள் எண்ணி அவற்றிற்கு ஆவனபுரியும் இயல்புடைய தேசிகரது உள்ளத்தில் தம்முடைய ஸபைக்கு அணிமலனாக வைத்தியநாதையர் விளங்கும்படி செய்யவேண்டுமென்னும் எண்ணம் அப்பொழுது உண்டாயிற்று.

ஐதமாத அகவதி நட்சத்திரம், திருவாவடுதுறை ஆதின ஸ்தாபகராகிய ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்தியின் குருபூஜைக்கு உரியநாள். கல்விடைக்குறிச்சியிலும் திருவாவடுதுறையில் நடைபெறுவது போன்ற சிறப்புடனே அந்தக் குருபூஜை நிகழும். அந்தவருஷம் குருபூஜைவரையில் வைத்தியநாதையர் கல்விடைக்குறிச்சியிலே தேசிகர் விருப்பப்படி இருந்தார். குருபூஜைக்கு வழக்கம்போல் தென்மொழி வடமொழிப் பண்டிதர்கள் வந்திருந்தனர். பெரிய வைத்தியநாதையர், சின்னவைத்தியநாதையர், வீணை-சின்னையா பாகவதர்¹ ஸ்ரீ வைகுண்டம் ஸுப்பையர், பிச்சுமணி பாகவதர் முதலிய பெரிய ஸங்கீதவித்துவான்களும் வந்திருந்தனர். இளமையில் நிரம்பிய இசையறிவு வாய்ந்த வையை வைத்தியநாதையரிடத்தில் அவர்களுள் சிலருக்குப் பொறுமை இருந்து வந்தது; சப்பிரமணிய தேசிகர் அவரைப் பாராட்டுதலை அவர்கள் விரும்பவில்லை. “இந்தச் சிறுபையனைப் பண்டாரஸன்னிதி இவ்வளவுதூரம் கொண்டாடுகிறாரே; இவனுக்கு என்னதெரியும்?” என்று சிலர் தம்முட் பேசிக் கொள்ளலாயினர்.

அதனையறிந்த தேசிகர் குருபூஜைக்காக வந்திருந்த பலவித்துவான்களின் முன்னிலையில் வையைவைத்தியநாதையருடைய ஆற்றலைக் காட்டச் செய்து சிறப்பிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினார். ப்லர் கூடும் சமயம் வேறொன்று வாய்ப்பது அரிதாதலின் வைத்தியநாதையருடைய உண்மை மதிப்பை வித்துவான்களும் அவர்கள்மூலமாக மற்றவர்களும் அறியும்படி செய்வதற்கு அக்காலமே ஏற்றதென்று தீர்மானித்தார். வந்திருந்த வித்துவான்களுட் சிறந்தவர்களாகிய பெரியவைத்தியநாதையர், சின்னவைத்தியநாதையரென்னும் இருவரோடும் வைத்தியநாதையரைப் பாடச்செய்தால் இந்த இனைய வித்துவான், அவர்களுக்கு இனையா வித்துவானாக இருத்தலையாவரும் அறிந்துகொள்ள முடியுமென்று நினைத்தார். அப்பொழுது அங்கே தமிழில் அரிய புலமையும் வடமொழியிலும் இசையிலும் நல்ல பயிற்சியும் உடையவரும் ஆதினவித்துவானும் தேசிகருடைய

1. ஸங்கீதவித்துவான்களைப் பாகவதரென்பர் தென்பாண்டி நாட்டார்.

தமிழ் ஆசிரியரும் அவரால் கங்கு மதித்து மரியாதையோடு உபசரிக்கப் பெற்றவருமாகிய ¹தாண்டவராயத்தம்பிரா நென்பவர் உடனிருந்தார். அவர்பால் தேசிகர் தம் கருத்தை அறிவித்தனர். அவர் அது மிகவும் பொருத்தமானதென்று கூறினர். பின் தேசிகருடைய கட்டளையின்படி அவர் வைத்தியநாதையரை அனுசி, "பெரிய வைத்தியநாதையர் சின்ன வைத்தியநாதரென்னும் இருவருடனும் உங்களைப் பாடச்செய்யவேண்டு மென்பது ஸந்நிதானத்தின் திருவுள்ளம். அவர்களுடைய திருவுள்ளக்கருத்து அளவற்ற அரிப பயன்களைத் தருவதாகவே இருக்கும். நீங்கள் அஞ்சாமற் பாடுவீர்களா?" என்று கேட்டார். வைத்தியநாதையர், "நாங்கள் அவர்களைவிட மிக்க இளைஞர்களாயினும் சிவபெருமான் திருவருளால் எங்களால் இயன்றவரையில் பாடுவோம். இறைவன் திருவருளும் ஸந்நிதானத்தின் பேரன்பும் எங்களுக்குத் துணையாக இருக்கும்பொழுது நாங்கள் அஞ்சுவதற்குக் காரணமே இல்லை" என்று கூறி,

(நிருச்சிற்றம்பலம்)

“மானி னேர்விழி மாத ராய்வழு திக்கு
மாபெருந் தேவிகேள்
பானல் வாயொரு பால வீங்கிவ நென்று
நீபரி வெய்திடேல்
ஆன மாமலை யாதி யாய இடங்க
எிற்பல அல்லல்சேர்
சனந் கட்டுகனி யேன லேன்திரு
வால வாயா னிற்கவே”

என்ற தேவாரத்தையும் சொன்னார். வித்தியாவிரராகிய அவருக்கு அச்சம் எது? அவருடைய சொற்களைக் கேட்ட தாண்டவராயத்தம்பிரான் அவரது இளமையையும் சிறந்த அறிவையும் சிவபிரான் அருளை மறவா நினைவையும் அறிந்த உருகினார். அவர் கூறிய தேவாரப்பதிகத்தைக்கேட்டு, ³“திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இங்ஙனமே இருப்பார்போலும்!” என்றெண்ணி மகிழ்ந்தார்.

1. மகாவித்தவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தாம் பிள்ளையவர்களை ஆதீன வித்தவானுக்கியதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தவர் இவரே.

2. வைத்தியநாதையர் பேசும்பொழுது தம்முடைய தமையனாரையும் உணர்ப்படுத்திக்கொண்டே பேசுவார்; அவரும் அங்ஙனமே பேசிவருவார்.

3. மகாவைத்தியநாதையர் கௌண்டின்ய கோத்திரத்தினரென்பது இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகின்றது; திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரும் கௌண்டின்ய கோத்திரத்தினரே.

பெரியவைத்தியநாதையர் பெரிய ஸங்கீத வித்துவான். பிற குடைய ஆற்றலைக்கண்டு அழுக்காறு கொள்பவரல்லர். வையை வைத்தியநாதையருடைய ஆற்றலை நன்கு உணராத குறையினாலும் உடனிருந்த வித்துவான்கள் அழுக்காற்றால் தாண்டிய சொற்களாலும் அவர் சுப்பிரமணியதேசிகர் வையைவைத்தியநாதையரைப் பாராட்டுவதை விரும்பவில்லை. அவரைப்போலவே சின்ன வைத்திய நாதையரும் இருந்தனர்.

முன்று வைத்தியநாதையர்களும் பாடுவார்களென்ற செய்தி எவ்விடத்தும் மெல்லப் பரவியது. வந்திருந்த யாவரும் அன்றைத்தினம் நடைபெறும் ஸங்கீதப்போட்டியைக் காணவேண்டுமென்று ஆவலோடு கூடினர். குருபூஜைக்கு மறநாள் இரவு சுப்பிரமணிய தேசிகர் முன்னிலையில் ஸபை கூட்டப்பெற்றது. ஸங்கீத வித்துவான்கள், வடமொழி தென்மொழிப் புலவர்கள், தம்பிரான்கள், பிரபுக்கள் முதலியோர் கூடியிருந்தனர். ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய விருப்பத்தின்படி தாண்டவராயத்தம்பிரானே அந்த ஸபையை நடத்தும் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டார். வீணை-சின்னையாபாகவதர் மத்தியஸ்தராக நியமிக்கப்பட்டனர். சுப்பிரமணிய தேசிகர் விருப்பத்தின்படி, அங்கேயிருந்த ஸங்கீத வித்துவான்களுள் மேம்பட்டு விளங்கும் பெரிய வைத்தியநாதையர் முதலியவர்கள் முறையே தனித்தனியே பாடினார்கள். சின்ன வைத்தியநாதையரும் வையை வைத்தியநாதையரும் தனித்தனியே பாடினார்கள். சின்ன வைத்தியநாதையர், பெரிய வைத்தியநாதையருக்குத் தம்பி முறையினர்; வையை வைத்தியநாதையரைவிடச் சில ஆண்டுகளே மூத்தவர்.

பின்பு, தாண்டவராயத்தம்பிரான், “சின்ன வைத்தியநாதையரையும் வையை வைத்தியநாதையரையும் ஒருங்கேபாடும்படி சொல்லலாமா?” என்று பெரிய வைத்தியநாதையரைக் கேட்டனர். அவர், “அப்படியே செய்யலாம்” என்றார். “பாடுங்காலத்தில் குற்றம் யாரிடமேனும் காணப்படின் அதனை மற்றவர் எடுத்துக் கூறலாம்” என்று தாண்டவராயத் தம்பிரான் கூறினார். நாட்டை முதலிய கனரகங்களை இருவரும் தனித்தனியே பாடிவந்தனர். இடையே ஒரு சமயத்தில் சின்ன வைத்தியநாதையர் பாடுவதில் பிழையிருப்பதை வையை வைத்தியநாதையர் உணர்ந்து, “இந்த ராகத்திற்கு இந்த ஸ்வரம் வர்ஜ்யம்” என்றார். சின்ன வைத்தியநாதையர், “நான் சரியாகவே பாடினேன்” என்றார். மத்தியஸ்தராகிய சின்னையா பாகவதர் மீண்டும் அவரைப் பாடச்செய்து அவர் பாடியபடி அதனைத் தம் வீணையில் வாசித்துக்காட்டினார்; அப்

பொழுது அது பிழையென்பது எல்லோருக்கும் தெளிவாக விளங்கியது. வையை வைத்தியநாதையர் கூறியது சரியென்பதையாவரும் உடனே அறிந்தனர்.

பின்பு வையை வைத்தியநாதையர் தனியே பாடிவந்தார். அப்பொழுது அவர் தமது பல வகையான ஆற்றல்களையும் வெளிப்படுத்தினார். ¹ 'அனுமந்தரம் முதல் தொடங்கி மந்தரம் மத்திமம் தாரம் என்னும் மூன்றுஸ்தானங்களையும் மும்முறை மேன்மேலேற்றி வீணையில் விரல் நடப்பதுபோல் குரலை நடாத்தி அவ்வாறே அவரோகணமுறையாகச் ²சிரல் விழ்ச்சிபோற் குரலை இறக்கிப் பாடிக்காட்டினார். அவருடைய இசை அன்று வெற்றி உணர்ச்சியோடு விளங்கியது. அவர் பாடப்பாட அந்த ஸபையோரெல்லாம் ஆச்சரியமுற்றச் சித்திரப்பாவைகளைப்போல் ஆகிவிட்டனர். பெரிய வைத்தியநாதையருக்கு அப்பொழுதுதான் தாம் உருவத்தின் சிறுமைகண்டு அவமதித்தது பிழையென்பது மனத்திற்பட்டது; வையை வைத்தியநாதையருடைய இசையில் மனம் உருகித் தம்மையே மறந்தனர்; அதில் ஈடுபட்டுச் சிரக்கம்பம் செய்தார்; இடையிடையே, 'பேஷ்! பேஷ்!' என்று கூறினார். பகைவர்களும் மதிக்கும் விரமே சிறந்தவீரமென்று பெரியோர் கூறுவதுண்டு. அத்தகைய வீரம் ஸங்கீதக்கலையில் வையை வைத்தியநாதையரால் இருந்தமை அன்று வெளிப்பட்டது.

வையை வைத்தியநாதையர் பாடிக்கொண்டேவந்தார். இடையில் ஓர் இராகத்தை மிக விரிவாகப் பாடத்தொடங்கினார். அங்கே இருந்த வித்துவான்களால் இன்ன இராகமென்று அதனைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பெரிய வைத்தியநாதையருக்கும் தெரியவில்லை. வித்துவான்கள் ஒருவரையொருவர் முகம் குறிப்பினால், 'என்ன ராகம் இது?' என்று வினாவிக்கொண்டிருந்தனர். அதனை அறிந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகர் மனமகிழ்ந்து அங்கிருந்த வித்துவான்களை நோக்கி, "இப்பொழுது இவர் பாடுவது என்ன ராகம்?" என்று முறையே ஒவ்வொருவரையும் கேட்டார். ஒருவரும் விடை கூறவில்லை. பெரிய வைத்தியநாதையரையும் கேட்டார். நெடுநேரமாக அந்த இராகம் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்த அவர், "அதுதானே தெரியவில்லை; ரத்திராகமாக இருந்தால் தெரிந்துகொள்ளலாம். பையன் தஞ்சாவூர்ப்பக்கத்தில் அப்பியாஸம் பண்ணின ஏதோ சங்

1. மகாவைத்தியநாத விஜயசங்கிரகம்.

2. சிரல் - மின்னொத்திக் குருவி.

கதியை எடுத்து விடுகிறான்; அபூர்வராகமாயிருக்கிறது" என்று. தேசிகர் உடனே வையை வைத்தியநாதையரைப் பார்த்து, 'நீங்கள் பாடுவது என்ன ராகம்?' என்று கேட்டார். அவர், "இது சக்கரவாக மென்னும் ராகம்; சங்கீதரத்னாகரத்தில் இதன் இலக்கணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது" என்று அவ்விலக்கணத்தை ஆதாரத்துடன் எடுத்துச் சொல்லி, அதனை அமைத்து விரிவாகப் பாடித் காட்டினார். ஸபைமுழுவதும் ஆனந்தக்கடலில் முழுகி யிருந்தது. பெரிய வைத்தியநாதையர் வியப்பே வடிவமாக அமர்ந் திருந்தார்.

அந்தச் சமயத்தில் சுப்பிரமணிய தேசிகர் பெரியவைத்திய நாதையரைப் பார்த்து, "இவருடைய சாமர்த்தியம் எப்படி இருக் கிறது? உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?" என்று கேட்டார்.

பெரிய:—வெகு புத்திசாலி; மிகவும் நன்றாக அப்பியாஸம் பண்ணியிருக்கிறான்.

சுப்பிரமணியதேசிகர்:—இந்தஸபையில் உங்களைப் போன்ற பெரியவர்கள் இருக்கும்பொழுது அஞ்சாமல் நிர்வாகம் செய்த இவருக்கு உங்களுடைய பூர்ண ஆசீர்வாதம் உரியதல்லவா?

பெரிய:—அதில் தடைஎன்ன? கிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்து ஸங்கீதவித்தையின் பெருமையை மேன்மேலும் வெளிப்படுத்தி விளங்கவேண்டும்.

சுப்பிர:—இப்படி மனமுவந்து சொல்கிற உங்களுடைய பெருந்தன்மையை என்னவென்று சொல்வோம்! உங்களுடைய ஆசீர்வாதம் இவருக்கு நல்லசேஷமத்தை உண்டாக்குமென்பதில் தடையேயில்லை. இவருடைய ஸங்கீதசாமர்த்தியத்தை உங்களைப் போல வேறு யாராவது நன்றாக அறியமுடியுமா?

பெரிய:—முடியவே முடியாது.

சுப்பிர:—இவருக்கு இந்தச்சமயத்தில் ஒருபட்டம் கொடுப் பது உசிதமாக இருக்குமல்லவா?

பெரிய:—அவசியம் கொடுக்க வேண்டியதுதான்; அப்படிக்கொடுப்பதில் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம்.

சுப்பிர:—தங்களுக்குப் பெரிய வைத்தியநாதையரென்ற பட்டப்பெயர் இருப்பதால் இவருக்குப் 'பெரிய' என்றபட்டம் பொருந்தாது.

பெரிய:—ஆமாம்!

சுப்பிர:—சின்ன வைத்தியநாதையர் என்று கொடுப்பதும் உசிதமாக இராது; அன்றியும் அந்தப்பட்டப்பெயர் உங்களுடைய

தம்பிக்கு இருக்கிறது. நடுவைத்தியநாதையரென்ற பெயர் நன்றாக இல்லை. ஏதாவது கௌரவமுள்ள பட்டமாக இருக்கவேண்டும்.

பெரிய:—ஆமாம்!

சுப்பிர:—இவருடைய வித்தைக்கு ஏற்ற பட்டமாக இருந்தால் தான் நன்றாக இருக்கும். நீங்களும் மற்றவர்களும் உள்ள இவ்வளவு பெரிய ஸபையில் யோசியாமல் எதையாவது கொடுத்துவிடுவது இவருடைய திறமையை வெளிப்படுத்தாது. எவ்வளவோ அரிய விஷயங்களை இவர் கற்றிருக்கிறார் அல்லவா? இவருடைய கீர்த்தி பாடுவதற்கும் எக்காலத்திலும் இந்த ஸபையையும் உங்களைப் போன்ற பெரியவித்துவான்களுடைய ஆசீர்வாதத்தையும் இவர் மறவாமல் இருப்பதற்கும் உரியதொரு பெரியபட்டமாக இருக்க வேண்டும்.

பெரிய:—ஸந்திதானம் சொல்வது மிகவும் சரி.

சுப்பிர:—இவருக்குத் தெரிந்த விஷயங்களைச் சில தங்களுக்குக் கூடப் பழக்கம் இல்லையென்று தெரிகிறது. இப்பொழுதே இவர் இப்படி இருக்கும்பொழுது தங்கள் பிராயம் வந்தால் எப்படி விளங்குவாரோ?

பெரிய:—அதிக புத்திசாலியாக இருப்பான்; மிகப் பிரகாசிப்பான்.

சுப்பிர:—ஆகையால், இவருக்கு மகா வைத்தியநாதையர் என்ற பெயர் வழங்கலாமல்லவா?

பெரிய:—ஆகா! தடையில்லாமல் செய்யலாம்; எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமே.

இவருக்கும் இடையே நிகழ்ந்த சம்பாஷணையை ஸபையினர் கவனித்துவந்தனர்; எந்தப் பட்டம் அளிக்கலாமென்று தீர்மானமாகின்றதென்பதை ஒவ்வொரு கணமும் எதிர்பார்த்தனர். தேசிகர் பெரிய வைத்தியநாதையரோடு வருத்தம் தோன்றாதபடி மிகச்சாதுரியமாகப் பேசுவருவதைத் தாண்டவராயத்தம்பிரான் அறிந்து மகிழ்ந்தார்; பெரிய வைத்தியநாதையர் உண்மையான வித்தைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் தன்மையுடையவரென்பதை உணர்ந்து வியந்தார். அந்த ஸபையில் நிகழ்ந்தவாதத்தில் வெற்றி யுற்ற வையை வைத்தியநாதையர் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியின் திரு வருளைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘மகாவைத்திய நாதையர்’ என்னும் கௌரவப்பெயரை வழங்கலாமெனத் தேசிகர் கூறப் பெரியவைத்தியநாதையர் உடன் பட்டவுடனே ஸபையோர் யாவரும் அதுகாறும் அடக்கிவைத்

திருந்த ஆனந்தக்குறிப்பை வெளியிட்டார்கள். எல்லாருடைய கண்களும் வைத்தியநாதையருடைய மலர்ந்தமுதத்தை நோக்கின.

சுப்பிரமணியதேசிகர், வையை வைத்தியநாதையரை நோக்கி, “இன்று இவ்வளவு பெரியோர்கள் முன்னிலையில் உங்களுடைய அரிய ஆற்றல்களை விபந்ததற்கு அறிகுறியாக மகா வைத்திய நாதையர் என்னும் பட்டப்பெயரைத் திருவருளை முன்னிட்டு உங்க ளுக்கு வழங்குகிறோம். உங்களுடைய ஆற்றல் நாள் தோறும் வளரும் வண்ணம் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தி திருவருள் பாலிக்கவேண்டும்!” என்று சொல்லி ஸம்மானங்களை வழங்கினார். ஸபையில் இருந்த ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு அந்தக்கௌரவம் கிடைத்ததாகவே எண்ணி மகிழ்ந்தனர். தேசிகர் அப்பொழுது கல்லிழைத்த தோடாக் களை மகா வைத்தியநாதையர் கைகளில் அணிவித்தார்.

அப்பொழுது தாண்டவராயத் தம்பிரான் தம்முடைய மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தி இரண்டு செய்யுட்களை இயற்றிக் கூறிப் பாராட்டினார். அவை வருமாறு:—

(கட்டளைக் கலித்துறை)

1. “வையை வயித்திய நாத மறையவன் வாய்மலரும்
துய்யசம் தேச சுவையமு தார்ந்திடிற் றுங்கவிண்ணோர்
பையர வார்த்தப் பருவரை ஈட்டுமுன் பாற்கடலைக்
கைகள் வருந்தக் கடையப் பெருரென்பர் கற்றவரே.”
2. “கற்றுத் திகழும் வயித்திய நாதக் கலின்மறையோன்
கொற்றத்தி னார்களி கூர்ந்திசை பாடுமிக் கொள்கைதனை
முற்றத் துறந்த முனிவரும் கேட்க முயல்வரென்றால்
மற்றத் துறையினர்க் குண்டாகும் வேட்கைக்கு மட்டுமேதே.”

இந்த இரண்டுசெய்யுட்களையும் சொல்லி மிக விரிவாக இவற்றின் பொருளை எடுத்து அவர் பிரசங்கம்செய்தார். பிற்காலத்தில் மகா வைத்தியநாதையருக்குப் பட்டம் கொடுத்தவரலாற்றை ஸ்ரீ சுப்பிர மணியதேசிகர்பால் நான் கேட்டிருக்கிறேன். மேலே உள்ள செய்யுட்களைச் சொல்லிவிட்டுப் பிரசங்கம் செய்தபொழுது பதசாரமாகத் தாண்டவராயத்தம்பிரான் சொன்னாரென்று தேசிகர் கூறியவற்றைச் சில வருமாறு:—

“வையைச்சேரி என்பது வையை என்று மருவி வந்தது. ஒற்றெழுத்தைத் தள்ளி எண்ணினால் வையைச்சேரி என்பது நான் கெழுத்தாலாகிய மொழியாக இருக்கிறது; இரண்டெழுத்து மொழி யாக அது மருவியது. இவர்களும் நான்குசகோதரர்களே; அவருள்

இந்த இருவரே ஒருவரோ டொருவர் மருவி மனங்கலந்து எங்கும் வந்து புதழடைகின்றனர். வையை என்னும் இரண்டும் ஒன்பதாவது உயிரோடு கலந்த உயிர் மெய்கள். இவ்விருவரும் ¹ஒன்பது சுவைகளும் அமையப் பாடுபவர்கள். 'வாய்மலரும்' என்றது பாடும் பொழுது தலை அசைத்தல் முதலிய உடற்குற்றங்களின்றி இருந்த வண்ணமே இருந்து மலிலிருந்து தேன்வடிதலைப்போலப் பாடுவதைக் குறிப்பது. 'கற்றுத்திகழும்' என்றது இசையின் இலக்கணங்களையும் இயற்றிழையும் கற்று விளங்குவதைக் குறிக்கும். 'கொற்றத்தினால் களிகூர்ந்து' என்றது இந்த மகாசபையில் நடந்த வாதத்தில் வெற்றி பெற்றதைச் சுட்டியது."

'முற்றத்துறந்த முனிவருங்கேட்க' என்றது சுப்பிரமணிய தேசிகர் கேட்டுமகிழ்ந்ததை நினைந்து கூறியதென்பர்.

அன்றுமுதல் வையை வைத்திய நாதையருக்கு மகா வைத்திய நாதையர் என்னும் அழகிய பெயர் வழங்கலாயிற்று. சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய அன்புடைமையை அவர் எந்நாளும் மறந்தவரல்லர்.

குருபூஜைக்கு வந்திருந்த வித்துவான்கள் ஸம்மானங்களைப் பெற்றுத் தங்கள் தங்கள் ஊர்சென்றனர். மகா வைத்தியநாதையர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகருடன் அவர் விருப்பத்தின்படி கல்லிடைக் குறிச்சியிற் சிலகாலம் இருந்தனர். அடிக்கடி தேசிகர் அவருடைய ஸங்கீதத்தைக் கேட்டுக் கேட்டு இன்புற்றனர். ஒரு நாள் திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களிலிருந்து பிரபுக்கள் பலரும் ஜமீன் தாரர்கள். சிலரும் வந்திருந்தபொழுது அவருடைய இசைப் பாட்டு நடைபெற்றது. அப்பொழுது தாண்டவராயத் தம்பிரான் மகிழ்ந்து இயற்றிப் பாராட்டிய பாடல் ஒன்றுவருமாறு:

(ஆசிரிய விருத்தம்)

"நிலைபெறுதல் லிசைத்தமிழ்முந் நீர்கடக்கும் பாரதியாய்

நிலவும் வையைத்

தலைநகர்வாழ் மாவைத்ய நாதனெனும் பூசுரன்சங்

கீதக் கேட்டுக்

கலைமகளும் வேதனையுற் துடல்வெளுப்புண் டன்னமிறங்

காமற் கற்பான்

அலைகடல்சூழ் புலியிடத்து மம்பரத்தும் பம்பாம்போல்

அலைகின் றாளே."

1. இராகங்களில், இன்னராகம் இன்ன சுவையைப் புலப்படுத்த மென்னும் வரையறைபுண்டு.

[குறிப்பு: இசைத்தமிழ் முந்ரீர் - இசைத்தமிழாகிய கடல். பாரதி - தோணி. கலைமகள் பிரமணை அடைந்து திருமேனி வெண்மையையுடையவளாகி ஹம்ஸவாகனத்திலிருந்தும் இறங்காமல் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் உலாவுகின்றாள்; துன்பத்தை அடைந்து நாணத்தால் தேகம் வெளுத்து உணவு இறங்காமல் சுற்றக்கொள்ளும் பொருட்டு அலைகின்றாளென்னும் வேறொரு பொருள் இவ்வடிகளில் தொனிக்கின்றது. வேதனை - பிரமணை, துன்பம். அன்னம் - அன்னப்பறவை, உண்ணும் அன்னம். அம்பரம் - ஆகாசம்.]

சில நாட்களுக்குப் பின்பு, திருநெல்வேலி ஜில்லா சிரஸ் தேதாரும் சுப்பிரமணியதேசிகர்பால் அளவற்ற பக்தியுடைய வருமாகிய வீரபத்திரபிள்ளையென்பவர் தேசிகரைத் திருநெல் வேலிக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று வேண்டினர். அவருடைய வேண்டுகோளின்படியே தேசிகர் பரிவாரத்துடன் திருநெல்வேலிக்குச் சென்றார். மகா வைத்தியநாதையரும் இராமசாமி ஐயரும் உடன் சென்றனர். அங்கே வீரபத்திரபிள்ளை தெற்குப் புதுத் தெருவில் தென்சிறகில் உள்ள தம்முடைய வீட்டுக்குத் தேசிகரை எழுந்தருளச்செய்து ராஜோபசாரத்தோடு மகேசுவர பூஜையும் பட்டணப்பிரவேசமும் செய்வித்து வழிபட்டனர். சுப்பிரமணிய தேசிகர் அங்கே சிலநாள் இருந்தனர். இருந்த நாட்களுள் ஒரு நாள் பல ஜமீன்தார்களையும் பிரபுக்களையும் வித்துவான்களையும் அழைத்துத் தேசிகர் முன்னிலையில் ஒரு மகாஸபை கூட்டித் தாம் தேசிகர் மீது இயற்றியிருந்த பல தமிழ்ப்பாடல்களையும் தமிழ்க்கீர்த்தனங்களையும் அரங்கேற்றினார். அப்பால் மகா வைத்தியநாதையருடைய¹ ஸங்கீதவினிகை நடந்தது. ஸபைக்குத் தக்கபடி அந்த ஸங்கீதம் சிறப்புடையதாக விளங்கியது. அப்பொழுது தாண்டவராயத்தம் பிரான் ஒருசெய்யுள் கூறினார். அது வருமாறு:

(ஆசிரிய விருத்தம்)

“பொன்னாடும் புகழ்வையை மாவைத்ய நாதனெனும்

பூசு ரன்றன்

நன்னாவாற் பாடுமிசை தனைக்கேட்டு நாமகளும்

நயந்து நாடி

இந்நாளி விழந்திடுமுக கன்றேயீர்ந் தென்மானம்

எனக்குத் தந்த

மன்னாவென் றருள்வீர பத்திரனை வாழ்த்தியுளம்

மகிழ்வற் றுளே.”

1. வினிகை - சங்கீதக் கச்சேரி.

இந்தச் செய்யுளிலமைந்துள்ள கற்பனைநயம் வருமாறு: 'மகா வைத்தியநாதையர் பாடும் இசையை நாமகள் வந்து கேட்டாள். அது மிகவும் சிறந்ததாக இருந்தது. தன்னாலும் அப்படிப் பாட முடியாதென்று அறிந்தவுடன் மனத்தில் தனக்கு அவமானம் தோற்றியது. 'மகா வைத்தியநாதையரால் முக்கூறப்பட்டவள்' என்று யாவரும் சொல்லும்படியான நிலை வந்துவிடுமே' என்று எண்ணுகையில் தக்கயாகசங்காரத்தில் வீரபத்திரக் கடவுள் தனது முக்கை யரிந்தமை ஞாபகத்திற்குவந்தது. ஒரு வீரனுக்கு, பெண்ணாகியதான் தோற்றத்தில் அவளுக்கு வருத்தம் உண்டாகவில்லை. வித்தையில் தோல்வியுறுதல்தான் பெரிய அவமானமாகத் தோற்றியது. அதனால், "என்முக்கு இப்பொழுது அறுபதேவற்கு வழியில்லாமல் முன்பே தனது வீரத்தால் அறுத்து என் மானத்தைக் காப்பாற்றிய வீரபத்திரக்கடவுள் வாழ்க!" என்று வாழ்த்தி மகிழ்ந்தாள்.'

இந்தக் கற்பனையை அறிந்து யாவரும் மகிழ்ந்தார்கள்; அன்றி 'வீரபத்திரன்' என்பதற்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கபடி வீரபத்திரபிள்ளை யென்னும் பொருளும், வீரபத்திரபிள்ளை செய்யுட்களை அரங்கேற்றியபொழுதே அவரால் கலைமகள் கல்வியில் அவமானமடைந்தாளென்னும் குறிப்பும் தோன்றுவதை உணர்ந்து வியந்தனர்.

இங்ஙனமே மகாவைத்தியநாதையர் பேராற்றலை அப்பொழுது பலர் புகழ்ந்து பாராட்டினர். வீரபத்திரபிள்ளை அவருக்குத் தக்க ஸம்மானம் வழங்கினார்.

மகா வைத்தியநாதையர் சுப்பிரமணிய தேசிகருடன் கல்விடைக்குறிச்சி சென்று பின்னும் சிலகாலம் இருந்து பின்பு விடை பெற்றுத் தம்மூர் சென்றனர். அடிக்கடிவந்து போகவேண்டுமென்று தேசிகர் விரும்பியபடி இடையிடையே வந்து வந்து பாடி அவரை மகிழ்வித்து வந்தார்.

குட்டி மோட்டார்

ஐயோவா நகரத்தில் உள்ள ஒரு கம்பெனிக்காரர் ஒரு சின்ன பொம்மை மோட்டார் செய்திருக்கிறார். அது 37 அங்குல நீளமே உள்ளது. அதை அவருடைய மூன்று வயதுப் பையன் ஒட்டிக் கொள்ளும். அது பெரிய மோட்டாரில் அமைக்கப்படும் யந்திர அமைப்புக்கள் முழுமையும் உடையதாக விளங்குகிறது. அதன் நிறை நூற்பதே பவுண்டுதான். அது ஒரு மணிக்கு இருபது மைல் வேகத்தில் ஓடுகிறது. அது 2000 மணி நேரத்தில் கட்டப்பட்டதாம்.

—பாபுலர் ஸயன்ஸ்,

இலக்கியம்

சின்னத்தம்பிப் புலவர்

பொன். குமாரவேற் பிள்ளை

பல நூற்றாண்டுகளாக யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தங்கள் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி கருதி மனமொழிமெய் பொத்து இயற்றியதொண்டுகள் அளப்பிலவாகும். தமிழ்மொழிக்கும் அம்மொழிப் புலவர்களுக்கும் உயரிய மதிப்பில்லாத இக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்துள்ள பெரியோர் சிலர் சேர்ந்து தம்நாட்டுப் புலவர்களில் தலையாயவர் என்று கருதப்படும் ஒருவருக்கு ஓர் அழகிய உருவச்சிலைநாட்டுவதற்குப் பொருள் சேகரித்து வருகின்றார்கள். இத்தொண்டு காலத்துக் கேற்ற சிறப்புடையதாகும். இங்ஙனம் மதிக்கப்படும் புலவர் பெருமான் சின்னத்தம்பிப் புலவர் என்பவர்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே, இருநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் வாழ்ந்தவரும், ஒல்லாந்த அரசினரால் தேசவளமை என்னும் நியாயப் பிரமாணநூலைத் திருத்தியமைக்கும் வண்ணம் நியமிக்கப்பட்ட அறிஞர்களுள் ஒருவரும், பெரும் பிரபுவுமாகிய வில்லவராய முதலியார் என்பவருக்கு அவர் செய்த அருந்தவப்பயனாய் உதித்தவரே சின்னத்தம்பிப் புலவர். இவர் பாலியத்திலேயே கலைமகளின் திருவருள் நன்கமையப் பெற்று விளங்கினார். ஒரு நாள் இவர் வீதியிலே நின்று விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் போது, தென்னிந்தியாவிலுள்ள புலவர் ஒருவர் இவர் தந்தையார் மீது ஓர் பிரபந்தம் பாடிக்கொண்டு வந்தார். வந்த புலவர் இவ்விளைய புலவரை நோக்கி, “தம்பீ! வில்லவராய முதலியார் என்பவருடைய வீடு எங்கே இருக்கிறது?” என்று கேட்டார். உடனே இவர்,

“பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்

நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம்—மின்பிரபை

வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக

வாசலிடைக் கொன்றை மரம்”

எனப் பாட்டாகவே அருக்குப் பதில் இறுத்தனர். இந்த வெண்பாவில் வில்லவராய முதலியார் வீட்டுவாயிலில் உள்ள கொன்றைமரம்

புகழப்பட்டிருக்கிறது. 'பொன்போன்ற பூக்களை அது சொரியும்; விளங்குகின்ற பூந்தாதுகளை இறைக்கும்; மக்களுக்கு நல்ல நிழலாக இருக்கும்' என்று அந்த மரத்தைப் புகழும் வாயிலாகத் தம் வீட்டு வாயிலில் கொன்றைமரம் இருத்தலை இளம்புலவர் புலப்படுத்தினார்.

இளமைக்காலத்திலேயே புலமைத்திறன் இவர்பால் கமழ்ந்திருந்தமையை வெளிப்படுத்தும் வரலாறுகள் வேறு பல உண்டு. அவற்றுள் இரண்டு நிகழ்ச்சிகள் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. இவர் சிறு வயதிலே பாடசாலைக்குச் செல்லாது பசுநிரை காக்கும் பையல் களோடேயே பெரும் பொழுதையும் கழிக்கலாயினார். அது கண்ட முதலியார் இவரைப் பள்ளிக்கேசச் செய்வதற்குச் சாமபேததான தண்டம் என்னும் சதர்விக உபாயங்களையும் உபயோகப்படுத்தியும் பயன்பெற முடியாதவராயினார். புலவர், தந்தையார் இல்லத்தின் கண் இல்லாத நேரத்தில் இல்லம் போந்து அன்னையாரிடம் உணவருந்துவதும், அல்லாத நேரத்தில் மாடுமேய்க்கும் பிள்ளைகளோடு விளையாடுவதுமாகப் பொழுது போக்கலாயினார். என் செய்வார் முதலியார்! விதிவசம் என வாளாவிருந்தார். ஓர் நாள் முதலியார் ஓர் அந்தாதி பாடவேண்டும் என்னும் அவா மிக உடைய வராய் ஓலையையும் எழுத்தாணியையும் எடுத்துக் காப்புச் செய்யுளாக ஒரு செய்யுள் பாடத்தொடங்கினார். முதலிரண்டடியையும் முடித்து மற்ற இரண்டடியும் செவ்வனம் இயற்றச் சிறிது தடைப்பட்டமையால் எழுத்தாணியையும் ஓலையையும் ஓரிடத்தில் வைத்து விட்டு வேறு வேலையாக வெளியே சென்றனர்.

அவர் சென்ற சில நாழிகைக்கப்பால் இளம்புலவர் வீடு வந்தனர். தாயார் எப்பொழுதும்போல் புத்திகள் கூறியவண்ணம் அன்னமிட்டனர். உணவு முடிந்தபின்பு, முதலியார் குறையில் வைத்துவிட்டுச் சென்ற செய்யுள் எழுதப்பட்ட ஓலையைப் புலவர் கண்டார். அவருடைய துறுதுறுத்த கவியுள்ளம் அவரைச் சும்மா இருக்கவிடவில்லை. உடனே செய்யுளின் ஈற்றடி இரண்டையும் மணியணைய சொற்களால் சுவைமிக முடித்து ஓலையை இருந்த விடத்திலேயே வைத்துச் சென்றனர்.

வெளியே சென்ற முதலியார் ஈற்றடி இரண்டையும் மனதுள் முடித்து வைத்துக் கொண்டு மாலைக் காலம் வீடுவந்து சேர்ந்தார். வந்தவர் செய்யுளை முடித்துக்காணும் ஆசைமேலீட்டால் உடனே ஓலையை எடுத்து எழுதுவதற்காக விரித்தனர். அப்பொழுது தான் குறையில் விட்டுச் சென்ற பாட்டு நயம்பொருந்த ஆக்கப் பெற்றிருக்கக் கண்டு வியப்பு எய்தியவராய்த் தம் மனைவியாரைக்

கூப்பிட்டும், “இங்கேவந்தவர் யார்?” என்றார். “இங்கே ஒருவரும் வரவில்லை” என மனைவியார் கூறினர். “நீ சொல்வது எனக்கு வியப்பைத் தருகின்றது. பொய் சொல்லாதே. உண்மையை ஒளிக் காமல் கூறு” என வற்புறுத்திக் கேட்டார் முதலியார். ‘ஏதோ தவறு நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும்’ என்று தாயார் எண்ணினர்; ஆதலின் தம் குமாரர் வந்ததைக் கூறத் தயங்கினார். முதலியார் பின்னும் வற்புறுத்தினார். ‘துஷ்டப்பிள்ளையைப் பெற்ற பயனை அதுபவித்தே தீரவேண்டும். கணவருக்குப் பொய்யுரைத்தல் கூடாது’ என்று தாயார் ஒருவாறு தெளிந்தார்; “அந்தத் துஷ்டன் தான் வந்தான்போலிருக்கிறது” என்றார். தம் புதல்வனான அச் செய்யுளை முடித்தான் என்னும் உண்மை தேர்ந்தவரானார் முதலியார். அவருடைய உள்ளம் உவமைக் கடலில் ஆழ்ந்தது. அன்று தொட்டு, முதலியாரும் மைந்தரும் நேசம் மிக்கவரானார்கள்.

உத்தியோகத்திலும் பிரபுத்துவத்திலும் மேம்பட்ட கணைசையர் என்னும் அந்தணர் திலகர் இல்லத்தில், வித்துவமணிகள் ஒன்று சேர்ந்து கம்பராமாயணத்துக்கு அர்த்தஞ் சொல்லி வந்தனர். இங்ஙனம் நிகழ்ந்து வரும்போது, ஓர் நாள் ஆண்டு வந்திருந்த வித்துவ சிரோமணிகள் யாவரும் கம்ப ருத்திரம் ஒன்றுக்குப் பொருத்தமுற அருத்தங் கூறமுடியாது மலைப்பெய்தி நின்றனர். அப்பொழுது சின்னப்பையலாகிய சின்னத்தம்பி என்னும் திருநாமம் பூண்ட இப்புலவர் பெருமான் கம்பனார் கருத்துக் கேற்ற உரை கூறி அவையோரை ஆனந்தக்கடலுள் திளைக்கச் செய்தார். உடனே ஐயர் பண்டாரக்குளம் என்னும் வயலை இவருக்குச் சம்மானமாகக் கொடுத்தார்.

சின்னத் தம்பிப்புலவர் செய்த நூல்கள் வருமாறு:

1. மறைசையந்தாதி:—இது வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ பெருமான் மேலது. இதற்கு யாழ்ப்பாணத்து உடுப்பிட்டி திரு. அ. சிவசம்புப் புலவரவர்களும், மதுரையம்பதி மகாவித்துவான் சபாபதி முதலியாரவர்களும் உரை எழுதியுள்ளார்கள். இவையன்றி, எஸ். அனவரத விநாயகம் பிள்ளை எம். ஏ., எல்.டி. அவர்களால் பரிசோதித்து வெளிடப்பட்ட உரைப்பதிப்புத் தான் இஞ்ஞான்று மாணவர்கள் கையில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

2. கல்வளையந்தாதி:—இது யாழ்ப்பாணத்துச் சண்டிரிப் பாயிலுள்ள கல்வளை என்னும் ஊரில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகக் கடவுள்மீது பாடப்பட்டதாகும். இதுவும் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

3. கரவைவேலன் கோவை:—இது யாழ்ப்பாணத்துக் கர வெட்டியிலே செல்வராய் வாழ்ந்த வேலாயுதபிள்ளை என்னும் பிரபு மேலது. இக்கோவையிலுள்ள நானூறு செய்யுட்களில், ஒவ்வொரு செய்யுளும் புலவர்கள் முன்னிலையில் வாசித்து அரங்கேற்றி முடிந்தவுடன் ஒவ்வொரு பொற்றேங்காயாக நானூறு பொற்றேங்காய்கள் பரிசளிக்கப்பட்டன எனவும், கோவை முழுவதும் அடங்கியுள்ள எட்டுப்பிரதி தங்கலிடம் இருப்பதாகவும் வேதாரணிய ஆதின் சொந்தக்காரருள் ஒருவராகிய உயர்திருதி. செல்வந்திராத தேசிகர் அவர்கள் ஓங்கால் கூறக் கேட்டுள்ளோம். சிலசெய்யுட்கள் சுன்னாகம், அ. குமாரசாமிப் பிள்ளை அவர்களால் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக அவற்றுள் ஒன்று காட்டுதும்:

“மாசால மோமணி வாய்கோகு மோதும் மரபியலின்
ஆசார மோலீர தத்தடை வோதிரை யாடைசுற்றும்
தேசா திபர்மெச்சும் வேலன் கரவைச் சிலம்பனையீர்
பேசா திருக்கும் வகையின்ன வாறென்று பேசிடமே.”

இது மொழியாமைவிதாதல் என்னும் துறைச் செய்யுளாகும்.

4. பறளாய்ப் பள்ளு:—இது யாழ்ப்பாணத்துப் பறளாய் என்னும் இடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகர் மேலதாகும். இது சின்னாட்களுக்கு முன்னர்த்தான் அச்சேறி வெளிவந்திருக்கின்றது.

தமிழ்ப் புலவர்களும் தெய்விகத்தன்மையும்

எந்தப் புலவர்பாலும் தெய்விக அம்சத்தை ஏற்றிப் புகழும் நம் நாட்டினரில் ஒரு சாரார் புலவர்களைப்பற்றிக் கூறும்செய்திகளிற் சில நடந்தன வாகத் தோற்றவில்லை. அங்கனம் கூறுபவர்கள் அப்புலவர்களுக்கு மிக்க பெருமையை உண்டாக்கவேண்டுமென்ப தொன்றினமட்டும் கருதுகிறார்களேயல்லாமல் நடந்த விஷயங்களை நடந்தபடியே சொல்வதை விரும்புவதில்லை. கம்பர் முதலிய சில புலவர்களை வாகவிகளென்றும் கல்லாமலே பாடிவிட்டனரென்றும் ஸரஸ்வதி தேவியின் திருவருளால் அங்கனமாயினரென்றும் கூறுவதுதான் பெருமை யெனவும், அவர்கள் பழம் பிறப்பிற் செய்த புண்ணியத்தாலும் திருவருளாலும் கிடைத்த நல்லறிவைத் துணைக் கொண்டு பல தூல்களைப் பயின்று செயற்கையறிவும் வாய்க்கப்பெற்று தூல் முதலியன இயற்றிஞர்களென்பது சிறுமை யெனவும் சிலர் எண்ணுகிறார்கள்.

(ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம்)

—டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்.

வெட்டவெளி சுவாமிகள்

ச. முனிசாமி பிள்ளை

‘வெட்டவெளி சுவாமிகள்’ என்ற பெரியார் சோழவள நாட்டிலே சைவசமயாசாரியர் மூவராலும் தேவாரப் பதிகங்கள் ஒதப்பெற்ற திருநாகேசுவரம் என்னும் திவ்விய சேஷத்திரத்திலே ஏறக்குறைய எண்பது வருடங்களுக்கு முன் இருந்தவர். அவர் வெட்டவெளி என்னும் ஊரில் பிறந்து வளர்ந்து கல்வி ஒழுக்கங்களில் சிறந்து விளங்கிய ஒரு வீரசைவர். சிவபெருமானிடத்து இடையறாத அன்புபூண்டு இல்லறத்தை வழுவாது நடத்திவந்தார். அவருக்கு இரண்டு புத்திரர்கள் இருந்தனர். மூப்புப் பருவம் தொடங்கியபோது அவரது நேத்திரங்கள் பூர்வ கன்மப்பயனால் அபாவமாயின. ஆகவே நாளடைவில் அவருடைய புத்திரர்களும் மனைவியாரும் வெறுப்புற்று அவரை அலட்சியஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். சுவாமிகள் அதனைக் கண்டு, ‘இனி இவர்களோடு இருப்பது சரியல்ல’ என எண்ணிக் கோலூர்நி வழி வினாவிக்கொண்டே தமது ஆத்மார்த்த சேஷத்திரமாகிய திருநாகேசுவரத்தை அடைந்து ஸ்ரீ குன்றுமுலையம்மை சமேதராகிய ஸ்ரீ நாகநாத சுவாமி சந்நிதியை அணுகித் தம்குறையை எடுத்துரைத்துக் காலங்கடத்தி வந்தார்.

இவ்வாறு இருந்துவரும் நாளில் தண்கள் பார்வையின்றி யிருப்பது அவருக்குப் பெருந்துன்பமாகத் தோன்றியபடியால், “சிவ சந்நிதானத்தில் செப்த சத்தியவாக்கினின்று பிறழ்ந்து கண்பார்வையிழந்த வரும் சைவசமயாசாரியருள் ஒருவருமாகிய ஆளுடைய நம்பிகளுக்கு மறுபடியும் அவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கிச் சிவபெருமான் பார்வை தந்தருளியது உண்மையன்றோ? தந்தை அன்பினும் தாயன்பே மிகுந்ததாயைால் சர்வ லோகங்களையும் ஈன்மெடுத்த தாயாகிய குன்றுமுலையம்மையிடஞ் சென்று என் குறையைக் கூறிப் பாமாலை புனைந்து அம்மையாரது திருவடியில் சமர்ப்பித்து வேண்டிக் கொள்வேன்” எனத் தீர்மானித்து, ‘குன்று மாமுலையம்மை தோத்திரம்’ என்னும் முப்பது செய்யுட்களடங்கிய ஒரு பாமாலையியற்றி அம்மையார் திரு முன்னர் அதனை அரங்கேற்றிவித்தனர். அரங்கேற்றம் பூர்த்தியானதும், ஸ்ரீ குன்றுமுலையம்மையார் கிருபாகடாட்

சத்தால் அனைவரும் ஆச்சரியப்படும்படி சுவாமிகள் கண்ணொளி விளங்கப் பெற்றனர்.

அந்நூலின் இருபத்தோராவது செய்யுள் பின்வருமாறு :

நேந்திரம் தெரியப்பாடியது

“காழியில் ஞானப் பாலமு தளித்தாய்
கச்சியில் நல்லறம் வளர்த்தாய்
வாழியென் றேத்து மன்பர்தம் உளத்தாய்
மன்பதைக் கருன்செறி மனத்தாய்
ஊழிவெவ் வினையை வோறக் களைத்தென்
ஒளிவிழி தெரியவைத் திடுவாய்
ஆழிமால் பரவுங் குன்றுமா முலையே
அடியனேற் கருள்புரி வாயே.”

இதன்கண் சுவாமிகள் அம்மையின் நல்லருட் செயல்களை எடுத்தோதித் தம் விழிகள் ஒளிபெறவேண்டுமென்று வேண்டிதலைக் காணலாம்.

கண் பெற்றவுடனே சுவாமிகள் அடைந்த ஆனந்தம் கூறற் பாலதோ? குன்றுமுலையம்மையைக் கண்ணூரக் கண்டு தரிசித்து ஆனந்தக் கூத்தாடிப் பரமானந்த வேலையில் மூழ்கினார். பின்னர் அத்தலத்திலேயே சின்னாள் வாசஞ் செய்திருந்து சமாதியாயினர். சுவாமிகளது தெய்விகத்தையும் சிவபக்தியையும் கண்ட அத்தலவாசிகள் அனைவரும் அவரது இயற்பெயரைக் கூறாமல் வெட்ட வெளி என்னும் ஊரிலிருந்து வந்தகாரணத்தால் 'வெட்டவெளி சுவாமிகள்' எனவே வழங்கலாயினர்.

சீன நாட்டு மூவேந்தர்

இங்கு மூவேந்தர் இருந்தபோல் சீன நாட்டிலும் மூன்று சக்கர வர்த்திகள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பூதரி என்பான் வில்லால் விலங்குகளைக் கொன்று ஜனங்களைக் காத்தான். அவனுக்குப் பின்னால் வந்த ஹண்டி நூற்றான்; புலவர்களை யாதரித்தான். அவன் மனைவி இசைக்கு அளவு கண்டாள், சகடங்கள் பண்ணினாள். மூன்றாமவன். ஷோஹன் அவன் கிருஷித் தொழிலையும் மருந்தையும் வளர்த்தான் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களை சீனத்தின் ஆதிமன்னராவர். சோ பாண்டிய சோழமன்னரென்ற முறையிலேயே தமிழ் மூவேந்தரும் அழைக்கப் பட்டனர். இம் மூவராலும் தமிழ்நாடு மிகவும் செழிப்புற்றதாகவும் கூறப்படுகிறது. வில்லாலும், அறிவாலும், வளஞ்செய்தும் சீனவேந்தர் காத்ததையொப்பத் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் செய்தனர். (பூதரி - பூபதி, ஹண்டி - பாண்டி, ஷோஹன் - சோழன்) இப் பெயர்களின் ஒற்றுமை கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது. பாண்டியன் இசையளவு கண்டானெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் ஆரம்பத்திலே கலை வளர்த்ததைக் கவனிக்கவேண்டும்.

—ரா. இராகவையங்கார்.

இந்தியாவின் பொருள் நிலை

ஆடு மாடுகள்

ஜே. எஸ். பொன்னையா நாடார், எம்.ஏ.

ஆடுமாடுகளின் பயன்

நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றுபேர் வியவசாயத்தைச் சார்ந்து வாழும் இப்பெருந் தேசத்தில், ஆடுமாடுகளின் உபயோகத்தையும் அவசியத்தையும் விவரித்துக் கூறவேண்டியதில்லை. பெரும்பாலும் வியவசாயிகளான நமது ஏழைமக்கள் எல்லாவித வேலைகளுக்கும் மாடுகளையே உபயோகிக்கின்றனர். ஏர் உழுதல், தண்ணீர் இறைத்தல், போரடித்தல், விளைபொருள்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றேரிடத்திற்குக் கொண்டுபோதல் ஆகிய பல வேலைகளுக்கும் எருதுகளே உபயோகிக்கப்படுகின்றன. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னரெல்லாம் நெடும்பிரயாணங்களுக்கும் வண்டிகளும் மாடுகளுமே உபயோகிக்கப்பட்டுவந்தன. வேறெந்தத் தேசத்திலும் மாடுகள் இவ்வளவு மிகுதியான வேலைகளைச் செய்வதில்லை. மேல்நாடுகளில் ஆடுமாடுகளை வளர்ப்பது வியவசாய வேலைகளுக்கன்று; பாலுக்காகவும் இறைச்சிக்காகவுமே. நமது நாட்டில் எருமைகளும் பசுக்களும் பாலுக்காக வளர்க்கப்படுகின்றன; ஆயினும், ஆஸ்திரேலியா, கானடா, அயர்லாந்து முதலிய தேசமக்களைப்போல நமது தேசத்தினர், பால், பாற்கட்டி, இறைச்சி முதலானவைகளை மிகுந்த அளவில் உற்பத்திசெய்வதும் ஏற்றுமதி செய்வதும் இல்லை. எனவே நமது தேசத்தின் ஆடுமாடுகளின் முக்கிய நோக்கமும் பயனும் வியவசாய வேலையேயாம்.

ஆடுமாடுகளின் தொகை

அப்படியாயின் நமது தேசத்தின் ஆடுமாடுகளின் எண்ணிக்கை போதிய அளவில் இருக்கின்றதா வென்னுங் கேள்வி யெழுகின்றது. 1924-1925-இல் எடுத்த ஐந்துவருஷ மிருகசங்கியைப்படி (Quinquennial census of Livestock) இந்தியாவின் எருமைகள் பசுக்கள் எருதுகளின் எண்ணிக்கை 18-கோடியே 70-லாகும். (அதற்கு ஐந்துவருடங்கட்கு முன்னர் 1919-1920-இல் இருந்ததை விட 50-லாகும் அதிகம்.) மனிதர்களின் தொகை நூறானால் மாடுகளின் தொகை 61. நூறு ஏக்கர் நிலத்திற்கு 53-எருதுகளும் பசுக்.

களும், 14-எருமைகளும் இருக்கின்றன. மற்றத் தேசங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் தான் நமது தேசத்தின் மாடுகளின் பெருக்கு நன்கு விளங்கும்.

தேசங்கள்	ஐந்த்தொகைக்கும் மாடுகளின் தொகைக்கும் விதாசாரம்.
இங்கிலாந்து	... '3. (பத்துப்பேருக்கு 3 மாடுகள்)
ஜெர்மனி	... '2 (" " 2 ")
ஐப்பான்	... '026 (ஆயிரம்பேருக்கு 26 ")
சைனா	... '02 (நூறுபேருக்கு 2 ")
அமெரிக்கா (U. S. A.)	... '95 (" 95 ")
டென்மார்க்	... '89 (" 89 ")
கானடா	... '97 (" 97 ")
இந்தியா	... '61 (" 61 ")

கீழ்காட்டு வியவசாய தேசங்களாகிய சைனா, கொரியா, மஞ்சூரியா இவைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நமது தேசத்திலுள்ள மாடுகளின் சங்கியை அளவுக்கு மிஞ்சினதாகக் காணப்படுகின்றது; மேல்காட்டு வியவசாயநாடுகளான அமெரிக்கா, டென்மார்க், கானடா இவைகளுடன் ஒப்பிடும்போது சற்றுக் குறைவாகத் தோன்றுகிறது. (ஆனால் இந்நாடுகளில், நாம்முற்கூறியவாறு, ஆடுமாடுகளை வளர்ப்பது அவற்றின் இறைச்சிக்காகவும் பாலுக்காகவுமே). எவ்வாறாயினும், நமது தேசத்தின் மிருக சங்கியைப் பற்றி குறைவில்லை; சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறபடி அது அளவுக்கு மிஞ்சியே இருக்கின்றது. சில மாகாணங்களில் மாடுகள் அபரிமிதமென்பதற்கு யாதோர் ஐயமுமில்லை; மத்திய மாகாணத்தில் மனிதர்களின் தொகை நூறானால் மாடுகளின் தொகை 45 ஆக இருக்கிறது.

நமது மாடுகளின் கேவல நிலை

மாடுகளின் தொகைதான் அதிகமே யொழிய, அவை எவ்விதத்திலும் பிறகாட்டு மாடுகளுடன் ஒப்பிடத்தக்கனவல்ல. வலிவுகுன்றிக் கிழப்பருவமுற்று வேலைக்கு இயலாது கிடப்பன பல. தக்கவாறு மேய்ச்சல் வசதிகள் இன்மையால் அரைவயிறுங் குறைப்பட்டனியுமாகக் கிடந்து துன்புறுவன பல. எருமைகளும், பசுக்களும் கொடுக்கும் பாலின் அளவு மிகவும் பரிதவிக்கத்தக்கது. கீழ்க்கண்ட அட்டவணியில் ஒவ்வொரு தேசத்தின்

லும் ஒரு பசுவால் கிடைக்கும் வருஷ சராசரிப் பாலின் அளவு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஹாலந்து ...	128500	பவுண்டுகள் (lbs.)
சுவிட்சர்லாந்து ...	69800	"
டென்மார்க்கு ...	5600	"
அமெரிக்கா ஐக்கிய ...	40880	"
மாகாணம் ...		
சென்னை மாகாணத்து ...		
உயர்தர ஜாதியாகிய ...	8030	"
'ஒங்கோல்' மாடு ...		

நமது தேசத்தின் மாடுகளின் சுநீனாதசைக்கு வேறு உதாரணங்கள் தேவையில்லை.

இவ்வளவு தாரதம்மியத்திற்குக் காரணங்களென்ன? காரணங்கள் வலிந்து கொள்ளவேண்டாம்; தெளிவாகக் காணக்கிடக்கின்றன. குடிகளெப்படியோ அப்படியே மாடுகளும் இருக்கின்றன. தமக்கு வேண்டும் உணவுப்பொருள்களை விளைவிக்கவே போதிய நிலமில்லாத ஏழைக்குடியானவர்கள், எங்ஙனம் மாடுகளின் உணவுக்குரிய நாற்ற, புல் முதலியன விளைவிக்க இயலும்? கைத்தீனியாய் (Stall-feeding) ஊட்டவேண்டுமென்று கூறுவர் சிலர்; குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்கே வகையில்லாதவர்கள், பருத்திக்கொட்டை, பிண்ணாக்கு முதலிய சிறந்த தீனிகளை எங்ஙனம் தங்கள் மாடுகளுக்கு அளிக்கக் கூடும்? தாங்களும் பெண்டு பிள்ளைகளும் குச்சிலிற் குடியிருக்கும்போது ஆடுமாடுகள் தங்கி நிற்கத்தக்க நல்ல ஸ்தலவசதிகளை எங்ஙனஞ் சமைத்துக்கொடுப்பார்? மேலும் உயர்ந்தவிலையுள்ள (ஆனால் மிகுந்த அளவான பால் தரக்கூடிய) பசு எருமைகளை எவ்வாறு வாங்கிப் பரிபாலித்து வரக்கூடும்? எனவே, நமது தேசத்தின் குடியானவர்களுடைய வறுமையே ஆடுமாடுகளின் சுநீனாதசைக்குக் காரணம்.

உயர்ந்த ஜாதி மாடுகள்

நமது நாட்டின் பலபாகங்களில், உழவுக்கும் வண்டிக்கும் ஏற்ற சிறந்தஜாதி எருதுகளும், பாலுக்கேற்ற எருமைகளும் பசுக்களும் வளர்க்கப்படுகின்றன. மைசூர் இராஜ்யத்த 'சமிந்தமஹால்' ஜாதி எருதுகள் குதிரைகளைப் போன்ற வேகமுடையன; ஹைதர் அலி ஆங்கிலேயருடன் போர்புரியும்போது அவ்வெருதுகளை உபயோகித்தார். பஞ்சாப் மாகாணத்திலுள்ள 'ஹரியானா' (Haryana), சஹியால் (Sahiwal), மான்ட்கமரி (Montgomery) முதலான

ஜாதிமாடுகள் வேலைக்கும் பாலுக்கும் பேர்ப்போனவை. சென்னை மாகாணத்திலுள்ள 'ஒங்கோல்' 'காங்கேயம்' ஜாதிமாடுகளும் அவ்வாறே. இவற்றை மற்ற்ந்தத் தேசத்திலுள்ள உயர்ந்தஜாதி மாடுகளோடும் ஒப்பிடலாம். ஆனால் இவ்வாறான மாடுகளின் சங்கியை மிகக் குறைவு. உள்காட்டில் தக்க விலைகொடுத்துவாங்கும் சம்சாரிகளும் நிலச்சுவான்தார்களும் இல்லாததனால் அவை அந்நிய நாட்டிற்கு ஏற்றமதியாக்கப் படுகின்றன. அவ்வாறு ஏற்றமதியாக்கப்படுவதைத் தடுத்தலும், இப்பிரபலமான ஜாதி எருதுகளையும் பசுக்களையும் எருமைகளையும் பரிபாலித்து அபிவிருத்திசெய்தலும் அரசாங்கத்தின் முக்கிய கடமையாகும். ஏனெனில், அயல் நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டு இப்பொழுது பரவச்செய்து வரப்படுகிற சில ஜாதிப் பசுக்கள் அதிகமான பாலைக் கொடுப்பினும், அவைகளின் கன்றுகள் ஒரு வேலைக்கும் உதவாதுபோய்விடுகின்றன.

பாலுக்கு வந்த கேடு

இனி, நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் ஜனங்களுக்கு வேண்டிய உயர்ந்த உணவாகிய பாலைப்பற்றிச் சிறிது கூறவோம். நமது தேசத்தில் குறைந்தவிலையில் நல்ல பால் கிடைப்பது அருமை. நமது நகரவாசிகள் நீர்கலந்த பாலுக்குக் கொடுக்கும் விலை அமெரிக்காவின் பெரிய நகரங்களில் மிகச் சுத்தமானதும் சத்துள்ளதுமான பாலுக்குக் கொடுக்கப்படும் விலையைக்காட்டிலும் அதிகமென்கிறார்கள். மேலும் மாடுகளைப் போஷிப்பதிலும், பாலைக்கறப்பதிலும் வியாதினைப் பரவச்செய்யும் முறைகள் பல்கி யிருக்கின்றன. மாடுகள் நிற்கத்தக்க வசதியான தொழுக்கள் கிடையா; உண்ணத்தக்க கொழுமையான உணவுகளும் இல்லை; சுத்தமான பாத்திரங்களிற் பால் கறக்கப்படுவதில்லை; கன்றுகளுக்குச் சரியானபடி பாலை ஊட்டாததனால் அவை சிறிது நாட்களிலெல்லாம் இறந்து விடுகின்றன. இவ்வாறான குறைகளும் அதர்மங்களும் நகரங்களில் அதிகம் ஆயினும் இவ்விஷயங்களிற் பொதுஜன உணர்ச்சியும் முயற்சியும் சிறிதும் இல்லாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

என்ன செய்யவேண்டும்?

கூட்டுறவு முறையிலேயோ, அல்லது பெருத்த மூலதன மிட்டோ உயர்ந்த ஜாதிப் பசுக்களையும் எருமைகளையும் வாங்கி, அவைகளைச் சாஸ்திர முறைப்படி போஷித்துச் சுகாதாரமான முறைகளிற் பாலைக்கறந்து விற்கும்படியான ஏற்பாடுகளை நகரபரிபாலன சபையாரும் அரசாங்கத்தாரும் விரைவிற்செய்ய முன்வருதல் அவசியம். பெருநகரங்களின் மத்தியில் தொழுவங்களும் பிற

வசதிகளும் அமைப்பது கடினமேயாயினும் இந்நகர்களின் அருகிலுள்ள கிராமங்களில் அவைகளை அமைத்துக் கொள்ளுதல் எளிதாக இருக்கும்.

சில மாட்டுப்பண்ணைகள்

அலிகார், பம்பாய், டார்ஜிலிங், நாக்புரி, காசி முதலான இடங்களில் மிகச் சிறந்த மாட்டுப்பண்ணைகள் (Dairy farms) அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையெல்லாவற்றள்ளும் மத்திய மாகாணத்து வியவசாய இலாக்காவின் ஆதரவின்கீழ் நாக்புரியில் நடைபெற்றுவருவது மிகச் சிறந்தது. அம்மாட்டுப் பண்ணைக்கு ரூ. 30,000 மூலதனமாகச் சர்க்கார் கொடுத்துவினர். அத் தொகையிலிருந்து ரூ. 20,000 பெறும் நிலத்தைவாங்கி அதில் ரூ. 10,000 செலவிட்டுத் தொழுவங்கள் நிறுவினர். கூட்டுறவு முறைப்படி நடக்கவிரும்பிய இடையர்கள் அதில் அங்கத்தினர்கள் ஆயினர். அவர்கள் பால்தறங்கும் மாதொன்றிற்கு ரூபாய் ஆறும் கறக்காத மாட்டுக்கு ரூபாய் மூன்றுமாகக் கட்டணத்தைச் செலுத்துகிறார்கள்; அத்தொகையிலிருந்து மொத்தமாக உணவுப்பொருள்கள் வாங்கப்படுகின்றன; சாஸ்திர முறையில் அம்மாடுகள் போஷிக்கப்படுகின்றன. மாட்டுக்குச் சொந்தக்காரர், வியவசாய இலாக்கா உத்தியோகஸ்தர்முன் பாலைக்கறந்து ரூபாய்க்கு எட்டுச்சேர் வீதம் விற்றுவிடுகிறார்கள்; வியவசாய இலாக்கா உத்தியோகஸ்தர்கள் குத்தகைதாரர்கள் மூலமாகப் பாலை மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் விற்பதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

சட்டம் வேண்டும்

இவ்வித முறைகள் நமது தேசத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் பரவவேண்டுமானால் உயரிய சட்டதிட்டங்கள் வேண்டும். பாலில் நீரைக் கலப்பவர்களையும், சுகாதாரமற்ற முறையில் தொழுவங்களை வைத்திருப்பவர்களையும் தண்டித்தாலொழியப் புதிய முறைகள் பலிதப்படா. மேலும் பால் மிகுதியாக வாங்கப்படாவிட்டால் நாம் முற்கூறிய முறைகள் ஏட்டுச் சுரைக்காயாகவே யிருக்கும்.

வறுமை போகவேண்டும்

பெரும் பணக்காரர்களும், மத்தியஸ்திதியிலுள்ளவர்களுமே (Middle class people) யன்றிச் சாதாரண ஜனங்கள் எவ்வளவு குறைந்தவிலைக்குப் பால் விற்பனையும் அதை வாங்கியுண்பப் பொருள் வருவாயற்றிருக்கின்றனர். பொது ஜனங்களின் பொருளாதார நிலைமை முன்னேற்றமடைந்தாலன்றி எவ்விதப் பெரிய நன்மையும் கைகூடி வருதல் அரிது.

சாரணர் பகுதி

சிறுவர்களும் சாரணியமும்

எஸ். ஆர். வேங்கடராமன் பி.ஏ., பி.எல்.

ஒரு சாரணப்பாடையை நாம் வெகு சுலபமாக ஆரம்பிக்கலாம். சிறுவர்களுக்கு அதில் சேர அதை ஆசையுண்டு. அவர்கள் மனதைக் கவரும் சில அம்சங்கள் சாரண இயக்கத்தில் இருக்கின்றன. அவை என்னவென்பதைக் கவனிப்போம்:

சாரணியமானது ஏறக்குறைய சமவயதுள்ளவர்களுடைய கூட்டமாகும். இதில் 8 வயது முதல் 11 வயது வரையில் உள்ளவர்களுக்கு ஒரு தனித்திட்டமும், 12 வயது முதல் 17 வயது வரையில் மற்றொரு திட்டமும், 18 வயதிற்கு மேற்பட்டு மற்றொரு திட்டமும் உண்டு. இம் மாதிரி வயதிற்கும் புத்திக்கும் ஏற்றவாறு மூன்று பாகங்களாகச் சாரண இயக்கம் வகுக்கப்பட்டிருந்தாலும் இம் மூன்று திட்டங்களிலும் அமைந்துள்ள அடிப்படையான கொள்கை ஒன்றே. இத்திட்டங்கள் சிறுவர்களின் மனோபாவத்திற்கும் வயதிற்கும் ஏற்றவாறு பொதுவாக எப்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அறியவேண்டும்.

சமவயதுள்ளவர்கள் கூடிய ஒரு கூட்டத்தில், ஏற்றத்தாழ்வில்லாமலும் பயமும் சங்கோசமும் இல்லாமலும் அதிக சுயேச்சையுடன் வேடிக்கையாகக் காலத்தை விளையாட்டிலும் பாட்டிலும் கழிப்பதற்கும் தீர்ச்செயல்கள் செய்வதற்கும் சௌகரியமுண்டு. சாதாரணமாகச் சிறுவர்கள் ஹாஸ்ய உணர்ச்சி நிறைந்தவர்கள். அந்த ஹாஸ்யம் பலதரப்பட்டதாயிருக்கும். வேடிக்கைகளையும் ஹாஸ்யத்தையும் சிறுவர்கள் நன்றாய் அனுபவிப்பார்கள். ஆகவே சிறுவர்களிடத்து வேலை வாங்குபவர்கள் அவர்களைத் தட்டிக்கொடுத்து வேடிக்கையாகப் பேசிக் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம். சிறுவர்கள் விஷமத்தனம் உள்ளவர்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் விஷமத்தனத்தைப் பிறர்முன் காட்டமாட்டார்கள். விஷமத்தனமானது அவர்களுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டுள்ள உத்ஸாகமேயாகும். அந்த உத்ஸாகத்தைத் தீயவழியில் செலவழித்தால் அவர்கள் கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்களாகிறார்கள். அதைத் தடுப்பதற்கு அவர்களை நல்ல வழியில் திருப்பி நல்ல நடத்தையைப் போதிக்கும்படியான மார்க்கங்களில் அவர்களுடைய உத்ஸாகத்தையும் விஷமத்தனத்தை

யும் செலவுழிக்க, சாரண இயக்கத்தில் சௌகரியங்களிருக்கின்றன. விளையாட்டுகள், ஒப்ப நாட்களில் வெளியூர்களைச் சுற்றி வருதல், காடுகளில் உறைதல், பாடல்கள், ஆடல்கள், கூத்துகள் இவற்றி லெல்லாம் சிறுவர்களுக்கு அதிகப் பற்றுண்டு. இத்துறைகளில், சாரணவியக்கம் அவர்களுக்கு ஏற்ற சௌகரியத்தை அளிக்கிறது. சிறுவர்களின் மனோபாவத்தை நன்கறிந்துள்ளவரும் சாரண இயக் கத்தை ஸ்தாபித்தவருமான லார்டு பேடன் பவல், அவர்கள் இஷ்டப் படி நடக்கவும் விளையாடவும் தக்கவாறு சாரணத்திட்டத்தை அமைத்திருக்கிறார். அத்திட்டத்தின்படி சிறுவர்கள் நடப்பதால் அவர்களின் எண்ணங்களும் இஷ்டங்களும் நிறைவேறுகின்றன. அவர்களுடைய மனோபாவங்களும் நடத்தைகளும் கட்டுப்பாட்டிற்கு அமைபாமல் சுயேச்சையாய்த் தாமே வளர்கின்றன. இதனால் அவர் களை அறிபாமலேயே அவர்களுக்கு நன்னடக்கை சய நலமின்மை பொதுவாக உணர்ச்சி போன்ற உத்தம குணங்கள் ஏற்படுகின்றன. அத்திட்டங்கள் பின் வருமாறு :

ஆறு முதல் எட்டுச் சாரணர்களை ஒன்று கூட்டி அவர்

லார்டு பேடன் பவல்.

களை ஒருதனிக் கூட்ட த்தாராகப் பாவித்தல்; அக்கூட்டத்தை ஆங் லாந்தில் 'பேட்ரோல்' (Patrol) என்று சொல்லுவார்கள். ஒவ் வெரு கூட்டத் திற்கும் ஒவ்வொரு பேரைக் கொடுத்தல். லார்டு பேடன் பவல் இம் மாதிரிக் கூட்டங் களுக்கு ஒரு மிருகத் தின் பெயரைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவ் வழக்கத்தை நம் நாட்டிலும் சேவாசமி திச் சாரணச் சங்கத்தி னதைத் தவிர மற்றச் சாரணச் சங்கத்தார்

பெரும்பாலும் அம்மாதிரியே சாரணர்களின் கூட்டங்களை மிருகங் களின் பேர் வைத்துக் கூப்பிடுகிறார்கள். சில படைகளை நமது தேச

வீரர்களின் பெயரால் அழைக்கிறார்கள். சேவாமிதிச் சாரணச் சங்கத்தினர் அம்மாதிரி மிருகங்களின் பெயரை வைப்பது நமது நாட்டின் நாகரிகத்திற்கு மாறாகவிருக்கிறதென்றும், மிருகங்களின் பேரை வைத்து அழைப்பதைவிட வீரர்களின் பேரை வைத்து அழைப்பதனால் சாரணர்களுக்கு அவ் வீரர்களின் தீரச்செயல்களைப் பற்றிப் போதிக்கவும் அவர்கள் அம்மாதிரி நடக்கவும் ஏதுவாக இருக்குமென்றும் எண்ணி, நமது தேச பக்தர்கள், வீரர்கள் முதலியோர் பெயரால் இச்சாரணக் கூட்டங்களை அழைக்கிறார்கள். உதாஸனமாக ஒரு படை கோசலேயின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டால், அப்படையிலுள்ள ஒவ்வொரு சாரணனும், கோபால கிருஷ்ண கோசலேயின் பொதுநலம் காரியங்களைப் பற்றியும் அவர் இயற்றிய அரிய தேசத்தொண்டைப் பற்றியும் அவருடைய ஜீவிய சரித்தத்தைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வான் என்பது தின்னம். இத்தகைய ஒரு கூட்டத்தில் சேர்ந்தவுடனே சாரணனுக்கு ஏற்படும் உத்ஸாகம் எல்லை கடந்ததாகின்றது. அக்கூட்டத்திலுள்ளவர்களுக்குச் சாரண ஆசிரியர் மிருகங்களைப் பற்றிய கதைகள், விசித்திரமும் விநோதமும் பொங்கும் கதைகள், புராணக்கதைகள், இதிலுறாஸங்கதைகள், நாட்டு வீரர்களின் கதைகள் முதலியவைகளை அவர்கள் மனதைக் கவரும்படி சொன்னால், அதனால் மிருகங்களின் நடவடிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள், நமது தேச சரித்திரம், உலக சரித்திரம் முதலியவைகளைச் சாரணர்கள் எளிதில் சிறுவயதிலேயே அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். அவை அவர்கள் மனத்தில் பசுமரத்து ஆணிபோல் பதிக்கின்றன. அந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு சாரணனுக்கும் தன் தன் கூட்டத்தினிடத்தில் ஆர்வமும் கௌரவமுமுண்டாகும். இக்கதைகளைக் கேட்பதனால் நடுவு நிலைமை, தைரியம் முதலியவை சாரணர்களுக்கு ஏற்படுகின்றன.

கதை சொல்வதல்லாமல் இயற்கை விநோதங்கள், அமைப்புக்ள் முதலியவற்றையும் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதனால் அவர்களுடைய புத்தி விசாலமடைகிறது. இம்மாதிரி விஷயங்களை வினோயாட்டாக ஒப்பு நோங்களில் நாம் சாரணர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதால் நாம் சிறுவர்களை, 'இப்படி நட, அப்படி நட' என்று சொல்லாமலே இக்கதைகள் மூலமாக அவர்களின் நடத்தையைச் சரியான வழியில் அமைக்க அனுகூலமேற்படுகின்றன. இம்மாதிரிக் கதைகளைச் சொல்வதுடன் அக்கதைகளை நாடகமாக நடக்கவும் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதுண்டு. ஒரு சிறு கதையைச் சொன்ன பின், சாரணர்களை அக்கதையை நடக்கும்படி செய்து

நாம் பார்த்தால், அவர்களுடைய சாமர்த்தியமும், மனவெழுச்சியும் புத்தி கூர்மையும் எத்தன்மையன என்பது நன்கு விளங்கும்.

சாரணர்களின் நடத்தையை நாம் விளையாட்டு மூலமாய் ஒழுங்கு படுத்தலாம் என்று சொன்னோம். சாரணியம் முழுதும் விளையாட்டே என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. அவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டுகள் பலதரப்பட்டவை. உள்ளே அடங்கியிருக்கும் ஆவேசம் உத்ஸாகம் இவற்றை வெளிக்கிளப்பும் விளையாட்டு, கூட்டு விளையாட்டுக்கள், சத்தம் போடாமல் விளையாடும் விளையாட்டுக்கள், வெளியிடத்தில் காற்றோட்டமுள்ளவிடத்தில் அதிகநேரம் விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் முதலிய பலவிளையாட்டுக்கள் உண்டு. அவையெல்லாம் சாரணர்களின் ஐந்து அறிவுகளையும் (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி) தேர்ச்சியடையச் செய்கின்றன. இந்த விளையாட்டுக்கள் விளையாடும்போதே சாரணனுக்கு இவற்றின் பயன் புலப்படாமற் போனாலும் அவனுக்கு அவனை யறியாமலே நடுநிலைமை, தன்னடக்கம், சுறுசுறுப்பு, எச்சரிக்கையாயிருத்தல், ஒத்துழைத்தல் போன்ற உத்தம குணங்கள் அமைகின்றன.

மேற்கூறிய வேலைகள் இல்லாத நேரத்தில், அவர்கள் வேறு சில வேலைகளையும் செய்யலாம். சித்திரமெழுதல், தச்சு வேலை செய்தல், கூடை பின்னுதல், வெட்டுக் காயங்களைக் கட்டக் கற்றுக் கொள்ளுதல் போன்ற பிரயோஜனமுள்ள வேலைகளைச் செய்யலாம். இப்படி அவர்கள் இவ்வேலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றால் அதற்கென்று அவர்களுக்குச் சில பதக்கங்கள் (Badges) அளிக்கப்படுகின்றன. சிறுவர்கள் எப்போதும் அலங்காரப் பிரியர்கள். இம்மாதிரிப் பதக்கங்களை அணிந்து கொள்வதில் அவர்களுக்கு அதிக ஆசை. கூடைசியாக அவர்களுக்கென்று தரப்படும் பிரத்தியேகமான ஒரு சிப்பாய் போன்ற உடையானது அவர்களுக்கு ஓர் ஆண்மைத் தோற்றத்தைக் கொடுக்கிறது. அவர்கள் மனத்தை அது கவர்கிறது. உடையைத் தரித்துக்கொண்ட சமயத்திலேயே அவர்களின் உணர்ச்சி மிகுகின்றது. அவ்வுடையைத் தரித்தவர்கள் எல்லாரும் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், எல்லாருடனும் ஒத்துழைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமும் உதிக்கின்றது. இதனுடன் சாரணர்களுக்கென்று ஏற்பட்டுள்ள சில ஆயுதங்கள், சாமான்கள், ஊது குழாய், கயிறு, கத்தி, தடி, தண்ணீர்ப்புட்டி, துணிப்பை, ஹைக்கோடரி என்பவை அவர்களின்மனத்தைக் கவர்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் சரியாக உபயோகிக்கவும் அவர்கள் வெகு சீக்கிரத்தில் கற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்.

இம்மாதிரிப் பயிற்சியினால் சாரணர்களுக்கு ஒரு மனவெழுச்சியும் துணிவும் தைரியமும் சுய நம்பிக்கையும் ஏற்படுகின்றன. காடுகளில் உறைவதாலும் ஊரூராய்த் திரிவதாலும், தண்ணீரில் படகு வலிப்பதாலும் அவர்களுக்குத் தேகநிலை அதிகரிக்கிறது. அவர்களுக்கு அடிக்கடி ஏற்படும் பயிர் சிலிர்க்கும் அனுபவங்களும், உயிர் தப்பிய சம்பவங்களும், அவற்றால் அவர்களுக்கேற்படும் சந்தோஷமும் குதூஹமும் ஆகிய இவையெல்லாம் சிறுவர்களைச் சாரண இயக்கம் தன் வசமாக்குகிறது.

சாணத்தின் உபயோகம்

இவ்வளவு நாள் கழித்த மேனாட்டு வைத்தியர்கள் பசுஞ்சாணத்தின் சக்தியை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார்கள். சுகாதார டைக்டரான டாக்டர் ஜே. ஜார்ஜ். வெப், கள்ளிக்கோட்டையில் ஈடந்த ஒரு வைத்தியர் கூட்டத்தில் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்:—

“நான் 1931-ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தபோது டாக்டர் அஷ்ராய் என்பவரைக் கப்பலில் சந்தித்தேன். அவர் பசுஞ் சாணத்தின் உபயோகங்களைப்பற்றிச் செய்திருந்த ஆராய்ச்சிகளைக் குறித்து என்னோடு பேசினார். புண், வீக்கம் முதலியவைகளுக்குச் சாணத்தை வைத்தக் கட்டிச் சொஸ்தமாக்கும் முறை இந்தியாவின் கிராமங்களில் இருந்துவருவதாகவும், ஆகவே அதைப் பரிசீலனை செய்யத்தாம் முற்பட்டதாகவும் கூறினார். பசுஞ்சாணத்தில் அநேக விதமான நுண்ணுயிர்கள் இருக்கின்றன. தொத்து நோயைத் தடுக்கும் சக்தி அந்நுண்ணுயிர்களுக்கு இருக்கின்றன. பிரான்ஸுக்குப் போன பின்பு டாக்டர் அஷ்ராயும் டாக்டர் பரிட்சையில் தேறியிருக்கும் அவரது மனைவியாரும் பசுஞ்சாணத்தை ஆராய்ச்சிசெய்து நுண்ணுயிர்களைக் கண்டு பிடித்து எ. பி. வி. என்று அவைகளுக்குப் பெயரும் தந்தார்கள். ஆகவே நான் இங்கிலாந்தினின்று திரும்பி வந்ததும் கிண்டி கிங் இன்ஸ்டிடியூட் ஆராய்ச்சிச் சாலையின் அத்தியட்சகரோடு கலந்தபேசி மேற்படி நுண்ணுயிர்களை எப்படி உபயோகிப்பதென்று முடிவுக்கு வந்தோம். சில நுண்ணுயிர்களை எடுத்துச் சோக்களில் அடைத்து, குடி தண்ணீரோடுக் கப்பலும் கிணறுகளில் உபயோகிப்பதென்று தீர்மானித்தோம். கோதாவரி, புஷ்கரம் உத்சவம் ஈடந்தபோது அவ்வுருக்கு அருகே பத்ராசலம் என்ற ஊரில் காலராத் தொல்லை இருந்து வந்தது. ஆகவே சில நுண்ணுயிர்களைக் கோதாவரியின் எல்லாக் கிணறுகளிலும் குடிதண்ணீர்ப் பீப்பாய்களிலும் வைத்திய அதிகாரிகள் போட்டு வைத்தார்கள். அந்த உத்சவத்தின்போது காலரா பரவாதது கண்டு வைத்திய இலாகாக்காரர் ஆச்சர்யம் அடைந்தனர்.

“இந்த நுண்ணுயிர்களின் சக்தியைப் பற்றிச் சிறந்த டாக்டர்கள் பல மான வாக்குவாதங்கள் செய்தனர். கிண்டி இன்ஸ்டிடியூட்டைச் சேர்ந்த டாக்டர் பண்டிட் வடக்கே பாட்டுவுக்குக் கூட இந்த ஆராய்ச்சிச் சம்பந்தமாகச் சென்று திரும்பினார். பிரகு கும்பகோணம் திருவிழாவிலும் வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் ஓர் இடத்திலும் இந்த நுண்ணுயிர்களைக் குடி தண்ணீரில் உபயோகித்த ஆராய்ச்சி செய்தோம். இந்த நுண்ணுயிர் கலந்த தண்ணீரைப் பருகியவருக்கும் காலராத் தொத்தகோய் காணவில்லை என்று தெரிந்தது. ஆகவே சென்னைத் தொத்தகோய் ஆஸ்பத்திரியிலும் இந்த நுண்ணுயிர்களைக் கையாளவென்று தீர்மானித்தனோம்.”

—சுதந்திரச்சிங்கம்.

ஜோதிஷமும் மனிதவாழ்க்கையும்

ஸி. என். ஜி. சர்மா, பி.ஏ., பி.எல்.

அநேக காலங்களுக்கு முன்பு முதல், ஜோதிஷமானது வெவ்வேறு விதமாகப் பலரால் கையாளப்பட்டு வரும் ஒரு சாஸ்திரம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். கிராமாந்தரங்களில் இருந்து கொண்டு நவநாகரிகத்தின் புயலில் அகப்படாது வசித்து வருபவரும், மிகவும் முன்னேற்றமடைந்து பட்டங்கள் பெற்று ஆங்கிலத்தில் பயிற்சிபெற்றவரும், இவ்விருதிருத்தாரல்லாத மற்ற எல்லாவகுப்பினரும் சிற்சில சமயத்தில் ஜோதிஷத்தை இகழ்ந்தாலும், பலகாலங்களில் இச் சாஸ்திரத்தின் பிரயோஜனத்தை எதிர்பார்த்தே நடந்தும், வாழ்காட்களில் முக்கிய சம்பவங்களை நிகழ்த்தியும் வருகிறார்கள். ஆயினும் சமீபகாலங்களில் ஜோதிஷமானது இதர சாஸ்திரங்கள் போன்ற 'சரியான சாஸ்திரம்' (Exact science) அல்ல வென்றும், தங்களுக்கு அதில் நம்பிக்கையில்லையென்றும், அதில் பிரமையில்லாமற் போயினும் பிறருக்காகச் சிற்சில சமயங்களில் கையாள வேண்டிவருகின்றதென்றும் பலர் சொல்லிக்கொள்வது அனைவரும் நன்கறிந்த விஷயம்.

நிந்த, இந்த ஜோதிஷமானது என்னவென்று சற்று ஆராய்வோம். அநேகர் ஏதோ தேவதையின் உபாசனையினாலும், மற்றப்படி கேட்கும் வாசகத்தை ஒட்டியும், சகுனம் பார்த்தும், சுவாச அளவு, போக்கு இவைகளை அனுசரித்தும், இவைபோன்ற ஏனைய இதரசாஸ்திரங்களாலும், கேட்போர் மனதின் நிகழ்ச்சியை அறியக் கூடிய ஓர் திறமையினாலும், யோச சக்தியினாலும் திடுக்கிடக் கூடியனவும் சாதாரணமாக எதிர்பார்க்கக் கூடியனவல்லவுமான விஷயங்கள் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். அவைகள் உண்மையானாலும் சரி, பொய்யானாலும்சரி, தொன்று தொட்டு அநேக தேசங்களில் இப்பழக்கங்கள் இருந்துவந்திருப்பதுடன், இப்பொழுதும் இருக்கின்றன வென்பதையும் நாம் அறிவோம். அனால் அவை ஜோதிஷ சாஸ்திரமாகா.

அவைகளைப் பழக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் சென்ற கால சம்பவங்கள் முழுவதையும் நினைவுகின்ற வர்த்தமானங்கள் சிவவற்றையும், நடக்கக்கூடியவைகளில் சமீபகாலத்திலுள்ள ஏதோ இரண்டொன்றை மாத்திரமும் சொல்லக்கூடியவர்கள். ஆனால் அவர்கள் ஜோதிஷர்களல்ல. மற்றும் சிலர் ஏதோ 'நாடி' கார்த்தங்கள் என்று வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவருடைய ஜாதகத்திற்கும் மிகவும் ஆச்சர்யமான பலனைத் தெரிவித்தும் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுவும் ஜோதிஷமல்ல வென்று மட்டும் இவ்விடத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆகையால், ஜோதிஷமென்பது என்னவென்று ஒவ்வொருவரும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். ஜோதிஷமென்பது 'அஹோராத்தரம்' (பகலிரவு) என்பதைச் செவ்வனே விளக்கும் சாஸ்திரமென்பது சான்றோர்துணிபு. இதையே சுருக்கி 'ஹோரா சாஸ்திரம்' என்றும் சொல்வர். மனுஷ்யன் பிறந்தது முதல், இறக்கும் வரையில் நடக்கக்கூடிய எல்லா விஷயங்களையும் இந்தாலின் உதவியால் சரியாகக் கண்டறியலாமென்று அறிஞர் முறையிடுகிறார்கள். அவைகளைக் கண்டறிவதற்குப் பிறக்கும் சமயத்தில் கிரகங்களின் ஸ்திதியும் அவ்வப்பொழுது கிரகங்கள் மாறுவதன் கணக்குகளும் அத்தியாவசியம். இக்கிரகங்களின் நிலைமைகளைக் கொண்டே நடக்கப் போகும் விஷயங்களை ஜோதிஷர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஜோதிஷமென்பது வான நூலின் (Astronomy) சாதகத்தால் வளர்ச்சியை அடைந்து, அதன் உதவியை அனுசரித்தே ஏற்பட்டுள்ள சாஸ்திரமாகும். இச்சாஸ்திரமானது ஸ்மிந்துக்களுக்குள் மிகவும் போற்றப்பட்டுவருகின்றது. வேதங்களின் ஆறு அங்கங்களில், வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருத்தம் இவைகளைப்போல் ஜோதிஷமென்பது ஓர் முக்கியமான அங்கமெனவும், வேதமோதுபவன் ஒவ்வொருவனும் இதையும் அப்பயலிக்க வேண்டியது முக்கியமெனவும் அநேகர் சாற்றியுள்ளனர். தமிழ் நூல்கள் பல அநேக ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கடல்கொள்ளப்பட்டன வென்றும் அவைகளில் இந்த 'ஒளி நூல்' (Astrology) ஒன்றெனவும், பழைய தமிழ் நூல்களால் தெரியவருகிறது. சிலப்பதிகாரத்திலும், காமிகாகமத்தில் ஓரிடத்திலும் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்குரிய ஐவருள் ஜோதிஷரும் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டனர் என்றும் தெரியவருகிறது. மேற்றிசை நாடுகளில் யூதர்களுக்குள் ஆகி மனுஷ்யனுள் ஆதாமுக்குத் தேவ உபதேசத்தால் ஜோதிஷசாஸ்திரம் தெரியவந்ததென ஒரு கதை உலகிவருகிறது. அவ்விஷயங்கள் லோகத்திற்கு உப

யோகமாகும் வண்ணம் பிரளயகாலத்தில் நசிக்காதபடி, இவ்வரிய நூல் பெரிய கட்டைகளில் எழுதிவைக்கப்பட்டதெனவும் சொல்கிறார்கள்.

மேலும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக் காரர்கள், எனக்கு தேசத்து மன்னர்களுக்கு ஜோதிஷத்தில் விரிவானஞானம் இருந்ததெனவும், அவர்களுள் மிகவும் கியாதி பெற்றவர்கள் கிரந்தங்களெழுதி வைத்தார்களெனவும் கண்டு பிடித்துள்ளனர். அந்தத் தேச மன்னர்கள், எதாவதெரு நகரத்திற்குப் போரில் நாசம் ஏற்பட்டு விடுமென்று தெரிந்தால் உடனே ஜோதிஷர்களைக் கொண்டு அதற்கு வேண்டிய பிராயச்சித்தங்களைச் செய்து அநேக நகரங்களைக் காப்பாற்றியுள்ளனர் எனவும்கூறியிருக்கிறார்கள்.

முதம்மதியர்களும், கிரேக்கர்களும், பாரஸீக்கர்களும் இந்தச் சாஸ்திரத்தை கைக்கொண்டிருந்தனரென்பதற்கு அநேக அத்தாட்சிகளுள்ளன. கிறிஸ்துவின் ஜனனகாலத்தையும், அவர் அவதாரப் பெருமைகளையும், அவர் அவதரிப்பதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்னரே ஜோதிஷர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர் பாரசீக தேசத்திலிருந்துவந்த 'அல் ஹாகீம்' என்ற ரிபுணர் ஒருவர். இவரே மற்றொரு புத்தகத்தில் முதம்மது நபி பிறக்கும் காலம், அவரது மதம், பெருமை இவைகளைப்பற்றியும் எழுதிவைத்திருந்தார். 'இயூகின்' என்பவரும், 'ஷியூக்' என்பவரும், தாமார் காலத்திலிருந்த 'அப்துல்லா' என்பவரும், 'ஷிவீஸ்' என்பவரும், முகம்மதிய தேச ஜோதிஷர்களுள் மிகவும் பெருமை வாய்ந்தவர்கள்.

ரோமாபுரியை ஆண்டமன்னர்களும், தாங்கள் போர்முனைக்குப் போகவேண்டிவந்த காலங்களிலும் ஜயாப ஜயங்களை ஜோதிஷர் வாயிலாக அறிந்தபிறகே சென்றனர் என்றால் சரித்திரங்கள் மூலமாய் அறிகிறோம். 'அப்பல்லோனியஸ்' என்பார் கீழ்த்திசை நடுகளுக்கு வந்து ஜோதிஷம் கற்றுச் சென்றனரெனவும், அவர் அநேக ஜோதிஷநூல்களை எழுதினரெனவும் தெரியவருகிறது. நமது மதபுராணங்களில், அவதார காலங்களைக் கிரக அமைப்புடனும், அவதார புருஷர்களின் ஜாதகத்துடனும் வர்ணித்திருப்பதே போல், 'வர்ஜில்' என்பவர் தமது புத்தகத்தின் கதாநாயகனுடைய ஜனனகாலத்தைக் கிரக அமைப்புகளுடன் வர்ணித்திருக்கிறார்.

அக்காலத்து அறிஞர்கள் பலரும் கவிகளும் ஜோதிஷம் மிகவும் கற்றுணர்ந்தவர்களென அநேக உதாரணங்களால் ஸ்தாபிக்கக் கூடும். நாகரிகத்தில் மேம்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் பிரான்ஸ் தேசத்தில் 14-ஆவது லூயி மன்னனின் ஆட்சிக்குமுன்னரே இந்தச்

சாஸ்திரத்திற்கு அதிக கௌரவம் இருந்துவந்தது. அந்த மன்னன் தான் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியங்களுக்கும் முன்பும், தனது ஜனகால சம்மரத்தைப் பெரிய தட்டில் வரைந்து விலையுயர்ந்த கற்க லிழைத்துப் பூசித்துவந்தான் என்றும் தெரிகிறது.

நமக்கு இப்பொழுது தெரிந்தவரை நமது தேசத்திலும், மேனாடுகளிலும் ஜோதிஷசாஸ்திரம் பயிலுவதற்கென்றே அனேக கல்லூரிகளும் அமைத்திருந்தனர். இங்கிலாந்து தேசத்திலும் பதினேர்தாவது நூற்றாண்டிற்கு முன்பிருந்தே ஜோதிஷத்தில் சிரத்தை ஏற்பட்டிருந்தது. லண்டன் 'மோமாரி' (Great Plague), லண்டன் தீவிபத்து இவைகளெல்லாம் ஜோதிஷ நிபுணர்கள் அத்தேசத்தாருக்கு முன்பே தெரிவித்திருந்தனர். இன்றுவரையிலும் இங்கிலாந்தாருள் அநேகர் இச்சாஸ்திரத்தைப் போற்றிப் பின்பற்றி வருகிறார்கள்.

உபகரணங்கள் அதிகமாக இல்லையென்று கருதப்படும் நம் நாட்டினர் முன் காலத்தில் ஜோதிஷத்தில் அடைந்திருந்த ஒரு பெருமை எந்த நாட்டிலும் ஜோதிஷர்கள் அடைந்ததில்லை. விக்ர மாதித்தியன் கையிலும் நவாமணிகளுள் ஜோதிஷ ஒருவரென நாம் வாசித்துள்ளோம். வராஹமிஹிரர் ஜோதிஷ சாஸ்திரத்திற்கே ஆதிபுருஷரென்பதும் நமக்குத் தெரிந்ததே. பண்டைக் காலத்து தமிழ்நாட்களிலும் ஜோதிஷத்தின் உதவியைக் கொண்டு அநேக விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தற்காலத்திலும், இந்நாடு தவிர மற்றைய நாடுகளில் ஜோதிஷ சாஸ்திரத்திற்கு மிகவும் பெருமையிருந்து வருகிறது. 'அலன்லியோ', 'ஸெபெரியல்', 'கைரோ' முதலியவர்களின் பெயர்களை நாம் அடிக்கடி கேட்டுவருகிறோம். நம் நாட்டில் மாத்திரம் இச்சாஸ்திரத்தின் ஆராய்ச்சி மிகவும் குறைந்துகொண்டு வருகிறது.

ஜோதிஷம் நன்கறிந்த ஒருவன், தனக்கும் இதரர்களுக்கும் மிகுந்த ஆப்தன். காலத்தையே யனுஸரித்து நடக்கக்கூடிய அநேக சம்பவங்களைத் தெரிந்தறியக் கூடியவன் அத்தகைய ஜோதிஷன் ஒருவனே. இழிகுலத்தில் பிறந்தோன் மேம்படுவதையும், நற்குலத்துதித்தவன் வறுமை யடைவதையும் காரணங்களுடன் விளக்கிக் காட்டி ஞானத்தைத் தானும் அடைந்து பிறர்க்கும் போதிக்கவல்லவன் ஜோதிஷன் ஒருவன்தான். நமது வாழ்நாட்களை முன்பே ஒரு சீராக, நடக்கப்போகின்ற நிகழ்ச்சிகளுடன் நாம் அறிந்துகொள்வோமேயானால் நாம் கூடியமட்டும் முன் ஜாக்கிரதையுடன் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைத்துக் கொள்ளலாம். அது முடியாமற்

போனாலும் அதிகக் கெடுதல்கள் ஏற்படாவண்ணமாவது அவரவர்கள் மதங்களுக் கேற்பட்டவாறு பரிசாரங்களைச் செய்து கொள்ளலாம்.

தவிர ஒவ்வொருவருக்கும் இன்ன விதமான தொழில்தான் லபிக்குமென்பதையும் அறிந்து பின்னர்த் தவிக்கவிடாது, அவரவர்களைச் சிறு பிராயமுதலே, அந்த அந்தத் தொழில்களில் பயிற்று வித்துத் தேர்ச்சியடையச் செய்யலாம். எவ்வெக்காலங்களில் எந்த எந்தக் காரியத்தை மேற்கொண்டு செய்தல் நன்மையை விளைவிக்கக் கூடியதென அறிந்து அவ்வக்காலங்களில் அந்த அந்தக் கருமங்களைச் செய்து பயன்பெறலாம். காலத்தின் கெடுதல்களை மாற்றுவித்துக் கொள்ளக்கூடிய தேசங்களில் மாறுதலை யறிந்து, அவ்வக்காலங் களில் அந்த அந்தத் தேசங்களுக்குப் போய் நற்கதியடையலாம். கஷ்டத்தை அறிந்துகொள்வதுபோல் நன்மைகளையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இக்காலங்களின் தேச சீர்திருத்தம், அரசாங்க மாறுதல்கள், தலைவர்களின் கதிகள் இவைகளை நன்கு உணரலாம். எவ்வெவர், எதெதை விரும்புகின்றனரோ, அவ்வவர்கள் ஜாதகத் தைக் கொண்டு விரும்பியவை கிடைப்பதற்குச் செய்யவேண்டிய உபாயம், பிரயாசம், உபாஸனை இவைகளையும் கண்டறியலாம். பிணிவாய்ப் பட்டிற்றவாமல், பிணிகள் வரக்கூடிய காலங்களையும், அவைகளைத் தவிர்க்கக் கூடிய முறைகளையும் ஜோதிஷத்தைக் கொண் டே கண்டறிந்து வேண்டிய ஜாக்கிரதைகள் செய்துகொள்ளலாம். மார்க்கண்டேயர் தம் ஆயுளின் வரையை யறிந்து பின்னர், பக்தி யாலும் விடாமுயற்சியாலும் சிரஞ்சீவியானரென்பதை நாமறி வோம். முற்காலங்களில் யங்ரு யாகங்கள் செய்வதற்கு இச் சாஸ்திரத்தை உபயோகித்து வந்தார்களென்று புராணங்களில் வாசிக்கிறோம்.

மனித வாழ்வுக்கே இன்றியமையாததாக உள்ள இந்நூலானது நம் நாட்டில் சீர்குலைந்து கிடக்கின்றது. இதன் காரணம் என்ன வெனில் நம் அடிமைத்தனமே. எல்லாத் தேசத்தினர்களுள்ளும் நாமே தாழ்ந்தவர்களென்ற புத்தி வந்துவிட்டதனால் புத்திக்கே அடிமை ஸ்வபாவமும் வந்துவிட்டது. இக்காலங்களில் சம்பாதிக்கக் கல்வி பயில்வதேயன்றி வேறு ஒன்றையும் உத்தேசித்துக் கற்ப தில்லை. எனவே பிறர் நகைத்தால் நாமும் ஆராய்ச்சியின்றி நகைக் கிறோம். ஜோதிஷ சாஸ்திரமே பொய்யென்றும், ஜோதிஷர்கள் முட்டாள்களென்றும், நம்மவர்கள் கணிதம் பயிலுவதில்லை யென் றும், பழஞ்சுவடி வைத்துக்கொண்டு பிதற்றுகின்றனரென்றும் சொல்லிக்கொண்டு நேராகப் பார்த்தறியக்கூடிய யந்திரங்களும் கருவி களும் முன்காலங்களில் இல்லவேயில்லை யென்றும், ஆகையாலேயே

பெரியோர் கணக்குக்களும் தவறுதல்தான் என்றும் தீர்மானம் செய்துகொண்டுவிட்டோம். அந்தோ! இது அறியாமையின் காரணமே யன்றி வேறில்லை. கணிதம் தெரியாமல் ஜோதிஷம் சொல்பவன் பசுவைக்கொன்ற பாபத்தைச் செய்தவன் என்று நூல்கள் சுதறுகின்றன. சோற்றுப்படிப்பை விட்டு, இகபரவாழ்க்கையின் நன்மைக்கே கல்விபயிலுவது என்று முன்வருவோமாயின், நம்மவர்களும் ஜோதிஷ சாஸ்திர ஆராய்ச்சியைத் துணிவார். வராஹமிஷிரர் இருந்த நாட்டில் நாமும் இருந்துகொண்டு ஜோதிஷத்தை இகழ்வதென்பது மிகவும் பரிதாபமன்றோ? எவ்வளவோ விலையுயர்ந்த நூல்கள் நம் கைகளில் பேடினை வான்போலிருந்து வருகின்றனவென்பதை நாம் சுற்றுக் கவனிக்கவேண்டுமது நமது கடமையாகும்.

சரீர கனம் குறைய

அளவுக்கு மேல் பருத்த தேகத்தையுடையவர்கள் மற்றவர்களைப் போல லாகவமாகப் பல காரியங்களைச் செய்ய முடியாமல் சில சமயங்களில் தவிக்கிறார்கள். முறையாக விடாமல் தேக அப்பியாசங்கள், செய்தல் நாள் தோறும் குறிப்பிட்ட தூரம் வரையில் நடந்து வருதல் முதலியவற்றால் ஒரு வகையாகத் தேகம் இறுகுவதற்குரிய வழிகளை வைத்தியர்கள் கூறுகிறார்கள். அத்தகைய சாதகங்களைச் செய்ய இயலாதவர்கள் பலர். ஆகவே அவர்களுக்குக் கஷ்டமில்லாமல் தங்கள் தேக கனத்தைக் குறைக்க ஒரு மருந்து கிடைத்தால் அது மிகவும் உபயோகமாக இருக்குமல்லவா?

அமெரிக்கா தேசத்திலுள்ள கலிபோர்னியா நாட்டுச் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளர் இருவர் அத்தகைய மருந்தொன்றைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்களாம். கட்டிங் (W. C. Cutting), தேயர் (M. L. Thayer) என்னும் பெயரின ராகிய அவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சியினால் அந்த மருந்தை நான்தோறும் தவறாமல் உட்கொண்டு வந்தால் ஒரு வாரத்திற்கு இரண்டு பவுண்டுகள் வீதம் கனம் குறையுமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள்.

அறிவுள்ள மிருகங்கள்

ஸ்ரீ. சேல்லம்

மிருகங்கள் பலவிதமாகப் பழக்கப்படுவதை யாவரும் அறிவர். 'சர்க்கஸ்' களில் பழக்கப்பட்ட மிருகங்கள் சில காரியங்களை ஞாபகத்தால் ஒரேமாதிரி செய்துவருகின்றன. யானைகள், குதிரைகள், நாய்கள், பூனைகள், குரங்குகள், கழுதைகள் முதலியவை பல ஆச்சரியகரமான காரியங்களைச் செய்துவருகின்றன. ஆனால், அவை வெறும் பழக்கங்களாகும். ஞாபக சக்திதான் அவற்றிற்குக் காரணம். சிந்தனைப் பழக்கமென்பது அறிவினால் உண்டாவது. பல வருஷங்களுக்குமுன்பு, அறிவுள்ள வாத்துக்களைப் பற்றிய வரலாறு எல்லோருக்கும் வியப்பை உண்டாக்கிற்று. அத்துறை, அதாவது விலங்கினங்களுக்குச் சிந்தனைப் பழக்கத்தை உண்டாக்கும் முயற்சி இக்காலத்தில் நன்கு வளர்ந்திருக்கிறது. குதிரைகள், நாய்கள் போன்ற விலங்கினங்களைக் கணக்குப் போடவும் பேசவும் மக்கள் பழக்கியிருக்கிறார்கள்.

கணக்குப்போடும் குதிரைகள்

1890-ம் வருஷத்தில் பர்ஸின் நகரத்தில் இருந்த 'வான் ஆஸ்டன்' என்பவர் தம்முடைய குதிரையாகிய 'ஹென்ஸ்' என்பதன்பால் குளம்பினால் அடித்து என்னும் பழக்கத்தை உண்டாக்குவதில் வெற்றி பெற்றார். அக்குதிரை தன்னுடைய சொந்தக்காரர் இறந்தவுடன் 'க்ரால்' என்பவரிடம் போய்ச்சேர்ந்தது. அவரிடம் முன்பே 'முகடத்', 'ஷரிப்' என்ற இரண்டு அரபிக்குதிரைகள் இருந்தன. இந்த மூன்று குதிரைகளும் மிக்க புது அடைந்தன. அவை, கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் என்னும் நான்கு வகைக் கணக்குகளைப் போட்டன, வர்க்க மூலம் (Square root) முதலியவற்றையுங்கூடக் கண்டு பிடித்தன.

'க்ரால்' என்பவர் தாம் சொல்பவைகளை யெல்லாம் ஒரு திரைக்குப்பின் இருந்தே சொல்லிவருவார். டாக்டர் 'மெக்கென்லி' என்பவர் ஒரு கணக்கை ஒரு ஸ்லேட்டில் எழுதி அந்தக் குதிரைக்கு முன்பு வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். அது லாயத்தில் தனியாக இருந்தது. கதவுகளில் இருந்த கண்ணாடியால் மூடப்பட்ட துவாரங்களின் வழியாக, 'மெக்கென்லி'யும் அவருடைய

நண்பர்களும் உள்ளே பார்த்தார்கள். அந்தக் குதிரை தன்னுடைய குளம்பினால் அடித்து ஓர் எண்ணைத் தெரிவிப்பதன் மூலம் சரியான விடையை வெளிப்படுத்தியது. டெலிபோன் மூலமாக அந்தக் குதிரைக்குச் சில கணக்குகள் கொடுக்கப் பட்டன. அருகில் இந்த விவரம் ஒன்றமே தெரியாதவர் ஒருவர் அது தெரிவித்ததை டெலிபோன் மூலம் சொன்னார். அது கணக்குக்குச் சரியான விடையாக இருந்தது.

மேலே சொன்ன மூன்று குதிரைகளும் படிக்கவும் கற்பிக்கப் பட்டன. 'முகடத்' என்ற குதிரைக்கு முன்பு ஒரு படத்தைக் காட்டி இது என்ன என்று கேட்டபொழுது அது ஒரு பெண்ணின் படமெனக் குறிப்பிட்டது. எப்படிப் பெண்ணாகும் என்று கேட்ட பொழுது மயிர் நீளமாக இருக்கிறது என்று விடையளித்தது.

ஒரு நாள் அந்தக்குதிரைகளுள் ஒன்று வேலை செய்ய மறுத்தது. ஏனென்று கேட்டபொழுது தனக்குக் களைப்பாக இருப்பதாக விடை தெரிவித்தது.

பேசும் நாய்

'மெக்கல்' என்ற ஒரு வக்கீலால் 'ரோல்ப்' என்ற ஒரு சாதாரண நாய் கண்டெடுக்கப் பட்டது. அதன் எஜமானி குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும்பொழுது கவனித்துக்கொண்டேயிருந்து அதுவும் எண்ணக் கற்றுக்கொண்டு விட்டது. தக்க முறையில் பழக்கப்படவே அதற்கென்று ஏற்பட்ட எழுத்துகளை உபயோகித்துப் பேசவும் கற்றுக்கொண்டது. அது லோலா என்ற ஒரு குட்டியை விட்டு விட்டு 1919-ஆம் வருஷம் இறந்துவிட்டது. லோலாவும் தாய்க்குச் சமமான திறமையுள்ளதாகவே இருந்தது. இந்த அபூர்வமான மிருகத்தினிடம் பின்வருமாறு சம்பாஷணைகள் நடப்பதுண்டு.

"நாய்கள் ஏன் மனிதர்கள் சினேகத்தை விரும்புகின்றன?"

"உங்கள் கண்களில் தீராக் கவலை பிரதிபலிப்பதால் தான்."

"அந்தமாதிரிக் கவலைகளை மனிதர்கள் கண்ணில் காணும் பொழுது நாய்கள் மனத்தில் என்ன உணர்ச்சி தோன்றும்?"

"அன்பு."

மிஸ் 'பாக்கோல்டி'க்குச் சொந்தமான 'ஸெண்டர்'வும் இது போன்ற ஓர் அபூர்வமான நாய்.

12-ஐ 25-ஆல் பெருக்குவது, 25-ஐ 33-ஆல் பெருக்குவது முதலியவற்றைப் போன்ற விஷயங்களில் அதற்கு நல்ல தேர்ச்சி இருந்தது. 480 டிமிஷங்களுக்கு எவ்வளவு மணிகள் என்பதும்

264 மணிக்கு எவ்வளவு நாட்கள் என்பதும் அதற்குத் தெரியும். ஆகவே அதற்கு வகுக்கவும், சிறுயுத்திக் கணக்குகளைப் போடவும் தெரியும் என்று அறியப்படுகிறது. அது தன் எஜமானியின் புனைப்படத்தை அடையாளங் கண்டு பிடித்துத் தன் எஜமானி என்று சொல்லும்; சாதாரணச் சம்பாஷணைகளில் தானும் கலந்து கொள்ளும். மேற்சொன்ன விஷயங்கள் 'ரெவ்யூ பெஞ்ஜமின்' என்ற பத்திரிகையில் 1924-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 'கேரிட் பார்டீ' என்றமாதா எழுதிய விஷயங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன. பார்டீ அம்மாளிடமும் இந்தமாதிரியான யோசிக்கும் நாயொன்று இருக்கிறது. அதற்கு 'ஜோ' என்று பெயர். அது பிறந்தது, 1921-ஆம் வருஷம் ஜனவரிமாதம் 26-ஆந் தேதி. அதற்கும் கூட்டல் கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் எல்லாம் தெரியும். பத்துக்களை ஒரு முன்னங்காலிலும் ஒன்றுகளை மற்றக் கால்களிலுமாக எண்ணிக் கொள்ளும். 1925-ஆம் வருஷம் மார்ச்சிலேயே அதற்கு 100 வரையுள்ள இலக்கங்கங்கள் தெரிந்திருந்தன. ஆனால் இப்பொழுது அதிகமாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றது. அது 'சரி' யென்பதைக் கால்களால் மூன்று தட்டுத் தட்டுவதனாலும் 'இல்லை' என்பதை இரண்டு தட்டுத் தட்டுவதனாலும் தெரிவிக்கிறது. அதன் எஜமானி அதற்கென்று செய்து வைத்திருக்கும் மர எழுத்துக்களைக் கொண்டு நன்றாகத் தன் கருத்தை அறிவிக்கிறது. இது பொய் சொல்வதே இல்லை. தன் எஜமானி இல்லாதபொழுது செய்த தப்புக்களையும் தான் செய்ததாக ஒப்புக்கொண்டு விடுகிறது. தன்னுடைய அறிவை எல்லோருக்கும் காட்டவேண்டுமென்று அதற்கு ஆசை அதிகம். அது பயமில்லாமல் பொது ஜனங்கள் முன்னால் நின்று தன் பெயர், வயது முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறது. அதற்குச் சபாகம்பமே கிடையாது. பாரிஸ், செர்பர்க், நான்லி, ப்ரஸ்ஸெல்லஸ், கென்ட் முதலிய பெரிய நகரங்களில் அது தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டிப் புகழ் அடைந்திருக்கிறது.

ஆபர்வமாக இருந்த போதிலும் இந்த உண்மைகள் உண்மைகளே. நாய்களுக்கும் நம்மைப்போன்ற மூளையின் அமைப்பே இருக்கிறதென்பதும், பழக்கக் குறைவும், படிப்புக் குறைவுமே அவைகளின் அறிவு பிரகாசியாமலிருப்பதற்குக் காரணங்கள் என்பதும் நன்றாய் விளங்குகின்றன. நாய்கள் மட்டுமல்ல; எல்லா முதுகெலும்புள்ள மிருகங்களுக்கும் இது பொருந்தும். பழக்கத்தால் அவைகளது சக்தி வளரும். முக்கியமாக மனிதர்களால் பழக்கப்பட்டு, மனிதர்கள் பக்கத்திலேயே இருக்கும் மிருகங்கள் விஷயத்தில் இது இன்னும் சலபம். பொறுமையாக உழைத்து, படிப்புச் சொல்

லிக் கொடுத்து, படித்த மிருக வமிசம் ஒன்றை உண்டாக்கினால் அது எவ்வளவோ சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். வேதாந்திகளான நமக்கு ஆத்மாக்களுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமில்லாதது போல முனைகளுக்குள்ளும் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமில்லை என்பதற்கு இது பின்னும் ஓர் ஆதாரமாகும். உயிர் எங்கும் இருக்கிறது; அதனால் அறிவும் எங்கும் இருக்கிறது. எல்லாம் ஒன்றதான். இரண்டில்லை என்பதே பழைய வேதாந்த மகாவாக்கியம். அதுவேதான் புது அறிவொளியின் மகாவாக்கியம் ஆகப் போகிறது.

ஜப்பான் விநோதங்கள்

சூரியனது பிறப்பிடம்:—நாம் வசிக்கும் ஆசியக் கண்டத்தின் கீழ்ப் பாகத்தில், அந்தக்கண்டத்தினின்று சமுத்திரத்தால் பிரிக்கப்பட்டு விளங்கும் சில தீவுகளின் சங்கிலியே ஜப்பான் தேசமென வழங்கப்படும். ஜப்பான் தேச முழுமையும், பெரிய ஜப்பான் என்றும், அதன் கீழ்ப்பாகம் 'சூரியனது பிறப்பிடம்' என்றும் கூறப்படுகின்றன. கீழ் ஸமுத்திரத்தில் பிரகாசிக்கும் பிரதான தேசமாய் ஜப்பான் விளங்குவதாலும் முதலில் அவர்கட்கே சூரியோதயம் உண்டாவதாலும், சூரியனுடைய பிறப்பிட மென்றும், உதய சூரியனுக்கு உவந்த இடமென்றும் அத் தேசத்தாரால் புகழப்படுகின்றது.

எட்டிதழிந்தாமரை:—இது ஒரு மலை. இது மிகவும் மகிமையுள்ள தென்று ஜப்பானியர் வழங்குவர். இதன் உச்சி எட்டு இதழ்களை யுடைய விரிந்து பரந்த தாமரையைப் போலிருக்கிறது. இதற்கு ஐந்து சிகரங்களுண்டு. கோடைக் காலத்தில் இதன் உச்சிவரையில் ஏறிச்சென்று தொழுது திரும்புவர். இதற்கு "ப்யூஜி யாமர்" என்ற மற்றொரு பெயருமுண்டு. இதனுடைய விசேஷம் யாதெனின் தன் சிகரங்கள் பல பக்கங்களிலிருந்து பார்ப்போருக்கும் தெரியும்படியாக இருப்பதேயாகும். பதினாந்து மாகாணங்களுக்குக் குறையாமல் இந்த சிகரங்கள் தெரிகின்றன. இத்தச் மலை 1708-ஆம் வருஷத்தில் எரிமலையாக வெடித்து அனர்த்தம் வீணத்தென்று தெரிகிறது.

விவாக வேடிக்கை:—ஜப்பானில் பால்ய விவாகம் இல்லை. பின்னைக்கு 16 வயதும், பெண்ணுக்கு 13 வயதும் ஆன பிறகே கலியாணம் நடக்கும். விவாகத்தை முடிப்பது பெற்றோர்களின் வேலை. ஒரு தோழிமாப்பிள்ளையை ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாகப் பெண்ணையும் பிள்ளையையும் தேர்த்தெடுத்து இருவரையும் சந்திக்க வைத்து இருவரும் ஒருவர்மீது ஒருவர் பிரியமாகி விவாகத்திற்குச் சம்மதப்பட்டால் கலியாணம் உறுதி பெறும். ஆனால், அநேகமாய்ப் பெற்றோர்களுடைய நிச்சயமே விவாகத்தை உறுதிப்படுத்திறது. பின்னையும் பெண்ணும் தனித்தனியே மூன்று பாத்திரத்திலிருந்து மும்மூன்று தாம் (அதாவது மொத்தம் ஒன்பது தாம்) திராக்ராசச் சாராயத்தைக் குடிப்பதே கல்யாணச் சடங்காகும். பெண் துக்கக்ருறியைக் காட்டும் வெள்ளை உடையை அணிவது வழக்கம். இது தன் தந்தை வீட்டிலிருந்து தான் இறந்ததாக அறிஞரியாம். உலகம் பலவீதம்!

அ. போ.

வியவசாயத்தின் பிறப்பகம் எது?

(33-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

பே. நா. அப்புஸ்வாமி, பி.ஏ., பி.எல்.

பொதுவாகக் கூறின், இவ்வுலகத்திலே தனித்தனியான ஏழு
ஏழு மூலஸ்தானங் இடங்களிலே — பிரத்தியேகமான, ஒன்றுக்
கொன்று சம்பந்தமில்லாத ஏழு இடங்களிலே
— பயிர்ச்செடிகள் ஆதிகாலத்திலே பயிராக்
கப்பட்டுவந்தன என்பது உறுதிபாகத் தெரியவருகிறது. இவ்விடங்
களினின்றுதான் பயிர்ச்செடிகள் நானுபக்கங்களிலும் பரவின. இவ்
விடங்களை வியவசாய உற்பத்தியின் நடுநிலைகளென்று கூறலாம்.

நம்முடைய பயிர்ச் செடிகளின் பெரும்பான்மையானவற்றிற்கு
ஆசியா தான் முக்கியப் பிரதேசம். பயிர்ச்
1. ஆசியாவின் செடிகளில் அநேகம் ஆசியாவிலே தான் பிறந்
தேன் மேற்குப் தன. ஆசியாவிலும் முக்கியமாய் மூன்று இடங்
பாகம். களிலே தான் அவை உற்பத்தியானதாகத் தெரிய
வருகிறது. அவற்றுள் முதலாவதாகச் சொல்லத்தகுவதும் மிகவும்
முக்கியமாகக் கருதத்தகுவதும் ஆசியாவின் தென்மேற்குப் பகுதியே.
அதாவது ஆசியாமைனர், பாரசீகம், ஆப்கானிஸ்தானம், துருக்கி
ஸ்தானம், இந்தியாவின் வடமேற்குப் பாகம் ஆகிய இவ்விடங்களை
உள்ளிட்ட பிரதேசமே. கோதுமை, சணல், முதலிய தானிய
வகைகளுக்கும் செடி வகைகளுக்கும் இதுதான் பிறப்பகம்.
அது போலவே இப்பொழுது ஐரோப்பாவிலே காணப்படும் கனி
விருக்தங்களாகிய பேரிக்காய், ஆப்பிள், மாதுளை, சீமை மாதுளை
முதலியவற்றின் சொந்த வீடும் இந்தப் பிரதேசமே. கொடி
முந்திரிப்பழமும் பற்பல வகையான கறிகாய் வகைகளும் இங்கே
தான் பிறந்தன.

பைபிள் சரிதத்திலே பூலோக சுவர்க்கம் இந்தப் பிரதேசத்
திலே தான் இருந்த தென்று கூறுவது தற்செயலாக அமைந்ததல்ல.
இந்தப் பிரதேசத்திலே ஆப்பிள், பேரிக்காய், செர்ரி, மாதுளை முத
லிய மரங்கள் காடுகாடாய் முளைத்துக் காய்ப்பதையும் அவற்றின்
ஊடே திராசைகூக் கொடிகள் பேயாய்ப் படர்ந்து கிடப்பதையும்
இக்காலத்திலும் கூட நாம் பார்க்கலாம். ட்ரான்ஸ்-காகேசியாவை
யும் பாரசீகத்தின் வடபாகத்தையும் நாம் நேரில் பார்த்தால் அவற்
றைச் சுவர்க்கமென்று தான் சொல்லும்படியாயிருக்கும்.

இதனோடு சம்பந்தப்படாமல் தனியாய்த் தோன்றிய இன்ன

2. இந்தியா.

மொரு உற்பத்திஸ்தானமானது இந்தியாவிலே உள்ளது. கங்கைநதி பாயும் பள்ளத்தாக்கும், இஸ்துஸ்தான தீபகற்பம் முழுவதும் அவற்றின் அண்டையிலுள்ள இந்தோசைனாவும், லீயம் நாடும் இப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தன. இதுதான் கெல்லின் பிறப்பகம். இப்பூமியிலுள்ள தானிய வகைகள் எல்லாவற்றிலும் கெல்தான் முக்கியமானது. ஏனெனில் இப் பூலோக வாஸிமளில் சரிபாதி ஜனங்கள் அரிசியையே முக்கிய உணவுப் பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்தப் பிரதேசத்திலே பயிராக்காத காட்டுச் செடியாகவும், வயலில் தானாக உண்டாகும் களையாகவும் கூட ஒருவகை நெற்பயிரைப் பார்க்க முடியும். நெல்லானது முதன் முதலில் பயிராகியபோது எவ்வகையான பயிராக இருந்த தென்பதையும் இந்தப் பிரதேசத்தில் நாம் பார்க்கலாம். இப் பயிர்கள் எத்தனையோ வகைகளாக இருந்தன வென்று தெரிகிறது. உஷ்ணப்பிரதேசங்களிலே பயிராகிவரும் வேறு சில பயிர்களும் இங்கே பிறந்திருக்கின்றன. உதாரணமாகக் கரும் பும், பருத்தியும், மாமரமும் பிறந்தது இந்தப் பிரதேசத்திலேதான்.

ஆசியாக் கண்டத்திலுள்ள வேறொரு உற்பத்தி ஸ்தானம் சீன

3. சீனம்.

வின் கீழ்ப் பகுதியிலும் நடுகிலும் காணப்படுகிற மலைப்பிரதேசத்திலே உள்ளது. மத்திய ஆசியா வானது எவ்வளவு விரிந்து பரந்த பிரதேசமாயிருந்தபோதிலும், ஆதிசூலத்திலே வியவசாய உற்பத்திக்கும் இதற்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் கிடையா தென்பதை இப்பொழுது நாம் தீர்மானமாக அறிந்து கொண்டுவிட்டோம். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. மங்கோலியாவிலும், மேற்குச் சீனத்திலும், டியான்ஷானிலும், ஸைபீரியாவிலும் தனியாக வியவசாயம் தோன்றியது என்று சொல்ல முடியாது. அதற்கு வேண்டிய அடையாளங்கள் லவலேசம் கூட இல்லை. செடிசெடிவகைகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்தாலும் அல்லது, விவசாயக் கருவிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்தாலும் கூட, இதே முடிவுக்குத்தான் நாம் வரவேண்டியிருக்கிறது.

ஆனால், ஆசியாவின் கீழ்ப்பகுதியையும், சீனாவிலுள்ள ஹோங் ஹோ யாங்டிலிங்கியாங் என்னும் பெருநதிகள் பாய்ந்தோடும் பள்ளத்தாக்குக்களையும் நாம் ஆராய்வோமானால் இங்கே தான் சீன தேசத்து நாகரிகம் பிறந்திருக்க வேண்டும் என்பது உறுதியாகத் தெரிய வருகிறது. சிறந்த சீன நாகரிகம் தோன்றியதற்கும் முற்பட்ட ஓர் மிகப்பழமையான காலத்திலே வியவசாயமும் இங்குத் தோன்றியிருக்கவேண்டுமென்று கூறுவதற்கும் இடம் உண்டு.

சைனாதேசத்து விசேஷப்பயிரெனக் கூறத்தகும் அந்நாட்டு முட்டைக்கோசுகளும், முள்ளங்கிச் சிழங்குகளும் பிறநாட்டினர்க்கு அதிகம் தெரியாத—சைனாவக்கே விசேஷமாக உள்ள—வேறு வேறு சில பயிர்வகைகளும் இங்கேதான் முதன் முதலில் முளைத்துத் தோன்றின. எலுமிச்சை நாரத்தை முதலியன பிறந்த பூமி இது தான். பீச், ப்ளம், தேயிலை, முசுக்கட்டை முதலியவை முதலில் தோன்றியதும் இங்கேதான். இவற்றைத் தவிர வேறு அநேக உஷ்ணப்பிரதேசச்செடிகளும் சம உஷ்ணப் பிரதேசச் செடிகளும் இங்கே முதன் முதலில் முளைத்தனவும் உண்டு.

இந்தத் தேசத்தார் வையாண்டுவரும் வியவசாய முறைபானது விசித்திரமாயிருக்கிறது. நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்கும் பிற வியவசாயத் தொழில்கள் செய்வதற்கும் அவர்கள் கால் நடைகளை உபயோகிப்பதே இல்லை. வியவசாயக் காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் தமது கைகளாலேயே செய்துவருகின்றனர். எங்கே பார்த்தாலும் பயிர்களையே நெருக்கமாகப் பயிர்செய்கிறார்கள். சைனாவிலே பருவகாலங்களில் தான் மழைபெய்கிறது. அவற்றினால் அங்கே சாகுபடியாகும் முக்கியப் பிரதேசங்களுக்குப் போதுமான அளவு ஈரம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஜப்பான், பார்மோஸா ஆகிய இவ்விரு நாடுகளும், தங்கள் பயிர்ச் செடிகளையும் பயிரிடும் முறைகளையுமே, சைனாதேசத்திலிருந்துதான் கடன் வாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது ஆராய்ச்சிகளிலிருந்து தெரியவந்தது. பிலிப்பைன் தீவுகளும் மலே தீவுகளும் இவ்வாறே வியவசாய முறைகளைச் சைனாவிலிருந்தே கடன் வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லலாம்.

சைனாவும் ஜப்பானும் இவ்வாறிருக்க, இதற்குநேர் எதிரிடையாக, முதல் உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய தென்மேற்கு ஆசியாவிலே வியவசாயப் பண்ணைகளிலே கால்நடைகளைப் பற்பல காரியங்களுக்கு உபயோகித்து வந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அங்கே ஆடுமாடுகளையும், குதிரைகளையும், ஒட்டகைகளையும், கோவேறு கழுதைகளையும் பலவகை வியவசாயத் தொழில்களுக்கு உபயோகித்து வந்திருக்கின்றனர். அந்தப் பிரதேசங்களிலே அநேகவகை வியவசாயக் கருவிகளும் காணப்படுகின்றன வென்பது அறியத்தக்கதே.

ஐரோப்பாவிலே தென்பகுதியில் மட்டிலும்தான் ஆதி

4. மத்தியதரைக் கடலைச் சுற்றியுள்ள நாடுகளும்.

காலத்திலே வியவசாயம் நடந்துவந்தது. நான்காவது உற்பத்தி ஸ்தானம் என்று கூறத்தகுபது மத்தியதரைக் கடலைச் சூழ்ந்த பழம் தேசங்களாகிய பிரன்னியன் தீபகற்பமும் (ஸ்பெயினும்

போர்த்துக்கலும்), அப்பினை தீபகற்பமும் (இத்தாலியாநாடும்), பால்கன் தீபகற்பமும் (சிரிஸ் துருக்கி முதலிய நாடுகளும்), ஆசியா மைனர் என்னும் நாட்டின் கடற்கரைப் பிரதேசமும், எகிப்து தேசமும், இப்பொழுது மொராக்கோ என்று வழங்கும் நாடும், லீஸீ வரியாவும், அல்ஜீரியாவும், வலியாவும் பாலெஸ்தீனமும் ஆகிய இவ்விடங்களே யாகும்.

மத்தியதரைப் பிரதேசமானது சரித்திர விஷயத்திலும் நாகரிக விஷயத்திலும் மிகவும் முக்கியமானது. பழங்காலத்திற் சிறந்தோங்கிய நாகரிகங்கள் அநேகம் அங்கே தான் தோன்றின. எகிப்து நாகரிகமும், எட்ரஸ்கன் நாகரிகமும், ஈஜியன் நாகரிகமும், ஈபுரு நாகரிகமும் ஆகிய இவை யாவும் ஒவ்வொரு காலங்களில் செழித்து வளர்ந்து தலைசிறந்து விளங்கின. ஆனாலும் வியவசாய விஷயத்தில் இப் பிரதேசமானது அதிகமான செடிவகைகள் உடையதாகக் காணவில்லை. இங்கே உள்ள பழைய வியவசாய மெல்லாம் ஒலீவ மரம், கரோப் மரம் (Carob tree), அத்திமரம் ஆகிய இம் மரங்களை ஒட்டியதே. நிலப்பயிர்களான கோதுமை, பார்லி, அவரை வகைகள், உழுந்து, கடலை வகைகள் இவை யாவும் மற்றப் பிரதேசங்களிலிருந்து கடல் வாங்கப்பட்டனவே என்பது அநேகமாகப் பிரத்தியக்ஷமாக இருக்கிறது. மேலும், இங்கே, ஒரே ஜாதிச் செடியிலும் அதிக வகைகள் இருப்பதில்லை. மற்றப் பிரதேசங்களிலோ வெளில் எத்தனையோ வகையான செடிகள் காணப்படுகின்றன. ஆமோடு குதிரைகளுக்கு உணவாக உள்ள சிற்சில செடிவகைகள் தான் இந்தப் பிரதேசத்திலிருந்து உற்பத்தியாகிய செடிவகைகள்.

இங்கே பயிராக்கப்பட்ட செடிகள் வெகு ஜாக்கிரதையாகவும் சிரத்தையாகவும் பொறுக்கி எடுத்துப் பயிராக்கப் பட்டுவந்திருக்கின்றன. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. இந்தப்பிரதேசமானது அதிக வெப்பமும் அதிகக் குளிரும் இல்லாத சம சீதோஷ்ண நிலையை உடையதாய் இருப்பது ஒன்று. இந் நாட்டினர் நாகரிகத்தில் சிறந்தவராய் இருந்தது மற்றொன்று. இந்த மத்திய தரைக் கடல் பிரதேசத்தில் காணும் தானியவகைகளுக்கும், பருப்புவகைகளுக்கும், சனலுக்கும் உள்ள ஒரு விசேஷம் என்ன வென்றால், அவை யாவும் அளவில் பெரியனவாய் இருப்பது. இந்நாட்டுத் தானியங்களின் மணிகள் பெரியனவாக இருக்கும். காய்கறிச் செடிகளின் காய்கள் பெரியனவாக இருக்கும். கிழங்குச் செடிகளின் கிழங்குகளும் அவ்வாறே. அளவுக் கேற்றபடி அவைகளின் ஜாதியும் நல்ல ஜாதியாக இருக்கும். மத்தியதரைப் பிரதேசத்தைச்

சேராத நாடுகளில் காணும் இத்தகைய செடிவகைகளையும் இவற்றையும் ஒத்துப் பார்த்தால் இது நன்கு தெரியவரும்.

நிலத்தைக் கொத்தித் தயார் செய்வதற்கும் மாசுடை அறுத்துச் சேமிப்பதற்கும் விசேஷமாகக் கையாளப்பட்ட சிற்சில கருவிகள் இங்கே காணப்படுகின்றன. ரோமக் கலப்பை, கூரிய கற்கள் கொண்ட சூட்டிக்கும் கருவி, கல் உருளை ஆகிய இவையாவும் இப்பிரதேசத்தில் மட்டிலும் காணப்படும் விசேஷ வியவசாயக் கருவிகளாகும். சைன, இந்தியா, தென்மேற்கு ஆசியா ஆகிய இவ்விடங்களிலே இவ்வகைக் கருவிகளைப் பற்றித் தெரியவே தெரியாது.

ஐந்தாம் உற்பத்திஸ்தானம் என்று கருதத்தகுவது சீழ்

5. அபிஸீனியா. ஆப்பிரிக்காவிலே, மலைகாடாகிய அபிஸீனியாவில்

உள்ள, மலைப்பிரதேசங்களிலே உள்ளது. இது

ஒரு சிறிய இடம். ஆயினும் மேலே கூறியபடி தன்னந்தனியான முக்கியமான பயிர்ச் செடிவகைகள் இங்கே மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தனை வகைகள் வேறெந்தப் பிரதேசத்திலும் காணப்படுவதில்லை. கோதுமை, பார்லி, சோர்கம் (Sorghum) முதலிய தானியங்களில் எத்தனையோ வகை இங்கே காணப்படுகின்றன. இங்கே உற்பத்தியான சிற்சில தானிய வகைகளும் எண்ணெய்வித்து வகைகளும் வேறு பிரதேசங்களில் காணப்படாதனவா யிருக்கின்றன. இந்த நாட்டிலுள்ள சணலானது சிறிய காய்களை உடையதாக இருக்கிறது. மத்தியதரைக் கடல் பிரதேசத்திலும் தென் மேற்கு ஆசியாவிலும் சணல் பயிராக்குகிற காரணத்திற்காக, அதை இங்கே பயிராக்குவதில்லை. அபிஸீனியாவிலே அதன் மாவைக் கொண்டு ரொட்டி செய்வதற்காகவே அதைப் பயிராக்குகிறார்கள். எண்ணெய்க்காகவும் நாரின் பொருட்டும் சணலைப் பயிரிடக்கூடும் என்பது பண்டை எதியோப்பியா நாட்டினர்க்குத் தெரியாது போலும். காபிச்செடியின் பிறப்பகம் இதுதான். சாராயம் வடிக்கும் பார்லிச் செடியும் இங்கேதான் பிறந்தது.

அபிஸீனிய நாட்டிலே பண்டைக் காலத்திலே நாகரிகம் என்ன வகையாயிருந்ததென்று காட்டுவதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் அதிகம் நமக்கு இதுவரை கிடைக்கவில்லை. என்றாலும், அங்கே ஒரு வகையான புராதன மதம் இருந்துதான் வந்திருக்கிறது. ஏதோ ஒரு தெய்வத்தை வணங்கிவந்தாரென்பதற்குச் சிற்சில ஆதாரங்கள் அபிஸீனியாவின் தென் பாகத்திலே நமக்கு அகப்பட்டிருக்கின்றன. இதுவும் தவிர அங்கே காணப்படும் பயிர்ச் செடிகளின் வகைகளின் தொகையினின்றும், அவற்றின் தன்மையினின்றும், அங்கே கையாளப்பட்டுவந்த வியவசாயக் கருவிகளினின்றும்,

அவற்றைக் கையாளுதற்குரிய முறைகளினின்றும் ஆராய்ந்தால், அவ் விடமானது மிகவும் ஆதிதாஸத்திலே நாகரிகம் பெற்றது, பிரத்தியேகமான விபவசாய உற்பத்திஸ்தானங்களுள் அதுவும் ஒன்று தான் என்பதற்கு ஐயமிராது. எனிப்து நாடானது இப்பிரதேசத்திலிருந்து தனக்கு வேண்டிய பயிர்ச் செடிகள் அநேகத்தைக் கடன் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்பது ஆராய்ச்சியிலிருந்து நிச்சயமாகி விட்டது.

பயிர்ச் செடிகளின் வகைகளைக் கொண்டும், வீட்டுப் பிராணி களின் வகைகளைக் கொண்டும், விபவசாயிகள் வாழும் வாழ்க்கை முறைகளைக் கொண்டும், அவர்களுடைய உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டும் பிறநாடுகளோடு இதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்தப் பிரதேசமானது தன்னந்தனியான ஆதி உற்பத்திஸ்தானங்களுள் ஒன்று என்பதையே காட்டுகிறது. பாஷாதத்துவத்தைக் கொண்டு ஆராயும்போதும் இம்மாதிரியான முடிவே நமக்குக் கிடைக்கிறது.

புதிய உலகு என்னும் அமெரிக்காவிலே சென்ற ஐந்து வருஷங்களாக, ஸோவியத்து ஆராய்ச்சிப் படை

6. மெக்ஸிகோ, யாளர் ஆராய்ச்சிகளை நடத்திவந்திருக்கின்றனர்.
7. பெரு.

இங்கே இரண்டு ஸ்தலங்கள் கவனித்தற்குரிய முக்கியப் பிரதேசங்களாய் இருக்கின்றன. மெக்ஸிகோ நாட்டின் ஒரு பகுதியும் மத்திய அமெரிக்காவின் ஒரு பகுதியும் சேர்ந்த பிரதேசம் ஒன்று. பெருவும் பொலீவியாவும் சேர்ந்த தென் அமெரிக்காவிலுள்ள பிரதேசம் மற்றொன்று. இவற்றை முன்னதுதான் கிரேஷ்டமானது. மக்காச்சோளம், ஒரு வகைப்பருத்தி, கோக்கோச் செடி, கற்றாழை, ஒருவகைப் பூசணி, பல வகை அவரைச்செடிகள், பப்பாளி, சிப்பாடாக்கொடி. வகைகளும் பலவகை இரண்டாம் தரப் பயிர்வகைகளும் இந்தப் பிரதேசத்துக்கு விசேஷமாக உள்ளன.

பெருவும் பொலீவியாவுந்தான் உருளைக்கிழங்கின் பிறப்பகம். கொய்னாவும், மொக்னேன் என்னும் மருந்தைத் தரும் கோக்கோச் செடியும், சில்லறைச் செடிவகைகள் வேறு சிலவும் இங்கே உற்பத்தியாயின. மக்காச் சோளவகைகள் அநேகம் இங்கே காணப்படுகின்றன.

தென் அமெரிக்காவிலும் மத்திய அமெரிக்காவிலும் உள்ள மற்றப் பிரதேசங்களிலும் சிற்சில பயிர்ச் செடிகள் உற்பத்தியாயிருக்கின்றன வெளிநும் உலகவியவசாய விஷயத்தைக் கவனிக்கும் போது அவை அவ்வளவு கவனிக்கத்தகுந்த பிரதேசங்கள் என்பதற்கில்லை. இச்செடிகள் பூலோக வியவசாயத்திற்கு அவ்வளவு முக்கியமானவையும் அல்ல.

(தொடரும்.)

சரித்திரம்

திவாலரா

கோ. ஸ்ரீ. இராமன், எம்.ஏ.

(86-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

2

டாஸ்ட்மூர் சிறையிலிருந்தும் அக்கைதிகள் லீலிஸ் என்னும் ஊரில் இருக்கும் காராகிருகத்திற்கு மாற்றப்பட்டார்கள். அங்கே

திவாலரா.

தான் ராஜ்யக்கைதிகள் ஒன்று! சேர்ந்து அயர்லாந்தின் நிலைமையை அடிக்கடி பரிசீலனை செய்து ஒரு நிர்வாகக்கமிட்டியை ஏற்படுத்தினார்கள். திவாலராவை அந்த ஐரிஷ் ராஜ்யவாதிகள் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்து அளவற்ற மரியாதையையும் அன்பையும் காட்டினர்.

ஒருநாள் ஒரு ராஜ்யக்கைதி வேலைசெய்யும்போது மற்றவர்களுடன் பேசியதால் சிறைச்சாலை கவர்னர் அவரைப் பிரத்தியேகமான அறையில் அடைத்துக் கேவலமான ஆகாரத்தைக் கொடுக்குமாறு கட்டளையிட்டார். அதைக்கேட்ட திவாலரா

தமது நண்பர்களுடன் கலகம் செய்வதாகப் பயமுறுத்தியதால் அந்தச் சிறைச்சாலை கவர்னர் பயந்து அக்கைதிக்கு முதலில் கொடுத்த தண்டனையை விதித்தார்.

கவர்னருடைய காருண்யத்தைக் கண்டித்த மற்றொரு ஜெயில் இன்ஸ்பெக்டர் ஐரிஷ் ராஜ்யக்குற்றவாளிகளை அம்மாதிரி நடத்துவது தகாது எனக் கூறிச் சில கொடிய நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்தி அவைகள் அதுசரிக்கப் படவேண்டும் என்றார். ஆனால் திவாலராவும்

அவருடைய நண்பர்களும் மறுமுறையும் போராடினர். அதைக் கண்ட ஜெயில் அதிகாரி தமது கட்டளைகளை மீட்டுக்கொண்டார்.

சில தினங்களுக்குப் பின்பு தங்களை வெறும் கைதிகளாக நடத்துவதைப்பற்றி திவாலரா ஆட்சேபணைசெய்தார். அச்சமயத்தில் லாயிட்ஜார்ஜ் ஓர் ஐரிஷ் ராஜ்ய சபையைச் சமரசத்திற்கு வருமாறு பேசுவதற்குக் கூட்டியிருந்தார். அயர்லாந்து முழுவதற்கும் ஒரு ராஜ்ய சிந்திருத்தம் கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரதம மந்திரி யோசித்திருந்தார். சின்பீன் (Sinn Fein) கட்சியின் தலைவர் ஆர்தர் கிரிபித் (Arthur Griffith) அந்தச் சமரசம் பேசும் சபைக்கு வருமாறு அழைக்கப்பட்டிருந்தார். ஆனால் அவர் ராஜ்யக்கைதிகள் சிறையில் இருக்கும்பொழுது தம்மால் பேசுவதற்கு முடியாது என்று தைரியமாய்ப் பிரதமமந்திரியருடைய திருமுடித்தைத் தள்ளிவிட்டார். அதே சமயத்தில் திவாலராவும் ஏனைய கைதிகளும் தங்கள் ராஜ்ய விஷயத்தைக் குறித்துச் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தலைக் கருதி ஜெயில்வேலைகளைச் செய்வதற்கு முடியாது என்று தமக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால் ஏதோ தவறுதலால் அதிகாரிகளுக்கு அவ்விஷயம் தெரிந்துவிட்டது. அதனால் திவாலராவும் மற்றும் சில கைதிகளும் மற்றொரு சிறைச் சாலைக்கு மாற்றப்பட்டார்கள்.

இடையில் ஐரிஷ் ராஜ்யப்பேச்சு நடப்பதற்குப் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் காரணியத்தைக் காண்பிக்க லாயிட்ஜார்ஜ் ராஜ்யக்கைதிகளை விடுதலை செய்ய முன்வந்தார். திவாலராவும் ஏனைய கைதிகளும் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள்.

சிறைச்சாலைகளில் அதிகாரிகளைத் தமது மனோபாவத்தின்படி நடக்குமாறு ஆட்டிவந்த கதையை ஐரிஷ் ஜனங்கள் முதலில் அறிந்திருந்தார்களாதலின் திவாலராவை ஒரு பெரிய வீரராகக் கொண்டாடுவதாயினர். திவாலராவின் பேரும் புகழும் அயர்லாந்து முழுவதிலும் பரவி, எங்கும் அவரைப்பற்றியே ஜனங்கள் பேசுமாறு செய்ததால், திவாலரா அயர்லாந்தில் மரியாதையுடன் நடத்தப்பட்டார். சின்பீன் கட்சிக்கு அவரைத் தலைவராக அமர்த்திக் கொண்டனர்.

சிலமாதங்களுக்குள் அவர் மறுபடியும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு விரோதமாகப் பிரசங்கம் செய்வதைக்கண்டு ஐரிஷ் சர்க்கார் பலரைக் கைதுசெய்ய முற்பட்டனர். திவாலராவும் சிங்கன் ஜெயிலுக்கு அனுப்பப்பட்டார். சில மாதங்கட்குப்பின் அவர் ஏனைய ராஜ்யக் கைதிகளுடன் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரால் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

உடனே அவர் அயர்லாந்துக்குப் புறப்பட்டார். ஜனங்கள் அவரது சாமசத்தையும் எண்ணங்களையும் பெருமையுடன் பாராட்டிப் பேசினர். லாட்டுமேயரே திவாலராவை டப்ளினில் வரவேற்பதாக ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டனர். ஆனால் அயர்லாந்து ராணுவ அதிகாரிகள் திவாலராவுக்கு அத்தகைய மரியாதை செய்தலை அனுமதிப்பதா என்று யோசித்துப் பொதுக்கூட்டம் நடைபெறக் கூடாது என்று உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அக்காலத்தில் அயர்லாந்தில் நடைபெற்று வந்தது என்பதை வாசகர் மறந்துவிடலாகாது. திவாலராவுக்கு அத்தகைய பொது ஜன மரியாதை சர்க்காருடைய தடையுத்தரவால் நடைபெறாவிடின் அயர்லாந்து மனிதர்கள் திவாலராவை விரைவில் மறந்துவிடுவார்கள் என்பது ராணுவ அதிகாரிகளுடைய எண்ணம்.

ஆனால் திவாலரா பொதுஜனங்களுடைய சிறந்த அன்புவிக்கிரகம் என்பதையும் அவர் அத்தகைய மரியாதையான வரவேற்பைச் செய்யுமாறு ஜனங்களைக் கேட்கவில்லை யென்பதையும் சர்க்காரும் ராணுவ அதிகாரிகளும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

திவாலரா சர்க்காருடைய தடைஉத்தரவை ஏறெடுத்துப் பாராமல் டெய்ல் சபையின் ராஜ்ய சீர்திருத்த விஷயங்களைப் பேசுவதற்கு அங்கே சேர்ந்துகொண்டு, அயர்லாந்துக்கு ஸ்வாதீன அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டிய விஷயத்தைக் கவனித்தார். அவருடைய சாமர்த்தியத்தினால் பல பழைய விஷயங்கள் திருத்தங்களுடன் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன. மந்திரிசபையில் ஐந்து மந்திரிகள், இருத்தல் போதாது, ஒன்பது மந்திரிகளாக்கவேண்டும் என்பதை டெய்ல் சபை ஒப்புக்கொண்டது. ராஜ்யப்பேச்சுகள் நடைபெற்று வருமையில் அவரைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டார்கள். டெய்ல்சபையின் தலைவராகச் சிலநாள் இருந்தார். பின்பு நிர்வாக சபையின் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். உடனே திவாலரா முதலாவதாகிய தமது மந்திரி சபையை ஏற்படுத்தினார்.

ஆர்தர் கிரிபித், மைகேல் காலின்ஸ், காஸ்கிரேவ் முதலாயினோர் அவருக்கு மந்திரிகள் ஆனார்கள். அயர்லாந்துக்கு வெளியில் அந்த டெய்ல்மந்திரிசபை பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்துக்கு விரோதமாக ஏற்படுத்தப்பட்டதாக ஜனங்களும் ராஜதந்திரிகளும் சொல்லிக் கொண்டனர். அயர்லாந்தின் ஸ்வாதீனத்தை வார்ட்செல்சில் சகல தேசங்களுக்குமுன் கொண்டிபோய்த் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றும் அமெரிக்கா அதனை ஆதரித்துப் பேசும் என்றும் திவாலரா மந்திரி சபை நினைத்தது. அதன்படி அது சிலரை அனுப்பி வைத்தது.

சில தினங்களுக்குப்பின் திவாலராவின் தொண்டர்களுக்கும் அயர்லாந்து ராஜாங்கப் போலீசுக்கும் மிகவும் கொடிய சச்சரவு ஏற்பட்டதால் பெருத்த கலகம் நிகழ்மோ என்று பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் எண்ணினார்கள். மறுமடியும் சண்டை ஏற்பட்டது. திவாலராவின் நண்பர் சிலர் கைதி ஆயினர். அப்பொழுது திவாலரா இங்கிலாந்தில் மறைத்திருந்தார். அவரை ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பி ராஜ்ய விஷயத்தைச் சொல்லி, அமெரிக்காவின் ஆதரவைப்பெற்று வருமாறு டெய்ல்சபை தீர்மானித்திருந்தது. ஆனால் எப்படி அனுப்புவது? மறுமடியும் சண்டை ஆரம்பித்து விட்டதே! திவாலராவைக் கைதுசெய்யத் துப்பறிபவர்கள் பல துறைமுகங்களிலும் இருந்தனர். ஆனால் திவாலராவும் அவருடைய காரியதரிசியும் மாறவேஷம் போட்டுக்கொண்டு அமெரிக்காவுக்கு ஒரு கப்பலில் சென்றார்கள்.

அமெரிக்கா திவாலராவைத் தலைவர் என்று அழைத்து அவருடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டுத் தமது ஆதரவைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள்; அயர்லாந்துக்கு ஒரு பெருத்த தொகையைக் கடனாகக் கொடுப்பதாகவும் உரைத்தனர்.

அமெரிக்காவில் திவாலரா அயர்லாந்து தேசத்தின் ராஜ்ய நிலைமையைக் கூறி அமெரிக்க ஜனங்களுடைய உள்ளன்பைப் பெற்று வருகையில் அயர்லாந்தில் ராஜ்ய நிலைமை எப்படி இருந்தது என்பதைச் சிறிது பார்ப்போம்.

அயர்லாந்தில் சர்க்காருக்கும் தொண்டர்களுக்கும் அடிக்கடி சண்டை ஏற்பட்டது. அதனால் பல கட்டிடங்களும் பயிர்பச்சைகளும் நாசமடைந்தன. ஜனங்களும் சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்து வந்தார்கள். 1920-ஆம் ஆண்டில் லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் பல பிரமுகர்கள் அயர்லாந்து நாட்டில் நடந்து வந்த குழப்பங்களை வெளியிட்டு, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் சமரசம்செய்து, ஒரு நல்ல ராஜ்யத்திட்டத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். பிரெஞ்சுபிரபு என்னும் வைசிராய் சமரசத்திற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதுதான் நலம் என்றார். ஸர் ஹேமர் கீன்வுட்டும் அவருடைய நண்பர்களும் அதற்கு முரணாகப் பேசி அயர்லாந்தைப் பலத்தால் ஆட்சி செய்யவேண்டும் என்றார்கள். அதிகாரவர்க்கத்தில் இரண்டு கட்சிகள் இருந்தன. ராணுவ அதிகாரிகள் பல ஊர்களுக்குச் சென்று சின்பின் வீரர்களைக் கொல்வதும், வீடுகளை நாசமாக்குவதுமாக இருந்தனர். நாட்டில் எங்கும் பெருத்த குழப்பம் ஏற்படவே எங்கும் சர்க்கார்மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அயர்

லாந்தின் நிலைமையைக்கண்ட பல ராஜ்ய நிபுணர்கள் 'டைம்ஸ்' தினசரிமுலமாக மறுபடியும் ராஜ்யப்பேச்சை அயர்லாந்துடன் ஆரம்பித்து, குழப்பத்தை முடிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அயர்லாந்தில் ஸர் ஹேமர் கீன்வுட்டை அனுப்பியதும் அவருடைய ராணுவக் கொள்கையை ஆதரித்ததும் லாயிட்ஜார்ஜ் என்பதை வாசகர் மறந்துவிடலாகாது. ஆனால் அயர்லாந்தின் குழப்பத்தை அடக்கி அந்நாட்டுக்கு ராஜ்ய விஷயங்களில் சுயராஜ்யம் ஒருவாறு கொடுக்கவேண்டும் என்பதை அறிந்த அப்பிரதம மந்திரியார் மிஸ்டர் ஆல்பிரட் கோப் என்னும் உதவி காரியதரிசியாரை அயர்லாந்துக்கு அனுப்பிவைத்து, சின்பீன் தலைவர்களுடன் ராஜ்யப்பேச்சுகளை நடத்துமாறு உத்தரவிட்டார். மிஸ்டர் கோப், ஆர்தர்கிரிபித், மைகேல் காலின்ஸ் மற்றும் ஏனைய மனிதர்களுடனும் பேசிவிட்டு, விஷயங்களை லாயிட்ஜார்ஜுக்குத் தெரிவித்தார்.

இரகசியமான ராஜ்யப்பேச்சுகள் நிகழ்ந்து வந்ததைச் செவியுற்ற திவாலரா மறுபடியும் மாறுவேஷம் பூண்டு அயர்லாந்துக்குத் திரும்பிவந்தார். மறுபடியும் அயர்லாந்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

திவாலரா மீண்டும் டெய்ல்சபைக்கும் நிர்வாகசபைக்கும் தலைவராக்கப்பட்டார். ஆனால் அவர் மிகவும் பிடிவாதகுணம் கொண்டவராதலால் தமது கொள்கைகளை டெய்ல்சபை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்றார்.

1921-ஆம் (ஸ்) ஜனவரி மாதம் டெய்ல்சபை கூடியது. பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தை அவ்வப்போது எதிர்க்கவேண்டும் என்று டெய்ல்சபைசொன்னதை திவாலரா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ராஜ்ய நிலைமையின் கேவலஸ்திதியை அறியாமல் திவாலரா அதை எதிர்த்தார். ஆனால் கடைசியில் டெய்ல்சபைக்குத் தமது ஆதரவைக் கொடுத்தார்.

மறுபடியும் சின்பீனுக்கும் ராணுவ அதிகாரத்துக்கும் பேரர் நிகழ்ந்தது. சர்க்காரும் முக்கியமான ராஜ்யவாதிகளுடைய வீடுகளை அழித்து வருவதை ஒரு கொள்கையாக அது சரிக்கலாயினர். சின்பீனும் சர்க்காரைப் போற்றும் பிரமுகர்களுடைய வீடுகளை நாசம் செய்வதாயிற்று.

இடையில் லாயிட்ஜார்ஜ் அயர்லாந்து சுய ஆட்சிச் சட்டம் ஒன்றை பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டில் கொண்டுவந்து, அதன்படி அல்ஸ்டர் பிரதேசத்தில் இருக்கும் ஒன்பதில் ஆறுஜில்லாக்களுக்கு

ஒரு பார்லிமெண்டுடன் அரசாங்கம் நியமிக்க ஏற்பாடு செய்தார். அல்ஸ்டர் ஜனங்கள் மனவெறுப்புடன் அதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இடையில் திவாலராவைக் கைதுசெய்ய ராணுவ அதிகாரிகள் விரும்பினர். ஆனால் லாயிட்ஜார்ஜ் ஒவ்வொரு தடவையும் திவாலராவை விடுதலை செய்யுமாறு கட்டளையிட்டு வந்தார்.

அப்பொழுது அல்ஸ்டர் பார்லிமெண்டைத் திறந்துவைக்க ஐந்தாம் ஜார்ஜ் அரசரே நேரில் சென்றார். திறப்புவிழாவின் பேச்சில் அரசர்பெருமான் அயர்லாந்து முழுமையும் சமாதானத்துடன் இருக்கவேண்டும் என்று கூறினார்.

அரசருடையபேச்சை அதுசரித்து லாயிட்ஜார்ஜ் திவாலராவை லண்டனுக்கு வருமாறு அழைத்தார். திவாலரா தம் நண்பர்களை லண்டனுக்கு அனுப்பினார். சில தினங்களுக்குப் பின் ராஜ்யப் பேச்சு முடிவுகள் சின்பின் மந்திரிசபைக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டன. அதில் லாயிட்ஜார்ஜின் எண்ணங்களே இருந்தன. அயர்லாந்துக்குக் குடியேற்ற அரசியல் கொடுப்பதாகவும் ராணுவம் முதலியவைகளைப் பற்றிப் பாதுகாப்புகள் வேண்டுமென்பதாகவும் வடஅயர்லாந்தின் சர்க்காரைத் தாம் நீக்கமுடியா தென்பதாகவும் அதில் கண்டிருந்தன. திவாலரா அவைகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்று புறக்கணித்து விட்டார்.

சில வாரங்களுக்குப் பின் திவாலரா பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாருடைய ஆலோசனையை ஏற்று மற்றும் ஒரு ராஜ்ய உடன் படிக்கைசெய்யத் தம் நண்பர்களை அனுப்பி வைத்தார். அவர்களும் பூர்ண சுதந்திரத்துடன் பெற்று ராஜ்ய முடிவுகளை ஓர் உடன் படிக்கையாகச்செய்து, திவாலராவுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். ஆனால் அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தமது நண்பர்களுக்குப் பூரண சுயாதீனமும் கொடுத்து ராஜ்ய உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருமாறு சொல்லிய திவாலரா அங்ஙனம் கிரோதம் செய்வாரென்று யாரும் எண்ணவில்லை.

டெய்ல்சபையில் ஒருநாள் அவர் தமது கட்சி அங்கத்தினர்களுடன் தலைவர் பதவியை விட்டுவிட்டு வெளியே சென்றுவிட்டார். கிரிபித் தலைவரானார். அன்று மத்தியானம் திவாலரா தமது நண்பர்களுடன் சபைக்கு வந்து பிரசிடெண்டு கிரிபித் உத்தரவுகளுக்குப் போதியவரையில் ஒத்துழைப்பதாகச் சொன்னார்.

புதிய அரசாங்கம் ஏற்படுமுன் திவாலராவும் அவருடைய நண்பர்களும் உடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாதென்று

பேசினர். ஆனால் டெய்ல்சபை அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. புதிய அரசாங்கம் உண்டாக்குவதை அது ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தது.

சின்னின் கலகத்தீயைக் கிளப்பத் திவாலராவும் மற்றும் சிலரும் ஆரம்பித்தார்கள். புதிய சர்க்கார் ஏற்றுத்தப்பட்டதும் அவர்கள் திவாலராவின் செய்கைகளைக் கண்டித்து ஒரு பிரகடனம் வெளியிட்டார்கள். சிக்கிரத்தில் திவாலராவைச் சிறைப்படுத்தும் முயற்சி எழுந்தது. திவாலராவை அரசாங்கம் கைதுசெய்தால் ராணுவச் சட்டப்படி அவர் சுட்டுக் கொல்லப்படுவார் என்னும் செய்தியும் எங்கும் கிளம்பிப் பரபரப்பையும் உணர்ச்சிகளையும் எழுமாறு செய்தது. ஆனால் காஸ்கிரேவ் துரைத்தனத்தார் திவாலராவைக் கைதுசெய்து சிறையில் அடைத்துவைத்தார்கள். அதற்கு, ராஜ்யக் கிளர்ச்சியை அதிகப்படுத்தியதே காரணமாகும்.

3

கைதியாகச் சிறையில் இருக்கும்பொழுது கிளேர் பிரிவுக்குப் பிரதிநிதியாகத் திவாலரா பொதுத்தேர்தலில் ஜயம்பெற்றார். ஆனால் காஸ்கிரேவ் துரைத்தனம் அவரை முதலில் விடுதலை செய்ய வில்லை. ஆயினும் ஜூன்மாதம் (1923) அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

திவாலரா விடுதலை செய்யப்பட்டதும் டெய்ல் அதிகாரத்தை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ராஜவிசுவாசப் பிரமாணத்தை எடுத்துக்கொள்ள மறுத்துவந்தார். மற்றும் அல்ஸ்டரை வேறு ராஜாங்கமாக்கியதையும் வெறுத்தார். புதிய ராஜாங்கச் சீர்திருத்தங்களை அப்பொழுதும் அவர் மனமார வெறுத்தார். விடுதலைக்குப்பின் அவர் அல்ஸ்டர் பிரதேசத்திற்குச் சென்று அந்தமாகாணத்தை ஓர் அரசாங்கமாக்கியது அயர்லாந்தின் ஸ்வாதீனத்திற்கு முற்றிலும் விரோதமானது என்று உரைத்தது கேட்ட அல்ஸ்டர் அரசாங்கத்தார் அவரைத் தேசப்பிரஷ்டம் செய்தனர்.

ஸ்வாதீன அயர்லாந்தில் காஸ்கிரேவ் மந்திரிசபை எவ்வளவோ நன்மைகளைச் செய்துவந்து கொண்டிருப்பதைத் திவாலரா கண்டார். தாம் ஐரிஷ் ராஜ்ய சமுதத்தில் தனித்து நிற்பதையும் தம் நண்பர்கள் சர்க்காரால் கொல்லப்பட்டபட்டதையும் பற்றி யோசனைசெய்தார்.

பிறகு நாடுமுழுவதும் சென்று காஸ்கிரேவ் சர்க்கார் செய்த பிசகையும் புதிய அரசியல் திட்டத்தின் தன்மையையும் அவர் எடுத்

துரைத்து ஆங்காங்கே தமக்குவேண்டிய பலத்தைச் சேகரம் செய்தார்.

மறமுறை நடந்த தேர்தலில் திவாலராவுக்கு அக்கிராசனாதிபதி பதவி கிடைக்கும்போல் காணப்பட்டது. ஆனால் காஸ்கிரேவுக்கு அது கிடைத்துவிட்டது.

திவாலரா தமது கட்சி அங்கத்தினர்களுடன் டெய்ல் சபைக்குச் சென்று ராஜவிகவாசப் பிரமானம் எடுத்துக்கொண்டும் பிரயோசனம் ஏதும் ஏற்படவில்லை. காஸ்கிரேவ் சர்க்கார் சந்தோஷமாக ராஜ்யபாரத்தைப் புதிய அரசியல் திட்டத்தின்படி நடத்துதலைக் கண்டு அவர் மனம் புழுங்கினார்.

சர்க்காருடைய செயல்கள் சிலவற்றை அவர் கண்டித்துப் பேசினார். குடியானவர்களிடமிருந்து வருவித்துப் பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டுக்குக் கொடுத்துவந்த தொகையைக் கொடுப்பது தவறென்றார். 'சேனேட்' என்னும் இரண்டாவது சபையை எடுத்துவிட வேண்டும் என்று கூறினார். மந்திரிகளும் உத்தியோகஸ்தர்களும் குறைந்த சம்பளத்தைப் பெற்று நாட்டிற்கு உழைக்கவேண்டும் என்றார். குடியானவர்களுடைய பணத்தைக் கண்ட வழியில் செலவழித்தல் அடாது என்று கூறினார். அவர் அடிக்கடி செய்துவந்த கண்டனங்களால் காஸ்கிரேவ் பொதுஜனங்களின் மதிப்பை இழக்கலானார்.

1931-ஆம் ஆண்டில் டெய்ல் சபைக்கு ஒரு புதிய தேர்தல் நடபெறவேண்டிய மாதம் நெருங்கிவந்தது. இடையில் ஐரிஷ் சகோதரர் சங்கம் சர்க்காருக்கு விரோதமாக வேலைசெய்துவந்தது. அதை அடக்கி ஒடுக்கி நசுக்கி விடவேண்டுமென, காஸ்கிரேவ் அரசாங்கத்தார் நினைத்தார்கள். காஸ்கிரேவ் பொதுஜனப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை உயிர்ப்பித்து அதன்படி அநியாயமான சபைகளைத் தொலைத்து விடவேண்டும் என்று கருதி ஒருமசோதாவை டெய்ல்சபையில் கொண்டுவந்தார். அந்தச் சட்டத்தின்படி ராணுவமும் சர்க்காரும் எவரையும் ராஜத்துரோகி யென்று கைதுசெய்து சிறையில் அடைக்கலாம்; மரணதண்டனை கொடுத்திடலாம். அதைப் போன்ற கொடிய மசோதா வேறு எச்சபையிலும் எந்தச் சர்க்காரும் கொண்டு வர அச்சங்கொண்டிருப்பர். காஸ்கிரேவ் தைரியத்துடன் அதைச் சட்டம் ஆக்கிக்கொண்டார்.

அதேசமயம் ஐரிஷ் வியாபாரம் சீர்குலைந்து வருவதாகக் காஸ்கிரேவ் மந்திரியார் சொன்னது திவாலராவுக்கு நல்லதருணத்தை அளித்தது. கவர்ன்மெண்டின் ஊழல்களை நன்கெடுத்துக்காட்டி

ஒவ்வொன்றிற்கும் தாம் எவ்விதம் நடந்திருக்கக்கூடுமென்பதைச் சொன்னார்.

பொதுத்தேர்தல் நடந்ததும் அதில் திவாலரா வெற்றிபெற்றார். சின்னாட்களில் அவர் மறுபடியும் அக்கிராசனாதிபதியாக விளங்கினார்.

அதிமாரத்திற்கு வந்ததும் அவர் ராஜவிசுவாசப் பிரமானத்தைத் தடுத்துசெய்துவிட்டார். அயர்லாந்து தேசக் குடியானவர்களிடம் இருந்து வருவதென்று பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டிற்கும் கொடுத்து வந்த நிலவரியைக் கொடாமல் வைத்துக்கொண்டு விட்டார்.

மெக்னீல் என்னும் ஸ்வாதின அயர்லாந்தின் கவர்னர் ஜெனரலைப் பதவியிலிருந்தும் தள்ளியதைப் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் ஒப்புக் கொள்ளுமாறு செய்தார். ஓர் ஐரிஷ் கனவானைக் கவர்னர் ஜெனரலாக நியமித்துக்கொண்டார். சென்றதடவை சர்வதேச சங்கம் என்னும் ஐரோப்பிய சபையில் அக்கிராசனம் வகித்து மிக்க திறமையுடன் நிர்வாகம் செய்தார்.

வாசகரே! நாம் இச்சிறையாசத்தில் திவாலராவைப்பற்றி உரைத்திருக்கும் விஷயங்களைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அன்னார் எத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்தவர் என்பது தெரிகிறது. திவாலராவைப்பற்றி நாம் மேலும் விஷயங்களை அறியவேண்டுமானால் டேன்னிஸ் குவின் என்பவர் எழுதிய திவாலராவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வாசிக்க வேண்டும்.

சமுத்திர ஜலம்

கிரகணத்திற்குச் சமுத்திரத்திற்கு ஸ்நானம் செய்யப்போகிறோம். காற்று மயிராப்பிக்கிறது. அலை ஆலை உருட்டுகிறது. இந்தக் கஷ்டத்தில் ஜாக்கிரதையாக ஸ்நானம் செய்து விட்டுக் கரையேறுகிறோம். வேஷ்டியைப் பிரித்து உலர்த்துகிறோம். குழாய் ஜலத்திலோ குளத்திலோ ஸ்நானம் செய்துவிட்டு இப்படி உலர்த்தினால் ஐந்து நிமிஷத்தில் வேஷ்டி உலர்ந்து விடுகிறது. இவ்வளவு காற்றில் சமுத்திரத்தில் நனைத்த துணி சீக்கிரத்தில் காய்வதில்லை. என்ன காரணம் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. 'ஸயன்ஸ்' ஆசாமிகள் அதற்கு ஒரு காரணம் சொல்லுகிறார்கள். மக்னீட்டியம் என்னும் ஒருவகை உப்பு, கடல் நீரில் இருக்கிறதாம்; அதுவேதான் அதில் நனைத்த துணிகள் விரைவில் காய்வதில்லையாம்.

கிழிந்த புத்தகம்

ரா. ஜயராமன்

காமுவும் சீனுவும் உள்ளே கை கோத்துக்கொண்டு ஒடிவந்தார்கள். அறைக்குள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். உயர இருந்த ஒரு பலகணியின்மேல் அவர்கள் தேடிய பல்லாங்குழி தென்பட்டது.

ஒரு ஸ்டேப் போட்டுக்கொண்டு சீனு அதை எடுக்கப்பார்த்தான். ஆனால் அது எட்டவில்லை. அதனால் ஒரு நாற்காலியின் மேல் அந்த ஸ்டேப் போட்டுக்கொண்டு காமுவை ஆடாமல் பிடித்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு ஏறி அதை எடுத்தான்.

கிழேவைத்து ஒவ்வொரு குழிக்கும் பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு சோழிகள் எண்ணிப்போட்டு இருவரும் விளையாட ஆரம்பித்தார்கள்.

எப்பொழுதும் சீனு பல்லாங்குழி ஆட்டத்தில் ஜயித்து விடுவான். அவனுக்கு அவ்வளவு பழக்கம். ஆனால் இன்றையதினம் அவனுக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை போலும்; காமு சுலபமாக இவ்வான் களைப் பறித்துக்கொண்டும் காசியைப் பொத்திக் கொண்டும் வந்ததனால் அவன் கை சலிக்க ஆரம்பித்தது.

கடைசியில் ஒற்றைகையை ஆட்டம் வந்தது. அதில் எப்படியாவது, சேர்ந்துகொண்டு வந்திருந்த ஒரு வாழும் காசியைப் பொத்திவிட எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அந்தோ! அதுவும் ஈடேற வில்லை; அவன் தோற்றவிட்டான்.

காமுவுக்கு அடங்காத சந்தோஷம். அபூர்வமாகவல்லவா அவன் ஜயித்திருக்கிறான்! ஆதலால் அவன் அதிக உற்சாகத்துடன்,

“சப்பானே சோவானே
காசிக்குப் போவானே
ஆட வருவானே
தோத்துப் போவானே”

என்று சீனுவை ஏளனம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

முதலில் சீனு பொறுத்துப் பார்த்தான். காழு மேலும் பரிசுசிக்கத் தொடங்கினான். அவனது பொறுமை எல்லையைக் கடந்து வெளிக்கிளம்பியது.

“காழு, ஒரு நாள் ஏதோ பிரமாதமாக ஜெயித்துவிட்டால் பெருமைப் படுத்திக்கொள்ளுகிறாயே! நான் அப்புறம் டீ விட்டுவிடுவேன்” என்றான்.

காழுவுக்கு என்ன இருந்தாலும் பெண்புத்திதானே? அதிலும் ஏழுவயதுப்பெண் புத்தியல்லவா? அதனால் அவள் கேலி செய்வதை நிறுத்தவில்லை.

சீனு வெகு கோபத்துடன், “நான் உன்னுடன் டீ; நிச்சய மாய்ப் பேசப்போவதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு அறையை விட்டு அகன்றான்.

சினம் அவனை வெறிப்படுத்தியது. ஏதாவது உடனே காழு வின் மானபங்கமாகச் செய்தால்தான் மனம் நிம்மதியடையும் போல் இருந்தது. ஆதலால் வேகமாகக் காழுவின் புத்தகப் பெட்டியிடம் போனான். படபடவென்று அதைத்திறந்து அவள் தமிழ் வாசகப்புத்தகத்தை எடுத்து முழுவதையும் பாடியாகக் கீழித்தான்; இருந்த இடத்திலிவைத்தான். அவனது உள்ளம் தற்கால சாந்தியடைந்தது.

இதையெல்லாம் சீனுவைத்தொடர்ந்து வந்த காழு பார்த்தான். அவளுக்கு அடங்காத கோபம் வந்துவிட்டது.

“அப்பாவிடம், சொல்கிறேனா, இல்லையா பார்?” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு வெளியே ஓடினான்.

*

*

*

விடியற்காலை; இனைய இருள் இன்னும் பரவிக்கொண்டிருந்தது. கூடத்தில் காழுவும் சீனுவும் தனித்தனிபடுக்கையில் படுததுக் கொண்டிருந்தனர்.

காழுவின் முகம் தெள்ளியதாயிருந்தது; களங்கமற்றதாய் இன்பத்தினொளிபெற்றுச் சாந்த நிலையில் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

சீனுவோ வாடிய முகத்துடன் இருந்தான். சரியாகத் தூங்கு பவன்போலத் தோன்றவில்லை. அடிக்கடி புரண்டு கொண்டிருந்தான். அவ்வப்பொழுது சற்றுத் தலையை நிமிர்த்திப் பக்கத்திலிருந்த தங்கையைப்பார்த்துப் பரிதாப்பார்வையை அடைவான். சிலசமயங்களில், “நான் இனி உன்னோடு டீ விடவில்லை” என்று பிதற்றுவான்.

இருள் அகன்றது ; பொழுதுவிடிந்தது, காக்கைகளும் புள் வினங்களும் கூவிக்கொண்டு கதிரவனை வரவேற்றன.

அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் தகப்பனர் சந்தடி செய்யாமல் வந்தார். இரு குழந்தைகளையும் பார்த்தவுடன் அவர் முகத்தில் சந்தோஷம் மலர்ந்தது. முதலில் காழுவன்டை வந்தார். அவளது போர்வையால் மூடப்பட்ட உடம்பின்மேல் ஒரு ரூபாயையும் ஒரு சிறிய கடிதத்தையும் வைத்தார். பிறகு சீனுவன்டைபோய் அதே மாதிரி செய்துவிட்டு வந்தபடியே சந்தடிசெய்யாமல் வெளியேறினர்.

முதலில் சீனு விழித்துக்கொண்டான். அவன்மேலிருந்த காசு கீழேவிழுந்து சக்தம் செய்தது. என்னவென்று ஆச்சரியத்துடன் பார்ச்சையில் ஒரு கடிதம் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. அதைப் படித்தான் :

“அருமைச் சீனாவுக்கு,

“இன்றையதினம் நமது அம்பிக்குக் காதுருத்திக் கல்யாணமாதலால் இதனுடன் அரைரூபாய் வைத்திருக்கிறேன். இன்னும் அதிகமாக வைப்பதாக இருந்தேன். ஆனால் சமீபத்தில் துஷ்டத்தனம் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறு யென்று தெரியவருகிறது. இனி, சமத்தா யிரு.

இப்படிக்கு,

உன் அருமை அப்பா.”

சீனு தன் புருவங்களை நெறித்துக்கொண்டான். ‘நான் என்ன துஷ்டத்தனம் செய்திருக்கக்கூடும்? அன்றையதினம் பள்ளிக்கூடத்தில் அடிபட்டதை யாராவது அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது’ என்றெல்லாம் எண்ணமிடலானான்.

பக்கத்திலிருந்த காழுவைப் பார்த்ததும் இவ்வெண்ணங்களெல்லாம் மறைந்தன. அவன் முகமும் ஒளி பெற்றது. புன்னகை புரிந்துகொண்டே எழுந்தான். பெரிய சிக்கலான ஒரு காரியத்தை இடையூறில்லாமல் முடிக்கும் வழியை அறிந்தவனைப்போலத் துள்ளி எழுந்தான்.

*

*

*

அன்றைத்தினம் முழுவதும் வீட்டில் ஒரே ஆர்ப்பாட்டம்; ஒரே கேளிக்கை; பட்டுப்பாவாடைகள் நடக்கும்போது செய்யும் சல சலவென்ற சப்தமும், நாதஸ்வரத்தின் பாட்டும், குழந்தைகள் கலகலவென்று சிரிப்பதும் வீட்டை நிரப்பின.

சீனு காழுவைப் பேசவில்லை; ஆனால் அவன் நடையுடைபாவனை யால் ஏதோ ஒரு காரியத்தைச் சாதித்தவன்போல இருந்தான்.

காமுவிற்குக் கொண்டாட்டத்தில் தலைகால் புரியவில்லை. தனது பள்ளிச்சினேகிதிகள் எல்லோருடனும் வெகு சந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழித்துவந்தாள்.

இவர்களுள்ளோரும் விருந்து ஆனபிறகு ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது காமு தன் சினேகிதி ஒருத்தியைப்பார்த்து, “இந்த கவுன் யாரடி வாங்கித் தந்தார்?” என்று வினவினாள்.

“பட்டணத்திலிருக்கிறாரே, அந்த அண்ணா வாங்கி அனுப்பினார்” என்ற பதிலைக் கேட்டதும் அவள் மனத்தில் ஒரு கலக்கம் உண்டாயிற்று. அதைத் தொடர்ந்து எல்லாப் பெண்களும் தத்தம் தமையன்மார்களின் சிறப்பைக் கூற ஆரம்பித்தார்கள். இதெல்லாம் காமுவின் கலக்கத்தை அதிகப்படுத்தின.

எல்லோரும் வெற்றிலை பாக்கு வாங்கிக்கொண்டு அவரவர் வீட்டுக்குச் செல்லலானார்கள்.

காமு சோகம் பொருந்திய முகத்துடன் தனதறைக்குச் சென்றாள். தனது புத்தகப் பெட்டியிடம் சென்று அலகழியமாகப் புத்தகங்களைக் கலைத்தாள். அப்படிச்செய்யும்போது ஏதோ ஒரு புத்தகம் கீழேவிழுந்தது. அதை எடுக்கக் குனியும்போது,

தமிழ் வாசகம்

என்று மொட்டையெழுத்தில் போட்டிருந்ததைப் பார்த்தாள். அவள் தன் கண்களை நம்பவில்லை. ‘அந்தப் புத்தகந்தான் கிழிக்கப் பட்டதே!’

எடுத்துப்பார்த்தாள். அட்டையைப் புரட்டினாள். சீனுவின் கையெழுத்தில் ‘காமாட்சி’ என்னு அழகாக முத்துக்கோத்தாப் போல் எழுதப்பட்டிருந்தது.

காமுவின் கண்ணங்களில் இரண்டு குழிகள் விழுந்தன.

மிகவும் உயர்ந்த ‘டன்னல்’

மலைத்தொடரைக் குடைந்து அதன் வழியே இருப்புப்பாதை போடப் பட்டிருப்பதைப் பல தேசங்களிற் காணலாம். அத்தகைய மலைவழியை ‘டன்னல்’ என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுகிறார்கள். தென் அமெரிக்காவில் உள்ள ‘ஆண்டீஸ்’ மலைத்தொடரில் இரண்டு மைல் நீளமுள்ள ஒரு ‘டன்னல்’ இருக்கிறது. அது கடல் மட்டத்திற்குப் பதினாயிரம் அடிக்குமேல் இருக்கிறது. உலகத்தில் மிகவும் உயரத்தில் இருக்கும் ‘டன்னல்’ அதுதான்.

மத்தளக்காரன்

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.

ஓர் ஊரில் மத்தளக்காரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒருநாள் ஓர் ஏரியின் கரையோரமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் முன்று மெல்லிய சிற்றாடைகளைக் கண்டான். அவை மிகவும் அழகாக இருந்தமையால் அவன் அவற்றில் ஒன்றை யெடுத்துச் சட்டைப் பையில் போட்டுக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

அன்றிரவு அவன் தூங்கும்பொழுது ஓர் இனிமையான குரல் கேட்டது. அது, “மத்தளக்காரா! நீ வைத்திருக்கும் ஆடை என்னுடையது; அதைக்கொடுத்துவிடு” என்றது. அவன் கண்களைத் திறந்து சுற்றமுற்றம் பார்த்தான். ஓர் அழகியபெண் அவனெதிரே நிற்கக் கண்டான். அப்பெண் மறபடியும், “மத்தளக்காரா! நான் ஓர் அரசகுமாரி; ஒருமாயக்காரியின் கையில் அகப்பட்டு அவன் இருப்பிடமாகிய ‘கண்ணாடிமலை’யில் சிறையிருந்து வருகிறேன். நானும் என்னைப்போல அகப்பட்டுக்கொண்ட என் இரண்டு சகோதரிகளும் இங்கிருந்து சமீபத்திலுள்ள ஏரிக்கு நீராடவருவது வழக்கம். நீ வைத்திருக்கும் ஆடை மந்திரசக்தி வாய்ந்தது. அதன் உதவியின்றி நான் திரும்பிப் பறந்துபோக முடியாது. என் சகோதரிகள் இருவரும் பறந்து போய்விட்டார்கள். அதிக சீக்கிரம் போகவேண்டியிருப்பதால், தபைசெய்து ஆடையைக் கொடுத்து விடு; நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” என்றாள். இவ்வரலாற்றை ஆச்சரியத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மத்தளக்காரன் அவளது ஆடையைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டான்; மாயக்காரியிடமிருந்து அவளை விடுவிக்கத் தன்னால் இயன்ற முயற்சிகள் செய்வதாய்ப் பரிந்து கூறினான். அவ்வரசகுமாரி சந்தோஷமடைந்து, கண்ணாடிமலைக்குப் போகும் வழியைப்பற்றி விவரமாய்க் கூறி மறைந்தாள்.

மறுநாட்காலையில், அவன் தன் மத்தளத்துடன் அரசகுமாரி சொல்லியவழியே புறப்பட்டுப் போனான். அவன் போய்க்கொண்டிருந்த காட்டுப்பாதையில் ஒரு பெரிய ராக்ஷஸன் உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் மத்தளக்காரன் தனது மத்த

ளத்தை 'டம டம்' வென்று அடித்தான். ராசுஷஸன் விழித்துக் கோபங்கொண்டு, "மொட்டடித்து ஏன் என்னை எழுப்பினாய்?" என்று மத்தளக்காரனை அதட்டினான். "கணக்கற்ற ஆட்கள் ஆயுதங் களுடன் என் பின்னால் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்; உன்னை எப்படியாவது கொன்று விடுவார்கள்" என்று மத்தளக்காரன் ராசுஷஸனைப் பயமுறுத்தினான். ராசுஷஸனும் அவன் வார்த்தைகளை நம்பி அவனுடைய ஆட்களால் தனக்கு யாதோர் ஆபத்தும் ஏற்படாதபடி பார்த்துக்கொண்டால், தன்னால் கூடிய உதவி செய்வதாக வாக்களித்தான். மத்தளக்காரன், "அப்படியானால், என்னைத்தூக்கிக் கண்ணாடிமலைக்குக் கொண்டுபோய்விடு. நான் மத்தளத்தை அடித்து என் ஆட்களைத் திரும்பிப்போக உத்தரவு செய்கிறேன்" என்றான். "என் தோளின்மேல் ஏறிக்கொள். நீ ஷீரும்பிய இடத்திற்கு நான் கொண்டுபோகிறேன்" என்று ராசுஷஸன் சொன்னான். மத்தளக் காரன் ராசுஷஸன் தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு மத்தளத்தை 'டம டம் டம் டம்' என்று அடித்தான். அவனுடைய ஆட்களைத் திரும்பிப்போகச் சொல்வதற்கு அடையாளமாக மத்தளத்தை அடிக்கிறார்களென்று நம்பி ராசுஷஸனும் திருத்தியடைந்தான்.

கொஞ்சதூரம் போனதும் பின்னுமோர் அரக்கன் மத்தளக் காரனை வாங்கித் தன் பொத்தான் துவாரத்தில் வைத்துக் கொண்டு கண்ணாடிமலையை கோக்கிச்சென்றான். அத்துவாரம் மிகவும் பெரிதாகவும் அகலமானதாகவும் இருந்தபடியால், மத்தளக்காரன் சௌகரியமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு குதூ கலத்தோடு சென்றான். இந்த அரக்கன் கொஞ்சதூரம் போன தும் மூன்றாவது அரக்கனொருவன் எதிர்ப்பட்டான். அவன் மத்தளக்காரனைத் தன் தொப்பியின் அகலமான விளிம்பில் ஏற்றிக்கொண்டான். மத்தளக்காரனும் அவ் விளிம்பில் வேடிக்கை யாக நடந்துகொண்டே இருக்கும்பொழுது, வெகுதூரத்திலுள்ள ஒரு மலையைப்பார்த்தான். அதுதான் கண்ணாடிமலையா யிருக்கு மென்று தனக்குள் எண்ணினான். இரண்டு மூன்று எட்டில் அரக்கன் அவனைக் கண்ணாடிமலையின் அடிவாரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தான். மத்தளக்காரன் அந்தமலையின் உச்சிக்குக் கொண்டு போகும்படி அவனிடம் சொன்னான். ஆனால் அவ் வரக்கன் தன்வாய்க்குள் ஏதோ சில வார்த்தைகளை முணுமுணுத் துக்கொண்டே மத்தளக்காரனை அங்கே விட்டுவிட்டுத் திரும்பக் காட்டிற்றுப் போய்விட்டான்.

கண்ணாடிமலையோ மிகவும் உயரமானதாயும், பளிங்குபோல் பிரகாச முள்ளதாயும் வழவழப்பாயும் இருந்தது. மத்தளக்

காரன் கொஞ்சதூரம் ஏறினான்; சறக்கிவிழுந்தான். இவ்வாறு திரும்பத் திரும்பப் பலதடவை ஏறியும் விழுக்கி விழுந்தகொண்டே யிருந்தான். என்ன செய்வதென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். சமீபத்தில் இரண்டுபேர் சண்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான். அவர்கள் ஒரு சேணத்தைக் குறித்துச் சண்டைபோடுவதாகத் தெரிந்துகொண்டான். அவர்களிடம்போய், "அட பைத்தியக்காரர்களே! இந்தச் சேணத்திற்காகவா சண்டை போடுகிறீர்கள்? சேணம் இருக்கிறது; பின்னால் குதிரையைச் சம்பாதிக்கலாம்! என்னபோசனை?" என்று கேட்டான். அதற்கு ஒருவன், "ஐயா, இந்தச் சேணத்தைப்பற்றி உமக்கொன்றும் தெரியாது. தன்மேலேறி இருப்பவர்களை இது நினைத்த இடத்திற்கும் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் வல்லமையுடையது. எங்கள் இருவருக்கும் இது சொந்தம். இப்பொழுது நான் ஏறிப்போகவேண்டிய முறை. ஆனால் எனது பகைவன் தடுக்கிறான்" என்று சொன்னான். மத்தளக்காரன், "நான் உங்கள் சண்டையைத் தீர்த்துவைக்கிறேன்" என்று சொல்லி ஓர் இடத்தைக் குறித்து அங்கே எவன் முதலில் ஓடிச் சேருகிறானோ அவனே சேணத்தைப் பெறவேண்டுமென்று தந்திரமாகச் சொன்னான். இருவரும் சம்மதித்து ஓட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் இரண்டு மூன்றடி எடுத்துவைத்ததும், மத்தளக்காரன் சேணத்தின் மேலேறித் தான் கண்ணாடிமலையின் உச்சியை அடையவேண்டுமென்று நினைத்தான்; ஒருகணத்தில் மலையுச்சியில் இருப்பதைக் கண்டான்.

அங்கே கல்லினால் கட்டப்பட்ட ஒரு சிறு வீடு இருந்தது. அதன்முன்னால் மீன்கள் உள்ள ஒரு குளமும், சுற்றிலும் அடர்ந்த பெரியகாடும் காணப்பட்டன. மத்தளக்காரன் அவ்வீட்டின் கதவை மூன்றுதடவை தட்டினான். இருண்ட முகத்தையும், சிவந்த கண்களையுமுடைய ஒரு கிழவி கதவைத்திறந்தாள். அவளுடைய மூக்கு நீண்டிருந்தது. அதன்மேல் அவள் ஒரு கண்ணாடியைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். மத்தளக்காரனை ஏற இறங்க ஒரு பார்வை பார்த்தான்; "என்ன காரியத்திற்காக இங்கு வந்தாய்?" என்று சிறிது கோபத்தோடு கேட்டாள். தனக்குத் தங்க இடமும், கொஞ்சம் ஆகாரமும் வேண்டுமென்று அவன் பதில் சொன்னான். அதற்கு அவள், "நீ கேட்டதைத் தருகிறேன். ஆனால் நீ அதற்காகப் பாடுபடவேண்டும். நான்கொடுக்கும் மூன்று வேலைகளை நீ செய்ய வேண்டும்" என்றாள். "அப்படியே ஆகட்டும்; எவ்வளவு கடினமான வேலையானாலும் பரவாயில்லை" என்று வினயமாக அவன் பதில்கொண்டான். உடனே அம்மந்திரக்காரி, அவனை உள்ளே அழைத்துச்

சென்று நேர்த்தியான சாப்பாடு போட்டாள் ; தூங்குவதற்கும் சொகுசான படுக்கை கொடுத்தாள்.

பொழுதுவிடிந்ததும், ஒரு சிறு ஒட்டைப் பாத்திரத்தைக் கொடுத்து, "இந்தப் பாத்திரத்தைக்கொண்டு வீட்டின் முன்னுள்ள குளத்துத் தண்ணீரை ஒரு சொட்டுக்கூட இல்லாமல் இறைக்கவேண்டும். பின்னால் அங்குள்ள மீன்களையெல்லாம் இனத்திற்கும் உருவத்திற்கும் தக்கபடி பிரித்து ஒழுங்கு படுத்தவேண்டும். இவ்வளவையும் இன்று இராத்திரதிக்குள் செய்து முடிக்கவேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டாள். மத்தளக்காரனும் தனது வேலையைச் செய்யப் புறப்பட்டுவிட்டான். மத்தியானம் வரைக்கும் தண்ணீரை இறைத்துப்பார்த்தான். குளம்வற்றச் சமார் ஆயிரம்வருஷ மாரும்போல் தோன்றியது. சாப்பாட்டு நேரம் வந்ததும் சோர்வடைந்து உட்கார்ந்தான். ஓர் அழகிய சிறுபெண் வீட்டிலிருந்து அவனுக்கு ஆகாரம் கொண்டுவந்தாள். அவன் முன்னால் பரிமாறினதும், "அப்பா, நீ ஏன் விசனமடைந்திருக்கிறாய்? என்னகாரணம்?" என்று கேட்டாள். அவன் அவளுடைய அழகிய முகத்தை உற்றுப்பார்த்தபடியே, "ஐயோ! இந்த வேலையையே எனக்குச் செய்ய முடியவில்லையே. இன்னும் கொடுக்கப்போகிற இரண்டையும் எப்படிச் செய்யப்போகிறேன்" என்று மலைவாகச் சொல்லிவிட்டு, "நான் ஓர் அரசகுமாரியைத் தேடி இங்குவந்தேன் ; இன்னும் அவளைப் பார்க்கக் கூடவில்லை" என்று வருந்தினான்.

"சற்று அமைதியாக இரு. நான் உனக்கு உதவி செய்கிறேன். நீ மிகவும் களைத்துப் போயிருக்கிறாய். என்மடிமேல் உன் தலையை வைத்துத் தூங்கு. விழித்ததும் நீ செய்யவேண்டிய வேலை முடிவடைந்திருக்கும்" என்று அச் சிறுமி கூறினாள்.

அவள் அழகில் ஈடுபட்ட மத்தளக்காரன் அவள் மடியில் தலை வைத்துத் தூங்கிவிட்டான். சிறுமி தன் கையிலுள்ள மந்திரசக்தி வாய்ந்த ஒரு மோதிரத்தைத் திருகிக்கொண்டே, "தண்ணீரே வற்றிவிடு. மீன்களே கரைக்கு வாருங்கள்" என்று கூறினாள். உடனே குளத்திலுள்ள தண்ணீரெல்லாம் நீராவியாக மாறிவிட்டது. மீன்களெல்லாம் கரையை அடைந்து இனத்திற்கும் உருவத்திற்கும் தகுந்தபடி ஒழுங்காகப் பிரிந்து இருந்தன. மத்தளக்காரன் தூங்கி விழித்ததும் எல்லாவற்றையும் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டான். அச்சிறுமி அவனைப்பார்த்து, "நண்ப, ஒரே ஒரு மீன்மாத்திரம் தனிமையாகக் கிடக்கிறது. அக்கிழவி இன்று சாயங்காலம் வந்ததும் அந்தமீன் மாத்திரம் அப்படித் தனியாக இருப்பதின் காரணத்தைக்

கேட்பாள். நீ உடனே இது உனக்காக என்று சொல்லி அவள் முகத்தில் எறிந்துவிடு” என்றாள்.

சாயங்கால மானதும் கிழவி வந்தாள் ; சிறுமி சொல்லியது போலவே தனிமையாகக் கிடந்த மீனைப்பற்றிக் கேட்டாள். உடனே மத்தளக்காரன் அவள் முகத்தில் மீனை எறிந்தான். கிழவி இந்த அவமானத்தைக் கவனியாததுபோல் நடந்துகொண்டாள். ஆனால் அவனைக் கொடிய கோக்கத்தோடு பார்த்தாள்.

மறநாட் காலையில் அந்தக் கிழவி மத்தளக்காரனைப் பார்த்து, “நேற்று உனக்கு மிகவும் சலபமான வேலை. இன்றைக்குச் சிறிது கடினமான வேலை கொடுக்கவேண்டும். இந்தக் காட்டிலுள்ள மரங்களை யெல்லாம் வெட்டி விழ்த்திச் சிறுசிறு துண்டுகளாக்க வேண்டும். பின்பு அவைகளைக் கட்டுக்கட்டாகக் கட்டி இன்று சாயங்காலத்திற்குள் முடிக்கவேண்டும்” என்று கோபத்தோடு கூறினாள். மத்தளக்காரன் கோடரி, ரம்பம் முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தன் வேலைக்குப் புறப்பட்டான். முத்தினகான் மாதிரியே அன்றும் அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தோன்றவில்லை. சாப்பாட்டு நேரத்தில் மறபடியும் அச்சிறுமி வந்து சேர்ந்தாள். அவள் மடியில் தலையைவைத்து மத்தளக்காரன் தூங்கினாள். விழித்தவுடன், மரங்களை யெல்லாம் வெட்டப்பட்டு, கட்டுக்கட்டுகளாகக் கிடந்தன. ஒரு கிளை மாத்திரம் தனிமையாகக் கிடந்தது. அந்தக் கிளையைக் கொண்டு கிழவியை அடிக்கும்படியாகச் சிறுமி கேட்டுக்கொண்டாள். அவளும் அவ்வாறே செய்தாள். அடிபட்டதும் கிழவி கோபங் கொள்ள வில்லை. ஏளனமாகக் சிரித்துக் கொண்டே, “நானைக்கு நீ இந்தக் கட்டுகளை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து, ஓர் இடத்தில் குவித்து எரிக்க வேண்டியது” என்று உத்தரவிட்டுப் போனாள்.

முன்னாவது நாட் காலையில் மத்தளக்காரன் எழுந்திருந்து விறகுக் கட்டுகளை யெல்லாம் சேகரிக்க ஆரம்பித்தான். பாவம்! ஒருவனால் எப்படி அவ்வளவையும் சேகரிக்க முடியும்? அன்றும் அவனால் அதிசமாக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. சிறுமி அன்றைக்கும் அவனைத் திண்டாட விட்டுவிடவில்லை. வழக்கம்போல் மத்தியானம் சாப்பாடு கொண்டுவந்தாள். மத்தளக்காரனும் அவள் மடியில் தலையைவைத்துத் தூங்கிவிட்டான். விழித்தெழுந்தவுடன் தி ‘தகதக’ வென்று சுவாலைகிட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது. சிறுமி அவனைப்பார்த்து, “நண்ப, இன்று மாயக்காரி வந்ததும் உன்னை ஒருவேலை ஏவுவாள். நீ பயப்படாமல் அவள் சொல்லுவதைச் செய்ய. சிறிது பயப்பட்டாலும் காரியம் கெட்டுவிடும். அவள் உன்னைத்

தீயில் எறிந்துவிடுவாள். நீ அவள் சொல்லுவதைச் செய்துமுடிந்தால் சுலபமாய் அவளையே பிடித்து நெருப்பில் எறிந்து கொண்டு விடலாம்” என்று எச்சரித்து விட்டுப்போனாள்.

சாயங்காலமானதும் மாயக்காரி வந்தாள்; “ஆ! தீ எரிகிறதா? நான் குளிரினால் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன். குளிர்காயவேண்டும். அதோ தெரிகிறது பார். அந்தக்கட்டை எரியவில்லை. அதை மாத்திரம் வெளியே எடுத்தெறிந்துவிடு. அப்படிச் செய்வாயானால் நீ இஷ்டப்பட்டபடி அலைந்து திரியலாம்” என்று வஞ்சனைக்காரர் கிழவி சொல்லி முடித்தாள். மத்தளக்காரன் பின் வாங்காமல் எரிகிற தீயில் பாய்ந்து சென்றான். அவனுக்கு அணுவளவும் தீங்கு உண்டாகவில்லை. எரியாதிருந்த கட்டையை வெளியே எடுத்து வந்து போட்டான். அக்கட்டை தரையில் படவே, அவனுக்கு இதுவரை உதவிசெய்து வந்த அழகிய சிறுமியாக அது மாறியது. அவள் அணிந்திருந்த விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணத்தைக் கண்டு அவள்தான் தான் தேடிவந்த அரசகுமாரியென்று அறிந்துகொண்டான். மாயக்காரி சிரித்துக் கொண்டே, “உம்! நீ அவளை அடைந்துவிட்டதாக எண்ணிவிடாதே; அதை இப்பொழுது காண்பிக்கிறேன்” என்று சீறினாள். அவள் அச்சிறுமியின்மேல் பாய்ந்து அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போகுந்தருணத்தில், மத்தளக்காரன் மாயக்காரியைப் பிடித்துத் தீக்கிரையாக்கினான்.

அரசகுமாரி மத்தளக்காரனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்; அவன் அழகுடையவனாகக் காணப்பட்டான். மேலும் தனக்காக அவன் உயிரையும் பாராமல் சிரமப்பட்டதை நினைத்துக்கொண்டாள். தன் கையை அவனிடம் நீட்டி, “எனக்காக எவ்வளவு சிரமம்? அன்பு, நான் உம்மையே மணம்புரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். உமது எண்ணம் இதற்குமாறாக இராதென்றே நம்புகிறேன்” என்று அவள் கூறினாள். அவளும் மறக்கவில்லை. பின்பு இருவரும் மாயக்காரியின் வீட்டிற்குள் சென்று அங்கிருந்த தங்கம் வெள்ளி, பின்னும் விலையுயர்ந்த மணிகள் முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டார்கள். அக்கண்ணாடிமலையில் அவர்கள் நெடுநேரம் தங்கவில்லை. அரசகுமாரி தன் கையிலுள்ள மந்திர சக்தி வாய்ந்த மோதிரத்தினால் வீடு போய்ச் சேரலாமென்று தெரிவித்தாள். அவளன்பன் முதலில் நகரத்தின் வெளிவாசலை அடைய நினைக்கச் சொன்னான். ஒரு நொடிக்குள் இருவரும் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

மத்தளக்காரன்:—“நான் முதலில் என் தாய்தந்தையர்களிடம் போய் என் விருத்தாந்தத்தையெல்லாம் தெரிவித்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வந்துவிடுகிறேன். அதுவரை இங்கே இரு.”

அரசகுமாரி:—“ஐயோ! ஜாக்கிரதை! அவர்கள் வலது கன்னத்தில் உமது முகம் படுமானால் என்னைப்பற்றிய நினைவை அடியோடு மறந்துவிடுவீர். அப்படிப்பட்டாமற் பார்த்துக்கொள்ளும்.”

மத்தளக்காரன்:—“நான் உன்னை எப்படி மறக்கக்கூடும்?”

இவ்வாறு சமாதானம் செய்துவிட்டு மத்தளக்காரன் தனது வீட்டை யடைந்தான். அங்கே ஒருவரும் அவனை அறிந்து கொள்ளாதபடி அவ்வளவு மாறிப் போய்விட்டான். பின்பு தன்னைப்பற்றியும் தனக்கு நேர்ந்த அதிசய சம்பவங்களைப் பற்றியும் ஆதிமுதல் சொல்லிமுடித்தான். அவனுடைய பெற்றோர்களைச் சந்தோஷத்தினால் தழுவிக்கொண்டான். அவருடந்த சந்தோஷத்தினால் அவர்கள் வலது கன்னத்தில் அவனுடைய முகம் பட்டுவிட்டது. உடனே அரசகுமாரியைப் பற்றிய எண்ணத்தை முற்றிலும் மறந்து விட்டான். அவர்களிடம் தான் கொண்டுவந்த திரவியத்தைக் கொட்டினான். அப் பணத்தைக்கொண்டு, மத்தளக்காரனுடைய தகப்பனார் அரசர்கள் விசிக்கத்தகுந்த ஒருபெரிய மாளிகையைக் கட்டிமுடித்தார். பின்பு தம் மகனைப்பார்த்து, “நான் உனக்கு ஒரு பெண் பார்த்திருக்கிறேன்; இந்த வாரத்தில் கலியாணம் முடித்துவிடலாம்” என்று கூறினார். மத்தளக்காரனும் சம்மதித்தான்.

அரசகுமாரி தன் காதலனுக்காக அதிக நேரம் காத்திருந்தாள். அவன் திரும்பிவருகிற வரியைக் காணவில்லை. தான் சொன்னதை மறந்து விட்டபடியால் பெற்றோரின் வலது கன்னத்தில் அவன் முகம் பட்டிருக்குமென்று நினைத்தான். சாயங்காலமானவாடகன் நகரத்திற்குள் நடந்து சென்றான். தனது அன்பன் வீட்டின் வழியாகச் சென்றபொழுது அவன் பலதடவை பார்த்தும் அவனை அறியவில்லை. நகரத்தார் மறுநாள் அவனுக்குக் கலியாணம் என்று பேசிக்கொள்வதும் அவள் காதற்பட்டது. ‘எப்படியாயினும் இவனை அடைவேன்’ என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டான்.

கலியாணவைபவத்தின் முதல்நாளன்று அரசகுமாரி தனக்குச் சூரியகிரணங்களால் இழைக்கப்பட்டதுபோல் பிரகாசிக்கும் பொன்னாடை ஒன்று வேண்டுமென்று மாய மோதிரத்தைத் தொட்டு விரும்பினான். உடனே ஆடை தோன்றியது. அன்றிரவு அவ்வாடையை உடுத்திக்கொண்டு, விருந்து நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். கலியாணப் பெண் அந்த ஆடையைக் கண்டு அதின் மேல் மிகவும் விருப்பங்கொண்டாள். அவள் அரசகுமாரியிடம் மெதுவாகச் சென்று, “பொன்னாடையை விளக்கமுடியுமா?” என்று கேட்டாள். விலக்குக் கொடுக்கமுடியாதென்றும் அவள் கணவன் படுக்கும் அறையின் வெளிப்பக்கத்தில் அரசகுமாரி இரவைக்கழிக்

கச் சம்மதித்தால் ஆடையைத் தருவதாகவும் சொன்னான். அவளும் ஒத்துக்கொண்டாள். எனென்றால் ஆடையின்மேல் அவளுக்கு அவ்வளவு மோகம் இருந்தது. அன்றிரவு மத்தளக்காரன் தன் மனைவி கொடுத்த பானத்தை உண்டுவிட்டு மயங்கித் தூங்கினான். நடு இரவில் அரசகுமாரி தன் காதலன் படுத்திருந்த அறையின்வெளியே இருந்து கொண்டு, “மத்தளக்காரா, மத்தளக்காரா, மறந்தாயோ என்னை!” என்று புலம்பத்தொடங்கினாள். பிரயோஜனமில்லை. இரண்டாவது நாள் சந்திர கிரணங்களால் இழைக்கப்பட்டதுபோல் விளங்கிய வெண்பட்டொன்றை உடுத்திக்கொண்டு வந்து மணப் பெண்ணை மயக்கி, இரவில் அங்கே தங்குவதற்குச் சம்மதம் பெற்று விட்டாள். அன்றும் வெற்றி பெறவில்லை. ஆனால் அங்குள்ள வேலைக்காரர்கள் ஓர் அழகிய பெண் இரவில்வந்து, ‘மத்தளக்காரா, மத்தளக்காரா’ என்று அழைப்பதாக அவனிடம் சொன்னார்கள்.

மூன்றாவது நாள் இரவில் மத்தளக்காரன் தூக்கந்தரும் பானத்தை உட்கொள்ளாமல் குடிப்பதுபோல் கீழே கொட்டிவிட்டான். அன்றிரவும் அரசகுமாரி நஷுத்திரங்களைப்போல் மின்னும் பூக்களை யுடைய ஆடையைக் கட்டிக்கொண்டு வந்தாள். அன்றும் கலியாணப் பெண் அவனிடம் அவ்வாடையைப் பெற்றுக்கொண்டு, தன் வீட்டில் தங்கும்படி அனுமதிக்கொடுத்தாள். இரவில் சப்தமடங்கியதும் முன்னிரண்டு இரவில் கூவிவதுபோல், “மத்தளக்காரா, மத்தளக்காரா, மறந்தாயோ என்னை!” என்று இரக்கமான குரலில் அரசமாரி பாடினாள். இதைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த மத்தளக்காரனுக்குத் திடீரென்று பழைய நினைவு வந்துவிட்டது; “ஆஹா! மிகவும் நன்றி கெட்டவனாகவும், கொடூர முடையவனாகவும் மாறிவிட்டேனே! இவள் எச்சரித்தபடி நடக்காததினால் அல்லவோ இவளை மறக்க நேர்ந்தது!” என்று தன்னையே நொந்து கொண்டான். உடனே அரசகுமாரியைப்போய்த் தழுவிக்கொண்டான். தன் பெற்றோர்களிடம் அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவளுடைய வரலாற்றைத் தெரியப்படுத்தினான். அவர்களைப் பார்த்து, “இவள்தான் எனது உண்மையான மனைவி. வேறொருத்தியைக் கலியாணம் பண்ணுவேனான், இவளைத் துன்புறுத்திய பாவியாவேன்” என்று தழுதழுத்த குரலில் சொன்னான். ஆச்சரியத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவன் பெற்றோர்கள் சந்தோஷப்பட்டார்கள்; அவனையும் சந்தோஷப்படுத்த எண்ணினார்கள்.

அரசகுமாரிக்கும் மத்தளக்காரனுக்கும் கலியாணம் நடந்தது. முன்னால் தீர்மானிக்கப்பட்ட பெண்ணிற்கு அந்த மூன்று அழகிய ஆடைகளும் கைம்மாறுகக் கிடைத்தன. அவற்றைக்கொண்டு அவள் திருப்தியடைந்தாள்.

பட்டணத்தில் உத்தியோகம்

சங்கு ஸுப்ரஹ்மணியன்

[“தெகாவின் (Telhekov) நாடகத்தைப் பார்த்தவுடனே எனது நாடகங்களை யெல்லாம் நெருப்பில் எறிந்து விடவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுவதுண்டு” என்று பிரசித்தி பெற்ற நாடகாசிரியரான பேர்னார்ட் ஷா ஒரு தடவை சொல்லி யிருக்கின்றார். நாடக இலக்கியத்தில் புதுமையைச் சிருஷ்டிக்க முயன்றவர் குஷிய நாடகாசிரியரான சேஷால் என்பவர். பெரிய நாடகங்களையும், ஒர் அங்க நாடகங்களையும் அவர் எழுதியிருக்கிறார். அவைகளுள் ‘டிராஜேடியஸ்’ (Tragedian) என்பதும் ஒன்று. ‘சிறு நாடகம்’ என்பதை எப்படிப் பிற நாட்டார் எழுதியிருக்கின்றனரென்பதைத் தமிழர் அறிந்துகொள்வதற்காக அந்த நாடகத்தைத் தழுவித் தமிழில் எழுதப் பட்டது இது. பட்டணத்தில் உத்தியோகமும் அருகேயுள்ள கிராமத்தில் குடித்தனமும் உடையவனுடைய பாடு எப்படி இருக்கிறதென்பதை இந்தச் சிறு நாடகம் படம் பிடித்திருக்கின்றது.

சங்கு ஸுப்ரஹ்மணியன்.]

(முருகப்பரின் அறை. நாற்காலி சோபாக்கள் நிறையக்கிடக்கின்றன. முருகப்பர் மேஜையருகே துந்தியிருக்கிறார். லட்சுமணன் வருகிறான். அவனிடத்தில் ஒரு ஹரிக்கேன் விளக்குக்கண்ணாடி, ஒரு போம்மை ஸைகிள், ஒரு புதுத்துணி மூட்டை, சில மருந்து சீசாக்கள், இன்னும் ஏதோ சில சில்லரைச் சாமான்களும் இருக்கின்றன. சுற்றுமுற்றும் பேந்தப் பேந்த விழித்துவிட்டு அயர்ந்து போய் அங்கிருந்த நாற்காலியில் அமர்கிறான்.)

முரு:—ஏன் லட்சுமண! சவுக்கியமா? உன்னைப் பார்த்ததில் சுத்தோஷம். என்ன காரியமாக வந்தாயோ?

லட்சு:—(பெருமூச்சு வீட்டுக்கொண்டு) அப்பாடா உன்னை ஒன்று கேட்கலாமென்று வந்தேன் . . . கேட்டால் கொடுப்பாயல்லவா? . . . எனக்கு அபிணி வேண்டும் . . . உன்னைத்தானே நான் கேட்கலாம்?

முரு:—ஹா . . என்ன அபிநியா! அந்தச் சனியன் உனக் கேதுக்கு? (ஏற இறங்கப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான்.)

லட்சு:—ஏதுக்காயிருந்தால் உனக்கென்ன? எனக்கு வேண்டும். அட பழைய பாமசிவமே! . . . கொஞ்சம் ஜலம் கொடு அப்பா... சிக்கிரம் கட்டாயம் வேண்டும் கொடுப்பாயல்லவா?

முரு:—போடா, பொய் சொல்லுகிறாய். லட்சுமண, என்னிடமாகதை விடுகிறாய்? நீ வேறே எதற்கோ கேட்கிறாய். உன் முஞ்சியைப் பார்த்தாலே தெரிகிறதே. உனக்கென்ன உடம்பு? என்னவோ போலிருக்கிறயே.

லட்சு:—கொஞ்சம் பொறு. முச்சு விட்டு விட்டுச் சொல்கிறேன். அடியம்மா! . . . நாயைப்போலச் சுனைப்பாயிருக்கிறது. உடம்பெல்லாம் சூனையில் வைத்தாற்போலச் சுகுகிறது. நீ நல்லவனில்லையா? எதற்கு என்று இன்னொரு தடவை கேட்காதே. ஐந்து பலம் அபினியைச் சீக்கிரம் கொடு. உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேனே. இப்போது கூடவா கொடுக்க மாட்டாய்?

முரு:—ஹும்! நிச்சயமாக வேண்டுமா அப்பா லட்சுமண! எதற்குக் கேட்கிறாயென்று தெரிந்துவிட்டதப்பா. என்ன அவ்வளவு, வாழ்க்கையில் அலுத்துப்போய்விட்டாயா? பெரிய குடும்பம், நல்ல உத்தியோகம், இத்தனையையும் மறந்து யாராவது சாவதற்குத் துணிவான?

லட்சு:—ரொம்ப உனக்குக் குடும்பத்தைப்பற்றித் தெரியும். போலப் பேசுகிறயே? குடும்பம் - மகா குடும்பம் - எல்லாம் ஆளைத் தின்கின்றன. வண்டி மாட்டுக்கும் கேவலமான ஓர் வாழ்வு. கங்காணிக்கும் கேடுகெட்ட கங்காணி நான். எப்போது இந்த உலகத்தை விட்டுப் போகப்போகிறோம், போகப்போகிறோம் என்ற ஆசையே அதிகமாயிருக்கிறது. இந்தத் துப்புக்கெட்ட உசிர் என்னத்துக்கு? நான் ஒரு முழுமடையன், முட்டாள். நான் எதற்காக இந்த உலகத்தில் இருக்கவேண்டும்? (எழுந்து) சரி, அது இருக்கட்டும். நான் ஏன் உயிரோடிருக்க வேண்டும்? நீ தான் சொல்லேன். கொஞ்சம்கூட ஒப்பில்லாமல் இப்படி தேக சிரமப்பட்டுக்கொண்டு மனத்தைப் புண்ணாக்கிக்கொண்டு வாழ்வதில் புண்யமா? புருஷார்த்தமா? இந்த இழவு வாழ்க்கையைத் தொலைத்துக் கொள்ளலாமென்ற ஆசை ஏற்பட்டுவிட்டது. போது மப்பா உலக வாழ்வு! சாரயில்லை; சத்துக்கிடையாது. இதுவும் ஒரு ஜன்மமா? தூ! தூ! தூ!

முரு:—ஏ! ஏ! சும்மா இரு! ஏன் கூச்சல் போடுகிறாய்? நாலு பேர் நீ பேசுகிற அழகைக் கேட்க வேறு வேண்டுமா?

லட்சு:—கேட்கட்டுமே! உலகமெல்லாம் கேட்கட்டுமே. எனக்கென்ன குறைச்சல்? நீ அபினி கொடுக்காவிட்டால் என்ன? வேறு ஏதாவது பண்ணிச் சாகத்தான் போகிறேன். அதெல்லாம் யோசித்துத் தீர்மானித்துவிட்டேன். இனிமேல் மாறப்போவதில்லை.

புரு:—சும்மா ஓடஓடக் கத்தாதே. அதோ சாவதானமாக உட்கார்ந்து பேசு. உனக்கு ஏன் உயிர்மீது இவ்வளவு வெறுப்பு வந்துவிட்டது? உனக்கென்ன கஷ்டம்?

லட்:—எனக்கென்ன கஷ்டமா? எனக்கென்ன கஷ்டமென்று கேட்கிறாய்? சொல்கிறேன் கேள்; சரி - சொல்லியே விடுகிறேன். எல்லாவற்றையும் உன்னிடம் சொன்னாலாவது கொஞ்சம் ஆறுதா? சரி உட்காருகிறேன் கேள்...அம்மாடி! டே! டே! மென்னியை என்னவோ அடைக்கிறுப்போல இருக்கிறதே ஹா— இன்றைச் சரித்திரத்தை மட்டும் சொல்லட்டுமா? ஒரு நாள் போதாதா? உனக்குத்தான் தெரியுமே: பத்து மணியிலிருந்து நாலு மணி வரையில் ஆபீஸிலே உழைப்பு, கடுமைபான வேலை, ஒரே புழுக்கம், ஈ மயம், காற்றே கிடையாது. அந்தப் பாவி ஹெட்கிளார்த் தடியன் லீவு வாங்கிக்கொண்டு தொலைத்துபோய்விட்டான். ராமசாமி ஐயனுக்குக் கல்யாணமாம். தொப்பை - அவன் பாட்டுக்கு நாடகப் பாட்டுக்களை உருப்போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். ஆபீசிலே எல்லாப் பயல்களும் தூங்கி வழிகிறார்கள். பேசினால் கூடப் பதில் பேசுவதில்லை. ஆக்டிங்காக வந்திருக்கிறானே ரூப்பரண்டு, அவனுக்கு இடது காது கொஞ்சம் மத்யமம்; அவனோடு ஒரு சங்கடம். வெளியிலோ சந்தை இரைச்சல் மாதிரி சத்தம். சொன்னால் ஒன்றும் அவன் காதிலே விழுவதில்லை. நமக்கு வந்திருக்கிற வேலையோ பிணம் பிடுங்கி வேலையாயிருக்கிறது. ஒரே தினுஸு வேலை. கணக்குக் காட்டுகிறேன்; தப்பு விழுகிறது; புத்தகத்தைப் பார்த்துத் திருத்துகிறேன்; மறுபடி காட்டல்; மறுபடியும் தப்பு; புத்தகத்தைப் பார்ப்பது. இந்தக் கடலுக்கு ஒப்பச்சல் இருந்தாலும் இருக்கும் போலே யிருக்கிறது; எனக்கு ஒப்பில்லை. அடே கண்முழி பிதுங்கிப் போகிறதப்பா முருகப்பா! கொஞ்சம் ஜலம் கொடு இப்படி தினம் ஆபீசில் இழுவெடுத்துவிட்டு 'அப் பாடா' என்று வெளியே நாலு மணிக்கு வந்தால் அப்புறமாவது ஓய்வுண்டா? என்ன வேளையில் நான் பரங்கிமலையில் குடியேறிப் போனேனோ அந்த வேளையை நான் என்னென்று சொல்வேன்! அப்போதிருந்து சுத்தக் கங்காணி வாழ்வாய்ப் போய்விட்டதப்பா! ரூப்பைத் தொட்டி வாழ்வு. சும்மா சும்மா ஏதாவது காத்தான் தீத்தானுக்கு உழைப்பதே ஜன்மமாகிவிட்டதப்பா!

"பரங்கிமலையிலே இப்போது ஒரு பைத்தியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது தெரியுமா? யாராவது ஒருத்தன் அங்கேயிருந்து பட்டணத்துக்கு உத்தியோகமாகப் போக வேண்டியதுதான் பாக்கி; அவனை ஊரிலுள்ள பெண்டுகளெல்லாம் பிடித்துவிடுகிறார்கள்; வண்டி

வண்டியாக வேலை தந்துவிடுகிறார்கள். முதலில் நமது வீட்டுக்காரி யிருக்கிறாள், அவள் தங்கசாலைத்தெருத் தையற்காரன் கடைக்குப் போய்வரச் சொல்லுகிறாள்: அவளது ரவிகையை அவன் குறாக லாகத் தைத்து விட்டானாம். அதற்காக அந்தப் பயலைத் திட்ட வேண்டுமாம். இந்த அழகான வேலையைக் கட்டாயமாய் நான் செய்தே தீரவேண்டுமாம். அடுத்தவீட்டு அலமேலுவுக்கு இரண்டு செருப்பு வேண்டுமாம். மருமகளுக்கு மூனேகால் முழம் ரவிகைத் துண்டு வேண்டுமாம். ஒன்றரை ரூபாய்க்கு அதிகம் போகக்கூடா தாம் கொஞ்சம் பொறு அப்பா...

“இந்த இழவைப் படிக்கிறேன் கேள் (ஒரு சீட்டைப் பையி லிருந்து எடுத்துப் படிக்கிறான்.) ஹரிகேன் விளக்குக்கண்ணாடி ஒன்று, பாக்கு ஒரு வீசை, கோழி மார்க்குப் பெருங்காயம் பத்துப் பலம், குழந்தைக்கு விளக்கெண்ணெய், பூரா சக்கரை அரைவீசை, அப்புறம் பாத்திரவகையறு, ஒரு ஜாடி, ஒரு ஸ்பிரிட்பாட்டில், நாலனுவுக் குப் பல்லுப்பொடிப் பொட்டளம், பால் புட்டி மூன்று . . அடுத்த தெருவினுள்ள சுப்பம்மாளுக்காக அப்பா—போதுமப்பா! அவளுக்கு உறவு அரமணைக்கார வீதியிலிருக்கிறாளாம்—அவளைப் பார்த்து ஒரு துப்பட்டி வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டுமாம். இதெல் லாம் நமது தர்மபத்தினி உத்தரவுகள்; குடும்பத்தின் அலுவல்கள்.

“இதைத்தவிர நமது ஆப்தசனேகிதர்கள் கொடுத்தள்ள வேலை களோ - அது வேறு ஜாப்தா. இத்தனைபேரும் ஒரு பூசம்பத்தில் செத்துப் போகலாகாதா என்று கூடத்தோன்றகிறது. நாளைக்கு விஜயத்துக்கு ஆண்டு நிறைவாம்; அதற்காக விளையாட்டு ஸைகிள் வேண்டுமாம். இதில் வீட்டுக்காரி கார்ப்பம்; அவளுக்காக அவ்வப் போது நர்ஸ் அம்மானைத் தேடித் தேடி ஓடுவதோடு ‘தாவு’ தீர்த்து போகிறது. இப்படித்தான் வேலை—வேலை—ஊராருக்காக உழைத்து உழைத்துத் துரும்பாய்ப்போகிறது உடம்பு. பையிலே நிறையக் கடு தாசிகள் இருக்கிறது பார். அத்தனை சாமான்களும் வாங்கவேண்டு மாம். மறந்துபோய்விடப்போகிறேனென்று அரை வேஷடியிலே முடிச்ச வேறு போட்டுக்கொள்ளச் சொன்னார்கள்; எல்லாம் வெட்கக்கேடு!

“ஆபீசைவிட்டு வந்த உடனே பட்டணம் முழுவதும் லோலோ வென்று நாய் மாதிரி நாக்கைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு சுற்ற வேண்டியிருக்கிறது. தையற்காரன் கடையாச்சா; பிறகு மருந்து ஷாப்; அங்கிருந்து பாத்திரக்கடை; மறுபடியும் மருந்துஷாப்பு; ஓரிடத்தில் தங்கி விழுகிறீடுகிறது; இன்னோர் இடத்தில் இரண் டணு கெட்டுப்போய்விடுகிறது; மூன்றாவது இடத்திலே பணம்

கொடுக்கமறந்துபோய்ப் புறப்பட்டுவிட்டால் கடைக்காரன் ஆசீர்வாதத்துக்கு ஆரம்பிக்கிறான்; நாலு காலிகள் அவனோடு சேர்ந்து கொண்டு கத்துகிறார்கள்; சே! சே! சே! இந்த இழுவெல்லாம் உடம்பு வலியோடு போகிறதா? ராத்திரி சொப்பனத்திலும் இந்தச் சண்டையே தோன்றுகிறது.

“சரி; இத்தனை சாமான்களையும் வாங்கியாகி விட்டதா? இனி இத்தனை சலியன்களையும் எப்படித் தூக்கிக்கொண்டு வருவது? இதோ பார்—இந்தப் பாத்திரத்தையும் ஹரிக்கேன் சிம்ணியையும் எப்படிச் சேர்த்துத் தூக்குகிறது? பாச்சை உருண்டைகளையும் சர்க்கரையையும் எதனோடு வைத்துக் கட்டுவது? பாட்டில்லகளோடு இந்த ஸைகளை எப்படிச் சுமப்பது? தடால் புடால் என்று தூக்கிக்கொண்டு போனால் நமது போதாத வேளை ஏதாவதொன்று உடைந்து போகும், அல்லது கொட்டிப்போகும். கதையிலே சொல்லுகிற அந்த ஆஞ்சனேயரால் கூடமுடியாது போலிருக்கிறதே இந்தக்காரியம்! நான் எப்படிச் செய்யமுடியும்? தோளிலே ஒன்று, பையிலே ஒரு குவியல், இந்தக் கையிலே என்னென்னவோ; அந்தக் கையிலே எதேதோ.

“இப்படி உடம்பெல்லாம் வாரிச்சட்டிக்கொண்டு ரயில் வண்டியில் ஏறுகிறேனென்று வைத்துக்கொள்; வண்டியில் போகிறவர்கள் எல்லாரும் சும்மாயிருக்கிறார்களா? எங்கேயாவது ஏதாவது சாமாளை வைத்தால், “ஹா இடம் போச்சு! இடம் போச்சு!” என்று கத்துகிறார்கள். பாட்டன் தேடிவைத்த இடம்போல ஞாபகம். டிக்கட் கலெக்டர் வந்து மிரட்டுகிறான். நான் என்ன செய்வது? கழுதை திருபிரு வென்று விழிக்குமே, அந்த மாதிரி பரக்கப் பரக்கப் பார்க்கிறேன்.

“எப்படியோ இத்தனை விபத்தையும் தாண்டி விடுகிறேனென்று வைத்துக்கொள். போன உடனே ஒரு குவளை தண்ணீர் ராவது கிடைக்கிறதா? அதுதான் இல்லை. நான் தேடிச் சுட்டிக் கொண்ட அந்தப் பரதேவதை எனக்காக வெகுநேரம் காத்திருந்தாளாம். அவளை அழைத்துக்கொண்டு அடுத்த ஊர்ச் சூரசம்ஹாரத்துக்குப் போகவேண்டுமாம். போதுமா இந்த சம்ஹாரம்! இந்த ஆபத்துக்கு என்ன செய்வது? எப்போது சுட்டிக்கொண்டேனோ அப்போது அவள் சொன்னபடி ஆடவேண்டியதுதானே தலையெழுத்து? அவளுக்குத் தாலிகட்டின நான் புருஷன் அல்லவோ? பட்டனாத்தில் வேலை பார்க்கும் புருஷன் என்றால், பெண்டுகளுக்கு மூட்டை தூக்கும் கழுதை என்று ஊரார் அர்த்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அது இருக்கட்டும்; அவளை இழுத்துக்

கொண்டு திருவிழாவுக்குப் போகிறேன். அங்கே எங்கெங்கேயோ கட்டியிருக்கிறான்.

“ராத்திரி 12 மணிக்கு வீடு திரும்புகிறேன். இதற்குள் தாயார் போட்டின அத்தனை செவ்வெண்ணெயும் சுழற்றியாகிவிட்டது. அடித்துப்போட்ட சட்டைமாதிரி படுக்கையில் விழவேண்டி. யிருக்கிறது. ‘ஒழிந்ததா தொந்தரவுகள்!’ என்று நினைத்துப் பாயில் நிம்மதியாகத் தூக்கத்துக்கு வழியுண்டா? திடீரென்று ஞாய் என்று பாட்டு-கொசு! அப்பா கொசு! (எழுந்து நின்று) சனியனின் அவதாரங்கள்—ஞாய் ராகம் வேறு போட்டுப்பாடுகிறது. காது கிட்டத்தில் வந்து சங்கதி போடுகிறது; வேண்டாமென்று சொன்னாலோ மேலே விழுந்து படுக்கிறது; எத்தனைமட்டை பொடி உறிஞ்சினால் தானென்ன? அவை போகின்றனவா? ஞாய்! இதை அனுபவித்துத்தான் தீரவேண்டுமென்று நிச்சயித்துப் படுத்துக்கொண்டால் கீழே குடித்தனம் இருக்கிற வீட்டுப் பெண் ‘சுஜன ஜீவன’ கீர்த்தனம் பாட ஆரம்பிக்கிறாள். கச்சேரிக்கு ஸாதகம் செய்கிறவர்கள் கூட ராத்திரி இரண்டு மணிக்குக் கத்த மாட்டார்கள். இது நிச்சயம். மணி நாலாகிறது. அப்பா! கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடு அப்பா! அப்பா! முடியாதப்பா!

“அரைத்தூக்கம் கால் தூக்கமாயிருக்கும்போதே மணி ஆறாகி விடுகிறது. ஸ்நானம், சாப்பாடு, மறுபடியும் ரயிலுக்குப் புறப்பாடு, ஸ்டேஷனுக்குக் குலுங்கக்குலுங்க ஓட்டம்—அப்பா முருகப்பா!—மறுபடி இன்னொரு நாளப்பா!—இந்த மாதிரி ஓர் வாழ்வு ஜன்ம சத்துருக்குக்கூட வரக்கூடாதென்பது எனது பிரார்த்தனை. ஒரு நாள் காய்ச்சல், ஒருநாள் இருமல், அஜீர்ணம், எல்லா வியாதிகளும் ஒவ்வொன்றாக என்னைக் குத்தகை எடுக்கின்றன. இந்த இழவு ஜன்மம் ஏன் எடுக்கவேண்டுமென்றே தோன்றுகிறது. எங்கேயாவது ஒரு பாக்கியவான் மோட்டாரை என் மேலே ஏற்றி எனக்கு உபகாரம் செய்யக்கூடாதா என்று தோன்றுகிறது. உலகில் ஒருத்தருக்காவது என்மீது பச்சாத்தாபம் கிடையாது. என் வாழ்வு ஊராருக்குச் சிரிப்பாகிவிட்டது. இதை எல்லாம் கேள்விப்பட்டபின்பாவது அபினிகொடுப்பாயா மாட்டாயா? இல்லாத போனாலும் எனக்குக் கொஞ்சம் இரக்கமாவது காட்டமாட்டாயா?

முருகப்பன் :—ஐயோ பாவம்! உனக்கு இரங்காதவர்களும் உலகில் உண்டா?

லட் :—ஏதோ அதாவது செய்தாயே. இன்னும் கடைக்குப் போகவேணும். முகத்துக்குப் பூசும் பௌடர் வாங்கவேணும்—காப்பிக்கொட்டை—ஸ்டேஷனுக்கு ஓடவேணும்.

முரு:—ஹல்லோ ! இப்போது எந்த ஊரிலே குடியிருக்கிறாய்?
லட்:—பாங்கிமலையில்.

முரு:—ஓ பாங்கிமலையிலா ? சந்தோஷம் ! அங்கே அம்புஜம்
மாளை உனக்குத் தெரியுமா ?

லட்:—ஓ தெரியுமே ! மேலத் தெருத்தானே?

முரு:—ஆவாம்—ஆமாம் ! ரொம்ப நல்லது. நீ எனக்கொரு
காரியம் செய்வாயா ?

லட்:—என்ன அது?

முரு:—உன்னைப்போன்ற சினேகிதன்தான் அதைச் செய்யத்
தக்கவன். அந்த அம்மாஸிடம் போய் நான் சொக்யமென்று
சொல்லு; பிறகு அவஸிடம் கொடுக்கவேண்டிய ஒரு சின்ன சாமான்
இருக்கிறது. இந்த ஆர்மோனியப் பெட்டி—இந்தக் கிளிக்கண்டு
இரண்டையும் கொஞ்சம் அவஸிடம் சேர்த்து விடுகிறாயா ? ஏன்
அப்படி என்னை வெறித்துப் பார்க்கிறாய் ?

லட்:—ஆர்மோனியம் கிளிக்கண்டு இன்னும்
என்னென்ன குப்பையைத் தலையில் சுமத்தப்போகிறாய் ? சொல்லித்
தொலை.

முரு:—என்ன என்னவோ போலப் பேசுகிறாயே!

லட்:—சரிசரி! சரிசரி! எல்லாச் சனியனையும் கொடுத்து
விட்டு என்னை இங்கேகயே வெட்டிச் சாய்த்துவிடு. என்னைக்
கொன்றுவிடு.

முரு:—கொல்லவா ? உனக்கு முளை இப்போது 'ரிபேரில்'
இருக்கிறப் போலிருக்கிறது. இல்லாமற் போனால் தற்கொலை
செய்து கொள்ள அபிணி கேட்பாருண்டா ? மடத்தனம்.

லட்:—ஐயையோ! நீ தரமாட்டாய் போலப்பேசுகிறாயே;
என்ன அநியாயம்! உயிரைவைத்து ஏன் கொல்லுகிறீர்கள்.

முரு:—யாரப்பா உன்னைக் கொல்வது ?

லட்:—(அறைமுழுவதும் சுற்றிப்பார்த்து விட்டு) அட!
சாகக்கூட விடலாகாதா ? அதற்குக் கூட உரிமையில்லையா?
போதுமப்பா பரமசிவனே இந்த ஜன்மம்! தலைமுறைக்கும் போது
மப்பா பட்டணத்து உத்யோகமும் வெளியூர் வாழ்வும் ! நான்
எப்படியோ சாகத்தான் போகிறேன். (புறப்படுகிறான்).

முரு:—ஹா ! ஹா ! என் ஆருயிர் நண்பா ! அப்படிச்
செய்யாதே !

பிரதிமா நாடகம்

ஜி. ஹரிஹர சாஸ்திரி
(53-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ஐந்தாம் அங்கம்

(வீதையும் ஒரு தவமாதும் வருகிறார்கள்.)

வீதை:—அம்ம ! ஆசிரமத்தில் சிதறிக்கிடந்த நிர்மாலியப்பூக் களைப் பெருக்கித் துப்புரவு செய்தாய்விட்டது. ஆசிரமத்திற்குரிய பொருள்களால் தெய்வங்களையும் வணங்கியாய் விட்டது. இனி, என் நாதர் வருமுன்னரே தண்ணீர் வார்த்து இவ் விளஞ்செடிகளிடத்தில் அன்புபாராட்டுகிறேன்.

தவமாத:—குழந்தாய் ! அது குறைவின்றி நடைபெறட்டும்.

(ராமன் வருகிறான்.)

ராமன்:—(துக்கத்துடன்) அரசனையும் என்னையும் இழந்த அயோத்தியைத் துறந்து, அரசாட்சியை என்னிடம் ஒப்புவிப்பதற்குக் குணக்கடலான பரதன் இங்குவந்தான். நானோ நாட்டைக்காப்பதன் பொருட்டு அவனை அயோத்திக்கே திரும்ப அனுப்பி விட்டேன். அந்தோ! என்ன துன்பம் ! என்ன துன்பம் ! அவன் கனத்த அரசரி மையைத் தனியே சுமக்கப்போகிறான். (யோசித்து) அது, அதன் இயல்புதானே ? இந்தக்கவலை நீங்கி என்மனம் ஆறுதல் அடைதற்கு என் இல்லறத்துணைவியான மைதலியிடம் செல்வேன். வைதேகி எங்கேபோனால்? காணவில்லையே! (நடந்து சென்று பார்த்து) இதோ இந்தச்செடிகளின் பண்ணைகளில் இப்போதுதான் தண்ணீர் விடப்பட்டுள்ளது. அவள் அருகில்தான் இருப்பாள். ஏனெனில், செடிகளின் பண்ணைகளில் தண்ணீர் நுரையுடன் சுற்றுகின்றது; தாகத்துடன் வந்த பறவைகள் கலங்கிய நீரைப்பருகவில்லை; தண்ணீர் நிறைந்த பொந்துகளினின்று நீரைத் பூச்சிகள் கரையில் குதிக்கின்றன; தண்ணீர்வற்றும்போது விழும் வரைகளால் பண்ணைகளில் புதிய வட்டங்கள் தெரிகின்றன. (பார்த்து) இதோவைதேகி! என்னதாய் ! கண்ணாடியைத்தாங்கவும்பொறுது வருந்தும் இவள் கை இப்போது குடம் சுமந்தும் துன்புற வில்லை; கஷ்டம்! காடா

னது கொடிகளின் மென்மையைப்போல் பெண்களின் மென்மையை யும் கடினமாக்குகின்றது போலும் !

(அடுத்து)

மைதிலீ ! தவம் குறைவின்றி நடைபெறுகிறதா?

லீதை:—ஆ ! என் அன்பரா ? என் அன்பருக்கு ஜயமுண்டா கட்டும் !

ராமன்:—மைதிலீ ! தவத்திற்கு இடையூறில்லையானால் உட்கார்.

லீதை:—அன்பர் விரும்புகிறபடி.

(இருவரும் உட்காருகிறார்கள்.)

ராமன்:—மைதிலீ ! உன்னைப்பார்த்தால் ஏதோ கேட்கவிரும்பு கிறவன் போலிருக்கிறதே; விரும்புவதென்ன?

லீதை:—நாதா ! தங்கள் முகத்தோற்றம் உள்ளத்தில் கவலை யிருப்பது போல் காட்டுகிறதே ; ஏன் ?

ராமன்:—மைதிலீ ! நீ சந்தேகித்தது சரிதான். ஊழ்வினையால் நான் தாக்கப்பட்டுள்ளேன். என் மனமும் அப்படித்தான். சோகமா கிற அம்புகளால் என்மனமும் உயிரும் மீண்டும் பலவிதங்களாகத் தாக்கப்படுகின்றன.

லீதை:—நாதா ! தங்கள் மனவருத்தம் யாது ?

ராமன்:—நானேத்தினம் பிதாவின் வருஷ சிராத்தமாம். விதிப்படிக் கொடுப்பதையே பிதிருக்கள் விரும்புவார்கள். அது எவ்விதம் நிறைவேறும் என்று தான் கவலைப்படுகிறேன். ஒருவேளை எனது இத்தகைய நிலையை அறியும் பிதிருக்கள் நான் எதைக் கொடுத்தாலும் பெற்றுக்கொள்வார்கள் ; ஆனால் ராமனது ஆண்மைக்கு இயைந்தவாறு பிதாவைப் பூசிக்கவேண்டு மென்பது என் விருப்பம்.

லீதை:—நாதா ! பாதன் மிகுந்த செல்வத்துடன் சிராத் தம் செய்வான். தங்கள் தங்கள் நிலைமைக்கேற்றபடி கனிகள், தண்ணீர் முதலான பொருள்களால் வழிபடுங்கள். அது பிதாவுக்கு நிரம்பத் திருப்தியை அளிக்குமே.

ராமன்:—மைதிலீ ! நாம் நமது கைகளால் கனிகளைக் கொணர்ந்து தர்ப்பைப்புல்லீது வைப்பதைப் பிதா பார்த்து நமது வனவாஸத்தை நினைத்து விண்ணிலிருந்து கண்ணீர் விடப் போகிறார்.

(ராவணன் துறவிலேஷம் பூண்டு ஆகாயத்தில் வருகிறான்.)

ராவணன்:—உள்ளத்தின் அமைதியென்பதை ஒரு பொழுதும் அறியாத நான் இப்போது துறவிவேஷம்பூண்டு, கரணைக்கொன்று என்னைப் பகைத்துக்கொண்ட ராமனைப் பொன்மானால் ஏமாற்றி ஸ்வரத்தாலும் பதத்தாலும் பிழைபட்ட மந்திரத்துடன் கொடுக்கும் அவிசைப்போல் ஜனகராஜன் மகனைக் கவர்ந்து செல்வேன். (சுற்றி நடந்து சீமேபார்த்து) இதுவே ராமனது ஆசிரமத்தின் வாயில்; இறங்குகிறேன். (இறங்கி) விருந்தினர் போல் நடப்பேன். யார் ஐயா இங்கே? நான் ஓர் அதிதி.*

ராமன்:—(கேட்டு) அதிதி வரவு நல்ல வரவாகுக!

ராவணன்:—இவனது அழகிய உருவம் குரலாலும் சிறந்து விளங்குகிறது.

ராமன்:—(பார்த்து) இதோ சன்னியாசி; ஸ்வாமி! வந்தனம் செய்கிறேன்.

ராவணன்:—வாழ்க!

ராமன்:—ஸ்வாமி! இந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தருளும்.

ராவணன்:—(மனத்துள்) என்ன! இவன் பேச்சு எனக்குக் கட்டளையிலெது போலிருக்கிறதே? (வெளிப்படை) அப்படியே ஆகட்டும்.

(உட்காருகிறான்.)

ராமன்:—மைதலீ! ஸ்வாமியின் திருவடியைச் சத்திசெய்ய ஜலம் கொண்டுவா.

ஸீதை:—உத்தரவுப்படி. (வெளியே சென்று திரும்பவந்து) இதோ ஜலம்.

ராமன்:—மைதலீ! ஸ்வாமிக்குப் பணிவிடைசெய்.

ஸீதை:—உத்தரவு.

ராவணன்:—(கபடம்வெளிப்படும் என்றுதிகைத்து) வேண்டு வதில்லை, வேண்டுவதில்லை. இந் நிலமீதுள்ள பெண்களில் இவள் ஒருத்தியே அருந்ததி. இவள் கணவராயிப்பதனுள்ளேரே பெண்ணுலகம் உம்மைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது.

ராமன்:—அவ்வாறாயின் என்னிடம் கொடு. நானே பணி விடைசெய்கிறேன்.

ராவணன்:—ஐயா! நிழலே என் உடம்பில் படக்கூடாது என் பேனாலை உடல் என்னைத்தொடலாகுமா? இன்சொல்லே விருந்தினர்

* அதிதி—விருந்தினர்.

ருக்குச்செய்யும் உபசாரம். உங்களால் பூசிக்கப்பெற்றேன். உட்காருங்கள்.

ராமன்:—ஆகட்டும்.

(உட்காருகிறான்)

ராவணன்:—(மனத்துள்) இப்போது பிராமணைப்போல் நடப்பேன். (வெளிப்படை) ஐயா! நான் காசிபகோத்திரத்துப் பிறந்தவன். அங்க உபாங்கத்துடன் வேதம் ஒதியுள்ளேன். மனுவின் அறநூலும், மஹேசுவரன் யோகநூலும், பிருகஸ்பதியின் பொருள் நூலும், மேகாதியின் நியாயநூலும், பிரசேதகின் சிராத்த கற்பமும் கற்றிருக்கிறேன்.

ராமன்:—எப்படி? எப்படி? சிராத்த கற்பமா?

ராவணன்:—எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் விட்டுச் சிராத்த கற்பத்தைமட்டும் எடுத்துக்கொண்டே; அதென்ன?

ராமன்:—ஸ்வாமி! பிதாவையிழந்த இத்தறவாயில் வேண்டுமென்று இந்த சாஸ்திரமே.

ராவணன்:—அவ்வாறாயின் தடையின்றிக் கேளும்.

ராமன்:—சிராத்தம் செய்யுங்கால் எந்தப் பொருள்களால் பிதிருக்களைத் திருப்திசெய்யலாம்?

ராவணன்:—சிராத்தையுடன்* கொடுப்பதெல்லாம் சிராத்தம் தான்.

ராமன்:—ஸ்வாமி! ஆதாவின்றிக்கொடுப்பதில் பயனில்லைதான். சிறந்தபொருள்கள் எவையென்று அறிய விரும்புகிறேன்.

ராவணன்:—கேளும்: புற்களில் தர்ப்பை, ஓளஷதிகளில் எள், தானியங்களில் கடலை, மீன்களில் பெருங்கயல், பறவைகளில் வாள்மான், விலக்குகளில் பசுவும் காண்டாமிருகமும் என்ற இவை மனிதர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

ராமன்:—‘மிருகமும்’ என்ற உம்மையால் இன்னும் உண்டு என்று தெரிகிறது.

ராவணன்:—ஆமாம். ஆனால் அவை ஆற்றலாட்கட்டும் கிட்டத்தக்கவை.

ராமன்:—ஸ்வாமி! அவையே வேண்டுமென்பது என் துணிவு. அவற்றைப்பெறதற்கு இரண்டுகருவிகள் என்னிடம் உள்ளன: தவம்தளர்ந்தால் வில், வில்தளர்ந்தால் தவம்.

* மறுமை; கடவுள் முதலியன உண்டு என்ற எம்பிக்கையைச் சிராத்தையென்பர்.

ராவணன் :—அவை இமயமலையில் இருக்கின்றன.

ராமன் :—ஹிமவானிலா? என்கே கேட்கலாம்.

ராவணன் :—இமயகிரியின் ஏழாவது சிகரத்தில் கண்கூடாய் எழுந்தருளிய சிவபிரான் தலையினின்றொழுகும் கங்கையில் நீர்சூடிப் பனவுர், வரேரியம் போல் கரு நீலமான முதுகுடையனவும், விரைந்தசெல்வதில் காற்றிப்போன்றனவும், காஞ்சனபார்சவங்கள்* என்று பெயர் பெற்றனவும் ஆன மான்கள் உலாவுகின்றன. வைகா னஸர், வால்கிலியர், கைமீசியர் முதலான மஹர்ஷிகள் தாம் நினைத்த மாத்திரத்தில் தம் அருகில்வந்து உயிர்விடும் இம்மான்களால் சிராத்த கருமங்களை நிறைவேற்றுகின்றனர்.

மேலும், இவைகளால் பூசிக்கப்பெற்ற பிதிருக்கள் மக்கட் பேற்றின் பாலை அடைகின்றனர்; அந்தப் பிதிருக்கள் கிழத்தன்மை ஒழிந்து மிக்க ஒளியுடன் சுவர்க்கம் சென்று தேவர்களைப் போல் விமானம் ஏறி உலாவுகின்றனர்; மீண்டும் பிறவியில் ஆழ்த்தும் இன்பங்களால் அவர்கள் வலிந்து இழுக்கவும் படார்.

ராமன் :—மைதலீ! நீ பிள்ளைகளாகப் பாவித்துவந்த மான் களிடமும், மரங்களிடமும், இவ்வந்திய வனத்திடமும், உன்றேச முற்ற தோழிகள்போன்ற கொடிகளிடமும் விடைபெற்றற்கொள். நான் இமயமலை சென்று அங்கே தீப்போல் ஒளிவீசும் அழகிய மருந்துக்காடுகளில் தங்கப்போகிறேன்.

ஸீதை :—அன்பர் இஷ்டப்படி.

ராவணன் :—கோசலையின் புதல்வ! அதிக ஆசை வேண்டாம். அவை மனிதர் கண்ணுக்குப் புலப்படா.

ராமன் :—ஸ்வாமி! இமயமலையில்தானே அவை இருக்கின்றன?

ராவணன் :—ஆமாம்.

ராமன் :—அவ்வாறாயின் இதோபாரும். ஹிமவான் ஒருவேளை அந்தத் தங்கமான்களை என்னிடம் காட்டலாம்; அல்லது என் அம் பால் அடிபட்டுக் கிரொளஞ்சம்போல் பிளவு படலாம்.

ராவணன் :—(மனத்துள்) என்ன இவனது செருங்கு? சகிக்கக் கூடவில்லையே.

ராமன் :—(திசைகளேநோக்கி) ஏதோ மின்னற் கொடி வீசுகிறதே.

* காஞ்சன பார்சவம்—இருபுறமும் பொன்னிறமானது.

ராவணன்:—கோசலியின் புதல்வ ! ஹரிமவானே இங்கேவந்து உம்மை வணங்குகிறார். இதோ காஞ்சனபாரசுவம் என்ற மான்.

ராமன்:—ஸ்வாமி ! இது தங்களால் உண்டான பாக்கியந்தான்.

லீதை:—என் அன்பாது பாக்கியம் தெய்வாதீனம்.

ராமன்:—இல்லை, இல்லை; முயற்சிசெய்யாமல் மான் இங்கே வந்தது பிதாவின் பாக்கியத்தால்தான் மைதிலீ ! இது சிராத்தத் திறஞ்ச் சிறத்ததென்று ஷக்மணானிடம் சொல்.

லீதை:—நாதா ! தீர்த்தயாத்திரைசெய்து திரும்பிவரும் குலபதியை எதிரேற்றழைக்க ஷக்மணானைத் தாங்கள் அனுப்ப வில்லையா !

ராமன்:—ஆனால் நானே போகிறேன்.

லீதை:—நாதா ! நான் செய்ய வேண்டுமெதென்ன ?

ராமன்:—ஸ்வாமிக்குப் பணிவிடைசெய்.

லீதை:—உத்தரவு.

(ராமன் போகிறான்.)

ராவணன்:—இதோ ராமன், குடிக்கும் நீர் எடுத்துக்கொண்டு அருகில் செல்கிறான்; பூசனையைப் பொருட்படுத்தாமல் ஓடும் மாணை நோக்கி அவன் அம்பைத்தொடுக்கிறான்.

ஆ ! என்ன வலிமை ! என்ன வீரம் ! என்ன ஆண்மை ! என்ன விரைவு ! ராமன் என்ற இச்சிறசொல் உலகெங்கும் நிறைந்தது சரிதான்.

அந்த மான் ஒருபாய்ச்சலில் அம்புக்கெட்டாமல் உட்செல்லக் கூடாத காட்டில் நுழைந்து விட்டது.

லீதை:—என் நாதரில்லாத இவ்வேளையில் எனக்குப் பயம் தோன்றுகிறது.

ராவணன்:—(மனத்துள்) ராமனை வஞ்சனையால் தூரத்திவிட்டேன். இனி, திக்கற்றக் கண்ணீர்விடும் இவ்விளம் பெண்ணை, மந்திரம் சொல்லாது கொடுக்கும் அவிசைப்போல் தூக்கிக்கொண்டு போவேன்.

லீதை:—நான் பர்ணசாலைக்குள் போய்விடுகிறேன்.

ராவணன்:—(தன் உருவத்தைக்காட்டி) லீதையே ! நில் நில்.

லீதை:—(பயந்து) ஐயோ ! யார் இவன் !

ராவணன்:—தெரியவில்லையா? அகன்ற கண்ணுடையவளே! நான் தான் இந்திரன் முதலான தேவர்களையும் அசுரர்களையும் வென்ற ராவணன்; இப்பொழுது, மதிக்கெட்டவனும் அளப்பரிய வலிமையால் செருக்குற்றவனுமான ராமன் சூர்ப்பணையை விஞ்ஞாம்செய்து சகோதரர்களையும் கொன்றான் என்றறிந்து, அவனை வஞ்சனையால் ஏமாற்றி உன்னைக் கவர்ந்துசெல்ல வந்திருக்கிறேன்.

ஸீதை:—ஐயோ! ராவணனா! (புறப்படுகிறாள்.)

ராவணன்:—ஆ! ராவணன் கண்ணிற் கண்டுவீட்ட பிறகு நீ எங்கே போவாய்?

ஸீதை:—பிராணநாதா! என்னைக்காப்பாற்றுங்கள். லக்ஷ்மணா! என்னைக் காப்பாற்று.

ராவணன்:—வஸீதா! கேள் என்பராக்கிரமத்தை; நான் இந்திரனைத் தோல்வியுறச் செய்தேன்; குபேரனை நடுக்கினேன்; பிரமனை யிழுத்தேன்; யமனை உதைத்தேன். பேடிகளான தேவர்கள் தங்கும் சுவர்க்கத்தை எவர் திண்டுகின்றனர்? ஸீதை இருக்கும் பூமி தான் மிகச்சிறப்புடையது.

ஸீதை:—நாதா! காப்பாற்றவேண்டும். லக்ஷ்மணா! என்னைக் காப்பாற்று.

ராவணன்:—ராமனையாயினும் லக்ஷ்மணனையாயினும் அல்லது சுவர்க்கத்திலிருக்கும் தசரதமன்னனையாயினும் நீ புகல் அடை. இக் கெட்டமனிதர்கள் என்னை யாது செய்யப்போகின்றனர்? மான் கன்றுகளா புலியை எதிர்க்கத்தகுந்தவை!

ஸீதை:—நாதா! காப்பாற்றுங்கள். லக்ஷ்மணா! காப்பாற்று.

ராவணன்:—வஸீதா! நீ கண்ணிர் விடுவதேன்? உன் கண வணப்போலவே என்னையும் நினை. ராமன் மிகுந்த பராக்கிரமசாலியாயினும் தேவர் குழாத்துடன் வரினும் என்னுடன் பொரவல்ல வனல்லன்.

ஸீதை:—(கோபத்துடன்) உன்னைச் சபிக்கிறேன்.

ராவணன்:—ஆ! சுற்புடைய மாதரின் ஒளி வியக்கத்தக்கது. நான் விரைந்து ஆகாயத்தில் பாய்ந்தபொழுது சூரியகிரணங்களும் என்னைச் சுடாமல்இருக்க, 'சபிக்கிறேன்' என்ற இவளுடைய இச் சிறுசொல் என்னைச் சுடுகின்றது.

ஸீதை:—பிராணநாதா! காத்தருளுங்கள்.

ராவணன்:—(வீரதையை எடுத்துக்கொண்டு) ஜனஸ்தானத்தில் தங்கும் ஒ தவசிகளே! இதோ ராவணாகிய நான் வீரதையைப் பலாத்காரமாய்த் தூக்கிக்கொண்டு போகிறேன். ராமன் சக்தத்திரியத் தன்மையில் ஆர்வமுடையனாயின் தனது வீரச்செயல்களைக் காட்டட்டும்.

வீரதை:—நாதா! என்னைக் காப்பாற்றுகங்கள்.

ராவணன்:—(சுற்றி நடந்து பார்த்து) இதோ சிறகினின் றெழும் காற்றால் காடுகளைத் தகர்த்துக்கொண்டு பயங்கரமான அலகுடன் பாய்ந்துவருகிறான் சடாயு.

அடே! நில் அங்கே. உன்சிறகுகளை என் வாளால் வெட்டி யெறிந்து, உடலெல்லாம் உதிரம்பெருக உன்னை யமனிடம் அனுப்பு கிறேன்.

(ஐந்தாம் அங்கம் முற்றிற்று.)

கண்ணிலுள்ள வைடமின்

உணவுப் பொருள்களிலுள்ள சாரத்தை ஆராய்ந்து அவற்றில் இன்ன வகையான பொருள்கள் உள்ளனவென்றும் அவை இன்ன பயனை அளிக்கும் என்றும் கலையறிஞர்கள் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். அவற்றிலுள்ள சத்துப் பொருளின் பொதுப்பெயர் 'வைடமின்' என்பது. இப்பொழுது மனிதருக் குரிய உணவுப்பொருள்கள் யாவும் ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. இன்ன இன்ன பொருள்களில் இன்ன இன்னவகை வைடமின்கள் இருக்கின்றன என்ற ஆட்டரணிகள் பல அறிஞர்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. வைடமின் 'வி' என்பது ஒருவகை. அது நமது கண்ணுக்குள் அமைந்திருக்கும் 'ரோடினா' என்ற திரையில் இருக்கிறதாம். நமது உணவில் இவ்வகை வைட மின் குறைவதினாலேயே பலவகையான கண் வியாதிகள் உண்டாகின்றன வாம்.

குழந்தை

தே. வி.

1. எங்கேயிருந்து வந்தாய்
குழந்தாய்!—அதை
யானும் அறிந்திடச்சொல்
குழந்தாய்!

எங்கும் நிறைவெளியில்
இருந்தேன்—சற்றே
இங்கும் இருக்கவந்தேன்
அம்மா!

2. நீல மலர்போலும்
விழிகள்—எங்கு
நீதேடிப் பெற்றாயென்
குழந்தாய்!

ஞாலம் இதற்குவரும்
வழியில்—வானம்
நன்கொடை தந்ததிவை
அம்மா!

3. கண்ணினில் மின்னிமிளிர்

ஒளிகர்—இன்பம்
காட்சியின் காரணமென்
குழந்தாய்!

விண்மீன் ஒளிநிறிது
தங்கு—அங்கு
மின்னி மிளிருகின்ற
தம்மா!

4. நெஞ்சம் கனிக்கவரும்

குழந்தாய்!—கண்ணில்
நீர்த்துளி நின்றகதை
எதுவோ?

வஞ்சப் புனியிலெனைத்
தேடி—அது
வழியெதிர் வந்துவின்ற
தம்மா!

5. ஒளிருமுன் நெற்றியிலே யிர்த—மென்மை

உண்டான தெப்படியென் குழந்தாய்!

தளிர்ந் தழையச்செயுங் கரமொன்—றதைத்
தடவி அளித்ததுண்டென் அம்மா!

6. பூவின் அழகுனது

முகத்தில்—என்றும்
பொலிந்திடும் காரணமென்
குழந்தாய்?

தேவரும் கண்டறியாக்
காட்சி—யானும்
தெளிவுறக் கண்டபலன்
அம்மா!

7. புன்னகை பூத்திடும் வேளை—ஒரு
புதுமையும் காண்பதேனோ குழந்தாய்!
முன்னம் அரம்பையர்கள் மூவர்—ஒன்றாய்
முத்தம் அளித்தகுறி அம்மா!
8. ஆசைக் குழந்தாயிச் செவிகள்—உன்னை
அடைந்த வரலாறே துரையாய்!
நீசனும் பேசிடவாய் திறந்தான்—கேட்க
இவையும் எழுந்தனஎன் அம்மா!

9. இன்பச் சிறுகரங்கள்
இவைதாம்—உனக்
கெவ்வா றமைந்தனவென்
குழந்தாய்!

அன்பு வளர்ந்திவ்வுரு
வாகி—என்னை
அண்டி அணைந்திருக்கு
தம்மா!

10. ஆவி குளிரவருங் குழந்தாய்!—இந்த
அழகிய கால்களெங்கே கொண்டாய்?
தேவப் பிறவிகளின் சிறகோ—டொரு
சிற்காரப் பெட்டியிலே கண்டேன்!
11. இந்தக் கருவியெல்லாஞ் சேர—நீதான்
எவ்வா றமைந்தனையென் குழந்தாய்!
எந்தை இறைவனுளங் கொண்டான்—உடன்
யானும் எழுந்துநின்றேன் அம்மா!

12. மனமிக மகிழ்த்திடக்
குழந்தாய்!—நீயென்
மடியினில் வந்தவகை
எதுவோ?

தினமும்நீ செய்தபெருந்
தவத்தால்—அந்தத்
திருவருள் கூட்டிவைத்த
தம்மா!

உபாத்தியாயர் பகுதி

குழந்தையின் பாஷை அபிவிருத்தி

எஸ். ஜகந்நாதன்

குழந்தையின் பாஷையை அபிவிருத்தி செய்கிறதும் நமது கடமையாகும். கதை சொல்லுதல், குழந்தையுடன் வீட்டுச் சமாசாரங்களைப் பற்றிப் பேசுதல், தெரு சமாசாரத்தைப்பற்றிக் கேட்டல், வீட்டுப் பண்டிகைகளைப்பற்றிச் சொல்லச் செய்தல், பொம்மை படம் இவற்றைக் காட்டிப் பேசுதல், வெளியே அழைத்துச் சென்று பல விசேஷங்களைக் காட்டுதல், சில பொருள்கள் கொடுத்து விளையாடச் சொல்லுதல் முதலிய வழிகளில் வார்த்தைகள் அபிவிருத்தியாகின்றன. பொம்மைகளும் படங்களும் வெகு முக்கியமான கருவிகளாகும். பேச்சு அபிவிருத்தி அடைவதைக் கண்டு சந்தோஷிப்பதோடு கொச்சைப் பேச்சை நல்லவழியில் திருத்த முயலுவதும் நமது கடமையேயாகும்.

பாஷைப்பாடத்தில் மூன்று பிரிவுகள் உள்ளன. அவை முறையே பேசுதல், வாசித்தல், எழுதுதல் என்பனவாகும். இளம்பிராயம் முதற் கொண்டே இவை மூன்றும் ஒருங்கே சேர்ந்து விருத்தியாகின்றன. படங்களைப் பார்த்து அவற்றின் பெயர்களைச் சொல்லுதலே வாசிப்பாகும். படத்தைப் போல் சித்திரம் எழுதுதல், எழுதுதலைக் குறிக்கும். உபாத்தியாயரும் இவ் வரிசைப்படியே பாடம் நடத்துதலும் குழந்தையின் இயற்கைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும். பள்ளிக்கூடம் வந்த பிள்ளைகளுடன் சம்பாஷித்து அவர்களுக்கு எவ்வளவு வார்த்தைகள் தெரிந்திருக்கின்றன வென்று கண்டறிவது முக்கியமான விஷயமாகும். சென்ற மாதக் கலைகளில் காட்டப்பட்ட வார்த்தைகளில் எவைகள் தெரியவில்லை என்று அறிவது உபாத்தியாயருடைய பொறுப்பாகும். மேலும் பேசுகிற வார்த்தைகளில் கொச்சையில்லாமல் திருத்தமாகப் பேசப் பழக்குவது அவசியம். அதன் பிறகு பாஷாஞானத்தை அபிவிருத்திச் செய்யத் தக்க சாதனங்களைக் கையாளுவது சரியாகும். இக்காலத்திலேயே படங்களைக் கொண்டு பிள்ளைகளுடன்

சம்பாஷிப்பது, சித்திரம் வரையச் சொல்லுவது, கதைகள் சொல்லி நடிக்கச் செய்வது, வெளியே உலாவ அழைத்துச்சென்று பேசுவது போன்ற சாதனங்களைக் கையாளலாம். மு, ய, ல, ள, ன, ண போன்ற எழுத்துக்கள் வரும் வார்த்தைகளைப் பலதரம் சரியாக உச்சரிக்கச் செய்து பேச்சைத் திருத்தவேண்டும். சில வார்த்தைகள் சொல்லி அதில் முதல் எழுத்து 'ச' வருகிறது என்ன? முதல் எழுத்து 'வ' வருகிறது என்ன என்று முறையே கேட்கலாம். ஒரு படத்தைத் தொங்கவிட்டு அதிலிருந்து குழந்தைகள் எத்தனை வார்த்தைகள் சொல்ல முடியும் என்று கண்டறிவது சரியான பரீக்ஷையாகும்.

நாம் எப்படி நான் தோறும் பாஷாஞானத்திலும் உலகியலறிவிலும் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறோமோ, அவ்வாறே குழந்தைகளும் கல்வியில் அபிவிருத்தியடைய வேண்டும். குழந்தைகள் என்றைக்கும் குழந்தைகளாக இருக்கப்போவதில்லை. அவர்களே பிற்காலத்து மக்களாகப் போகிறார்களென்பதை அறியாதார் யார்? ஆகவே குழந்தைகளின் அறிவைப் பண்படுத்தி விரிவடையச் செய்வதற்கு, அவர்களுடைய பாஷாஞானத்தை வளர்க்க வேண்டும். புதியபுதிய விஷயங்களை அறிந்து கொள்வதில் குழந்தைகளுக்கு எப்போதும் ஆர்வம் உண்டு. அவர்களுடைய அறிவு எந்தமட்டும் விஷயங்களை அறியும் நிலையில் இருக்கிறதோ அதற்குத் தக்கபடி நமது முயற்சிகள் இருக்க வேண்டும்.

கதைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு இன்புற்று அவற்றிலுள்ள விஷயங்களையே கனவுகாணும் இயல்பு குழந்தைகள்பால் உண்டு. பாட்டிமார்கள் கதை அவர்கள் குழந்தை உள்ளத்தில் பசுமையோடு ஒளிரும். அத்தகைய கதைகளைப் படங்களுடன் பெரிய எழுத்தில் வெளியிட்டால் குழந்தைகளின் பாஷையறிவு அபிவிருத்தியடையும். அவர்களுக்கு முதலில் கவர்ச்சி ஏற்பட்டால்தான் மேலே படிப்பார்கள். ஆதலின் படங்களைக் கொண்டு அவர்களுக்குத் தெரிந்த பொருள்களைப் பற்றிய கதைகளைப் படிக்கச் செய்தால் அவர்களுடைய ஆர்வமும் அறிவும் மிகுதியாகும். பின்னே படக்கதைகள் இரண்டு காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய முறைகள் பலவாக நமது நாட்டில் ஏற்படவேண்டும்.

ந யி ன்

கொழு கொழுகன்றே !

தாயை வளர்க்கும்
ஆயா!

கோல் இருக்கும்
கொடி மரமே!

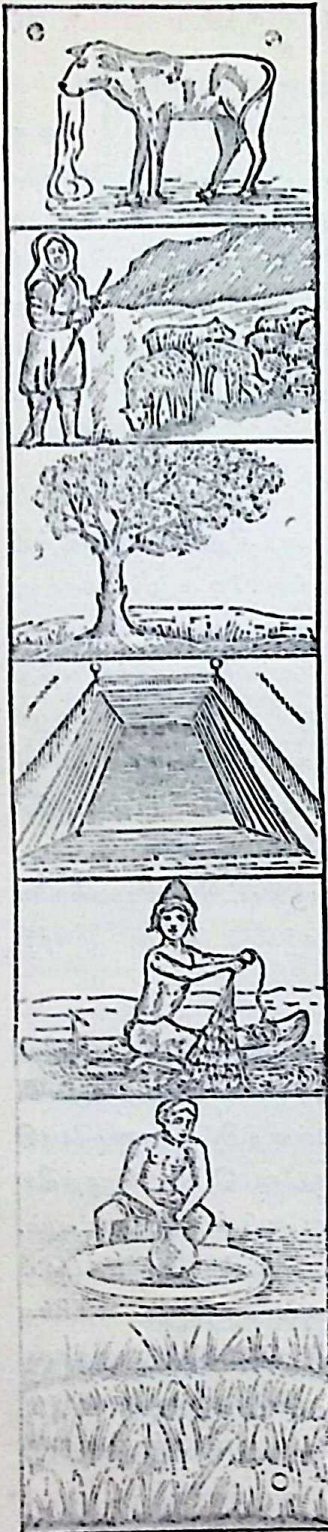
கொக்கு வரும்
குளமே!

மீன் பிடிக்கும்
வலையா!

கலயம் பண்ணும்
குயவா!

மண்மேல் இருக்கும்
புல்லே!

என் பெயர் என்ன?

கதை

கன்றின் தாயே!

ஆயன்கைக் கோலே!

கொடிமரத்தில் இருக்
கும் கொக்கே!

குளத்தில் இருக்கும்
மீனே!

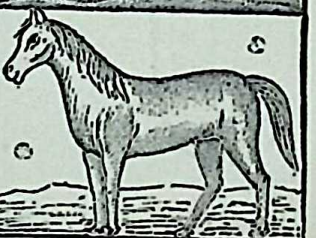
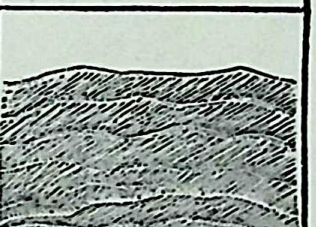
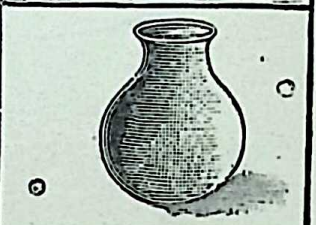
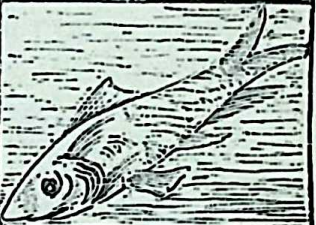
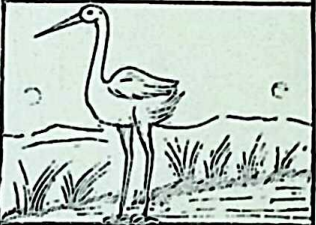
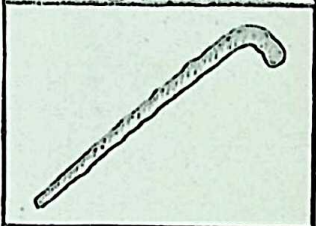
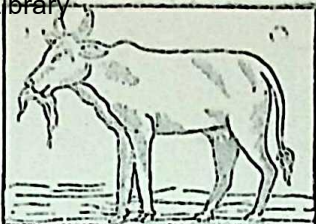
வலையன் கைக்
கலயமே!

குயவன் எடுக்கும்
மண்ணே!

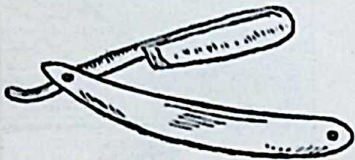
புல்லைத்தின்னும்
குதிரையே!

ஈ ஈ ஈ ஈ!

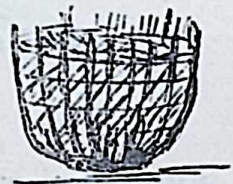
வாலறுந்த குரங்கு

வால் போச்சு, கத்திவந்
தது டம் டம்!

கத்தி போச்சு, கூடைவந்தது

டம் டம்!

கூடைபோச்சு, வெள்ளரிப்

பழம் வந்தது டம் டம்!

வெள்ளரிப் பழம் போச்சு,
மாடு வந்தது டம் டம்!

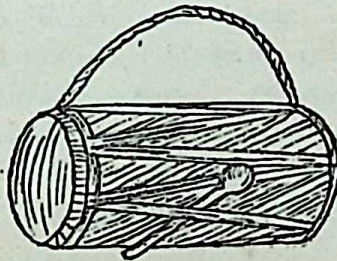

மாடுபோச்சு, எண்ணெய் வந்தது
டம் டம்!

எண்ணெய் போச்சு, தோசை
வந்தது டம் டம்!

தோசை
டம் டம்
டம் டம் டம்!

போச்சு,
வந்தது
டம் டம் டம்!

இந்திய மாணவர்

ச. கு. க.

மாணவர், மாணுக்கர் என்ற சொற்கள் 'மாணவக' என்ற வட சொல்லின் திரிபு என்பர். கல்வியின்பால் ஆர்வம் தோன்று கின்றவர்கள் யாவரும் மாணவரேயாயினும், சிறப்பாகப் பள்ளியில் பயிலும் இளங்குழாத்தினரையே மாணவர் என்கின்றோம்.

வாழ்க்கைச் சாதனங்களை எளிதில் அடைதற்குப் பயிற்சி பெறுங்காலம் மாணவ நிலையாகிய இளமைப்பருவமே யாகும். அதனால் இந்தநிலை, வாழ்வில் இன்றியமையாத நிலை யென்று கூறலாம். நாட்டு நலன் மாணவர் பால் இலங்குகின்ற தென்று தேசியத்தலைவர்கள் கருதுகின்றார்கள். மாணவ உண்மையை நிலைப் படுத்தாத குறைவே தற்கால வறுமைக்கும் காரணமென்ற உணர்ச்சி இதுபொழுது யாண்டும் பரவியுள்ளது. இக்குறையை நீக்கும் நோக்கத்தோடு தேசத்தின் பல பாகங்களில் பல இயக்கங் களும் சங்கங்களும் தோன்றி யிருக்கின்றன. மாணவநிலையைச் சீர் உறுத்த விரும்புவோர் மாணவச்சரிதையை உணர்ந்திருத்தல் அவசிய மன்றோ? மாணவர் சரித்திர காலத்தை இதிகாச புராண காலம், இடைக்காலம், பிற்காலமென மூன்றாகப் பகுத்துக்கொண்டு விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இதிகாச புராண காலம்

இராமாயண மகாபாரத காலம் முதல் கி. பி. 11-ஆம் நூற் றாண்டு முடிய இதிகாச புராணகாலமாகும். இதை ஆதிகால மென்றும் கூறலாம். இக்காலத்தில் மாணவர்கள் சிறந்த நிலையில் இருந்து வந்தார்கள்; அதனால் நாடும் சிறப்புற்றிருந்தது.

இக்காலத்தில் ஒரு மாணவனுக்கு 7 அல்லது 8 பிராயமானால் அவன் ஓர் ஆசிரியரிடம் சேர்ப்பிக்கப் பட்டு வந்தான். அவன், பெற்றோரைப் பிரிந்து ஏறக்குறையப் பத்து வருஷகாலம் குருவுடன் வாசம் செய்து வரவேண்டியவனானான். அவனுடன் அவனைப் போன்ற வேறுமாணவர்களும் அந்த ஆசிரியரிடம் கல்வியின்று வந்தார்கள். மாணவர்கள் தங்களுடைய பெற்றோர்களைப் பிரிந்து குருவினிடமிருந்து கல்விகற்று வந்தமையைக் குரு குல வாசம் என்பார்கள்.

இந்த மாணவர்களுக்கு அமைந்த ஆசிரியர்கள் ஆடம்பர வாழ்க்கையில் வெறுப்புள்ளவர்கள்; நல்ல பழக்கவழக்கங்களை உடையவர்கள். காடுகளிலும் மலைகளிலும் நதிதீரங்களிலும்—இயற்கை யன்னை கொலுவீற்றிருக்கும் தனியிடங்களில்—இவ்வாசிரியர்கள் வசித்து வந்தார்கள். அதனால் தூய காற்றும், நீரும், நிலனும் மாணவரின் உடல் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றவையாக அமைந்திருந்தன.

இயற்கைவழியில் கல்வியின்று வந்தமையால் மாணக்கர்களின் அறிவு கூர்மையாக இருந்தது. முற்பகுதியெல்லாம் மனனஞ் செய்வதற்கும் பிற்பகுதி ஆராய்ச்சிசெய்வதற்குமாகக் குருகுல வாசம் அமைந்திருந்தது. மாணவர்கள் தங்கள் ஆசிரியரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டவற்றைவிடக் கேட்டுக்கொண்டவையும், அவருடைய நடத்தையைக்கண்டு நேரில் அறிந்துகொண்டவையும் மிகப் பலவாம்.

ஒவ்வொரு மாணவனும் தன் தன் வசதிகளைத் தானே தேடிக்கொள்ளுமாறு ஆசிரியர்கள் மாணவர்களைப் பயிற்றி வந்தார்கள். தினந்தோறும் பிள்ளைகள் அயலிலுள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று, சமைத்த உணவைப் பிசைகூபாகப் பெற்று வருவார்கள். மாணவரிலையில் பிசைகூபெடுப்பது இழிவாகக் கருதப்படவில்லை. எளிய வாழ்க்கையில்—இயற்கை வாழ்க்கையில்—ஈடுபட்டிருந்ததனால் அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளும் விருப்பங்களும் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. இயற்கைக்காட்சியும், மனமொத்த சகோதர மாணவர்களின் கூட்டுறவும், ஆசிரியர்கள் காட்டிவந்த அன்பும், தாங்கள் கற்றுவந்த கல்வியின் அமைப்பும் மாணவர்களுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்து வந்தன. வீட்டின் ஞாபகம் அவர்களைப் பாதிக்க வில்லை. தங்களுக்குவேண்டிய எல்லாவித வசதிகளையும் தாங்களே தேடிக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருந்தமையால் இளமையிலேயே அவர்களுக்குத் தற்சார்பு ஏற்பட்டது; காரிய நிருவாக சக்தி அமைந்திருந்தது.

அவர்கள் அறிவுப் பயிற்சியில் மிக்கவர்கள் என்றால் உடற்பயிற்சியில் அதற்கு இளைத்தவர்கள் அல்லர். நீந்துதல், மல்யுத்தம், சிலம்பம், ஆயுதப்பயிற்சி முதலியவைகள் கல்வியின் ஒரு பாகமாக இருந்து வந்தன. அதனால் குரு குல மாணவர்கள் திடசரீரிகளாகவும் உடல்வலிமை வாய்ந்தவர்களாகவும் இருந்து வந்தார்கள்.

நகரங்களில் இராஜ சபைகளில் அடிக்கடிபிரசங்கங்கள் நடைபெறுவது வழக்கம். அவற்றிற்குக் குருகுல வாசிகள்

தங்கள் ஆசிரியருடன் செல்வதுண்டு. இதனால் பல பெரிய வர்களின் பழக்கமும் உலகஞானமும் மானவர்களுக்கு எளிதில் அமைந்தன.

குருகுல வாசத்தின் இறுதியில் மானவர்கள் தாங்கள் கற்ற கல்வியை அனுபவத்தில் விசாலப்படுத்திக்கொள்ளத் தேசசஞ்சாரம் செய்துவந்தார்கள். தேசசஞ்சாரமின்றி ஒரு மானவன் மணஞ் செய்துகொள்ளச் சாஸ்திரங்கள் இடந்தரவில்லை. மானவர் தேச சஞ்சாரம் செய்வது அறவே ஒழிந்துவிட்ட நம்காலத்தில் மண வினைக்குமுன்பு மணமகன் காதியாத்தினா செய்துவருதல் என்ற போலீவழக்கம் இருந்து வருவது மேற்குறித்த சாஸ்திரங்களின்படி நாம் நடக்கின்றோம் என்பதைக் காட்டவேதான். இந்தியாவில் முக்கிய ஸ்தலங்களும் நிர்ந்தங்களும் தேசத்தின் பல கோடுகளில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதன் நோக்கம் என்ன? ஒருகோடியில் உள்ள மக்கள் மற்றொரு கோடிக்குச்சென்று உலகஞானம் பெறுவதற்கென்றேயன்றோ? தேச சஞ்சாரத்தை மேற்கொண்டு இக்கால மானவர்கள் பலசங்கங்களைக்கண்டு தங்கள் கல்வியறிவைப் பெருக்கிக்கொண்டார்கள். தாங்கள் நேரிற்கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் அதுபவித்தவற்றையும் பிற்காலத்தாரும் உணரும்படி சுவடிகளில் பொறித்து வந்தனர். அவர்கள் துருவித்துருவி ஆராய்ந்து எழுதிவைத்த விஷயங்களையே நாம் இப்பொழுது பாராட்டிப் படித்து வருகின்றோம்.

மேற் கூறியவற்றால் மானவரிடில் ஆதிசாலத்தில் சிறந்து விளங்கியதாக அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

(தொடரும்.)

ருஷ்யாவில் இளைஞர் இயக்கம்

ருஷ்ய தேசத்தில் 'கம்ஸோமோல்ஸ்' என்னும் தலைமைச் சங்கத்தின் கீழ் ஓர் இளைஞர் இயக்கம் நிகழ்த்து வருகிறது. அச்சங்கத்தின் தலைவர் 'அலெக்ஸாண்டர் கோசாஸோவ்' என்பவர். நிலத்திருக்கும் மண்முறையையும், சிலமுடைய வாழ்வையும், விவாக ரத்தை ஒழித்தலும், வீண்டம்பம் குடி கருவழித்தல் முதலியவற்றைத் தொலைத்தலும் அச் சங்கத்தின் லட்சியங்களாம்.

காதணிகள்

வி. விசாலாஷி அம்மாள்

நவீன நாகரிகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள நடைகளில் லோலக்கையும் ஒன்றாகக் கூறலாம். தற்காலத்திய லோலக்கின் ஸ்தானத்தில் நம் முன்னோர்கள் ஜிமிகியை அணிந்து கொண்டார்கள். இதுதவிர இன்னும் பல நடைகளையும் அவர்கள் காதில் போட்டுக் கொண்டார்கள். அநேகமாக இந்த நடைகள் தங்கத்தினால் செய்தவைகளாகவே இருக்கும். செல்வவந்தர்கள் இவைகளில் ரத்தினம் முத்து இவைகளை இழைத்து அணிந்து கொள்வார்கள். வைரநடைகள் மிகவும் அபூர்வமானவைகளாகவே இருந்தன என்றே கூற வேண்டும். குருடு, தாலுக்கா, கத்திரி பாவலி, வாளி, முருகு, முருகு—மாட்டல், பச்சைக்கல், தோடு, ஜிமிக்கி, மாட்டல் முதலிய காதணிகள் நம் முன்னோர்கள் அணிந்து கொண்ட ஆபரணங்களில் சில ஆகும். நாகரிகம் முன்னேற்றம் அடைய அடைய, இவ்விதம் காதில் பல ஓட்டைகளைச் செய்து நடைகளை மாட்டிக்கொள்ளுவது காட்டுமிராண்டித்தனமாகக் கருதப்பட்டது. காதில் ஒரு சிறிய கம்மல் மட்டுமே அணிந்து கொள்ளுவதுதான் நாகுக்கு என்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது. கொஞ்ச காலத்துக்கு இந்த வழக்கமே பழக்கத்தில் இருந்து வந்தது, வைரம், சிவப்புக்கல், முத்து இவைகளினால் செய்யப்பட்ட சிறிய கம்மல்களையே அநேகமாக எல்லாரும் போட்டுக் கொண்டார்கள். பிறகு லோலக்குகளை இவைகளில் தொங்கவிடுவதனால், முகத்துக்கு ஒருவித வனப்பும், சோபையும் உண்டாகின்றன என்று குழந்தைகளுக்கு லோலக்குகளைப் போடத் தொடங்கினார்கள். தற்காலத்தில் லோலக்குகளைப் போட்டுக் கொள்ளுவது என்ற வழக்கம் நம்மவருள் வேரூன்றி விட்டது என்று கூறலாம். வயதானவர்கள் கூடத் தாங்கள் குழந்தைப் பருவத்தில் அணிந்திருந்த லோலக்குகளைக்கூட மனமில்லாதவர்

களாக, விடாமல் போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். காதலிகளில் லோலக்கு மிகவும் அழகான ஆபரணம் தான். அதுவும், சிலர் முகத்துக்கு அது வெகு பொருத்தமாயும் அழகாகவும் இருக்கிறது.

லோலக்குகளில் எத்தனையோ தினுசுகள் இருக்கின்றன. வாங்குபவர்களின் சந்திக்குத் தக்கபடி ஐந்து ரூபாய்களிலிருந்து, ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் வரையில், பல அழகிய புதிய தினுசுகளில் லோலக்குகள் விற்கப்படுகின்றன. இவைகளில் சிலவற்றைப் பற்றி எழுதுகிறேன்:

ஒரு சிறிய குழந்தையின் காதில் பவழத்தினால் செய்யப்பட்ட லோலக்கு ஒன்று போட்டிருந்தது. பவழம் சற்றே நீள வாட்டமாக, ரோஜா நிறமாக இருந்தது. தங்கத்தில் பூமாதிரியில் வேலை செய்து, இரண்டு உழுசுகளாகப்பண்ணி அதில் பவழத்தைப்பதித்திருந்தது. காதுத்திருக்குக்கிராம்பு மாதிரியில் செய்யப்பட்ட தங்க உழுசில் சிறிய சிவப்புக்கல் ஒன்று பதிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த லோலக்கு விலை அதிகம் இருக்காது; இருந்தாலும் பார்வைக்கு நேர்த்தியாகவும் நாகுக்கமாகவும் இருந்தது; மேலும், குழந்தைகளின் காதில் போடுவதற்கு ஏற்றதாகவும் அதிக கனம் இல்லாமல் இலேசாகவும் இருந்தது.

சரஞ் சரங்களாக முத்துக்களையும், தங்கக் கம்பிகளையும் தொங்க விட்டுக் காதிலிருந்து நீளமாகத் தோள் வரையில் தொங்கும்படியாக ஒரு தினுசுலோலக்குகளைச் செய்கிறார்கள். இது சிலர் முகத்துக்கு நன்றாகத்தான் இருக்கிறது; சற்றுப் பார்த்த முகமுடையவர்களுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது என்ற கூறலாம். நீளவாட்டமான முகம் உடையவர்களுக்கு அவ்வளவு நன்றாக இருப்பதில்லை. வைரமும் பச்சையும், வைரமும் சிவப்பும் கலந்த லோலக்குகளின் தினுசுகளுக்குக் கணக்கே இல்லை. முத்தினால் செய்யப்பட்ட பல நேர்த்தியான லோலக்குகளும் இருக்கின்றன. இவை தவிர, அதிகப் பணம் இல்லாதவர்களுக்குச் சௌகரியமாக, பெய்ச்சிவப்பு, வைரம் இவைகளால் செய்யப்பட்ட பகட்டான நானுவித லோலக்குகளும் விற்கப்படுகின்றன. ஆனால் இவைகள் தண்ணீர் படுவதால் கறுத்து விடும் சபாவம் உடையவைகளாக இருக்கின்றன. இவைகளை ஜாக்கிரதையாகவே உபயோகிக்க வேண்டும்; இல்லையெல் கொடுத்த விலை வீணாகிவிடும். பொதுவில் லோலக்கு எல்லாராலும் சிலாக்கிக்கப்படும் ஒரு நகையாக ஏற்பட்டு விட்டது. தினக் கூலி வாங்கிக் காலத்தைக் கழிக்கும் கூலியாள்கூட, பித்தனையினாலும், வர்ணக் கண்ணாடிகளினாலும் செய்யப்பட்டு ஆறு அணா, எட்டணா விலைக்கு விற்கப்படும் லோலக் சில் ஒரு ஜதை வாங்கித் தன் குழந்தைக்குப் போட்டு, அழகு பார்த்து அகம் மகிழுகிறான்.

கறுப்புப் புட்டரிசிமாப் பர்ப்பி

வி. விசாலாஹி அம்மாள்

இதற்கு முதலில் கறுப்புப் புட்டரிசியை அரித்துக் களைந்து நிழல் உலர்த்தலாக உலர்த்திக் கொள்ளவேண்டும். பிறகு அதை இலேசாக வறுத்து யந்திரத்தில் திரித்து, சலித்து எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். தேங்காய்ப் பர்ப்பிக்குப் பாகுவைப்பது போல் அஸ்கா சக்கரையைப் பாகு வைத்து, அது முதிர்பாகு பக்குவத்தில் வந்ததும், கொஞ்சம் அப்பட்டமான தேங்காய்ப் பாலைத் திரித்த மாவில்விட்டுக் கலந்து, பாகில் அதைக்கொட்டி நன்றாகக் கிளற வேண்டும். ஏலப் பொடி, முதலியவைகளைப் போட்டு, பர்ப்பிபதத்தில் நெய்தடவிய தாம்பாளத்தில் கொட்டி, வில்லைகளாக்கி உபயோகிக்க வேண்டும். இந்தப் பர்ப்பி பார்வைக்கு நெருப்பாக இருக்கா விட்டாலும், வாய்க்கு மிகவும் ருசியாக இருக்கும். மேலும், உடம்புக்கும் நல்ல போஷணையாக இருக்கும்.

பெண்களின் முன்னேற்றம்

நமது தேசம் தலை தூக்க வேண்டுமானால், மக்களில் பாதிபாகமாகவுள்ள நமது ஸ்திரீகள் சமூகம் பின்தாங்கி நின்று அறிவிலிகளாக, கல்வியற்றவர்களாக இருக்கையில், அது எங்கனம் சாத்தியம்? ஸ்திரீகள் தாங்களே தன்னம்பிக்கை யற்றவர்களாகவும், திறமையற்றவர்களாகவும் இருக்கையில் அவர்களுடைய குழந்தைகள் எங்கனம் உறுதியான தன்னம்பிக்கையுடையவர்களாகவும், திறமை மிக்க இந்தியப் பிரஜைகளாகவும் வளர முடியும்? நம் நாட்டில் பல மாது சிரோமணிகள் உடலினின்றும் உயிர் நீங்கும் கடைசிக் கணம் வரை வீரமங்கையர்களாகவும், சிறந்த சத்தியவாதிகளாகவும் இருந்து உன்னத வாழ்வு ஈட்டியிருப்பதுபற்றி நமது சரித்திரத்தில் பல கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களுடைய வீரவாழ்க்கைச் சரித்திரங்களைப் படிக்கையில் நமக்குப் புத்துணர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. எனினும், இந்தியாவிலும் மற்ற இடங்களிலும் ஸ்திரீகள் தற்பொழுது ஈட்டும் வாழ்க்கை துக்கரமானதாகவே இருக்கிறதென்பது நமக்குத் தெரியும். நமது நாகரிகம் பழக்க வழக்கங்கள் அனைத்தையும் அமைத்தவர்கள் ஆடவர்தான். அவர்கள் ஸ்திரீகளைவிடத் தாங்கள் மேலானவர்களென்ற ஒரு சம்பிரதாயத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு பெண்மணிகள் தங்களுடைய நலத்திற்காகவும், ஆண்பந்தத்திற்காகவும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய வெறும் வீளையாட்டுச் சாமான்களாக, ஆடுமாடுகளாகவே இருப்பதாகக் கருதுகின்றார்கள். ஸ்திரீகள் முன்னேற முடியாமல், இங்கனம் புருஷர்களால் அழுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பது காரணமாக ஸ்திரீகள் தங்களுக்கு இயற்கையாக அமைந்தள்ள திறனை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ள முடியாது அல்லலுறுகின்றனர். இத்தகைய நிலையே தங்களுக்குச் சௌகரியமாயிருப்பதாக ஆடவர்கள் கருதி அதில் மாறுதல் ஏற்படாதவாறு செய்து வருகிறார்கள்.

—ஜவஹர்லால் நேரு.

தாலாட்டு

எஸ். பட்டம்மாள்

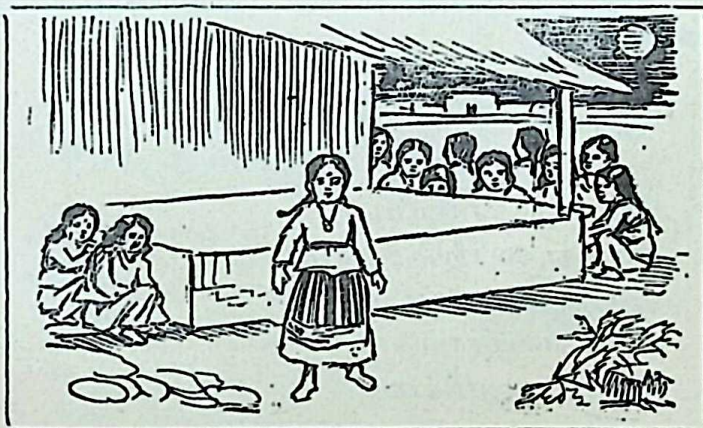
- (1) ஆராரோ ஆராரோ!
ஆராரிரோ ஆராரோ!
சீராரும் எங்கன்குலச்
சிகாமணியே ஆராரோ!
- (2) கொட்டிவைத்த முத்தே!
குவிந்தநவ ரத்தினமே!
கட்டிப் பசும்பொன்னே!
கண்மணியே கண்வளராய்!
- (3) துறைமுகத்து வியாபாரி
துரைமார்கள் உங்களம்மாள் ;
திரவியங்கள் என்கோடி
தேடிவைப்பார் கண்வளராய்!
- (4) பொன்னுல் எழுத்தாணி
புஸ்தகங்கள் பட்டோலை
சின்னண்ணு கொண்டுதந்தார்;
சிறுபொழுது கண்வளராய்!
- (5) தந்தை மனங்குளிரத்
தாய்மார்கள் சீராட்ட
மலட்டுக்கவலை தீர்க்கவந்த
மாமணியே! கண்வளராய்!
- (6) மாற்றுயர்ந்த பொன்னே! இம்
மண்டலத் ததிபதியே!
காற்றில் அசைந்தாடும்
கமலம்போல் கண்வளராய்!

சிறுமியர் விளையாட்டு

‘அட்டலங்காய் பொட்டலங்காய்’

எங்கள் கிராமங்களில் சிறுபெண்கள் அநேக விளையாட்டுக்கள் விளையாடுவதுண்டு. அந்த விளையாட்டுக்களெல்லாம் இந்தக் காலத்து விளையாட்டுக்களைப்போல் இரா. ஆனாலும் எங்களுக்கு அந்த விளையாட்டுக்களைப்போல ஆனந்தமான விளையாட்டு வேறு ஒன்றுமேயில்லை. நான் அவற்றில் சில விளையாடல்களை எழுதுகிறேன். நீங்கள் வேண்டுமானால் உங்கள் தோழிகளோடு விளையாடிப் பாருங்கள்.

விளையாட்டு

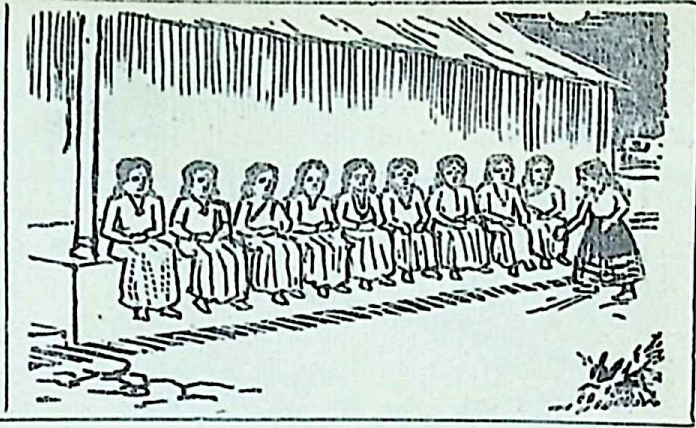
இந்த விளையாட்டு விளையாடுவதற்குத் தகுந்த காலம் நல்ல நிலவுள்ள இரவுதான். நிலவு நன்றாய் வீசுகிற ஒரு திண்ணையைத் தேர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

இந்த விளையாட்டிற்கு எத்தனை பெண்கள் வேண்மோனாவும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பத்துப் பெண்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். சேர்ந்த பெண்களெல்லோரும் திண்ணை ஓரத்தில் வரிசையாகக் காலைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு உட்காரவேண்டும். அவர்களில் ஒரு பெண் கீழே இறங்கி வரிசையாய் உட்கார்ந்திருக்கிற பெண்களில் தனக்கிஷ்டமான ஒரு பெண்ணைத்தொட்டுக் கீழே உள்ள பாட்டில் முதலடியைச் சோல்ல வேண்டும். அப்படியே பத்துமட்டும் ஒவ்வொரு பெண்ணைத் தொடங்கவேண்டும்.

“இரண்டு இரும்புலக்கை
முன்று முக்காலி
நான்கு நாகப்பழம்
ஐந்து பைங்கிளியாம்
ஆறு ஆலவட்டம்
ஏழு ஏலக்காய்
எட்டு எலுமிச்சை
ஒன்பது ஒட்டகமாம்
பத்து பாட்டியம்மா!”

என்று எண்ணின் பெண்ணை மறுபடியும் எண்ணாமல் தன்னையும் வரிசையில் ஒருத்தியாகப் பாவித்து ஒவ்வொருவரையும் தொட்டு எண்ணவேண்டும். “பத்து பாட்டியம்மா” என்றவுடனே தான்

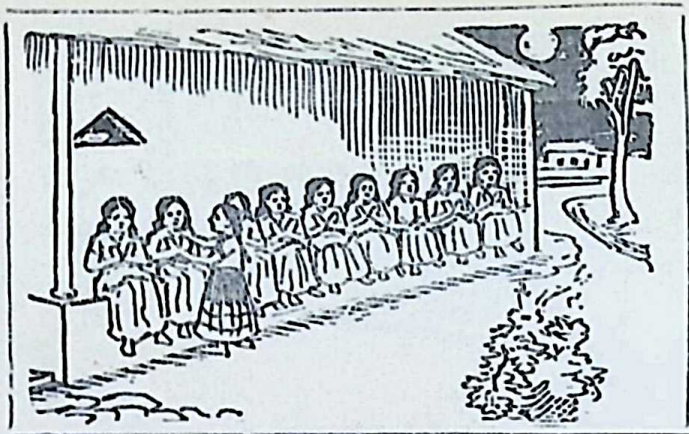
தோட்ட பெண்ணைக் கீழே இறக்கித் தான் அவள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

இப்பொழுது கீழே நிற்கிற பாட்டியம்மாளான பெண், வரிசையில் ஒரு கோடியிலிருந்து பெண்களுடைய கால்களை வரிசையாகத் தடவிக்கொண்டே,

“அட்டலங்காய்!
பொட்டலங்காய்!
ஆனைச் செட்டி!
மாதலங்காய்!”

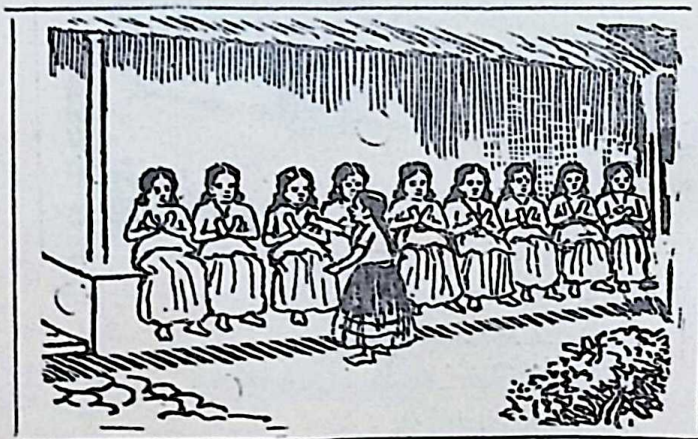
என்று சொல்லவேண்டும். பிறகு ஒவ்வொரு பெண்ணினுடைய இரண்டு உள்ளங்கைகளையும் சேர்த்துக் குழிவாக்கி, அதற்குள் தன்கையினால் குத்திக்கொண்டே,

“பச்சை நெல்லைக் குத்திக் குத்தி,
பழுத்த நெல்லைக் குத்திக் குத்தி,
சம்பா நெல்லைக் குத்திக் குத்தி,
காரா நெல்லைக் குத்தி குத்தி”

என்று சொல்லவேண்டும்.

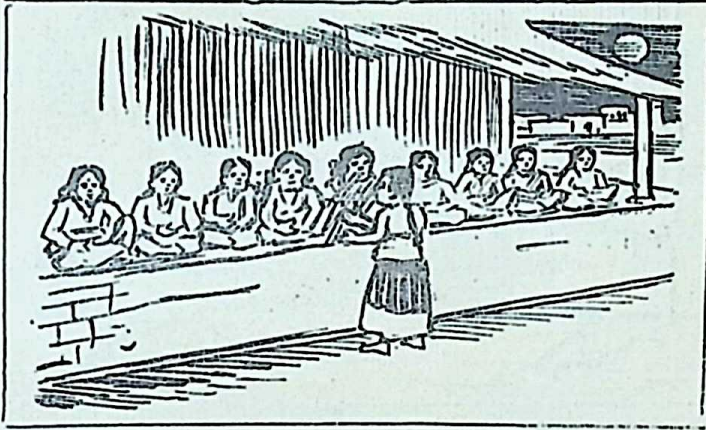
பின்பு, அவர்களுடைய கைகளிலுள்ள நெல்லைப் போவேது
போலக் காட்டி ஒவ்வொரு பெண்ணிடத்திலும்,

“பாலைநிலை போட்டுப் போட்டு,
ஆறு குஞ்சலமாம்

அன்னப்பூக் குஞ்சலமாம்
 சின்னப்பூக் குஞ்சலமாம்
 சிடுக்குப்பூக் குஞ்சலமாம்!”

என்று கூறவேண்மே. பிறகு, ஒவ்வொரு பேண்ணினுடைய கையிலும் அரிசி அரிப்பதுபோலப் பாவனை காட்டி, ஒவ்வொருத்தியிடத்திலும்,

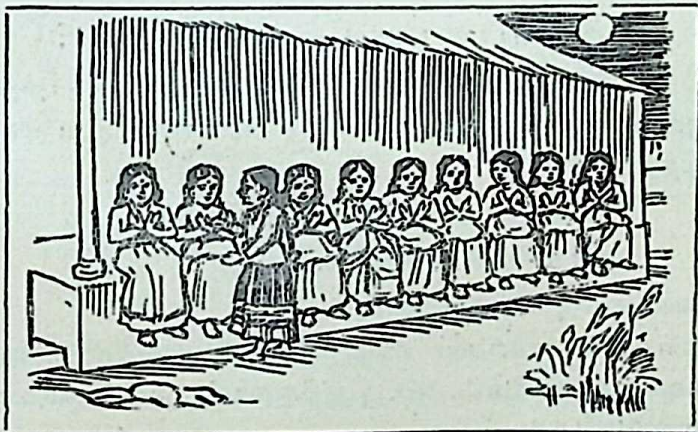

“அரிசி அரித்து அரித்து”

என்றும்,

“அரிசியை உலையில்லே போட்டுப் போட்டு”

என்றும்,

“அரிசி வெந்ததோ என்று பார்த்துப் பார்த்து”

என்றும் ஒவ்வொன்றிற்கும் பாவனையோடு சொல்லவேண்மே.

இதன்பிறகு முதல் பெண்ணின் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு,

“ஒரு பாடிப்பாளை ! ஒரு பாடிப்பாளை !

வாடிக்க முடியவில்லை ! வாடிக்க முடியவில்லை !”

என்று அவளைத் திண்ணையில் சாய்த்துப் படுக்கவைக்கவேண்டும். இரண்டாம் பெண்ணைத் தோட்டு,

“இரண்டு பாடிப்பாளை ! இரண்டுபாடிப்பாளை !

வாடிக்க முடியவில்லை ! வாடிக்க முடியவில்லை !”

என்று இப்படியே வரிசையாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஒவ்வொரு பெண்ணையும் படுக்க வைக்கவேண்டும். பிறகு முன்செய்த முறைப்படியே,

“ஒருபாடிப்பாளை ! ஒரு பாடிப்பாளை !

வாடித்து வாடித்து, நிமிர்த்தி நிமிர்த்தி”

என்று ஒவ்வொருத்தியையும், ஒவ்வொரு பெண்ணுடைய முகத்தை யும் பிடித்து,

“சிப்பிலை எடுக்க முடியவில்லை

சிப்பிலை எடுத்து எடுத்து”

என்று முகத்தை நிமிர்த்தவேண்டும்.

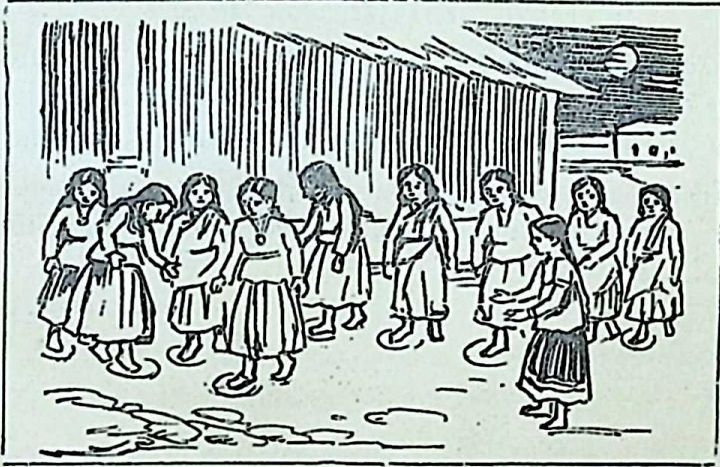
பின்பு எல்லோரையும் கீழே தேருவில் இறக்கி வரிசையாக நிற்க வைக்கவேண்டும். அப்படி நிற்கவைக்க ஒவ்வொருவரையும் கொண்டுவரும்போது,

“வா அம்மா கண்ணை சாப்பிட”

என்று சொல்லவேண்டும்.

எல்லோரும் வரிசையாய் நின்றபிறகு, ஒவ்வொருவர் முன்பாகவும், குதியங்காலைத் தரையில் ஊன்றிக் கால்விரலால்களால் வட்டமிட்டே தாலம் பண்ணவேண்மே. அப்பொழுது,

“வெள்ளித் தாலம் வைத்து வைத்து
தங்கத் தாலம் வைத்து வைத்து”

என்று கூறவேண்மே. தாலம்வைத்தவுடன்,

“சாதம் போட மாட்டேன்—நான்
சாதம் போட மாட்டேன்—நான்”

என்று சொல்லிக் கொண்டே ஓடிப்போய் எங்கேயாவது மறைந்து
கொள்ளவேண்மே. அப்பொழுது மற்றவர்கள் ஓடிச்சேன்று தேடிப்

பிடித்துக் கொண்டுவந்து சாதம்போடச் செய்யவேண்டும். சாதம் போட்டபிறகு,

“நெய்விட மாட்டேனே நான்
நெய்விட மாட்டேனே நான்”

என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடிப்போய் எங்கேயாவது மறைந்து கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுது மற்றவர்கள் ஓடிச்சேன்று தேடிப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து நெய்விடச் செய்யவேண்டும்.

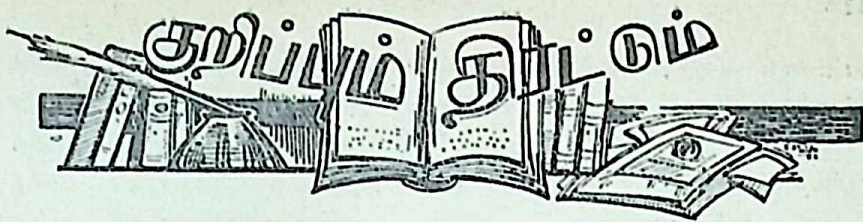
இப்படியே எல்லாம் பரிமாறின பிறகு ஆட்டம் முடியும்; அல்லது மற்றவர்களால் பாட்டியம்மானைப் பிடிக்க முடியாவிட்டாலும் ஆட்டம் முடியும்.

[குடாமணி.]

ப ந து

அம்மா! அம்மா! பந்து! ஆடவேணும் பந்து!
சும்மா சும்மா ஆடித் தூக்கி எறிய வேணும்!
நிலாவைப் போலப் பந்து நீட்டி எறிய வேணும்!
பூவைப் போலப் பந்து போட்டுப் பழக வேணும்!

[சீதாதேவி.]

ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார்

சிறந்த தேசபக்தர்களுள் ஒருவரும் 'ஹிந்து' பத்திரிகையின் ஆசிரியருமாகிய ஸ்ரீ ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்கள் பிப்ரவரிமாதம்

5-ஆம் தேதி காலை யில், தமது 57-ஆவது வயதில் சூதவுடலை நீத்துப் புகழுடம்பு எய்தினார். உலகமெங்கும் புகழ்பெற்ற அறிஞர்களில் அவர் ஒருவர்.

1877-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் அவர் பிறந்தார். அவருடைய தந்தையார் பெயர் நரலிம்ஹையங்கார் என்பது. இளமைப் பருவத்தில் நாகபட்டினத்திலும் கோயமுத்தூரிலும் கல்வி பயின்றார். பின்பு சென்னையில் உயர்தரக்

கல்வியும் சட்டக் கல்வியும் பயின்றார். சட்டப்பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெறுவதற்குமுன் சிலகாலம் அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்தனர். அப்பரீட்சையில் தேர்ந்தபின்பு தஞ்சையில் வக்கீலாக இருந்தார்.

காலஞ்சென்ற கஸ்நூரி ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் 'ஹிந்து' பத்திரிகையை 1905-ஆம் வருஷம் வாங்கியவுடன் ஸ்ரீ ரங்கஸ்வாமி ஐயங்காரை மாணேஜராகவும் துணை ஆசிரியராகவும் அமர்த்திக்கொண்டார். 1915-ஆம் வருஷத்தில் ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் சுதேசமித்திரன் ஆசிரியரானார். பின்பு 1918-ஆம் வருஷம் ஹிந்து பத்திரிகையின் ஆசிரியரானார். தேசத்துக்கு நன்மை பயக்கும் பல இயக்கங்களில் அவர் சேர்ந்து உழைத்திருக்கின்றார். காங்கிரஸ் கட்சியில் அவர் சேர்ந்து செய்த தொண்டுகள் பல. சுயராஜ்யப் பட்சித்தலைவராக இருந்த பண்டித மோதிலால் நேருவுக்கு வலக்கையைப் போல இருந்து உதவினார். காங்கிரஸின் காரியதரிசியாக இருந்தார். இந்தியா

சட்டசபையில் அங்கத்தினராக இருந்து மிகவும் அரிய ஊழியங்களைச் செய்தனர். இரண்டாவது சர்வதட்சி மகாநாட்டுக்கு மகாத்மா காந்தியின் காரியதரிசியாகச் சென்ற பலவகையில் துணை புரிந்தார்.

ஸ்ரீ ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் சர்வதேசப் பொருளாதார விஷயங்களிலும் சர்வதேசச் சட்ட முறைகளிலும் மிகவும் ஆழ்ந்த அறிவுடையவர். அவருடைய யோசனைகளைப் பல அறிஞர்கள் அங்கீகரித்துப் பாராட்டி யிருக்கின்றார்கள். பத்திரிகாசிரியர் என்னும் முறையில் அவர் தமிழ் நாட்டுக்கும் இந்தியாவுக்கும் உண்டாக்கிய மதிப்பு ஒப்புயர்வற்றது. சிறந்த தமிழ்ப் பத்திரிகையாகிய 'சுதேசமித்திரா' எவ்வகையிலும் சிறப்புடையதாகக் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளுக்குரிய மதிப்பை அதற்கு உண்டாக்கிய பெருமை அவருக்குரியதாகும். தமிழ்நாட்டார் தங்களுடைய ராஜ்ய ஞானத்தையும் சிறந்தேச விஷயஞானத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டதற்கு ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் 'சுதேசமித்திரன்' வாயிலாகச் செய்த பெருமுயற்சிகள் முக்கிய காரணமாகும் என்பதை யாரும் மறக்க முடியாது. 'ஹிந்து' பத்திரிகையை உலகிலேயே சிறந்த பத்திரிகைகளுள் ஒன்றாக ஆக்கிய பெருமையும் அவரைச் சார்ந்ததேயாகும். மேனுட்டுப்பத்திரிகைகளும் பேரறிஞர்களும் அவரைப் பாராட்டிக் கூறிய உரைகளைப்பார்த்தால் இது நன்றாக விளங்கும். 'ஹிந்து' வின் ஆசிரியராக இருந்தாலும் 'சுதேசமித்திர' வின் வளர்ச்சியிலும் சிறப்பிலும் அவருக்குக் கவனமும் தொடர்பும் இருந்துவந்தன.

அவருக்குச் சங்கீதத்தில் மிக்க பிரியம் உண்டு. எங்கெங்கே கலைத்திறம் விளங்குகின்றதோ அங்கங்கே அவருடைய ஆதரவும் இருந்து வந்தது. நிதானமான குணமும், ஆழ்ந்த ஆறிவும் உடைய அவருடைய முயற்சிகள் தமிழ் நாட்டின் சரித்திரத்தில் ஒரு சிறந்த விளக்கத்தை உண்டுபண்ணின. பகைஞரும் வியக்கும் அவருடைய அறிவாற்றலும், பொறுமையோடு உழைக்கும் திறனும் என்றென்றும் புகழப்பெறும் என்பதில் ஐயமே இல்லை.

பூகம்பம்

ஐனவரிமாதம் 15-ஆம் தேதி அன்று பீறார்மாகாணம் ஒருபெரிய வீழ்ச்சியை அடைந்தது. மனிதன், விலக்கு, வீடு, நிலம் எல்லாம் ஒருங்கே பஞ்சாயிந்தமாக்கப் பட்டன. அன்று நிகழ்ந்த பூகம்பத்தைப் போலப் பயங்கரமானது இதுவரையில் ஏற்பட்டதில்லையாம். மனிதர்களுக்கு உண்டாகும் தன்பத்தின் உச்சஸ்தானத்தை அறியவிரும்புபவர்கள் பீறாணைப் பார்க்கலாம். 'ஹிந்து உணர்ச்சி என்பது இத்தகையது' என்

பதை அறியாதவர்கள் அந்த மாகாணத்தைச் சிறிது நீனைத்துப் பார்க்கட்டும்; அவர்கள் மனம் அவர்களுையறியாமலே கசியும்.

அப்பா! எவ்வளவு பயங்கரம்! பூமி நடுங்கியதனால் விளைந்த துன்பம் களைக் கேட்கும்போதே மது உடம்பு நடுங்குகின்றது. ஏறக்குறைய 140-மைல் நீளமும் 100-மைல் அகலமும் உள்ள பிரதேசம் இப்பொழுது அலங்கோலமாகக் கிடக்கிறது. மாடமானிகை கூடகோபுரங்களுள்ள நகரங்கள் பிணம் புதைந்து அழுகும் குட்டிச் சுவர்கள் நிறைந்த பாழ் வெளியாகிவிட்டன. ஆறுகள் மேடிட்டுப்போயின. நிலங்கள் மணற்காடாயின. மேடு பள்ளமாகவும், பள்ளம் மேடாகவும் ஆகிவிட்டன. ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் ஒரேநாளில் உயிர்நீத்தனர். போனவர்கள் போக எஞ்சிநின்றவர்கள் இருக்க இடமின்றிக் குடிக்கக் கூழின்றித் திண்டாடுகின்றார்கள். பூகம்பம் எவ்வாறு ஏற்பட்டதென்றும் அதற்குக் காரணங்கள் இன்னவென்றும் சில அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து சொல்லிவருகிறார்கள்.

பூகம்பத்தால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை நீக்கும் முயற்சியில் தேசத்தலைவர்களும் மேன்மைதங்கிய ராஜப்பிரதிநிதியவர்களும் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். ராஜப்பிரதிநிதி யவர்களுடைய முயற்சியால் ஒரு நிதி சேகரிக்கப்பட்டு வருகிறது. பாபுராஜேந்திரப்பிரசாத் அவர்கள் ஒருநிதி திரட்டிவருகின்றனர். சென்னையில் மே. த. கவனர் அவர்களும், ஹிந்து, பத்திரிகையின் சொந்தக்காரர்களும் நிதிகள் சேகரித்து வருகின்றனர். நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் தம் தம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்யவேண்டிவது கடமை.

இவ்வளவு பணம்தான் வேண்டும் என்ற வரையறைக்கு இடமில்லை. சேதமடைந்த இடங்களைப் பழையவளம் அடையச் செய்வதென்பது இயலாது. 'மனிதனுடைய முயற்சியால் செய்யத்தக்கதைச் செய்யவேண்டும். சகோதரமாக்கள் துன்புறுகையில் அவர்கள் துன்பத்தைப் போக்குவதினும் சிறந்த தர்மம் வேறொன்றில்லை. நிதியிருத்தவர் பொற்குவைகளையும் நிதி குறைந்தவர் காசுகளையும் கொடுத்து உதவவேண்டிய சமயம் வந்திருக்கிறது.

அப்பாஸ் தயாப்ஜி

கூர்ஜா முஸ்லிம் பெரியார்களுள் ஒருவரும், பரோடாவில் பிரதம நீதிபதியாயிருந்து உபகாரச்சம்பளம் பெற்றவரும், சட்டமறுப்பியக்கத்திற் சேர்ந்து சிறைபுகுந்தவருமாகிய ஜனப் அப்பாஸ் தயாப்ஜி என்னும் தேசபக்தருக்கு 1-2-34 அன்று 80-ஆவதுவருஷ நிறைவுக்கொண்டாட்டம் ஈடை பெற்றது. தளர்ந்தவுடலும் தளராஉள்ளமும் உடைய அவர் தமது முதிர்ந்த பருவத்திலும் இளமை விளங்கும் உள்ளத்தோடு தேசசேவையில் ஆர்வத்துடன் இருக்கிறார். அவர் நாட்டினருக்கு விடுத்தசெய்தியிலுள்ள சில வாக்கியங்கள் வருமாறு:

“நாம் இழந்திருந்த ஆண்மைத்தனத்தை மீண்டும் அடைந்தவிட்டோம்; தேசிய உணர்ச்சியை. நாம் பெற்றவிட்டோம்.....நாம், ஏன் இன்னும்

அவசம்பிக்கையோடிருக்கவேண்டும்?.....ம்முன் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்; சமூகவாழ்வு தாய்மையாகும்படி செய்பவேண்டும். உள்ளத்தில் உறுதிவேண்டும்; ஆற்றலைப்பெறவேண்டும். பொருளுரிமையும் கல்வி யுரிமையும் மீண்டும் பெறவேண்டும்.”

கிறித்தாந்தவின் ஆண்மையையும் தாகத்தையும் இந்த மொழிகள் வெளியிடுகின்றனவல்லவா?

விஞ்ஞானசாஸ்திரமும் இந்தியர் வழக்கங்களும்

இந்தியர்களுடைய ஆசா அனுஷ்டானங்கள் தேச ஆரோக்கியத்தையும் சமூகவாழ்வையும் அனுசரித்து ஏற்பட்டன என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் இக்காலத்தில் நிரூபித்து வருகிறார்கள். ப்ரீ பூரி சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் மதுரையில் செய்தபிரங்கத்தின் சாரத்தை ‘பூரியந்ரிம்’ (25-1-34) வெளியிட்டிருக்கிறது. அதிலுள்ள சில செய்திகள் வறுமாறு:—

நம் தேசத்தில் சுலபமாகவே அறிந்து அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கிற அநேக அம்சங்களுண்டு. மேல்நாட்டார் வெருகாலம் ஆராய்ந்து ஸயன்ஸ் முலமாக வெளிக்காட்டுகிறார்கள் என்று அவர்களிடம் கௌரவத்தைப் பாராட்டி, எம்முடைய பெருமையை உணராமல், அவர்கள் முலமாக வெளிப்பட்டால் பிறகு உணர்கிறோம். இவ்விஷயத்தைச் சற்று ஆராய்வோம்:

நாம்புலம்

கிரிஸ்டியன் காலேஜ் பிரபஸர் ஹெண்டர்ஸன், இதன் தத்துவத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறாராம். அதாவது வெற்றிலையின் அடிக்காம்பிலும் நரம்புகளிலும் விஷம் இருக்கிறதென்றும் அதைக்கிள்ளி எறிந்து விட்டு உபயோகிக்க வேண்டுமென்றும் நிரூபித்திருக்கிறாராம். இதைக்கேட்டு ஸந்தோஷிக்கிறோம். எமததேசத்தக் குழந்தைகள் கூடக் காம்புகளைக் கிள்ளி விட்டு தனியையும் கிள்ளி எறிந்து ஸாராம்சத்தையே உபயோகிக்க வேண்டுமென்பதை அறிவார்கள். இது வெரு காலமாக அனுஷ்டானத்தில் இருப்பதைப் புதிதாகத் தெரிந்துகொண்டதாகச் சொல்ல இடமே கிடையாது. எமது ஸுதன தர்மானுஷ்டான முறைகளில் எதை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒவ்வொன்றிலும் தர்ம ஸூக்ஷ்மங்கள் அனுஷ்டானத்திலேயே இருக்கின்றன.

சங்காஜலம்

பிரின்ஸிபல் ரிச்சர்ட்ஸன் என்பவர், எமது பரத கண்டத்தில் உள்ள தீர்த்தங்களின் தத்துவத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்.

‘பாதகண்டத்திலுள்ள எல்லாத் தீர்த்தங்களைக் காட்டிலும், கங்கா ஜலத்தில் விசேஷ மகிமை இருக்கிறது. மற்றைய தீர்த்தங்களில் உள்ள லிஷக் கிருமிகளால் காலரா முதலான வியாதிகள் ஏற்படுகின்றன. கங்காதீர்த்த பானத்தால் உண்டாகிறதில்லை. அது மாத்திரமல்ல; அந்த கங்கை ஜலத்தில் சாக்கடை ஜலம் விழுந்தாலும் அதுவும் தோஷங்கள் நீங்கி ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கிறது. இம்மாதிரி தீர்த்தங்களை பரிசோதித்துப் பார்த்தால் ஒவ்வொரு தீர்த்தத்திலும் அநேக தத்துவங்களை அறியலாம். பாத நாட்டுக் கிருஹஸ்தர்கள் வஸ்திரத்தை பஞ்சகச்சம் என்ற ரீதியில் கட்டிக்கொள் கொள்ளுகிறார்கள். அதிலும் தத்துவம் இருக்க வேண்டுமென்று உணர்ந்து, நானும் அதேமாதிரி உடை உடுத்து மனத்தில் உள்ள தமோகுணங்கள் நீங்கி நிர்மலமானேன்’ என்று கூறுகிறார். அவருடைய வார்த்தையை ஸயன்ஸ் மூலமாய்க் கண்டுபிடித்ததாகச் சொன்னதைக் கொண்டாடுகிறோம். இதுவும் நமது அனுபவத்திற்கு வந்தவிஷயம்.

புடலங்காய்

ஹெண்டர்ஸன் என்பவர் கண்டுபிடித்த விஷயமாவது: ‘புடலங்காயில் ஒருவிதமான விஷமுண்டு. சேர்ந்தாற்போல் இருபது வருஷம் அது உபயோகிக்கப்பட்டால் ஆயுளுக்கு அபாயம் ஏற்படுகிறது. அந்தக் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்காக அதைச் சாப்பிட்ட சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு 1-30 மணி நேரம் யோகத்திலிருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் அக் காயின் விஷாம்சம் சதைகளில் சேர்ந்து காலக் கிரமத்தில் மாணமுண்டாக்கும். யோகாப்பியாசத்தால் பல கஷ்டங்களைப் போக்கலாம்’ என்கிறார். இந்த யோகாப்பியாஸத்தின் மஹிமை நமது தேசத்தில்தான் தக்க ஆதாரங்க ளோடு விளங்குகிறது என்பதை நாம் எடுத்து உரைக்கவேண்டிய அவசியமில்லை.

கிரஹத் தூண்களின் அமைப்பு

நமது தேசத்தில் பிராசீனமான கட்டடங்கள் ஆச்சர்யமான ரீதியில் அமைந்துள்ளன. அவைகளில் அநேகங்கள் பாழ்ப்பட்டிருந்த போதிலும் இன்றைக்கும் எந்நாட்டினரும் ஆச்சர்யப்படும்படி சில காணப்படுகின்றன. விஜயநகரத்தில் மந்திரியாயிருந்த வித்தியாரண்யர் என்ற மஹான் கிருஹஸ்தாசிரமத்தை ரகித்துத் தர்மமுறையாகக் குடிசையும் ரகித்துப் பிறகு ஸன்னியாஸம் பெற்றுச் சிருங்ககிரியில் வஸித்தனர். அங்கே உள்ள மடத்தில் ஒரு கட்டடமுண்டு. அதில் ஒன்பது தூண்களும் மூன்று வாசற்படி களும் உண்டு. அத் தூண்களுக்கு மேல் விருஷபம் முதலான ராசிப்பெயர்களிடப் பட்டிருக்கின்றன. எந்த ராசியில் சூர்யன் பிரவேசிக்கிறானோ அந்தராசித் தூண்களில்தான் அந்த அந்த மாஸத்துக் கிரணங்கள் படுகின்றன என்பதை ஓர் ஐரோப்பியர் கண்டு புகழ்ந்திருக்கிறார். இதே மாதிரி அநேக ஆச்சர்யங்கள் நமது நாட்டிலுண்டு.

மின்சார சக்தி

அநேக ஆயிரவருடங்களுக்குமுன் ராஜதண்டனைக்குட்பட்டும் பம்பாய் லிருந்து வெளியேறின சித்பாவனர்கள் என்ற இரு பிராமணர்கள் எகிப்து தேசஞ் சென்றார்கள். அவர்கள் அங்குள்ளவர்களுக்கு மின்சாரத்தைப் பற்றியும் மின்சார பலம் செய்யும் விதத்தைப்பற்றியும் உபதேசித்திருக்கிறார்கள். அதனால் எமது தேசத்தில் எத்தனையோ வருஷங்களுக்குமுன் மின்சார சக்தி உபயோகப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது. இதேபோலச் சித்திரா சாஸ்திரங்களிலும் முன்காலத்தில் தேர்ச்சியடைந்த பலர் இருந்திருக்கின்றனர். விரீதவில் மஹேஞ்சதாரி முதலிய பல இடங்களில் தோண்டி எடுக்கப்படுகின்ற சிற்பியிப்பங்களிலிருந்து பாரத நாட்டாரின் குணம் கன்கு புலப்படுகிறது.

மந்திர சக்தி

ஓர் ஐரோப்பியர் பாரததேசத்தில் மந்திர சாஸ்திரம் இருக்கிறது என்று தெரிந்து அதைத் தெளிவாக விசாரிக்க இங்காடு வந்தார். யாரும் மந்திர ஈழல்லயத்தைச் சொல்லவில்லை. கடைசியில் ஒருவர் கோபாலமந்திரத்தைச் சொன்னாராம். அந்த ஐரோப்பியர் அதன் முறைகளைக் கேட்டறிந்து லண்டன் நகர்சென்று எலெக்ட்ரிசியில் ஒரு சாக்குக் கட்டியை ஒரு கம்பி வழியாகக் கறுப்புப் போர்ட்டில் பரிம்படி செய்து அம்மந்திரத்தை ஆயிரத்தெட்டு தாம் ஆலிருத்தி செய்தாராம். அப்போது இருபக்கங்களிலும் பசுக்களோடும் கோபிகளோடும், கோபாலகிருஷ்ண மூர்த்தியின் பிம்பம் விழுந்ததாம். பிறகு ஆச்சர்யப்பட்டு வேதமந்திரத்திற்குச் சக்தி உண்டென்று நிச்சயங்கொண்டு வேத மந்திரவர்களைத் தேடினாராம். அப்போது அமெரிக்காவில் பாரதநாட்டிலிருந்து சென்ற ஒரு சாமவேதி பிராம்மணனைக் கண்டு அழைத்து வேதம் சொல்லச் சொன்னாராம். அவர் எல்லாம் மறந்தவர்; ஆனதால் சொல்லத் தணியவில்லை; கடைசியில் அவருடைய நிர்ப்பந்தத்தால்,

‘காசிகா புராதிசாத காலபராவம் பஜே’

என்று நான்காவது பாதமடங்கிய ச்லோகத்தை சொன்னாராம். உடனே முன்போல் அந்தச் சாக்குக்கட்டி, காசியில் விளக்கும் பைரவமூர்த்தியை எழுந்திரும். பிறகு சப்தங்களுக்குச் சக்தியுண்டென்றும் அதனால்தான் பாரததேசத்துப் பிராம்மணர்கள் வேதமந்திரத்தால் எவ்வப்பமான காரியங்களில் காலத்தைக் கழிக்காமல் அத்யாத்மோக்கதிக்கேற்றவாறு மந்திரங்களை ஜபிக்கிறார்களென்றும் சொல்லுகிறார்.

புதிய முறைச் சுயபோதலு வாசகம் பாலர் வகுப்பு: [மதரை ஜில்லா போதலு முறைத் தலைவராக இருக்கும் ஆர். எம். சவுத்ர் அவர்கள் எழுதியது. கிடைக்குமிடம்: இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன், புத்தக வியாபாரி, புது மண்டபம், மதுரை.]

வலிய அழ அழப் புகட்டிய உணவானது எப்படி ஒரு குழந்தையின் உடலில் கலந்து அதன் உதிர்த்தில் ஊறுதோ, அது போலவே வலிய அழ அழத் திணித்த படிப்பும் ஒரு குழந்தையின் நெஞ்சில் படிந்து அதன் புத்தியில் ஓட்டாது. பல பேர்கள் நிறைந்த ஒரு வகுப்பில் உபாத்தியாயருடைய குரலுக்கு அஞ்சியும், அவருடைய பிரம்பைக் கண்டு நடுங்கியும், அவருடைய பரிகாசத்தக்குப் பயந்தும் கல்வி கற்கும் மாணவர்களுடைய மனத்தில் தங்குவது கல்வியல்ல; படிப்பின்மேலும் படிப்பிப்போர் மேலும் ஒரு வகை வெறுப்பே. ஆதலால் இம் முறை சரியான முறை அல்ல என்று கண்டுகொண்ட பெற்றிவாளர் பலர், 'குழந்தைகள் ஆசையுடன் பள்ளிக்கூடம் போகவேண்டும்; விருப்பத்தடன் அங்கே விளையாட்டாகவே கல்வியைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்; தம் இஷ்டம் போல் நிர்ப்பந்தம் யாதும் இன்றித் தாமதமாகவே கற்றுக் கொண்ட படிப்புத் தான் உயர்ந்த படிப்பு. அதுதான் மேன்மேலும் கற்றறிய வேண்டிய விஷயங்களுக்கும் சரியான அஸ்திவாரமாக இருக்கும். அப்பொழுதுதான் குழந்தைகளுக்கும் படிப்பதில் ஓர் உற்சாகமும் ஊக்கமும் உண்டாகும்' என்று புதியபுதிய போதலு முறைகளைக் குழந்தைகளுக்கு அமைத்துக் கொடுத்து வருகிறார்கள்.

இன்று பச்சைக் குழந்தைகளாயிருப்போர்களே வரப்போகும் ஒரு காலத்திலே ராஜ்ய நிர்வாகிகளாக இருக்கப்போகிறவர்கள்; அவர்களே நற் பிரஜைகளாகவும் இருக்கவேண்டியவர்கள். மேன்மையுற்ற பிற நாட்டினர்கள் இதை உணர்ந்து குழந்தைகளைப் பெரிதும் பாராட்டி, அவர்களுக்குரிய அழகான புத்தகங்களை இயற்றுகிறார்கள்; சித்திரங்களை வரைகிறார்கள்; கவிதைச் செய்கிறார்கள்; அவர்களை மகிழ்விக்கிறார்கள்.

இத்தகைய இயக்கமானது அலை அலையாக நாலாபக்கமும் பரவி வரும்போது நமது நாட்டிலும் அதை ஒரு சிறு அளவிலே நாமும் உணருகிறோம். நம் நாட்டிலும் குழந்தைகள் இன்புறவேண்டுமென்று கருதிய பல அறிஞர்கள் புதிய முறையில் பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். அழகான படங்களோடு கூடிய கதைப்புத்தகங்களையும் வாசகப் புத்தகங்களையும் இயற்றுகிறார்கள். குழந்தை உலகத்தையும் ஒரு ரம்மியமான இடமாக அமைக்க முயலுகிறார்கள். இவ்வாறு முயன்று வருபவர்களுள் ஸ்ரீ ஆர். எம். சவுத்ர் அவர்களும் ஒருவர்.

அவர் இயற்றியுள்ள இப் புதிய வாசகமானது வீசித்திரமாயுள்ளது. பாலர் வகுப்பை அவர் ஆறு படிக்காகப் பிரித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒவ்வொரு படிக்கும் ஏற்றபடி தமிழ் வார்த்தைகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் காட்டு அளவுள்ள ஒவ்வொரு செட்டிக்காகித்தத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. காட்டில் ஒரு பக்கம் வார்த்தை, மறுபக்கம் அதற்கு வரிய படம்: இப்படிப்பட்ட, வெவ்வேறையுள்ள ஐந்து காட்டுகளை ஒரு கவரில் வைத்திருக்கிறார். இந்த மாதிரி, முதல் படியிலே காண்கு கவர்கள்: அதாவது இருபது காட்டுகள் இருக்கின்றன. அவற்றைக் குழந்தை கையில் வைத்துக் கொண்டு தானாகவே புரட்டிப் புரட்டிக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதன் பிறகு முதல் படியிலே படிப்பதற்கென்று குழந்தைகள் கற்றுக் கொண்ட வார்த்தைகளுள் இரண்டு அல்லது மூன்று வார்த்தைகளைச் சேர்த்துச் சேர்த்த வாக்சியங்கள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாக்சியங்கள் தனிக் காகிதங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒவ்வொன்றின் பொருளையும் குழந்தைகள் தெரிந்து கொள்ளும் படி படங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மாதிரியாகக் குழந்தையானது படிப்படியாகப் படித்துக் கொண்டே போய்ச் சிறு கதையைப் படிக்கும் அளவு வரையில் இவ்வாசகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல் படிக்கு ஏற்ற வண்ணம் பெரிய எழுத்துக்களிலும் பின்பு வரவாச் சிறிய எழுத்துக்களிலும் படங்கள் உள்ளன.

குழந்தைகள் முகமலர்ச்சியுடன் உற்சாகமாய்ப்படிக்கவும், உபாத்தியாயிகள் கோபமும் சலிப்புமில்லாமல் கற்றுக்கொடுக்கவும் இவ்வாசகமானது மிகவும் பிரயோசனமுள்ளதாயிருக்கும். தமிழ் காட்டுக் குழந்தையுலகத்தின் கன்றியானது ஸ்ரீ. ஆர். எம். சவுத்ர் அவர்களுக்குப் பேரளவில் உரித்தாக இருக்கின்றது.

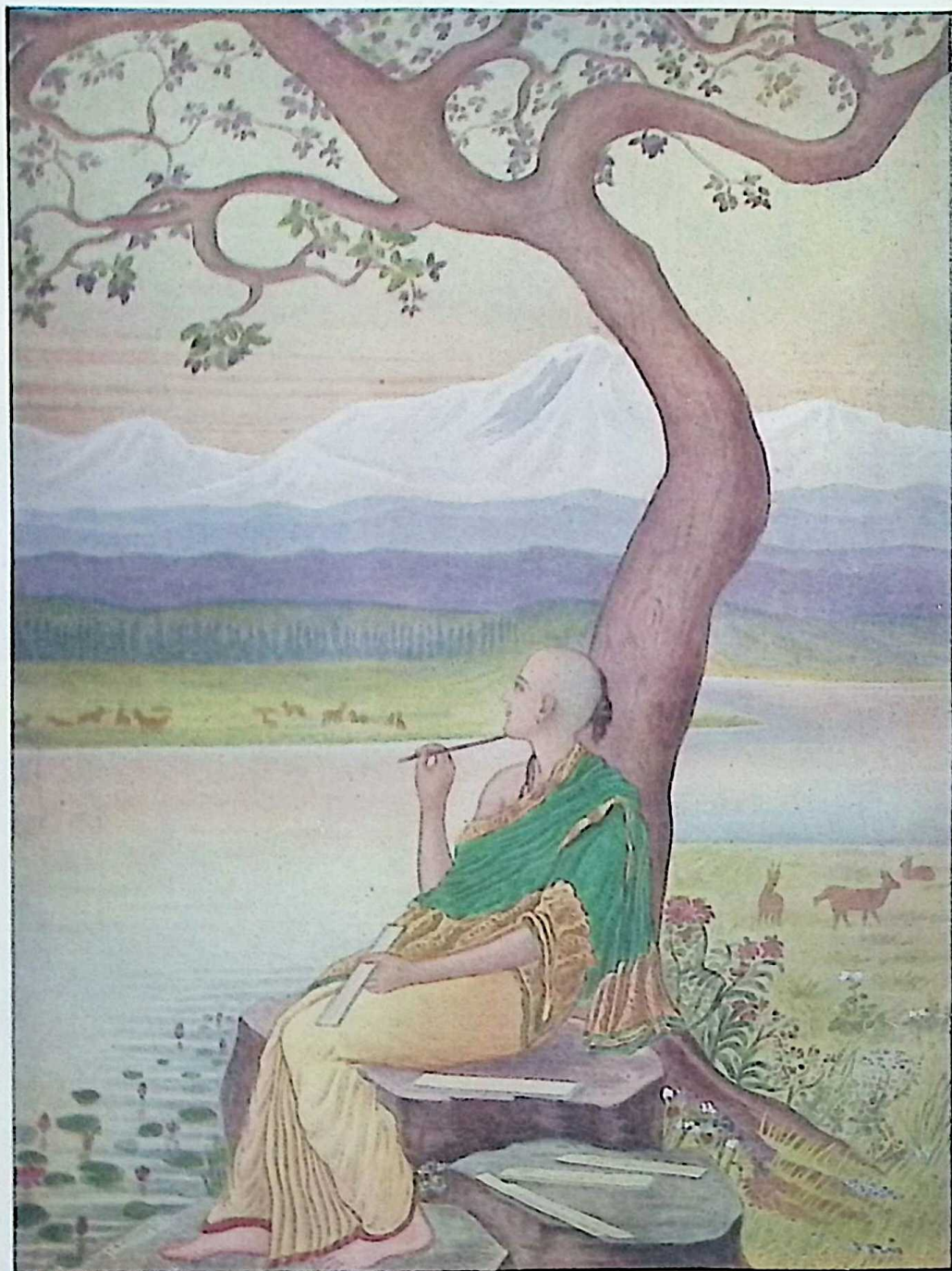
பெ. நா. அப்புஸ்வாமி.

குமார விகடன்—போங்கல்யலர்: [குமார விகடன் ஆபீஸ், காஞ்சி புரம்; விலை அனா 4.]

இந்த மலரில் பல சிறுகதைகளும் இனிய கட்டுரைகளும் கவிதகளும் காணப்படுகின்றன. காளிதாசன் பொங்கலைப் பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரை பல செய்திகளைச் சுவையுள்ளனடையில் கூறுவதாக அமைந்திருக்கிறது. கதைகள் பலவகை ரஸங்களையும் வெளியிடுகின்றன. 'அதிர்ஷ்ட சக்கரம்' என்ற கதையைச் சிறப்புகைய தொன்றாகக் கூறலாம்.

ஸம்ஸ்கிருத—தமிழ் அகராதி: [ஸ்ரீமான் கே. ஈ. வேங்கடேச சர்மா இயற்றியது; கிடைக்குமிடம்: கேமம் ஈ. துரைலாமி ஐயங்கார், குத்தம் பாக்கம் போஸ்ட், செங்கற்பட்டு ஜில்லா; விலை ரூ. 2, அனா 8.]

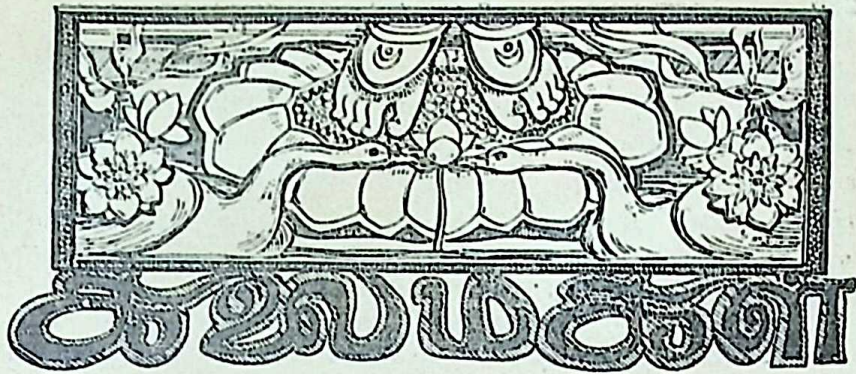
தேவநாகா அகராதித் தில் ஸம்ஸ்கருத பதங்களும் தமிழில் அவற்றின் பொருளும் இப்புஸ்தகத்தில் அடக்கியுள்ளன. சிறப்பாகத் தமிழ்காட்டுப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஸம்ஸ்கருதத்தைப் பயிலும் மாணாக்கர்களுக்கும் பொது வாச ஸம்ஸ்கருத துல்களைப் படிக்க விரும்புபவர்களுக்கும் இது பயன்படும். இவ்வகாதியில் சில சொற்களுக்கு இலக்கணக் குறிப்புக்களும் சிலவற்றிற்கு வேதமுதலியவற்றிலிருந்து பிரயோகங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்தப் புத்தகையான முயற்சியைத் தமிழ்காட்டார் ஆதரிப்பது அவசியமென்று கருதுகிறோம்.

மகாகவி காளிதாசர்.

எல். கிருஷ்ணதாஸ், பி.எ., பி.எல்., எழுதியது.

[By the Courtesy of the Editor of the Journal of Oriental Research.]

மகா வைத்தியநாதையர்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

3

மகா வைத்தியநாதையர் இளமையிலிருந்தே சிவபக்திவாய்ந்த வராக விளங்கினார்; தம்முடைய தந்தையாரிடம் பஞ்சாட்சர உப தேசம் பெற்றுக் கொண்டார்; பெரியபுராணத்தைப்படித்து நாயன் மார்களுடைய இயல்புகளை அறிந்து உருகுதலும், சிவபிரானுடைய பேரருளை நினைந்து நினைந்து இன்புறுதலும் தேவார திருவாசகங் களை இசையுடன் ஒதி மகிழ்ந்து பிறரை மகிழ்வித்தலும் ஆகிய செயல்கள் அவர்பால் மேன்மேலும் வளர்ச்சியுற்றுவந்தன. அந் திவர்கிரமியும் சூத ஸம்ஹிதை முதலியவற்றைப் பிரசங்கம் செய்து யாவருக்கும் சிவபக்தியை வளரச் செய்தவரும் ஏகருத்திராட்சதார னாம் செய்து கொள்ளும் வழக்கத்தைப் பலர்பால் உண்டாக்கிய வரும் ஆகிய கோடக நல்லூர்¹ சுந்தரஸ்வாமிகள் என்பவரிடம் வேறு சில மந்திரோபதேசம் பெற்றனர்; அன்றியும் வடமொழி நூல்களை அவரிடம் பாடங்கேட்டனர். வடமொழிச் சைவநூல்களில் நல்ல அறிவுடையவராகிய அவர்பால், சதுர்வேத தாத்பர்ய சங்கிரகம், சிவதத்வவிவேகம், ஸ்மார்த்தம், சூதஸம்ஹிதை முதலிய நூல்களையும் தேர்ந்து தெளிந்தனர். பின்பு பழமாநகரி சுந்தரசாஸ்திரிகள், திருவை யாறு பாலகிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் முதலிய வடமொழி வித்துவான்க ளிடமும் பல சைவநூல்களைப் பாடங்கேட்டார். அதனால் வட மொழி நூல்களிலும் சைவ சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் மகா வைத்தியநாதையர் நல்ல பயிற்சியை அடைந்தனர். தமிழ், வட மொழி, ஸங்கீதம் என்பவற்றில் தாம் அடைந்திருந்த பயிற்சியினால்

1. இவர் 'மனோன்மனியம்' என்னும் நூலின் ஆசிரியராகிய திருவனந்த புரம் சுந்தரம்பிள்ளை முதலியவர்களின் குரு ஆவர்.

அவர் சிவகதைகளைப் பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கினார்; உண்மைச் சிவபத்தி அமைந்த உள்ளமும், எதையும் இனிமையாக எடுத்துக்கூறி விளக்கும் சொல்வன்மையும், யாவரையும் மகிழ்விக்கும் இன்னிசையாற்றலும், கல்லறிவும் ஒருங்குவாய்ந்த அவருடைய சிவகதாப் பிரசங்கத்தின் இனிமை யாவர்மனத்தையும் கவர்ந்தது. தமிழ் நாட்டார் அவருடைய ஸங்கீதத்தோடு சிவகதையையும் கேட்டு அதுபவித்து மகிழ்ந்தனர்.

மகாவைத்தியநாதையர், தமக்குப் பட்டம் வழங்கித் தம் முடைய புதற்பாஷும்படி செய்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர்பால் மிக்க நன்றியறிவுடையவராகி, அவர் எப்பொழுது அழைத்தாலும் உடனே விரும்பிச் சென்று தமது ஸங்கீதத்தாலும் சிவகதாப் பிரசங்கத்தாலும் அவரை மகிழ்வித்து வந்தார்; தேசிகரும் மேன்மேலும் மகாவைத்தியநாதையரைப் பல வகையிலும் ஆதரித்து வந்தனர்.

ஒருசமயம், தேசிகர் கல்லிடைக் குறிச்சியிலிருந்து திருவாவடு துறைக்கு விஜயம் செய்தபொழுது, மகாவைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாகும் தேசிகருடைய விருப்பத்தின்படி அவருடன் வந்தனர். அப்பொழுது இடையிடையே உள்ள ஊர்களில் இருந்த அன்பர்களால் தேசிகருக்குப் பலவகைச் சிறப்புக்கள் செய்யப்பட்டன. அங்கங்கே மகா வைத்தியநாதையருடைய ஸங்கீத வினிகைகளும் நடைபெற்றன. அவ்வப்பொழுது சுப்பிரமணிய தேசிகர் சால்வை, பொற்காப்பு, பொற்சங்கிலிகள், கடுக்கன், சிறிய ருத்திராட்சங்களைப் பொற்கம்பியில் கோத்த சரங்கள் ஐந்தடங்கிய மாலை முதலியவற்றை அவருக்கும் அவர் தமையனருக்கும் வழங்கினர்.

தேசிகர் திருவாவடுதுறைக்கு அருகில் மேற்கேயுள்ள நாரசின்கன் பேட்டை மடத்தில் வந்து தங்கினர். அப்போது திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர் முதலிய இடங்களிலிருந்து பலர் வந்து பார்த்துச் சென்றார்கள். சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய வடமொழி யாசிரியர்களுள் முக்கியமானவரும், அவருக்கு வடமொழி நூல்கள் பலவற்றின் நயங்களை எடுத்துக்காட்டியவரும், புதுக்கோட்டை இராசாங்க வக்கீலாக இருந்தவருமாகிய தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் என்பவர் அங்ஙனம் வந்தவர்களுள் ஒருவர். அவரிடம் தேசிகருக்கு மிக்க அன்புண்டு. மகா வைத்தியநாதையர் சுப்பிரமணிய தேசிகரால் பலவகையான மரியாதைகளைப் பெற்றிருத்தலையும் தேசிகர் அவரை மிக ஆதரித்து அருகில் இருக்கும்படிச் செய்திருப்பதையும் சாஸ்திரிகள் கேட்டிருந்தனர். அவர் ஸங்கீதப்

பயிற்சியும் உடையவர். வீணை வாசித்தலிலும் இனிமையாகப் பாடுதலிலும் வல்லவர். அவர் சுப்பிரமணிய தேசிகரைப் பார்த்த பொழுது அங்கே உடனிருந்த மகாவைத்தியநாதையரும் அவருடைய தமையனாரும் பலவகையான ஆபரண அலங்காரத்துடன் அருகில் இருத்தலைக் கண்டனர். சாதாரியமாகவும் மிக்க தைரியமாகவும் பேசுவதில் வல்லவராகிய தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் தேசிகரிடம் ஒரு தேங்காய் அளிக்கும்பொழுது வழக்கப்படி ஒரு சுலோகம் சொன்னார். அன்று அவர் கூறிய சுலோகம் அவருடைய உட்கருத்தை வெளிப்படுத்தியது. அவர் சொன்ன சுலோகம் குவலயானந்தமென்னும் அலங்கார சாஸ்திரத்தில் உள்ளது; 1“முன்பு நாம் இருவரும் ஒருயிர் ஈருடலாகப் பயின்றோம்; பின்பு பிரியன் பிரியை என்னும் முறையில் இருந்தோம்; இப்பொழுது கணவன் மனைவி என ஆனோம். இனி, சில நாட்களில் எங்ஙனம் ஆவோமோ!” என்று ஒரு தலைவி தலைவனை நோக்கிக் கூறுவதாக அமைந்தது அது. வரவர அன்பு குறைவதை அச்சுலோகம் சுட்டுகிறது. அதனைக்கேட்டு, குறிப்பறிவதில் வல்லவராகிய ஸ்ரீசுப்பிரமணிய தேசிகர் புன்னகை கொண்டு சாஸ்திரிகளை நோக்கி, “சாஸ்திரிகள் மகாவைத்தியநாதையருக்கு நாம் செய்யும் மரியாதைகளை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சுலோகத்தை இப்பொழுது சொன்னதாகத் தோற்றுகிறது” என்றார்.

1. குவலயானந்தத்தில் பரியாய மென்னும் அலங்காரத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட சுலோகமே இங்கே குறிப்பிக்கப்பட்டது; அது வருமாறு:

ஸாராஹ-உடிஸாகம் ப்ரயஸிவிவிநா தநுநியம்
ததொ நு³ கூ³வெ³தாநயவயிவிஹதாஸா³வியதரோ³ |
ஹதாநீ³ நாயஸம் வயிவி கவகு³ கிவிவரம்
ஹதாநா³ ப்ராணாநா³ கூ³லிஸகிநாநா³ மவதிடி³ ||

அதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு:

(உட்டளைக் கலித்துறை)

“முன்னு ளிருவர்க்கும் யாக்கையென் றாக

முயங்கினமால்

பின்னாட் பிரியன் பிரியையென் றாயினம்

பேசலுறும்

இந்நாட் கணவன் மனைவியென் றாயினம்

எண்ணினினிச்

சின்னா³னி லெப்படி யோமன்ன நீயிக்குச்

செப்புகவே.” (பாலபோத இலக்கணம்—அணியிலக்கணம்.)

சாஸ்திரிகள்: ஆமாம்! இவ்வளவு சிறிய பிராயத்தினராகிய இவரிடம் அளவற்ற பிரியம் கொண்டிருப்பதை அறிந்து, 'எங்கே ஸந்திதானம் நம்மை அலட்சியம் செய்யக்கூடுமோ!' என்ற எண்ணம் உண்டாகிவிட்டது.

சுப்பிர: ஒருகாலும் இல்லை. இவ்வளவு காலம் தங்கனிடத்தில் இருந்த அபிமானம் இனிமேற் குறைவதற்கு நியாயமேயில்லை. இங்ஙனம் நாம் செய்வதற்குக் காரணம் தாங்களே. தங்களுடைய ஸல்லாபத்திலேதான் வித்துவான்களுடைய தாரதமயத்தை அறிந்து, கொடுக்கும் வழக்கம் நமக்கு ஏற்பட்டது. வித்துவான்களுடைய சாமர்த்தியத்தை அறிந்து ஆதரிப்பது நமது கடமையல்லவா? பாராட்டுபவர்கள் இருந்தால்தானே கல்விமான்கள் கல்வியில் வளர்ச்சியடைவார்கள்? தாங்கள் இவருடைய ஆற்றலை அறிந்தால் இங்ஙனம் சொல்லாட்டிங்களென்று எண்ணுகிறோம்.

சாஸ்திரிகள்: ஸந்திதானம் சொல்வது வாஸ்தவமாக இருந்தாலும் பிராயத்தில் முத்த என்னைப் போன்றவர்களுக்கு மனத்தில் கிறிது வித்தியாசமான எண்ணம் தோற்றுவது ஸ்வபாவந்தான்.

உடனே தேசிகர், மகாவைத்தியநாதையரை நோக்கி அப்பைய தீட்சிதர் இயற்றிய சில சுலோகங்களை இசையுடன் சொல்லச் செய்தனர்; பின்பு சூதகம்ஹிதை முதலிய நூல்களிலுள்ள சுலோகங்களையும் சொல்லும்படி விரும்பினர். அங்ஙனமே அவர் தமது இனிய இசையுடன் கலந்து சிவபக்தியை மேன்மேலும் உண்டாக்கும் ஆரிய கருத்துக்களடங்கிய சுலோகங்களைச் சொன்னார்; வடமொழி யறிவுவாய்ந்தவராதலின், எந்த எந்த இடங்களில் நிறுத்திச் சொல்லவேண்டுமோ அங்கங்கே நிறுத்திச் சொன்னார். சுலோகத்தின் கருத்து எளிதில் விளங்கும் வண்ணம் அவர் அவற்றை இசையுடன் கலந்து சொன்னபொழுது சாஸ்திரிகள் கேட்டுப் பேரானந்தமுற்று மெய்ம்மறந்தனர்; "ஹா! ஹா! இத்தகைய ஸங்கீதத்தைக் கேட்டதேயில்லை. ஸங்கீதமே பிரதானமென்று எண்ணி விஷயமே தெரியாமல் சுலோகங்களைக் கொலைபண்ணும் வித்துவான்கள் பலருடைய பாட்டைக் கேட்டு என் காது புளித்துப் போயிருந்தது. இவர் இவ்வளவு அழகாகச் சொல்வாரென்று கனவிலும் நினைக்கவில்லை. சிவபக்தி பூர்ணமாக மனத்தில் இருந்தாலொழிய இப்படிச் சொல்ல முடியாது. ஸம்ஸ்கிருத ஞானம் நன்றாக இருப்பதனால் சுலோகத்தின் அர்த்தத்தைத் தாமே அதுபவித்துச் சொல்லுகிறார்; அதனால் தான் அவை மற்றவர்களுக்கும் சுலபமாகப் புலப்பட்டு இன்பத்தை அளிக்கின்றன. சுலோகத்திலுள்ள பாவத்தை இப்படித் தெளிவாக வெளிப்படுத்தி ஏற்ற ராகத்தோடு சொல்லும் இவரைக் கந்தர்வாவ

தாராமென்றே சொல்லவேண்டும். இதற்குச் சந்தேகமே இல்லை" என்று பாராட்டினார். பின்பு மகா வைத்தியநாதையர் வேறு சில சுலோகங்களைச் சொல்லி அவற்றின் பொருளையும் கூறினார். பிறகுக்கு எளிதில் விளங்கும் வண்ணம் அழகாகச் சுலோகங்களின் கருத்தைச் சொல்வதைக் கேட்ட சாஸ்திரிகள் பின்னும் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

சுப்பிர: உண்மையான விதத்தை அறியும் ஸ்வபாவமுடைய தாங்கள் முதலில் நினைத்த அபிப்பிராயம் ஸ்திரமாக இராதென்றே எண்ணினோம். இப்பொழுது தங்களுக்கு இவருடைய சக்தி தெரிந்ததைப் பற்றிச் சந்தோஷிக்கிறோம். இவ்வளவு அருமையான சாமர்த்தியம் இவரிடம் உள்ளதென்பதை யாரும் பார்த்தவுடன் நம்பமுடியாது.

சாஸ்திரிகள், “ஸந்திதானம் செய்யும் காரியங்களெல்லாம் உசிதமானவையே என்பதை அறிந்திருந்தும் ஏதோ சொல்லிக் கேட்டேன். இவருடைய யோக்கைக்கு எவ்வளவு சிறப்புச் செய்தாலும் தரும்” என்று கூறிக் கொண்டாடினர்.

அக்காலமுதல் தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் மகாவைத்தியநாதையர் பால் மிக்க அன்பு பூண்டவரானார்.

மௌன நெறி

ஒருவர்க் கொருவர் தம்மை அறிந்தோ அறியாமலோ உதவி செய்வதும், ஒருவர்பால் ஒருவர் அன்பு காட்டுவதுமே உலகம் இயங்குவதற்குச் சிறந்த ஏதுவாகிறது. எருதின் மகிமையை உணர்வார் ஒரு சிலர்; மலைபோன்ற பாரங்கள் ஏற்றப்பட்டிருக்கும் வண்டியை, தான் எவ்வளவு தன்பமுற்றாலும், அதைப் பொறுத்துக் கொண்டு, அஃது இழுத்துச் செல்கிறது. அதைப்போலச் சிவபிரானும் கருவை உண்டு உலகேழினையும் காப்பாற்றி யிருக்கும் பெற்றியை உற்று நோக்குக.

பஞ்ச பூதங்களும் ஓசை யேதுமில்லாமல் உலகை ஈட்த்துகின்றன. சூரியன் உலகினுக்காகப் பல காரியங்கள் செய்து வரும்போது சிறிதளவேனும் ஓசையுண்டாக்குகின்றனனா என்பதைக் கவனியுங்கள். ஆகவே மௌன நெறியே சிறந்த அன்பு நெறி; மௌன நெறியே முத்தி யளிக்கும்; மௌன நெறியே இறை வழிபாட்டிற்கு முக்கியமானது. ரா. இராசவையங்கார்.

காளிதாஸர்

சித்திர விளக்கம்

கே. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர், பி.ஏ., பி.எல்.

இவ்விதழின் முகப்பில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் சித்திரம், வடமொழியில் கவிசேகரரான காளிதாஸருடைய உருவம் இன்னபடியிருக்கலாமென்று அவருடைய காவியங்களை நன்கு ரவிரித்துப் படித்த ஓர் அறிஞருடைய மனோபாவத்தில் ஏற்பட்டவாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனை எழுதியவர், ஓவியமுறையை நன்றாகப் பயின்றவர். இப்படத்தில் அம்மஹாகவி உள்ளதமும் அழகும்வாய்ந்த மலைபருகில் ஒரு மரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்துகொண்டு சுற்றியுள்ள பிரதேசத்தின் அழகில் ஈடுபட்டு மனதில் உதித்த பாவங்களைத் தம் காவியத்திற் கேற்ப ரஸமாக வெளிப்படுத்த முயலும் தோற்றத்தைக் காண்கின்றோம். காளிதாஸருடைய காவியங்களை ஆழ்ந்து படித்துணர்ந்தவர்கள் அவர் உருவம் இம்மாதிரி இருந்திருக்கலாமென்று, ஒப்புக்கொள்வார்களென்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இம் மஹாகவியையெளவனப் பருவத்தவராகக் காட்டாமல் வயது முதிர்ந்தவராக ஏன் எழுதக்கூடாதென்று சிலர் கேட்கலாம். இவர்காவியங்களைப் படித்தவருக்கு, இவர் அநேகவிஷயங்களை நன்கு ஆராய்ந்தவராகவும் லோகாநுவகங்களைத் தெரிந்து மனப்பங்குவத்தையும் நல்ல பருத்திறவையுங்கொண்ட பெரியாராகவும் தோற்றுகின்றார்; அதற்கேற்ப வயோதிகராகவே கொள்ளலாம் என்று சொல்லுவது ஒருவாறு பொருத்தமாகலாம். ஆயினும் இவருடைய காவியங்களில் இவர் வெளிப்படுத்தியுள்ள உத்ஸாக நடைபையும் உலக விஷயங்களின் அழகை ரவிரிக்கும் தன்மையையும் காவ்யத்வனியின் துட்பத்தையும் புத்திசாதுயத்தையும் கவனிக்கும்பொழுது நல்ல புத்திவேகத் தோடும் கூர்மையோடும் கூடிய வளரும் பருவத்திலுள்ள வடிவமாகவே நாம் நினைப்பது நிரம்பவும் தகுதியுடையதாகும்.

மலைகளின் அழகை இவர் அதிக சிறப்பாகத் தம் காவியங்களில் வருணித்திருக்கிறபடியால்—விசேஷமாக ஹரிமயமலையின் பெருமையைக் கொண்டாடி. யிருக்கிறபடியால்—இச்சித்திரத்தில் இவரை மலைக்கு அருகில் இருப்பவராக வைத்திருப்பது இவர் மனப்போக்கைக் குறிப்பதாகும். ரகுவமிசத்தில் ஓரிடத்தில் தலிபனைப்பற்றிச் சொல்லும்பொழுது,

‘अद्रिशोभाहियमाणनेत्रः’

என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது நந்தினி என்ற காமதேனுவை விரதமுறையில் தான் மேய்த்துக் காத்துவருங் கடமை இருக்கும் பொழுது கூட ஹரிமயமலையின் அழகினால் மனதுங் கண்ணுங் கவரப்பட்டுத் தான் இருக்கும் இடத்தைக் கூடக் கவனிக்காமல் அவ்வரசன் இருந்தான் என்று கூறுகிறார். மேலும் சாகுந்தல நாடகத்தில் துஷ்யந்த மஹாராஜன் தன் நாயகியைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் சமயத்தில் ஆற்றாமையினால் தனது சேடி எழுதிக் கொணர்ந்த சித்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்யச் சொல்லும்பொழுது, முக்கியமாக ஹரிமயமலையின் சாரலைப் படத்தில் காண்பிக்கவேண்டுமென்று உத்தரவிடுகிறான். அப்படிப்பட்ட இமயமலையின் சாரலையே தன் காதலுக்குப் பாத்திரமாயுள்ள உத்தமநாயகியாகிய சகுந்தலை இருப்பதற்குத் தகுந்த இடமாக எண்ணுகின்றான். இம்மாதிரி இன்னுஞ் சில சந்தர்ப்பங்களையும் இவர் காவியங்களில் பார்க்கலாம். இவைகளினால் இம் மகாகவி மலைப்பிரதேசங்களின் அருகில் அன்புடன் ஈடுபட்டு எவ்வளவு ஆனந்த பரவசம் அடைந்தவர் என்பதை நாம் நன்கறியலாம். ஆகையால் இந்தச் சித்திரத்தில் மலைப்பிரதேசத்தை நிலைக்களமாக அமைத்தது மிகப் பொருத்தமாகும். மனதை விசாலமாகப் பரவச்செய்து நீண்டு நெஞ்சார நினைந்து தாம் வெளியிடும் அபிப்பிராயங்களின் உட்கருத்துகளிலேயே மூழ்கித் தம்மை மறந்து காவியம் இயற்றிய இம்மகாகவி மாத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்திருப்பதாக அமைத்த அமைப்பும் இவ்வோவியம் வரைந்தவரின் திறமையைக் காட்டும்: நந்தேசத்தில் விசாலமான மரங்களின் நீழலில் சாந்தமான மனதுடன் துட்பமான விஷயங்களை நீண்டகாலமாகத் தியானம் செய்வது நம் பெரியோர்களின் வழக்கமென்பது எல்லோரும் அறிந்ததே.

கவி என்னும் சொல்லிற்குப் பொருள் கூறும்பொழுது,

‘कविः कान्तदर्शी’

என்று வடமொழியில் ஒரு பெரியார் சொல்லியிருக்கிறார். புலவர்கள் தங்கள் கவிப்பான்மையின் பெருமையினால் வெகுதூரத்திற்குப்

பின்வரும் விஷயங்களைக் கூடத் தங்கள் புத்தியினால் அறியும் படியான சக்திவாய்ந்தவர்கள் என்பது இதன் கருத்து. அம்முறை யில், கரை கானமுடியாத ஜல சமூகத்தினருடே கண்ணுக்கெட்டிய வரையில் பார்த்த வெளிப்பிரதேசத்தைத் தம் விசாலமான கண்ணைத் திறந்து பார்த்துக் கவனிப்பதுபோல் இச்சித்திரத்தில் அமைந்துள்ளதும் இம்மகாகவிக்கு ஏற்கும்.

இவர் காவியங்களைப் படிப்பவர்கள் எல்லோரும் இவர் உருவம் இத்தேசத்தில் கல்லிலேயோ சித்திரத்திலேயோ அமைக்கப்படாமல் போய்விட்டதே என்று மனவருத்தமடைந்ததுண்டு. இம்மகா கவியைக் கொண்டாடும் ஒருதினத்தில் இவர் காவியங்களைப் படித் துண்டான மனோபாவத்தினால் மாத்திரம் ஊகிக்கப்பட்டுள்ள உரு வத்தைச் சித்திரத்தில் எழுதியது இம்மனவருத்தத்திற்கு ஒரு வகைப் பரிஹாரமாகும். அப்படிச் செய்த ஓவிய அறிஞருக்கு நாமெல்லோரும் நன்றியைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக் கிறோம்.

காஞ்சி

‘காஞ்சி’ என்ற சொல்லுக்கு நிலையாமை என்று பொருள். இத்தகைய ஓசையுடைய சொல் நிலையாமையை உணர்த்துகிறது என எந்த மொழியிலும் கேட்டதில்லை. ‘காஞ்சி’ என்ற சொல் ஒன்றுமே தமிழர் பெருமையை உணர்த்துவதாகும். ஒரு புலவர் பாண்டியனிடம் சென்று ‘நீனது பொருள் கன்-யார்க்கை இன்பம், புகழ் முதலியன யாவும் நிலையற்றன’ என்பதாகக் கூறும் பாடலுக்கு ‘மதரைக் காஞ்சி’ என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார். இப் பாடலில் நிலையாமையின் தட்ப மனைத்தும், தன்மையும், வீணாவதும் மிக அழகாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நிலையற்றவைகளில் துக்கமென்பதும் ஒன்று எனத் தெரிந்து கூறிய புலவர்கள் ஒரு சிலரே.

நிலையாமையின் தன்மையைச் செஞ்சாப்புலவர் ஒருவர் மிக அழகாகக் கூறி யிருக்கிறார்:

‘உலகின் கண்ணுள்ள எல்லா ஊர்களும் எமது ஊரே. உலக மாந்தர் கள் யாவரும் எமது சுற்றத்தார்கள். தீமையும், தன்மையும் பிறரால் நமக்கு அளிக்கப்படுவன வல்ல. கோய் வருதலும், கோய் தீர்தலும் எம்மையே பொறுத்தனவாகும். இறப்பு என்பதில் புதுமை என்ன இருக்கின்றது? வாழ் வது மிக இனிமையானது என்று ஒரு நாளும் மகிழ்ந்ததில்லை. இறுதிக்காலத்தில் தன்பம் வருமென்பதையும் யாம் நம்பமாட்டோம்.’ இப்புலவர் பெருந்தகையின் உள்ளக் கருத்தைச் சிறிது ஒர்மின். “யாதும் ஊரே, யாவ ரும் கேளரி” என்று கூறுவதன் மூலம் இப்புலவரின் விசால நோக்கும், இப் புலவர் கூற வந்த நிலையாமையின் தன்மையும் எவ்வளவு அழகாக விளங்கு கின்றன! தனக்கு வரும் பெருமை, இன்பம், தன்பம் யாவும் தன்னாலே ஏற் படுகின்றன என்பதைப் புலவர் எத்தனை அழகுடன் இயம்புகிறார்!

ரா. இராகவையங்கார்.

கோயில் அற்புதங்கள்

சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸன்

இந்தியாவானது மர்மங்கள் பல நிறைந்த தேசம் எனக்கருதப்பட்டு வருகின்றது. இந்தாட்டைக் காணவரும் வெளிதேசப் பிரயாணி களுக்கு இந்தத் தேசத்திலுள்ள கோடிக்கணக்கான ஜனங்களின் தூய சாமானிய வாழ்ம்கையும், மதப்பற்றும், சீரிய சீலங்களும், மர்மங்களாகக் காணப்படுகின்றன. நமது சாஸ்திரங்களைத் துருவி ஆராய்ந்து வரும் மேனாட்டு ஆசிரியர்களுக்கும் குன்றாத ஞானக் களஞ்சியமாயிருக்கும் சம்ஸ்கிருத பாஷையும் அதன் இலக்கிய மும் அறியவொண்ணாத மர்மமாகவே இருக்கின்றன. நம்காட்டிலுள்ள பல்வேறு குகைகளும், மாட்சிமை பொருந்திய கோயில்களும், ஆகாயத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு நிற்கும் உயரமான கோபுரங்களும், கல்வெட்டுக்களும் சிற்பிகளுக்கு மர்மமாக இருக்கின்றன. இக்கோயில்களில் இலங்கும் ஈசுவரனின் அற்புதமான சக்தியைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுபவர் அனந்தம் பேர். இம் மர்மங்களிலெல்லாம் முதன்மையானதாக விளங்குவது யாதெனில், மேனாட்டு இயந்திரங்களின் சக்தியைப் பழிக்கக் கூடிய அற்புதமான சக்தி வாய்ந்த இந்திய யோகாப்பியாச முறைதான். இதற்கடுத்தாற் போல் வியப்பளிக்கக் கூடியது நமது கோயில்களின் மர்மங்களே. இவைகள் நமது சாதாரண அறிவையும் கடந்து, பௌதிக சாஸ்திரம் கற்பிக்கும் தத்துவங்களையும் நிராகரித்துநிற்கின்றன.

1001 இலைகள்

ஓர் இடத்தில், சாப்பிடுவதற்காக ஆயிரம் இலைகள் போடப்படுகின்றன ; சாப்பாடு முடிந்த விடுகிறது ; பின்பு இலைகளை எடுக்கும் போது எண்ணினால் ஆயிரத்தோர் இலைகள் இருக்கின்றன. இந்த அதிசயமான மாறதல் எக்காரணங்களினால் உண்டாகின்றது என்பதை யாராலாவது கூறமுடியுமா? முடியாது. மலையாள தேசத்திலுள்ள வைக்கம் கோயிலில் இது தினசரி சம்பவமாக இருக்கின்றது. ஒவ்வொரு தினமும் அக்கோயிலில் ஆயிரம்பேர்களுக்குப் போஜனம் அளிக்கப்படுகின்றது. கோபுரவாயிலில் இரண்டு போலீஸ் காரர்கள் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அநேகம் பேர்

கனின் முன்னிலையில் நன்றாக எண்ணப்பட்டதற்குப் பிறகு ஆயிரம் இலைகள் உள்ளே அனுப்பப்படுகின்றன. இலைகள் வரிசை வரிசையாகப் போடப்பட்டபின் மற்றொரு முறை எண்ணப்படுகின்றன. அப்பொழுது ஆயிரம் இலைகளே இருக்கின்றன. பிறகு கோபுர வாயிலில் நின்று கொண்டிருக்கும் போலீஸ்காரர்களும், மற்றவர்களும் கவனமாக எண்ணி ஆயிரம் விருந்தாளிகளை மட்டும் உள்ளே விடுகின்றனர். அவர்கள் வரிசையாக இலைகளில் உட்கார்ந்தபின் ஒர் இலை கூட மீதமிருப்பதில்லை. இதுவும் நன்றாகப் பரிசோதிக்கப்படுகிறது. சாப்பாடு முடிந்து விருந்தாளிகள் வெளியே செல்லையில் மீண்டும் ஒருமுறை எண்ணப்படுகிறது; ஆயிரம் பேர்களே இருக்கின்றனர். ஆனால் எச்சில் இலைகளையெல்லாம் எடுத்து, எண்ணினால் ஆயிரத்தோர் இலைகள் கணக்குக்கு வருகின்றன. ஆயிரத்தோராவது இலை எப்படிவந்தது? இதைக்கண்டு பிடிக்க எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்தும் பயனில்லை. ஜில்லா கலெக்டர்களும் போலீஸ் சூப்பிரண்டெண்டுகளும் மற்றவர்களும் அந்த ஆயிரத்தோராவது விருந்தாளியைக் கண்டு பிடிக்கப் பெருமுயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். ஒன்றும் முடியவில்லை. இப்படி இம்மாதம் நிகழ்ந்தே வருகின்றது. அங்கு வசிக்கும் பாமர ஜனங்கள் அக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வமான வைக்கத்தப்பர்தாம் ஆயிரத்தோராவது விருந்தாளியென்றும், தேவர்கள் மனிதர் கண்களில் படாராயைத் தாம் உண்டவாழை இலையால் தாம் அங்கிருப்பதையும் உண்டதையும் அறிவிக்கிறார் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

கோடுப்பதில் பாதி

விஜயநகரத்திற்கு அருகிலிருக்கும் மங்களகிரி என்ற இடத்தில் நரலிம்மஸ்வாமி கோயில் ஒன்றிருக்கிறது. இந்தக் கோயில் விக்கிரஹம் மிகவும் பெரியது. அதன் வாய் எப்பொழுதும் திறந்தவண்ணமாகவே இருக்கிறது. திறந்துள்ள வாயில் நாம் ஆராதனைக்காகக் கொண்டுபோகும் எந்த வஸ்துவையும் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் சமர்ப்பிக்கலாம். பின்பு நாம் சமர்ப்பித்த வற்றில் சரிபாதி அளவு வாயினின்றும் வெளியே வந்துவிடுகிறது. இவ்விஷயங்களில் நம்பிக்கையில்லாத மேனாட்டுப்படிப்பாளி யொருவர், இதைப் பரிசோதிக்கும் பொருட்டு, குல்கந்து நிறைந்த தகர டப்பி ஒன்றை நன்றாக மூடி லீல் வைத்துச் சமர்ப்பித்தார். அந்த டப்பி அளவாகப் பாதி கத்தரிக்கப்பட்டு வெளியே வந்தது. நிறையை அளந்து பார்த்ததில் அதுவும் சரியாகப் பாதி மிகுந்தது. பங்கிடுவதில் ஸ்வாமி நரலிம்மர் மிகவும் நியாயமாக இருக்கிறார்!

இத்தேய்வத்தின் சக்தி

ஆனால் இத்தேய்வத்திற்கு வேறு சக்திகளும் உண்டு. தன்னைப் பரிசுசிப்பவனை இது உடனே சிவனாக்கின்றது. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு இந்த ஸன்னிதியில் ஒரு ருசிமரமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. திமிர் கொண்ட ரயில்வே உத்தியோகஸ்தன் ஒருவன் தன் கையை இவ்விக்காஹத்தின் வாயில் வைத்தான்; பின்பு கையை எடுக்கவே முடியவில்லை. ஆனால் தன் கையை எதுவும் பிடித்துக் கொள்ளவில்லை என்று அவன் சொன்னான். ஆனாலும் கை எடுக்க வரவில்லை. ஆறு மணி நேரம் அவன் அவஸ்தைப்பட்டான். பின்னர் அங்கிருந்தவர் கள் சொன்ன பிரகாரம் அபராத கானிக்கை செலுத்திக் கையை மீட்டுக் கொண்டான். அதன் பின்னர்த்தான் அவனது அகம்பா வம் அடங்கிற்று.

இதைவிடப் பெரிய மர்மம் என்னவெனில், உள்ளே போகும் சரிபாதி வஸ்துங்கள் என்னவாகின்றன வென்பதும், எங்கே செல் கின்றன என்பதும் தெரியாமல் இருப்பதேயாகும். உள்ளே சென்ற வற்றையோ எடுக்க முடியாது. தொண்டைக்குக் கீழ் ஒரு குழி யிருக்குமானால் அது பாதாள உலகம் வரையிலும் சென்றிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு தினமும் மணங்குக் கணக்காய்ச் சமர்ப்பணம் நடக்கின்றது. மற்றும் உள்ளே போகும் வஸ்துக் களில் சரிபாதி எப்படி வெளியேவருகின்றன? இம்மர்மத்தை எப்படிச் சுண்டறிவது? ஈசனின் திருவிளையாடல்கள் செப்பத் தரமோ!

எல்லாம் ஒரு வினாடியில்

வேறோர் அதிகயம்: பூனாச்சி என்ற இடத்திலுள்ள மலையில் காளிகோவில் ஒன்றிருக்கிறது. இத்தேவதையின் உயரம் ஏழுஅடி. இத்தேவதைக்குப் பத்துத்தலைகளும் பதினெட்டுக் கைகளும் இருக் கின்றன. இக்கோயிலின் கதவுகள் ஒருநாள் தவிர, வருஷம் முழுவதும் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஒருநாளில் இத்தேவதையை வணங்குகின்றவர்கள் நூற்றக்கணக்கான எருமைகள், ஆடுகள், கோழிகளைப் பலிசொடுக்கின்றனர். கோயிலின் முன்னே பலையிடு வதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் எருமைகளையும், ஆடுகளையும் கோழிகளையும் கட்டிவிடுகிறார்கள். பின்பு ஜனங்கள் அண்டைப் பக்கத்திலிருந்து ஏதோ ஓர் உபாயம் செய்து கோயில் கதவுகளைத் திறக்கிறார்கள். கதவுகள் திறந்த மாத்திரத்திலேயே எல்லா மிருகங் களும் ஒருவினாடியில் உயிரற்றக் கீழே விழுகின்றன. கதவுகள் திறக்குங்கால் எவனொருவன் அத்தேவதையின் முன்னிற்கின்றானோ

அவனும் அம்மிருகங்களின் கதியையே அடைகின்றான். ஆதலால் தான் எவரும் அக்கோயிலின் முன்னிற்பதில்லை. பலிதீர்த்தபின்னர் காளிதேவதைக்கு வெளியிலேயே பூஜை நடக்கிறது. மறுபடியும் 364 நாட்களுக்குக் கோயிலின் கதவுகள் அடைக்கப்படுகின்றன. பலிகொடுத்த மிருகங்களைச் சாப்பிடாமல் புதைத்து விடுகின்றனர்.

என்றும் குன்ற நெய்த்தடாகம்

திருச்சூரிலும், கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலுள்ள ஜீவமலையிலும் உள்ள இரண்டு கோவில்களிலும் மருத்து நெய்க்கிடைக்கின்றது. இவற்றுள் ஒரு கோயிலில் ஒருதடாகம் நிறைய நெய் இருக்கின்றது. பல நூற்றாண்டுகளாக இருக்கும் இத்தடாகத்திலுள்ள நெய்யை ஒவ்வொரு தினமும் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் எடுத்தும் குறைவதில்லை; அதிகமாகவதும் இல்லை. நெய் சுத்தமாகவும் புதியதாகவும் இருக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அளவுக்குத் தான் நெய்யைக்கொண்டு போகலாம். யாரேனும் அதிகமாய் எடுப்பாராயின், அவர்கள் உள்ளே இழுக்கப்பட்டு அத்தடாகத்தினடியில் ஆழ்த்தப்படுகின்றனர்.

இன்னுமொரு கோயிலில் கெட்டியான நெய் இருக்கிறது. இதை ஒரு கரண்டியால் எடுக்கவேண்டும். யாரேனும் அதிகமாக எடுப்பாராகில் அவர், கோபுரவாயிலைத் தாண்டி வெளியேற அசக்தராகி விடுகிறார். இவ்விடத்திலும், எவ்வளவு எடுத்தாலும் நெய் குறைவதில்லை. இக்கோயிலின் கதவுகள் மூடப்படாமல் எப்பொழுதும் திறக்கப்பட்டே கிடக்கின்றன. காவலாளரும் இல்லை. இங்கே கிடைக்கும் நெய் அபாரசத்தி வாய்ந்ததாகவும் அநேக கொடிய வியாதிகளைத் தீர்த்து விடுவதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. இதன் மர்மங்களும் நம் அறிவைக் கடந்து நிற்கின்றன.

நாகமே தர்மகர்த்தா

தென்னாட்டிலுள்ள ஒரு கோயிலின் தனத்தையும், ஆராதனைக்கு உபயோகிக்கப்படும் சாமான்களையும் கொடிய நாகங்கள் காத்து வருகின்றனவாம். யாரேனும் அவற்றில் கைவைத்தால் அவரது ஆயுள் அந்தக்ஷணத்தான் முடிந்துவிடுகிறதாம்.

மற்றொரு கோயிலுக்குள் பிரவேசித்தால் உள்ளம் உவக்கும் இனிய கிதங்களின் ஓசை கேட்கிறதாம். ஆனால் இக்கிதங்களைப் பாடுபவர்கள் யார்? சங்கீத ஒலி எங்கிருந்து உண்டாகின்றது என்ற கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க ஒருவராலும் இயலவில்லை.

மைசூர் ரதோற்சவ மர்மம்

மைசூர் மன்னர் பரம்பரையின் குலதெய்வமாகத் திகழ்பவன் சாமுண்டேசுவரி. மன்னர் ஆரண்மனைக்குச் சற்றுத் தூரத்திலுள்ள சாமுண்டி மலைமீது இந்த அம்பிமை எழுந்தருளியிருக்கிறான். இங்கு வருஷந்தோறும் நடக்கும் ஓர் உற்சவத்தில், ரதோற்சவ தினத் தன்று, எத்தனை லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் தாங்களாகவே வடத் தைப் பிடித்திழுத்தாலும் ரதம் நகருவதில்லையாம்; ஆனால் மகாராஜா அவர்கள் வந்து ரதத்தின் வடத்தைத் தொட்டுவிட்டால் பின்னர் ரதம் நகருகிறதாம். ஈசுவரசக்தியின் மகிமைதான் என்னே !

குடும்ப வாழ்க்கை

‘மீவார் பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒரு மன்னன் காட்டில் வசித்து வந்தான். குடும்பத்தினர் அனைவரும் ஒரு காளி கோயிலில் உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது கோயிலின் மேற்கூரை நெறிந்து விழ ஆரம்பித்தது. ஆழ்ந்த உறக்கத்தி லிருந்த தன் மனைவி மக்களை எழுப்பாமல் வேறு மாத் தான் வரும் வரையில் மன்னன் கூரையைத் தாங்கி நின்றான்’ என்று டாட் எழுதிய ராஜஸ்தான் என்னும் நூலில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவே சமர்ப்பண புத்தி. இதுவே தியாகம். இதுவே குடும்ப வாழ்க்கையின் பெருமைக்குத் திறவு கோல். இத்தகைய உயரிய லட்சியங்களைக் கொண்டு நம்மவர் நடக்க முயல்வதே சிறப்புடைத்து.

கோப்பெருஞ் சோழன் ஒரு பெரிய அரசன். அவனுக்கு இரு மக்கள். அவர்கள் தந்தைமீது படையெடுத்து வந்தனர். பெரும்புலவர்கள் தந்தையிடம் சென்று அவரை விட்டுக் கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டனர். கோப் பெருஞ்சோழன் அவ்வாறே நாடு துறந்து வடக்கிருந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு ஒரு புலவனைப்பற்றிய நீனைவு வந்தது. அவ்வாறே அச்சமயம் புலவரும் வந்தார். அவர் பிசிராந்தையார். அவனைப் பார்த்து எத்தனையோ வயதாயினும் ஏன் ஈரையில்லை யெனப் பலர் கேட்டனர். அவர், ‘கற்பிற் சிறந்த என் மனைவியும் மக்களும் அறிவிற் சிறந்தனர். என் வவலாளரும் குறிப்புணர்ந்து பணி செய்வர். என் வேந்தனும் அல்லல் செய்யாது காப்பான். மேலும் என் ஊரில் சான்றோர் பல்லாயிரவர் உளர். ஆதலால் என் தலை ஈரைக்க வில்லை’ என்று பதிலளித்தார். இது குடும்ப வாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்கவேண்டுமென்பதைக் குறிப்பிட்டிக் காட்டும். மனைவி பிறழ்ந்தாலும், மக்கள் பிசகினாலும், வவலாளர் மாறுபடினும், வேந்தன் நெறி நீக்கினும், சான்றோர் இலராயினும் மக்களின் உற்சாகம் குன்றாமென்பது குறிப்பு. ரா.ரா.

இலக்கியம்

ஒப்பிலாமணி

ச. சோமசுந்தர தேசிகர்

ஒப்பிலாமணி என்ற பெயரைத் தாங்கிய புலவர் ஒருவரோ பலரோ என்ற ஐயப்பாடு இன்றும் தீர்ந்த பாடினலை. 1930-ஆம் ஆண்டில் மணிவாசக மன்றத்தினின்றும் வெளிவந்த தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற நூலில், 'ஒப்பிலாமணிப் புலவர் என்பவர் குமணன் கதையைப் பாடினவர். இவரும், சிவரகசியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த இப்பெயருடையாரும் ஒருவரோ வேறோ என்பது இனிது விளங்கவில்லை. இவரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சார்ந்தவரே. இவர் திருவாரூரினர். சிவரகசியம் தஞ்சைச் சரபோஜி மன்னன் காலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்ட தென்று தெரிகின்றது' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம் எழுதிய சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் ஒப்பிலாமணி என்ற பெயரையே குறிக்கவில்லை.

அபிதான சிந்தாமணியில் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது:

'ஒப்பிலாமணிப் புலவர்:—இவர் தொண்டை நாட்டார், இவர் மகா கொடையாளியாகிய குமணனைப் பாடிச்சென்று, அவ னில்லாமையால் அமணனை நோக்க அவன் 'என் தமயன் சிரத்தினைக் கொண்டு வந்து. கொடுக்கின் வேண்டியது தருவேன்' எனக் கேட்டுக் காட்டிற் சென்று தன்தம்பிக்கு அரசைக் கொடுத்து வேடனைப்போல் காட்டிற் காலங்கழித்தவரும் குமணனைச் சில அடையாளங்களா லறிந்து அவனை நோக்கி,

'மாந்தையிலே வாழும் மருடத் தியாகியுனக்
கேந்து தழும்போ விரண்டனதே—வேந்தர்
முடித்தழும்புன் காலிலே முத்தமிழோர்க் கீயும்
படித்தழும்புன் கையிலே பார்'

என்னஞ் செய்யுளைப்பாடி இரப்போர்க்குக் கொடுத்துத் தழும்பேறிய கையாலும் தோளிலுள்ள விறழும்பாலும் குமணன் என்றறிந்து,

‘ஆடெரி படர்ந்த கோடிய ரடுப்பில்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்பசி யழல்
இல்லி தூர்ந்தனள் பொல்லர் வறுமூலை
சுவைத்தொறும் சுவைத்தொறும் பால்கா னுமல்
குழவி தாய்முக நோக்க
மனைவி யென்முக நோக்க யாமும்
நின்முகம் நோக்கி வந்தனம் குமணு’

என்ற செய்யுளைப் பாடினர். இவன் வள்ளல் ஆதலினால் ‘என்தம்பி
விரும்பியது என்தலை; நீர் நான் அரசு செய்கையில் வந்திலீர்.
இப்போது வந்தீர்’ என்னுங் கருத்துடன்,

‘அந்தநான் வந்திலை யறங்கவிப் புலவோய்
இந்தநான் வந்தூர் நோந்தனை யடைந்தனை
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலைதனை மீட்டின் வறுமைநோய் களையே’

என்று கூறிக் தன்தம்பி தன்தலை ஆயிரம்பொன் விலை பெற்றதாக
மதித்ததைப் பற்றி,

‘வெம்புங் காலை வெதும்பி விழுஞ்சிரம்
செம்பொன் கோடி விலையெனச் சிந்தித்தான்
உம்பர் நாடு முலகினுந் தேடினும்
எம்பி போலெமக் கியாவ ருரியரே’

என்று உடைவாளி எடுக்கப் புலவர் தடுத்து,

‘ஆறு செருக்கற்1 றருந்திடர்தான் பட்டாலும்
ஊ றலமை யாதோ ஷலகாற்றத்—தேற
வறியையே யானாலு மென்வறுமை மாற்றச்2
சிறியையோ சீர்க்குமுணு செப்பு’

என்று கூறி ஒரு சிற்பியை யடுத்து அவனுக்குத் தன் எண்ணம் தெரி
வித்துக் குமணனது வெட்டியசிரத்தைப் போலச் செய்வித்துக்
கொண்டுபோய் அமணராசன் முன் காட்டினார். அமணன் தமயன்
சிரத்தைக் கண்டு துக்கமடைந்து புலவரைக் கொல்ல எண்ணுகை
யில், புலவர் தமயனை உயிருடன் கொண்டுவரின் இராச்சிய முதலிய
அவனுக்கே தருவனென்று அவன் உறுதிசெய்தபின் அரசனைக்
கண்டு தம்பியி னெண்ணம் தெரிவித்து அழைத்து வந்து அரசு
கொடுப்பித்துப் பரிசில் பெற்றுச் சென்றவர். இவர் மற்றுஞ்சில
பிரபுக்களைப் பாடினதாகப் பலசெய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன.

‘இறவோர் சிறிதே இரப்போர் பெரிது
கெடுவாய் நமனே கெடுவாய்—படுபாவி
கூவத்து நாரணனைக் கொன்றாயே கற்பகப்பூங்
காடுவெட்ட லாமோ கழிக்கு’

‘மையூரும் கண்ணுர் மயங்கப் பொருகரும்பு
கையூரும் காமாவன் கண்ணனை—செய்யூர்
வளவகயி னுன்பிரிந்த வாறுனக்குச் சொன்ன
உளவனையி னுனென் றுரை’

எனக் கூவத்து நாரணனையும், வளவகயினுனையும் பல இனிய கவி
களாற் பாடின செந்தாப்புவர்.

மற்றும், அந்நூலிலேயே சிவரகஸ்யம் என்ற தலைப்பின்கீழ்,
‘இது சிவபூசாவிதி, அக்கினி கார்யம், சிவகணாதிபாநிலை முதலியவை
களைக் கூறும் நூல்’ என்றங் காணப்படுவதன்றி வேறொரு குறிப்புங்
காணப்படுதலில்லை.

இச்செய்திகட்கு ஆதாரமாக இருப்பது இராமகாதபுரத்தில்
சீரும் சிறப்பும் பெற்றுப் புவனர்களைப் போற்றிவந்த சீமான்
பொன்னுசாமித் தேவர் தொகுப்பித்த ‘தனிப்பாடற்றிரட்டு’ என்
னும் நூலாகும். அந்நூலிலே ஒப்பிலாமணிப் புலவர் என்ற தலைப்
பின் கீழ், ‘குமணராஜன் தன் தமையனோடு விரோதப் பட்டுக்
காட்டில் இருந்தபோது அவனிடம் சென்று பாடிய அகவல்’ என்ற
தலைப்போடு ‘ஆடுபிரபந்த.....குமண’ என்ற செய்யுளும்,
‘அதைக் கேட்ட குமணராஜன் சொல்லிய அகவல்’ என்றதன் கீழ்,
‘அந்தநான்.....கோய் கனையே’ என்ற செய்யுளும், ‘புலவர் குமண
ராஜன் தலைபோலப் பொய்த்தலை செய்கித்துக் கொண்டுபோய்க்
கொடுத்துப் பொன்னைப்பெற விரும்பி மாந்தை யென்னும் ஊரில்
வாழ்கின்ற கம்மாள்ன் ஒருவனைக்கண்டு குமணராஜன் தலைபோற்
செய்து தரவேண்டும் என்று கேட்க அவன் செய்து கொடுத்த
பொய்த்தலையை வியந்து பாடியது’ என்பதன்கீழ், ‘மாந்தையிலே...
பார்’ என்ற வெண்பாவும், ‘அரசன் தன் தம்பியாகிய குமணனை
வியந்து பாடியது’ என்பதன்கீழ், ‘வெம்புங்காலை.....உரியரே’ என்ற
செய்யுளும், ‘புலவர் குமணராஜன் மீதுபாடியது’ என்பதன்கீழ்,
‘ஐறபெருக்கற்.....செப்பு’ என்ற செய்யுளும் காணப்படுகின்றன.
மேற்கூறிய ஐந்து செய்யுட்களைத் தவிர அவர்பாடியனவாகப் பின்
னும் இருபத்திரண்டு செய்யுட்கள் அத்தொகை நூலிலே காணப்
படுகின்றன. அவற்றுள் இரண்டு கூவத்து நாரணன் என்பவன்
பேரிலும் சேயூர் நயினன் பேரிலும் பாடப்பட்டதாக அச்செய்
யுட்களால் விளங்குகின்றது.

குமணன் என்ற தலைவன் சங்ககாலத்தின் பிற்பிறை நாளிலே வாழ்ந்தவன் என்பதும் பெருஞ்சித்திரனார் பெருஞ்சாத்தனார் என்ற புலவர் பெருமக்களால் பாடப்பட்டவ னென்பதும் புறநானூற்றால் விளங்குவன. தமிழ் நாவலர் சரிதையிலும் குமணனைக்குறித்துப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடிய பாட்டும் 'அறுவெருக்கில்லா' என்ற வெண்பாவும் காணப்படுகின்றன.

புறநானூற்றில், 'தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டிக் காடுபற்றி யிருந்த குமணனைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியது' என்ற தலைப் பின்கீழ்,

‘ஆடுநனி மறந்த கோடிய ரடுப்பில்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்பசி யுழவாப்
பாஅ லின்மையிற் றோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழுஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணைன்
மனையோ ளெவ்வா நோக்கி நீனைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
என்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைத்
தொடுத்தும் கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்லியாழ்
மண்ணமை முழுவின் வயிரியர்
இன்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே’

என்றசெய்யுள் காணப்படுகிறது. இதனை யடுத்து, 'தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டிக் காடுபற்றியிருந்த குமணனைக் கண்டு அவன் தன்வாள் கொடுப்பக் கொண்டுவந்து இளங்குமணற்குக் காட்டிப் பெருந்தலைச் சாத்தனார்பாடியது' என்ற தலைப்போடு ஒரு செய்யுள் காணப்படுகிறது. 'எப்பொருளும் நிலையாத இவ்வுலகின்கண் நிலைபெறுதலைக் கருதினோர் தம்முடைய புகழைப் பூமிபிடத்தே நிறுத்தித் தாங்கள் இறந்தார். நணுகுதற்கரிய தலை மையையுடைய மிக்க செல்வர், வறுமையால் இரப்போர்க்குக் கொடாமையிற் பழையவண்மையையுடைய மாக்கள் போலப் பின் னும் தம்பெயரை நிறுத்தி உலகோடு தொடர்ந்து செல்லுதலை அறி யார். பாவலர்க்கு மிகக்கொடுக்கும் அழியாத புகழினையுடைய தலை வனைப் பாடி நின்றேனாக, பயனின்றியே பெருமை பெற்ற பரிசி லன் வாடினனாகப்பெயர்தல் எனது நாட்டை இழந்ததினும் இன்னது எனநினைந்து வாளைத் தந்தனன், தனது தலையை எனக்குத் தருவா னாக; ஆங்குத் தருதற்குத் தன்னிற் சிறந்த பொருள் வேறொன்றின்

மையின்' என்பது அதன் பொருள். இவைகளே மேலே ஒப்பிலா மணிப்புலவர் பெயரால் காணப்படும் கதைக்கு ஆதாரம் எனத்தெரி கிறது.

கவத்த நாரானனைக் கலம்பகம் பாடுதில் பேர்போன இரட் டைப்புலவர்களான இரட்டையர்களும் பாடியிருத்தலினாலே அவர் கன்காலத்திருந்த புலவரொருவர் புறநானூற்றுச் செய்யுட்களை ஆதார மாகக் கொண்டு அதனைப் புனைந்திருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது. இரட்டையர்கள் ஓ, பி. 1314 முதல் 1382 வரை தொண்டைநாட்டில் அரசுசெலுத்திவந்த வீரசம்பன், வென்று மண்கொண்டான், மல்லி நாதனென்ற ராஜநாராயண சம்பவராயன் காலங்களில் வாழ்ந்தவரா கையால் இப்புலவரும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராவாரேயன்றிக் குமணனைப் பற்றிய சரிதங்களை நேரில் அறிந்தவரல்லர்.

இனி, சிவாகசிய ஆசிரியர் எவரென விசாரிப்போம்: அந்த நூலிலே,

‘திருமருவும் கும்பகோணத்தில் வாழும்
செல்வமிரு பலர்சனங்கள் சிவன்பாண்பர்
பொருவில்சிவாகசியபுராணமாகும்
பொருத்தம்வடமொழிதமிழாற் புனைவா யென்னத்
தருமமிரு தவவணையாஞ் சைவன் தியாகர்
சுநீநியில் வரிசைபெறுந் தலைமை புண்போள்
இருமைநலா ருப்பிறந்தோ னொரு ஈன்சேய்
இசைகொளொப்பி லாமணிநா னிசைத்தவாதே’

‘மன்னர்புகழ் சாபோசி மகாபாச ராசன்
மாநிலங்காத் திருநாஸிற் றஞ்சைமா நகரிற்
தன்னுமே வினம்பியுற்ற மகாமதி யைத்திற்
சோதிசிவாகசியமொப் பிலாமணிசொற் றமிழை
இங்கிலத்தி னரங்கேறச் செய்தனர்போன் மாறை
எழில்சேருந் திராத வினைதீர்த்தான் பாகை
புன்னாவன நாதனாவர் சைவநெறி வளர்க்கும்
பூபால வானியெங்கும் புகழினிதோம் கிடவே’

என்ற திருவிருத்தங்கள் கடவுள் வணக்கங்களுக்குப் பின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்களாகக் காணப்படுகின்றன. ‘கும்பகோணத்திலே வாழும் இலட்சுமி சுடாட்சம் பொருந்திய செல்வவான்கள் பலர் கேட்டுக் கொண்டபடி திருவாரூரிலே பிறந்தவரும் தியாகராஜ தேசிகரின் புத்திரரும் தவவணை முதல்வன் கொடியில் (கோத்திரம்) வந்தவரும் திருவாரூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீதியாகேசப்

பெருமானது சந்திதியில் வரிசைபெறுவதில் முதன்மையுடையவரு
மான ஒப்பிலாமணி தேசிகர் வடமொழியிலுள்ள சிவாகசியத்
தைத் தமிழாற் செய்தார் ; (வியாழவட்டம் அறுபதனுள் ஒன்றான)
எவிளம்பி யாண்டு தைமாதம் ஐந்தாந்தேதியாகிய நல்லநாளில் ஒப்பி
லாமணி தேசிகர் சிவபிரானது சிவாகசியம் தமிழாற் செய்ததைப்
பொன்மாறையிலே வாழ்கின்ற தீராதவினைதீர்த்ததான் என்பவ
ரும் பாகையிலுள்ள புன்னைவன நாதன் என்பவரும் சேர்ந்து அரச
சர்களாற் புதழப்படும் சரபோஜி மகாராசராசன் அரசாளுகை
யிலே தஞ்சைமாநகரில் அவனுடைய அவையிலே அரசங்கேற்றி
வைத்தனர்' என்பது இவ்விரண்டு செய்யுட்களின் பொருளாகும்.
ஆகவே இவர் சப்தவிடங்க சேஷத்திரங்கனில் ஒன்றான திருவாலூரில்
வாழ்ந்தவர் என்பதும் அபிஷித்தர் குலத்தினரென்பதும் தவவணை
கோத்திரத்தின ரென்பதும் சரபோஜிமன்னர் காலத்தினரென்பதும்
பெறுகின்றோம். திருவாலூரிலே வயது முதிர்ந்த பெரியாரை விசா
ரித்த போது இவர்வகையினர் திருவாலூரே ஊராக உடையராயி
னும் இவ்வருங்கு மிக அணித்தான புதுப்பத்தூர் என்ற ஊரில் நில்
பலமுடையவர்களென்றும், ஸ்ரீதியாகேசரது வாயில்வித்துவான்க
ளென்றும், பங்குனித் திருவிழாநாளில் கொடியேறியவன்று நந்தி
யெம்பெருமான் மற்றைய ஊர்களிலுள்ள கடவுளர் திருவிழாவுக்கு
வருமாறு ஒலை போக்குவது இன்றும் நடந்துவருமொரு வழக்க
மென்றும், அத்திருவோலையைத் தமிழில் எழுதுவது ஒப்பிலாமணி
தேசிகரது பரம்பரையினரது உரிமையென்றும் கூறினர். இலக்கண
விளக்கம் வைத்தியநாததேசிகர் இயற்றிய நல்லூர்ப் புராண எட்டில்
அப்புராணச் சிறப்புப்பாயிரத்தின் கீழ் 'இது சொன்னான் புதுப்பத்
தூர்த் தவவணை கோத்திரத்தான் ஒப்பிலாமணி யென்றறிக' என்று
வரையப்பட்டுள்ளது. இதனாலே இவரார் புதுப்பத்தூர் என்பது
விளங்கும்.

ஒப்பிலாமணி தேசிகர் வைத்தியநாத தேசிகரிடம் கல்விபயின்
றவர். இவர் பாடிய கும்பகோண புராணத்துள் ஆசிரிய வணக்க
மாக,

‘அவமொழித் தென்னுளத் தமிழ்த மூறதிஞ்
சுவையெனத் தமிழ்வளஞ் சுரந்த நல்குமே
தவமெனக் கயிலையி லிருந்த தேசிகன்
தவவணை வயித்திய நாதன் றுள்களே’

என்ற செய்யுள் காணப்படுவதே இதற்கு ஒரு சான்றாக நிற்கின்றது.

இவர் வாழ்ந்த காலம் தஞ்சையை யாண்ட சரபோஜிமன்ன
ரது காலம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. தஞ்சையை யாண்ட மகா

ராட்டிர அரசர்களுள்ளே சரபோஜிமன்னர் இருவர் உளர். ஒருவர் கி. பி 1712 முதல் 1728 வரை அரசாண்டவர். மற்றவர் 1788 முதல் 1833 வரை அரசாண்டவர். பின்னையவர் தமது இராச்சியத்தை அங்கிலரிடத்து ஒப்படைத்துவிட்டுத் தஞ்சாவூர்ப் பட்டணத்தை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டிருந்தவர். அன்றியும் பிந்தியவர் ஆண்டகாலத்துக்குள் எவ்வளவு யாண்டே இல்லை. ஆகவே ஒப்பிலாமணி தேசிகர் வாழ்ந்தது முதலாம் சரபோஜி காலத்திலேயேயாகும். கணிதமுறைப்படியும் சாலியவாகன சகம் 1640 எனவளம்பி யாண்டாகும். இவ்வாண்டில் தைமாதம் ஐந்தாம் நாள் சனிக் கிழமையும் திரிதிரையையும் சதயமும் சித்திரமாயோகமும் கூடிய நன்னாளிலே சிவரகசியநாலை அரசுநேற்றினர். அவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த வைத்தியநாத தேசிகரின் சீடராகையாலே, இக்காலமே ஒற்றுமையுடையதுமாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாறுடையார் ஒப்பிலாமணி தேசிகரைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டினரென்று கொண்டதற்கு ஆதார மொன்றும் கூறவுமில்லை; இருப்பதாகத் தோற்றவுமில்லை.

இனி, இவர் இயற்றிய சிவரகசியத்தைக் கவனிப்போம்: சிவரகசியம் என்ற வடமொழி நூல் இலட்சம் கிரந்தங்களுடையது. இதனைப் பாமேதிகாசமென்பர். சிவபிரான் உமையம்மையாருக்கு உபதேசித்ததாகக் கூறுவர். இந்நூல் பன்னிரண்டு அமிசங்களையுடையது. இதனுள் ஒப்பிலாமணி கூறியது மூன்றாவது அமிசம். அதுவும் இரண்டு காண்டங்களாகப் பகுக்கப்பட்டு நூற்றொரு சருக்கங்கள் கொண்டதாய் 4090 செய்யுட்களையுடையது. இது ஸ்காந்த மகாபுராணத்துள் கூறப்பட்ட சிவரகசியகண்டத்தினும் வேறாகும்.

இதுவரையிற் கூறியது கொண்டு ஒப்பிலாமணி யென்றபேருடையார் இருவரென்றும், ஒருவர் ஒப்பிலாமணிப் புலவர் என்றும், அவர் வாழ்ந்தகாலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டென்றும், அவர் இயற்றியன சில பாடல்களையென்றும், மற்றொருவர் ஒப்பிலாமணி தேசிகர் என்றும் இவரது காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி யென்றும் இவர் இயற்றியன சிவரகசியம் சும்பகோண புராணம் என்றும் அறிந்தோம்.

வாலுள்ள மனிதர்கள்

சூடான் பிரதேசத்திலுள்ள சென்னார் பகுதிக்கப்பால் வால்களுள்ள மனிதர்கள் சுமார் 30,000 பேர்கள் வசித்து வருகிறார்களாம். அவர்களுக்கு 3 அங்குல நீளமுள்ள வால்கள் இருக்கின்றன. அவர்கள் சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் முதலியவைகளை வணங்குகிறார்கள். அவர்கள் காமாமிச பக்டனிகள்.

இந்தியாவின் பொருள் நிலை

வியவசாயிகளின் கடன்

ஜே. எஸ். பொன்னையாநாடார், எம். ஏ.

நமது தேசவியவசாயிகளின் புலங்களின் அளவு மிகக் குறைவானதென்றும், அவை துண்டு துணுக்குகளாகச் சிதறிக் கிடக்கின்றனவென்றும், அவர்களுடைய ஆடுமாடுகளின் சங்கியைதான் அதிகமேயொழிய அவை பயனற்றவையும் பலவீனமானவையுமென்றும், இக்காரணங்களினால் அவர்கள் குறைந்த வருவாயுள்ளவர்களாயிருப்பதுமன்றி எவ்வித முன்னேற்றமுமடைய இயலாதவர்களாக இருக்கின்றனரென்றும் முந்தின பகுதிகளில் விளக்கமுறக் காட்டினோம். அந்தோ ! இத்துணை இடர்ப்பாடுகள் போதாவா? குருவியின் தலையிற் பனங்காயை வைத்தாற்போல இவ்வேழைக் குடியானவர்களுக்கும் தாங்கக் கூடாத கடன் சுமையும் இருந்து வருகிறது. இந்நிலையில் தேசத்தின் வியவசாயம் எங்ஙனம் முன்னேற்றமடையும்?

வீண் கடன்

நமது தேச வியவசாயிகளின் கடன், தகுதிக்கு மிஞ்சின தும்பயங்கரமுமானது. பஞ்சாப் மாகாணத்தின் நிலத்தீர்வையைக்காட்டிலும் என்மடங்கு அதிகமாக அக்குடிகளின் கடன். 1891-ஆம் வருஷத்தில் 'நிக்கல்சன்' ஐ.சி.எஸ். என்ற உத்தியோகஸ்தர் எடுத்த கணக்கின்படி சென்னை இராசதானியில் விவசாயிகளின் கடன் ஆறகோடி; சுமார் நூற்பது வருடங்களுக்குள் அத்தொகை மும்மடங்குக்கு மேலாக இருக்கலாமென்று சென்னை, பாங்கி விசாரணைக் கமிட்டியார் (Madras Provincial Banking Enquiry Committee) வெளியிட்டு இருக்கிறார்கள். இந்தியா முழுவதிலும், ஏதாவது ஒரு வருஷத்தில் சராசரி நூறகோடி ரூபாய்க்குக் குறையாமல் வியவசாயிகளின் கடன் இருக்கலா மென்பது அன்னவர் முடிவு.

நில அபிவிருத்தி, பொருளாதார முன்னேற்றம் முதலியவற்றிற்காக இக்கடன்கள் வாங்கப்பட்டிருப்பின் அவை முதலாகக் (Capital investment) கருதப்படும். ஆனால் நமது தேசக் கிராமவாசிகளின் கடன்களில் நூற்றுக்குத் தெண்ணூற்றைந்து பாகம் வீண்கடனாக (Unproductive debt) அமைந்துள்ளது.

இவ்வளவு எராளமான அளவில் வீன்கடனுக்குட்பட்டுமூலும் குடிகளின் வாழ்க்கை என்னும்? இதற்குக் காரணத்தான் என்ன?

காரணங்கள்

வியவசாயிகளின் கடன்தொல்லைக்குப் பலகாரணங்கள் உள்ளன; ஆயினும் அவை எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானவை அவர்களின் முடத்தனமும் அறிவின்மும்மேயாம். அவர்கள் புலங்கள் சிறியன; மாடுகள் பலமற்றன; வருவாய் குறைத்தது; குடும்பமோ பெருத்தது. இவையனைத்தும் பொருளாதார நிலைமையிற் பின்னடைந்துள்ள எல்லாத் தேசங்களின் இயல்பே. இந்நிலையிலுள்ள குடியானவர்கள் கல்விப்பயிற்சி அற்றவர்களாகவும், முற்போக்கான நோக்கம் அற்றவர்களாகவும் இருந்துவருகின்றனர். இக்காரணங்கள் பற்றியே அன்னவர் மடமையும் அறிவின்மையும் எழுகின்றன. ஆகையினால்தான் கடனுக்குள்ளாகின்றனர். இவ்வண்மையை விளக்கச் சில உதாரணங்கள் தருவோம்.

எல்லாவற்றிற்கும் கடன்

வீட்டில் சாப்பாட்டுக்கு இல்லாவிட்டால் உடனே கடன் வாங்க ஒடுவார்கள்; மாடு இறந்துபட்டால் உடனே கடன்; விதைப்பதற்கும், களை பிடுங்குவதற்கும், உழுவதற்கும் கடன்; வீட்டில் இழுவானூம் கடன்; சபதருமாயினும் கடன். இவையெல்லாம் அவசியமான செலவுகளே; ஆயினும், இவையனைத்தும் சாதாரணமாக ஏற்படக்கூடியன; ஆகையால் முன்பே சேமித்துவைத்திருக்கும் பொருளிலிருந்து செலவிடப்படவேண்டுமேயன்றிக் கடன்பட்டுச் செலவிடப்படத் தக்கனவல்ல. இச்சிறிய உண்மையை அறியாததனாலன்றோ இவ்வேழைக்குடிகள் இப்பெருந்துயருக்கு ஆளாகின்றனர்? கடனில்லாச் சோறு கால்வயிறு போதுமென்று இவர்கள் அறியும் நாள் எந்தாளோ! வயலில் இருக்கிற நெந்திறை நம்பிச் சூதிரில் இருக்கும் நெல்லை விற்று டம்பமாகச் செலவு செய்துகொண்டையும் நிர்வசாரிகள் தூரயோசனை செய்யும் நாளே நாட்டுக்கு நன்னாள்! கிராமக்கடைகளிற் சில்லறையாகவும் சிறிது சிறிதாகவும் அதிக விலைகொடுத்து மளிகைச் சாமான்களைக் கடனாக வாங்கிக்கொண்டு வரும் மடமைத்தனம் என்றுதான் ஒழியுமோ? அண்மையிலுள்ள பெருஞ்சுரத்தில் அவைகளை மொத்தமாக மிகக் குறைந்தவிலையில் வாங்கலாமென்றறிந்திருந்தும் அறிவின்களாகவே இருந்து பெரு நஷ்டமடைந்தால் நாம் என்ன செய்வது! இங்ஙனமாகப் பலமுறைகளிலும் கடன்படும் கெட்டவழக்கத்தை அடியோடறுத்து

அவர்களின் மடமையை நீக்கினாலொழியக் கடன் நீங்காதென்பது தின்னம்.

மண் ஆசை

இன்னும் ஓர் உதாரணம்: எல்லாத் தேசங்களிலும் கிராமவாசிகளுக்கு மண்ணை மிகவும் அதிகமென்பர். நிலம் என்றால் உயிரையும் விட்டுவிடுவர்; ஓரடி நிலத்திற்காக ஓராயிரம் ரூபாயானாலும் நியாயஸ்தலத்தில் (Court) செலவழிப்பர். நிலத்தைத் தவிர வேறு பொருள்களை அறியாதார் வேறெவ்வாறுதான் நடப்பர்? செழித்த வருடத்தில் சிறிதுபொருள் வந்து கையிற் பணமாக மாறிவிட்டால் அதை உடனே நிலத்திற் போட்டுவிடுவர். இது பைத்தியமன்றோ? அத்துடன் பெரிய நிலச்சுவான் என்ற பெயரும், கீர்த்தியும் தமக்குக் கிடைத்துவிடுகின்றனவென்று எண்ணுகின்றனர். கைம்முதல் காணாவிட்டால் கடன்பட்டு நிலத்தை வாங்குகின்றனர். நிலம் அந்த வருடம் விளையாவிட்டால் 'அடுத்த வருடம் விளையும், அதற்கடுத்த வருடம், இன்னும் அதற்கடுத்தவருடம் விளையும்' என்று முடிவில்லாத் கணக்கிட்டு இலவசாத்த கிளிபோல என்றும் ஏமாந்திருக்கின்றனர். இதற்கிடையில் வட்டி வளர்ந்துகொண்டே போகிறது. கடைசியில் முதலுக்கும் மோசமாகும் வேளை வருகிறது. அப்பொழுதாயினும் 'சட்டிசட்டது கையும்விட்டது' என்று போகாது, உடும்பு பிடித்தாற்போல நிலத்தைச் சதமெனப் பிடித்துக்கொண்டு, 'பெரியோர்கள் சம்பாத்தியம்' என்ற மனப்பேய் பிடித்து ஆட்டக் கடைசியில் எல்லாவற்றையும் இழந்து கெட்டுப் போகின்றனர். இக்கேடுகள் அனைத்திற்குங் காரணம் நிலப் பைத்தியம் அல்லவா? இம்மடமை ஒழியும் நாளே கடன் ஒழியும்.

வேறு களைகள்

நாம் மேற்காட்டிய இரண்டும் கிராமவாசிகளிற் பெரும் பாலாருடைய குறைகளாகும். ஆனால் வேறு ஒரு சிலருடைய குறையோ—அதுவும் மடமையால் எழுந்ததே—அவற்றினும் வருந்தத் தக்கது. வீண் டம்பங்களிலும், சிற்றின்பங்களிலும் நவீன நாகரிகப் பழக்கங்களிலும்—பொதுவாக நகரங்களை அண்மிய கிராமங்களில்—தங்கள்பொருளைப் பொருட்படுத்தாது வீரயஞ் செய்து நாளைக்கழிக்கும் வாலிபர்கள் சிலர் உளர். சோம்பியிருப்பதையே விரதமாகக் கொண்டு, வீண்விளையாட்டுக்களில் உழல்வோர் ஒரு சிலர். ஊர் மடங்களை தமதருப்பிடமாக நினைத்துத் தூங்கித் தூங்கி எழும்பி நாளைக் கழிக்கும் நிர்வசாரிகளும் ஒரு சிலர். மேலும், சுச்சேரிகளுக்குச் சென்று வீண் வம்புகளை இழுத்து

விட்டு, பெருமிதமான பொருளை அற்பம் காரியங்களுக்கும் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் வங்கிகளுக்கும் வீணாகக் கொடுக்கச் செய்து கிராமக் குடிகளைக் கெடுக்கும் புல்லுருளிகள்போல்வாருமுளர் ஒரு சிலர். அந்தோ ! நம் கிராமவாழ்க்கை கெட்டழியவும், வியவசாயம் கடினதசையடையவும் காரணமாகவுள்ள இக்களைகளைக் களைந்தால் அல்லவோ நாடு நலம் பெறும்?

அநியாய வட்டி

இங்ஙனங் கூறுவதனால் எல்லா வியவசாயிகளின் கடன்களும் மடமையால் எழுந்தனவென்னும் ஒரேபிடிவாதக் கொள்கையையே யுடையோம் என்று எண்ணிவிடவேண்டாம். நாம் இங்கு இடித்துக் கூறியவை முலகாரணங்கள்; அவைகளைச் செவ்வனே ஆராய் தலை முதற்கடமையாகும். கிராமவாழ்க்கையிற் காணப்படும் மேற்காட்டிய முலகாரணமாகிய மடமை நிரம்பியிருப்பதன்றான் பிற காரணங்களும் அதனைச் சார்ந்தெழுதினன. உதாரணமாக:— கிராமாந்தரங்களிலெல்லாம் அநியாய வட்டிக்குப் பணத்தைக் கொடுத்துப் பெரும்பொருள் ஈட்டிக்கொண்டு வரும் சாவகாரிகளும், செட்டிகளும், பிறரும் பலர் உளர். இன்னவர் தண்டும் கடுவட்டிக்குக் கணக்குக்கிடையாது. 'சந்தைவட்டி' என்று சந்தைக்குச் சாமான்கள் வாங்கப்போகும் ஜனங்களுக்கு ஒரு ரூபாயைக்கொடுத்து அதை மறுநாள் திரும்பப் பெறும்போது ஓரண அல்லது இரண்டண வட்டியாகப் பெறுவது திருநெல்வேலி மதுரை ஜில்லாக்களில் சாதாரணம். நமது நாட்டில் ஒருவருடத்திற்கு நூற்றுக்குப் பன்னிரண்டுரூபாய் வசூலிப்பது தரும் வட்டியாம்! இங்கிலாந்து முதலான தேசங்களில் நூற்றுக்கு வருடத்திற்கு ஒரு ரூபாய் மட்டுமே (one percent) வட்டியாக வாங்குவதை நமது நாட்டினர் எப்படி வழங்குவரோ? 'அநியாய வட்டிச் சட்டம்', 'தென்னிந்திய வியவசாயிகளின் கடன் நிவர்த்திச் சட்டம்' (The Deccan Agriculturists' Relief Act), 'பஞ்சாப் - நிலம் விற்பனைத் தடுக்கும் சட்டம்' (The Punjab Land Alienation Act), முதலான சட்டங்களும், இப்பொழுது சிலமாகாணங்களிற் செய்யப்படும், 'சாவகாரிகள் சட்டம்' (Money Lenders' Act), முதலானவைகளும் மிகப் பயனளிக்கு மென்று நாம் எண்ணவில்லை. வியவசாயிகளின் கடன்களையொழிக்க வியவசாயிகளைச் சீர்திருத்தவேண்டுமேயன்றிச் சாவகாரிகளைமட்டுந் தடுப்பதன்றி பெரும்பயன் விளையாது. மூடஜனங்களை ஏமாற்றி அல்லது ஹிம்சித்துப் பிழைக்காவிட்டால் சாவகாரிகள் மனிதர்கள் அல்லரென்று ஒருவர் கூறுகிறார்.

நாம் மேற்கூறிய பல காரணங்களினாலும் விளையுங் கடன் தொல்லைக்கு நிவாரணம் என்னி கூடியவனாயில் கடன் வழக்கத்தை நிறுத்தும் முறைகளையும், பொருளைச் சேமித்து வைக்கும் வழிகளையும் பரவச்செய்யவேண்டும். சேமித்துக்கொண்டே கடனையுந் திருப்பிச் செலுத்தத்தக்கதான கூட்டுச்சீட்டுச் (Chit or chitty systems) சங்கங்களை ஸ்தாபிக்கவேண்டும். தற்காலத்திற்கேற்ற கல்வியறிவைப் பொதுஜனங்களுக்குப் போதிக்கவேண்டும். வீண் கடன்வாங்கும் வழக்கத்தை நிறுத்தியபின்புதான் குடிசைக்கு சேஷமம் உண்டாகும்.

கூட்டுறவு இயக்கம்

இந்திய அரசாங்கத்தார் இக்கடன் நிவாரண விஷயமாகச் செய்துள்ள சிற்சில சட்டங்களைப்பற்றி முற்கூறினோம். அவையாவும் பயன்படாதொழிந்தமைபற்றி 1902-ஆம் வருஷத்தில் தொடங்கிக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை எங்கும் நிறுவிவருகின்றனர். இவ்வியக்கத்தின் வளர்ச்சியொன்றே இதன் மேம்பாட்டை வலியுறுத்தும். முப்பது வருஷங்களுக்குள் சங்கங்களின் தொகை மிகப் பெருகியிருக்கிறது; கோவாபேரடிவ் பாங்கிகள் பல உண்டாயிருக்கின்றன. இதுமட்டுமன்று; இவ்வியக்கத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள பிற நன்மைகளே பெரிதும் பாராட்டத்தக்கன. நகரவாசிகளையும் கிராமவாசிகளையும் இவ்வியக்கம் ஒன்று சேர்க்கிறது. அங்கத்தினர்களுக்குச் சங்கங்களை நிர்வகிப்பதிலும், தற்காலப் பாங்கி முறைகளிலும் பயிற்சி ஏற்படுகிறது. பலவிடங்களில் கூட்டுறவு முறையிலேயே வியாபாரமும், கூட்டு வியவசாயமும் நடைபெறுகின்றன. கூட்டுறவுமுறையிற் பாலைக்கறந்து விற்பனை செய்வதற்கும், மலேரியா (நளிர்சரம்) காய்ச்சலைத் தடுப்பதற்கும் வங்காளத்தில் சங்கங்கள் ஏற்பட்டு நல்லவேலை செய்துவருகின்றன. கூட்டுறவு முறையே இந்தியாவிற்குப் புத்துயிர் கொடுக்கும் சஞ்சீவியென்பது பலருடைய அபிப்பிராயம்.

எனினும் முப்பது வருஷங்களாக நடைபெறும் இச்சங்கங்கள் வியவசாயிகளின் கடன்களை ஒரு சிறிதேனுங் குறைத்தபாடிಲ್ಲ. சங்கங்கள் பெருகப்பெருகக் கடனும் வளர்ந்துகொண்டே போகின்றது. இதனால் இவ்வியக்கத்தைக் குறைகூறுவதற்கு இல்லை. நமது தேசவியவசாயிகளில் நூற்றுக்கு இரண்டு மூன்று பெயர்கள் மட்டுமே கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் சேர்ந்திருக்கின்றனர். எஞ்சிய தொண்ணூற்றேழு பெயர்களும் சேர்ந்துவிட்டாலும், நில அடைமானப்

பாங்குகளை நிறைவினாலும் வியவசாயிகளின் கடன் நிலைமை இப்படியே இருக்குமென்பதற்கு ஐயமில்லை.

செய்ய வேண்டுவன

வியவசாயிகளின் பொருவாதார நிலைமையை மாற்றி அமைத்தாலன்றி எவ்வித முன்னேற்றமும் விரைவில் எய்த இயலாதென்பது எவரும் முதலில் அறியவேண்டிய உண்மை. துண்டு துணுக்குக ளாகச் சிதறிக்விடக்கும் புலங்களை ஒன்றாகுட்டல் வேண்டும்; ஆடுமாடுகளின் பெருக்கைக் குறைத்து, நல்ல பிதிர்களைப் பரவச் செய்து அவற்றின் பயனை மிகுதிப் படுத்தவேண்டும். சுகாதாரமும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் கல்வியறிவும் பரவவேண்டும். கிராமச் சீரமைப்பு என்னும் இயக்கத் தைப் பெரிய அளவில் தேசமெங்கும் பரப்பி, குறைகளைத் ததையும் ஒருங்கே எககாலத்திற் களையும் முறைகளைக் கையாடினாற்றான் இப் பொழுதுள்ள கடன் தொல்லை நீங்கும்.

எல்லாம் மூங்கில்

சீன தேசத்தில் மூங்கிலின் உபயோகம் மிகச் சிறந்ததாயிருக்கிறது. கம் நாட்டில் மூங்கிலால் கூடை முறம் முதலியவைகள் மட்டும் செய்து உபயோகிக்கின்றனர். மூங்கிலின் உபயோகத்தைப் பற்றி ஒரு சீனர் கீழ்க்கண்ட விதம் புகழுகின்றார்:

‘நான் காலையில் எழுந்ததும் மூங்கில் பாத்திரத்தில் தண்ணீர் எடுத்து மூகம் கழுவி, மூங்கில் சீப்பால் தலைவாரி, மூங்கில் தொட்டிலில் படுத்து, மூங்கில் பொம்மைகளை வைத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் எனது அருமைச் சூழந்தையுடன் சற்றுக் களிகூர்ந்த மூங்கில் மேஜையருகில் மூங்கில் நாற்காலியில் அமர்ந்து என் கால்களை மூங்கில் மணியின்மேல் நீட்டி என் கையினால் மூங்கில் விழகால் சமையல் செய்து மூங்கில் துணியால் என் வாய்களைச் சுத்தி செய்துகொண்டு மூங்கில் வீசிறியால் விசிறிக் கொள்ளுகிறேன். பின்னர் மூங்கில் சுக்காளில் சுருட்டுப் பிடித்து மூங்கிற் காகிதத்தில் மூங்கில் பேனாவால் எழுதி, அதை மூங்கிற் கூடையில் வைத்து மூங்கிற் கோலிற் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டு மூங்கில் தொப்பியைத் தலையில் தரித்து மூங்கில் பாதாங்குடையைப் போட்டுக்கொண்டு மூங்கில் குடைபிடித்து மூங்கில் பாலத்தைக் கடத்து ஆன்று என் வேலையை முடித்துக்கொண்டு மாணியில் என் மூங்கில் வீட்டுக்கு வந்து மூங்கி லரிசி அமுதுண்டு மூங்கில் தலையணையை வைத்து என் ஆயாசம்தீர நித்திரை செய்தெழுக்கிறேன்’—லோ-ரி.

‘அம்மா ! வந்துவிட்டேன்’

எஸ். ஆர். காவேரியம்மாள்.

[குறிப்பு : உலகத்தில் பிரசித்திபெற்று விளங்கும் வீரர்கள், மேதாவிகள் முதலியவர்களுடைய சரித்திரத்தை நாம் வாசித்தால் அவர்களுடைய பலவகையான சிறந்தகுணங்கள் புலப்படுகின்றன. அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த பல அரியசம்பவங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிறந்த ஒழுக்கமுறையை வெளிப்படுத்துகின்றன. அத்தகைய சம்பவங்களால் நமது உள்ளம் உணர்ச்சியையும் கிளர்ச்சியையும் பெறுகின்றது. வங்கநாட்டிற் பிறந்தவரும் சம்ஸ்கிருத பாஷையில் நுபுணரும் வங்கமொழியிலே நவீன வசன நடைபை உண்டாக்கினவரும் பெண்கல்வி, உயர்தரக்கல்வி என்பவற்றை வங்கதேசத்தில் பரவச்செய்தவரும் பல சமுதந்திருத்த

முறைகளை அமைத்தவரும் ஆசிரிய பண்டிதர் ஈசுவரசந்திர வித்தியாசாகர் என்பவருடைய வாழ்க்கையில் அவருக்குத் தாயிடத்திலிருந்த பேரன்பை வெளிப்படுத்தும் நிகழ்ச்சி ஒன்று உண்டு, அது பின் வருமாறு:]

அந்தக்காலத்தில் வித்தியாசாகர் கல்கத்தாவில் வில்லியம் கோட்டையில் வேலைபார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அவருக்கு அவருடைய தாயாரிடத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அவருடைய மூன்றாம் தம்பியாகிய சம்பு சந்திரருக்கும் கலியாணம் செய்ய நிச்சயித்திருந்தார்கள். அதற்கு எந்தக் காரணத்தாலும் தவறாமல் வித்தியாசாகர் வரவேண்டுமென்று அக்கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

வித்தியாசாகர் தம் தாயின் விருப்பத்திற்கு இணங்கி நடப்பவர். அவன் இட்ட கட்டளையைச் சிரமேல் தாங்கி ஒழுகுபவர். ஆகவே, கலியாணத்திற்குப் போகவேண்டியது அவசியமென்றெண்ணி அவர், தம் மேலதிகாரியான மார்ஷல் துரையினிடம் தமக்கு ரஜாவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார். துரை அவ்விண்ணப்பத்தை அங்கீகரிக்க வில்லை. என்ன செய்வார் வித்தியாசாகர் !

தம் தாய் தாம்போகாவிட்டால் மிகவும் வருந்துவாளென்பது அவருக்கு நன்றாகத்தெரியும். ஒவ்வொருகணமும் அவள் தம் வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பா ளென்று எண்ணினார். அவர் மனம் அதிகவேதனையை அடைந்தது. அன்றமாலையில் வீட்டை அடைந்த வித்தியாசாகர் அங்கே இருந்த தம் உறவினரையாவரும் தாம்பின்பு வாக்கூடுமென்றெண்ணி, முன்பே புறப்பட்டுக் கல்யாணத்துக்குப் போய்க்விட்டார்க ளென்பதை அறிந்தார். கல்யாணம் வீரசிங்கா என்னும் ஊரில் நடக்கப்போவதாக அவருக்கு வந்த கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அன்றிரவு முழுதும் அவருக்குத் தூக்கமே யில்லை. ‘தாயாருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லையே!’ என்று எண்ணி கொண்டார். பிறகு ஒருவாறு தேற்றமடைந்து, மறபடியும் ரஜாவுக்கு விண்ணப்பம் செய்துகொள்வதாகவும் அது மறபடியும் அங்கீகரிக்கப் படாவிட்டால் உத்தியோகத்தையே ராஜீனாமாசெய்து விட்டுக் கல்யாணத்திற்குச் செல்வதாகவும் தீர்மானித்தார். அங்ஙனமே மறநாட்காலை மார்ஷல்துரையிடம் ரஜாவுக்கு மீண்டும் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார் ; கேரிலே அதைச் சமர்ப்பித்து விட்டு, “ஐயா, ஊருக்குப்போகத் தாங்கள் அனுமதி தராவிட்டால் உத்தியோகத்தையே ராஜினாமா செய்துவிடுவேன். என் உத்தியோகத்தைவிட என் தாயாருடைய விருப்பம் பூர்த்தியாவதுதான் எனக்குப் பெரிதாகும்” என்று தைரியமாகச் சொன்னார். கேட்ட

துரை அவருடைய மனத்திலிருந்த அன்பின் வேகத்தை அறிந்து ரஜா கொடுத்தார்.

உடனே வித்தியாசாகர் தம் வேலைபாளாகிய ஸ்ரீராமுடன் கல்யாணத்திற்குப் புறப்பட்டார். புறப்பட்டபொழுது மாலை மணி மூன்று. ஜூலை மாதத்தில் வானம் மேகத்தின் குழறல்களோடு விளங்கியது; மின்னல் கண்களைப்பறித்தது. கருமேகத்தால் எங்கும் ஒரே இருள். காற்றும் மழையும் கலந்தடித்தன. வழிமுழுவதும் சேற்று மயம். இவற்றை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் வித்தியாசாகர் வீரசிங்காவை நோக்கிப் புறப்பட்டார். வண்டியில்லை; நடந்துசெல்லத் தீர்மானித்தார்.

இருட்டிவிட்டது. வேலைக்காரன் கூடவரமாட்டேன் என்கிறான். அவருக்கோ ஒரே மூச்சில் ஒடி வீரசிங்காவில் குதிக்கவேண்டுமென்று ஆசை. வீரசிங்கா இன்னும் 26-மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. நடுவில் இரண்டு ஆறுகள் இருக்கின்றன. "உமக்குப் பைத்திபம் பிடித்திருக்கிறது. ஒரே 'கருகும்' என்று இருக்கிறது. வழியில் யாராவது ஊடித்துப் போட்டாலும் கேள்விமுறையில்லை. நான் வரமாட்டேன்" என்று சொல்லிவிட்டான் ஸ்ரீராம். என்ன செய்வது! அன்று இரவு ஓர் ஊரிலுள்ள சத்திரத்தில் இருவரும் தங்கினார்கள்.

பொழுதுவிடிந்தது. இருவரும் நடக்கத்தொடங்கினர். புறப்பட்டதுமுதல் அவர்களுக்கு ஆகாரம் இல்லை. வித்தியாசாகருடைய அன்பின் ஆவேசம் எந்தத்துன்பத்தையும் சகிக்கும் சக்தியுடையதாக இருந்தது. ஸ்ரீராமுக்கு அந்த ஆற்றல் இல்லை. சிறிது தூரம் நடத்தவுடன் பசியும் களைப்பும் அவனைத் துன்புறுத்தின. அவனுடைய நிலையை அறிந்த வித்தியாசாகர் அவனுக்குப் பணம் கொடுத்து அருகிலிருந்த அவனுடைய ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தாம்மாத்திரம் தனியே நடக்கலானார். அவருடைய அக்கண்ணுக்கு முன் அவர் தாயின் திருவுருவம் ஒன்றே புலப்பட்டது. வேறு ஞாபகம் ஒன்றும் அவருக்கு இல்லை. ஓட்டமும் நடையுமாக அவர் செல்லும்போது வழியில் 'தாமேபிதர்' என்ற நதிக்கரையை அடைந்தார். அது பெரியநதி. வெள்ளம் இருகரையும் புரண்டோடியது. வேகமோ சொல்லத்தரமன்று. அதைக் கடப்பதற்காக உள்ள படகோ அக்கரையிலிருந்தது. வித்தியாசாகருக்குப் படகு இக்கரை வரூட்வரையில் பொறுத்திருக்க இயலவில்லை. நீரின் வேகத்தைவிட அவர் மனோவேகம் அதிகமாக இருந்தது. அவர் அதில் குதித்து நீந்திக் கடக்க எண்ணினார். அதனை அறிந்து

அருகிலிருந்தவர்கள் தடுத்தனர்; உயிருக்கே அபாயம் நேருமென்று கூறினர். அவர்கள் வார்த்தை வித்தியாசாகர் செவியில் ஏறவில்லை. ஒரே துணிச்சலாகத் தலை குப்புற நதியில் குதித்தார். நீந்தினார். அவருடைய அன்பின் வேகம் நதியோடு போராடி வென்றது. அவர் அக்கரை சேர்ந்தார். மறபடியும் ஓடினார். அன்றுதான் கல்யாணம் கடைபெறும் நாள். அவருடைய மனம்முழுவதும் வீரசிங்காவில் இருந்தது. தம்பிக்கு மணம்கடப்பதாகவும் தம்மையே தம்மைக் காணாமையால் கண்ணும் கண்ணிருமாக நிற்பதாகவும் அவர் மனத்தில் காட்சிகள் உண்டாயின.

மறபடி ஒருநதி; துவாரகேச்வர் என்ற அந்த ஆறு புது வெள்ளத்துடன் குறுக்கே படுத்திருந்தது. வித்தியாசாகர் உணவில் லாமல் ஓடிவந்தவர்; ஒருநதியை நீந்திக் கடந்து சிரமப்பட்டவர். அவருடைய தூநிர்ஷ்டம்—துவாரகேச்வர் நதியிலும் படகு ஒன்றும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. “சரி, பழையபடியே செய்வோம்” என்று துணிந்து ஆற்றில் இறங்கினார்; அவருடைய அன்பின் பிரவாகம் அந்த நதியின் பிரவாகத்தைக் கடத்திவிட்டது. அக்கரையில் கால்வைத்தார். மீண்டும் ஓட்டம்.

சூரியன் அஸ்தமித்துவிட்டான். இருள் கவிந்து கொண்டது. வழியோ திருட்டுப்பயமுள்ளது. வித்தியாசாகர் கண்களுக்கு இவை தோன்றவேயில்லை. அவர் கால்கள் தாமத ஓடின. ஊர் அருகில் வந்து விட்டது என்ற நம்பிக்கையினால் ஒரு பிசாசைப்போல அவர் ஓடினார்.

அப்பாடி! வீரசிங்காவின் எல்லையை அவர் மிதித்துவிட்டார். இரவு ஒன்பது மணி. தம்முடைய வீட்டுக்கு ஓடினார். அப்பொழுது, கலியாணமான தம்பதிகள் ஊர்வலம் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். உறவினர்கள் பெருங்கூட்டமாகப் பின் தொடர்ந்தார்கள். வித்தியாசாகர் அந்தக் கூட்டத்தில் புகுந்தார். மணமகனையாவது மணப்பெண்ணையாவது அவர் கண்கள் பார்க்கவில்லை. அந்தக் கூட்டத்தில் அவர் கண்கள் ஏதோ ஒருபொருளைக் கூர்ந்துதேடிப் பார்த்தன. அந்தப்பொருள் எது? அவருடைய தாயின் உருவமே. அவர் நினைத்தபடி அந்தக் கோலாகலக் கூட்டத்தில் அவருடைய தாய் காணப்படவில்லை. அவள் தன் அன்புருவாகிய மகன் வரவில்லையென்று, கல்யாண ஆரவாரத்தில் சேராமல் கண்ணீர்ததும்ப வருந்திக்கொண்டிருந்தாள்; ஒரு தனி அறையில் இருந்துகொண்டு புலம்பினாள். இங்கே கலியாணக் கொண்டாட்டம்; அந்த அறையில் அன்பினால் உண்டான துக்கம்.

வித்தியாசாகர் வீட்டுக்குள் ஓடினார். தந்தையார் இருந்த அறையை அணுகித் தாளிடப்பட்டிருந்த கதவைத் தடாரெனத் தட்டினார்; “அம்மா! வந்து வந்துவிட்டேன்!” என்று கூவினார்.

கதவு திறக்கப்பட்டது; “அப்பா! வந்தாயா! என் கண்ணை வந்தாயா!” என்ற சொற்கள் தாயின் வாயிலிருந்து வந்தன. இருவரும் தழுவினர்; மூச்சைப் போயினர்.

மின்பு வித்தியாசாகரும் அவர்தாயாரும் கலியாணச்சந்தோஷத்தைப் பூரணமாக அனுபவித்தன ரென்பதைச் சொல்லவேண்டுமா?

கலம் செய்தல்

கலம் செய்தலாகிய தொழில் தமிழ் நாட்டில் ஒரு கூட்டத்தாரின் தொழிலாகவே இருந்ததென்றும் அவர்கள் வேளார் என்றும் குயவர் என்றும் அழைக்கப்பட்டதாகவும் (வேட்கோவர் என்றும் கூறப்படுவதுண்டு) நமக்குத் தெரிய வருகிறது. அவர்களுக்குத் தனியான கௌரவமும் இருந்தது. ஒருகால் வேள்வியில் அவர்கள் செய்யவேண்டியதாயுள்ள கடனைக் கருதி அவர்களுக்கு விசேஷ கௌரவம் அளிக்கப் பட்டிருக்கலாம். மேலும் அவர்களுடைய நாகரிகமும் ஆரியர்களது நாகரிகத்தையும் நடையுடை பாவனைகளையும் ஒத்ததாயிருக்கிறது. அவர்கள் உபநயனம் செய்துகொள்ளும் வழக்கமுண்டு. அவர்களது தொழிலை மற்றவகுப்பினர் ஏற்றுக் கொள்ளவும் முன்வரவில்லை. இக்காரியம் எளிதில் சாத்தியமில்லை.

எகிப்து பாஷையில் வேள் என்ற பதத்திற்குக் கலம் என்ற பொருள் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கும் வேளார் என்ற கலம் செய்யும் வகுப்பினர் பெயருக்கும் சம்பந்தமுண்டா வென்பதை ஆராய்ச்சியாளர் கண்டுகொள்க.

கலம் செய்தல்-மண் பாண்டம் வளைதல்-பாரம்பரியமாக வந்ததாலேயே சிறந்து விளங்கிற்றென்பதும் தெளிவு.

பட்டி மண்டபமென்று ஒரு சபை இருந்ததாகவும் அங்கு ஆரியருக்கும் தமிழருக்கும் விவாதம் நடைபெற்றதாகவும் அதில் குயக்கோடன் என்பவன் ஆரியம் நன்றெனக்கூறியதாகவும் சங்கப்புலவர்கள் அவனைச் சபித்து வீட்டதாகவும் நக்கீரர் பாடலொன்றிலிருந்து தெரியவருகிறது. குயக்கோடன் கலம்வளைதலில் வல்லவன். இவன் ஆரியத்தை உயர்த்திக் கூறியதற்கான காரணத்தையும் கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

மாதர் மயக்கம் நீங்கிய ஒரு பெரியார் நீரிற்செல்லும் மண்ணாலாகிய பாண்டம் வெந்தபின்னர் தண்ணீரில் கரையாத தன்மைக்குத் தம்மனைத்தை ஒப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். இக்கலை எவ்வளவு தூரம் சிறப்பாகக் கருதப்பட்ட தென்பதற்கு இஃது ஓர் அத்தாட்சியாகும்.

ரா. ரா.

வியவசாயத்தின் பிறப்பகம் எது?

பே. நா. அப்புஸ்வாமி, பி.ஏ., பி.எல்.

(156-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

புது உலகத்திலே காணப்படும் வியவசாய உற்பத்தி ஸ்தானங்
 ஸ்தானங்கள் எல்லாம் தவிரிய எல்லாம் தவிரிய தனித்தனியாகவே தோன்
 சூழ்நோன்றின. நியிருக்கின்றன வென்பது வட அமெரிக்காவி
 லும் தென் அமெரிக்காவிலும் காணப்படும்
 விசேஷமான பயிர்ச் செடி கொடிவகைகளி லிருந்து நன்கு தெரிய
 வருகிறது. மாயா நாகரிக காலத்திலும் இன்கா நாகரிக காலத்தி
 லும் இரும்பு உபயோகிக்கப் படவில்லை. அக்காலத்தவர்களுக்குக்
 கலப்பை என்பது இன்ன தென்று தெரியாது. பெரு நாட்டின்
 மலைப்பிரதேசங்களிலே 'கால் கலப்பை' என்று ஒரு கருவி வழங்கப்
 படுகிறது; அது ஒருவகை மண்வெட்டியே தவிர வேறல்ல.
 மெக்ஸிகோவிலும் பெருவிலும் வியவசாயத்திற்காகக் கால் நடை
 களை உபயோகித்த தில்லை; லாமா, அல்பாகா, சீமைப் பெருச்சாளி
 ஆகிய இம் மிருகங்களை அத்தேசத்தினர் வளர்த்து வந்தனர். எனி
 லும் அவற்றை வியவசாயத்திற்காக வளர்க்கவில்லை. இறைச்சியும்
 மயிரும் பெறுவதற்காகவே அவை வளர்க்கப்பெற்றன. லாமாவையும்
 அல்பாகாவையும் பாரந் தூக்குவதற்காக மாடுகளைப் போல உப
 யோகித்து வந்தார்கள்.

இவ் வுலகத்திலே வியவசாயம் உற்பத்தியானது முக்கியமாக
 இவற்றின் அளவு. இந்த ஏழு இடங்களில் தான். மெக்ஸிகோ
 பிரதேசம் வட அமெரிக்காவில் ஏறக்குறைய
 நாற்பதில் ஒரு பங்குதான். அது போலவே தென் அமெரிக்காவி
 லுள்ள பெருப்பிரதேசமும் அவ்வாறே தென் அமெரிக்காக் கண்டத்
 தின் அளவில் சற்றேறக்குறைய நாற்பதில் ஒரு பங்காகவே இருக்
 கிறது.

இடத்துக்கு ஏற்ப வியவசாயக் கருவிகள் மாறுபடுகின்றன. கீழ் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள மலைப்பிரதேசத்திலும், கருவிகள். நாகரிக முதிர்ச்சியற்ற ஆப்பிரிக்கா முழுவதிலுமே ஒருவகைக் களைக்கொட்டைக் கொண்டோன் நிலம் உழப்பட்டு வருகிறது. அதை இன்னும் பார்க்கலாம். உலகத்திலே கலப்பையினால் உழுதலை ஸாவரன்சாப் நன்றாக ஆராய்ந்திருக்கிறார். அவர் ஆராய்ச்சியினின்று அபிலீனியா, சீனம், தென் மேற்கு ஆசியா, மத்தியதரை நாடுகள் ஆகிய இவ்விடங்களிலே உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வரும் கலப்பைகள் வெவ்வேறு வகையினவாய் உள்ளன வென்று தெரியவருகிறது.

வியவசாய ஆதி ஸ்தலங்களைக் கவனிக்கும்போது நமக்கு விசேஷமாக ஒன்று தெரியவருகிறது. மேற்கூறிய இவையாலும் ஏழு இடங்களும் மலைப் பிரதேசங்களாகவோ மலைப்பிரதேசத்தை ஒட்டிய இடங்களாகவோ இருக்கின்றன. அவை அதி உஷ்ணப்பிரதேசத்திலாவது அதனை அடுத்துள்ள உஷ்ணப்பாங்கான பிரதேசத்திலாவதுதான் இருக்கின்றன. புது உலகத்திலும் அவ்வாறே உள்ளன. அங்குள்ள ஸ்தலங்கள் ஆண்டிஸ் மலைத்தொடரை ஒட்டி உஷ்ணப்பிரதேசத்தில் தான் உள்ளன. பழைய உலகத்தில் உள்ள ஸ்தலங்கள் ஹிமாலய மலைத் தொடர், ஹிந்துகுஷ் மலைத்தொடர், ஆப்பிரிக்காக்கண்டத்து மலைத்தொடர்கள், மத்தியதரைக் கடலைச் சுற்றிய மலைப்பிரதேசம், சினதேசத்து மலைகள் ஆகிய இவ்விடங்களாகத் தான் இருக்கின்றன. உலகத்தின் பெருநிலப்பரப்பிலே ஒரு பகுதிதான் வியவசாயத்தின் வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமானதாய் இருந்து வந்திருக்கிறது.

அதியுஷ்ண நாடுகளிலும் உஷ்ணப்பாங்கான நாடுகளிலுமே செடிகள் தோன்றுவதற்கு மிகவும் சௌகரியமான நிலைமைகள் அமைந்திருக்கின்றன. காட்டுச்செடி வகைகள் மிகவும் அதிகமாய் இருக்கின்ற இடங்கள் யாவையென்று ஆராயும்போது கூட அவை அதியுஷ்ணப்பிரதேசங்களாகவே இருத்தலை அறியலாம். வட அமெரிக்காவைப் பார்த்தால் இது மிகவும் நன்றாகத் தெரியவரும். மெக்ஸிகோவும் மத்திய அமெரிக்காவும் வட அமெரிக்காவிலே ஒரு சிறு பகுதி. ஆயினும் மிகவும் பெரிதாய் விரிந்து கிடக்கும் கானடா, அலாஸ்கா, ஐக்கிய மாகாணங்கள் என்னும் பிரதேசங்கள் அனைத்திலும் உள்ள செடிவகைகளைக் காட்டிலும் இச் சிறு பிரதேசத்தில் செடிகொடிகளின் வகைகள் அதிகமாகத் தென்படுகின்றன.

தற்காலத்தில் ஜனநாயக நாடுகளாக இருந்துவரும் கோஸ்டாரீகா, ஸால்வடார் என்னும் நாடுகள் கடுகுபோலச் சிறியவை. இவற்றைக் காட்டிலும் தூறுமடங்கு பெரிய ஐக்கியமாகாணங்கள் முழுவதிலும் எத்தனை வகைச் செடிகள் காணப்படுகின்றனவோ அத்தனை வகைச் செடிகளும் இவற்றில் காணப்படுகின்றன. செடிவகைகள் உற்பத்தியாவதற்குரிய அரிய முயற்சிகள் எல்லாம், புது உலகிலே, சுரம் செறிந்த அதியுஷ்ணப்பிரதேசத்திலேதான் காணப்படுகின்றனவே யெழியப் பிற இடங்களில் இல்லை.

பழைய உலகத்திலும் இவ்வாறேதான் காணப்படுகின்றன. மத்தியதரைக்கடல் நாடுகளில் எண்ணிறந்தவகைச் செடிகள் உற்பத்தியாகியிருக்கின்றன. பால்கன் தீபகற்பம், ஆசியாமைனர், பாரசீகம், ஸீரியா, பாலஸ்தீனம், அக்ஷீரியா, மொராக்கோ ஆகிய இப்பிரதேசங்களில் ஆயிரக் கணக்கான செடிகொடிவகைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் சுமார் 4000 முதல் 6000 வரை வகைகளைக் காணலாம். வட ஐரோப்பாவிலும் மத்திய ஐரோப்பாவிலும் இவ்வாறு இருப்பதில்லை. இந்தியாவிலுள்ள வகைகள் 14,500-க்குக் குறைவில்லை. அதுபோலவே மத்தியச் சீனத்திலும் கீழைச் சீனத்திலும் கானூம் செடிவகைகளும் மிகவும் பலவகைப்பட்டன. சீனத்திலே எத்தனை வகையான செடிகள் இருக்கின்றன என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லையாயினும் அவை பல்லாயிரக் கணக்கானவை என்பதற்கு ஐயமில்லை. அபிவீனியாவிற்கே உரியனவாயுள்ள விசேஷச் செடிகளின் தொகையும் அதிகம்; அவற்றின் வகைகளும் அதிகம்.

மலைகளை உண்டுபண்ணிய இயற்கைச் சக்திகளும் செயல்களும் பயிர்ச்செடிகளைப் பல ஜாதிக் செடிகளாகப் பரிணமிக்கச் செய்வதில் மிகவும் துணையாயிருக்கின்றன. அதுபோலவே ஒவ்வொரு செடி ஜாதியையும் பற்பல வகைகளாகவும் பிரித்திருக்கின்றன. அணிஅணியாய் உயர்ந்தெழுந்த மலைத்தொடர்கள் செடிவகைகள் பிறநாடுகளுக்குச் சென்றவிடாமல் தடுக்கும் மதில் சுவர்களைப்போல இருந்து வந்திருக்கின்றன. ஆதலால்தான் சிற்சில ஜாதிக் செடிகள் சிற்சில பிரதேசங்களுக்கே உரியவையாகி அங்குமின்றும் வெளிச் செல்லாது தங்கியிட்டன. ஆனால் அப்பிரதேசத்திலே அச்செடி ஜாதிகளெல்லாம் பலவகைச் செடிகளாகப் பிரிந்து தோன்றத் தொடங்கின. மலைப்பிரதேசங்களிலே பலவகையான மண்வகைகள் (நிலவளங்கள்) காணப்படுவன. ஒவ்வொருவகை மண்ணுக்கும் பொருத்தமான சிற்சில செடிவகைகள் அவ்வப்பிரதேசங்களுக்கும்

பாவி அங்கே தங்கிச் செழித்து வளர்ந்து வருகின்றன. இதனால் இடத்துக்குத் தகுந்தபடி குணம் முதலியன மாறி ஒரு செடி வேறு வகைச் செடிபாக மாறுகின்றது. இவ்வாறு சிற்சில பிரதேசங்கள் பயிர்களைப் போலித்து வளர்க்கின்றன. வட ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா, ஸ்பிரியா ஆகிய இவ்விடங்களிலே, முன்னொரு காலத்தில் பனி மூடி, பனியாறுகள் ஓடி, அங்குத் தோன்றிச் செழித்திருந்த செடி கொடிவகைகள் அனைத்தையும் நிர்மூலமாய் அழித்து விட்டன.

ஈரம்செறிந்த உஷ்ணப்பாங்கான நாடுகள் விருகுகங்கள் வளர்வதற்கு மிகவும் பொருத்தமாக உள்ள இடங்களாக விருகுகங்கள் இருந்துவருகின்றன. ஆதி வியவசாயம் உண்டான அதியுஷ்ணப் பிரதேசங்களும் உஷ்ணப்பாங்கான பிரதேசத்து மலை நாடுகளும் செடிவகைகளும் புல் பூண்டு வகைகளும் தோன்றிவளர்வதற்கு மிகவும் பொருத்தமான இடங்களாக இருந்து வருகின்றன. இப் பூமியிற் காணும் முக்கியமான செடிகள் யாவும் இப்பிரதேசங்களில் தான் உற்பத்தியானவை.

அதியுஷ்ணப் பிரதேசங்களும் உஷ்ணப்பாங்கான பிரதேசங்களும் மனித வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை நிரம்பப் பெற்றனவாய்க் காண்கின்றன. ஆதிமனிதன் ஈரம் செறிந்த உஷ்ண பூமிகளைக் கண்டு அஞ்சியவனாய் இருந்தான். அங்கே செழித்துக் கிடக்கும் தாவர வர்க்கத்தையும் பலவகை உஷ்ணப்பிரதேச நோய்களையும் கண்டு அவன் பயந்தான். உலகத்திலுள்ள பூப்பிரதேசத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு இடமாக அளவில் விரிந்து கிடந்தாலும், அப்பிரதேசத்தின் நடுவே அவன் புகத்துணிவதில்லை. அதன் எல்லைகளில் உள்ள காடடர்ந்த பிரதேசங்களின் ஓரத்திலேயே அவன் வசிக்க விரும்புகிறான். அவ்விடங்களையே தனக்கு உரிய இடங்களாகக் கருதுகிறான். அத்தகைய பிரதேசங்களாகிய உஷ்ணப் பாங்கான இடத்திலுள்ள காடடர்ந்த மலைநாடுகள் அவனுக்கு வேண்டிய உஷ்ணத்தையும் போதிய ஆகாரத்தையும் கொடுத்துவந்தமையால் ஆதிகாலத்திலே மனிதன் அப்பிரதேசங்களில் தங்கிக் கூடி வாழத் தொடங்கினான்.

மலைகளின் அமைப்பானது சிறு சமூகவாழ்க்கைக்கே அதிக சௌகரியமானதாய் இருந்தது. ஆதலால் இத்தகைய சிறுசமூகங்களாகவே மனிதர் தமது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர். நிலநதியின் மத்தியப் பகுதியையும் கடைப் பகுதியும், யூபிரட்டீஸ் நதியையும், டைகிரிஸ் நதியையும், லீந்து நதியையும் சார்ந்து விரிந்து பரந்து

கிடந்த பாசனங்களிலே தங்கி, அவ்விடங்களிலே சாகுபடி செய்து வாழ்தல் பெரிய ஜன சமுதத்தார் செய்தற்கு உரியதாகும். சிறு ஜனக்கூட்டங்களால் அத்தகைய காரியம் செய்ய இயலாது. ஆகையால், மனிதவருக்கத்தினர் ஓர் அளவு நாகரிகத்திற் சிறந்து ஒன்று கூடி வாழப் பழகிய பின்னரே இத்தகைய நதிக்கரை வாழ்க்கையும் வியவசாயமும் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்.

பண்டைக் காலங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் பண்டைக் கால எல்லாரும் அக்காலத்திலே பயிர் செய்தவர்கள் வியவசாயம். வாய்க்கால்களை வெட்டி அவற்றின் வழியாகப் பயிருக்கு நீர் பாய்ச்சிப் பயிர் செய்துவந்தார்கள் என்றுதான் நினைக்கிறார்கள். இது தவறு என்பது இப்பொழுது செய்த ஆராய்ச்சிகளினின்று நமக்குத் தெரியவருகிறது. பண்டைக் கால வியவசாயிகள் பயிருக்கு நீர் பாய்ச்சவில்லை என்பது தான் இப்பொழுது அறிந்த முடிவு. அபிலீனியா நாட்டிலும் மெக்ஸிகோ மலைநாட்டிலும், மத்திய அமெரிக்காவிலும், பெரு நாட்டிலும், இந்தியாவிலும், மத்தியதரை நாடுகளிலும் காணப்படும் பயிர்களுள் மிகப் பழமையானவை என்று கருதத் தகுந்த பயிர்களுக்கு வாய்க்கால்களின்வழி ஆதிமனிதர் நீர் பாய்ச்சவே இல்லை.

எகிப்து, மெஸொபொடோமியா, பெருவில் நீர் பாய்ச்சிப் பயிராக்கிய பிரதேசம் ஆகிய இவ்விடங்களைக் கவனிக்கும்போது, இங்கே இவ்வாறு பயிராகிய செடிகள் யாவும் பிறநாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட செடிகளாகவே இருக்கின்றன.

சில முக்கியப்பயிருக்குக் களையாகமுனைத்த பயிர்கள் முக்கியப் பண்புபயிர்கள். பயிருக்குப் பதிலாகப்பயிரிடப்படுவதும் உண்டு. கோதுமைப்பயிரானது அதன் முக்கிய ஜன்ம ஸ்தானமாகிய தென்மேற்கு ஆசியாவிலின்று வடக்கே பிரயாணமாகியபொழுது, அதனை அடுத்து எளிதில் அழிக்கொணாதபடி வளர்ந்த களைப்பயிராகிய ரை (Rye) என்னும் பயிரானது ஆசியாவிலும் ஐரோப்பாவிலும் உள்ள சிற்சில பிரதேசங்களில் அதற்குப்பதிலாகப் பயிராக்கப்பட்டது. அதேமாதிரியாகப் பார்லீக்கும் எம்மெருக்கும் பதிலாக ஓட்ஸ் பயிராக்கப்பட்டது. இவையாவும் களைச் செடிகளே. இவற்றக்கு ஆயுள் அதிகம். இவை இலகுவில் அழிவதில்லை. முக்கியப்பயிரைப்போல் அவ்வளவு நிலத்தின் செழுமையும் நீர் வளமும் இவற்றக்கு அநாவசியம்.

மாலுட வருக்கம் ஆதிதாலத்திலே எப்படிச் கூடி வாழ்ந்து வாழ்க்கை புரிந்ததென்பதை அறிந்து கொள் வேற்றின் பயன். வதற்கு இவை முக்கியமான அமிசங்களாக

உள்ளன. இவற்றைத் தெரிந்து கொண்டால் சமூகவாழ்க்கையின் பரிணாமத்திலே முதற்படிகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பது ஒரு வாறு விளங்கும். மனிதர் பொதுவாழ்க்கை புரிவதன் பொருட்டு ஓரிடத்தில் தங்குவதற்கு, அவ்விடத்தில் காணப்படும் உணவுப் பொருள் வசதியானது மிகவும் முக்கியமான காரணங்களுள் ஒன்றாயிருப்பது வியப்பல்லவோ?

பயிராக்கப்பட்டு வந்த செடிகளின் ஜன்மபூமியைப் பற்றியும் அவற்றின் உறவினமாக உள்ள காட்டுச் செடிகளின் ஜன்மஸ்தானத்தைப் பற்றியும் நாம் அறிந்துகொண்டிருக்கும் விஷயங்கள் யாவும் ஆதி மனிதன் பரிணமித்த முறையைப்பற்றி நாம் அறிந்து கொண்ட விஷயங்களோடு தொடர்புடையனவாய் இருக்கின்றன. தென்மேற்கு ஆசியாவும் மலைசெறிந்த கீழ் ஆப்பிரிக்காவுமே வியவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்ட ஆதி மனித சமூகம் தோன்றிய இடங்கள். வியவசாய வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய முக்கியமான அமிசங்கள் யாவும் இங்கே நிறைந்து காணப்படுகின்றன.

ருஷியாவிலே மொத்தமாய்ச் செய்த ஆராய்ச்சிகளினின்று கிடைத்த சிற்சில முடிவுகளே இங்கே சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டன வாரும்கூ.

(முற்றும்)

தமிழர் நில வகுப்பு

பண்டை நாளில், தமிழர் நிலத்தை ஐந்து பகுதிகளாக வகுத்து ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒவ்வொரு கடவுளை அகிபதியாக அமைத்த திறல் போற்றத்தகுந்தது. இவ்வமைப்பிற்கு ஐந்திணை என்று பெயர். இத்தகைய நில வகுப்பு இருக்கு ஆரணத்தில் ஓர் இடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே தமிழரும்; உடமொழியாளரும் தவிர வேறு எந்த நாட்டினரும் இத்தகைய சரியான பாகுபாட்டை அமைத்திருப்பதாக யான் அறிந்ததாயில்லை; கேட்டதாயில்லை. முல்லைக்கு (காடும் காடு சார்ந்த இடமும்) அகிபதி மாயோன்; குறிஞ்சிக்கு (மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்) அகிபதி முருகன்; மருதத்திற்கு இந்திரன் அகிபதி; நெய்தலுக்கு (கடல் சார்ந்த இடம்) அகிபதி வருணன்; பாலைக்குத் தூர்க்கை அகிபதி. இவ்வாறு நிலத்திணை வகுத்து ஒவ்வொரு நிலத்தினரும் தமக்குரிய கடவுளை வணங்குதல் அக்காலத்தத் தமிழர் வழக்கம்.

ரா. ரா.

சென்னைமாகாண ஜலமின்சாரசக்தி அபிவிருத்தி

ஜி. சுந்தரம், எம். ஏ.

உயரத்திலிருந்து ஜலம் விழும்பொழுது பூமியின் ஆகர்ஷணத் தால் அது அடையும் வேகத்திலிருந்து ஜலசக்தி (Water power) பெறப்படும். ஓர் உயர்ந்தமட்டத்திலிருந்து தாழ்ந்தமட்டத்திற்கு ஜலம் விழும் இடங்களிலெல்லாம் இச்சக்தி இருக்கின்றது. வருஷந் தோறும் பருவகாலங்களில் மலைச்சிகரங்களில் மிகுதியான மழை பெய்கிறது. தரையில் சுவறியது போக எஞ்சியநீர் மலைச்சரிவு களில் ஆறுகளாகவும் ஓடைகளாகவும் செல்கின்றது. இவைகளோ பெரியவையும் சிறியவையுமான பல நீர் வீழ்ச்சிகளாக ஓடி நாட்டை அடைகின்றன. மலையுச்சியில் இவைகளுக்கிருந்த சக்தியெல்லாம் வழியிலும் கரைகளிலும் உள்ள பாறைகளை உடைத்து நொறுக்கிப் பொடி செய்வதிலும், வண்டலைக் கீழ்மட்டத்திற்குக் கொண்டு வரு வதிலுமே செலவாகின்றது. வீணாகும் இச்சக்தியை உபயோகிக்க, சென்ற நூற்றாண்டிலேதான் தீவிரமான முயற்சி தொடங்கப் பட்டது. மலையுச்சியிலேயே ஜலத்தைத் திரும்பி ஒரு குழாயின் வழியே கீழ்மட்டத்திற்குக் கொண்டுவந்து அந்த ஜலத்தால் ஒரு ஜலயந்திரத்தைச் சுற்றச் செய்தால் அதன் சக்தியை யந்திரசக்தி யாக (Mechanical energy) மாற்றலாம். ஜலயந்திரத்தின் (Turbine) முக்கியம்சம் ஒரு பற்சக்கரமே; அடுத்தடுத்து வரும் பற்களில் ஜலம் வேகமாய் மோதும்போது அச்சக்கரம் சுழல்கின் றது. அச்சக்கரம் ஜலத்திலுள்ள சக்தியைப் பிரித்தெடுத்து, இரு சில் (Shaft) யந்திர சக்தியாகக் கொடுக்கின்றது. ஓர் ஆலைந்திர த்தை (Mill) ஒட்ட இச்சக்தியை நேராக உபயோகிக்கலாம். இம்முறை ஜலயந்திர அபிவிருத்தி (Hydraulic development) எனப் பெயர்பெறும். அப்பாசமுத்திரத்தில் ஹார்வி கம்பெனி யார் (Messers Harveys) தாம்பிரப் பண்ணி நதியின் பாபநாச

இது சென்னைப் புத்தகாலயப் பிரசாரகத்தின் ஆதரவில் ஆங்கி லத்தில் இயற்றப்பட்ட உபநியாஸத்தின் (Hydro-Electric Development in Madras) மொழிபெயர்ப்பாகும். மொழிபெயர்த்தவர்: எஸ். முத்து ஐயங்கார், பி. ஏ. (ஆனாஸ்).

நீர்வீழ்ச்சியைத் தங்களுடைய பருத்தி ஆலையை ஒட்ட உபயோகிக்கும் முறை இதற்கு ஒர் உதாரணமாகும்.

ஜலமின்சார அபிவிருத்தி

ஆனால் ஜலசக்தரத்தின் இருநிலுள்ள சக்தியை ஒர் டைனமோ வால் (Dynamo), மின்சாரசக்தியாக மாற்றும் முறையே பெரும்பாலும் கையாளப் படுகின்றது. என்னெனில் மின்சாரத்தில் பல அனுகூலங்களுள்ளன. மின்சாரத்தை எளிதில் வெகுதூரங்களுக்கு அனுப்பலாம். அதை ஆள்வதும் பலவழிகளில் உபயோகிப்பதும் சுலபம். ஒளியாகவும் உஷ்ணமாகவும் அதை நேராக மாற்றலாம். இக்காரணங்களால் ஜலசக்தி, மின்சாரமாக மாற்றப்படுகின்றது. இம்முறைக்கு ஜலமின்சார அபிவிருத்தி (Hydro-Electric Development) என்று பெயர்.

இதன் அவசியம்

நம்மாகாணத்தில் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் ஜலசக்தி சாதனங்களையும், இதுவரை அவை அடைந்துள்ள அபிவிருத்தியையும், புதிதாகத் தாபிக்கப்பட்டுள்ள பைகாரா (Pykara) ஸ்தாபனத்தையும் பற்றிக் கவனிப்பதற்கு முன் இத்தகைய அபிவிருத்தியின் அவசியத்திற்குரிய காரணங்களைச் சுருக்கமாக அறியவேண்டும். இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பலதவறான அபிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றன. மின்சாரம் ஒரு போக்யவஸ்து என்றும், வறுமையுள்ள இந்தியாவிற்கு அது ஏற்காதென்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். விசிறி சுற்றுவதும் விளக்கெறிப்பதும் தவிர வேறோர் உபயோகமும் மின்சாரத்திற்கு இல்லையாயின் இக்கூற்று உண்மைதான். ஆனால் பெரிய ஜலமின்சாரஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்துவதன் முக்கிய நோக்கமென்னவென்றால், தொழிற்சாலைகளுக்குச் சக்தியளிப்பதே யாகும். வறுமையுற்ற இந்நாட்டின் செல்வத்தை விருத்திசெய்ய இதைவிட நேரான வழியொன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ரெசவு ஆலைகள், தேயிலைத் தோட்டங்கள், குடிசைக் கைத் தொழிற்சாலைகள், வியவசாயத்திற்கு ஜலம் இறைத்தல் போன்றவைகளுக்கே பைகாராவில் உண்டாக்கப்படும் மின்சாரத்தில் நூற்றுக்கு என்பது பங்கு உபயோகப்படும்; எஞ்சிய இருபதுபங்கு சக்தியே தெருக்களிலும் வீடுகளிலும் விளக்கெரிக்க உபயோகிக்கப்படுகின்றது. மைசூர் ஜலமின்சாரஸ்தாபனத்தில் நூற்றுக்கு 87 பங்கு சக்தி தங்கச் சுரங்கங்களில் பயன்படுகின்றது; மிகுதியான 13 பங்கே விளக்கெரிக்கவும் வீட்டு உபயோகத்திற்கும் செலவாகின்றது.

விளக்கெரிப்பதும் விசிறி சுற்றுவதும் இரண்டாந்தரமான உபயோகமென்பதை இப்புள்ளி விவரங்களிலிருந்து அறியலாம். ஆனால் இவ்வுபயோகமே பகட்டாயிருப்பதால், ஆடம்பரமற்ற தொழிற்சாலை உபயோகத்தைவிட இதுவே ஜனங்களுக்கு முக்கியமானதாகத் தோற்றுகின்றது.

நம்நாட்டுக் கைத்தொழிலின் கேவலநிலை

கைத்தொழில்களை வியவசாயத்துடன் ஒப்பிட்டால், முன்னவை மிகவும் கேவலநிலையிலிருப்பதே இந்தியாவின் வறுமைக்கு முக்கிய காரணமென்பதை இப்பொழுது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர்.

நாகரிக முன்னேற்றம் அடைந்துள்ள சில தேசங்களில் கைத் தொழில்கள் இருந்தும் வியவசாயத்திலிருந்தும் தலைக்குக் கிடைக்கும் வரும்படியை, மைசூர் வியாபாரச்சங்கத்தில் (Chamber of Commerce) பேசும்பொழுது ஸர் எம். விச்வேச்சவராயா அவர்கள் எடுத்துக் காட்டி யுள்ளார். அவர் காட்டியபடி, வியவசாயத்தால் தலைக்குக் கிடைப்பது ஒவ்வொரு ரூபாயானால் கைத்தொழிலால் கிடைக்கும் வருமானம் பின்வருமாறு:—

		ரூ. அ. பை.		
பிரிட்டிஷ் தீவு	...	7	8	0
அமெரிக்க ஐக்கியமாகாணங்கள்	...	5	8	0
ஸ்பீடன்	...	3	0	0
ஜப்பான்	...	2	3	0
கனடா	...	1	9	0
இந்தியா	...	0	4	0

கைத்தொழில்களால் தலைக்குக் கிடைக்கும் மொத்த வருமானம் இந்தியாவில் ரூ. 12 ; இங்கிலாந்திலோ ரூ. 465 ; அமெரிக்க ஐக்கியமாகாணங்களில் ரூ. 963.

சென்ற ஜனத்தொகை அறிக்கையிலிருந்து, இம்மாகாணத்தில் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்பவரைப்போல ஐந்து மடங்கினர் வியவசாயத்தில் ஈடுபட்டவர் என்று அறியலாம்.

கைத்தொழில் அபிவிருத்தி முறைகளைத் தீவிரமாகக் கைக்கொண்டே இத்தகைய ஒரு சார்பான அபிவிருத்தியைச் சீர்படுத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நம் நாடு பொருளாதார விடுதலையடையும். இயற்கையாகக் கிடைக்கும் பொருள்களும், வியவசாயப்பொருள்களும், நம்தேசத்திலுள்ள தொழிற்சாலைகளில் உப

யோக்கித்தத் தகுந்த பண்டங்களாகவோ அல்லது பாதிவேலை முடிந்தவைகளாகவோ செய்யப்பட்டு அதிகவேலை பெறுமானம் உள்ளவையாக மாறும். வேலையின்றித் தவிக்கும் கணக்கற்ற ஜனங்களுக்குக் கைத்தொழிற்சாலைகளின் விருத்தியால் வேலைகிடைக்கும். மழையில்லாத் காலங்களில் வேலையில்லாதிருக்கும் வியவசாயிக்கும் சிறிது வேலைக்கு வழி பிறக்கும்.

எவ்விதமான கைத்தொழில் விருத்தி முறைக்கும் தொழிற்சாலை யந்திரங்களை இயக்கும் சக்தியைப் பெறுவதே முதற்படியாகும். சென்னையில் நிலக்கரி அல்லது எண்ணெய்ச்சுரங்கங்கள் இல்லாதிருப்பதும் இறக்குமதியாகும் கரியும் எண்ணெயும் விலையுயர்ந்திருப்பதும் நம் மாகாணம் கைத்தொழிலில் பிற்போக்காயிருப்பதற்குக் காரணம்.

1931-இல் இங்கே உற்பத்தி செய்யப்பட்ட இயக்கும் சக்தியின் பரிமாணம் 1,03,000 எச். பி. (33000 பவுண்டு பாரமுள்ள ஒரு பொருளை நிமிஷத்திற்கு ஓர் அடிவீதம் நேர்மேலே தூக்கி வேலை செய்யும் வேகத்திற்கு ஒரு குதிரையாற்றல் அல்லது எச். பி. எனப் பெயர்) இம்மாகாணத்தின் அளவுக்குத் தக்க கைத்தொழில்களுக்குத் தேவையான சக்தி வேகத்தில் இது மிகவும் அற்பமான ஒரு பாகமே. சென்னையின் இயற்கைச் செல்வத்திற்கும் ஜனத்தொகைக்கும் தேவையான சக்தி வேகமோவெனின் முப்பதுலட்சம் குதிரையாற்றலாகும்; அதாவது இப்பொழுது உபயோகப் படுவதைப் போல முப்பதுமடங்கு தேவை.

முன்சொல்லியவாறு, சென்னையில் கரி எண்ணெய்ச்சுரங்கள் கிடையா; வங்காளம், பர்மா அல்லது வேறிடங்களிலிருந்தே அவைகள் வரவேண்டி யிருக்கின்றன. அவைகளின் விலையோ மிக அதிகம். சுரங்கவாயிலில் அல்லது துறைமுகத்தில் அவைகளுடைய பெறுமானத்தைக் காட்டிலும் அவைகளைத் தொழிற்சாலைகளுக்கு எடுத்துச்செல்லும் வண்டிச் சத்தம் அதிகமாகின்றது.

ஆயினும் சென்னையில் கிழக்கு மேற்கு மலைத்தொடர்களில் ஜலசக்தி மிகுதியுமுள்ளது. அதை உபயோகிக்கும் முறையை விருத்திசெய்தால், இம்மாகாணத்திற்குத் தேவையான சக்தியைப் பலவருஷங்களுக்குக் கவலையின்றிப் பெறலாம். அப்படிச் செய்வது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமாகுமேயன்றி அனாவசியமான போகமாகாது.

வியவசாயத்துக்கு மின்சாரம் உதவும்

வேறொரு முக்கியமான துறையிலும் மின்சாரம் ஏழைகளுக்கு நன்மை பயக்கும். நம் நாட்டின் முக்கியமானதொழில் வியவசாயம்.

குடியானவனின் சேஷமும் வியவசாயமுறையைப் பொறுத்துள்ளது. அவனுடைய தொழில் ஆபத்தானது; வானம் பார்ப்பது; மழை பெய்தால் தான் நல்ல மாகுல் கிடைக்கும்; மழைபெய்வதோ அவன் செயல் இல்லை. ஆகவே வியவசாயம் என்பது உறுதியான பயன் இல்லாத ஒரு சாகச முயற்சியாக இருக்கிறது; இக்குறையை நீக்கும் வந்த ஏற்பாடும் குடியானவனுக்கு ஓர் உபகாரமாகும்.

மின்சாரசக்தியால் நீர் இறைத்துப் பாசனத்திற்கு உபயோகித்தல் இக்குறையைப்போக்க ஒரு நல்லவழி. காவேரி, கோதாவரி நதிகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் பெரிய பாசன ஏற்பாடுகளால் நாம் அடைந்திருக்கும் நன்மைகளை யாவரும் அறிவர். ஆனால் பாசனத்திற்குக் கிடைக்கக்கூடிய மொத்த ஜலத்தில் ஒரு சிறிய பகுதியையே இவ்வேற்பாடுகள் பயன்படச் செய்கின்றன வென்பதைப்பலர் உணர்வில்லை. பருவக்காற்றுகளால் கொண்டு வரப்படும் மழையில் ஒரு பாகம் பூமியில் சுவறகிறது. மிகுதி பூமியின் மேற்பரப்பில் ஓடைகளாகவும் நதிகளாகவும் ஓடுகின்றது. நாம் அறிந்திருக்கும் எவ்வகைப் பாசன ஏற்பாட்டிலும் மேற்பரப்பிலேயே நீரே உபயோகப்படுகின்றது. பூமியில் சுவறிய பெரும்பகுதியான நீரோ, அநேகமாக உபயோகப்படாமல் மெதுவாகப் பூமிக்குள் ஓடும் பல நீரோட்டங்களாகி முடிவில் கடலையே அடைகின்றது. பூமியின் கீழுள்ள நீரைக் கிணறுகளால் அடையலாம். தொன்றுதொட்டே கிணற்றுப் பாசனம் கையாளப்பட்டு வருவது உண்மையே; ஆனால் இப்பொழுது சில ஆயிரம் ஏக்கர் நிலங்களுக்காகக் கிணறுகளிலிருந்து எடுக்கப்படும் ஜலம், பூமிக்குள்ளிருந்து நாம் அடையக் கூடிய மொத்தஜலத்தில் வெகு சிறியதொருபாகமேயாம். கிணற்றுப் பாசனம் அதிகமாக அபிவிருத்தி அடையாததற்குக் காரணம் இருக்கின்றது. மிருகங்களை உபயோகித்து ஜலமிறைக்கும் முறையில் அபிவிருத்தியடைவதற்கு ஆதிக்கமில்லை. மிருகங்களை உபயோகித்து ஜலத்தை இறைப்பதைவிட மலிவாகவும், அதிக ஆழத்திலிருந்தும் மின்சாரசக்தியால் ஜலம் இறைக்கலாம். எப்பொழுது எவ்வளவு தேவையோ அப்பொழுது அவ்வளவு ஜலத்தைக் குடியானவன் மின்சாரத்தை உபயோகித்து இறைத்துக் கொள்ளலாம்; பருவகால மழையையே எதிர்பார்க்கவேண்டியவனாக அவன் இருக்கவேண்டியதில்லை.

மின்சாரசக்தியின் வேறொரு முக்கியகுணம் இங்குக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது; இவ்விஷயம் கந்தேசகத்தின் பிற்கால சமூகப் பொருளாதார நிலைமையின் சம்பந்தமுடையது.

மின்சாரத்தின் ஓட்டம்

மின்சார ரூபத்தில் சக்திக்கு அதிக ஓட்டம் (Mobility) உண்டு. எளிதாகவும் மலிவாகவும் உடனேயும் அதை வெகு தூரம் களுக்கு அனுப்பலாம். இக்குணங்கள் மிகவும் அனுசூலமானவையாயினால், நிலக்கரி, எண்ணெய், ஆவி அல்லது ஜலம் என்பவைகளில் எதிலிருந்து சக்தியைப் பெற்றாலும் அதைப் பெரும்பாலும் மின்சாரமாகியே உபயோகிக்கின்றனர்.

சென்ற நூற்றாண்டில், போக்கு வரவு சாதன முன்னேற்றத்தால் நாகரிகவாழ்க்கை பெரிய மாறுதலைடைந்திருப்பதை யாவரும் அறிவர். இக்காலத்தில் தொழிற்சாலைத் துறையில் அத்தகைய மாறுதலை மின்சாரத்தின் ஓட்டத்தன்மை செய்து வருகின்றது. இதுவரை எங்கே எரிபொருள் (Fuel) மலிவாகக் கிடைக்குமோ அங்கே தான் பெரிய தொழிற்சாலைகள் ஏற்பட்டன. முன், கரிச்சுரங்கங்களுக்கும் கருகிலும் துறைமுகங்களுக்கருகிலும் தொழிற்சாலைகள் தோன்றின. அவைகளுக்கு வேண்டிய இயற்கைப்பொருள்கள் பெரும்பாலும் ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து அவ்விடங்களை அடையும். தொழிலாளரும் தங்களுடைய கிராமங்களை நீத்து அவ்விடங்களில் கூடுவர். மேனாடுகளில் இவ்வாறே பெரிய நகரங்கள் தோன்றின; ஜனநெருக்கமும் சேரிவாழ்க்கையும் அவைகளில் மிகுந்தன. மலிவாகச் சக்தி கிடைக்கக்கூடிய இடங்களில் தொழில் ஆலைகளும் நகரங்களும் தோன்றுமென்பதற்கு இங்கிலாந்தில் பல உதாரணங்களுள்ளன. நெருக்கமான நகரங்களில் வாழ்வதன் கெடுதிகளையும், அவைகளால் விளையும் தீர்க்கமுடியாத சமூகப் பிரச்சனைகளையும் ஆலோசித்தால், தொழில் ஆலைகள் ஓரிடத்தில் மிகுவதைத் தடுப்பதே நலமெனத் தோற்றுகிறது. இயக்கும் சக்தியைப் பலவிடங்களுக்கு அனுப்பித் தொழில் ஆலைகள் ஓரிடத்திலேயே மிகுவதைத் தடுப்பதற்கு மின்சாரமே தக்க கருவி. சக்தி மலிவான இடத்தில் மின்சாரத்தை உண்டாக்கி, எங்கே தேவையோ அங்கே எளிதில் உடனே அதை அனுப்பலாம். தொழிலாளர்களும் கிராமங்களிலுமிட்டு வெளியேற வேண்டாம்; மின்சாரசக்தி அவர்களைத் தேடிவரும். இயற்கை அல்லது விவசாயப் பொருள்களைத் தூரதேசங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டியதில்லை. விளையும் இடங்களிலேயே உபயோகத்திற்கு ஏற்ற பண்டங்களாக அவைகளை மின்சாரத்தைக்கொண்டு மாற்றிக்கொள்ளலாம்.

மின்சாரத்தால் கிராமப்புனருத்தாரணம்

இந்தியரின் வாழ்க்கை தொன்றுதொட்டுக் கிராமவாழ்க்கையே. சில வருடங்களாகக் கிராமத்தார் நகரங்களில் குடியேறத் தொடங்கி

யிருப்பது பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. மின்சாரத்தின் உதவியால் கிராமப் புனருத்தாரணஞ் செய்யமுடியும். குடிசைக் கைத்தொழில் களுக்கு வேண்டிய மலிவான சக்தியைக் கொடுத்துக் கிராமத்தாருடைய வரும்படியை அதிகமாக்கக் கூடும். இதுவரை நகரங்களே அனுபவித்துவந்த மின்சாரவிளக்குச் செளகரியத்தைக் கிராமங்களும் அனுபவிக்கலாம். ருசியற்று உயிரற்றிராமல் தனக்கிருந்த பழைய பெருமையைக் கிராமவாழ்க்கை அடையும்.

இவைகள் கைகூடச் செய்வதற்கு அபரிமிதமான மின்சார சக்தி எங்கும் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். கூடுமானவரையில் அது மலிவாயிருக்கவேண்டும். நாடெங்கும் மின்சாரக் கம்பிகள் நிறையவேண்டும். தக்க இடங்களில் கட்டப்பட்டிருக்கும் மின் சக்தி நிலையங்களிலிருந்து (Electric power stations) இக்கம்பிகளுக்குச் சக்தியை ஊட்டவேண்டும். இவைகளைச் செய்துமுடிக்க இயற்கையன்னை நமக்குப் பெரிய சாதனங்களை அளித்திருக்கிறான்; அவைகளைப் பயன்படுத்தும் சாமர்த்தியமே நமக்குத்தேவை.

ஸ்தாபனங்கள்

தென்மேற்கு வடகிழக்குப் பருவக்காற்றுக்களால் நம் மாகாணத்திலுள்ள மலைகளில் கனத்தமழை பெய்கின்றது. சில இடங்களில் நானூறு அங்குலத்திற்கு அதிகமாகவும் மழையுண்டு. ஆனால் மழையின் வீழ்ச்சி எக்காலத்தும் சமமாக இல்லை. வறண்டகோடைக் காலமாகிய சிலமாதங்களில் ஆறுகளில் நீரோட்டம் மிகக்குறைவு. எக்காலத்தும் கூடுமானவரையில் தொடர்ச்சியாக இடையிடின்றி யிருந்தால்தான் சக்தி அபிவிருத்தி நன்றாகப் பயன்படும். ஆகவே இம் மாகாணத்தில் தோன்றியிருக்கும் ஜலமின்சார ஏற்பாடுகளெல்லா வற்றிலும், கோடைக்கால உபயோகத்திற்காக ஜலத்தைத் தேக்கிவைப்பது முக்கியம்சமாயிருக்கிறது. நம்மாகாணத்தில் ஜீவநதிகள் வெகு சில. ஜலத்தைத் தேக்கத் தகுந்த இடங்கள் எப்பொழுதும் கிடைப்ப தில்லை. சுலபமாக அடையக்கூடிய இடத்தில் சக்தி உற்பத்தி ஸ்தா னத்தை ஏற்படுத்தவும், ஜலத்தை எளிதில் ஜலபந்திரத்திற்குத் திருப்பவும் நீர்வீழ்ச்சிக்கு அருகேயுள்ள மேடுபள்ளங்கள் வசதியா யிருக்கவேண்டும். இக்காரணங்களால் அநேக நீர்வீழ்ச்சிகளைச் சக்தி உற்பத்திக்கு உபயோகித்தல் லாபகரமானதாக இல்லை. கண்ணைக் கவரும் பெரிய நீர்வீழ்ச்சியானும் உபயோக முள்ளதாயிருக்கும் என்ற நிச்சயமில்லை.

சென்றதூற்றாண்டின் முடியில் திருநெல்வேலி ஜில்லா அம்பா சமுத்திரத்தில் ஹார்வீசம்பெனியர் ஏற்படுத்தியதே இம்மாகாணத்

தில் தோன்றிய முதல் ஜலசக்தி ஸ்தாபனம் எனத் தெரிகின்றது. பாபநாசம் நீர்விழ்ச்சிகளுக்கு முன்னால் தாம்பிராப் பணி ஜலம் திருப்பப்பட்டு, ஜலயந்திரங்களைச் சுற்ற உபயோகிக்கப்படுகின்றது. இந்த ஜலயந்திரங்கள் பருத்திதூற்கும் சாலையை ஒட்டுகின்றன. இம்முறை ஜலயந்திர அபிவிருத்தியே; மின்சாரம் உண்டாக்கப் படவில்லை.

மைசூரில், காவேரி நதியில் சிவசமுத்திரஸ்தாபனமே தென்னிந்தியாவில் தோன்றிய முதல் ஜலமின்சாரஸ்தாபனம். 1902-இல் அது ஏற்படுத்தப்பட்டது. அக்காலத்தில் இருந்த திவான் ஸர். கே. சேஷாத்திரி ஐயருடைய துணிவும் தீர்க்கதரிசனமும் எஞ்சுவியர் லோபினியேருடைய (Lothiniere) தொழில் சாமர்த்தியமுமே இந்த ஸ்தாபனம் தொடங்கியதற்கு முக்கிய காரணங்கள். முதலில் அதிலிருந்து 4,000 எச். பி. சக்திவேகமே பெறப்பட்டது; இப்பொழுது 40,000 எச். பி. சக்திவேகம் கிடைக்கிறது. சென்ற பல வருஷங்களாக அது மைசூரின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும் காரணமாக இருந்திருக்கிறது.

அரவங்காட்டில் வெடிமருந்து முதலியன செய்வதற்குச் சக்தி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் நீலகிரி காட்டேரிஸ்தாபனமே இம்மாகாணத்தில் இரண்டாவதாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. அது 1300 எச். பி. சக்திவேகம் கொடுக்கும் ஒரு சிறிய ஸ்தாபனம்.

பழனி, ஆனைமலை, நீலகிரி முதலிய மலைகளிலுள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களில் பல சிறிய ஜலயந்திர ஜலமின்சாரஸ்தாபனங்கள் உள்ளன; தோட்டங்களிலோடும் சிறு ஓடைகளிலிருந்து இவை சக்தியைப் பெறுகின்றன.

சேன்னையில் கிடைக்கும் ஜலசக்தி சாதனங்கள்

1918-க்கு முன், இம்மாகாணத்தில் கிடைக்கக் கூடிய ஜலசக்தி சாதனங்களைச் சரியான முறையில் நிர்ணயிக்க ஓர் ஏற்பாடு செய்யப்படவில்லை. மின்சார உலோகவேலை (Electro-Metallurgy) ஆயுதஞ்செய்தல் போன்ற தொழிற்சாலைகளுக்குச் சக்தி வேண்டிய அவசியத்தைச் சென்ற மாயுத்தத்திலேதான் அரசாங்கத்தார் உணர்ந்தனர். 1918-இல் இந்தியத் தொழில்மிகுவுடைய சிபாரிசின்மேல் நம் நாட்டிலுள்ள ஜலசக்தி சாதனங்களை நிர்ணயிக்க இந்திய அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடுசெய்தனர். இவ்விஷய ஆராய்ச்சிகள் அவ்வப்பொழுது பிரசுரிக்கப்பட்டன; இந்தியா முற்றிலும் தெரிந்த இடங்களிலிருந்தே 70 ஷக்தம் எச். பி. சக்திவேகம் உண்டு

பண்ணைக்கடுமென்றும், 170-லட்சம் எச். பி. வரை விருத்திசெய்ய முடியுமென்றும் அப்பிரகரங்கள் காட்டின. சென்னை மாகாணத்தில் கிடைக்கக் கூடிய சக்திவேகம் குறைந்தது 2-லட்சமென்றும், உயர்ந்தது 4-லட்சமென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். சென்னை சர்க்காரால் பிறகு நடத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சியால் இம்மதிப்பானது குறைவென ருசுவாயிற்று. அதிலே இந்திய பரிசோதனை நடந்தநாள் முதற்கொண்டே தொடர்ச்சியாக 'ஜெனின்சார பரிசோதனைப் பகுதி' (Hydro-Electricity Surveys Division) ஒன்று இம்மாகாணத்தில் உழைத்து வருகின்றது. தெரிந்த இடங்களில் எல்லாம் சென்று பார்வையிட்டிருப்பதுடன் அவ்விடங்களில் பெய்யும் மழையின் அளவும் நதி ஆறுகளின் நீரோட்டத்தைப் பற்றிய திசைசிக் குறிப்புகளும் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏற்படுத்தக்கூடிய சக்திஸ்தாபனங்களின் சேஷமத்திற்கு நீரோட்ட மாறுதல்களைத் தொடர்ந்து கவனித்து, வெகுகாலத்திற்குக் குறிப்புக்கள் எடுப்பது மிகவும் அவசியம்.

பரிசோதனையால் லாபகரமான முன்னேற்றத்திற்குத் தக்க இடங்களென்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டவைகளில் முக்கியமானவை பின்வருமாறு:—

(பரிமாணத்திற்கேற்ற வரிசைக்கிரமத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.)

இடம்	ஜில்லா சக்திவேகம் (உயர்ந்தபரிமாணம்)	
1. பைகாரா	நீலகிரி	1,00,000 எச். பி.
2. கோலாப்	விசாகப்பட்டினம்	70,000 „
3. மச்சக்கு	„	70,000 „
4. பெரியாறு	மதுரை	55,000 „
5. மேட்டூர்	சேலம், கோயம்புத்தூர்	45,000 „
6. பாபநாசம்	திருநெல்வேலி	40,000 „
7. சோலதிப்புழா	மலையாளம்	40,000 „
8. சயலண்டுவேலி	நீலகிரி	30,000 „
9. சும்பாறு	மதுரை	30,000 „
10. பிஞ்சிகேவி	„	20,000 „
11. தாலிப்புழா	மலையாளம்	10,000 „
12. செட்டிபேட்டை	கோதாவரி	1,000 „
யும், கால்வாய்		
வீழ்ச்சிகளும்,		
		ஆக 5,11,000 „

ஐந்துலக்ஷம் எச். பிக்கு அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வழியுள்ளது.

இதுவரையிற் பார்வையிடப்படாதவேறு எண்ணிறந்த இடங்களுள்ளன. ஆகவே இம்மாகாணத்திலுள்ள நீர்விழ்ச்சிகளிலிருந்து 10-லக்ஷம் எச். பி. சக்திவேகம் உற்பத்திசெய்யக்கூடுமென்ற மதிப்பிடுவது தவறாகாது. பலவருஷங்களுக்கு இம்மாகாணத்தின் தேவைகளுக்கு இச் சக்திகேம் போதுமானதாகும்.

பைகாரா ஸ்தாபனம்

காட்டேரி, அம்பாசமுத்திரமென்ற இடங்களில் தவிர, மற்ற இடங்களில் இச்செல்வத்தை உபயோகிக்க ஒரு தீவிர முயற்சியும் 1925-ஆம் ஞா்வரையில் செய்யப்படவில்லை. ஸர். சி. பி. இராமசாமி ஐயர் மின்சார இலாகா அங்கத்தினராக இருந்த அவ்வருஷத்தில் அரசாங்கத்தார் ஜலமின்சார ஸ்தாபன வேலைகளை முறையாகக் கைக் கொண்டனர். நீலகிரியிலுள்ள பைகாராஸ்தாபனம் முதல் வேலையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அவ்விடம் இலாபகரமானதாகலாம் என்று வெகு காலமாகத் தெரியும். ஆனால் 1921-இல்தான், ஆலோசனை எஞ்சினியர்களான ஆல்பிரத் டிக்கின்சன் கம்பெனியாரால் பரிசோதனை செய்யப்பட்டது; (அவ்விழ்ச்சிகளிலிருந்து சக்தியபிவிருத்திசெய்ய அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தாரால் அனுமதியளிக்கப்பட்டிருந்தது.) அதற்குமேல் ஒரு முன்னேற்றமும் செய்யப்படவில்லை. 1925-இல், தங்களுடைய புதியமுறைக்கிணங்கிக் கம்பெனியாருக்குக் கொடுத்த அனுமதியை அரசாங்கத்தார் திருப்பி வாங்கிவிட்டனர். மேஜர் ஹவர்ட் (Major Howard) தலைமை எஞ்சினியராக ஜலமின்சார இலாகாவொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. பைகாராவில் நுணுக்கமான சோதனைகள் செய்யப்பட்டன. 1928-இல் அரசாங்க அனுமதிக்காக ஒரு திட்டம் தயாராயிற்று. பைகாராஸ்தாபனத்தை நிர்மானிக்கும்பொழுது உபயோகமாவதற்கும், மிகுந்த சக்தியை அருகேயுள்ள உதகமந்து, கூனூர் என்ற நகரங்களுக்கு அனுப்புவதற்கும் அனுகூலமாக, 1000 எச். பி. கொடுக்கக்கூடிய 'கிளின்மார்கன்ஸ்தாபனம்' என்ற பெயர் கொண்ட துணைஸ்தாபனமொன்று 1928-29-இல் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

1929-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம், ஸர். எம். கிருஷ்ணன் நாயர் இவ்விஷயத்தை மேற்பார்க்கும் அரசாங்க அங்கத்தினராக இருந்தபொழுது, பலவித மாறுதல்களுக்குப் பிறகு பைகாராத்திட்டத்திற்கு அனுமதியளிக்கப் பட்டது. சிறிது காலத்திற்குள் நிர்மானவேலை தொடங்கிற்று. சரியாக மூன்று வருஷங்களுக்குப்

1. பைகரா நிர்விழ்ச்சி.

பிறகு அதாவது 1932 அக்டோபரில், அந்தஸ்தாபனத்திலிருந்து உண்டானசக்தி முதன் முதல் உபயோகிக்கப்பட்டது. 1933-ஆம் வருஷம் ஜனவரிமாதம் ஸ்தாபன நிர்மானம் முற்றப்பெற்று ஏப்ரல்மாதம் மாகாண சவுர்னரால் திறக்கப்பெற்றது.

பைகாரா நதியிலிருந்து இப்பொழுது இந்தஸ்தாபனம் 21,000 எச். பி. உற்பத்தி செய்கின்றது; ஆனால் அவசியமேற்படின, விருத்திசெய்து அதன் முழுச்சக்தி வேகமான 1,00,000 எச். பி. யும் உற்பத்திசெய்யக் கூடும்.

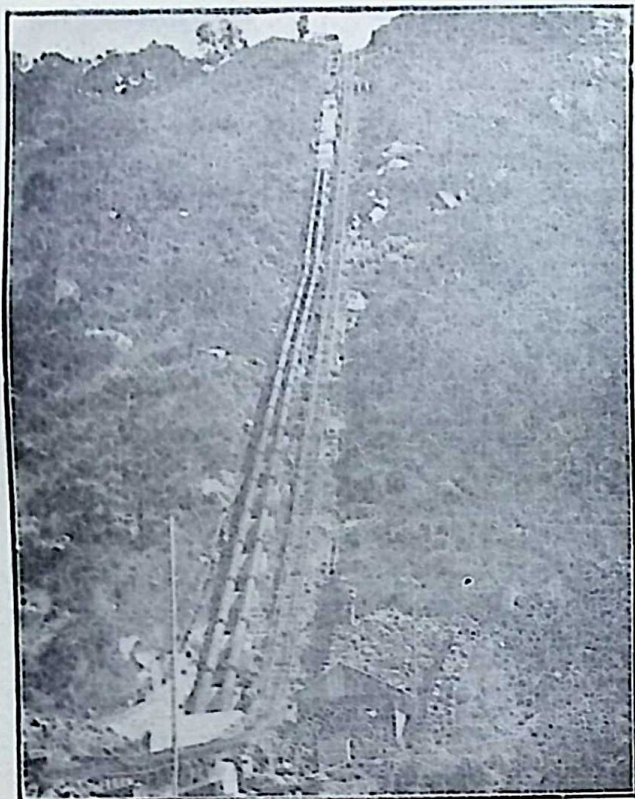
உதகமந்திலிருந்து 12-மைல் தூரத்திற்கு மேற்கே முகுர்த்தி சிகரச்சரியில் பைகாரா நதி உற்பத்தியாகின்றது; பீடபூமியில் பல வளைவுகளுடன் பதினைந்து மைல்கள் ஓடிய பிறகு 180-அடி, 200-அடி உயரமுள்ள இரு செங்குத்தான வீழ்ச்சிகளாகவும், பல சரிந்த வீழ்ச்சிகளாகவும் கீழுள்ள சமவெளிகளுக்கு இறங்குகின்றது. இவ்வீழ்ச்சிகள் பார்வைக்கும் (படம், 1) கம்பீரமானவை. இது வெகு காலமாக யாத்திரிகர் சென்றவரும் இடங்களுள் ஒன்றாக இருக்கின்றது. ஆயினும், மலையுச்சியிலிருந்து முச்சமவெளிகளுக்கு இறங்கும் மொத்த உயரமான 4000-அடியில் ஒருசிறுபாகமே இவ்வீழ்ச்சிகளின் உயரம். முதல்வீழ்ச்சிகளுக்குச் சிறிது தூரத்திற்குமுன் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு தாழ்ந்த அணையால் ஜலம் திருப்பப்பட்டு பீடபூமியின் ஓரத்தில் சௌகரியமான இடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு குட்டைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றது. இதற்கு, 'போர்பே' (Forebay) என்று பெயர். அருகேயுள்ள கிளன் மார்கன் ஆற்றில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஏரியிலிருந்தும் இதற்கு ஜலம் வருகின்றது. ஆகவே பைகாரா, கிளன்மார்கன் என்ற இருநதிகளுடைய ஜலமும் உபயோகமாகின்றது.

'போர்பே' யிலிருந்து 3000 அடிக்குக் கீழ்மட்டத்திலிருக்கும் சக்திக் கிருகத்திற்கு (Power-House) ஒரு செங்குத்தான வழியாக இரும்புக் குழாய்களின் (படம், 2) மூலம் ஜலம் கொண்டுவரப்படுகிறது. குழாய்கள் மலைச்சார்பில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; இவைகள் 10,000-அடி நீளமுள்ளவை. இக்குழாய்களின் கீழ்க்கோடியில் வரும் ஜலம் மிகவும் சக்தியுடன் இருக்கின்றது. வாயுமண்டலத்தின் சாதாரண கனசக்தியைப்போல் இது 100 மடங்குள்ளது; இந்த ஸ்தாபனத்தின் சிறப்பான விஷயங்களில் இது ஒன்றாகும். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்குள் இந்த ஸ்தாபனத்தின் உயரமே மிகவும் அதிகமானது. உலகிலுள்ள இத்தகைய ஸ்தாபனங்களுள் மிகவும் உயர்ந்த ஐந்தனுள் பைகாராவும் ஒன்றென எண்ணப்படுகின்றது.

இந்தியாவிலுள்ள மற்ற ஸ்தாபனங்களுடன் ஒத்துப்பார்ப்பதற்காக, இவைகளில் உபயோகப் படுத்தப்படும் ஜலமட்ட வித்தியாசங்களைக் கீழேதருகிறோம்:

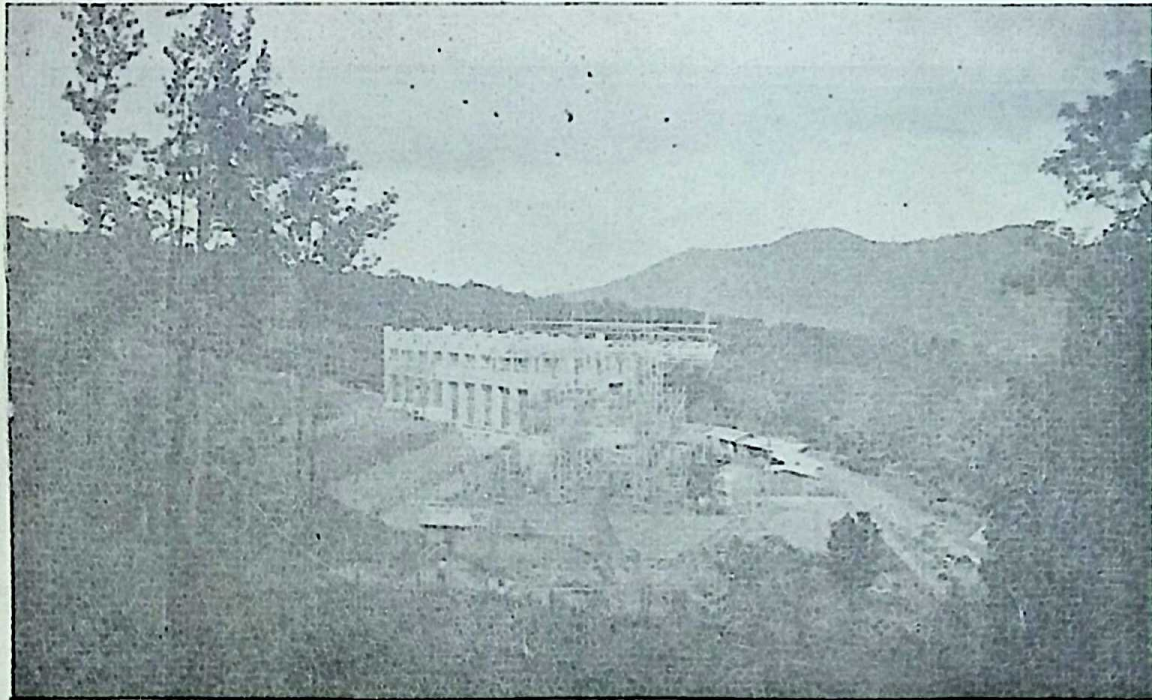
மைசூர் ஸ்தாபனம்	...	400	அடி
ஜில்ம் (காஷ்மீரம்)	...	400	"
காட்டேரி (நிலகிரி)	...	650	"
டாடா (பம்பாய்)	...	1720	"
ஹல்கதி (பாஞ்சாலம்)	...	1800	"
பைகாரா	...	3000	"

குழாய்கள் மிகவும் சுடினமான எஃகினால் செய்யப்பட்டவை.

2. இரும்புக் குழாய்கள். (Penstocks)

குழாய்களுக்கு அருகே மின்சாரத்தால் இழுக்கப்படும் சாய்ந்த கயிற்றைப் பாதையொன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலிருக்கும் ஸ்தாபனத்திற்கும், கீழிருக்கும் சக்திக் கிருகத்திற்கும் (படம், 3) இடையே மனிதர்களும் பொருள்களும் சென்றவர இப்பாதை உபயோகமாகின்றது.

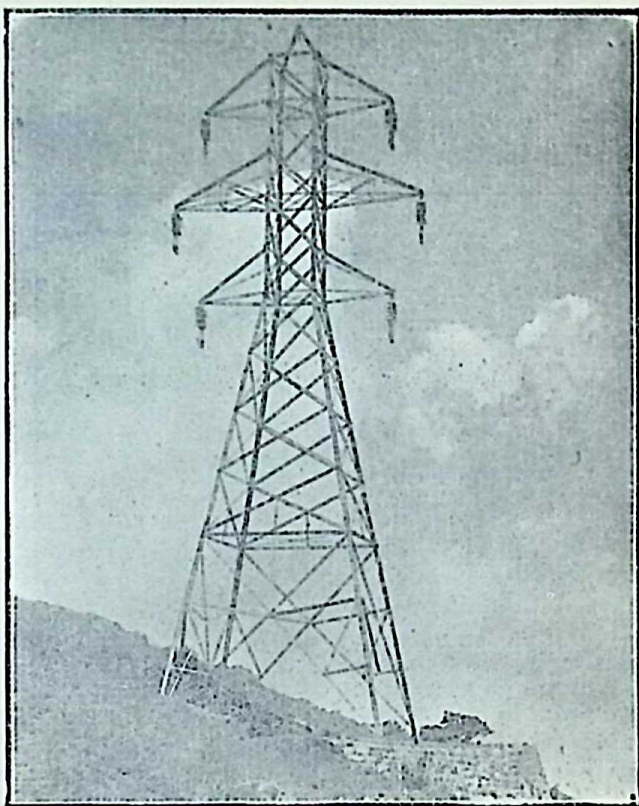
3. சக்திக் கிருகம்.
(Power House)

குழாய்கள் மூலமாகச் சக்திக்கிருத்திலுள்ள ஜலயந்திரங்களுக்கு (படம், 4) ஜலம் செல்லுகின்றது. 10900 எச்.பி. சக்திவேகம் கொடுக்கக்கூடிய 3 ஜலயந்திரங்கள் அங்குள்ளன. இவைகளுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் மின்சார யந்திரங்கள் (Alternators) 11000 வோல்ட் (Volts) 50 ஸைகிள் (Cycle) 3 பேஸிஸ் (Phase) மின்சார சக்தியை உற்பத்திசெய்கின்றன.

4. ஜலயந்திரங்கள். (Generators)

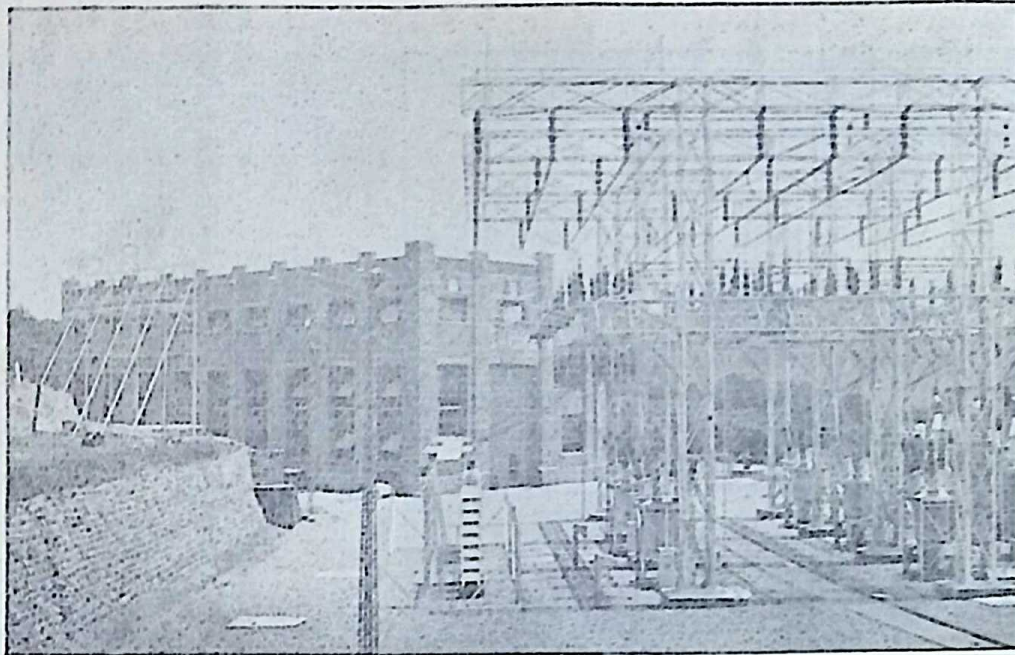
கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலுள்ள முக்கிய இடங்களுக்கு, உயர்ந்த இரும்புக் கூம்புகளிலிருந்து (படம், 5) தொங்கவிட்டிருக்கும் கம்பிகள் மூலமாக மின்சாரசக்தி அனுப்பப்படுகின்றது. பைகா

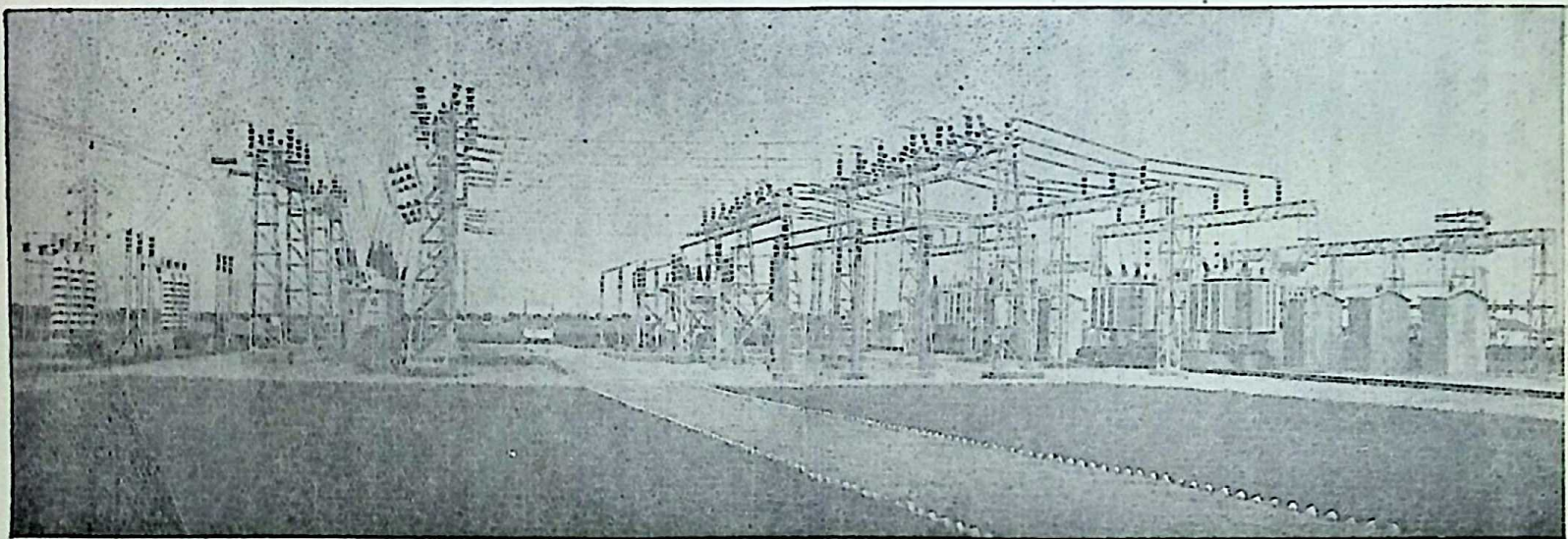
5. இரும்புக் கூம்பு.

(Transmission Tower)

ராவிலிருந்து கோயம்புத்தூருக்கு இரண்டு மின்சாரப் பாதைகள் இருக்கின்றன. 66000 வோல்டு பொடன்ஷியலில் (Potential) சக்தி அனுப்பப்படுகின்றது (படம், 6); கோயம்புத்தூரில் இப் பொடன்ஷியல் 22000, அல்லது 11000-க்குத் தாழ்த்தப்பட்டு அங்கிருந்து வெவ்வேறிடங்களுக்குச் சக்தி செல்லுகிறது. 22000 வோல்டுப் பாதை யொன்று பொள்ளாச்சிக்கும் ஆனைமலைக் கும் செல்கின்றது; அதைப்போன்ற ஒருபாதை கிழக்கே திருப் பூர், ஈரோடு, சேலம் என்ற இடங்களுக்குச் சக்தியைக்கொண்டு செல்லுகிறது. 11000 வோல்டுப் பாதையொன்று மேற்கே பாலக் காட்டிற்குச் செல்லுகின்றது. கோயம்புத்தூரிலுள்ள யந்திர சாலைக்கும் (படம், 7) நகரத்தேவைகளுக்கும் 11000 வோல்டுப் பாதைகள் சக்தியளிக்கின்றன.

6. சசிதீக்கிருகத்தின் வெளிப்பக்கம்—சசிதியை அனுப்பும் அமைப்பு.
(Transformer yards)

7. சோயம்புத்தூர் கிளைஸ்தாபனம்.
(Coimbatore Substation)

[இது பைகாராவிலிருந்து வரும் சக்தியை ஏற்றுக்கொள்ளும் அமைப்பைக் காட்டும் படம்.]

நீலகிரி ஜில்லாவிலுள்ள உதகமந்து, கூனூர், பலதேயிலைத் தோட்டங்கள் முதலியவைகளின் தேவைகளுக்குப் பைகாராசக்திக் கிருகத்திலிருந்தே நேராகப்போகும் 11000 வோல்ட்டுப் பாதைகள் மூலமாகச் சக்தி அனுப்பப்படுகின்றது.

இப்பொழுதுள்ள பாதைகளின் நீளம் பின்வருமாறு :—

66000	வோல்ட்டுப்பாதைகள்	50	மைல்
22000	„	180	„
11000	„	120	„

உயர்ந்த வோல்ட்டில் மின்சாரசக்தி மொத்தமாக விற்பனை செய்யப்படுகின்றது. 75 எச். பி. சக்தி வேகத்திற்குமேல் எடுத்துக் கொள்ளும் பெரிய முதலாளிகளுக்கு 11000 வோல்ட்டில் சக்தி கொடுக்கப்படுகின்றது.

குத்தகைக்காரர் மூலமாகச் சில்லறை விபாகம் நடைபெறுகின்றது; குத்தகையாளர் அநேகமாக நகரசபையோர்களே. கோயம்புத்தூர், திருப்பூர், பொள்ளாச்சி என்ற மூன்று நகரங்களில் சபையோருக்குப்பதிலாகச் சர்க்காரே இவ்விஷயத்தை மேற்பார்க்கின்றனர்; சில்லறைவிபாகத்திற்கு வேண்டிய கருவிகளைத் தாபித்துத் தாங்களே மின்சாரத்தை விற்கின்றனர்; மூன்றுவருஷங்களோ அல்லது இலாபம் சம்பாதிக்கும்வரையிலோ தங்களிடம் வைத்திருந்து பின்பு நகரசபையாரிடம் இவ்விபாகாரத்தை ஒப்புவிப்பர். மேட்டுப்பாளையம், காரமடை, பவானிபோன்ற யூனியன்களில் சர்க்காரே நேராக இச் சில்லறை விற்பனையைச் செய்கின்றனர்.

ஆகவே நீலகிரியிலுள்ள உதகமந்து, கூனூர், பலதேயிலைத் தோட்டங்கள், கோயம்புத்தூர், திருப்பூர், ஈரோடு, பவானி, சேலம், பொள்ளாச்சி, ஆனைமலை, பாலக்காடு என்ற இடங்களுக்கு இப்பொழுது பைகாரா மின்சாரசக்தி அனுப்பப்படுகின்றது. திருச்சூர், எர்னாகுளம் என்ற இடங்களுக்கும், ஈரோடிலிருந்து கருர்மூலமாகத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கும் சக்தியையனுப்புவதற்குச் சர்க்கார் அனுமதி அளித்துவிட்டனர். 66000 வோல்ட்டுப்பாதைகள் இன்னும் 200 மைல்களுக்கு அமைப்பதும், கோயம்புத்தூர் ஈரோடு பாதையை 66000 வோல்ட்டுக்கு மாற்றியமைப்பதும் இதற்குச் செய்யவேண்டிய வேலைகள். கூடிய சீக்கிரம் இவ்வேலை தொடங்கப்பட்டு 1934-க்குள் முடிக்கப்படும்.

விலைவிகிதம் (Tariffs)

சக்திக் கிருகத்திலிருந்து சக்தி உபயோகப் படுத்தும் இடத்தின் தூரம் யாதாயினும், இந்த ஸ்தாபனத்தின் விபாக விஸ்தீரணத்திற்குள் எங்கும் ஒருவிதமாகவே சக்தி விற்கப்படுகின்றது; ஆனால், அதிகநேரத்திற்கு அதிக சக்தியைப்பயன்படுத்துபவருக்கும் குறைந்த விகிதத்திற்கும் கிடைக்கும். உதாரணமாகக் கோயம்புத்தூரிலுள்ள பெரியநெசவு யந்திரசாலையாளர் ஒரு யூனிட் (Unit) சக்திக்கு 6 பைமுதல் 8 பைவரையில் விலைகொடுப்பர். உயர்ந்த வோல்டுகளில் சக்தி வாங்குவோர் உபயோகிக்கும் அளவைப்பொறுத்து 7 பைமுதல் 1 அணுவரை விலைகொடுப்பர். இவ்விகிதங்கள், பம்பாய் டாடா ஸ்தாபன விகிதங்களுக்குச் சமாராக ஒத்துவருகின்றன; இம்மாகாணத்தில் இதுவே மிகவும் குறைந்த மின்சார விகிதம்.

சில்லறை விபாக விகிதங்களும் சர்க்காரால் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மாவுமில், அரிசியாலை, பருத்திஆலை, கடலைக் கொட்டை உடைக்கும் சாலை முதலிய சிறு யந்திரசாலைகளுக்கு 400 வோல்டில் யூனிட்டிற்கு 10 பைமுதல் $1\frac{1}{2}$ அணுவரை விலையாகிறது. வியவசாயப் பண்ணைகளுக்கு அல்லது குடிசைக் கைத்தொழில் களுக்கு யூனிட்டிற்கு $1\frac{1}{2}$ அணுவீதம் குறைந்த விலையில் விற்கப்படுகின்றது. விசிறிகளுடன் விளக்கெரிக்க யூனிட்டிற்கு 4 அணு ஆகிறது. நகரங்களில் தெருக்களுக்கு விளக்கெரிக்க 2 அணு விகிதம்; கடைகள், சந்தைகள், நகரப் பொதுக்கட்டிடங்கள், உணவுச்சாலை அல்லது சங்கங்களுக்கு $2\frac{1}{2}$ அணு விகிதமாகும்.

இம்மாகாணத்தில் இவ் விகிதங்களே மிகவும் குறைந்தவை. மின்சாரசக்தி மேலும் விலையானால், விகிதங்களும் குறைவுபடும். காலஞ் செல்லச் செல்லத் தேவை அதிகமாகுமானால், இவ்விகிதங்கள் இனிக்குறையுமே யொழிய அதிகமாகா.

சர்க்காரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஜலமின்சார ஸ்தாபனத்தின் முக்கிய நோக்கம் பூர்த்தியாகவேண்டுமானால், தொழிற்சாலைகளுக்கு மிகவும் குறைந்த விலைக்கோ அல்லது அஸல்விலைக்கோ சக்தியை விற்கவேண்டும். தொழிற்சாலைகளுக்குத் தேவையான பொருள்களில் சக்தி மிகவும் முக்கியமானது. அதன் உபயோகத்தால் உண்டாகும் செல்வமும், மறைமுகமாக அது நாட்டிற்குச் செய்யும் நன்மைகளும் அதன் விலையைவிடப் பன்மடங்கு முக்கியமானவை. ஆகவே அதன் உபயோகத்தைப் பரவச்செய்வதே எல்லோருடைய முக்கிய நோக்கமாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இந்த ஸ்தாபனத்தால் ஏற்பட்ட மொத்தச் செலவு சுமார் 120 லக்ஷம் ரூபாயாகும். வேலை தொடங்கிப் பத்தாவது வருஷத்

தில் நூற்றுக்கு 68 வீதம் லாபம் வாங்குகிறார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இத்துணை பெரியஸ்தாபனங்களில் முதலில் சில வருஷங்களுக்கு லாபத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது; ஆனால் இவை பிற்காலங்களிலோ, முதலில் ஏற்பட்ட நஷ்டங்களுக்கு ஈடு செய்து பின் எக்தாலத்தும் லாபத்தைக் கொடுக்கும்.

பைகாராஸ்தாபனத்தின் உபயோகமும் வருமானமும் எதிர்பார்த்தவண்ணம் ஏற்படுமாவென்பதை இதற்குள் நிச்சயிக்க முடியாது; ஆனால் அறிஞர்கள் அனுகூலமானவையாயிருக்கின்றன.

இயற்கையன்னையால் நமக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள செல்வத்தை முற்றிலும் உபயோகிக்கவேண்டுமானால், நாடெங்கும் நகரங்களில் போலவே கிராமங்களிலும் மலிவாகத் தேவையானமட்டும் மின்சார சக்தி கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். மின்சாரக்கம்பிகள் எங்கும் செல்லவேண்டும். பொதுஜன ஆதரவும் உற்சாகமும் தேவையான பணமும் இருக்குமாயின், நம் வாழ்காளுக்குள்ளேயே இவை ஏற்பட்டிக் கைத்தொழில்கள் ஒங்கி நாடு விருத்தியடையலாகும்.

தமிழரும் சமயமும்

தமிழ் தோன்றிய காலத்தொட்டு இற்றைகாள் வரை, மொழியும் சமயமும் ஒன்றை ஒன்று தழுவிக்கொண்டே வந்திருக்கின்றன. எந்தச் செய்யுளைப் பார்த்தாலும்கூட, எந்தக் கவியை ஆராய்ந்தாலும்கூட, அதிற் சமயவாடை இல்லாமலிராது. கடவுள் வணக்கம் செய்த பின்னரே தூல் யாத்தல் தமிழர் மரபு. பெளத்தர், சைனர் முதலிய புறச்சமயிகள் செய்த பனுவல்களும் கடவுள் வணக்கத்தையே ஆதியாகக்கொண்டன. மாந்தருய் நூலும் சமயமும் கெறியென வருத்தனர் போலும்! இத்தகைய அமைப்பு, தமிழரின் சேர்மையையும் அறிவையும் விளக்கக் கூறுகின்றது.

தமிழர், பண்டைக் காலத்தில் சந்திரன், சூரியன், பஞ்சபூதங்கள் முதலியவைகளையும் வழிபட்டு வந்தனர் என்பது சங்க தூல்களால் அறியப்படும். தலைவன் பாலவனத்தாடு சென்று கொண்டிருப்பான் என்று எண்ணிய தலைவி, ஞாயிறை விளித்தா, “செக்கதிரோய், என் கணவரீயித நீ காயாமலிருப்பதற்காகவும், அவரது பாதம் நீ மணலினால் வருந்தாதிருப்பதற்காகவும், அவர் செல்லும் கெறிக்கு நேரே உன்னை எழிலியால் மறைத்தக்கொள்” என்றுகூறுவதன் மூலம் ஞாயிறு வழிபாடு இருத்திருக்கிறதென்பது விளங்குகிறது. இதபோலவே மற்றவைகளை வழிபடுதலுமுண்டு என்பதைப் பிழபாடல்களினின்றும் உணர்க.

கணவனைத் தெய்வமெனக் கருதி வழிபடும் மனைவி, தெய்வம் நிகர்த்த ‘அத்தனர் திறத்தம் அறவோர் திறத்தம்’ வணங்குதல் அக்காலத்து வணக்கம்.

ரா. ரா.

பூ க ம் ப ம்

டி. என். முத்துசாமி, எம். ஏ., எல். டி.

பூகம்பத்திற்கு எரிமலையே காரணம் என்று யாவரும் நினைத்து வந்தார்கள். பயங்கரமான எரிமலைகள் உண்டாகும்பொழுது பூகம்பமும் ஸம்பவிப்பதில் அதிசயம் ஒன்றமில்லை. உதாரணமாக 1883-ம் ஆண்டு சுண்டா தீவில் (Isles of Sunda) கிராகடோ (Krakado) வில் நேர்ந்த எரிமலையின் கிளர்ச்சியானது அத்தீவின் ஸ்வரூபத்தையே மாற்றினதுமன்றி, அதனால் ஏற்பட்ட ஸமுத் திரக்குழப்பமானது இங்கிலிஷ் கால்வாயிற் (English Channel) கூடத்தெவியப்பட்டது. இங்கிலாந்தில், ஸூர்யாஸ்தமன வெளிச்சத்திலும் மாறுதல்கள் காணப்பட்டன. ஆதலால் தீவிரமான எரிமலைக் கிளர்ச்சியுடன் பூகம்பம் இல்லாமல் போய்விடுமா?

ஆனால் அநேக பூகம்பங்களுக்கு எரிமலை காரணமன்று. காற்றும் நதிகளும் கடினமான பாறைகளுள்ள மலைகளைச் சிறிது சிறிதாக உடைத்து, அடிவாரங்களிலுள்ள பிரதேசங்களில் குவிக்கின்றன. இக் கற்கள் மறுபடியும் மேற்சொன்ன விதமாக உடைந்து தூளாகி நதிகளினால் வண்டல் வண்டல்களாக ஓரங்களில் தள்ளப்படுகின்றன. இப்படி வண்டற்படலங்கள், ஒன்றில்மேல் ஒன்றாகப் படியும் பொழுது அடியிலுள்ளவைகள் மேலேபடிந்துவரும் படலங்களின் கனத்தினால் தாக்கப்பட்டுக் கடினமான பாறையாகின்றன. அப்பாறைகள், மேலே கட்டடங்கள் ஏற ஏற எப்படி அஸ்திவாரம் உட்காருமோ அம்மாதிரியே வெகுகாலம் கழித்து மேலதிகரித்துவரும் படலங்களின் பரப்பினால் ஏற்படும் கனத்தைத் தாங்கமுடியாமல் பிளக்கின்றன; கற்கண்டு போல் உடைந்து போன பாறைகள் அசைந்துகொடுக்கின்றன. மீண்டும் சில உடைந்த பாகம் வேறு சில பாகத்தின் மீது சரியலாம். இந்த அசைப்பினாலும் சரிவினாலும் நேரிடும் அதிர்ச்சியே பூகம்பமாகப் புலப்படுகிறது.

மேற் சொல்லியவாறு மலைகளும் பீடபூமிகளும் வெப்பத்தினாலும் காற்றினாலும் நதிகளாலும் இடிந்து தூளாகி வேறு இடங்களில் சேர்ந்து உயரம் குறைந்து யுகாந்தரத்தில் 'இவ்விடங்களும் இப்படியிருந்தனவோ' என்ற ஸந்தேகத்தைக் கொடுக்கும்படி சம வெளிகளாக மாறிவிடுகின்றன. உயர்ந்த இடங்களின் மேல்பரப்பிலுள்ள பொருள்கள் தாழ்ந்த பிரதேசங்களுக்கு வந்து சேரும்போதெல்லாம் அடிப்பாகத்திலே எதிர்ப்போக்கு ஒன்று ஏற்படுகிறது.

இப்படி அடியில் ஊரும் பாகமானது, அதனுடன் கூட மேல்படிந்து க்டிவப்பட்டிருக்கும் பாறைகளையும் இழுத்துச் செல்லுகிறது. இழுத்துச் செல்லும் பாகங்கள் குறுக்கேயிருந்து வரும் ஏதாவது தடையினால் நிறுத்தப்படுகின்றன. அத்தடைகள் கீழ்ப்பாகத்தை மாத்திரம் தடுத்தால் மேல்பாகம் தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஒரு வேகத்தினால் மெதுவாகக் கூடியமட்டும் ஊர்ந்துகொண்டே போகும். உதாரணமாக இரண்டு அங்குலம் கனமுள்ள ரப்பர்த்தாளை மேஜையின் மீது தள்ளிக்கொண்டே வரும்பொழுது, மேஜையின்மேல் அரை அங்குலம் நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஓர் ஆணி அதைத்தடுத்தால் அத்தாளின் அடிப்பாகம் நின்றவிடும். மேல்பாகமோ, ரப்பருக்கு இழுத்துக்கொள்ளக் கூடிய தன்மை யிருப்பதால், கொஞ்சம் முன் செல்லும். பிறகு அந்த ஆணியை எடுத்த மாத்திரத்தில் முன்மாதிரி ஆகிவிடும். இழுத்திருந்த ரப்பர் ஷ்ணமாத்திரத்திலே தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த உருவை எடுக்கும்போது, அதற்கு ஒரு வேகம் உண்டாகிறது என்பது தெரிந்தவிஷயமே. ஊர்ந்து செல்லும் பாறைகளுக் கிருந்த தடைகள் திடீரென்று நீங்கும்பொழுது அம் மாதிரியே வேகம் உண்டாகிறது. இவ்வேகம் பக்கங்களிலுள்ள பூமியைத் தாக்கவே அதிர்ச்சி ஏற்பட்டுப் பூகம்பமாக முடிகிறது. ஆகையால் ஸ்ஷக்கணக்கான வருஷங்களாகச் சேர்க்கப்பட்டுப் பாதாளத்தில் கெட்டிப்பட்ட பாறைகள், ரப்பரைப்போல் நீளுதலும் குறுகுதலுமாகிய தன்மையை உடையனவென்றும், அம்மாறுபாடுகள் ஏற்படும் பொழுது உண்டாகும் வேகமே பூமியின் சலனத்திற்குக் காரணம் என்றும் தெரியவருகிறது. நான்கு அங்குலம் நீளமுள்ள ஒரு ரப்பர்த்துண்டைக் கொம்பில் கட்டி இழுத்துக் கல்லை அம்புபோல் பிரயோகித்தால் அதனால் உண்டாகும் வேகத்தினால் பறவைகள் அடிபடும்போது, அவைகள் சுருண்டு துவண்டு இறப்பது நமக்குத் தெரிந்தவிஷயமே. அதைப்போல் ஸ்ஷக்கணக்கான வருஷங்களில் சிறிது சிறிதாக இழுக்கப்பட்டுச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் சக்தியைப் பாறைகள் ஒருங்கே வெளியிடும்போது ஸம்பவிக் கும் நாசத்திற்குக் கணக்குமுண்டோ? பூகம்பத்திற்குக் காரணம் மேற்சொன்னதாக இருப்பதனால்தான், மலைப்பிரதேசங்களான ஹிமயமலை, ஆல்ப்ஸ் பக்கங்களிலும், வடதென் அமெரிக்காவின் மேற்குக்கரையோர மலைப்பிரதேசத்திலும், பூமியின் இயற்கை அமைப்பு மாறப்பட்டுவரும் ஆசியாவின் கிழக்குக் கரையோரங்களிலும், ஜப்பானிலும் பூகம்பங்கள் அதிகமாக ஸம்பவிக்கின்றன.

சில ஸமயம் பூமியின் அதிர்ச்சி ஜந்துக்களுக்குப் புலப்படாமல் போனாலும் 'ஸீஸ்மாமீட்டர்' (Seismometer) என்னுமோர் இயந்

நிரத்தால் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டதாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மேலும் அதைக்கொண்டு எவ்வளவு தூரத்தில் எந்தத் திசையில் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது என்பதையும் அறியலாம்.

பூகம்ப வன்மையின் அளவைப் பின்வருமாறு குறிப்பது வழக்கம்: ஓர் இடத்தில் அதிர்ச்சி, தொங்கல் விளக்குகளை ஆடச்செய்யலாம்; கோவில் மணிகளை அடிக்கச் செய்யலாம்; கட்டடங்களில் வெடிப்புக்களை மட்டும் உண்டாக்கலாம்; அல்லது அவைகளை இடித்து நாசமாக்கலாம். இச்செயல்களை ஓர் அளவாகக் கொண்டும் மற்றும் சில அளவுகளைக் கொண்டும் ஓர் இடத்தில் பூமிக்கு எவ்வளவு ஆழத்தில் அதிர்ச்சியின் மூலகாரணம் நேரிட்டது என்பதை ஊகிக்கலாம்.

அங்கனம் பார்ப்பதில், சில பூகம்பங்கள் தரை மட்டத்திலிருந்து சுமார் அரை மைல் ஆழத்திற்குள்ளிருந்தும், மற்றும் சில வெகு ஆழத்தில் சுமார் 250 மைல் கீழிருந்தும் உற்பத்தி ஆகின்றன வென்று தெரியவருகின்றது. ஆதலால் பூகம்பங்களை மேல் உற்பத்தி, பாதாள உற்பத்தி என்று இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். முதல்வகை அநேகமாகக் குளிர்காலத்தில் அதிலும் ஸெப்டம்பர் மாதத்தில் அதிகமாக இருக்கின்றன. ஏனெனில் பூகம்பங்களுக்குக் காரணமாகிய மாறுபாடுகள் முதலில் சொல்லியவாறு சில இடங்களில் ஒப்பு ஒழிவு இல்லாமல் நடந்துகொண்டே வருகின்றன. வெடிப்பதற்கு நெருப்பு வேண்டிய வெடிகள் போல, பூமியின் ஆழத்தில் சில பாகங்கள் அதிர்ச்சியைத் தரத் தயாராக இருக்கின்றன. குளிர் காலத்திலுள்ள குளிர்ந்த காற்றின் கனத்தினால் பூமி கொஞ்சம் அமிழ்வதினால் அப்பாகங்கள் பிளந்து பூகம்பத்தையும் கிளப்புகின்றது. சென்றமாதம் பீஹாரில் 16-ம் தேதி ஸம்பவீத்த பூகம்பத்திற்கு அங்கே 12, 13-ம் தேதியில் ஏற்பட்ட அதிகக் குளிர்காற்றின் விச்சே காரணம் என்று ஊகிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு பூகம்பம் ஏற்படுவதற்குமுன் அநேகமாக ஸாதாரணமான முன் அதிர்ச்சிகள் இருக்கலாம். பின்னாலோ நிச்சயமாக அதிர்ச்சிகள் இருந்து கொண்டே யிருக்கும். 1897-ஆம் ஆண்டு அஸஸாம் பூகம்பமும் சென்ற ஜனவரியில் நிகழ்ந்த பீஹார் பூகம்பமும் முன் அதிர்ச்சிகளே இல்லாமல் திடீரென்று அத்தேசங்களைக் குலுக்கி விட்டன. இவைகளுடன் பின் அதிர்ச்சிகள் காணப்பட்டன. அஸஸாம் பூகம்பம் நேர்த்தபொழுது பின் அதிர்ச்சிகளால் போர்துவாரில் ஒரு வாரம் வரையிலும் கோப்பைகளிலிருந்த நீர் கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்தது; தூரா என்னுமிடத்தில் முன்று அல்லது

நான்கு நாட்கள் வரையில் ஒரு தொங்கல் விளக்கு ஆடிக்கொண்டே இருந்தது.

அநேகமாகப் பின் அதிர்ச்சிகள் 21 நிமிஷம் அல்லது அதன் பெருக்கல் தொடரை ஒட்டி, அதாவது 42, 63, 84—126 நிமிஷத்திற்கு ஒருதரமாக நேரிடும் என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் ஓர் அதிர்ச்சி புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து பூமியை ஒருதரம் சுற்றி மறுபடியும் அது புறப்பட்ட இடத்தில் மற்றோர் அதிர்ச்சியைக் கிளப்பி விடுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒரு பிரதேசத்தில் பூகம்பம் ஸம்பவித்தால் அது அடுத்த பிரதேசங்களிலும் நிகழலாம். என்னெனின் ஓர் இடத்தில் பாறைச்சரிவு ஏற்பட்டதாலேயே அதை அடுத்த இடங்களிலும் பூமிநெருங்கும். இந்த நெருக்கம் முன்பே பூகம்பத்திற்கு வேண்டிய தன்மையை உடையனவாக உள்ள பாறைகள் உடைவதற்குக் காரணமாக ஏற்படுகிறது. உடைந்ததும் பூகம்பம் நேரிட்டுவிடுகிறது.

பூகம்பத்திற்குக் காரணம் பூமியின்கீழே பாறைகள் உடைந்து சரிய வேண்டுமென்றும், உடைவதற்குரிய தன்மையை அப்பாறைகள் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றும் ஏற்பட்டால், அத்தன்மையின் நிலைமையை எப்படியாவது ஊக்கக் கூடுமென்றால், பூகம்ப வரவை முன் சொல்லிவிடலாமே என்று தோன்றலாம். அதிகமாக இவ் விஷயத்தைப் பூகம்ப சாஸ்திர நிபுணர்கள் கவனிக்காமலிருந்தாலும் சில பூகம்ப வரவை எதிர்பார்க்கலா மென்று நினைக்கிறார்கள். எச். எப். ரீட் (H. F. Reid) என்னும் ஒருவர் சொல்லியிருப்பதாவது: 'சுமாராகப் பூமியில் பிளவு எவ்வாறு ஏற்படக்கூடியதென்று பூதத்துவநிபுணர் (Geologist) மூலமாகத்தெரிந்துகொண்டு அப்பிளவின் திசைக்குறுக்கே அநேக ஸ்தம்பங்களை நட்டுக் கவனித்து வந்தால் சில உயரக்கிளம்பும்; சில உயரம் குறைந்து அவைகள் நட்டபடியே இராமல் இடைவெளியிலும் மாறுதல் காட்டும். இவை மூலமாகப் பிளவு ஏற்பட்டுப் பூகம்பத்தைக் கிளப்பும் காலத்தைக் குறிப்பிடலாம்' என்பதே. ஜப்பானிலும் கலிபோர்னியாவிலும் இவ்விஷயமாகத் தற்காலத்தில் அளந்து வருகிறார்கள்.

ஜப்பானில் பூகம்பத்திற்குச் சிலநாள் முன்னதாகவே பூமி ஒரு பக்கமாகத் தாழ்ந்து கொண்டு வருகிறது என்பதைக் கவனித்திருக்கிறார்கள். தாழ்வின் அளவை 'பிலடாமீட்' என்னும் ஒரு யந்திரத்தினால் அளவிட்டுப் பூகம்பம் ஏற்படக்கூடிய ஸமயத்தை ஒரு வாறு தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்.

மேலும் பூர்வ காலத்தில் வடதுருவமும் (North Pole) தென்துருவமும் (South Pole) ஒரே இடத்திலிருந்து வந்தன

வென்று சொல்வதுண்டு. அத்துருவங்களை முலமாக வைத்து அசுஷ ரேகைகளும் (Latitude) தீர்க்க ரேகைகளும் (Longitude) படங்களில் போடப்பட்டிருக்கின்றன. உண்மையாக, துருவங்களின் இடங்களும் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏனெனில் பூமியின் சுலனம் செங்குத்தான அச்சைக் (Axis) கொண்டே ஏற்படவில்லை. அதாவது வெகு வேகமாகத் துருவகிறது என்று சொல்லக்கூடிய பம்பரம் நிற்குமூன் ஆடுவதுபோல் பூமி சிறிது ஆடிவருகிறது. ஆதலால் வடதுருவமும் தென் துருவமும் பம்பரத்தின், உச்சியிலுள்ள புள்ளியும் ஆணியின் கூறும் வட்ட மடிப்பதுபோல ஒரு சிற்ப வட்டம் அடித்துவருகின்றது. துருவங்களே வட்டமடித்தால் துருவத்தை அனுஸரித்து ஏற்பட்டிருக்கும் அசுஷ ரேகைகளுக்கும் ஸ்திரமான இருப்பிடம் இராதல்லவா? அதாவது ஒரு பட்டணமானது எக்காலத்திலும் ஒரே அசுஷ தீர்க்கரேகை சந்திக்கு மிடத்தில்தான் இருக்கிறது என்பதில்லை. அசுஷரேகை மாறுதல்கள் கணக்கிலே அகப்படாமல் மிதவும் சிறியனவாக இருந்தாலும்கூட அச் சிறியமாறுதல் ஓர் அளவை அடைந்ததும் பூகம்பப் பிரதேசங்களில் பூகம்பம் உண்டாவதற்குப் போதுமான காரணமாகிறது என்று மில்நீ (Milne), கன்கானி (Cancani) என்னும் நிபுணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அசுஷரேகை மாறுதலைக்கொண்டு பூகம்ப வரவு தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதென்று தோற்றுகிறது.

மேலும் இந்தியா ஜியலாஜிகல் சர்வேயிலிருந்து பூகம்ப சாஸ்திர விசாரணையில் கியாதிபெற்ற ஒல்டுஹென் (Oldhan) என்பவர்க்கு ஹங்களுக்கு வானசாஸ்திர விதிப்படி பூமியில் மாறுபாடுகளை ஏற்படுத்தும் சக்தியுண்டு என்று எழுதியிருக்கிறார். அச்சக்தியே பூகம்பத்தை மூட்டலாம் என்றும், ஆதலால் வானசாஸ்திரமுறையாக ஹங்களை கொண்டு பூகம்பவரவை முன்னறியலாமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியே வானசாஸ்திரத்தை அடுத்த ஜோதிடபரிசீலனர்களும் சென்ற பூகம்பத்தின் வரவை—ரபேல் (Raphael) பஞ்சாங்கத்தில் கண்டபடி—குறிப்பிட முடிகிறது போலும்.

பூகம்பத்தினால் உண்டாகும் சின்னபின்னங்கள் பூமி இழுபட்டுக் குறுகுவதாலும் அலைபோல் ஆடுவதாலும் ஏற்படுகின்றன. முதல் காரணத்தினால் வேலிகளும் தண்ணீர்க்குழாய்களும் இடம் விட்டு இடம் மாறியிடலாம். 1897-ஆம் (ஸ்) அஸ்ஸாமில் நிகழ்ந்த பூகம்பம் ரெயில்வேத் தண்டவாளங்களைப் பத்து அல்லது பதினைந்து அடி தள்ளிப்போட்டதுமன்றிச் சில இடங்களில் இடைவெளிகளை இரண்டு மடங்காகச் செய்தது. பூமிக்குள் செல்லும் பூகம்ப

அலைபானது கடினமான பாறைகளில் மோதித் திருப்பப்பட்டு அதிக அதிர்ச்சியைக் கொடுக்கலாம். அவ்விடங்களில் அதிகமான சேதத்தையும் உண்டுபண்ணலாம். அம்மாதிரி இடத்தில் மாங்கீர் (Monghyr) பட்டணம் இருப்பதால்தான் ஜனவரிபூகம்பத்தில் அப்பட்டணமே இடிந்து விழுந்துவிட்டது. சிற்சில ஸமயம் பூமியின் மேல்பாகம்கூடச் சமுத்திர அலைபோல் புரண்டு பெரிய மேடுகளையும் பள்ளங்களையும் வெடிப்புக்களையும் செய்துவிடுகிறது. அலைக்குமேல் அலை வரவர வெடிப்புண்டான இடங்கள் மறுபடியும் முடிக்கொள்ளலாம். 1906-ஆம் ஆண்டு கலிபோர்னியாவில் நடந்த பூகம்பத்தில் இப்படியெல்லாம் நடந்தது. பீகார் பூகம்பத்தில் அவ்வளவு தீவிரமான வெடிப்புகள் இல்லாமல் போனாலும் முஸாபுர்பூரில் (Muzafarpur) உண்டான வெடிப்புக்களிலிருந்து குழம்பும், கந்தகசம்பந்தமுள்ள நீரும் பெருகி வீசி அடித்தன; வறண்டு இருந்த இடங்களில் ஏரிகள் ஏற்பட்டன. பூகம்பத்தில் நீர்க்குழாய்கள் தெறித்துப்போய்விடும். தவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜனங்களுக்குத் தண்ணீரும் இராது. பூகம்ப இடங்களில் குழாய்த்தண்ணீர் நின்றவிடாமல் இருக்கவேண்டியது அதிக அவசியம். ஏனெனில் சில பூகம்பங்களுடன் நெருப்பும் பரவும். 1923-ஆம் ஆண்டு ஜப்பானில் நிகழ்ந்த கடுமையான பூகம்பத் திற்குச் சமானமானது இவ்வுலகில் இதுவரையில் நடந்ததில்லை. அப்பொழுது டோக்கியோ (Tokyo) நெருப்பினால் சூழப்பட்டது. அதிர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட நஷ்டம் 50,000,000 பவுனாக இருக்க, நெருப்பினால் வந்த நஷ்டம் 9,50,000,000 பவுனாக இருந்தது. குழாய்கள் ஓடியாமலிருக்கும்பொருட்டு ஜப்பானில் அதிர்ச்சிகளைத் தாங்கக்கூடிய சிலகித இணைப்புக்களை அமைத்து உபயோகித்து வருகிறார்கள்.

பூகம்பங்களில் சுவர்களும் புதைபோக்கிக் குழாய்களும் அடியிலிருந்து மேலும் கீழும் தூக்கப்பட்டுக் குறக்கே நடுகில் வெடித்து விடும். மேல் பாகங்கள் கீழே விழலாம்; ஆடிக்கொண்டே யிருக்கலாம். சிற்சில ஸமயம் மேல்பாகம் கொஞ்சம் சுற்றிக் கீழ்ப்பாகத் தின்மீது நின்றாகிடும். சில கற்சிலைகள் அப்படி வெடிபட்டு மேற் சரீரம் மாத்திரம் இடுப்பின்மீது திரும்பி நின்றிருக்கின்றன.

பூகம்பத்தினால் சில ஊற்றங்களில் நீர் நின்றாகிடும்; புதிய ஊற்றங்களும் ஏற்படலாம். ஜலம் மணலுடன் மேலே வேகத்துடன் அடிப்பதால் சிறிய மணல் குன்றங்களும் பள்ளங்களும் உண்டாகின்றன. நதிகள் அடியுடன் தூக்கப்படுவதால் ஜலம் மேலே கிளம்பலாம். அல்லாம் பூகம்பத்தில் கௌஹதியில் ப்ருஹ்மபுத்ராவின்

தண்ணீர் அம் மாதிரி 7½ அடி உயர்ந்தது; கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாளடைவில் முதலிலிருந்த தன்மையை அடைந்தது.

பூகம்பத்துடன் அநேகவிதமான சப்தமும் சில சமயம் வெளிச்சமும் கூட உண்டாகும். ரயில் ஓடும் சப்தம் போலவும், கர்ஜனை போலவும், அலைகள் மோதல் போலவும், கூட்ஸ் வண்டியின் சப்தம் போலவும் உள்ள ஒசையைப்பற்றிக் கேட்டவர்கள் கிவரித்திருக்கிறார்கள். மஞ்சளில் நீலம் அல்லது சிவப்புக் கலந்த வெளிச்சம் 1933-ஆம் வருஷம் நவம்பர்மாதம் 26-ஆந்தேதி ஈடு (Idu)வில் நடந்த பூகம்பத்தில் காணப்பட்டது.

இந்தியாவில் பூகம்பம் ஹிமயமலை ஓரங்களில்தான் அதிகமாக நிகழ்கின்றன. ஹிமயமலை இருந்த இடத்தில் ஒரு கடல் இருந்தது. அது சில யுகங்களுக்குள்ளே தூர்ந்துபோக அக்கடலில் சேர்ந்த வண்டலே உயர்ந்து மலையாகி இருக்கிறது. அம்மாதிரி மலை உண்டாகும்பொழுது அடுக்கடுக்காக ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாகப் படிந்த வண்டலின் சேர்க்கைகள் வளையும்; அதிகமாக வளையும்பொழுது வெடிப்புக்களையும் விடும். பிளவு ஏற்பட்டதனால் பாறைச் சரிவுகளும் சுலபமாக நேரிடக்கூடியனவையே. ஹிமயமலைக்குத் தெற்கே அதைச் சேர்ந்த மலையின் அடியில் அத்தகைய சரிவுக்குரிய வெடிப்புக்கள் இருப்பதால்தான் அங்கே பூகம்பம் அதிகமாக நேரிடுகின்றது. தென்னிந்தியாவில் பூகம்பம் வெகு ஸ்வல்பமாகக் காணப்படுகிறது. ஏனெனில் தென்னிந்தியா வெகு காலத்திற்குமுன் இந்தியாவும் ஆப்பிரிக்காவும் அமெரிக்காவும் சேர்ந்தமைந்திருந்த ஓர் கண்டத்தின் பாகம். அக்கண்டமானது சில இடங்களில் அமிழ்ந்ததால்தான் அரபிக்கடலுக்கும் வங்காளவிரிகுடாவிற்கும் இப்பொழுதுள்ள அமைப்பு ஏற்பட்டது. நாம் வசிக்கும் அக்கண்டத்தின் துண்டமோ காற்றாலும் வெப்பத்தினாலும் நதிகளாலும் உண்டாகும் மாறுபாடுகளுக்கு உட்பட்டு, அறுக்கப்பட்டும் கரைக்கப்பட்டும் அஸ்திவாரம் வெளிப்பட்டுமே இருக்கிறது. அந்த அஸ்திவாரப் பாறைகள் ஸுலபமாகப் பூகம்பத்திற்கு இடம் கொடுக்கமாட்டாதவை. ஆனாலும் மலையாளத்திலும் திருவனந்தபுரக் கடலோரங்களிலும் பூகம்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. அதற்குக் காரணம் மேற்சொன்ன, ஆதிதூரத்தில் அமிழ்ந்த கண்டத்தின் பாகங்கள் ஒருகால் இங்குமங்கும சற்று அமிழ்ந்து வரலாம். மேட்டூரில் பூகம்பம் ஏற்படுவதாகத் தினப்பத்திரிகையில் வந்தது. இதற்குக் காரணம் மேட்டூரில் உண்டாகியிருக்கிற 59½ சதுர மைலுள்ள ஏரித்தண்ணீர் சிறிது சிறிதாகக் கற்பாறைகளில் ஊறிப் பிளவுகளில் புகுந்து அவைகளைப் பிளந்து அசைப்பதனால் இருக்கலாம்.

இதர தேசங்களையும் சேர்த்துப்பார்க்குங்கால் இந்தியாவில் பூசும்பங்கள் அதிகம் இல்லை. அதனால் நாசமும் அதிகமில்லை. வருஷத்திற்கு 30,000 பூசும்பங்கள் நிகழ்வதாகத் தெரியவருகிறது. அவைகளில் ஜப்பானில் 1500 நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அத் தேசத்திலே பூசும்ப நாசமும் சேதமும் அதிகம். 1923-ஆம் ஆம் ஜப்பானில் நடந்த பூசும்பத்தினால் உண்டான நஷ்டம் முன்னரே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அப்பொழுது சுமார் லக்ஷம் ஜனங்கள் மாண்டார்கள்; ஒருலக்ஷத்திற்குக் குறைவு இல்லாமல் அடிபட்டுக் காயப்பட்டார்கள்; 43,000 ஜனங்கள் போன இடம் தெரியவில்லை. ஓரிடத்தில் பூமி 1312 அடி அமிழ்ந்தது; அதற்கு அடுத்தாற்போல் 755 அடி உயர்ந்தது. பூசும்பத்தினால் துன்பம் அடையாத பாக்கியம் உள்ள தேசம் இங்கிலாந்தே. சென்ற 350 வருஷங்களில் அந்தத் தேசத்தில் பூசும்பத்தினால் மாண்டவன் ஒரே ஒரு மனிதன் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பூசும்பத்தினால் உண்டாகும் கட்டடச் சேதங்களைக் குறைக்கும்பொருட்டு, எவ்விதக் கட்டடங்கள் பூசும்பத்தையும் கூடத் தாங்குமென்று எஞ்சினீர்கள் அநேக இடங்களில் கவனித்து வருகிறார்கள்.

ஸ்டான்பர்ட்(Stanford) யுனிவர்ஸிடியில் அவ்விதக் கட்டட உருக்களைச் செய்து அவைகளை ஓர் ஆடும் மேஜையில்வைத்துப் பல விதமாகக் குலுக்கி 'அச்சுலனத்தை அது தாக்குகிறதா' என்று பரிசோதனை செய்து வருகிறார்கள். இத்தலியிலுள்ள நியூபாங்கும் (New Bank) டோக்கியோவிலுள்ள மிட்ஸு பாங்கியும் (Mitsui Bank) பூசும்பத்தைத் தாங்குவதற்கு வேண்டிய அமைப்புடன் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் இயற்கையமைப்பினால் உண்டாகும் பூசும்பமுதலிய விபத்துகளைத் தடுப்பது அஸாத்யமான காரியமே.

கடன் ஆற்றல்

பழத்தமிழ் மக்கள் தங்கள் தங்களுக்குரிய கடமைகளை ஆற்றிவருவதும் சிறந்த சமயநெறி என எண்ணி அதன்படி ஒழுக்கிவந்தனர், தமது கருமங்களைச் சரிவரச் செய்வோர் கடவுளை மகிழ்விப்போராவர். கீதையிலே, "உனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை (கருமங்களை) ஆற்ற நீ சிறிதும் தயங்காதே, சலிப்படையாதே. கைம்மாறு கருதா மழை முகில்போல, பயன் கருதாமல் உனது கருமங்களைச் செய். அதனாலே என்னை மகிழ்விப்பதாகும்" என்று கண்ணன் கூறுகிறான். "நீர் வழிப்படுவதும் புண்ணோல்" ஆருயிர் கருமத்தைச் செய்தலாலே இறைவனை எய்துகிறது என்ற மகத்தான வாய்மையை, ஆதிசாலத்திலிருத்தே தமிழ் மக்கள் கன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பதில் ஐயம்சொன்ன வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகவே தத்தம் கருமங்களைச் செய்வதிலே கண்ணன் கருத்தமாயிருந்த வந்த தமிழர் 'மாட்சியிற் பெரியோரை' வியத்ததில்லை; சிறியோரை இகழ்த்ததில்லை.

ரா. ரா.

குடும்ப வாழ்க்கை

என். பிச்சமுர்த்தி, பி. ஏ.

1

பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகள், தேச சேவையை உத்தேசித்துத் தங்கள் வாழ்நாட்களைப் பிரம்மசாரியாகவே கழிப்பதாகச் சங்கல்பம் செய்துகொள்ளும் வழக்கத்தை ஒட்டி, ஸ்ரீசைல பதியும் சங்கல்பம் செய்துகொண்டான். பிறகு காலேஜுக்கு வந்ததும் மற்றப் பையன்களைப்போல் முதல் சங்கல்பத்தை ரத்துசெய்து தானும் விவாஹம் செய்து கொள்வதென்ற இயற்கையான முடிவுக்கு வந்தான். வந்ததும் இல்லறத்தின் இன்பக் கனவையே ஏழிக்கு மாளிகையையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பி. ஏ. தேறிய மறுவருஷம் மணம் முடிந்தது. மணம் முடிந்த மறுவருஷம் அவன் மனைவி லலிதா வீட்டிற்கு வந்துவிட்டாள். பாண்பிடித்தவன் பாக்கியத்தினால் ஸ்ரீசைலபதி, ஸ்ரீசைலபதி ஐயர் ஆனான்; அதாவது நாற்பத்திரண்டு ரூபாய்க்குத் தாலுக்கா போட்டு ஆபீஸில் பேனா ஒட்டும் உத்தியோகம் பெற்றான்.

ஒன்று கிடைத்தால் மற்றொன்று போய்விடும் என்பது உலக தத்துவத்தின் ரஹஸியம். உத்தியோகமும் மனைவியும் கிடைத்த பிறகு இல்லறத்தில் எதிர்பார்த்த இன்பம் ஒரு 'டிக்கரி' குறைய ஆரம்பித்தது. காரணம் தாயார். அவள் கெட்டவளென்று சொல்வதற்குச் சிறிதேனும் இடமில்லை. ஆனால் வெறும் கர்நாடகம், நிரம்ப ஆசாரக்காரி. ரஸம் லவலேசங்கூடத் தெரியாது. ஆகையால் தம்பதிகள் இளமையின் இன்பத்தைச் சுயேச்சையாக அருந்தக் கூடவில்லை. எனவே தாயார் மீது அபாரப்பிரேமை வைத்திருந்த ஒரே பிள்ளைகூடத் தன் காரியம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு சமாதானம் முன்னதாகவே தயார் செய்யவேண்டியஸ்திதி வந்துவிட்டது. மனைவிக் கொண்டு மூன்றுகாதாரம் வாஸனை வீசும் கதம்பம் வாங்கிக் கொண்டு வருவதில்லைபாம்; சுவாமி பூஜைக்காகவாம்! கிளப்பி லிருந்து வீட்டுக்குப் பட்சணங்கள் வரவழைத்துச் சாப்பிடுவானேனென்றால், கிளப்புகள் அசங்கியமாய் இருக்கின்றனவாம்!

இவ்விதமாக இல்லறத்தின் ஏழிக்கு மாளிகையின் தலையிடுக்கு முதலில் மறைந்தது. பிறகு மாமியாருக்கும் நாட்டுப்பெண்ணுக்கும்

அல்ப விஷயங்கள் காரணமாக இரண்டு இலை விட்ட தகராறுகள் முளைத்தன; “வெறும் பறக்குட்டி. மடியும் கிடையாது; விழுப்பும் கிடையாது. ஒரு எழவும் தெரியல்லே. வேலங்காரி தேச்சு வெக்கற பத்துப் பாத்ரத்தைப் பத்திலாமெ அலம்பி எடுக்கச் சொறணை இல்லே. நாணல் கோணலில்லாமெ, மொட்டுப் போல அவனுக்கு எதுத்தாப்பலெ நிக்கறதைப் பார்” என்பவை போன்ற பாணங்கள் பறந்தன.

பிள்ளை இவ் விஷயங்களில் தலையிடுவதில்லை; புருஷனுக்குச் சம்பந்தப்பட்டவைபல்ல என்று தள்ளிவிடுவான். இப்படிப்பட்ட மனோபாவம் தாயாருக்கு அதிருப்தி உண்டாக்கிற்று. தன்னுடன் சேர்ந்து மனைவியைக் காய்தா செய்யாததால், “தலைமனை மந்திரோப தேசம்” என்று எப்பொழுதாவது முனுமுனுப்பான்; ஆனால் பெரும்பாலும் பிள்ளையின் நடவடிக்கையை ஜாடை மாதையாகவே மௌனமாய்க் கவனிப்பான்.

மாமியாரின் மனோபாவம் வடக்குக் கோடியென்றால், நாட்டுப் பெண்ணுடையது தெற்குக்கோடி; தன் கணியை ஆதரித்து-வேண்டாம் விளக்கியாவது—தாயாரிடத்தில் ஏன் சொல்லக்கூடாது? அல்லது தன்னிடம் அந்தரங்கமாகவாவது தாயாரின் செய்கைகளைத் தான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யென்று சொல்லி ஏன் ஆறதலளிக்கக் கூடாது? இப்படி அவள் இரண்டொரு சமயங்களில் நினைப்பதுண்டு. ஆனால் யௌவனப் பெருக்கில் இவ்வெண்ணங்களுள்ளாம் நாய்க் குடைபோல் பலமற்றவை தாமே?

2

லலிதா வீட்டிற்கு வந்து இரண்டு வருஷங்களாயின. முதலில் பிறந்த குழந்தை சிமந்த புத்ரன். குல தீபமல்லவா? எல்லோருக்கும் எல்லையற்ற சந்தோஷம். ஸ்ரீசைலபதி ஐயருக்கு ஆபீஸ் தொல்லைகள் அவ்வளவும் வீட்டிற்கு வந்ததும் மறந்துபோகும்.

லலிதாவுக்குப் பிள்ளை பெற்றதில் ஆரம்பத்தில் செருக்கும் சந்தோஷமுந்தான். ஆனால் ஆண்டு நிறைவு வருவதற்குள் ளாகவே சிற்சில சமயங்களில் குழந்தையின்மேல் கோபம் பிறக்கத் தொடங்கிவிட்டது. சமையல் அவசரச் சமயத்தில் குழந்தை அடுப்பு விறகை இழுத்தச் சமையலைத் தவக்கப்படுத்திவிட்டால், எண்ணெய் ரெய் முதலியவற்றைக் கை கொடுக்கும் நேரத்தில் கொட்டிவிட்டால், தொட்டி முற்றத்தில் தடாரென்று விழுந்து விட்டால், அவ்வளவுக்கும் ஜவாப் லலிதாதான். எனவே குழந்தை மின்மேல் கோபம் வருவது சகஜம்தானே?

அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் ஸ்ரீசைலபதி ஐயருக்கு மனைவியின் மேல் கொஞ்சம் தாபம் உண்டாகும்; “ஒரு குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்ள விட்டி. லுள்ளவர்களுக்கு யோக்கைத இல்லை யென்றால், ஆள் வைக்க ஐவேறி எந்த நல்ல மாமனார் கொடுக்கப்போகின்றார்?” என்று கத்துவார்.

மாமியார்க்காரி குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்ளக்கூடாதோ வெனில், எவ்வளவு நாழிகைதான் எடுத்துக் கொள்ளுவாள்? தவிர, பிரதஸ்தானம், ஜபம், சாப்பாடு, மத்யானம் வம்பர் மஹாசபை, கோவில், குளம் இவ்வளவுக்கும் கண்டு அவகாசம் மிஞ்சுவதில்லை.

இவைகளின் பயனாக ஆண்டு நிறைவுக்குப் பிறகு முதல் குழந்தை தீர்மானமாக அப்பா பிள்ளையாகிவிட்டான். இராக் காலத்தில் படுக்கை தகப்பனாருடன்; பாட்டி யிடமாவது தாயாரிட மாவது போவதில்லை. ஆபீஸுக்கு வருகிறேனென்று பிடிவாதம் செய்யும் சக்திமட்டும் வரவில்லை.

பையனுக்கு இரண்டு வருஷங்கள் முடிவதற்குள் ஐயரவர் களுக்கு இல்லற இன்பத்தின் புதுமை தேய்ந்துவிட்டது; ஏழடுக்கு மாளிகையில் ஆறடுக்குக் கீழே விழுந்து மண்ணைக் கவ்வின்.

நாள் வட்டத்தில், கடைத் தெருவிலிருந்து புஷ்பம் வாங்கி வரும் வழக்கம் அவரை அறியாமலே நழுவிப்போய்விட்டது; காப்பிச் சிளப்புகளெல்லாம் சத்தமான இடங்களாக மாறிவிட்டன.

லலிதாவுக்கும் கணவனுடைய உணர்ச்சிகளின் கூர் மழுங்கிப் போய்விட்டது என்னும் விஷயம் தனக்கு இரண்டாவது குழந்தை ஒரு பெண்-பிறந்த பிறகுதான் தெரியவந்தது. இரண்டாவது பிரஸவத்திற்கப்பால் அவளுக்குச் சரீரம் வெகு துர்பலமாகிவிட்டது; நல்ல ரத்தம் செத்துப்போய்ப் பாலும் சுமாராக வறண்டு போயிற்று. பாலுக்காகக் குழந்தை ஸ்தா அழுதுகொண்டிருக்கும். மாப்புட்டி யிருந்தாலாவது சற்றைச் சௌகர்யமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் கணவன் சம்பளத்திலும் சிக்கனத்தின் வாள் பாய்ந்துவிட்டதால் பால்புட்டி வாங்குவது நின்றுபோய்விட்டது.

குழந்தை அழும்பொழுதெல்லால் “சத்தம் தாங்களில்லை, காது குத்தலெடுக்கிறது” என்று மாமியார் கூச்சல் போடுவாள். ஐயரவர் களும் ஆமோதிப்பார்; மனைவியை வெறித்துப் பார்ப்பார்; “குழந்தைகளை வளர்க்கத் தெரியாத முட்டாள்களுக்கு எவ்வளவு சலபமாகக் குழந்தைகளைக் கடவுள் கொடுக்கின்றார்!” என்று ஆச் சரியப்படுவார். இவ்வார்த்தைகள் லலிதாவின் உள்ளத்தை ரம்பம் போல் அறுக்கும். கண்ணில் ஜலம் குவியும். ‘பெண்களின் கஷ்ட

நித்திரைங்களை அறியாத—அறியக் கூடாத—கல்மனதைக் கடவுள் கணவர்களுக்கும் கொடுத்தாரோ! என்று எங்குவான். தனக்குப் பாலில்லாமல் போனதைப் பற்றித் தனிமையில் அழுவான். அதைப் போன்ற சமயங்களில்தான் தனக்கும் கணவருக்கும் மனமாசு மகவுகள் இருந்தும், உண்மையான மனம்—ஆத்ம நட்பு—கொஞ்சமேனும் ஏற்படவில்லையே என்று ஏக்கம் கொள்ளுவான்.

3

ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று காலை வேளையில் ஒரு வண்டி கச்சேரிச் சுடுதாசைப் பார்ப்பி எதோ தினறிக்கொண்டிருந்தார் ஐயர். முடியிருந்த சமயலறையிலிருந்து இரண்டு குழந்தைகளும் இரட்டை நாயனம் வாசித்தன. ஐயருடைய தொல்லைப்பட்ட மனத்திற்கு அது சுவரீக்கக்கூடவில்லை; ரொளத்திராம்சம் கிளம்பிற்று.

“என்ன இழவு பிசாசுகளடா பெண்சாதிகள்! இப்படி விட்டில் அழவிட்டால் ஆபீஸ் காரியம் செய்து கிழித்ததுபோலத்தான்! கையாலாசாத கபோதிகள்!” என்று உறுமிவிட்டு மறுபடியும் சுடுதாசைப் புரட்டத் துவங்கினார்.

மறுகணம் சமயலறை உள்பக்கத்திலிருந்து திறக்கப்பட்டது. “போடாப்பா ஒங்க அப்பா கிட்டே” என்று லலிதா பிள்ளையைத் தள்ளிவிட்டாள். மணிக்கட்டால் கண்ணிரைத் துடைத்துக் கொண்டு பையன் அழுதைக்கு முற்றப் புள்ளிப்போட்டான்; தகப்பனார் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்த்தான். அதை அவர் கண்ணால் பார்த்தாரே அன்றி மனத்தால் அறியவில்லை.

சில நிமிஷங்கள் சென்றிருக்கலாம். பாரென்று சுடுதாசு கிழியும் சப்தம் கேட்டுத் தகப்பனார் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தார். ஆபீஸ் தஸ்தாவேஜு ஒன்று, இரண்டு தஸ்தாவேஜாகிப் பாபட்டாக்களைப் போல் பிள்ளையின் கையில் தொங்கின. வந்த கோபத்தில் பளார் என்று அருமைக் குழந்தை கன்னத்தில் ஓர் அறைவிட்டார்; மனைவியைச் சரமாரியாகத் திட்டிவிட்டு, “பச்சைக் குழந்தைகளை வைத்துப் பரிபாலிக்கத் தெரியாத முட்டாள் பிணங்களுக்கெல்லாம் பதினெட்டு முழம் பட்டுப்புடவையும், மாங்காய் ஜரிசைச் சேலையும் இல்லாமல் அழுகிறதாம்! தரித்திரப் பிணங்கள்! இதை விடச் சீவனே என்று சந்தியாசம் வாங்கிக் கொள்ளலாம். ஒரு தொல்லை யும் கிடையாது” என்று அத்யாயத்தை மோகூதர்மத்துடன் முடித்தார்.

லலிதாவுக்குச் கோபம் தன்னை மீறிக்கொண்டு வந்துவிட்டது. கணவர் கச்சேரிவேலை பார்த்தும் வேளையில், பையனைக் கூடத்தில்

போகாவண்ணம் சமயஸிறையை உள்பக்கம் சார்ந்திக்கொண்டதும், பையன் பிடிவாதம் செய்து அழுததும், பையன் அழுததால் கைக் குழந்தை அழுததும், பிறகு பையன் கடுகாசைக் கிழித்ததும், மொத்தத்தில் இரண்டுமாகச் சேர்ந்து தன்னைக் கணவர் வாய்ப் படுத்தியதும் லலிதாவுக்கு வெறுப்பை உண்டாக்கின. “இந்தாங்கோ. இந்தக் குழந்தையையும் பாத்துக்கோங்கோ” என்று கைக் குழந்தையையும் தொப்பென்று கணவர் முன்னால் கொண்டு வந்து உட்கார்த்தினான். அப்பொழுது லலிதாவின் மையிட்ட கண்கள் ரத்தம் சோர்ந்த வேல்போல் ஜ்வலித்தன; உதடுகள் துடித்தன.

“இந்த வீட்டுக்கு வந்து அஞ்ச வருஷமாச்சு. முழுசா முனு ரூபாய்க்குப் புடவை வாங்கினேன்னு வீரலை மடக்குங்கோ” என்றாள்.

கணவர் முகம் சிவந்தது. மாமியின் முகத்தில் ஆவேசம் தலைநிரித்தாடிற்று. ஆவேசமென்னவோ நாட்டுப் பெண்ணைப் பற்றித்தான். ஆனால் அது பாய்ந்தது மகன்பேரில்:

“அப்பா! அப்பவே புடுச்சு கிளிப்புள்ளைக்குச் சொன்னாப்பலெ சொன்னேன்: எடத்தைக் குடுக்காதே; மடத்தைப் பிடுங்கும் என்னாட்டு...ஊம்! இப்போ தலையிலெ தூக்கி வச்சுக்கோடா; மூவாயிர ரூபாய்க்கு ஒன்னை வெலக்கி வாங்கி இருக்காளோ இல்லியோ” என்று பேய்ச்சிரிப்புச் சிரித்தான்.

ஐயருக்கு ரோஸமும் கோபமும் பொத்துக்கொண்டு வந்தன. ஆனால் கோபத்தின் மூட இயல்பை ஒட்டி அது மனைவியிடத்தில் பாய்ந்தது; “அவளுக்குப் பணத்திமிர்; அதனால் வாய்க்கொழுப்பு. ஒரு நிமிஷத்தில் அடக்கிவிடுகிறேன்” என்று வீரம் பேசினார்.

மனைவியாவது சும்மா இருந்திருக்கக்கூடாதா?

“அப்படி ஒண்ணும் சொல்லல்லே. எண்ணவுமில்லே. பணம் வாங்கினது மனஸுலே உறுத்தராப்பலெ இருந்தால், திருப்பிவேணு குடுத்துடரதுதானே? இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்றேனே; நியாயமா?” என்று கபடமற்ற மனத்துடன் அவள் சொன்னாள்.

அவள் நினைத்ததற்கு நேர் விரோதமாக இப்பேச்சு நெருப்புக்கு நெய்யாயிற்று. தம்மை ஏழை யென்று மனைவி குத்திக்காட்டு வதாகக் கணவர் எண்ணினார்; ஸ்வப்பிரஞ்ஞையை இழந்து இரண்டடி பாய்ந்தார். “என்ன சொன்னாய்?” என்று கையை ஒங்கினார்; ‘பணத்திமிர்’ என்று உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

லலிதாவின் கண்களில் நீர் தாரையாகப் பெருகிற்று. “என்னை அடியுங்கள்; வேண்டாம்ங்கவிலலை. உங்களை நம்பி வந்ததுக்குப்

பிசகு இன்னதன் னாட்டுச் சொல்லிட்டு அடியுங்கோ" என்று அழுதாள்.

ஒங்கிய கை அப்படியே நின்றவிட்டது. முகம் அசட்டு வெளுப்புத் தட்டியது.

"அப்படியா சமாசாரம்? புத்தி வரும்படி செய்கிறேன். நான் சொல்வதற்கு எதிர்ப்பேச்சா? இருக்கட்டும்" என்று சொல்லிய படியே கச்சேரித் தாள்களை யெல்லாம் கிரைபோல் பெட்டியில் வாரிப்போட்டுவிட்டு வேகமாய் வெளியே போய்கிட்டார் ஸ்ரீசைல பதி ஐயர்.

வெளியே போனபிறகு இன்ன செய்வதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. பிங்காரியைப்போல் குறிப்பின்றி நடந்து சென்றார். முடிவில் ஊர்க்கோடியிலிருக்கும் ஆலமாச்சந்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். ஒதுக்குப் புறமாகக் கிடந்த ஓர் ஆலங்கட்டையின்மேல் உட்கார்ந்தார்.

கற்றிலும் இயற்கையின் கோலாஹலம். எதிரே மாக்கினையில் காகங்கள் தம்பதி சமேதர்களாய் உட்கார்த்துகொண்டு தலைமயிரைக் கோதிக்கொண்டிருந்தன. புல் தரையின்மீது, வெங்கலக் குரலில் மைனாக் குருவிகள் ஆரவாரித்து நின்றன. அணில்கள் வெயில் துணுக்குபோல் மாங்கனில் பாய்ந்து விளையாடின. சிறு காற்றில், காலண்டையில் ஆலஞ்சருகுகள் ஒன்றை ஒன்று காதல் வேகத்தில் விரட்டுவதுபோல் பறந்தன. மேலே வானுச்சியில் காகிதக்கப்பல் போல் மேகங்கள் மிதந்துபோயின.

இயற்கையின் மெய்ம்மறந்த அமைதிக்கும் உள்ளத்துக் குழப்பத் திற்கும் உள்ள பொருத்தம் கழுத்துக்குக் கத்திபோல் இருந்தது. பார்க்கப் பார்க்க, நெஞ்சில் குரோதம் தீப்பற்றி எரிந்தது. இப்படியே பொழுது சென்றது.

சூரிய வெப்பம் அதிகப்படவே ஸ்ரீசைலபதி ஐயர் களைப்பினால் கண்ணயர்ந்தார்.

4

அதே நாள் அந்திப்பொழுது; மேய்ச்சலிலிருந்து திரும்பி வரும் மாட்டு மந்தைகளின் மணியோசை கேட்கும் நேரம்; தாய் மாடு 'ஹம்மா' என்று தயங்கி நிற்கும் கன்றை அன்புக் குரலில் அழைக்கும்நேரம்; குருவிகளும் காகங்களும் மடையான்களும் மாங்கனில் வந்து அடையும் நேரம்; எட்டிய குடிசைகளிலும் எட்டிய வானத்திலும் விளக்குகள் மின்னும் நேரம்.

தூங்கியவர் கண்ணிழித்தெழுந்தார்; மார்பின்மீது கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு மெதுவாக வீட்டிற்குக் கிளம்பினார். வீட்டிற்குப் போனதும் சண்டையை மறந்து மனைவியிடம் பேசலாமா? அதுவும் தாமதப் பேசலாமா? வெட்கக் கேடில்லையா? தாயார் ஏளனம் செய்யமாட்டாளா? வழிநெடுகிலும் சிந்தனை செய்துகொண்டு சென்றார்.

வீட்டிற்கு வந்த சமயத்தில் தாயாரைக் காணோம். பையனையும் காணோம். மனைவியிடமும் கோடரி முடிச்சப் போட்ட தலை மயிருடன் அசிரத்தையாய்ச் சுவரின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். பால் இல்லாததால் குழந்தை சினுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

ஐயர், மனைவியைக் கவனிக்காதவர்போல் கிணற்றங்கரைக்குப் போய்க் கால்களைச் சுத்தி செய்துகொண்டு நடுக்கடத்திற்குத் திரும்பிவந்தார். முற்றத்தின் ஓத்தில் வழக்கம்போல் சந்தியாவந்தனத்திற்கு விபூதியும் ஜலமும் லலிதா கொண்டுவந்து வைத்தாள். ஆனால் வழக்கத்திற்கு விரோதமாக ஒரு டம்ளர் ஜலத்தையும் அன்று ஒரேயடியாகக் கொட்டிவிட்டு, சங்கேதப் சந்தியாவந்தனமாக்கி விட்டார் கணவர். எதிலாவது ருசி இருந்தால்தானே?

அதற்குள் தாயாரும் பையனும் வந்தார்கள். ஒரு தரம் 'அலங்கமலங்க' விழித்துவிட்டு, "ஏண்டாப்பா? ஆம்படையாளோடெ சண்டேன்னா நான் சாதம் எடுத்துப் போடமாட்டேனோ? கண்ணொல்லாம் குழிவிழுந்து போச்சே. இப்பிடி பகலெல்லாம் பட்ணி கடந்து சாறயே; நன்னா யிருக்கா? உக்காரு. சாதம் போட்டேன்" என்று பரிவுடன் தாயார் சொன்னாள்.

பிள்ளை பதில் பேசவில்லை. தாயாருக்கோ தன்னால் சண்டை முற்றி, பிள்ளை பட்டினியாகக் கிடக்கும்படியாகிவிட்டதே என்ற துக்கம்;

"இல்லாதபோனா அவளையே போடச் சொல்றேன். லலிதா, இந்தா. எலையைப்போடு" என்று உருகிப்போய் உத்தரவிட்டாள்.

லலிதா இலைபோட்டுத் தண்ணீர் எடுத்து வைத்தாள்.

"எனக்கு வேண்டாம்" என்றார் ஐயர். தாயார் மன்றாடி மன்றாடிப் பார்த்தாள்; பிரயோஜனப்படவில்லை.

"நீதான் சொல்லிப்பாரேன். வாயிலெ கொழக்கட்டை அடச் சிருக்கா? நீயும் பட்ணி" என்று லலிதாவைப் பார்த்துத் தாயார் சொன்னாள்.

லலிதாவும் உடனே வணக்கமாயும் அன்பாயும் சாப்பாட்டிற்கு அழைத்தாள்.

“வேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டு, தம் மெத்தையை எடுத்துக்கொண்டு திறந்த மாடிக்குச் சென்றார் ஸ்ரீசைலபதி ஐயர்; படுக்கையை விரித்து வானத்தைப் பார்த்தவண்ணம் படுத்துக் கொண்டார்.

பகலில் நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றித் தொடர்ச்சியாக அவர் எண்ணிப்பார்த்தார். ‘சண்டை முண்டது மனைவியாலா? தாயா ராலா? அல்லது நாம் கணவன், லலிதா வெறும் மனைவி என்ற புருஷ அகங்காரத்தாலா?’ என்று ஆராய்ந்தார்; ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சிறிது நேரத்திற்குள் சித்தம் ஒப்பந்துபோய்விட்டது. தென்னை இலை யின் ஓசை மயக்க மருந்து ஊட்டிற்று.

நள்ளிரவு. திடீரென்று கண் விழித்தெழுந்து உட்கார்த்தார். மேலே நகத்திரங்கள் மாமூல்போல் பாராக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன. சுற்றிலும் மரங்கள் அனாதிப் பொருளுக்கு வெண்சா மரம் விசி நின்றன. இடை விட்டு விட்டு நரிகளின் ஊளை காற்றில் கலந்தது. அதனுடன் சமீபத்தில் ஒரு குழந்தையின் அழுதரல். பக்கத்து வீட்டில்போலிருக்கிறதென்று மறுபடியும் ஸ்ரீசைலபதி ஐயர் படுத்துக்கொண்டார். தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. பகல் கலகம் அகத்தினுள் முன்னும் பின்னுமாகப் போயிற்று.

அழுகை நெருங்கிவந்தது. மறுகணத்தில், பையனை எடுத்துக் கொண்டு மனைவி எதிரில் வந்து நின்றாள். வாய்மட்டும் திறக்க வில்லை. ஸ்ரீசைலபதி ஐயரின் உள்ளத்தில், கூட்டில் அடைத்த புனுக்குப் பூனையைப்போல் ஒரு குடைச்சல் உண்டாயிற்று. அழுகையுடன் அழுகையாய்ப் பையன், “ஏப்பா ஒங்கிட்ட என்னே தூங்கவச்சிக்கல்லே?” என்றான்.

பாதிராத்திரியில் திறந்த மாடியில் பதில் சொன்னால் குடும்பக் கலகத்தை உலகத்திற்குத் தண்டோராப் போட்டதுபோலாகுமோ என்னவோ என்ற அசட்டுப் பயம்—சும்மா இருந்தார் ஐயர்.

“ஏன் அப்பா வச்சிக்கல்லேங்கறேன்? இப்போ முழிச்சிண்டு பார்த்தேன். கானும். மாமலே இருக்கியோன்னு வந்தேன். இருட்டு கறப்பா பயமாயிருந்தது. அழுதேன். அம்மா இங்கே எடுத்துக்கிண்டு வந்தா. அம்மா நல்லவ, ஏப்பா!” என்று மேலே அடுக்கினுள் பையன்.

அப்பொழுதும் சும்மா இருந்தார். லலிதாவிற்கோ எனில் துயரம் தாங்கக்கூடவில்லை. தன் பேரில் இன்ன குற்றமென்று

சொல்லிவிட்டால், எவ்வளவு வைதாலும் தாங்கத் தயார் என்பது போன்ற உணர்ச்சி அவள் மனதில் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது; “ஒங்கப்பா சந்நியாசம் வாங்கிக்கப் போரா, என்மேலே கோபம், இம்மே தொடமாட்டார் ஒன்னை” என்று பையனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். ‘தொடமாட்டார்’ என்று சொன்னதைக் கேட்டதும் ஒரே தாவல் தாவிப் பையன் தகப்பனாருடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, “கோபம்ன்னு என்னப்பா?” என்று கேட்டான்.

தகப்பனார் பதில் சொல்ல முடியாமல் விழித்தார்.

“அது எனப்பா வரணும் அம்மாபேரில்?” என்று பின்னும் பாணம் தொடுத்தான் பையன்.

“இப்போதாவது சொல்லுங்கோ. அப்பா, அம்மா, அண்ணன், தம்பி எல்லாரையும் விட்டுட்டு, எல்லாம் நீங்கதானாட்டு இருக்கேனோ. இன்னிக்கி நான் பண்ணின பெசகென்ன? என் பேரில் பெசகுன்னு என்னவேணு சிசுறியுங்கோ. வீணாப் பட்ணிகிடக்கறேனா” என்று அழாத தோஷமாய்க் கெஞ்சினாள் லலிதா.

கணவரின் மனம் தளர்ந்தது. அகக்கண்ணுக்கு முன்பு பகல் வேளைச் சம்பவம் வரிசையாக எழுந்தது. குற்றம் தன்னைச் சார்ந்ததென்று மனச்சாட்சி தெளிவாய்ச் சொல்லிற்று. அதைப் பரிச்சென்று ஒப்புக்கொண்டு விடலாமல்லவா? அப்படிச் செய்யாமல் கணவர்கள் வழக்கத்தை ஒட்டி, “பிசகு யார்பேரில் இருந்தால் என்ன? கச்சேரிக் கடுதாசு போய்விட்டது” என்று மழுப்பினார்.

“பாவம் குழந்தைக்கு என்ன தெரியும்?” என்றாள் லலிதா.

“தெரிந்தவள் நீ என்ன செய்தாய் என்று நான் கேட்கிறேன்?”

“கோவிச்சக்காதிங்கோ. சமயல் கட்டுலே இருந்தவ கவனிக் காதது பிசகுதான். கடுதாசு கிட்ட நீங்க இருந்தேனோ.....”

“சரி, சரி, சும்மா இரு. போனது போகட்டும். இரண்டாம் சண்டையைக் கிளப்பாதே” என்று சமரசப்படுத்தினார் ஐயர்.

கீழே இருந்து கைக் குழந்தையின் குரல் இரவின் நிரப்பத்ததைக் கிழித்துக்கொண்டு கிளம்பியது. ஒரு நிமிஷம் லலிதா தயங்கினாள்.

“கீழே குழந்தை அழுக்கிறதே” என்றார் கணவர்.

“ஆனால் இன்னிக்கு வந்த கோபம் அர்த்தமில்லாத முன் கோபம்ன்னு ஆம்படையா கிட்ட ஒப்புக்கிண்டா அகெளர்வ மாக்கும்” என்ற சொல்லிக்கொண்டே லலிதா கீழே இறங்கினாள்.

ஸ்ரீசைலபதி ஐயரின் மனது முற்றிலும் இளகிவிட்டது. மனச் சாட்சி உறுத்திற்று.

“என்ம!” என்பதற்குள் மாடிப்படியில் கால் மெட்டியின் ஓசை கேட்டது. பையனை எடுத்துக்கொண்டு கீழே இறங்கினார்.

“ஏதாவது சாப்பிட்டியோ, இல்லையோ?” என்று பரிவோடு போய்க் கேட்டார் மனைவியை.

“ஆகிடுத்தே.”

தன்னைச் சமாதானப் படுத்தவேண்டிச் சொல்லப்பட்ட முழுப் பொய் அது என்று அவருக்குத் தெரியும்.

“போகட்டும். இன்னொரு தரம் சாப்பிடு.”

“அகாலத்திலே இரண்டாம் தரம் வேண்டாம். நீங்க கீழே வாங்கோ. ஒங்களுக்குப் பால் வச்சிருக்கேன். சாப்பிடுங்கோ. எனக்கு ஒரு நாள் ஏகாதசியாகத்தான் இருக்கட்டுமே.”

ஸ்ரீசைலபதி ஐயர் தமாஷாக லலிதாவின் தோல்பட்டையில் தட்டினார்.

தமிழர் உடை

அரியாக்கணக்கான பொன்பெறும் பட்டொன்றை உடுத்துச் சடையன், சோழனது அரண்மனைக்கு வந்தான். சடையன் ஒருபுண்ணினால் அவல் தைப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்த அரசன் புண் எங்கே என்று கேட்ட பொழுது தடையில் புண்ணிருந்த இடத்திற்கு கோகப் பட்டைக்கிழித்தக் காட்டினான் எனக் கேள்விப்படுகின்றோம். இத்தமிழ் நாட்டில் மிகமிக மெல்லிய துணிகளும் பட்டும் நெய்யப்பட்டதென்பதற்கு நக்கோர் பாடலில் ஆதாரமிருக்கிறது. மேலும் சந்திரகுப்தனது அரண்மனையிலிருந்த சாணக்கியர் மதுரையில் செய்யப்பட்ட பட்டுகளையும் தூல்களையும் பாராட்டியிருக்கிறார். அத்தகைய தொழிலை நாம் இழந்த விட்டோம். மேலும் சேயிழையார் எனப் பெண்கள் அழைக்கப் படுதலால் செவ்வையாக துலை இழைக்கும் அவர்களுக்கு அப்பெயர் காரணப் பெயர் என்பதும் ஊக்கக்கிடக்கிறது. கைம்மை கோன்பு கொண்டவர்கள் தூல் தூற்றலைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தன என்பதும் தெளிவாகிறது. (சுதந்திரம் என்பது சொந்த தூல்; பாதந்திரம் என்பது பிறரால் தூறப்படும் தூல் என்று கூட நாம் கூறி விடலாமெனத் தோற்றுகிறது.) சேலையின் ஈயத்தையும் அழகையும்பற்றிப் பல பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றளவும் மதுரையில் அக்கலை நிலைத்திருப்பது கொண்டாடத்தக்கது. முற்காலத்தில் உடை முதலியவை போய்ப்பொருள்களின் வர்க்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஆகவே இதற்காக அதிகமான பொருளை வெளிநாடுகளில் செலவுசெய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. நம்காட்டின் பணம் நம்காட்டிலேயே இருக்கும்படி செய்தல் வேண்டும்.

ரா. ரா.

உள்ளதை நல்லதாக்கிய உத்தமி

எம். எஸ். பால்

“விக்டோரியா, நீ உன் அத்தைமகன் சாமுவேலைத்தான் விவாகஞ் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பது என் விருப்பம். ஆகையால் உன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும்” என்று ஒரு நாள் மாலைப்பொழுதில் தேவசகாயம் பிள்ளை தம் மகனாக்குச் சொன்னார். விக்டோரியா இடியோசையைக் கேட்ட நாகம்போல் திணைத்துத் தான் அமர்ந்திருந்த சாய்வு நாற்காலியி லிருந்து எழுந்து, “அப்பா, சற்று யோசித்துச்சொல்லுங்கள். ஓர் கவர்ன்மெண்ட் பெண்பாடசாலையின் தலைமை உபாத்தியாயினியாகிய நான் கல்வியறிவில்லாத ஓர் கூலிவேலை செய்பவரை எங்ஙனம் மணக்கச் சம்மதப்படுவேன்? அப்படியே நிர்ப்பந்தமான கலியானம் ஏற்படின் எங்கள் வாழ்க்கை இன்புறுவது எங்ஙனம்? இருவர் மனமும் ஒத்திருந்தால்தானே குடும்பவாழ்க்கை நன்றாக அமையும்? ஆனதால் சற்றுத் தீர்க்காலோசனை செய்து சொல்லுங்கள்” என்று கடுஞ்சினத்துடனும் ஆத்திரத்துடனும்சொல்லி அமர்ந்தனர்.

தேவசகாயம் பிள்ளை இருங்குளர் கிராமத்திலுள்ள ஓர் சிறு மிஷன் ஆஸ்பத்திரியின் கம்பவுண்டராக ரூ. 5 மாதச்சம்பளமும், இராப்பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயராக மாதம் 2 ரூபாயும், ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தேவாலயத்தில் ஹார்மோனியம் வாசிப்பதற்காக மாதம் 2 ரூபாயும், தமிழ்தெரியாமல் அங்கு வந்திருக்கும் ஆங்கிலேயப்பாதிசிகளுக்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் செய்கின்ற முன்ஷியாக மாதம் 3 ரூபாயும் சம்பாதிக்கும் ஓர் பெரியார். 50 வயதாகியும் அவர் பார்த்துவந்த சகல உத்தியோகங்களிலும் அவரைவிடச் சிறந்தவர் ஒருவராவது அந்தக் கிராமத்தில் இல்லை. அவ்வூர்க் கிராமமுன்சீப், கணக்கப்பிள்ளை, அடிக்கடி விஜயம் செய்யும் உத்தியோகஸ்தர் ஆகிய யாவருக்கும் அவர் உதவி மிக்க அவசியமானது. தந்திகளும், சிங்கப்பூருக்கு எழுதுங் கடிதங்களுக்கு இங்கிலிஷில் மேல் விலாசமும் எழுதுவதும், பாண்டு, பத்திரங்கள் எழுதுவதும் அவரிடத்தில் தான். கிராமத்துச் சில்லறைத் தகராறுகளை அவர் எளிதில் தீர்த்து விடுவார். அவ்வூரார் அவரிடத்தில் விசேஷித்த பற்றுதலும் மரியாதையும் வைத்திருந்தனர்.

அவளுடைய தர்மபத்தினி ஞானதீபம் சிங்களவாழ்வே தக்க நல் வாழ்வாய் இன்றைம் நடத்தி, கணவருக்குரிய பணியிடைகளில் யாதொரு குறைவுமின்றி நடந்து வந்தாள். தெய்வபத்தியிற் சிறந்த வளாயும், ஒழிவு நேரத்தில் அவ்வூர்ப்பெண்களுக்குச் சன்மார்க்க போதனை செய்பவளாயும் அவள் இருந்தாள்.

விக்டோரியா போதனா முறைப் பாடசாலையிற் பயின்று வந்தாள். தேவசகாயம் பிள்ளையின் மூத்த குமாரன் தங்கராஜம் 6-ஆம் வகுப்புவரை படித்துவிட்டுத் தன் தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் பிணங்குக்குச்சென்று ஓர் ரப்பர் எஸ்டேட்டில் ஒரு கண்காணியாய் இருந்தான். “என்னுடைய வியோதிகப்பருவத்தில் எனக்குத் துணையாயிருக்க என் பிள்ளை ஒருவனும் அருகிலில்லை. திருச்சி போதனாமுறைப் பாடசாலையிலுள்ள என் மகள் விக்டோரியாதான் எனக்கு ஆண்பிள்ளை போன்றவள். அவளுக்கு அடுத்தவாரம் கவர்ன்மெண்டு பரீகை நடக்கும். அதன்பிறகு அவள் எவ்வூரில் உபாத்தியாயினி வேலை பார்க்கும்படி கடவுள் கட்டளையிடுவாரோ?” என்று ஒரு நாள் ஜூரத்தினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தேவசகாயம்பிள்ளை தன்னுடைய மைத்துனன் சாலோமோனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

எட்டு நாட்களுக்குப்பிறகு ஓர் ஜட்காவண்டி. தேவசகாயம் பிள்ளை வீட்டுவாசலில் நின்றது. அதிலிருந்து 19 வயதுள்ள கண்ணுக்கெரிய வனப்புடைய ஓர் யெளவனப்பெண் கீழே இறங்கினாள். அவளுடைய ஆடையாபரணங்கள் நவீன நாகரிகத்தின் விளைவாக இருந்தன. பட்டணக்கரைப் பெண்களைப் பார்த்திராத அவ்வூர் ஸ்திரீகள் மெய்ம்மறந்த இமைகொட்டாது அக்காட்சியைக் கண்டு அதிசயித்தனர். விக்டோரியா ஒரு ரூபாயை வண்டிக் காரரிடம் கொடுத்துவிட்டு சூட்கேஸ், திருகுசெம்பு, பழக்கடை, படுக்கை முதலியவற்றைத் திண்ணையில் இறக்கவைக்கச் சொல்லி விட்டு உள்ளே சென்றாள். “அப்பா, அம்மா, 58 மைல் தூரத்திலுள்ள ஓர் கிராமத்திற்குத் தலைமை உபாத்தியாயினியாக என்னை நியமித்து உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். மாதம் 35 ரூபாய் சம்பளமாம். நாளைக்கு மாலை 4 மணிக்குள் நான் அங்கே போய்ச்சேரவேண்டும் இனி நீங்கள் தங்கராஜைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். அப்பாவும் இனி வேலைபார்க்கவேண்டாம். என் சம்பளத்தில் உங்களுக்குச் சாப்பாட்டிற்காக வேண்டிய ரூபாயை நான் அனுப்புகிறேன்” என்று குதூகலமாய்ப் பேசினாள். ஞானதீபத்தம்மாள் தன் மகளின் அதிர்ஷ்டத்தை யறிந்து உன்னம்பூரித்து ஆனந்தக்கண்ணிர் சொரிந்தாள்.

ஸ்ரீமதி விக்டோரியா அம்மாள் கோவந்தபுரம் பெண்பாடசாலை உபாத்தியாயினி ஆளுள். மானாவர்களின் அறிவை விருத்தி செய்து அதிகாரிகளின் தயவைப்பெற்றுத் தான் ஏற்றுக்கொண்ட அப்புதிய பதவியை முழுமனதுடன் பார்த்து வந்தாள். ஆகாரம், ஆடை, ஆபரணம் முதலிய சுகல செல்வாக்கும் நிறைந்துள்ளவளாயினும் விக்டோரியாவின் முகத்தில் ஏதோ குறை ஒன்றிருப்பதாய் அக்கம்பக்கத்து ஸ்திரீகள் அறிந்து பற்பலவிதமாய் அதைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தனர்.

கோவந்தபுரவாசிகள் சமீபத்தில் நடந்த ஸ்தலஸ்தாபனத் தேர்தலில் ஏகமனதாய்ச் செல்வையா பிள்ளையைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அந்நன்றிக்காகச் செல்வையா பிள்ளை அவ்வூர் ஆண்பாடசாலைக்கு ஓர் இளைஞனைத் தலைமை ஆசிரியராய் மாதம் 100 ரூ. சம்பளத்தில் நியமனஞ் செய்தார். அவன் பி.ஏ., எல்.டி. பட்டம் பற்ற 20 வயதுள்ள ஓர் யௌவனவ புருஷன். அவன் பெயர் இன்பராஜ் என்பது. அவனுடைய குரலில் ஓர் இனிமை இருந்தது. ஆண்பாடசாலையும் பெண்பாடசாலையும் அடுத்தடுத்த கட்டிடமானதால் ஒரு பாடசாலையில் நிகழும் விசேஷங்கள் மற்றொன்றுக்குத் தெரியாமற் போவதில்லை. பெண்பாடசாலைக்குச் சென்னை டைரக்டர் ஆபீஸிலிருந்து இங்கிலீஷில் கடிதங்கள் வருவது வழக்கம். அவைகளுக்குப் பதில் எழுதுவது அனுபவமில்லாத விக்டோரியாவுக்குத் தெரியாதிருந்ததால், தன் பாடசாலை ஆயா முலமாயும், நேரிலும் ஆண்பாடசாலைத்தலைமை உபாத்தியாயரின் உதவியை அவ்விஷயத்தில் அவள் நாடியடைவது சகஜமாயிருந்தது. அவ்வித இங்கிலீஷ் தபால்கள் பல அடிக்கடி வர நேர்ந்தமையின் விக்டோரியாவும் இன்பராஜும் பாடசாலை நேரங்களிற்கூடச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருப்பது வழக்கமாயிற்று. ஆகையால் இவர்களிருவரும் பரஸ்பரம் ஒருவரையொருவர் மனத்தினுள் விரும்பிப் பற்பலவிதக் கனவுகள் காணலாயினர். ஆனால் இருவரும் தங்கள் காதலை வெளிப்படுத்த ஏற்ற தருணம் வாய்க்குமென்று காத் திருந்தனர்; நவராத்திரி விடுமுறைக்காக 15 நாட்களுக்குப் பாடசாலைகள் இரண்டும் மூடும் காலம் வந்து அவர்கள் நோக்கத்திற் கிடையூறு செய்தது. இருவரும் தங்கள் தங்கள் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

*

*

*

இருங்களுரில் விடுமுறைக்காக வந்திருந்த விக்டோரியா ஒரு நாள் தபால் வேலைகளை முடித்து விட்டு நாவலைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டவாறு இன்பராஜ், கோவந்தபுரம் பெண்பாடசாலை

முதலியவற்றைப்பற்றிய பகற்கனவு காணும்போதுதான், அவள் தகப்பனார், “விக்கோரியா, அத்தை மகன் சாமுவேலைத்தான் நீ விவாகம் செய்து கொள்ளவேண்டும்” என்று கூறிய கடினபதங்கள் அவள் காதிற்பட்டு அவள் ஹிருதயத்துள் அம்புபோற் பாய்ந்தன.

தெய்வசகாயம் பிள்ளை தம் வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் வேத வாக்காகக் கருதப்பட்டு வந்த வீட்டில் தம் மகனே தம் வார்த்தைக்குப் பதில் சொல்லியதைக் கேட்டதும், “விக்கோரியா! என்ன சொன்னாய்? உனக்கு அவ்வளவு தைரியம் வந்ததன் காரணமென்ன? நான் ஆலோசிக்காமலா சொன்னேன்? நல்லது, இருக்கட்டும். நான் உன்னை என் சகோதரி மகன் சாமுவேலுக்கே கொடுப்பேன் என்பது உண்மை. என் பிரானன் உள்ளவரை நான் அதை மாற்றவேமாட்டேன்” என்று கடுஞ்சினத்துடன் சொல்லி விட்டுத் தம் சகோதரி மகன் சாமுவேலை அழைத்துவரும்படி ஓரானை அனுப்பினார்.

இருங்கனாருக்கும் கிழக்கில் 5-ஆவது மைலிலுள்ள ஓர் சிறு கிராமத்தில் இன்பராஜ தன் தகப்பனாரோடு விடுமுறையைக் கழித்து வந்தான். இன்பராஜின் தாய் மாமன் ஆரோக்கியசாமி பிள்ளைக்கு ஓர் புதல்வி யுண்டு. அவன் துர்அதிர்ஷ்டத்தினால் 3-ஆவது பிராயத்தில் ஓர் கண்ணை இழந்தான். அன்னவனுக்கு வயது 19 ஆகியும் நேத்திரக்குறைவால் அவனை ஒருவரும் மணந்துகொள்ள முன் வரவில்லை. ஆரோக்கியசாமி பிள்ளை பிணங்குக்குப் போய் ஏராளமான திரவியம் திரட்டிப் பாங்கில் போட்டு வைத்து இப்பொழுது திரும்பிவந்து மாதம் 50 ரூபாய் பென்ஷனும் பெற்று வருகிறார். அவரிடம் சீமைச்சாராயம், விஸ்கி, பிராந்திகளடங்கிய புதிய பாட்டில்கள் ஒரு பெரிய அலமாரியில் நிறைந்திருக்கும். அவர் இன்பராஜுக்கு 100 ரூபாய் சம்பளத்தில் ஓர் உயரிய சர்க்கார் உத்தியோகம் கிடைத்ததற்காக மிகவும் மகிழ்ச்சி யுற்று, மாலைப் பொழுதில் உலாவுவதற்கும், பகலில் சீட்டுக்கச் சேரிக்கும், இரவில் கிராமபோன் கச்சேரிக்கும் இன்பராஜை அக்ராசனராக்கி அவனை மகிழ்வித்தார். இன்பராஜுக்கு மெல்ல மெல்லக் களைப்பு, பசியின்மை ஏற்படும்பொழுதெல்லாம் ‘ஒயின்’ கொடுத்து நொடிப்பொழுதில் அவன் வியாதிகளை நிர்மூலப்படுத்தி வந்தார். காலக்கிரமத்தில் இன்பராஜுக்கும் ஒயின்பாட்டில்மேல் பற்றுதல் ஏற்பட்டது.

செப்டம்பர் 29-ஆம் உ ‘மிகாவேல்’ என்ற கிறிஸ்தவத் திருவிழா ஒன்றுண்டு. அன்று மற்றெல்லாக் கிறிஸ்தவர்களைக் காட்டிலும் இன்பராஜும் ஆரோக்கியசாமி பிள்ளையும் அப்பண்டிகையை

அதிக விமரிசையாகக் கொண்டாடினர். இன்பராஜ் ஆரோக்யசாமியின் அடிமையாகி அவர் சொல்லுக்கு இரண்டில்லாது வந்ததன் பயனாய் ஓர் நாள் தன்குடிவெறியில் அவருக்கு ஓர் பத்திரத்தில் கையொப்பமிட்டுக் கொடுத்தான். பல சாக்ஷிகளும் கையொப்பமிட அடுத்தநாள் அப்பத்திரம் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது.

*

*

*

சாமுவேல் வழக்கம்போல் அன்றுகாலையிற் பழையமுது சாப்பிட்டுவிட்டுப் பட்டணம் ரஸ்தாவுக்குச் சரணாக்தர்கள் பரப்பி மராமத்து செய்யப் போய்விட்டான். மாலை 3 மணிக்குள் அவன் சுமார் 30 கஜத்திற்குச் சரணேபோட்டுத் தண்ணீர் விட்டு, மணல் கொட்டி, உருளையை உருட்டிச் சுத்தம் செய்துவிட்டு, மேஸ்திரியிடம் அன்றைய கூலியாகிய 4 அணுவைப் பெற்று வீடு திரும்பினான். மாமா வரச்சொன்ன விஷயம் கேள்விப்பட்டவுடன், "இரண்டு நாளைக்குக் காப்பியும் பலகாரமும் கறியும் சோறும் கிடைக்கும்" என்ற ஆனந்தம் எழும்பினவனாய் வீட்டிற்குள்ளேகூட நுழையாமல் இருங்கனாரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். போகும் வழியில் காய்ந்த கள்ளிச்சட்டங்களையும், உலர்ந்த மாக்கிளைகளையும் பொறுக்கி எடுத்து ஓர் விறகுக் கட்டைச் சேகரித்தான். அதைத் தலைமேல் தூக்கிக்கொண்டு மாமா வீட்டைந்ததும் 'தொப்' என்று கீழே போட்டான். அச்சப்தம் கேட்ட விக்டோரியா சாய்ந்த நாற்காலியிற் சாய்ந்து வாசித்துக்கொண்டிருந்த சர்க்கார்த்தபாலைக் கீழே போட்டுவிட்டு விறகுக்காரனைக் கோபமாய்ப் பார்த்தாள். சாமுவேல் அக் காட்சியைக் கண்டவுடன் தாசில்தாரைக்கண்ட தலையாரி ஒளிவதுபோல் ஓர் பக்கமாகச் சென்றான்.

அதைக்கண்ணுற்ற தெய்வசகாயம் பிள்ளை, "விக்டோரியா, அவரே உன் அத்தான். உன்னைப் பார்க்கவே மாப்பிள்ளையை வரவழைத்தேன்" என்று சொல்லி மேல் நடப்பவைகளைக் கவனித்தார். தனக்கு உயிர்த்தோழனாக வரப்போகும் அவனை அப்பொழுது தான் அவன் முதன்முதலாய்க் கண்டாள். உடனே பின்வருமாறு சிந்திக்கலானாள்: 'ஈசா! என்மனத்துக் கிசையாத ஓர் ஆடவனை நான் மணக்கவேண்டுமென்பது உன் திருவுள்ளம் போலும்! என்னைப் பெற்று வளர்த்த என் அருமைத்தந்தை தம் செல்வப்புதல்வியின் நன்மையை நாடுபவரே தவிர வேறில்லை. ஆகையால் பிதாவின் மனம் கோணாது நடத்தலே பெண்ணின் கடமையாகுமாதலால் என்மனத்தைத் தேற்றிக் கொள்ளுகிறேன்' என்று நினைத்தவளாய் அவள் தன் ஆசனத்தைவிட்டெழுந்து நமஸ்காரம் செய்தாள். உடனே தேவசகாயம் பிள்ளை அக்கம்பக்கத்து வீட்டாரை வரவழைத்து நிச்சயார்த்தம் நடத்திப் பாக்கு வெற்றிலை மாற்றினார். சாமுவேலுக்கும்

மற்றுமுன்னோருக்கும் ஓர் விசேஷித்த விருந்து நடந்தது. சாமுவேல் தன்னுள் பற்பலவிதமாக எண்ணினான்: 'இப்பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணினால், யார் சமையல் செய்வது? இவளுக்கு மிளகாய் அரைக் கத் தெரியுமா? தண்ணீர்க்குடம் எப்படித் தூக்குவாள்? நமக்குக் கோபம் வரும்போது இவளை நாம் எப்படி அடிப்போம்? இவளுக்கு நம்மிது கோபம்வர நேர்ந்தால் இவள் என்ன செய்வாளோ? இவளைப் பார்த்தால் தெய்வலோகத்து ஸ்திரீமாதிரி யிருக்கிறாளே! மாமா ஏன் இவளை நமக்குக் கொடுக்கிறார்?'

*

*

*

தசரா விடுமுறையும் ஒழிந்தது. கோவிந்தபுரத்தில் இரண்டு பாடசாலைகளும் திறக்கப்பட்டன. இன்பராஜ தான்மணந்த பெண்ணுடனும், மாமியாருடனும் ஓர் வீட்டில் இறங்கினான். இன்பராஜின் மனைவிக்கு ஒருகண் இல்லையென்றும், படிப்பு வாசனை யில்லாப் பட்டிக்காட்டுப்பெண் என்றும் பெண்பாடசாலை மாணவிகள் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டு விட்டோரியா துக்கசாகரத்தில் முழுகினாள்.

அடுத்தநாட் காலை யில் அவள் தகப்பனா டிமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில், சாமுவேலுக்கும் தனக்கும் அடுத்த வாரத்தில் திருமணம் செய்வதாய் நிச்சயித்துச் சகல ஏற்பாடுகளும் நடந்து வருவதால் உடனே புறப்பட்டு வந்து சேரவேண்டுமென்று எழுதியிருந்தது.

அவள் மனம் என்ன பாடுபடும்! 'பி.எ., எல்.டி., மாப் பிள்ளையை நமக்கு ஈசுவரன் எட்டாப் பழமாக்கிவிட்டார். படிப்பு வாசனையில்லா ஓர் வாலிபனை நான் மணக்கப்போகிறேன். எனக் கிட்டமில்லாத மாப்பிள்ளை கிடைப்பதால் நாவல்களில் உள்ள பெண்கள் செய்யும் சூழ்ச்சிபோல் தற்கொலை செய்துகொள்ள வேண்டும்...அகால மரணமா? ஹா! நான் இறந்தால் என் பெற்றோர் அதை எவ்விதம் சகிப்பர்? என் பிரேதம் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப் பட்டுத் துண்டிக்கப்படும். என் தாயும் தகப்பனாரும் ஜெயிலுக்குப் போக நேரும். என் தகப்பனாருக்குத் தைரியம் சொன்ன பெண் நானல்லவோ? என் சம்பளத்தில் சாப்பாடு போடுகிறேன் என்றவள் நானல்லவோ? இருக்கட்டும். இதே சாமுவேலை நான் மணந்தால் நாம் வேலைபார்க்க முடியாதா! அவருக்கு நான் சாப்பாடு போடப் பணமில்லையா? ஊரிலுள்ள பேசத்தெரியாத மழலைச்சொற் குழந்தை களுக்கும் போதிப்பது என் கடமையன்றோ? ஒரு வருஷத்தில் அவர்கள் முதலாம் புஸ்தகம் படித்து விடுகிறார்களே! மூன்று வருஷத்தில் எடுத்த புஸ்தகம் வாசிக்கும்படியாகப் போதிக்கிறவள் நானல்லவோ? பால்களைவிடப் பன்மடங்கு சிறந்த என் கணவருக்குப் போதிக்க

முடியாதா? எல்லாம் ஆண்டவன் அருளிருந்தால் கைகூடும். நகவரா! எல்லாம் வல்ல ஜகதீசா! எனக்கு இரங்கும். என் இஷ்டத் தைப்பூர்த்தி செய்யும்' என்று ஆதிபரம் பொருளை அகத்துள் றினைந்து அரைமணி நேரம் உருக்கமாக ஜபித்தாள்.

சாமுவேலுக்கும் விக்டோரியாவுக்கும் திருமணம் நடைபெற் றது. மனைவி புருஷனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும் கணவன் மனைவிக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளையும் பற்றிப் பரிசுத்த வேதாகமத்திலுள்ள கோட்பாடுகளைக் கொண்டு பாதிரியார் ஓர் அரிய பிரசங்கம் செய்தார். அவ்வூரார், 'தெய்வசகாயம் பிள்ளை விக்டோரியாவைப் பாழுங்கிணற்றில் தள்ளி விட்டார்' என்றே தங்கள் உள்ளத்தில் நினைத்தனர். ஆனால் விக்டோரியாவின் முகத் தில் ஒரு விதமான புதிப சந்தோஷமும், உற்சாகமும், நம்பிக்கையும் தோன்றிக் காலைச் சூரியன் போல் பிரகாசித்தது. அப்பொழுது மணப்பந்தலில் உள்ளோர் பிரமிக்குமாறு தபாற்காரன், "தந்தி, தந்தி, விக்டோரியாவுக்கு" என்று கூட்டத்துள் நுழைந்தான். விக்டோரியா அதைப் பிரித்துப் பின்வருமாறு வாசித்தாள்: "விக்டோரியாவின் உற்சாகத்தையும் வேலைத்திறத்தையும் அறிந்த கவான்மெண்டார் அவளுக்கு மாதம் சம்பளம் ரூ. 50 ஆக உயர்த்தி அவளை மதுரைக்கு மாற்றியிருக்கின்றனர். 7-ம் உ மதுரையில்வேலை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்." அச்சமயம் அவள் முகத்தில் ஏற்பட்ட மலர்ச்சியைக் கண்டவுடன் மாப்பிள்ளையின் அதிர்ஷ்டத்தைப்பற்றி ஜனங்கள் பேச ஆரம்பித்தனர்.

*

*

*

மதுரைக் கீழ்வாசலில் ஓர் சிறு கூரை வீட்டுத்திண்ணையில் புகையிலைக் கடை ஒன்றிருந்தது. அக்கடைக்காரர் எப்பொழு தும் சுத்தமான உடைதரித்துச் சம்பிரமமாய் வாழ்ந்து வந்தார். அக்கம்பக்கத்தார் அவரைக் கவனித்து, "புகையிலை வியாபாரத்தில் இவ்வளவு ஊதியம் கிடைக்குமா?" என்று பேசிக்கொண்டனர். ஆனால் அவர் வீட்டிற்கு ஓர் உபாத்தியாயினி மாலை 5 மணிக்கு வருவதும் காலை 8 மணிக்குப் போய்கிடுவதும் விபரீதமாய்க் தோன்றின. நாளடைவில் அவர் அவ்வுபாத்தியாயினியின் கணவர் என்றும் அவர் கல்வியறிவில்லாதவர் என்றும் கண்டுகொண்டனர். புகையிலைக்கடைக்கு வரும் கூலி வேலை செய்கின்ற பெண்கள் கடைக்கார சாமுவேலிடம் நெருங்கிப் பழகுதல், தமாஷ் பரிகாசம் முதலிய செய்தல் அதிகரித்தன. இவைகளைத் தற் செயலாய் விக்டோரியா அறிய நேர்ந்து மனங்கசந்து அழுது தன் கணவரைப் பற்றிக் கவலையடைந்தாள். அடுத்தவாரத்திலேயே

புகையிலைக்கடையை முடும்படியான ஏற்பாட்டை விக்டோரியா செய்து விட்டு அன்று முதல் தன் பாடசாலையிலுள்ள பல பெரிய படங்களுள்ள புஸ்தகங்களை வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்தாள். சாமுவேல் அப்படங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். காலை 8 மணிக்குள் விக்டோரியா சமையல் முதலியவற்றைச் சித்தஞ் செய்துவிட்டுத் தனக்குரிய பகற்போஜனத்தை ஓர் பாத்திரத்தில் எடுத்துப் போவதும், தன் கணவருக்காக முடி வைத்துப்போவதும், மாலை 5 மணிக்கு வீட்டுக்கு வருவது மாயிருந்ததினால், இரவில்தான் இவர்கள் இருவரும் சம்பாஷிக்கச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும். அக்காலங்களில் சாமுவேல் அப்படப்புஸ்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டு, "இது என்ன? அது என்ன படம்?" என்று கேட்பான்; அவைகளுக்குப் பொறுமையுடனும் சந்தோஷத்துடனும் விக்டோரியா பதில் சொல்லுவாள். நாட்கள் செல்லச் செல்ல, "ஈ, படம், மரம், ரம்பம்" முதலியவற்றை எழுதவும், படிக்கவும் கற்றுக்கொடுத்தாள். பகல் முழுவதும் பாடசாலைச் சிறுமிகளுடன் சத்தமிட்டு த்தொண்டை காய்த்து போய் வந்தாலும், சாமுவேலுக்குப் பாடம் போதிப்பதில் மனநிறைவு அதிக ஊக்கங்கொண்ட விக்டோரியாவின் மனம் குளிர சாமுவேல் கல்லியில் வளர்ச்சி பெற்றுவந்தான்.

இறைவனின் திருவருளால் சாமுவேலுக்கு அதிர்ஷ்டம் பெருக ஆரம்பித்து விட்டது. அக்காலத்தில் பாடசாலையிற் சேர்ந்து வாசிக்கக்கூடாத பெரிய மனிதர்கள் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்திருந்தால் அவர்களை உபாத்திமைத் தொழிலுக்குப் பயிற்றுவிக் கத்தக்க பாடசாலை ஏற்பட்டிருந்தது. அதற்கு 'செஷனல் ஸ்கூல்' என்று பெயர். அதன் தலைமை உபாத்தியாயர் வேங்கடராமையரின் புதல்வி விக்டோரியாவிடம் வாசித்து வந்தாள். அதனால் விக்டோரியாவும் வேங்கடராமையரும் சந்திக்க நேர்ந்தது. விக்டோரியா தன் குறைகளை அவரிடம் சொல்லிச் சாமுவேலைச் செஷனல் ஸ்கூலில் சேர்ப்பித்து விட்டாள். சாமுவேலுக்கும் கல்லியில் ஊக்கம் அதிகமுண்டாகித் தன்மனைவியிடமிருந்து பூகோளம், சரித்திரம், சகவழி முதலிய எல்லாப் பாடங்களையும் கற்றுக் கொண்டான். விக்டோரியாவும் சாமுவேலும் தங்கள் பெற்றோர், மாமன், மாமி, இருங்களுர் முதலியவற்றையெல்லாம் மறந்து விடுமுறைக் காலங்களில் கூடத் தங்கள் ஊருக்குப்போகாமல் படிப்பிலே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து வந்ததன் பயனாய் சாமுவேல் அவ்வருஷம் செஷனல் ஸ்கூல் படிப்பை முடித்துவிட்டு அடுத்தவருஷம் திண்டுக்கல் போதன முறைப் பாடசாலையிற் சேர்ந்தான்.

மதுரையில் விக்டோரியா தன் பாடசாலையிலேயே குடியிருந்து கொண்டு மிகவும் சிக்கனமாய்ச் செலவு செய்து தன் கணவனுக்குத் துணிமணி, சாப்பாடு, புஸ்தகம், ரயில் செலவு முதலியவைகளுக்குப் பணம் அனுப்பிவந்தாள். சனி ஞாயிறு விடுமுறையில் சாமுவேல் மதுரைக்கு வந்து தன்பாடங்களில் ஏற்படும் சந்தேகங்களை விக்டோரியாவிடம் சொல்லித் தெளிந்து கொண்டு திங்கட்கிழமைகளில் திண்டுக்கல்போய்ப் படித்துவந்தாள். அடுத்தவருடும் கவர்ன்மெண்டு போதனாமுறைப் பரீட்சையில் லோயர் கிரேடில் திண்டுக்கல் பாடசாலையில் சாமுவேல் முதன்மையாகத் தேறினான். விக்டோரியா கர்ப்பவதியாயிருந்தமையால் 3 மாதங்களுக்குப் பிரசவ லீவு எடுத்துக்கொண்டு இருவருமாக இருங்களுருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அடுத்த ஜூலைமாதம் விக்டோரியாவும், அவள் கணவர் சாமுவேல் உபாத்தியாயரும் சத்தியநாதபுரம் கவர்ன்மெண்டு பெண்பாடசாலையில் வேலைக்கமர்ந்தனர். விக்டோரியா தலைமை உபாத்தியாயினியாயிருந்தாலும் தன்னிடத்திலேயே உதவி உபாத்தியாயரான சாமுவேலின் கௌரவத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படாது பாடசாலை வேலையைப் பார்த்தும், கற்புள்ளமங்கையர் கணவனுக்குச் செய்யும் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்தும் சாமுவேலை மகிழ்வித்து இன்புற்று வாழ்ந்துவருகின்றாள்.

இருபத்தேழு அங்குலக் குதிரை

நியூசெளத் வேல்சில் கோபார் என்னுமிடத்தில் 'டைனி' என்ற பெயருள்ள 27 அங்குல உயரமுள்ள குதிரைக்குட்டி ஒன்றிருக்கிறது. அதை எந்த வீட்டிலும் நாய்க்குட்டியைப்போல் அரைக்குள் விளையாடச் செய்யலாம். அங்குள்ள மேஜை நாற்காலி சாமான்கள் ஒன்றும் அசையமாட்டா. அக் குதிரைக்குட்டி ஒரு ஸ்டிரீயின் மடியில் சுகமாகப் படுத்துத் தூங்குகிறது. அதற்குத் தேசத்தில் அடர்ந்த உரோம மிருப்பின் எவரும் அதை நாய்க்குட்டியென்றே எண்ணுவார்கள். அதை ஈன்ற குதிரைகள் சாதாரண உயரமுடையன. அக் குட்டி மாதிரி விசித்திரப் பிறவி. சிறுவர்கள் யாரேனும் அதனிடம் சென்று விஷமம் செய்தால் அதன் குதிரைக் குணம் வெளிப்பட்டு விடுகிறது. கண்களிற் பொறி பறக்கக் காலை உதைத்துக்கொண்டு துள்ளிக் குதித்துக் கழுத்தை ஆட்டித் தன் மேல் ஏறும் சிறுவர்களை அது கீழே தள்ளிவிட முயலுகிறது. அதை ஒரு 7-வயதுச் சிறுமி வளர்த்து வருகிறாள். அவள் சொல்வதை யெல்லாம் அது அறிந்தகொண்டு அதற்கேற்ப நடக்கிறது. காலைத் தட்டி ஓசைப்படுத்திக்கொண்டு அது இலக்கங்கள் எண்ணுகிறது. தட்டிகளையும் மேடுகளையும் எஜமானி சொற்படி தாவுகிறது. அச் சிறுமியின் அபாயசத்தினால் அக் குதிரைக்குட்டி காம மிகுந்த ஸ்டிரீகளைப் போலக் கண்ணடிக்கவும் செய்கிறதாம்.

பிரதிமா நாடகம்

ஜி. ஹரிஹர சாஸ்திரி

(192-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஆரூம் அங்கம்

[இரண்டு கிழத்தவசிகள் வருகிறார்கள்.]

முதல் தவசி:—வனவாசிகளே ! சிதையைக் காப்பாற்றுங்கள் !
காப்பாற்றுங்கள் !

இதோ, நிலத்தாமரை மாலைபோல் இருண்டராவணன் தாமரை
நூல்போல் வெள்ளிய வீரப்பற்கள் தெரியும் சிரிப்புடன் மாணிக்
கவருவதுபோல் சிதையைக் கவர்ந்துகொண்டு போகிறான் !

இரண்டாம் தவசி:—இதோ கொடிய ராவணன், துடிக்கும்
பாம்பு போன்றும் நடுங்கும் பூங்கொடிபோன்றும் வருந்தும்
வைதேகியை, தவவனத்தினின்றும் பலாத்காரமாய்த் தவப்பயனை
அபகரிப்பதுபோல் எடுத்துக்கொண்டு போகிறான் !

இருவரும்:—வனவாசிகளே ! சிதையைக் காப்பாற்றுங்கள் !
காப்பாற்றுங்கள் !

முதல் தவசி:—(மேலேநோக்கி) இதோ நாம் பேசுமுடியு
முன்னமே, சடாயு, "நான் இருக்கும்போது எங்கேபோகிறாய்"
என்று கூறி ராவணனைப் போருக்கழைத்துத் தசரதர் நிமித்தம் தன்
கடமையைச் செலுத்த ஆகாயத்தில் பாய்ந்து கிளம்புகிறான்.

இரண்டாம் தவசி:—இதோ ராவணன் கோபத்துடன் கண்
களை உருட்டி விழித்துக்கொண்டு திரும்புகிறான்.

முதல் தவசி:—இதோ ராவணன் !

இரண்டாம் தவசி:—இதோ சடாயு !

இருவரும்:—ஆ ! இருவரும் ஆகாயத்தில் போர்புரிகின்
றனர்.

முதல் தவசி:—காசிப ! காசிப ! இதோ பார், பகியாசன்
பராக்கிரமத்தை: சிறகுகளால் பகைவனை ஒங்கி அறைந்து போராடு
கிறான்; கோரமான அலகுகளால் சுற்றிச்சுற்றி வந்து ருத்துகிறான்;
இரும்பாணிபோன்ற கூரிய நகங்களால் பகைவன் மார்பினின்றும்

மாமிசங்களை, வஜ்ராயுதத்தால் பிளவுண்ட மலையினின்று பாறைகளைப் பெயர்ப்பதுபோல் பெயர்த்தெடுக்கிறான்.

இரண்டாம் தவசி:—ஆ! என்ன கஷ்டம்! ராவணன் கடுஞ் சினங்கொண்டு வாளால் சடாயுவின் வலதுதோளை வெட்டி எறிந்து விட்டான்.

இருவரும்:—ஐயோ! பெருமைவாய்ந்த சடாயு பூமியில் விழுந்துவிட்டான்.

முதல் தவசி:—என்ன துன்பம்! சடாயு அரக்கர்கோளை விளையாட்டு மயிலாக மதித்து, தனது வீரத்திற்கியைந்தபடி முயன்று பதைவன் செருக்கறத்து முடிவில் காட்டுயானையால் தாக்குண்ட மரம்போல் விழுந்துமாண்டான்.

இருவரும்.—இவன் சுவர்க்கத்துக்குரியனாகட்டும்!

முதல் தவசி:—காசிப! வா! இச் செய்தியை ராமனிடம் போய்ச் சொல்வோம்.

இரண்டாம் தவசி:—ஆகட்டும்; உடனே போய்ச்சொல்வோம்.

(போகிறார்கள்.)

(கஞ்சகி வருகிறார்.)

கஞ்சகி:—இங்கே பொற்றோரணவாயில் காப்பது யார்?

(துவாரபாலிகை வருகிறார்.)

துவார:—ஐயா! நான்தான் விஜயை. என்னசெய்யவேண்டும்?

கஞ்சகி:—விஜயே! ராமரைக் காணும்பொருட்டு ஜனஸ்தானத் திற்குச் சென்ற சுமந்திரர் திரும்பி வந்திருக்கிறார் என்று இளவரசர் பரதரிடம் உடனே தெரிவிக்கவேண்டும்.

துவார:—ஐயா! சுமந்திரர் காரியம் நிறைவேறப்பெற்றுத் தானே வந்திருக்கிறார்?

கஞ்சகி:—அம்மா! எனக்கு அது தெரியாது. அவர் மனதில் குமுறும் சோகத்தீயால் வாடிய முகத்துடன் வந்திருக்கிறார். அவரைப் பார்த்தால் என்னுள்ளம் பதைக்கின்றது.

துவார:—ஐயா! இதைக்கேட்டால் என்மனமும் நடுங்குகிறது.

கஞ்சகி:—அம்மா! ஏன் நிற்கிறாய்? உடனே சென்று தெரிவி.

துவார:—ஐயா! இதோ தெரிவிக்கிறேன்.

(போகிறாள்.)

கஞ்சகி:—(நோக்கி) இதோ மரவுரியுடுத்துப் பலவாணச் சடை புனைந்த இளவரசர், சுமந்திரர் வந்தசெய்தியறிந்து மனமு வந்து இங்கே வருகிறார்.

இவர் சிறந்த குணங்கள் எல்லாம் நிறைந்தவர்; பகைவருக்குக் காலன் போன்றவர்; சீர்பெற்ற சூரியகுலத்திற்குத் திலகமாய் விளங்குபவர்; தேவேந்திரனைப் போன்ற பெருமைவாய்ந்தவர்; தமது ஆணையால் பூமிமுழுவதும் ஆளுபவர்; இவர் சிறந்த யானைபோன்ற நடையுடையவர்.

(பாதனும் துவாரபாலிகையும் வருகிறார்கள்.)

பாதன்:—ஐயோ! அப்படியா! பூஜ்யரான சுமந்திரர் வந்திருக்கிறாரா? நான் அண்ணன் திருவடிகளையும் உடன்படிக்கையின் படி அரசாட்சியையும் பெற்றவந்தபிறகு, சுமந்திரர் அவரைக் காணச் சென்றார். உலகத்தார் கண்ணையும் உள்ளத்தையும் மகிழ்விக்கும் என் முன்னவரை அவர் பார்த்து வந்தாரா?

கஞ்சுகி:—(அணுகி) குமாரருக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்.

பாதன்:—சுமந்திரர் எங்கே இருக்கிறார்?

கஞ்சுகி:—பொற்றோரணவாயிலில்.

பாதன்:—அவரை விரைவில் அழைத்துவரவேண்டும்.

கஞ்சுகி:—உத்தரவு. (போகிறான்.)

(சுமந்திரர் வருகிறார்.)

சுமந்திரர்:—(துக்கம்தோன்ற) ஆ! என்ன துன்பம்! நான் அரசர் உயிர்துறந்ததைக் கண்டு துக்கித்தேன்; பிறகு, அரசிளங்குமார் வனம் சென்றதைப் பார்த்து வருந்தினேன்; இப்போது சீதையை அரசர்கள் கவர்ந்து சென்றான் என்றறிந்து துன்புறுகிறேன். இப்படிப் பலவிதமான ஆபத்துக்களைக் கண்டு வருந்தும்படி, நீடித்த என் உயிர் எத்தனை பெருங்குற்றம் செய்திருக்குமோ!

துவார:—(சுமந்திரரை நோக்கி) ஐயா! வரவேண்டும். இளவரசர் இதோ இருக்கிறார். அருகில் செல்லுங்கள்.

சுமந்திரர்:—(அணுகி) குமாரருக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்!

பாதன்:—தாதா! தந்தைமீதுள்ள நேசத்திற்குச் சிறந்த உதாரணமாய் விளங்குபவரைக் கண்டீரா? அருத்தியின் கற்பு இரண்டாகப் பிரிந்தாற் போன்றவனைக் கண்டீரா? ஏதுவின்றியே வனவாசத்தை மேற்கொண்ட என் நல்லுடன்பிறப்பைப் பார்த்தீரா?

(சுமந்திரர் கவலையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்.)

துவார:—ஐயா! இளவரசர் தங்கனிடமன்றோ கேட்கிறார்?

சுமந்திரர்:—அம்ம! என்னிடமா?

பரதன்:—(மனத்துள்) இவர் துக்கத்தால் மதிமயங்கி உடல் மிக மெலிவுற்றிருக்கிறார். (வெளிப்படை) தாதா! தாங்கள் பாதி வழி சென்றவுடன் திரும்பி விட்டீரோ?

சுமந்திரர்:—குமார! உமது ஆணைப்படி ராமனைக்கானும் பொருட்டு ஜனஸ்தானத்திற்குப் பிரயாணமான நான் எப்படிப் பாதிவழி சென்று திரும்புவேன்?

பரதன்:—அவர்கள் கோபத்தாலாயினும் வெட்கத்தாலாயினும் தங்களைப் பார்க்க விரும்பவில்லைபா?

சுமந்திரர்:—குமார! பணிவுடையோருக்குக் கோபமேது? அறிவு முதிர்ந்தோருக்கு வெட்கமேது? அவர்களில்லாமற் பாழடைந்த தவவனத்தை நான்கண்டேன்.

பரதன்:—அவர்கள் எங்கேபோனார்கள் என்று தெரிகின்றது?

சுமந்திரர்:—குரங்குகள் வசிக்கும் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன்.

பரதன்:—ஆ! மனிதரது குணகுணங்கள் அறியக்கூடாதவர் அல்லரோ வானரர்கள்? அங்கே மிகவும் வருந்துவார்களே!

சுமந்திரர்:—குமார! விலங்குகளும் நன்றியறிகின்றனவே.

பரதன்:—தாதா! எப்படி?

சுமந்திரர்:—சுக்கிரீவனுடைய மனைவியை அபகரித்து அவனை யும் நாட்டைவிட்டு வாலி துரத்தவே, காட்டில் வசித்துவந்த சுக்கிரீவனது சங்கடத்தை அவன்போன்ற துன்பமுடைய ராமன் நீக்கினான்.

பரதன்:—தாதா! எப்படி! அவன்போன்ற துன்பமுடையவன் என்று?

சுமந்திரர்:—(மனத்துள்) ஆ! எல்லாவற்றையும் வெளிப்படுத்தி விட்டேனே! (வெளிப்படை) குமார! ஒன்றமில்லை. இருவரும் அரசரிமை இழந்தவர் என்று சொன்னேன்.

பரதன்:—தாதா! ஏன் ஒளிக்கிறீர்? சுவர்க்கம்சென்ற தந்தையின் திருவடிகளில் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். நீர் உண்மை கூறவேண்டும்.

சுமந்திரர்:—வேறு கதையில்லை. சொல்கிறேன். கேளும்: முனிவர்களுக்குத் துணைபுரிந்தது நிமித்தம் அரசுக்குடன் பெரும்பகை நோர்ந்தது. பிறகு ராவணன் சீதையை வஞ்சனையால் கவர்த்து சென்றான்.

பரதன்:—எப்படி! கவர்த்து சென்றான்!

(மூர்ச்சையாகிறான்.)

சுமந்திரர்:—குமார! ஆறுதல் அடையும்.

பரதன்:—(முர்ச்சைதெளிந்து) ஆ! என்னதுன்பம்! தந்தையை இழந்து, உறவினரைப்பிரிந்து, காடெல்லாம் திரிந்து துன்புறும் என் தமையனார் இப்போது மனைவியையும் பறிகொடுத்து மேகத்தில் மறைந்த மதிபோல் ஒளி இழந்தார்.

ஆ! நான் என்னசெய்வேன்! இருக்கட்டும். தெரிந்தது. தாதா! என்னைப் பின்தொடருங்கள்.

சுமந்திரர்:—உத்தரவு.

(இருவரும் சுற்றிலும் நடக்கிறார்கள்.)

சுமந்திரர்:—குமார! அங்கே செல்லக்கூடாது. ராணிமார் தங்கும் 'நாலுகட்டு' அது.

பரதன்:—எனக்கு அங்கேதான் காரியம். யார் ஐயா இங்கே முறைகாப்பது?

(துவாரபாலிகை வருகிறாள்.)

துவார:—இளவரசருக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்! இதோ நான் விஜயை.

பரதன்:—விஜயே! நான் வந்திருக்கிறேன் என்று ராணியிடம் சொல்.

துவார:—எந்த மகாராணியிடம் தெரிகிக்கவேண்டும்?

பரதன்:—யார் நான் அரசனாகவேண்டுமென்று விரும்பினாலோ அவளிடம்.

துவார:—(மனத்துள்) என்னவென்று தெரியவில்லையே!

(வெளிப்படை) உத்தரவு. (போகிறாள்.)

(கைகேயியும் துவாரபாலிகையும் வருகிறார்கள்.)

கைகேயி:—விஜயே! பரதன் என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறான்?

துவார:—அரசி! ஆமாம். ஜனஸ்தானம் சென்ற சுமந்திரர் திரும்பிவந்திருக்கிறார். இளவரசர் அவருடன் தங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார்.

கைகேயி:—பரதன் என்ன காரணத்தை முன்னிட்டு என்னைத் திட்டப் போகிறானோ?

துவார:—அரசி! இளவரசர் இங்கே வரட்டுமா?

கைகேயி:—போய் அழைத்து வா.

துவார:—உத்தரவு. (சுற்றிலும் நடந்து, அணுகி) இளவரசருக்கு ஐயமுண்டாகட்டும்! உள்ளே வரலாம்.

பரதன்:—விஜயே! தெரிவித்தாயா?

துவார:—ஆமாம்.

பரதன்:—(சுமந்திரரை நோக்கி) தாதா! நாம் உள்ளே செல்வோம்.

(கைகேயியிடம் செல்கிறார்கள்.)

கைகேயி:—குழந்தாய்! ராமனிடமிருந்து சுமந்திரர் வந்திருக்கிறார் என்று விஜயை சொல்லுகிறாள்.

பரதன்:—அதைவிட உமக்குப் பிரியமான செய்தியொன்று சொல்லப்போகிறேன்.

கைகேயி:—குழந்தாய்! கோசலையையும் சுமித்திரையையும் அழைத்துவரட்டுமா?

பரதன்:—வேண்டாம். அவர்கள் கேட்கவேண்டுவதன்று.

கையிகேயி:—(மனத்துள்) என்ன சொல்வானோ தெரியவில்லையே! (வெளிப்படை) அப்பனே! சொல்.

பரதன்:—கேளும்! எவன் உமது ஆணையால் அரசரிமையை இழந்த காட்டில் அலைகிறானோ, அவன் தன் மனைவியையும் பறி கொடுத்தான். இப்போது உமது விருப்பம் நிறைவேறிற்று?

கைகேயி:—ஆ!

பரதன்:—ஐயோ! தீரர்களும் பலசாலிகளுமான இக்ஷ்வாகு மன்னருக்கு, மருமகனைப் பலர் அவமதித்தல் என்ற இழிவு கைகேயி மருமகளான காரணத்தால் நேர்ந்தது.

கைகேயி:—(மனத்துள்) சொல்வதற்கு இதுதான் தக்கவேளை. (வெளிப்படை) குழந்தாய்! மஹாராஜாவுக்கு நேரிட்ட சாபம் உனக்குத் தெரியாது.

பரதன்:—மஹாராஜாவுக்கு எவர் சாபமிட்டார்?

கைகேயி:—சுமந்திரரே! விரிவாகச் சொல்லும்.

சுமந்திரர்:—அம்மா! உத்தரவு. குமார! கேட்கவேண்டும்: பண்டொருநாள், மஹாராஜா வேட்டைக்குச் சென்றபொழுது இளந் தவகியொருவர் குளத்திலிறங்கிக் குடத்தில் நீர்மொள்ளு கையில் உண்டான ஒலிபைக்கேட்டுக் காட்டுயானையின் கர்ச்சனை யென்றெண்ணி, அவ்விடம் நோக்கிச் சத்தத்தைக் கொண்டே குறியறியும் அம்பை எய்து, ஒரு முழுக்குருடரான மகரிஷியின் கண்ணைப்போன்றிருந்த முனிகுமாரனைக் கொன்றார்.

பரதன்:—கொன்றா? சிவ! சிவ! பிறகு?

சுமந்திரர்:—தம் குமாரன் இப்படிக் கொல்லப்பட்டதை யறிந்து, கண்ணிர்வடித்துப் பொய்யாமொழியரான அம் மகரிஷி, “என்னைப்போல் நீயும் புத்திர சோகத்தால் உயிரை இழப்பாய்” என்று சாபமிட்டார்.

பரதன்:—இது திராத்துன்பமாயிற்றே!

கைகேயி:—குழந்தாய்! இந்தச் சாபம் நிறைவேறும் பொருட்டே குற்றத்தை என்மேலிட்டிக் குழந்தை ராமனை வனத் திற்கனுப்பினேன். தவிர்க்கக்கூடாத மகரிஷிசாபம் புத்திரன் பிரிவா லன்றி நீங்காது.

பரதன்:—புதல்வன் பிரிவு சமமாயிருக்க, என்னை ஏன் வனத் திற்கு அனுப்பி இருக்கக்கூடாது?

கைகேயி:—நீ மாமன் வீட்டில் தங்கியதால் உன்பிரிவு முன்ன தாகவே உண்டு.

பரதன்:—பதினான்குவருஷம் என்று நிச்சயித்ததற்குக் காரணம் என்ன?

கைகேயி:—பதினான்குநாள் என்று சொல்ல எண்ணினேன்; மதிமயக்கத்தால் பதினான்கு வருஷம் என்று வந்துவிட்டது.

பரதன்:—யோசித்துப் பேசுவதில் மிகுந்ததிறமை! (சுமந்திரரை நோக்கி) இது வலிஷ்டர் முதலான பெரியோர்களுக்குத் தெரியுமா?

சுமந்திரர்:—வலிஷ்டர் வாமதேவர் முதலான அனைவரும் அறிந்து சம்மதித்ததே இது.

பரதன்:—ஆ! முவுலகுக்கும் சாக்ஷிகளாய் விளங்குபவரல்லவோ இப்பெரியோர்கள்! தெய்வாதீனம்! என் தாய் குற்றமற்றவள். அம்மா? சோதாவாஞ்சையால் கோபமுண்டு செய்தபிழையெல்லாம் பொறுத்தருளுங்கள். அம்மா! வந்தனம் செய்கிறேன்.

கைகேயி:—என் அன்பே! குழந்தையின் பிழையைப் பொறுத்தாயுமுண்டோ? எழுந்திரு. இதில் என்ன பிழையுள்ளது?

பரதன்:—அம்மா! உமது அனுகிரகம். தங்கனிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

நான் இப்பொழுதே தமைபனுக்குத் துணைபுரிதற்குச் சிற்றரசர் அனைவரையும் ஒருப்படுத்துகிறேன். இப்போதே சேனையெல்லாம் தங்கக் கடற்கரையில் பாசறையமைத்து மதயானைகளால் இரு னுறச்செய்கிறேன். குதித்தெழும் சேனைகளையிறக்கிக் கடலையும் ராவணன் மதத்தையும் ஒருங்கே கலக்குகிறேன்.

விஜயே! எதோ சப்தம் கேட்கிறதே; என்னவென்று தெரிந்து வா.

துவார:—இளவரசருக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்! கோசலைமஹாராணி இச்செய்தியைக் கேட்டு மயக்கமுற்றாள்.

கைகேயி:—ஆ!

பரதன்:—என்ன! என் தாய் மயக்கமுற்றாளா?

கைகேயி:—குழந்தாய்! வா. கோப்பெருந்தேவியைத் தேற்று வோம்.

பரதன் :—உத்தரவு.

(எல்லாரும் போகிறார்கள்.)

(ஆறும் அங்கம் முற்றிற்று.)

தமிழர் சமயம்

ஆதி நாளையிலே தமிழ் மக்கள் ஒரு சமயத்தையே கடைப்பிடித்து ஒழுக்கினர் என்பது நுண்ணிய தமிழ்ப்புலமையுள்ளவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். இவ்வுண்மை அகத்தியம், தொல்காப்பியம் முதலிய பழமையான பனுவல் களால் உணரப்படும். இன்றைக்கு எத்தனை ஆண்டுகட்கு முன்னர், தமிழர் ஒரு சமய நெறியில் நின்றனர் என்பது எம்மனோரால் உறுதியாகக் கூறமுடியாத தொன்றாகும். மூலா முதல்வன் ஒருவன் உளன்; அவனே இவ்வுலக முதலிய யாவையும் படைத்தனன்; அவனே இவைகளை பெல்லாம் தாய் னுமினிய அன்பினோடு பேணி வளர்ப்பவன் என்ற மெய்ம்மைகளை ஆதி காலத்தத் தமிழ்மக்கள் அறிந்திருந்தனர். வடமொழி வேதம் நின்றோல மிடுவதுபோல் இம்மூவர் முதல்வனே சிவன், இவனே நெடுமால், இவனே அயன், இவனே ஞாயிறு, சந்திரன், தீ, வளி, வானம், நீர், நிலம், எனப் பண்டைத் தமிழர் கருதி வந்தனர். பரிபாடலில், “மனக்கோளல்லது நினக்கோர் வடிவிலை” என்று இறைவனது உருவம் எழுதப்படுதலாலும், “ஆணல்லன், பெண்ணல்லன், அல்லா அலியுமல்லன்” என நம்மாழ்வார் இயம்புதலாலும் பண்டைத் தமிழர் இறைவன் இயற்கையை அறிந்திருந்த முறை உணரப்படும்.

பிற்பிறைநாள் மாந்தரிடையே மன வேற்றுமை தோன்றியதால் அவரவர் தத்தம் மனம் போனபடி இறைவன் இயற்கையைத் திரிக்கலாயினர். இந்த அளவில், தமிழர்களிடையே சைவர்களும், வைணவர்களும், பெளத்தர்களும் தோன்றினர். எங்குமாயினும், பண்டைத் தமிழர்களிடத்தத் தெய்வப் பற்றுதலிருந்தது என்பது நிச்சயம்.

ரா. ரா.

சரித்திரம்

ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார்

[16-6-1877—5-2-1934]

ஸி. ஆர். ஸ்ரீனிவாசன், பி.ஏ.

(ஆசிரியர்-சுதேசமித்திரன்)

“விஞ்ஞானசாஸ்திரத்தில் எனக்கு இருந்துவந்த பற்றால் எனது ஆயுட்கால முழுவதையும் அதில் செலவிட்டு விட்டேனே!” என்று ரோஜர் பேக்கன் இறக்கும் தருவாயில் வருந்தியதாக அவருடைய சரித்திரத்தில் நாம் படிக்கிறோம். அக்காலத்தில் அறிவிலிகளும் முடகம்பிழைக்க கொண்டவர்களும் மிகுந்தவைகளாக மேல்நாடுகள் இருந்துவந்ததால் அவர் ஆராய்ச்சியின் பலனாகக் கண்டறிந்த உண்மைகளின் விசேஷங்களை அறிந்துகொள்ளும் சக்தி அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. இதனால் அவர் அந்தமாரத்தின் நடுவே ஒரு ஜோதியில் இருந்தார். அவருடைய சீரம் மறைந்ததும் அவர் கொளுத்திக் காட்டியிருந்த அறிவுச்சுடரை அவ்வந்தகாரம் மறப்படியும் மறைத்துவிட்டது. ஆனால் சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற பெரியாரான ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் தமது வாழ்களில் பெரும்பாடுதையும் அரசியல், செல்வ சாஸ்திரங்களின் ஆராய்ச்சியில் செலவிட்டுவிட்டதற்காக அந்தியகாலத்தில் சிறிதும் வருத்தியிருக்கக் காரணமில்லை. அவர் ஆராய்ச்சியின் பலனாகக் கண்டறிந்து வெளியிட்ட உண்மைகளைக் கிரகித்துக்கொள்ள அவருடைய காலத்து மக்கள் சக்தி பெற்றிருந்ததோடு, அவர் மேன்மேலும் தங்களுடைய அறிவுச் சுடரைக் கொளுத்திக் காட்டவேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாக விரும்புகிறவர்களாகவும் இருந்தனர். இதனால் அவருடைய மறைவானது இந்தியாவில் மட்டிலன்றி அவரை அறிந்துள்ள மேனாடுகளிலும் மிகுந்த துயரத்தை விளைவித்திருப்பதில் அதிசயமில்லை. இவ்விதம் எல்லாரும்போற்றும் பெருமையை அடைந்திருந்த அவருடைய சரித்திரம் மற்றவர்களுக்குச் சிறந்தவழிநாட்டியாக இருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. எனவே, அவருடைய சரித்திரத்தையும், அவர் தேசத்திற்காகச் செய்துள்ள தொண்டையும், சுருங்கச்சொல்லி விளக்கவைக்கும் தர்மத்தை யொட்டி, ஸங்கிரகமாகக் கூறுகிறேன்.

காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் 1877-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 16-ஆந்தேதி சோழவளநாட்டிலே, பாண்டவையாற்றங்கரையிலே உள்ள எருக்காட்டுர் என்னும் சிறிய கிராமத்திலே அழகிய சிங்கையங்கார் என்கிற நரலிம்மையங்காரின் ஜேஷ்டபுத்திரராகப் பிறந்தார். அந்தம் காலத்தில் ஆங்கிலக்கல்வியானது அதிகம் பரவியிருக்கவில்லை. ஒதுக்குப்புறமாகவுள்ள ஒரு கிராமத்தில் வசிக்கும் ஒருவர் தம் குழந்தைகளுக்குச் சலபமாகப் போதிப்பிக்கக்கூடியதாகவும் அது இருக்கவில்லை. ஆயினும், "வினையும்பயிர் முளையிலே" என்னும் முதுரைக்கிணங்க ரங்கஸ்வாமி சிறுபிராயத்திலேயே அதிக சாமர்த்தியத்தையும் புத்திகூர்மையையும் காட்டிக்கொண்டதால், எவ்விதமேனும் ஆங்கிலக்கல்வியை அவர் அடையும்படி செய்ய வேண்டுமென்ற பேரவா அவருடைய பிதாவுக்கு உண்டாயிற்று. பெரிய குடும்பத்தினரும் கவர்ன்மெண்டின்சீழ் உயர்பதவியை வகித்துவந்தவருமான காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாசராகவையங்காரின் சகோதரியை இல்லக்கிழந்தியாக அடையும் பாக்கியத்தை அவர் பெற்றிருந்ததால் தம் குமாரருக்கு ஆங்கிலக்கல்வியைப் போதிப்பதற்கு வேண்டிய செளகரியங்கள் அவருக்கு அமைந்திருந்தன. அக்காலத்தில் அவருடைய ஷட்டகரான ஸ்ரீநிவாஸராகவையங்கார் என்பார் நாகையில் சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருந்து வந்தார். அங்கே ஆங்கிலக்கல்வியைப் பெறும்படி ரங்கஸ்வாமிபை அவருடைய பிதா அனுப்பிவைத்தார். அங்கே கிடைக்கக்கூடிய கல்வியை ரங்கஸ்வாமி பெற்று முடித்ததும், அவருடைய பிதா கோவையில் அப்பொழுது வக்கீல் தொழில் செய்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீமான் கஸ்தூரிநங்கையங்காரிடம் அவரை அனுப்பிவைத்தார். அங்கே பெறக்கூடிய கல்வியையும் பெற்றபிறகு ரங்கஸ்வாமி சென்னையை அடைந்தார். அக்காலத்திலேயே அரசியல் தத்துவங்களை நன்கறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற அபிலாஷை அவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. சென்னையில் அவர் தம் மாமாவான ஸ்ரீநிவாஸ ராகவையங்காருடைய ஜாகையில் தங்கியிருந்தகாலத்தில் அந்த அவா அதிகரித்துவிட்டது. பிரஸிடென்ஸி கலாசாலையில் பி. ஏ. வகுப்பில் வாசித்துக்கொண்டிருக்கையிலும் மாமாவின் புஸ்தகசாலையிலிருந்த பல அரசியல் தத்துவசம்பந்தமான புஸ்தகங்களை அவர் படித்து வருவது வழக்கம். இவ்விதம் அவர் கல்வியைப் பெறுவதிலும் அறிவை வளர்த்துக்கொள்ளுவதிலும் விசேஷ சிரத்தையைக் காட்டிவந்ததால் பிரஸிடென்ஸி கலாசாலையில் பலபரிசுகளை அவர் பெற்றனர்.

அக்காலத்தில் கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகத்தில் ஜனங்களுக்குப் பொதுவாக அதிக மோகம் இருந்துவந்தது. அப்பதவிக்களில்

ஒன்றைப் பெறுவதற்கு அவசியமான போக்கியதையும் சிபார்சும் அவருக்கு இருந்தன. எனவே, பி. ஏ. பரிசைஷியில் அவர் தேறியதும் சென்னைக் கவர்ன்மெண்டு காரியாலயத்தில் அவர் ஒரு குமாஸ்தாவாகப் புகுந்தார். அந்தவழியில் அவர் நிலைத்திருந்திருக்கும் பரகத்தில் சாதாரணமாக இந்தியர் அடையக்கூடிய உயர்பதவியை அவர் காலக்கிரமத்தில் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அதில் அவர் நாட்டங்கொள்ளவில்லை. மேன்மேலும் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் அவ்விதம் வளர்த்துக்கொள்ளும் அறிவை நாட்டிற்குப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்றும் அவர் நினைத்தார். எனவே, அவர் அப்பதவியை ராஜிராமாச் செய்துவிட்டுப் பி.எல். பரிசைஷிக்குப் படித்தார். அதில் அவர் வெற்றிபெற்றதும் தஞ்சையில் வக்கீல்தொழிலை ஆரம்பித்தார். ஆரம்பம் முதலே அவருக்கு நல்ல வருவாய் கிடைத்துவந்தது. கட்சிக்காரர்கள் அவரை நாடிவரலானார்கள். பக்கத்திலுள்ள திருச்சிஜில்லாக் கட்சிக்காரர்களும் அவருடைய திறமையை உணர்ந்து அவருடைய சாமர்த்தியத்தைத் தங்களுக்கு அனுகூலமாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள முன்வரலானார்கள். ஆயினும், அத்தொழிலில் நிலைத்திருப்பதும் தேசத்திற்குத் தொண்டு செய்யவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைத்துக்கொள்ளுவதற்குப் போதிய வசதியை அளிப்பதாக இருக்குமாவென்ற சந்தேகம் ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்காருக்கு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் அவருடைய மாமாவான ஸ்ரீமான் கஸ்தூரிசங்கையங்கார் 'ஹிந்து' பத்திரிகையை வாங்கியிருந்தார். அதை நடத்திவருவதற்குத் தமக்கு உதவியாக இருக்கவும், காரியாலய நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளவும் தம்முடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரரான ஒருவருடைய சகாயம் அவருக்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது. தம் மருமகரான ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்காருடைய தகுதியையும் சாமர்த்தியத்தையும் அவர் நன்கறிந்திருந்ததால் அப்பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியராகவும் மானேஜராகவும் பதவி ஏற்க வரும்படி அவர் கேட்டுக்கொண்டார். இது தேசசேவை செய்யவேண்டுமென்று தமக்கு இருந்துவந்த மனோதத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ளுவதற்குத் தகுந்த சவுகரியத்தை அளிப்பதாக இருந்ததால் ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் அவ்வழைப்பை மேற்று, 1905-ஆம் வருஷத்தில் 'ஹிந்து' பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியர் பதவியையும் மானேஜர் ஸ்தானத்தையும் ஏற்றார். அக்காலத்தில் இருவரும் பத்திரிகைத் தொழிலுக்குப் புதியவர்களே. ஆயினும் பிறவிப் பத்திராசிரியர்களாகவே இருந்த இவ்விருவருடைய ஆதினத்திலும் அப் பத்திரிகை எத்தனை மேன்மை ஸ்திதியை அடைந்ததென்பது

தேசமறிந்த விஷயம். ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் 'ஹிந்து' பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலேயே, அப் பொழுது மைசூர் கவர்ன்மெண்டார் கட்டிக்கொண்டிருந்த கண்ணம்பாடி அணையினால் காவிரிப்பாசனத்தின் கீழுள்ள தஞ்சை திருச்சி ஜில்லாக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டநிலைமையைப் பல வியாசங்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்தி, சென்னைக் கவர்ன்மெண்டாரும் தஞ்சை திருச்சி வியவசாயிகளும் விழித்துக்கொள்ளும்படி செய்தார். காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் கோபாலகிருஷ்ணகோகலே போன்ற சிறந்த அரசியல் மேதாவிகளும் போற்றிய 'இந்திய அரசியல்தத்துவ சாஸ்திரம்' என்னும் சிறந்தநூலை அவர் வெளியிட்ட காலமும் இதுவே.

1915-ஆம் வருஷத்தில் அவருடைய வாழ்வில் மற்றொரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் 'சுதேசமித்திரன்' பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த ஸ்ரீமான் ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர் தேசஅசத்தத்தினால் மேற்கொண்டு அப்பத்திரிகையை நடத்திவரத் தம்மால் முடியாதென்பதை உணர்ந்து யாரிடத்தில் அம் மகத்தான பொறுப்பை ஒப்புவித்துவிட்டுப் போவதென்று கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், தாய்ப்பாஷைப் பத்திரிகைகள் மூலமாகவே பாமர ஜனங்களுக்குத் தேசபக்தி ஏற்படும்படி செய்யக்கூடு மென்பதை அறிந்திருந்த ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ள முன்வந்தார். ஸ்ரீமான் ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயருடைய மனமும் சாந்தியடைந்தது. ஆனால் தேசபாஷைப் பத்திரிகைகள் அக்காலத்தில் மிகவும் குறைவாக இருந்ததாலும், பத்திரிகைப் பழக்கம் சாமான்யர்களுக்கு அதிகமாக ஏற்படாமலிருந்ததாலும் ஸ்ரீமான் ரங்கஸ்வாமி ஐயங்காருடைய கொள்கையானது செம்பை விற்றுக் கலையத்தை வாங்குவதையொக்கு மென்று சொல்லி அவரை அதறியப்படுத்தியவர்களும் உண்டு. ஆயினும், எடுத்துக் கொண்ட எக்காரியத்தையும் செய்துமுடிக்கும் ஆற்றல் அவருக்கு அதுமுதலே இருந்துவந்ததால் பிறர் சொல்லிவந்ததையும் அவர் லட்சியம் செய்யாமல் காரியத்திலேயே கண்ணாகிறுந்தார். ஆங்கிலத்தில் அவருக்கு விசேஷவித்பத்தி இருந்ததுபோலவே தாய்ப்பாஷையிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் அவருக்கு விசேஷப்பயிற்சி இருந்துவந்தமை இதற்குப் பெரிய உதவியாக இருந்தது. தாய்ப்பாஷைப் பத்திரிகையை நடத்த முற்படுவதே அக்காலத்தில் பெரிய தேச சேவையாயினும் அவர் அதனுடன் திருப்தியடைந்துவிடாமல் பொது ஜனங்களுக்கு வேறு வழிகளிலும் சேவைசெய்ய முன்வந்தார். அக்காலத்தில் தேசமெங்கும் ஒங்கியிருந்த ஹோம்ரூல்

கிளர்ச்சியில் அவர் முக்கியப் பங்கெடுத்துக்கொண்டதோடு ஹோம் ரூல் கீழ் காரியதரிசியாகவும் இருந்து அரிய தொண்டாற்றினார். 1916-ஆம் வருஷத்தில் அந்த இயக்கம் பலத்து வருவதைச் சகியாமல் லார்டு பென்ட்லாண்டின் கவர்ன்மெண்டார் பெஸண்டம்மையையும் அவருடைய இரண்டு சகாக்களையும் பாதுகாப்பில் வைத்தபோது, அந்த இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்குரிய ஆதாரமாக இருந்த நியூ இந்தியா பத்திரிகை நின்ற விடக்கூடாதென்னும் எண்ணத்துடன் அப் பத்திரிகையை நடத்தும் பொறுப்பையும் கூடவே அவர் ஏற்று, பெஸண்டு விடுதலை அடைந்து வரும்வரையில் ஹோம் ரூல் கிளர்ச்சி ரூன்றிடாமல் பாதுகாத்துவந்தார். இடையிடையே வெளி ஜில்லாக்களுக்கு அவர் சென்று பிரசங்கங்கள் மூலமாக ஜனங்களுக்கு ராஜ்ய அறிவை ஊட்டிவந்தார். சொற்பக் காலத்திற்குள் அவருடைய பெயரும் கிரீத்தியும் எங்கும் பரவி விட்டன. கதேசமித்திரனே இந்திய ராஜ்ய ஆசானென்று ஜனங்கள் ஏற்கவும் முன்வந்துவிட்டார்கள். 1919-ஆம் வருஷத்தில் மான்ட்ரேஜர் மசோதாவைப் பரிசீலனை செய்த பார்லிமெண்டுக் கூட்டுக்கமிட்டிமுன் சாஷியங் கொடுக்கக் காங்கிரஸின் பிரதிநிதியாக லோகமான்ய திலகர், ஸ்ரீமான் வி. பி. மாதவராமுதலைய வர்களுடன் அவர் லண்டன் சென்றார். காங்கிரஸின் அக்காலப் பொதுக் காரியதரிசியான ஸ்ரீமான் விட்டல்பாய் பட்டேல் கூட்டுக் கமிட்டிமுன் சமர்ப்பித்த பல விஞ்ஞாபனங்களுக்கும் ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்காரே முக்கிய கர்த்தர் என்று சொல்வது மிகையாகாது. மேலும், நிலவரிவிதிக்கும் விஷயத்தில் எவ்விதக் கஷ்டமும்இல்லாமல் நிர்வாகிகள் தங்களுடைய மனம்போல் நடந்து வருவதன் தவறைக் கூட்டுக்கமிட்டியார் உணர்ந்து தக்க சிபார்சைச் செய்விக்கும்படி செய்த பெருமையும் அவருடையதே யாகும். இதனுடன் இந்தியா மத்திரியான மிஸ்டர் மான்டேருவை அவர் பேட்டி கண்டு கண்ணம்பாடி அனை விஷயமாகத் தஞ்சை, திருச்சி ஜில்லா மிராசதாரர்களுக்குச் செய்யப்பட்டிருந்த அநீதிகள் பரிகரிக்கப்படுவதற்கு வழி ஏற்படும்படியும் அவர் செய்தார்.

ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் பொதுவாழ்வில் புருந்த காலமுதலாகவே தீவிர காங்கிரஸ் வாதியாயினும், காங்கிரஸானது தீவிர வழியிலிருந்து திரும்பிவரும்படிச் செய்வதற்குச் சிலர் செய்துவந்த முயற்சி பலிதமடையாமற் செய்துவிடத் தம்மாவியன்ற எல்லாப் பிரயத்தனங்களையும் செய்ய அவர் எக்காலத்திலும் தயங்கியதில்லையாயினும், எப்பொழுதும் அவர் காரியத்திலேயே கண்ணாக இருக்கும் சபாவமுடையவராதலால் கல்கத்தாவில் 1920-ம்

வருஷம் கூடிய விசேஷ காங்கிரஸானது மகாத்மாவின் வேண்டி கோளின்மேல் முவனைப் பகிஷ்காரத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி வைத்தபோது அது காரியசாத்தியமில்லாதென்பதை அறிந்த அவர், அதை மாற்றுவதற்குச் சதேசமித்திரன் பத்திரிகை மூலமாகவும், இதர வழிகளிலும் தம்மாலேயன்ற எல்லா முயற்சிகளையும் செய்து வந்தார். இது அக்காலத்தில் தீவிர காங்கிரஸ் வாதிடவென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் இரண்டொரு வெளியிடங்களில் அந்தத் திட்டத்தை மாற்று விக்க வேண்டுமென்று பிரசங்கங்கள் செய்தபோது அந்தக் கூட்டங் களைக் கலைத்துவிட அவர்கள் முயன்றனர். பொதுஜன விருப்பு வெறுப்புமனைப் பொருட்படுத்தாமல் தேச நன்மைக்கு எது உகந்த தென்று தமது மனச்சாட்சி அறிவுறுத்துகிறதோ அந்த வழியில் செல்லுவதே தேசத்திற்குச் செய்யும் சிறந்த நன்மைங்கரியமாகு மென்று நினைத்து அந்த வழியில் முயன்றுவந்தார். மகாத்மா காந்தியும் ஒருசமயத்தில் முவனைப் பகிஷ்கார விஷயத்தில் சதேச மித்திரன் அபிப்பிராயத்தை மாற்றுவிப்பதற்காக அந்த வழி நேர்மையானதென்று மெய்ப்பிக்க 'யௌவன இந்தியா' பத்திரிகை மூலம் முயற்சி செய்தார். மகாத்மாவிடத்தில் ஸ்ரீமான் ஐயங் காருக்கு விசேஷ மதிப்பு இருந்துவந்தபோதிலும் அவர் தம் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொள்ளக் காரணமில்லை யென்பதை மரியாதையாகச் சதேசமித்திரன் மூலம் அவருக்குத் தெரிவித்து விட்டார். 1922-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதத்தில் கையையில் நடந்த காங்கிரஸில், காங்கிரஸின் வேலைத்திட்டத்தில் மாறுதல் செய்விக்க விசேஷ முயற்சி செய்யப்பட்டது. ஆனால் மாறுதல் வேண்டாதவர்கள் பிடிவாதமாக இருந்து தங்களுடைய கட்சியை ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள். அதன்மேல் காங்கிரஸைத் திருப்பு வதற்காகத் தேசபந்துதாஸ் சுயராஜ்யக் கட்சியைத் தோற்றுவித்த போது அதில் முதன்முதலாகச் சேர்ந்தவர்களில் ஸ்ரீமான் ஐயங் காரும் ஒருவர். சென்னை மாகாண சுயராஜ்யக்கட்சியின் தலைமைப் பதவியையும் அவர் ஏற்று இந்த மாகாணத்தில் அக்கட்சிக்கு விசேஷ ஆதரவு ஏற்படும்படி செய்தார்.

ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் பெருமைக்காகவாவது, கௌரவத்திற்காக வாவது எக்காலத்தும் ஆசைப்படுகிறதில்லையாதலால் சிலரைப்போல் படாடோபம் செய்யும் வழக்கம் அவருக்குச் சிறிதும் இல்லை. 1923-ஆம் வருஷத்திய பொதுத் தேர்தலில் ஓர் அபேக்ஷகராக நிற்க வும் அவர் முதலில் உத்தேசிக்கவில்லை. ஆயினும் தேசபந்து சித்த ரஞ்சனதாஸ் தென்னாட்டுக்குச் சுற்றுப் பிரயாணமாக வந்திருந்த

காலத்தில் அவர் இந்தியா சட்டசபை ஸ்தானத்துக்கு அபேஷை
 ராக நிற்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியபோது அதைத் தள்ள
 மாட்டாமலே தஞ்சை, திருச்சி ஜில்லாத் தொகுதி ஸ்தானத்திற்கு
 அபேஷைராக நிற்க முன்வந்தார். அதே ஸ்தானத்திற்கு ஸ்ரீமான்
 டி. வி. சேஷபெரி ஐயரும் அபேஷைராக நின்றார். சட்ட கலாசாலை
 யில் ஸ்ரீமான் சேஷபெரி ஐயரிடத்தில் ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் வாசித்தவர்.
 அவரிடத்தில் குருவிடத்தில் இருக்கவேண்டிய மரியாதை ஸ்ரீமான்
 ஐயங்காருக்கு இருந்தவந்தது. ஸ்ரீமான் ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கா
 ரிடத்தில் ஸ்ரீமான் ஐயருக்கும் விசேஷ மதிப்பும் மரியாதையும்
 இருந்து வந்தன. இந்தியா சட்டசபையில் நியமன அங்கத்தின
 ராக இருந்த காலத்தில் அங்கு விவாதத்திற்கு வரவருக்கும் பல
 முக்கிய விஷயங்களிலும் ஸ்ரீமான் ஐயங்காருடைய அபிப்பிரா
 யத்தையும் ஆலோசனைகளையும் அவர் கேட்பது வழக்கம். இவ்
 வளவு நெருங்கிய தொடர்பு அவர்களுக்குள் இருந்தபோதிலும்
 காங்கிரஸ் சுயராஜ்யக் கட்சியின் கொள்கைகளுக்குப் பலங்காட்டிக்
 கொள்ளவேண்டுமென்ற ஒரே காரணம்பற்றி ஸ்ரீமான் ஐயங்கார்
 அவருக்குப் போட்டியாக நின்றார். தேர்தல் முடிவுவிவரம் எல்லாரும்
 அறிந்ததே. ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் மிகப் பெரும்பான்மையான ஓட்டுக்
 களால் வெற்றி பெற்றார். இந்தியா சட்டசபையில் சுயராஜ்யக்கட்சி
 யின் தலைவரான பண்டிதமோதிலால் நேருவின் வலக்கையாகவு
 மிருந்து தமது கட்சியினருடைய மதிப்புக்குமட்டிலன்றிக் கவர்ன்
 மெண்டு அங்கத்தினர்களுடைய மதிப்புக்கும் அவர் பாத்திரரான
 தோடு சுயராஜ்யக் கட்சியை அலட்சியம் செய்துவிட முடியாதென்
 பதைக் கவர்ன்மெண்டார் உணரும்படியும் செய்தார். சிலரைப்போல்
 எதிலும் முன்விழுந்துகொண்டு பேசும் வழக்கம் அவருக்கு இல்லை.
 நெருக்கடியான சமயங்களிலேயே அவர் பேச எழுந்திருப்பார்.
 அவர் செய்யும் பிரசங்கம் கவர்ன்மெண்டு அங்கத்தினர்களைத் திண
 றும்படி செய்துவிடும். சுயராஜ்யக் கட்சி வெற்றிபெறும். தேசபக்த
 தாலின் மாணத்திற்குப் பிறகு பண்டித மோதிலால் நேரு
 சுயராஜ்யக்கட்சியின் தலைமைப் பதவியை அடைந்தபோது ஸ்ரீமான்
 ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் அதன் பொதுக் காரியதரிசியாகத் தேர்ந்
 தெடுக்கப்பட்டார். 1924-ஆம் வருஷம் முதல் 1927-ஆம் வருஷம்
 முடிய அவர் காங்கிரஸின் பொதுக்காரியதரிசியாகவும் இருந்தார்.
 1926-ஆம் வருஷத்திய பொதுத்தேர்தலில் தேசமெங்கும் காங்கிரஸ்
 கட்சியினர் பெருமிதமான வெற்றி பெற்றதற்கு ஸ்ரீமான் ரங்க
 ஸ்வாமி ஐயங்கார் செய்த பெருமுயற்சியே காரணமாகும். அவரும்
 போட்டியின்றித் தஞ்சைத் தொகுதிப் பிரதிநிதியாக மீண்டும்
 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். சுயராஜ்யக் கட்சிக்குள் போட்டிகளும்

பொருமைகளும் இல்லாமலில்லை. ஸ்ரீமான் ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் தமக்கு இருந்துவந்த சாமாந்தியத்தினால் அவைகள் தலையெடுக்க முடியாமற் செய்த விவரங்களை வரைவதெனில் அதிகம் விரியுமாதலால் அவைகளை இங்கே குறிப்பிடுவது சாத்தியமில்லை.

1925-ஆம் வருஷத்தில் ஸ்ரீமான் வீட்டல்பாய்ப்பேட் இந்தியா சட்டசபைத் தலைவர் ஸ்தானத்திற்குச் சுயராஜ்யக் கட்சியினரால் அபேக்ஷராக நிறுத்தப்பட்டபோது அவர் அந்த ஸ்தானத்தை அடையமுடியாமற் செய்துவிடுவதற்குக் கவர்ன்மெண்டாரும் மற்றோரும் செய்த முயற்சிகள் கணக்கில் இவ்வளவையும் மீறி ஸ்ரீமான் பேட் வெற்றிபெற்றார்; ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் சமயோபிதமாகச் செய்த பல காரியங்களை அதற்கு முக்கிய காரணமாகும். அவருடைய சாமாந்தியத்தை ஸ்ரீமான் வீட்டல்பாய் நன்கறிந்திருந்ததால் பல நெருக்கடியான சந்தர்ப்பங்களில் அவருடைய ஆலோசனைகளை நாடியதுண்டு. ஸ்ரீமான் ரங்கஸ்வாமி ஐயங்காருடைய மரணத்திற்கு வருந்தி, பால்யகாலமுதல் அவருடைய நண்பரும் இந்தியா சட்டசபை நெருக்கடி காலங்களில் அங்கிருந்தவருமான ஸ்ரீமான் லி. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தில் இதைப்பற்றி பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார். ஸ்ரீமான் பேட்லுக்கும் ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்காருக்கும் நெருங்கிய நட்பு கடைசி வரை இருந்துவந்தது. ஸ்ரீமான் பேட்லுடைய பொதுவாழ்வைப் பற்றிய பல இரகசியங்களை ஸ்ரீமான் ஐயங்கார் வெளியிடவும் உத்தேசித்திருந்தார். அவருடைய அகாலமரணத்தினால் அவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் பாக்கியம் இந்தியாவுக்கு இல்லாமற் போய்விட்டது. லாகூர்க்காங்கிரஸ், சட்டசபைகளைப் பற்றிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்யும்வரையில் ஸ்ரீமான் ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் இந்தியா சட்டசபை அங்கத்தினராக இருந்துவந்தார். லாகூர்க்காங்கிரஸ் தீர்மானம் அவர் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதாக இல்லாத போதிலும் காங்கிரஸின் கட்டுப்பாட்டை உத்தேசித்து அவர் அப்பதவியை ராஜினாமாச் செய்து விட்டார்.

இந்தியா சட்டசபை, காங்கிரஸ் சுயராஜ்யக்கட்சி வேலைகளிடையேயும் சுதேசமித்திரனின் வளர்ச்சியிலும் அபிவிருத்தியிலும் அவர் விசேஷ சிரத்தை காட்டிவந்தார். அவருடைய பெருமுயற்சியின் பலனாகச் சுதேசமித்திரன் உயர்தர ஆங்கில தினசரிப்பத்திரிகைகளுக்குச் சரிசமத்துவமான நிலைமையை அடைந்ததோடு தேசபாஷைப் பத்திரிகை உலகிலும் முதன்மை ஸ்தானத்தைப் பெற்றது. இவ்வித நிலைமையில், அதாவது 1927-ஆம் வருஷம் இந்தியாவில்

வலிந்துப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அப்பத்திரிகையின் சொந்தக்காரர்களான அவருடைய மாமாஸின் குமாரர்கள் வேண்டிக்கொண்டபோது, கதேசமித்திரன் தம் உதவியின்றியே கடைபெறக்கூடுமென்ற உறுதியினாலும், 'வலிந்து'ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்பதவி இன்னும் சரியான வழியில் தேசத்திற்குச் சேவை செய்வதற்குரிய சந்தர்ப்பங்களை அளிக்குமென்ற நம்பிக்கையினாலும் அவர் அப்பதவியை 1928-ஆம் வருஷம் ஜனவரிமாதம் முதல்தேதி ஏற்றுக்கொண்டார். அப்பத்திரிகை அவருடைய தலைமையில் எத்துணை அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறதென்பதற்குப் பலரும் கொடுத்துள்ள அத்தாட்சிகளைப் போதிய சான்றுகளாகும். எந்தவிஷயத்தைப்பற்றியும் அப்பத்திரிகை எவ்வித அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கிறதென்பதை எல்லாரும் கவனிக்கும் கௌரவம் அதற்கு உண்டாகும்படி அவர் செய்துவிட்டார். ஆயினும், கதேசமித்திரனுடன் இருந்துவந்த தொடர்பை அவர் விட்டுவிட்டவில்லை; கடைசிவரை அப்பத்திரிகையின் மானேஜிங் டைரக்டராக இருந்து, அப்போதைக்கப்போது அப்பத்திரிகையின் வளர்ச்சிக்கும் அபிவிருத்திக்கும் உரிய யோசனைகளைச் சொல்லி வந்தார்.

தேசம் கதிமோட்சமடையும்படி செய்யக்கூடியதாகப் புதிய அரசியல் இருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்பது அவருடைய முக்கியக் கருத்தாக இருந்தது. இரண்டாவது சர்வகட்சிமகாநாட்டுக்குக் கவர்ன்மெண்டாருடைய அழைப்பின்மேல் அவர் சென்றிருந்தபோது, சொந்தமுறையிலும் காங்கிரஸின் எகப் பிரதிநிதியான மகாத்மா காந்தியின் ராஜ்யங்காரியதரிசி முறையிலும் அவர் செய்த அரியசேவையைப் பாராட்டாதவர்களே இல்லை. முன்னரவது சர்வகட்சிமகாநாட்டுக்கும் அவருக்கு அழைப்புக்கிடைத்ததாயினும் தேசத்தில் இருந்துவந்த ராஜ்யநிலைமை காரணமாக அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். மறுபடியும் கூட்டுக்கமிட்டியுடன் விவாதிப்பதற்காக அழைத்தபோது அவர் சென்றாரெனினும் மேல்கொண்டு அங்கே தங்கியிருப்பதால் பிரயோஜனமில்லை யென்று தெரிந்த நிமிஷமே அதைவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டார். ஆயினும் அங்கே அவர் தங்கியிருந்த சொற்பகாலத்திற்குள் தேசநன்மையைப் பெருக்குவதற்காகத் தம்மால் செய்யக்கூடிய எல்லா முயற்சிகளையும் அவர் செய்தார். சாஸ்கரனின் குறக்கு விசாரணையில் அவர் காட்டிய சாமர்த்தியத்தையும், சிக்கலான பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதில் அவர்காட்டிய துட்பபுத்தியையும் லொக்சாதவர்கள் இல்லை.

இவ்விதம் ராஜ்யசேவையில் அவர் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும் தெய்வபாவையின் வளர்ச்சியிலும், கர்நாடக சங்கீதம் பூர்வமிருந்த உயர்ந்தஸ்திதியை அடையும்படி செய்வதிலும் அவர் அதிக சிரத்தை காட்டிவந்தார். சங்கீதத்தில் அவருக்கு அபாரமான ஞானமிருந்தது. சங்கீத வித்துவான்களில் பலரும் ஆரம்பத்தில் அவர்முன் பாடி ஆசையும் அனுக்கிரகமும் பெற்றவர்களென்று சொல்லுவது மிகைஆகாது. பல வித்துவான்கள் இப்பொழுது சங்கீதத்தில் உபரியஸ்தானத்தை வகித்துவருவதற்கு அவருடைய ஆதரவும் அபிமானமும் முக்கியகாரணங்களாகும்.

அவருக்கு இயற்கையாகவே அமைந்திருந்த சாந்தம், பொறுமை, பரோபகாரகுணம் முதலியவைகள் எல்லாரையும் அவரிடத்தில் ஆகர்ஷிக்கக் கூடியவைகளாக இருந்தன. ராஜ்யத்துறையில் தம் அபிப்பிராயத்திலிருந்து மாறுபட்டவர்களிடத்திலும் அவர் சிறிதும் விரோத புத்தியைக் காட்டியதில்லை. அவருடைய வீட்டு வேலைக்காரனையும் அவர் கடிந்து பேசுவதைக் காண்பதரிது. அவருடைய உதவியை நாடிச் சென்றோரில் வெறுங்கையோடு திரும்பிவிட்டவர் ஒருவருமில்லை. முக்கியமாக, தேசசேவையில் கஷ்டப்பட்டவர்களுக்கு உதவிசெய்ய அவர் எப்பொழுதும் தயாராக இருந்தார். இத்தகைய பெரியார் இறந்துவிட்டதில் நாட்டினர் எல்லாரும் துக்கப்படுவதில் அதிகமொன்று மில்லை.

ஆனால் அவர் இவ்வளவு பெருமையை அடைவதற்கும் மூல காரணமாக இருந்தது அவருடைய உழைப்பே. ஆகவே அவருடைய சரித்திரமானது நம் நாட்டு யுவர்களுக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாகும். அதை எப்பொழுதும் அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துவதற்காகத் தகுந்த ஞாபகச்சின்னத்தை ஏற்படுத்துவதற்குச் சென்னையில் ஷெரிப் அவர்கள் நடத்திவைத்த கூட்டத்தில் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்ததொரு கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டிக்குத் தேசத்தாரும், முக்கியமாகத் தமிழ்நாட்டினரும் தக்க பொருளுதவி செய்வதன்மூலம் அவருடைய பெயர் என்றும் அழியாமலிருக்கும்படி செய்வதோடு ஞாபகச் சின்னம் கற்பிக்கும் பாடத்தைக் கிரியாம்சையில் தங்களளவில் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவதன் மூலம் பெயருக்கும் கீர்த்திக்கும் அஸ்திவாரம் போட்டுக்கொள்ளுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

உபாத்தியாயர் பகுதி

இந்திய மானாவர்

சு. கு. க.

(204-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இடைக்காலப் பகுதி

கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டுக்குமேல் ஏறக்குறைய கி. பி. 1850 வரையில் உள்ள காலம் மத்தியகாலம் எனப்படும். இந்திய சரித்திரத்தைக் கூர்ந்து கோக்குவார்க்கு இம் மத்தியகாலப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் வட இந்தியாவில் ஸ்திரமான வல்லரசு ஒன்றுமில்லை என்பது புலனாகும். தென்னாட்டில் அரசர்கள் ஒருவரோடொருவர் போர் செய்வதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்துவிட்டமை தெரியவரும். சிலகிடங்கலில் அராஜகம் குடிசொண்டதனாலும் வேறு சிலகிடங்கலில் புறநாட்டாரின் படையேற்றங்களாலும், உள் நாட்டுக் குழப்பங்களாலும் இந்தியாவில் கல்கிமுறை முற்றிலும் மாறுதலடைந்தது.

குருகுலங்களை ஆதரிக்கத்தக்க சிறந்த அரசர்கள் இல்லாமற் போனார்கள். அவைகள் நிறுவப்பெற்றிருந்த காலகால முதலியவை கொள்ளைக்கூட்டத்தாரின் தாயகமாயின. ஜாதிகளின் பெயரால் பல விதமான கட்டுப்பாடுகளும் திட்டங்களும் தோன்றின. தேச சஞ்சாரம் செய்வதில் பல இடையூறுகள் குறுக்கிட்டன. பலவிதமான குழப்பங்களுக்கிடையில் பெற்றோர்கள் தம் பிள்ளைகளை விட்டு நெடுங்காலம் பிரிந்திருக்க விரும்பவில்லை. இந்நிலையில் குருகுலங்கள் வீழ்ச்சியுற்றமை விபப்பன்று.

இம் மத்திய காலத்தின் இடையிடையே இந்தியாவின் சில பாகங்களில் இரண்டொரு தலைமுறைவரையில் சில அரசுகள் புதுப் படைத்து ஒங்கி யிருந்தன. அச்சமயங்களில் எல்லாம் அங்கங்கே அந்த அந்த அரசாங்க பாஷை சம்பந்தமான கல்கிமட்டும் விருத்தியாயின என்றாலும் பொதுவாக மானவ உலகம் பழைய சிறப்பை இழந்துகொண்டு வந்ததாகவே கூறவேண்டும். இக்காலத்தில் அறிவுப் பயிற்சியும் வெவ்வேறுகப் பிரித்துப்போயின. இவற்றுள் ஒன்றைப் பெறுவோர்க்கு மற்றொன்று இல்லாமற் போயிற்று.

நாட்டில் கலைவளம் குன்றி வருவதையும் மானவநிலை நாளுக்கு நாள் தேய்ந்து வருவதையும் கண்ட பலர் மானவ நிலையைத் தம் காலத்திற்கு ஏற்பச் சிறிதளவில் செப்பனிட முன்வந்தனர். இவ்விதத் தொண்டை முக்கியமாகக் கோவில்களும் மடங்களும் கைக்

கொண்டன. முக்கியமான ஒவ்வொரு கோவிலைச் சார்ந்தும் மடத்தைச் சார்ந்தும் ஒவ்வொரு வித்தியா நிலையம் இருந்துவந்தது. அவற்றில் பல மாணவர்கள் இலவசமாகக் கல்வி பயின்று வந்தனர். அந்த நிலையங்களின் சார்பிலேயே மாணவர்களுக்கு ஊண் உடை உறைவிடமும், பிறவும் வழங்கப்பட்டன. உடல் உழைப்பின்றிச் சுலபத்தில் மாணவர்கள் அறிவு சம்பந்தமான கல்வி ஒன்றைமட்டும் பெற்றுவந்ததனால் அவர்களுக்குச் சுகபோகங்களிலே அதிக விருப்பம் தோன்ற, மெய் வருந்தி உழைத்துச் சாப்பிடவேண்டுமென்பதை அவர்கள் அடியோடு மறந்துவிட்டனர்.

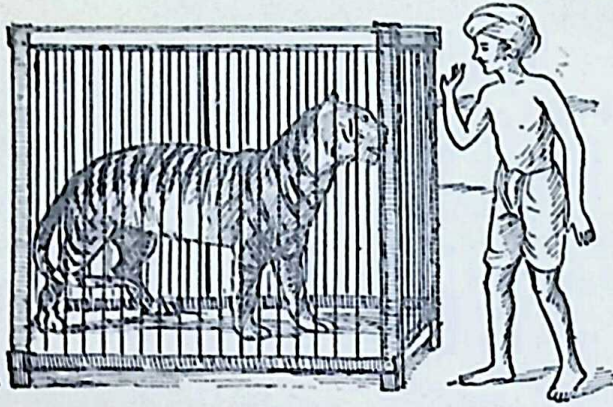
ஒருபாலுள்ள மாணவர்கள் மற்றொருபாலுள்ள மாணவர்களுடன் கலந்து பழகச் சமயங்களும் வசதிகளும் வாயாமை யினால் ஒரு கூட்டத்தாருக்கு மற்றொரு கூட்டத்தார்மேல் வெறுப்பு இயற்கையாகத் தோன்றிவிட்டது. தாம் எழுதும் நூல்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரை இகழ்ந்து எழுதத்தொடங்கியது இக்காலத்திலிருந்தே அதிகமாயிற்று. இருந்தாலும் நூற் கல்வி இக்காலத்தில் பல புதுமாதிரிகளைப் பெற்று வளர்ச்சி அடைந்ததாகவே கூறவேண்டும். இவ்வித வளர்ச்சிக்குக் காரணமான மடங்களையும் கோவில்களையும் நாம் போற்றவேண்டும்.

காலம் செல்லச் செல்ல நாட்டின் பலவிடங்களில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்பட்டன. பட்டிகளில் ஆடுகளை அடைத்து வைப்பதுபோல் செயற்கை வெம்மை செறிந்த கட்டடங்களில் பல மாணவர்களை அடைத்துவைத்துக் கல்வி கற்பிப்பதே இப்பள்ளிகளின் நோக்கமாகும். தாங்கள் பெறும் கல்வியினிடமாவது, அது கற்பிக்கப்படும் முறையிலாவது மாணவர்களுக்கு விருப்பம் செல்ல வில்லை. ஆசிரியர்கள் காலை ஆறு மணிமுதல் மாலை ஆறு மணி வரையில் உடலுக்கு வேலை தராமல் பட்டிகளில் மாணவரை அடைத்துவைத்த காரணத்தினால் அம் மாணவரின் வாழ்க்கை துக்கக் கரமாயிற்று. பள்ளிக்கூடங்கள் அவர்களுக்குச் சிறைக்கூடங்களாகவே தோன்றின. பல மாணவர்கள் படிப்பினிடத்து வெறுப்பைக் காட்டத்தொடங்கினர். அதன் காரணமாக ஆசிரியர்கள் தண்டக் கொடுமையையும் கொடுமான பிற அடக்குமுறைகளையும் கைக்கொள்வாராயினர். ஆசிரியர்பால் மாணவர்கள் இவ்வாறு ஒழுக்கவேண்டுமென்பதை மாணவர்களே அறிந்துகொள்வது போக இவ்வாறுதான் ஒழுக்கவேண்டுமென்று மாணவர்கள் சில வகைகளால் வற்புறுத்தப்பட்டார்கள். 'கோலாடக் குரங்காடே' என்றது போன்ற பழமொழிகள் இக்காலத்திற்குள் தோன்றினபோலும்! அன்பு காரணமாகவன்றி அச்சம் காரணமாகவே மாணவர்கள் ஆசிரியர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டுவந்தனர்.

ஆதிகாலத்தில் மிகவும் உன்னத நிலையில் இருந்த மாணவநிலை இவ்விதமாக இடைக்காலத்தில் இரங்கத்தக்க கேவல ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டது.

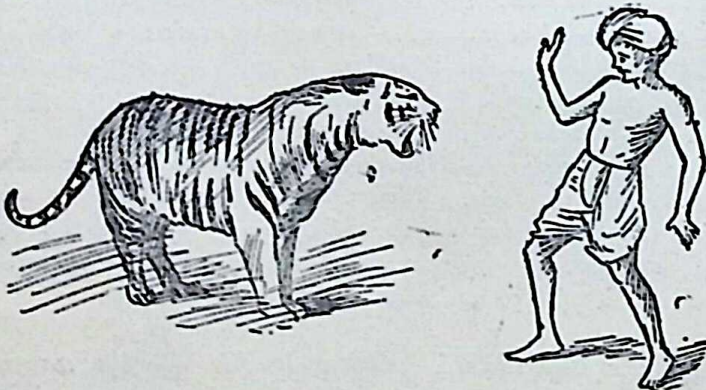
சிறுவர் கதை

புலியினிடமிருந்து தப்பிய
வழிப்போக்கன்

[புலிஒன்று கூட்டில் இருக்கிறது. வழிப்போக்கன் ஒருவன் அந்தப் பக்கம் வருகிறான்.]

புலி:—ஐயா பெரியவரே! இந்தக் கூட்டுக்குள் இருந்துகொண்டு கஷ்டப்படுகிறேன். உம்மைப்பார்த்தால் நல்லவராகத் தோன்றுகிறது. கொஞ்சம் இந்தக் கதவைத் திறந்துவிடும். உமக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு.

[வழிப்போக்கன் கூட்டைத் திறக்கிறான்; புலி வேளியில் வருகிறது.]

புலி:—நான் நான்கு நாளாகப் பட்டினியாக இருக்கிறேன். நல்ல வேளை; நீ சமயத்தில் வந்தாய். உன்னை இதோ கொன்று தின்னப் போகிறேன்.

வழிப்போக்கன்:—ஐயையோ! என்ன அநியாயம்? உபகாரம் பண்ணினவனுக்கு அபகாரம் செய்யலாமா? இந்த விஷயத்தை யாராவது மூன்று பேரிடம் சொல்லிப்பார்க்கலாம்; வா.

[இருவரும் ஓர் ஆலமரத்தை அடைகிறார்கள்.]

வழிப்போக்கன்:—ஆலமரமே! ஆலமரமே!! இந்தப் புலியை நான் கூட்டிலிருந்து வெளியில்வரப் பண்ணினேன். இப்போது என்னைக் கொல்ல இது எண்ணுகிறது. இது நியாயமா?

ஆலமரம்:—மனிதர்களே பொல்லாதவர்கள். என் இலையைப் பறித்துத் தைத்து அதன்மேலே சாதம்போட்டுச் சாப்பிடுகிறார்கள்; என் விழுதை ஒடித்துப் பல் தேய்க்கிறார்கள். இவ்வளவுக்கும் நான் பேசாமல் இருக்கிறேன். ஒரு மனிதனாவது ஒரு செம்பு ஜலம் எனக்கு விட்டது இல்லை. உன்னைப்போல உள்ள மனிதர்கள் எல்லாரும் நன்றி கெட்டவர்கள். உன்னைப் புலி தின்றால் பாவம் ஒன்றும் இல்லை.

[இருவரும் ஒரு மாட்டினிடம் போகிறார்கள்.]

வாழிப்போக்கன்:—ஏ மாடே! இந்தப் புலி கூட்டுக் குள் இருந்தது. நான் அந்தக் கூட்டைத் திறந்து இதை வெளியிலே வரச்செய்தேன். இது வெளியிலே வந்தவுடன் என்னைத் தின்னவேண்டுமென்று வருகிறது. இது நியாயமா? நீ சொல்லவேண்டும்.

மாடு:—நீ நிரம்ப நல்லவனைப் போலப் பேசுகிறாயே! உன்னுடைய சாதி பொல்லாத சாதி. நான் வயல் உழுது கஷ்டப்படுகிறேன். நெல்விளைகிறது என்னாலே. அப்படி இருந்தும் எனக்கு வயிறு நிறைய மனிதன் தினி வைப்பதில்லை. வண்டி இழுக்கிறேன்; மேடுபள்ளங்களில் எல்லாம் இழுத்துக் கஷ்டப்படுகிறேன். கொஞ்சங்கூட இரக்கம் இல்லாத மனிதர்கள் என்னை அடிக்கிறார்கள்; குத்துகிறார்கள். மனிதனுக்கு நாங்கள் உழைக்கவேண்டும்; அவன்மட்டும் எங்களைக் கவனிக்கமாட்டான். நீயும் அந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்தானே! உன்னைப் புலி தின்னலாம்.

[இருவரும் ஒரு நரியிடம் போகிறார்கள்.]

வழிப்போக்கன்:—நரியாரே! இந்த வழக்கைக் கொஞ்சம் தீர்க்கவேண்டும்.

[வழிப்போக்கன் சமாசாரத்தைச் சொல்லுகிறான்.]

நரி:—நீ சொல்லுகிறது ஒன்றும் விளங்கவில்லை. புலி உன்னைக் கூட்டுக்குள்ளே அடைத்தது என்று தானே சொல்லுகிறாய்?

வழிப்போக்கன்:—இல்லை, இல்லை. இந்தப் புலி ஒரு கூட்டுக்குள்ளே இருந்தது. நான் இதை வெளியில் வரச்செய்தேன்.

நரி:—என்னப்பா! தொல்லை! இந்தப் புலி உன்னைக் கூட்டிலிருந்து வெளிப்படுத்தியது... அல்லவா?

புலி:—நான் தான் கூட்டுக்குள்ளே இருந்தேன். இவனை இப்போது நான் தின்னவேண்டும்.

நரி:—அப்படியா! நீர் கூட்டுக்குள்ளே இருந்தீரா? கூடு எங்கே இருந்தது? எப்படி இருந்தது?

வழிப்போக்கன்:—கூடு இங்கேயிருந்து கொஞ்சம் தூரத்தில் இருக்கிறது. அதற்குள் இந்தப் புலி இருந்தது. கூடு மூடியிருந்தது.

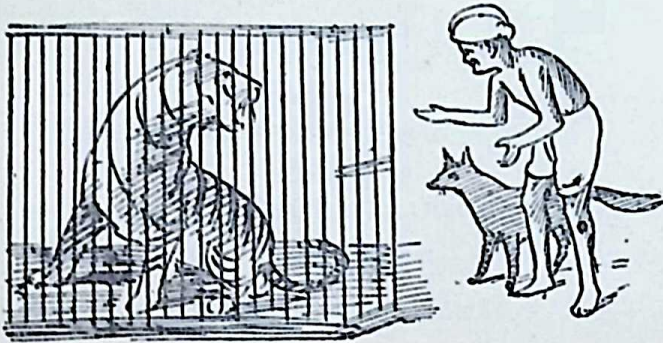
நரி:—எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. நீங்கள் எங்கே எப்படி இருந்தீர்களோ அப்படி இருந்தால் தான் எனக்கு விளங்கும்.

[முன்றுபேரும் கூடு இருக்குமிடம் போகிறார்கள்.]

வழிப்போக்கன்:—இதற்குள்ளே புலி இருந்தது.

நரி:—எப்படியிருந்தது?

புலி:—இதோ இப்படித்தான் இருந்தேன்.

[புலி கூட்டிற்குள் புகுந்தது; நரி உடனே தாழ்ப்பாள் போட்டுவிட்டது.]

நரி:—சரி, இப்போது எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது. இந்தப் புலி இப்படியே இருந்தது. நீ இப்படி வந்தாய். பைத்தியக்காரா? போயும் போயும் முரட்டுப் புலிக்கு உபகாரம் செய்யலாமா? இனிமேல் சௌக்கியமாக ஊருக்குப் போய்ச் சேர்.

புலியாரே! பத்திரமாக அந்தக் கூட்டுக்குள்ளே இரும்.

வழிப்போக்கன்:—நரியாரே! உமக்குக் கோடி நமஸ்காரம். 'நரிமுகத்தில் விழித்தால் தல்ல பலன் உண்டு' என்று கேட்டிருக்கிறேன். இன்றைக்கு நீர் இல்லாவிட்டால் என் உயிர் போயிருக்கும்.

[நரி போகிறது; மனிதனும் போகிறான்.]

[எஸ். ஜகந்நாதன்.]

தயிரும் மோரும்

வி. விசாலாசுபி அம்மாள்

தை மாதம் பதினைந்து தேதியானதுமே நம் ஊர்களில் உஷ்ணம் அதிகமாகத் தொடங்கி விடுகிறது. மாசி முடியும் வரையில் பனி இருப்பதால் இரவு நேரங்களில் உஷ்ணம் அவ்வளவாகத் தெரிவதில்லை; பங்குனித் துவக்கத்திலிருந்து ஜப்பசி மாதம் வரையில் வெயிலின் கொடுமை அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது. இந்த உஷ்ணமான நாட்களில் தயிர் அதிக சேக்கிரத்தில் புளித்து, 'மொய்' என்று ராகம்பாட ஆரம்பித்து விடுகிறது. பாலை அதிகமாக ஆற வைத்துப் பிரை போட்டால் சரிவரத் தயிர் நோயாமல் 'குடையும் தண்ணீருமாக' நின்றுவிடுகிறது; அல்லது ஒருவித வாசனை ஏற்பட்டு விடுகிறது. தயிர் கடைந்தால் வெண்ணெய் சரிவர எடுபடாமல் உருகிக்கொண்டு மிதக்கிறது. சில முறைகளை அனுசரிப்பதால் இந்தத் தொந்தரவுகளை விலக்கிக் கொள்ளலாம்.

பாலை நன்றாகக் கிளறி, இரண்டு கொதி வரும்வரையில் காய்ச்ச வேண்டும். பிறகு, பால் சற்றே வெது வெது என்று ஆறினதும் தோய்க்க வேண்டும். கூடிய மட்டில் இரவில் சற்று நேரங்கழித்தே -அதாவது ஒன்பது மணிக்குமேல்-தோய்ப்பதே நல்லது. மட்டாகக் கெட்டியான, அதிகப் புளிப்பில்லாத மோர்போட்டுத் தோய்த்துக் கரண்டியினால் நன்றாகக் கிளறவேண்டும். தோய்த்த பாலை முடி, வாய்கலமான ஒரு பாத்திரத்தில் குளிர்ந்த தண்ணீர் வைத்துப் பால் பாத்திரத்தை அதற்குள் வைத்து விடவேண்டும். பால் தோய்த்திருக்கும் பாத்திரத்தின் பாதி அளவுக்குத் தண்ணீர் நிற்கும் படி பெரிய பாத்திரத்தில் தண்ணீர் விடவேண்டும். தோய்க்கு முன் பால் அதிகமாக ஆறிவிடக்கூடாது. இவ்விதம் தோய்த்து

வைத்தால் பால் நன்றாகக் கெட்டியாகத் தோய்வதுடன், தயிரும் புளிங்காமல் இருக்கும். கோடைக்காலம், நிலநீரி போன்ற அதிகக் குளிரான இடங்களில் உஷ்ணம் போதாததனால் பால் தோய்வது சிரமமாகி விடுகிறது. இதற்கு நல்ல குட்டிலேயே பாலை உறை போட்டு, அடுப்பங்கரையில் வைத்து விடவேண்டும். அடுப்பு உஷ்ணத்துக்குப் பால் தோய்ந்துகொள்ளும்.

தயிர் கடைவதாக இருந்தால் முன் காலத்திய வழக்கத்தை அனுசரித்து அதிகாலையிலேயே கடைத்து விடுவது நலம். தீர்த்தப் பாணியில் உள்ள 'ஜில்' என்றிருக்கும் ஜலத்தை உபயோகிப்பதால், வெண்ணெய் உருகாமல் இருப்பதுடன், மோரும் ஆரோக்கியமானதாக இருக்கும். சிலர் தாகத்துக்குப் பருகும் தண்ணீரை மட்டுமே காய்ச்சிக் குளிர வைத்து உபயோகிக்கிறார்கள்; 'மோருக்குத் தானே' என்று தயிரைக் கடைவதற்குக் குழாய்த் தண்ணீரை உபயோகித்து விடுகிறார்கள். இது முன்போசனை அற்ற காரியம் என்பது சலபத்தில் புலப்படும். நாம் மோரை அப்படியேதான் குடிக்கிறோம்; காய்ச்சிக் குடிப்பதில்லை. தண்ணீரானது நோய்களை விளைவிக்கக்கூடிய பல துண்ணுயிர்க் கிருமிகள் நசித்ததாய், குடிப்பதற்கான ஆரோக்கியம் உடையதாய் இருக்கவேண்டும் என்றே அதைக் காய்ச்சுகிறோம். குடிக்கும் தண்ணீரை மட்டும் காய்ச்சி, மோருக்குக் குழாய்த் தண்ணீரை உபயோகித்துவிடுவதால், தண்ணீரைக் காய்ச்சினது பயனற்ற வீண்சிரமமாகிவிடுகிறது. அநேகமாக வேலைபாட்களுக்கு இந்த வித்தியாசம் விளங்கச்சொன்னால் ஒழியப் புரிகிறதில்லை. இவ் விஷயங்களில் வீட்டு யசமானிமார்கள் சற்று உஷாராக இருப்பதே, வீட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் தேக ஆரோக்கியத்துடன் இருப்பதற்கு அனுகூலமாக இருக்கும்.

வெயில்நாட்களில் காலை நேரத்திலேயே தயிரைக் கடைத்து விடவேண்டும். 'ஜில்' என்றிருக்கும் சால் தண்ணீரை விட்டுக் கடையவேண்டும். சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் எவ்வளவு சீக்கிரமாகக் கடைந்தபொழுதிலும் வெண்ணெய் சரிவர எடுபடாது. இதற்குக் கொஞ்சம் ஐஸை வாங்கிக் கடைந்த மோரில் போட்டு விட்டால், ஐஸ் கரைந்து மோர் குளிர்த்ததும், வெண்ணெய் செவ்வனே எடுக்க வரும். சாதாரணமாக அரைப்படி தயிர் கடைவதாக இருந்தால் காலண ஐஸை போதுமானதாக இருக்கும். கூடக் கொஞ்சம் ஐஸ் போட்டால், மோரும் சாப்பிடுவதற்குக் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்; தாக சாந்தியும் ஏற்படும். குளிர்ந்த தேசங்களில் வெண்ணெய் எடுப்பதற்குச் சூடான தண்ணீரைத் தயிரில் விட்டுக் கடையவேண்டும்.

தற்காலத்தில் முன்காலத்திய தமிழ்ச் சட்டிக்குப் பதிலாக அநேகமாக எல்லாரும் அலுமினியம் பாத்திரங்களையே உபயோகிக்கிறார்கள். இந்தப் பாத்திரங்களை உபயோகிப்பதில் பல சௌகரியங்கள் என்னவோ இருக்கத்தான் இருக்கின்றன. ஈயப் பாத்திரங்களை உபயோகிக்கும்பொழுது அடுப்பில் வைத்தால் உருகிவிடுமோ என்று, ஜாக்ரதையாக இருப்பதுபோல் சுந்தேசப்படவேண்டாம். ஈயம் அழிந்து களிம்பு ஏறிவிடுமோ என்ற தொந்தரவும் கிடையாது. சை தவறிக் கிழே விழுந்துவிட்டால், வெள்ளோட்டுப் பாத்திரங்கள், சுற்சட்டிகளைப் போல் சுங்கு நூறு உடைந்துவிடா. ஆனால் பாத்திரங்களை வெகு சுத்தமாக வைக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் தமிழ், மோரில் 'ஊளை' வாசனை ஏற்பட்டுவிடும். இதற்குத் தேய்த்த பாத்திரங்களை உபயோகிக்குமுன், கொஞ்சம் நல்ல சூடான வெந்நீரினால் சுழுவியிடுவதே நலம். சிலர் அலுமினியம் பாத்திரங்களைத் தேய்த்துக் சுழுவி, வெயிலில் காய வைக்கிறார்கள். இவ்விதம் செய்வதால் சிற்சில வேளைகளில் பாத்திரத்தில் வெயில் வாசனை உண்டாகி விடலாம். வெந்நீரினால் அலம்புவதே உத்தமம்.

பழைய வினாக்கள்

1. அப்பன் சொறியன், ஆத்தான் சடைச்சி, அண்ணன் முழியன், நான் சர்க்கரைக்குட்டி; அது என்ன? (பலாப்பழம்.)
 2. அப்பா பணத்தை எண்ணவே முடியாது; அம்மா புடை வையை மடிக்கவே முடியாது; அவை என்ன? (நட்சத்திரமும் பூகாசமும்.)
 3. கடகட, குடுகுடு, நடுவிலே பள்ளம்; அது என்ன? (பூட்டுக்கல்.)
 4. வண்ணன் வெளுக்காத வெள்ளை, மழை பெய்யாத தண்ணீர், குயவன் பண்ணாத பாண்டம்; அது என்ன? (தேங்காய்.)
 5. ஆழம் குழி வெட்டி, அதிலே ஒரு முட்டையிட்டு, அண்ணாந்து பார்த்தால் தொண்ணூறு முட்டை; அது என்ன? (தேன்மேயும்.)
- [அலமேலு அம்மாள்.]

விமான வீரர் சேஷசாயி

‘வி ர் ர் ர்’ என்ற சத்தம் கேட்டதோ இல்லையோ வீட்டிலுள்ள யாவரும், “ஏரோப்ளேன்! ஏரோப்ளேன்!!”, “ஆகாசக்கப்பல்! ஆகாசக் கப்பல்!!” என்று குதூகலத்தோடு வெளியிலே ஓடிவந்து ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்து மகிழும் காட்சியை இன்று தமிழகாட்டில் பல சிறிய கிராமங்களிலும் பார்க்கிறோம். ‘புராணங்களிலுள்ள புஷ்பக விமானம் இப்படித்தான் இருக்குமோ’ என்று பட்டிக்காட்டுக் கிழவர்கள் திறந்தவாய் மூடாது அண்ணாந்து பார்க்கிறார்கள். ஆகாசக் கப்பலைப்பற்றிய செய்திகள் தமிழகாட்டில் அங்கங்கே கேட்கப்படுகின்றன. இந்த நிலைக்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தவர் ஸ்ரீசேஷசாயி ஆவார். சென்ற பிப்ரவரி மாதம் 11-ம் தேதி காலையில், வானத்தில் ஆகாசக் கப்பலோடும் உடலோடும் பறந்த அவர் வயிர் அவற்றை நீத்துவிட்டுத் தனியே பறந்து சென்றுவிட்டது.

சேஷசாயியும் அவருடைய விமானமும்.

சேஷசாயி விமானவீராக இருந்ததோடன்றி மிகவும் கூரிய அறிவு வாய்ந்த எஞ்ஞான்றியராகவும் இருந்தார். அவர் பல ஊர்களையும் கோயில்களையும் பிரகாசப்படுத்தினார். அவருடைய சலியா மூலநிகளாலேயே தென்னாட்டில் பல ஊர்கள் இன்று மின்சார வெளிச்சத்தில் விளக்குகின்றன.

ஸ்ரீசேஷசாயி வால்குடிக்கு அருகிலுள்ள ஆக்கரை பெண்ணும் ஊரினர். இவர் இளமையில் திருச்சியில் கல்வி பயின்றார். பின் இக்கிலாத்தில் மின்சார சம்பந்தமான கல்வி கற்றுப் பல உயர்ந்த பட்டங்களைப் பெற்றனர். ஆஸ்திரேலியா சென்று அங்கிருந்து அமெரிக்காவுக்குப்போய், அங்கேயுள்ள ஒரு பெரிய மின்சாரநிலையத்தில் மூன்று வருஷம் பழகினார். மின்சாரத்துறையில் இவர் சிறந்த பயிற்சியைப் பெற்றிருந்தனர். இவர் ஐரோப்பியர்களின் பல

வற்றைச் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறார். திருச்சிராப்பள்ளியில் ஒரு மின்சார நிலையமொன்று நிறுவினார். இராமநாதபுரம் அரண்மனையிலும் பல தேவாலயங்களிலும் மின்சார விளக்குகளை அமைத்தார். பல நகர சபைகளில் மின்சார விளக்குகளைப்போடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு உதவிபுரிந்தார். திருப்பதி கேதத்திரத்திலுள்ள மின்சார இணைப்புக்கு இவர் முதற்காரணராக இருந்தார். விசேஷக் கொண்டாட்டங்களில் மின்சார சத்தியால் விளக்கு, விசிறி முதலியவற்றைப் பல விசித்திர வகைகளில் அமைத்து அலங்காரம் செய்யும் வழிகள் பலவற்றை இவர் செய்து காட்டினார்.

1916-ஆம் வருஷத்தில் அமெரிக்காவில் கூடின சர்வதேச எஞ்சினீயரிங் மகாநாட்டுக்கு இந்தியாவின் தனிப்பிரதிநிதியாகச் சென்று பல ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றிப் பிரசங்கம் செய்தார். இவருடைய அரிய வேலைகளைப் பாராட்டி இந்திய இராசாங்கத்தார் இவருக்கு வெகுமதியாக ஓர் ஆகாய விமானத்தை அளித்தனர். மின்சார இயந்திரங்களைப்பற்றி யோசனை கூறுவதற்காக இவருடைய உதவியைப் பலமுறை சென்னை அரசினர் நாடினர். இவருடைய முயற்சிகளைப் பாராட்டி ரயில்வே அதிகாரிகள் இவருக்கு எல்லாவிடங்களாகும் போக ஒரு வெள்ளி 'பாஸ்' கொடுத்திருக்கிறார்கள். தென்னிந்தியாவில் ரயில் போக்குவரத்துக்கு ஏற்றபடி பல இடங்களில் பிரயாணிகளின் சௌகரியத்தை நாடி மோட்டார் பஸ்களை விரும்படி யோசனை கூறினவர் இவரே. 1920-இல் 200 பஸ்களைத் தம்முடைய மேற்பார்வையில் ஓடச் செய்தார். திருச்சியில் ஒரு மோட்டார் தொழிற்சாலையை நடத்தினார். தாமே ஒரு விமானம் வாங்கி அதற்குச் 'சேஷவிமானம்' என்று பெயர் சூட்டினார். சென்னையில் நிறுவப்பட்ட ஆகாய விமான சங்கத்தில் சேர்ந்து ஆகாய விமானத்தை ஓட்டுவதில் பலவிதமான சாமர்த்தியச்செயல்களைக் காண்பித்தார். வானத்தில் விமானத்தோடு சூட்டிக்காணம் போடுதல் முதலிய அநிசய விளையாட்டுக்களைச் செய்வதில் இவர் வல்லவர்.

தமிழ்நாட்டில் ஆகாய விமானப் பயிற்சியும் போக்குவரத்தும் அதிகமாகவேண்டிமென்ற ஆர்வத்தோடு பல தொண்டுகளை இவர் புரிந்திருக்கிறார். திருச்சியிலே ஓர் ஆகாய விமானச்சங்கம் நிறுவ முயன்றவர்களுள் இவர் முதன்மையானவர்.

இங்ஙனம் சிறப்புற்ற சேஷசாயி 1934-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 11-ஆம் தேதி காலை 9-மணிக்குத் திருச்சி நகரத்தில் தமது விமானத்தை ஓட்டிப் பலவித விளையாட்டுக்களைக் காட்டி அதனைக் கீழே செலுத்துகையில் கீழே விழுந்தார். சிலமணி நேரங்களுக்குப்பின் இவருடைய உலக வாழ்வு முற்றிற்று. அப்பொழுது இவருடைய வயது 49 ஆகும்.

அறிவியல் துறையில் உலகம் முன்னேறி வரும்பொழுது அந்த முன்னேற்ற வேகத்தில் ஈடுபட்டு, தமிழ் நாடும் அத்துறையில் முன்வரும் ஆற்றலுடையதென்பதை உலகினருக்குக் காட்டிய விமானவீரர் சேஷசாயி ஆன்மா சாந்தியுறவதாக!

காளிதாஸர் உருவப்படம்

இந்த இடத்தின் முகப்பில் வெளிவந்தள்ள வர்ணப்படம் ஸ்ரீமான் எல். கிருஷ்ணதாஸ் அவர்களால் எழுதப்பட்டது. ஒரு கவியினுடைய காவியங்களிலிருந்து அவருடைய உருவத்தையும் கவிசொருங்கி செய்யும் நிலையையும் ஒலிப்பதிவெழுதிய இவரது ஆற்றல் வியத்தற்குரியதாகும். இச்சித்திரத்தைப்பற்றி ஸ்ரீமான் பாலசுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் ஆராய்ந்தெழுதியுள்ள கட்டுரை சித்திரங்களின் இயல்பை அறிந்து மகிழும் வாழ்வை அறிவிக்குமென்று நம்புகிறோம்.

ஸ்ரீராமண சந்திரிதரண : [ஸ்ரீமான் பாரதவாஜி முகவைக் கண்ண முருகனார் இயற்றியது; கிடைக்குமிடங்கள் : ஸ்ரீராமணரெம், 2/28, முக்கர் கல்லமுத்தத் தெரு, சென்னை; டாக்டர் A. R. கிருஷ்ணசாமி ஐயர், 30, அரண்மனைக்காரத்தெரு, சென்னை; விலை ரூபா ஒன்டர்.]

திருவான்னாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீராமண பகவானுடைய திருவடிமலர்களில் இடையருது அன்பு பூண்டு பெற்ற பரமானந்தத்தின் விளைவாக எழுந்த இத்தால், ஆசிரியாது உள்ள செகிழ்ச்சியையும், ஸ்ரீராமண பகவானிடம் அவர் பூண்டிருந்த இணையற்ற பக்தியையும் புலப்படுத்துகின்றது. இதில் மானிக்கவாசகப்பெருமான் வாய்மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்திலுள்ள உறுப்புக்களைப்போன்ற அமைப்புக்களையுடைய பலபகுதிகளில் கண்ண முருகனருடைய போலுபு வெள்ளம் மீதுர்ந்து போங்குகின்றது.

தேவ்லம்பிரிவா சந்தியாக்கிராமம்—முதல்பாடம் : [மகாத்மாகாந்தி எழுதியன் மொழிபெயர்ப்பு; மொழிபெயர்த்தவர்கள் : ஸ்ரீமான் டி. எஸ். அவிநாசலிங்கம், பி.எ., பி.எல்., ஸ்ரீமான் என். எம். ஆர். சுப்பராமன் கிடைக்குமிடம் : காந்தி ஆபீஸ், சென்னை; விலை ரூபா ஒன்டர்.]

மகாத்மாகாந்தி எழுதியுள்ள தூல்கள் யாவரும் படித்தறிய வேண்டியவை என்று உறுதல் மிகையாகும். தமிழ்மட்டும் அறிந்தவர்கள் படித்தறிவதற்கு உதவியாக அவருடைய தூல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படுதல் தமிழர்களால் ஆதரிக்கப்படும் ஒன்றாகும். இம் மொழிபெயர்ப்பை எழுதியவர்கள் தமிழ்நாட்டிற் சிறிது அதிகக்கருத்தைச் செலுத்தியிருந்தால் கலமாக இருத்திருக்கும். இப்புத்தகம் தமிழ்க்கள் யாவரும் படித்தறிதற்குரியதாகும்.

மதநீட்டல் : [ஸ்ரீமான் தே. வீராகவ ஐயக்காரவர்கள் இயற்றியது; கிடைக்குமிடம் : பி. கா, சிதம்பரமுதலியார் பிரதர்ஸ், சென்னை, மதுரை; விலை அனா 6.]

பன்னிக்கூடச் சிறுவர்களுக்குரிய கதைகள் அடங்கியது.

ராமநாஸி : [ஸ்ரீமான் கே. எஸ். சங்கரையர் எழுதியது; கிடைக்குமிடம் : ஆசிரியர், லோகல்பண்டி ஆடிட், திருகேல்வேலி; விலை அனா, 8.]

இச்சிறகாடகம், தெலுங்கில் உள்ள ஒருகாடகத்தைத் தமிழி எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணதுலாபாரம் : [ஸ்ரீமான் கே. எஸ். சங்கரையர் எழுதியது; கா.]

திவான்பகதர் ஸர் டி. என். சிவகுமாரம் பின்னையவர்களும் திவான் பகதர் என். குமார்லாமி ரெட்டியார் அவர்களும் இந்த காடகத்திற்கு முன்னுரைகள் அளித்திருக்கிறார்கள்.

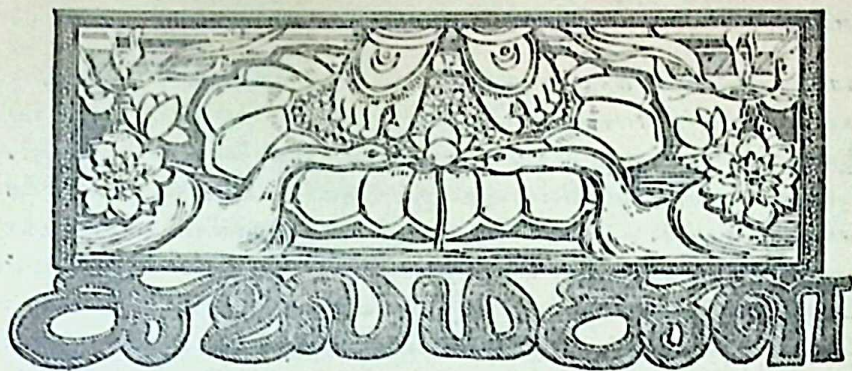
கலைமகள்—பவ வஸ—சித்திரை பீ

கோயம்புத்தூர் ராகவையர்

(345-ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

Courtesy: The Music Academy, Madras.

மகா வைத்தியநாதையர்

4

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

திருவாவடுதுறையில் வருஷந்தோறும் தைமாதம் அசுவதி நட்சத்திரத்தில் நடைபெறும் ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்தியின் குரு பூஜைக்கு மகா வைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் தவறாமல் செல்வார்கள்.

திரிசாபுரம் மகாவித்துவானும் என்னுடைய தமிழ்ச்சிரியருமாகிய ஸ்ரீமீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவானாக அம்பலவானதேசிகரால் நியமிக்கப்பட்ட வருஷத்தில் நிகழ்ந்த குருபூஜைக்கு வழக்கம்போல் மகா வைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் வந்திருந்தனர். அவ்விருவரும் பிள்ளையவர்களுடைய பெருமையைப் பலர் வாயிலாகக் கேட்டிருந்தனர். அக்கவிஞர் கோமான் இயற்றிய சூதசங்கிதை முதலிய நூல்களிலுள்ள சுவையுள்ள பாடல்கள் அவர்களுக்கு மனப்பாடமாக இருந்தன. மகா வைத்தியநாதையர் சிவகதை பண்ணும்பொழுது அந்நூலிலிருந்து சில செய்யுட்களைச் சொல்லிப் பொருள் கூறுவதுண்டு. அச் செய்யுட்களில் ஈடுபடுத்தோறும் அத்தகைய கவிதை இயற்றிய கவிஞர் தலைவரைப் பார்த்துப் பழகவேண்டுமென்னும் அவர் அவ்விருவருக்கும் அதிகமாகக் கொண்டே வந்தது. திருவாவடுதுறைக்கு வந்தபொழுது அங்கே பிள்ளையவர்கள் இருந்தலை அறிந்து அவர்களைப் பார்த்து அளவளாவலாமென்றெண்ணி மகிழ்ந்தனர்.

குருபூஜையின் இராத்திரி அம்பலவானதேசிகருக்கு வழக்கம்போல மிகச் சிறப்பாகப் பட்டணப் பிரவேசம் நடைபெற்றது. அப்பொழுது சின்னப்பட்டத்திலிருந்த மேலகரம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் நடந்து சிவிகையுடன்வந்தனர். மீனாட்சிசுந்

தாரம் பிள்ளையவர்களும் அவருடைய மாணவர்களும் தொடர்ந்தனர். ஸ்ரீசுப்பிரமணிய தேசிகர் சிறிது தளர்ச்சியுற்றவராய் இடையிலுள்ள சத்திரமொன்றன் திண்ணையில் தங்கினார். முன்னரே மகா வைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் அங்கே தங்கியிருந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகர் மகா வைத்தியநாதையரையும் அவர் தமையனாரையும் பற்றிப் பிள்ளையவர்களுக்கும், பிள்ளையவர்களைப்பற்றி அவ்விருவருக்கும் கூறிப் பழக்கஞ் செய்து வைத்தனர். *பின்னர் மகா வைத்தியநாதையர் தேசிகருடைய விருப்பத்தின்படி சூதசங்கிதையிலிருந்து சில செய்யுட்களை இசையுடன் சொல்லிக்காட்டினார். கேட்ட பிள்ளையவர்கள் மிகவும் மகிழ்ந்தனர்.

மறநாள் மடத்தில் மகா வைத்தியநாதையருடைய வினிகை நடைபெற்றது. அப்பொழுது பிள்ளையவர்கள் அவருடைய இசையிலும், சிவபக்தி புலப்படும்படி பாடும் முறையிலும் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்தனர். மகிழ்ச்சி மிகுதியினால் அக் கவிஞர் தலைவர் அப்பொழுது பின்வரும் இரண்டு செய்யுட்கள் இயற்றிப் படிக்கும்படிச் செய்தார்:

“ பொருவில்மகா வைத்தியநா தன்பாடும் இசைப்பெருஞ்சீர்
பொருவா னெண்ணின்
ஒருவிலருட் டிறைசையெங்கள் ஞருமணியம் பலவாணன்
ஒளிர்கூ டற்கண்
வெருவில்நிறப் புறமுனம்பா டிசைப்பெ ருஞ்சீ ரேபொருவும்
விருத்த ரூபம்
மருவிலனிக் தனச்சுமைபு மெடுத்திலன்வேற் றுமையிவையே
மதிக்குங் காலே.”

[குறிப்பு: பொருவில் - ஒப்பில்லாத. இந்தனச்சுமை-விறகு கட்டு.]

“ அனைநிகர்சப் பிரமணிய மணியொடுமா வடுதறையில்
அமரா நின்ற
தனைநிகரம் பலவாண பரசிவன்மற் றெக்கள்குரு
சாமி மேன்மேற்
புனையும்வயித் தியநாதன் இசைவிரும்பி னானிதவும்
புகழோ வென்னின்
இனையன்வயித் தியநாத னிசைவிரும்பல் பாம்பரையில்
இயைந்த வாறே.”

*இங் வரலாற்றின் விரிவை ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித் திரம் முதற்பாகம் 207-210-ஆம் பக்கக்கனிற் காணலாம்.

[குறிப்பு: ஞானசிரியர்களைப் பாரசிவனாகப் பாவித்தல் மரபாதலின் அம்பலவாண தேசிகரை, 'பாசிவன்' என்றார். பாசிவனுடன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் இருத்தலைப்போல அவருடன் சுப்பிரமணிய தேசிகர் இருத்தல் இச்செய்யுளிற் குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வயித்தியநாதன் இசை - மகாவைத்தியநாத ஐயருடைய ஸங்கீதத்தை, வயித்தியநாதப் பெருமானுடைய புகழை. வைத்தியநாத ரென்பது திருவாவடுதறை மடத்துப் பெரிய பூசையிலுள்ள சிவலிங்கப்பெருமான் திருநாமம்.]

அக்காலமுதல் பிள்ளையவர்களுக்கும் மகா வைத்தியநாதையருக்கும் நெருங்கிய நட்பு உண்டாயிற்று. திருவாவடுதறை மடத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் மகா வைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் பிள்ளையவர்களோடு அளவளாவித் தமிழ்நூல்களில் தமக்கு இருந்த ஐயங்களைக் கேட்டுத் தீர்த்துக்கொண்டு செல்வார்கள். அப்புவவர் பிரான் எங்கேனும் புராணம் அரங்கேற்றப் போயிருக்கும்போது அவ்விடத்திற்கு அவ்விருவரும் போகநேர்ந்தால், சிலநாள் இருந்து புராணப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து செல்வதும் வழக்கம்.

ஒருசமயம் மகா வைத்தியநாதையர், மாயூரத்திலுள்ள சில பிரபுக்கள் வேண்டுகோளின்படி அந்நகருக்குச் சென்று பலபிரபுக்களும், கோபாலகிருஷ்ணபாரதிகள் முதலிய பல ஸங்கீத வித்துவான்களும் கூடிய மஹா சபையில் வினிகை நடத்தினார். அப்பொழுது அந்நகரில் முன்வீபாக இருந்த வேதநாயகம்பிள்ளை அச்சபையில் தலைவராக வீற்றிருந்தனர். அவர் தமிழில் எளிய இனிய செய்யுட்களையும் கீர்த்தனங்களையும் இயற்றும் ஆற்றலுடையவர்; ஸ்ரீமீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களுடைய மாணுக்கர்களுள் ஒருவர். அந்தப் பக்கத்தில் இருந்த யாவருக்கும் அவரிடத்தில் பெருமதிப்பு இருந்து வந்தது.

மகா வைத்தியநாதையருடைய பாட்டு நடை பெற்ற பின்பு வேதநாயகம் பிள்ளை அதனைப் பாராட்டி ஒருசெய்யுள் கூறினர். அது வருமாறு:

“கானசையு மலங்கலணி மகாவைத்ய நாதகவி

கல்லும் புல்லும்

தானசையத் தேனசையச் சொலுமிசையைக் கேட்டனந்தன்

தலைய சைக்கின்

வானசையு மண்ணசையு மன்னுயரெல் லாமசையும்

வருந்து மென்றே

தேனசையு மலரோனச் சேடனைக்கா திலனாகச்

செய்தான் மன்னே.”

[குறிப்பு: அனந்தன் - ஆதிசேஷன். ஆதிசேஷன் பாம்பாதலாலும், பாம்பு கண்ணையே காதாக உடையதாதலாலும் 'காதிலன்' என்றார்.]

கிறந்த அதிகாரத்தில் இருந்த வேதநாயகம் பிள்ளை இங்ஙனம் கூறிப்பாராட்டவே மாயூரம் முதலிய இடங்களிலுள்ள யாவரும் மகா வைத்தியநாதையர்பால் மேன்மேலும் மதிப்புவைத்து விசேஷ காலங்களில் அவரை வருவித்து அவருடைய இசையையும் சிவகதையையும் கேட்டு மகிழ்வுற்றனர்.

அப்பால், சிருங்ககிரி மடத்தில் ஆசார்ய முர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சிவாபிஷேகராலிம்பாரதி ஸ்வாமிகளவர்களால் கட்டினையிடப்பட்டு ஒரு நவராத்திரிகாலத்தில் அவ்விருசகோதாரர்களும் சிருங்ககிரி சென்றார்கள். அங்கே மகா வைத்தியநாதையர், “ஸ்ரீ சங்கராகுருவாம், சிந்தயாமி பவஹரம்” என்னும் பல்லவியையுடைய வடமொழிக் கீர்த்தனமொன்றை இயற்றிப் பாடி ஆசார்ய முர்த்தியைத் துதித்தனர். வழக்கம்போல் ஸங்கீதமும் சிவகதையும் நடந்தன. கேட்ட ஆசார்யஸ்வாமிகள் அவருடைய சிவபக்தி முதிர்வையும் வடமொழி தென்மொழி அறிவையும் இசை இனிமையையும் உணர்ந்து திருவுள்ள மகிழ்ந்து பலவகையான ஸம்மானங்கள் செய்தார்கள். அன்றியும் “மஹாதேவம்” என்னும் முதற்குறிப்பையுடைய சுலோகத்தை அருளிச்செய்து அவரை ஆசீர்வதித்தார்கள். பின்பும் பலமுறை மகா வைத்தியநாதையர் சிருங்ககிரிமடத்திற்குச் சென்று தம் இசைத்திறனைப் புலப்படுத்தி வழிபட்டு ஸ்வாமிகளுடைய ஆசீர்வாதத்தையும் ஸம்மானங்களையும் பெற்றுவந்தார்.

இராமஸ்வாமி ஐயர் தமிழ்ச்செய்யுள் இயற்றும் திறமையும் இசையிலக்கண வன்மையும் உடையவராதலின் சில சிவநேசச் செல்வர்கள் பெரிய புராணத்தைக் கீர்த்தனமாகச் செய்தால் உபகாரமாக இருக்குமென்று அவரிடம் தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனர். சிவகதையெவ்வதற்கு அத்தகைய தூல் மிகவும் பயன்படுமென்றறிந்த இராமஸ்வாமி ஐயர் அதற்கு உடன்பட்டு இயற்றத் தொடங்கினார். பெரிய புராணக் கீர்த்தனம் இயற்றி நிறைவேறியவுடன் அதனை அரங்கேற்ற விரும்பினார். அதற்கேற்ற இடம் திருவாவடுதறையாதினமேயெனத் தெளிந்தார். ஆதலின் அங்கே

*ஹோஷெவா ஹோஷெஷ்யம் க்ஷவாலய க்ஷவாலய ।

ஸூக்திதஸ்ய ஸஹாவேக்ஷ்யம் வஸூயாவேஷ வாரமஃ ॥

சென்று, ஆதினத்தலைவராகிய ஸ்ரீ அம்பலவானாதேசிகரும் மேலகரம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகரும் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முதலிய வித்துவான்களும் வேறுபல ஸங்கீதவித்துவான்களும் செல்வர்களும் கிறைந்திருந்த சபையில் அந்நாலை அரங்கேற்றினார். மகா வைத்தியநாதையரும், அவர் தமையனாரும் அதிலுள்ள கீர்த்தனங்களைப் பாடும்பொழுது யாவரும் கேட்டு உருகினர். பெரியபுராணக் கருத்துக்கள் அழகாக அங்கங்கே சிவபக்தி உணர்ச்சி தனம்பும்படி அமைந்த அந்நாலின் இயல்பு, இசையமைப்போடு பொருந்தி மகா வைத்தியநாதையருடைய இனிய வாக்கிலிருந்துவரும்போது பொன் மலர் நூற்றம் பெற்றதுபோல விளங்கியது. அப்பொழுது மகா வித்துவான் பிள்ளையவர்கள் அந்நாலுக்குச் *சிறப்புப்பாயிரமாக ஐந்து செய்யுட்களை இயற்றியளித்தனர். வேறு சில வித்துவான்களும் அங்கனமே இயற்றி அளித்தார்கள். அக்காலமுதல் மகா வைத்தியநாதையர் நாயன்மார்கள் சரித்திரத்தைக் கதைபண்ணும் பொழுது அந்நாலிலுள்ள கீர்த்தனங்களையே பாடிப் பொருள்கூறியாவரையும் மகிழ்வித்து வந்தனர்.

பின்பு ஒரு சமயம் மகா வைத்தியநாதையர் திருவாங்கூர் ஸம்ஸ்தானாதிபதியாகிய ஆயில்யம் திருநாள் மகாராஜா அவர்களால் இரண்டு முறையும் அவருக்குப்பின் பட்டத்தில் வீற்றிருந்த விசாகந் திருநாள் மகாராஜா அவர்களால் ஒருமுறையும் வருஷிக்கப்பெற்றுத் தம் இசையின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தி மகிழ்வித்துப் பலவித ஸம்மானங்களை அடைந்ததோடு வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட பூஜா பாத்திரங்களையும் பெற்று வந்தனர். அக்காலத்தில் அங்கே ஸம்ஸ்தான வித்துவான்களாக இருந்த பரமேசுவர பாகவதர் முதலியவர்களும் கோயம்புத்தூர் ராகவையர் முதலியவர்களும் அவருடைய திறமையை மிகப் பாராட்டினார்கள்.

ஒரு சமயத்தில் தஞ்சாவூர் அரண்மனையில் பண்டைக்காலத் திருந்த ஸங்கீத வித்துவான்களால் இயற்றிவைக்கப்பட்டுப் பாடப்படாமல் மழுங்கி இருந்த 72 மேளகர்த்தாமாலிகைக்குச் சிவாஜிமகாராஜா அவர்களுடைய மாப்பிள்ளையாகிய, ஸ்ரீ ஸகாராம் ஸாஹேப் அவர்களுடைய விருப்பத்தின்படி வர்ணமெட்டுக்கள் அமைத்து, அரண்மனைவித்துவான்களாகிய வீணை ஆதிமூர்த்தி ஐயர் முதலியவர்கள் இருந்த மகாசபையில் அரங்கேற்றி மிக்க கீர்த்தியை அடைந்தார். பிறகு மைஸூர் மகாராஜா அவர்களால் மூன்று

*இவற்றை ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரத்தின் முதற் பாகம், 308-9-ஆம் பக்கங்களிற் காணலாம்.

முறை நவராத்திரிகாலங்களில் வருவிக்கப்பெற்று அப்பொழுதப் பொழுது ஸம்மானங்கள் பெற்றனர். அங்கே இருந்தபொழுது அந்த ஸம்ஸ்தான வைணிக வித்துவாச் சிரோமணிகளாகிய சேஷன்னு, சுப்பன்னு முதலியவர்களால் அழைக்கப்பெற்று அவர்கள் வீடுகளில் கூட்டப்பெற்ற சபையிற் பாடி -அவர்களாலும் நன்மதிப்பும் பரிசுகளும் பெற்றனர்.

இங்ஙனம், மடாதிபதிகள், மகாராஜாக்கள், ஜமீன்தார், தமிழ் வடமொழி வித்துவான்கள், ஸங்கீதவித்துவான்கள், செல்வர்கள் முதலியவர்களால் பலவகையில் ஆதரிக்கப்பெற்ற மகா வைத்திய நாதையருடைய இசைவெள்ளம் இந்நாட்டைக் குளிர்வித்து விளங்கியது.

தமிழர் உடை

ஆயிரக்கணக்கான பொன்பெறும் பட்டொன்றை உடுத்துச் சடையன், சோழனது அரண்மனைக்கு வந்தான். சடையன் ஒருபுண்ணினால் அவன் தைப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்த அரசன், 'புண் எங்கே' என்று கேட்ட பொழுது தடையில் புண்ணிருந்த இடத்திற்கு நோக்கப் பட்டைக் கிழித்தக் காட்டினான் எனக் கேள்விப்படுகின்றோம். இத்தமிழ் நாட்டில் மிகமிக மெல்லிய துணிகளும் பட்டும் செய்யப்பட்டதென்பதற்கு நக்கிரர் பாடலில் ஆதாரமிருக்கிறது. மேலும் சந்திரகுப்தனது அரண்மனையிலிருந்த சாணக்கியர் மதுரையில் செய்யப்பட்ட பட்டுகளையும் தூல்களையும் பாராட்டியிருக்கிறார். அத்தகைய தொழிலை நாம் இழந்து விட்டோம். மேலும் சேலியழையார் எனப் பெண்கள் அழைக்கப் படுதலால் செவ்வையாக தூலை இழைக்கும் அவர்களுக்கு அப்பெயர் காரணப்பெயர் என்பதும் ஊக்கக்கிடக்கிறது. கைம்மை நோன்பு கொண்டவர்கள் தூல் தூற்றலைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தன என்பதும் தெளிவாகிறது. (சுதந்திரம் என்பது சொந்த தூல்; பாதந்திரம் என்பது பிறரால் தூற்கப்படும் தூல் என்று கூட நாம் கூறி விடலாமெனத் தோற்றுகிறது.) சேலியின் ஈயத்தையும் அழகையும்பற்றிப் பல பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றளவும் மதுரையில் அக்கலை நிலைத்திருப்பது கொண்டாடத்தக்கது. முற்காலத்தில் உடை முதலியவை போக்யப்பொருள்களின் வர்க்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஆகவே இதற்காக அதிகமான பொருளை வெளிநாடுகளில் செலவுசெய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. நம் நாட்டின் பணம் நம் நாட்டிலேயே இருக்கும்படி செய்தல் வேண்டும்.

ரா. குராகவையங்கார்.

சரித்திரம்

தென்பலிபிக் சமுத்திரத் தீவினர்

எம். எஸ். பால்

நமக்குத் தென் கிழக்கிலுள்ள அகன்ற சமுத்திரத்தில் சுமார் ஆயிரம் மைல் விஸ்தீர்னத்திற்குப் பல தீவுக் கூட்டங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளுட்சில பவளப்பூச்சிகளாலும் மற்றஞ்சில எரிமலைக்குழம்புகளாலும் ஏற்பட்டவை. இவைகளின் பெயர்கள் வினோதமானவை. அவைபாவன நண்பர் தீவு, திருடன் தீவு, ராஜவிசுவாசித் தீவு, வெள்ளிக்கிழமைத் தீவு, கிறிஸ்மஸ் தீவு முதலியன. நீல நிறமான சமுத்திரத்தினிடையை ஆங்காங்குச் சிதறிக் கிடக்கும் இத்தீவுகள் ஆகாயக்கப்பல் ஒன்றிலிருந்து பார்த்தால் மிக அழகாய்த் தோன்றுகின்றன. இங்கே பச்சைப்பச்சேலென்று தென்னந்தோப்புகள் அடர்ந்து செழித்து வளருகின்றன. இதில் வசிப்பவர்கள் நாகரிகமற்றவர்களாகவும், கறுப்பு பழுப்பு முதலிய நிறத்தினராவும் உள்ளனர். எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயிருக்கும் ஜாதியில் இவர்களே முதன்மையானவர். சிறுவர்கள் முதல் வயோதிகர் வரையில் பாட்டுப்பாடுவதிலும் கூத்தாடுவதிலும் விருப்பமுடையவர்கள். படகு ஓட்டி, வீட்டுவேலை செய்யும் சிறுமி, பயிர்த் தொழில்செய்யும் சிறுவன், ஆடுமாடு மேய்க்கும் இளைஞன், வீதியில் விளையாடும் குழந்தை முதலிய யாவரும் புன்னகை பூண்ட முகத்துடன் எக்காலத்தும் பாட்டுப்பாடிக்கொண்டிருப்பதை நாம் கவனிக்கலாம்.

தென் பலிபிக் சமுத்திரத்தைப் பவளத்தோட்டம் என்று சொல்வதுண்டு. இங்கேதான் ஏராளமான பவளம், முத்து முதலிய திரவியங்களை ஆழமான சமுத்திரத்திலிருந்து எடுக்கின்றனர். கோடைக்காலத்தில் சமுத்திரத்திற் கொந்தளிப்பில்லாத ஓர் பகலில் நாம் ஒருபடகில் ஏறி இக்கடலைப் பார்த்தோமானால் நாம் காணக் கூடிய விஷயங்கள் பல உண்டு. கண்ணாடி போன்ற களங்கமற்ற சமுத்திரஜலத்தின் கீழ் உள்ள சகல பொருள்களும் நம் கண்ணுக்குத் தெளிவாய் விளங்கும். சமுத்திரத்தின் அடியிற்கூடச் சில செடி கொடிகள் தோன்றுகின்றன. மெல்லிய தண்டுகளில் பெரிய மலர்கள் பல மலர்ந்திருக்கின்றன.

தண்ணீரின் அலைகளினால் அவை அசைந்தாவெனும் நம் கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றது. ஓர் பச்சைக்கம்பளம் விரித்தாற் போல் கடலின் தண்ணீர்மட்டம் இருக்கிறது. பல அழகிய வர்ணமுள்ள இலைகளும் செடிகளும் அங்கே காணப்படுகின்றன.

இலைகளை உதிர்த்து மொட்டையாய் நிற்கும் நம் தேசத்து மரங்களைப்போன்ற பல மரங்கள் சமுத்திரத்தினடியிலும் இருக்கின்றன. ஆனால் இவை மரங்களல்ல; பவளக்கொடிகளே அவ்விதத் தோற்றமுடையவை. ஆயிரக்கணக்கான மீன்கள் பச்சை, நீலம், பொன் முதலிய நிறமுடையவைகளாய் கூட்டங் கூட்டமாகவும், ஜோடி ஜோடியாகவும், தனித்தனியாகவும் அங்குமிங்கும் உல்லாசமாய் ஓடியாடி விளையாடுவதையும் நாம் தெளிவாய் காண்கிறோம்.

சமுத்திரத்தின் அடியிலுள்ள முத்து, பவளம் முதலிய செல்வத்தை மூழ்கி எடுப்பதே இத்தீவிலுள்ளவர்களின் முக்கியத் தொழிலாகும். இது ஆபத்தானதொழில். இவர்கள் தங்கள் தேச வலிமை, அனுபவம், அதிர்ஷ்டம் முதலியவற்றையே நம்பித் தண்ணீருக்குள் மூழ்கவேண்டும். எவ்விடத்தில் இச்செல்வம் நிறைந்து இருக்குமென்று அனுபவத்தினால் ஆராய்ந்து அவ்விடத்தில் மூழ்கவேண்டும். முத்துக்குளிப்பவன் ஒருவனை நாம் கவனிப்போம். படகின் ஒரு முனையில் குனிந்து ஆழத்திலுள்ள பொருள்களைக் கவனித்துக் கொண்டே போகிறான். குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்திற்குப் படகு வந்ததும் திடீரென்று தண்ணீர் பாய்ந்து ஆழத்திற்குச் செல்லுகிறான். அவனது பழுப்பு நிறமான சரீரம் தண்ணீரின் செல்வத்தைச் சிறிது நேரம் நாமும் பார்க்கலாம். மூன்றே நிமிஷங்கள்தான் ஒருவன் தண்ணீரின் மூச்சுக் கட்டமுடியும். அதற்குள் அவன் தன் வேலையை முடித்துவிட்டு நீர் மட்டத்திற்கு வந்துசேரவேண்டும். ஆகையால் ஆழத்திற் சென்றதும் அவன் தன்னைச் சுற்றிலும் தீவிரமாய் அங்குமிங்கும் பார்க்கிறான். தன் கையில் எது கிடைக்குமோ அதைப்பற்றிக்கொண்டு உடனே மேலே வந்து படகில் ஏறித் தான் கொண்டு வந்த செல்வத்தை ஆவலுடன் பார்க்கிறான். அவனுடைய அதிர்ஷ்டத்திற்குத் தக்கவாறு அச்செல்வம் கிடைக்கும். சிற்சில வேளைகளில் மிகவும் விலையுயர்ந்த முத்துக்களும் பவளங்களும் அகப்படுவதுண்டு. சுறு என்ற ஓர் வித மீன் இம்மனிதர்களைக் கொன்று தின்பதற்காக ஓடி வருவதுண்டு. அப்பொழுது தான் நாடிவந்த செல்வத்தை மறந்து தன் உயிராகிய பெருஞ்செல்வத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள இவர்கள் ஓர்வித அரிவாள் இல்லாமல் தண்ணீரில் இறங்குவதில்லை. பலதடவைகளில் இவர்கள் இம் மீனைக்கொன்றே திரும்புவார்கள். முத்துக் குளிப்பதில்

தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் பிஜி, சாமுவா, சாலமன் முதலிய தீவுகளில் அதிகமாய் வசிக்கின்றனர். முத்து, இப்பி என்ற ஓர்வித மீனின் வயிற்றில் உற்பத்தியாகும் விலையுயர்ந்தபொருள். இம்மீன்களை வலைபோட்டு அரித்து முத்து இல்லாத இப்பிகளைச் சீனரும் ஜப்பானியரும் சமைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். இப்பி மீன்களிற் சிலவற்றைப் பிடித்துச் சிறுவீக்கிரகங்களை அவைகளின் வயிற்றில் புதைத்து விடுகின்றனர். இவைகள் நாளடைவில் வீக்கிரகங்களைப் போன்ற முத்துக்கள் ஆகிவிடுகின்றனவாம்.

தென்னிந்தியைந்த இத்தீவுகளில் தென்னை ஓலைகளினாலேயே வீடுகட்டிக்கொண்டு, கயிறு திரித்தல், கொப்பரை சேகரித்தல், பாய்முடைதல் முதலிய வேலைகளை வையாதிகளும் பெண்களும் செய்து வருகின்றனர். சிறுகுழந்தைகள் நடக்கத் தெரிந்தவுடனே நீந்தவும் கற்றுக்கொள்ளுகின்றன. ஒவ்வொரு தீவுக்கும் ஒரு வாழி பப்பெண் நாட்டாண்மையாகத் தெரிந்தெடுக்கப்படுவாள். உயர் குலத்திற்பிறந்து அழகு வாய்ந்தபெண், கலியாணமாகுமுன் இப்பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவாள். அவளுக்குக் கலியாணமானவுடன் அந்த ஸ்தானத்திற்கு வேறொரு பெண் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவாள். அப்பெண்ணுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடைகளும், மேன்மையான ஆசாரமும் கொடுத்துப் பல தாதிமார்கள் அருகில் நின்று ஏவிய வேலைகளைச் செய்து அவளைக் கௌரவமாக நடத்துவார்கள். அவ்வூர்களில் பெண்கள் நடைகள் அணிவதில்லை. அன்றலாந்த புஷ்பங்களையே சூட்டிக்கொள்வர். அந்த நாட்டாண்மைப் பெண்ணுக்கு 'டாலுப்போ' என்று பெயர்.

சண்டை நேருங் காலங்களில் அவளே அவ்வூர் ஆண்மக்களை அழைத்துச் சென்று தன் சேனைக்கும் குடிதண்ணீர் கொடுக்கவும் பிற ஏவல்களைச் செய்யவும் கடமைப்பட்டவள். 'டாலுப்போவைச்' சத்துருக்கள்கூடக் கொல்லமாட்டார்கள். டாலுப்போ இல்லாத கிராமத்திற்குப் பற்பல விதமான கஷ்டங்கள் நேருமென்பது அவ்வூராரின் முழுநம்பிக்கை. ஆகையால் ஒரு 'டாலுப்போ' இறந்துவிட்டாலும் கலியாணம் செய்து கொண்டாலும் வேறொரு 'டாலுப்போ' வை உடனே நியமித்துவிடுவர்.

இந்தத் தீவுகளிலின்றும் நமக்கு முத்து, கொப்பரை முதலியவை கிடைக்கின்றன. இத்தீவுகளுக்கு ஐரோப்பியராவது வேறு தேசத்தினராவது சென்று குடியேறவதில்லை.

இந்தியாவின் பொருள் நிலை

புதிய வியவசாய முறைகள்

ஜே. எஸ். பொன்னையா நாடார், எம். ஏ.

முந்தின முன்று அங்கங்களிலும் முறையே (1) வியவசாயிகளின் புலங்களின் அளவு சிந்தாயிருப்பதனாலும், அவைசிதறித் துண்டுதுண்டுக்குகளாகக் கிடப்பதனாலும்; (2) அன்னவர் ஆடுமாடுகளின் தொகைதான் அதிகமேயொழிய அவை பெரிதும் பயனற்ற நிலைமையிலிருப்பதனாலும்; (3) அளவுக்கு மிஞ்சிய கடனிழவுக்குட் கிடந்து ஏழைக்குடிகள் உழல்வதனாலும் நமதுதேசத்தின் வியவசாயம் பின்னடைந்த நிலையிலேயே இருக்கின்றதெனக் கூறினோம். அந்நிலையில் புதிய முறைகளைக் கையாளச்சொல்வது முடவளைக் கொம்புத்தேனை எடுக்கச் சொல்வதை ஒக்கும் என்பர் ஒரு சாரார். வேறொரு சாரார், பண்டைக்காலந்தொடங்கி அதுபவ முதிர்ச்சியாற் பற்பல வியவசாயமுறைகளையும் (தற்காலச் சாஸ்திர முறைகளைக் கற்றவர்களைவிடக்) கைதேர்ந்த வண்ணம் நம் குடிமக்கள் நடத்திவருவதால் மேனாட்டார் முறைகளைப் பின்பற்றாதல் அவசியமன்றென்றும் கூறவர். புதியமுறைகளினால் மட்டுமே நம் வியவசாயம் முன்னேற்றமடையாது; ஆயினும் அவற்றிற் பல அவசியம் கையாள வேண்டுமெனவாகவும் பயன்தரத் தக்கனவாகவுமிருக்கின்றன. அதற்குக் காரணங்கள் பலவுள்.

ஆங்கில அரசாட்சி நிலையாக நிறுவப்படுமுன் நமதுதேசத்தின் ஜனத்தொகை குறைவாகவும், வியவசாயிகள் சிலராகவும், போதிய அளவில் நிலம்படைத்தவராகவும், கடன்பாரமில்லாதவர்களாகவும், சுயேச்சையானவாழ்வும் மனஅமைதியும் பெற்றிருந்தவராகவும் இருந்தனர். ஒவ்வொரு கிராமமும் (போக்குவரவுச்சாதனங்கள் தற்காலத்தைப் போலில்லாமையால்) தனக்குரிய எல்லாப்பொருள்களையும் தானே விளைவித்துக்கொண்டு வந்தது. வியவசாயப்பொருள்களில் பெருமிதமான வியாபாரம் இருந்ததில்லை. ஆனால் சென்ற நூறுவருடங்களுக்குட் பொருளாதார நிலைமையில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களினால் ஜனப்பெருக்கு மேலிட்டது; வியவசாயப்பொருள்கள் மேனாடுகளுக்குச்சென்றன; மேனாட்டாரின் செய்பொருள்கள் பல நம் நாட்டில் இறக்குமதியாக்கப்பட்டன.

இத்தகைய காரணங்களினால் (1) ஜனங்களின் போஷணைக்குரிய உணவுப்பொருள்களை மிகுதியான அளவில் விளைவிக்கவேண்டி

யிருக்கிறது. ஆனால் நாம் முன்பு கூறியபடி பண்படத்தக்க நூற்றுக்கு 35 பாகத்தில் 33 பாகம் வரையுள் சாகுபடியாகிவருவதால் இனி நிலத்தின் அளவை அதிகப்படுத்த இயலாது; அதிலிருந்து வரும் விளைவையே அதிகப் படுத்தவேண்டும். ஜனப்பெருக்கு அதிகமாக அதிகமாக அதிக அளவு நிலத்தில் வேளாண்மை செய்வதை “அகன்ற வேளாண்மை” (*Extensive cultivation*) யெனவும் அதேயளவு நிலத்தில் மிகுதியான விளைவை உண்டெய்ந்து வதை ஆழ்ந்த அல்லது “மிகுதிவிளைவு வேளாண்மை” (*Intensive cultivation*) எனவும் கூறவர். இதில் பற்பல அம்சங்களுண்டு; அவையொவ்வொன்றுங் கீழே விரித்துரைக்கப்படும். (2) இப்பொழுது நாம் வெளிகாடுகளுக்கு எற்றாமதிசெய்யும் வியவசாயப் பொருள்களிற்பெரும்பாலன, —பருத்தி, சணல் என்னெய் வித்துக்கள்—செய்பொருள்களாக ஆக்கப்படுகின்றன. ஆதலின் அவை உயர்ந்த ரக முள்ளனவாக இருத்தல்வேண்டும். ஏனெனில், அப்படிப்பட்ட பொருள்களையே அவர்கள் வாங்குகின்றனர்; உயர்ந்த விலையுங் கொடுக்கின்றனர். உதாரணமாக இந்தியப் பருத்தியின் நிறமும் இழையும் (*Colour and staple*) குறைவாக இருப்பது பற்றி இங்கிலாந்தில் அது விரும்பப்படுவதில்லை. எண்ணெய்வித்துக்களிலும் கோதுமையிலும் பிறவற்றிலும் இவ்வாறு கவனிக்கப்படுவதனால் இதர தேசங்களின் போட்டியை முறித்து நமது பொருள்களை நாம் விற்கவேண்டுமாயின் அவற்றின் ரகத்தை (*Quality*) உயர்த்தவேண்டும். இதற்குச் சாஸ்திரபூர்வமான முறைகள், புதிய வித்துக்கள் முதலியனவற்றை உபயோகித்தல் அவசியமாகின்றது. (3) கடைசியாகத் தற்காலத்தின் வியவசாயத்தில் புதிய புதிய இயந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. தண்ணீர் இறைத்தல், உழுதல், போரடித்தல் முதலான வேலைகளுக்கும் கரும்புச் சர்க்கரைசெய்தல், மா அரைத்தல் முதலான தொழில்களுக்கும் இயந்திரங்கள் மிகவும் உபயோகமானவை. அவை மிகுந்த லாபத்தையுந் தருகின்றன. ஆதலின் இயந்திரங்களை உபயோகித்தலானது புதியமுறை வியவசாயத்தில் ஒன்று.

நமது தேச வியவசாயிகள் மேற்காட்டிய மூன்று விஷயங்களிலும் கையாளத்தக்கனவற்றையெல்லாம் அதுஷ்டிக்கவேண்டியது அத்யாவசியம். ஆழ்ந்த வேளாண்மையைப்பற்றி நமது முன்னோர் பல பழமொழிகளை அமைத்திருக்கின்றனர். “அகல உழுவதிலும் ஆழு உழுவது நன்று” எனவும், “ஏரினும் நன்றும் எருவிடுதல்” எனவும் ஆன்றோர் கூறியுள்ளனர். நன்றாகப் பொறுக்கியெடுத்துப் பரிகரிக்கப்பட்ட விதைகளையே உபயோகித்தல் வேண்டும். பருத்தி,

கோதுமை, கரும்பு, செல் முதலியவற்றிற்கு ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் வியவசாய இலாகாக்கள் சிறத்தவித்துக்களை உற்பத்திசெய்து அவற்றை எளிதில் பாப்ப நன்முயற்சி செய்துவருகின்றன. ஜனங்களின் அறிவின்மையும் மடமையுமே அம்முறைகள் விரைவிற்பாவாதிருப்பதற்குக் காரணம். நீர்பாய்ச்சும் முறைகளிலும், பசுந்தான் உரமிடுவதிலும், ஒற்றை காற்றாக நடுவதிலும், பயிர்வகைகளுக்கேற்படும் பூச்சிகளையும் கோய்களையும் அழிப்பதற்குச் சர்க்கார் கண்டுபிடித்துள்ள முறைகளிலும் கமது குடியானவர்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டியவை பலவுள். மேலும் செல்முதலான உணவுப் பயிர்களையே மேலும் மேலும் பயிரிட்டுவருகிற நதிநீரங்களிலுள்ள வயல்களில் கரும்பு, வாழை, பழவகைகள், கிழங்கு வகைகள் முதலான புதிய பயிர்வகைகளைச் செய்தல் நலம். அதற்கு நீர்பாய்ச்சல் வசதிக்காகக் கிணறுகள் அமைத்துக்கொள்ளலும் வேண்டும்.

இனி இயந்திரங்களை உபயோகிப்பதைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்: இயந்திரங்களை உபயோகிப்பதே இலாபமும் உசிதமும் எனக் கூறுவர் ஒரு சிலர். ஒருசிலர் அவை இந்நாட்டிற்கு அவசியமில்லையென்பர். இருக்கிற மனிதர்களுக்கு வேலையுண்டுபண்ணிக் கொடுப்பதே கிராமவாழ்க்கையில் மிகவும் தேவையாயிருக்கிறதே பொழிய மனிதர்களின் வேலையை நீக்கி இயந்திரங்களைப் பெருக்குதல் தேசத்தின் வறுமையை விளைவிக்கு மென்பர் வேறு சிலர். இரண்டிலும் உண்மை அடங்கி இருக்கிறது; வியவசாயிகளின் புலங்கள் சிறியன வாகவும் துண்டு துணுக்குகளாகச் சிதறியுங் கிடப்பதால் பெரிய இயந்திரங்களை உபயோகிப்பது அவசியமாகவும் கூடாததாகவுமிருக்கும். ஆயினும் தன்னார் இறைத்தல், உழுதல், போரடித்தல் முதலிய பலவேலைகளுக்கும், கரும்புச் சர்க்கரை செய்தல் முதலிய குடிசைத்தொழில்களுக்கும் கூட்டுறவு முறையில் இயந்திரங்களைப் பெரிதும் பயன்படச்செய்யலாம். மேலும் வியவசாயச் செலவுகளும் கருங்கும். பெருங்காடுகளாக அல்லது காடுமுரடாகவுள்ள நிலங்களைப் பண்படுத்தவும், பெரிய மிராசுதாரர்களின் நிலங்களைச் சாகுபடி செய்யவும் இயந்திரங்கள் பயன்படும். எனவே இயந்திரங்களை உபயோகிப்பது அவசியமென்றும் சாத்தியமானதென்றும் அறிகின்றோம்.

ஆனால் கமது தேச வியவசாயிகள் புதிதமுறைகளைக் கையாளுவதற்கும் இயந்திரங்களை உபயோகிப்பதற்கும் பல இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. கடன்பட்டுள்ள சிறு குடியானவர்கள் பெருங் தொகை போட்டு எங்ஙனம் இயந்திரங்களை வாங்கமுடியும்? அவைகளை உபயோகிப்பதற்குப் போதிய அறிவு கிடையாது. பழுதுகேரிட்டால்

எளிதில் செப்பவிடவும் அறியார். இங்ஙனமான உள்ள இடர்ப்பாடுகள் பல. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அன்னவரது பிற்போக்கான எண்ணமும் துணியின்மையுமே பெரிய இடர்ப்பாடுகள். இருப்புக் கலப்பையை அவர்கள் மாடு இழுக்காதென்பர். அம்மாடுகளையே இழுக்கச் செய்து காட்டினாலும் கம்பார்கள். கல்லிதையை வாங்கி உபயோகிக்கச் சொன்னால் விலை அதிகமென்பர்; அதிகப் பலனை அளிக்குமாதலால் அதுவே மட்டமான விதையைக்காட்டினால் விலைகுறைந்தது என்று எடுத்துக்காட்டினாலும் அது அவர்கள் மனதில் பதியாது. வியவசாய இலாக்காவின் புதியமுறைகளைக் கையாளச் சொன்னால் அவை ஏழைக்குடிசைக்காகாவென்பர்; அரை ஏக்கரில் கோடி ரூபாய் லாபம் வந்து விடுமோ வென்று விடம் பேசுவார்கள். அம்முறைகளைப் பின்பற்றினாலும், மழைக்குறைவினால் அல்லது பிறகாரணங்களினால் விளைவு குன்றிவிட்டால், கொண்டிக்குதிரைக்குச் சிறுக்கினது சாக்காத்தப்போல அம்முறைகளின்மேற் குறைகூறிப் பிறரையும் அவற்றைப் பின்பற்ற விடார்கள். இவ்வாறு பல வழிகளிலும் பிற்போக்கான எண்ணமுள்ள வியவசாயிகளின் மனோநிலையை மாற்றினாலொழியப் பெரும்பயன் விளைவாதென்பது திண்ணம். நாம் இவ்வங்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய பல புதியமுறைகளைக் கையாண்டால் வியவசாயம் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்தோங்கும்.

ரேடியோ டைப்ரைடிங்

ஓர் இடத்தில் டைப் அடிக்கும் யந்திரத்தை வைத்துக் கொண்டு டைப் அடித்தால் அது பல இடங்களில் உள்ள யந்திரங்கள் மூலம் பல பிரதிகளை உண்டாக்குகிறதென்றால் அது பெரிய ஆச்சரியமல்லவா? ஒரு கம்பெனியின் தலைமையிலயத்தில் ஓர் அறிக்கையையோ கணக்குப் பட்டியலையோ தயார் செய்து அந்தக் கம்பெனியின் கிளைஸ்தாபனங்களுக்கும் மற்றக் கம்பெனிக்காரர்களுக்கும் அனுப்பவேண்டுமென்று வைத்துக் கொள்வோம். இப்போது, தலைமை நிலயத்தில் ஒருவர் அந்தவிஷயத்தை டைப் யந்திரத்தில் அடித்து வேண்டிய இடங்களில் உள்ள டைப் யந்திரங்களில் டைப் அடிக்கச் செய்தல் ரேடியோவால் முடிகிறது. நியூயார்க்கில் ரேடியோவுடன் பிணைத்த ஒரு டைப் யந்திரம் அந்த ரேடியோவுடன் பிணைக்கப்பட்ட மற்ற யந்திரங்களிலும் அந்த விஷயத்தின் பிரதிகளை உண்டாக்குகின்றதாம்.

நமது ஆகாரம்

கே. ஆர். கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐயர்

நமது உடம்பைச் சரியான ஸ்திதியில் வைத்துக்கொள்ளவும், நமக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்யவும் நாம் தினமும் ஆகாரத்தை உண்ணுகிறோமென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். வியாதியினாலோ வேறு எந்தக் காரணத்தினாலோ சிலதினங்கள் வேண்டிய அளவு ஆகாரம் சாப்பிடாவிட்டால் உடம்பு மெலிந்து பலஹீனமாகி நடக்கக்கூடச் சக்தி அற்றவர்களாகிறோம். முட்டையிலிருக்கும் கடுகுபோன்ற கரு, முட்டையில் சேர்த்துவைக்கப்பட்டிருக்கிற ஆகாரத்தையுண்டே சிலதினங்களில் பெரியகுஞ்சாக வளர்ந்து வருகிறது. சிறகுட்டிகள், குழந்தைகள் தாயின் பாலைமாத்திரம் உண்டு வளர்ந்து பெரியவாவதையும் பார்க்கிறோம். ஆகையால் முட்டையிலும், பாலிலும் நமது தேக வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஆகாரப்பொருள்களெல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றனவென்று தெரிகிறது. இவை இரண்டிலுமுள்ள ஆகாரப்பொருள்களை யெல்லாம் ரஸாயன முறைகளால் பிரித்துப்பார்த்ததில் நமது தேகவளர்ச்சிக்கு மாப் பொருளும், தசைப்பொருளும், கொழுப்புப்பொருளும், சில உலோகப்பொருள்களும், விட்டமின் என்ற ஜீவசத்துப் பொருளும் அவசியமென்று சாஸ்திர நியுணர்வர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள்.

தேகம் சிறிதளவு வளர்ந்த பிற்பாடு முட்டையைமாத்திரமோ பால் மாத்திரமோ நமக்குவேண்டிய அளவு உட்கொள்வது கஷ்டமாயிருக்கிறது. நமது ஆகாரப்பொருள்களில் இவைகளைத்தவிர வேறு ஒன்றிலும் இந்த ஆகாரப்பொருள்கள் வேண்டிய அளவில் ஒன்றுசேர்த்து காணப்படவில்லை. கெல், சோளம், கேழ்வரகு, கோதுமை முதலியவை அநேகமாக மாப் பொருள் அமைந்தவைகளாக இருக்கின்றன. கடலை, துவரை, பயறு, காராமணி, மாமிசம் போன்றன முழுதும் தசைப்பொருளால் ஆகியிருக்கின்றன. கெய், வெண்ணெய், எண்ணெய் முதலியன முழுவதும் கொழுப்புப்

பொருளாலானவை. ஆகையால் நமது தேகத்திற்கு இவைகளை வேண்டிய அளவு உட்கொள்ளவேண்டுமானால், நமது ஆகாரத்தில் இவை யெல்லாம் கலந்திருக்கவேண்டும். இந்த அளவுகளைத் தெரிந்து கொண்டு நாம் சாப்பிட்டுவந்தால் நமது தேகத்தைச் செளக்கியமாயும் பலமாயும் நாம் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

இது ஒரு பிரமாதமான விஷயமில்லை. சாதாரணமாகத் தென் இந்தியர்கள் சாப்பிடும் ஆகாரத்தில் சில மாறுதல்களைச் செய்து சாப்பிட்டால் ஆகாரத்தின் முழுப்பலனையும் அடைந்து செளக்கியமாகவும் பலமாகவும் இருக்கலாம்.

நமது ஆகாரத்தில் மாப்பொருளாகிய அரிசியும், தசைவளர்க்கும் பருப்பும் தயிரும், கொழுப்புப்பதார்த்தமாகிய நெய்யும், உலோகப் பொருள்களும் விட்டமின்களும் இருக்கும் காய் கறிகளும் இருந்தால் போதுமானது. பாலியலயதில் தசையை வளர்க்கும் பருப்பும் தயிரும் அதிகம் வேண்டும். 45 வயதுக்கு மேல் இவைகளின் அளவைக் குறைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதனால்தான் சிறுபிள்ளைகள் சாம்பாருக்கும், கிழவர்கள் வற்றல் குழம்புக்கும் ஆசைப்படுகிறார்கள்.

ஆகாரப்பொருள்களைப் பக்குவம் செய்யும்போதும் சில விஷயங்களைக் கவனிக்காவிட்டால் அவைகளிலிருந்து நாம் முழுப் பலனையும் அடையாமல் போகிறோம். இயந்திரக்கருவிகளில் அரைக்கும் அரிசியில் மேற்பக்கத்திலிருக்கும் சத்துப்பொருள்களெல்லாம் போய்விடுகின்றன. ஆகையால் கையால் குத்தின அரிசியே முழுப் பலனையும் நமக்குக் கொடுக்கும். சமைக்கும்போதும் அரிசியை நன்றாகக் களைந்துவிட்டால் மேற்பக்கத்திலிருக்கும் சத்துப் பொருள்களெல்லாம் போய்விடும். அதுவுமல்லாமல் அன்னத்திலிருந்து கஞ்சியை வடித்துவிட்டால் அரிசியின் உட்பக்கத்திலிருக்கும் சத்துப்பொருள்களும் கரைந்து வெளிப்போய்விடுகின்றன. அன்னத்தில் சத்து எல்லாம் போய்ச் சக்கைமாத்திரம்தான் எஞ்சிநிற்கும். ஆகையால் நாம் கையால் குத்தின அரிசியை அதிகமாய்க் களையாமலும், கஞ்சியை வடிக்காமலும் சமைக்கவேண்டும். சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பதும் இதுதான். கோவிலிலும், சாஸ்திரிகள் வீட்டிலும் கஞ்சியை வடிப்பதில்லை; அவிஸ் வைத்துத்தான் உபயோகிக்கிறார்கள். காய்கறிகளை அதிகமாய் நீரில் வேகவைத்து அந்த நீரைக் கீழே கொட்டிவிட்டால் பலனைத்தரக்கூடிய சத்தெல்லாம் கீழேபோய்விடும். ஆகையால் கறிகளை வேகவிட்ட நீரைக் கீழே கொட்டிவிடாமல் உபயோகிக்கும்படியாய்ச் சமைக்கவேண்டும். கறிகளையெல்லாம் அவை கலந்தநீரையும் உபயோகிக்கும்படியாய்க்

கூட்டாய்ச் செய்து சாப்பிடுவது நல்லது. காய்கறிகளை நறுக்கும் போதும் அதிகமாய்த் தோலைச் சிவக்கடாது. தோலுக்கும் காய்க்கும் நடுவில்தான் நமக்கு வேண்டிய முக்கியமான விட்டமின்களும், சத்தும் இருக்கின்றன. அநேகமாய் எல்லாக்கறிகளையும் தோலுடனே உபயோகிக்கவேண்டும்; அல்லது தோலை மெற்புறத்தை மாத்திரம் சீவி எறிய வேண்டும். பருப்பைவேகவைக்கும் பாத்திரம் பெரிதாயிருக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் நீர் கொதிக்கும்போது சத்துக் கரைந்திருக்கும் நீர் பொங்கி வெளிப்போய்விடும். பருப்புப்பாத்திரம் சிறிதாயிருந்தால் சத்தெல்லாம் வெளிப்போய்ச் சக்கைமாத்திரம் தான் நமக்குப் பாக்கிநிற்கும். பச்சையாயிருக்கும் கிரை முதலிய காய்கறிகளை அதிகமாய் உபயோகிக்கவேண்டும். அவைகளில்தான் ஜீவசத்துள்ள விட்டமின்களும், லோகப்பொருள்களும் அதிகம். கிரையை அதிகமாய் உபயோகப்படுத்தினால் இரத்தத்தைச் சுத்தமாகவும் உடம்பை வியாதியில்லாமலும் வைத்துக் கொள்ளலாம். குறிவேப்பிலையும், பச்சைக் கொத்துமல்லியும் வாசனைக்காகமாத்திரம் உபயோகிப்பதில்லை; அவைகளில் விட்டமின்களும் இருக்கின்றன; ஆகையால் அவைகளை வெளியில் எடுத்து எறிந்து விடாமல் கடித்துத் தின்னவேண்டும்.

ஆகாரம் ஜீர்ணம் ஆகிறதற்குச் சுமார் 4 மணி நேரமாகிலும் வேண்டியிருப்பதாலும் இரைப்பைக்கு ஒருமணி ஒப்பாகிலும் வேண்டியிருப்பதாலும் ஓர் ஆகாரத்திற்கும் மறு ஆகாரத்திற்கும் நடுவில் 5 மணிகேரமாகிலும் இருக்கவேண்டும். அடிக்கடி எதையும் தின்னக் கூடாது.

இந்தமாதிரிச் சமைத்த ஆகாரத்தை, நமக்குவேண்டிய அளவு பசித்தபோது மாத்திரம் சாப்பிட்டு வந்தால் உடம்பை வியாதி வராமல் பலமாய் நாம்வைத்துக் கொள்ளலாம்.

பழத்தோல்

பழக்குட்கள், பழத்தோல்கள் முதலியவற்றை நாம் எறிந்துவிடுவதைத் தவிர கெடுவதும் செய்வதற்கில்லை. நம் நாட்டு வைத்தியர்கள் பழத்தோல்களை நல்ல முறையில் உபயோகப்படுத்துகின்றனர். ஸ்கானம் செய்கையில் தேகத்தில் தேய்த்தக் கொள்ளுவதற்குச் செய்யப்படும் உயர்தரமான வாசனைத்தூளில் கிச்சிலித் தோல், நாரத்தத்தோல், எலுமிச்சைத் தோல் முதலியவைகள் சேருகின்றன. பழக் குடல்களை எடுத்து அவற்றைப் பதப்படுத்திப் பழங்களின் “ஜெல்லி” செய்தலுக்கும் வழியை மேனூட்டார் அறிந்திருக்கின்றனர்.

ஸங்கீதத்தின் தத்துவம்

ஸர் ஸி. வி. ராமன்

இவ்வுலகிலே நம்மைப் பெரிதும் திகைக்கச் செய்யும் விஷயங்

ஸர் ஸி. வி. ராமன்

கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இவற்றில் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியவைகளில் சங்கீதத்தின் வசியசக்தியும் ஒன்று. முதலில் என் மனத்தைக் கவர்ந்தது ஒலி தூலென்று சிலர் எண்ணுகின்றனர். அது சரியன்று; ஒலி ஒளி என்ற இரண்டைப்பற்றிய சாஸ்திரங்களிலும் எனக்குச் கவர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது. உலகவாழ்க்கை பொதுவாக ருசியற்றதாயினும் இயற்கையன்ணையால் நமக்குச் சில ரஸங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. நிறமும் கானமுமே இவற்றில் முக்கியமானவை. நிறத்தின் சக்தி

பைப்பற்றி நான் வேறொன்றும் கூறவேண்டியதில்லை. (பல நிறமான ஆடைகளும், ஆபரணங்களும் புஷ்பங்களும் அணிந்த பெண்கள் வீற்றிருக்கும்) அப் பக்கமாகத் திரும்பினால் நீங்கள் மானிட வாழ்க்கையில் நிறத்திற்கு எவ்வளவு வசியமுண்டென்று அறிவீர்கள்.

நிறமும் கானமும்

உயிருள்ள வஸ்துக்கள் நிறத்தின்மூலம் தம் செழிப்பை வெளியிட்டிருக்கின்றன வென்பதை இயற்கையின் தன்மையைக் கவனிக்கும் மானவன் அறிவான். மலர்களிலும், மரங்களிலும், வண்ணத்திப்பூச்சிகளிலும், காந்திமிக்க நீல நிறத்தோடு கூடிய பறவைகளிலும், மங்கல் நிறங்கொண்ட மனிதனுட்பட்ட பிராணிகளிலும் நிறத்தின் செழிப்பைப் பார்க்கலாம். இயற்கையன்ணையானவள் யாதானுமொரு பெரிய காரியத்தை முடிக்கக் கருதும்பொழுதுதான் அவள் தன்னுடைய நிறசோபையை முற்றிலும் வெளிக்காட்டுகிறாள். உயிர்

1925-ஆம் வருஷம் டிசம்பரில் கூடிய சங்கீத மகாநாட்டில் ஸர் வி. வி. ராமன் அவர்கள், செய்த பிரசங்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பு இது; மொழிபெயர்த்தவர்: முத்து ஐயங்கார். பி. ஏ., (ஆனா்ஸ்).

வாழ்க்கையின் எற்றத்தாழ்ச்சி மாறுபாடுகளைக் காட்டுவதற்குக் கானத் தையும் தன்னுடைய வழிகளில் ஒன்றாகவே கொண்டிருக்கிறான்.

பங்களுரில் ஆயிரக்கணக்கான பறவைகள் வாழ்க்கைக்கு தூகலத்தால் பாடும் தொனிகளைக் கேட்டுக்கொண்டே நான் பிரதி தினமும் படுக்கையைவிட்டு எழுக்கிறேன். சூரியோதயத்தில் பறவைகள் களித்து ஆரவாரித்துச் சூரியனை வரவேற்கின்றன. அவை பாடும் உல்லாசப் பாட்டானது தூங்கும் விஞ்ஞான சாஸ்திரியைத் துயிலெழுப்புகின்றது. அப்பாட்டோ தானாகவே வெளிப்படுகின்றது.

கலைகளில் ஒழுங்கு

பறவைகள் தாம் பாடுவதை நிறுத்த இயலாது; அதேபோல மானிடராகிய நாமும் கானத்தின் உற்சாகவேகத்தைத் தடுக்க முடியாது; அதை நம் வாழ்விலின்றும் பிரிக்க வொண்ணாது. ஆனால் அவைகளுக்கும் நமக்கும் ஒரு முக்கியமான பேதமுண்டு. மனவெழுச்சிகளை எல்லாம் ஒழுங்கற்ற நிலையிலே வரவிடாமல் முறைப்படுத்தி வெளியிடுவதே உயர்ந்த ஆனந்தத்தைத் தரத்தக்க கலைகளின் வழி. இதுவும் வாழ்க்கையின் முக்கியமான விதியொன்று என்று நினைக்கிறேன். ஐந்தாறுவாணங்களைத் தாறுமாறாக ஒரு துணியில் தடவினால் அது ஓர் ஒவியமாகாது. அப்படிச் செய்வதற்கு ஓர் ஒவியக் கலைதான் என்று கருதும் ஒரு சாரார் இருக்கின்றனராம். ஆனால் நம்மில் பெரும்பாலோர் கலைகளில் ஒழுங்கு வேண்டுமென்றே நினைக்கிறோம். ஓர் உயர்ந்த கலைச் சிருஷ்டியை அமைப்பதற்கு முறைப்பாட்டுடன் கூடிய கற்பனாசக்தியின் முயற்சிவேண்டும்; மேதாவினாஸத்தின் (*Genius*) முயற்சி வேண்டுமென்றுகூடச் சொல்லலாம். கானமும் அத்தகைய உயர் கலையே. உரத்தசூரலில் முறையற்ற பல தொனிகளை எழுப்பி நமது மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டால் அது பாட்டாகாது. அது நாம் பலமுறை கேள்விப்பட்டிருக்கும் கூப்பாடே. ஒரு கலையின் உருவத்தில் ஒழுங்கோடு வெளியிட முயல்வதே கானமாகும். ஆனந்தம், கற்பனை, முறை, மேதாவினாஸம் என்ற இவைகள் பொருந்தியதே கலை.

விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளும் கானமும்

விஞ்ஞானசாஸ்திரி என்ற தன்மையில் ஒன்றைச் சொல்லி விடுகிறேன். மானிடராகிய நம்மை வசியப்படுத்தும் சக்தி கானத்திலே எவ்வாறு அமைந்திருக்கிறது என்பதைப் பற்றி விஞ்ஞான சாஸ்திரம் ஒன்றுமே விளக்கவில்லை; நமது உயிர் நிலைக்குள் புகுந்து கானம் எவ்வாறு நம்மைப் புனுகாங்கிடும் அடையச்செய்

கின்றதென்று சாஸ்திரத்தால் கூறமுடியவில்லை. வாழ்க்கையின் மர்மங்களில் இதுவும் ஒன்று. ஆனால் இம்மர்மத்தின் சில அம்சங்களைச் சாஸ்திரம் விளக்க முயல்கின்றது. பல புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானசாஸ்திரிகளின் மனத்தைத் தவிர்த்து ஆராய்ச்சியில் ஊக்கியவை நிறமும் ஒலியுமென்பது கவனிக்கத்தக்க விஷயம். சாஸ்திரமும் ஆராய்ச்சியும் கேவலம் ஒருவனுடைய புத்தியினின்றே உதித்தன வென்று கொள்வது தவறு. கலைஞன், விஞ்ஞானி என்னும் இரு வர்களுடைய மனத்தைத் தூண்டும் நிகழ்ச்சிகளை வேறு வேறாகப் பாகுபடுத்திப் பிரித்துக்கூற இயலாது. நிறத்திலும் கானத்திலும் விஞ்ஞானசாஸ்திரி வைத்த பிரேமையே பல முக்கியமான சாஸ்திரப் பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமாயிருந்திருக்கிறது.

ஹெர்மென் வான் ஹெல்ம்ஹோல்ஷ் (*Hermann Von*

Helmholtz) என்பவரைப்பற்றி உங்களில் பலர் கேள்வியுற்றிருக்கலாம். அவர் சென்ற நூற்றாண்டி லிருந்த ஒரு பெரிய அறிஞர். 'பார்வையின் தத்துவம்', 'ஒலியின் உணர்ச்சி' என்ற இரு பெரும் நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவைகள் பிரமான நூல்களாகவும் அச்சிறந்த அறிஞரின் புகழுக்கு அறி குறிகளாகவும் இன்றளவும் விளங்கிக்

கொண்டிருக்கின்றன. கானத்தின்

பொதுவான விதிகளை அறிந்து அவைகளை உடற்கூறு சாஸ்திரத் திற்குப் பொருந்தும்படி விளக்க அவர் முயன்றிருக்கிறார். ஹெல்ம்-

ஹோல்ஷ், ரேலி பிரபு முதலியோருக் குப் பிறகு சிறிதுகாலம் ஒலிசாஸ்திரம் வளர்ச்சியுறவில்லை. பௌதிக சாஸ்திரத்தின் மூல தத்துவங்களான எலக்டிரான் (*Electron*), பரமானு (*Atom*), அணு (*Molecule*) என்பவற்றின் ஆராய்ச்சி சற்று ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டது. 1921-இல் இவ்வாறே நானும் ஒலியை ஆராய்வதை விட்டுவிட்டு அதைத் காட்டிலும் முக்கியமெனத் தோன்றிய வேலையை

ரேலி பிரபு.

மேற்கொண்டேன். ஆனால் சென்ற பத்து வருடங்களாகக் கான ஆராய்ச்சியில் விஞ்ஞானிகள் மறுபடியும் பெரிதும் ஊக்கங்கொண்டு

விட்டனரென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். முரண்பாடுபோலத் தோன்றினும், யுத்தகாலத்தில் கோர்த ஓர் அவசியத்தாலேயே இவ்விஷயம் பிறந்தது. துப்பாக்கிச் சப்தத்தை ஆராய்ந்த பௌதிக சாஸ்திரிகளுக்கு ஓர் அவசியம் ஏற்பட்டது. இதிலிருந்து ஒலியாராய்ச்சி மறுபடியும் தொடங்கிற்று. மேலும் ரேடியோ (Radio), கம்பியில்லாத் தந்தி (Wireless) என்பவற்றில் பிறந்த புதுமோகம் அதிக ஆராய்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. நம் நாட்டில் இல்லாவிடினும், மற்ற நாடுகளில் ரேடியோ சங்கீதத்திற்கு ஜனங்கிடம் நல்ல செல்வாக்குண்டு; ஆகவே ஒலிசாஸ்திர ஆராய்ச்சி மேன்மேலும் விருத்தியடைந்திருக்கிறது. சிறந்த ஒலிக்குணங்கொண்ட சபாமண்டபங்களை அங்கே அமைக்கவேண்டியிருந்தது. அந்தக் கட்டடத் தொழிலில் உபயோகப்படுவதால் ஒலி சாஸ்திரத்திற்கு ஒரு முக்கியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பலர் திட்டினாலும் வெறுத்தாலும் கிராமபோன் செல்வாக்குடையதாகவே இருக்கிறது. ஸங்கீத சபைகளும், ஆசிரியர்களும் அருகே இல்லாமலிருப்பவர்க்குக் கானத்தின் பயனில் ஒரு சிறிதாவது இக்கருவி கொடுக்கிறது. என் கண்பர் டாக்டர் யூ. ராமராவுக்குக் கிராமபோன் ஸங்கீதத்தில் இன்னும் சிறிது அபிமானமிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் ஸ்வயமான ஸங்கீதத்திற்குக் கிராமபோன் ஸங்கீதம் எவ்விதத்திலும் ஈடாகாதென்பதை முழுமனதுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். சப்தசாஸ்திரத்தில் இப்பொழுது புதிய அக்கரை பிறந்திருக்கிறது. உடற்கூறுசாஸ்திரம், மனோபாவ சாஸ்திரம் முதலிய துறைகளின் வழியாகச் சப்த சாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்து அறிய இப்பொழுது தொடங்கியுள்ளனர்.

சேவிப்புலனின் அமைப்பு

இந்துக்களாகிற நாம் கடவுளை நாதப்பிரம்மம் என்று கூறுகிறோம். கானக்கலைக்கு ஒரு தெய்விகத் தன்மை அளிக்கிறோம். இதன் நியாயத்தை நான் ஆராயவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் கானத்திற்கு நம்மீதுள்ள அபார வசியசக்தி ஒரு பெரிய பிரச்சனையாயுள்ளது. வாயுவில் தோன்றும் அலைகள் நம்மை அடைந்து சேவிப்புலன் மூலமாக நரம்புகளைத் தூண்டுகின்றனவென்று கூறுகின்றோம். ஆனால் அத்தகைய தூண்டதல்கள் யாவும் நமக்கு இன்பவாயிருப்பதில்லை. இவ்விஷயம் மிகவும் துட்பமான அறிய ஒண்ணுத மர்மமாயிருக்கிறது. ஹெல்ம்ஹோல்ஷும் வேறுசிலரும் செவிக்கருவிக்கு மனக்கருவியைவிட அதிகச்சக்தியுள்ளதென்று கூறுகின்றனர். இரண்டு அல்லது மூன்று வர்ணங்களை ஒன்று சேர்த்தால் சிலரால் அச்சலவையிலுள்ள நிறங்கள் இன்னவென்று

தனித்தனியாகப் பிரித்தறிந்து கூறமுடியாது. ஆனால் ஒன்றாகச் சேர்க்கும் பல தொனிகளை வெவ்வேறாகப் பிரித்துத் தனித்தனியாக உணரக்கூடிய சக்தி செவிக்கு உண்டு. பழக்கமுள்ள ஒரு கான ரஸிகன் ஒரு தொனியைப் பன்னிரண்டு அல்லது அதற்கதிகமான உடனியைத் தொனிகளாகத் (*Harmonic Components*) தன் செவிப்புலனால் வகைசெய்து உணரக்கூடும். உட்செவியிலே ஒலியைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய பல நார்தன் இருக்கின்றன. மிகச் சிறிய பியானோ (*Piano*) வைப்போல அமைக்கப்பட்டிருப்பவை யென இவை தோன்றுகின்றன என்றகூறி மேற்கூறிய அதிசயத்தை ஒருவாறு பொதுவாக விளக்கலாம். இதனால் இவ்விஷயத்தை முற்றிலும் அறிந்து விட்டதாக நினைக்கக்கூடாது; இப்பொழுதுதான் அறியத் தொடங்கியுள்ளோம். இக்கருவியின் மேல் தொனி அலையானது விழுந்தபிறகு அங்கே அதற்கப்புறம் என்ன நடக்கிறது? இத்தூண்டெல் எவ்வாறு அனுப்பப்படுகின்றது? மத்திய நரம்புத்தொகுதிக்கு இது எவ்வாறு போய்ச் சேருகின்றது? ஆனந்த உணர்ச்சியை எவ்வாறு நாம் அடைகிறோம்? கேட்போராகிய நாம் எப்பொழுது எப்படி ஒலியைக் கவனிக்கத் தொடங்குகிறோம்? இத்தகைய பல கேள்விகள் இவ்விடத்தில் எழுகின்றன. சாதாரண உடற்கருவிகளின் துடிப்பிற்கும், கானத்தால் ஏற்படும் ஆழ்ந்த மனவெழுச்சிகளுக்கும் பெரிதும் வேறுபாடுள்ளது. தேகமும் மனமும் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சியை நாம் விளக்கவேண்டி யிருக்கிறது. சென்ற சில வருஷங்களாக அதிதூட்பமான ஹார்மோன் என்னும் ஜீவிய சக்திகளை (*Physiological Harmones*) ஆராயத் தொடங்கினர். இதற்காக ஒரு புதியவழியை உண்டாக்கி யுள்ளனர். செவிப்புலனின் தன்மையை முற்றிலும் அறியும்காலம் ஒருவேளை வெகுதூர மில்லாமலிருக்கலாம். ஆயினும் கானத்தால் தோன்றும் மன வெழுச்சி, தேகத்துடிப்பு, அனுபவம் முதலியவற்றின் காரணங்கள் முழுவதும் இந்நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் அறியப்படப் போவ தில்லை; அல்லது ஒருவேளை வரும் நூற்றாண்டுவரை அறியப் படாமல் இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

கானமும் மேதாவிலாஸமும்

விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் கானத்தின் மர்மங்களைச் சுக்குச் சுக் காகப் பிடித்து அறிந்துகொண்ட காலத்திலுங்கூட நாம் இப்பொழுது கானத்தை ரஸித்துவருவதைப்போல ரஸத்துடனே அனுபவித்துவருவோமென்று நம்புவோம். ஒரு பாமரனுக்குக் கானத்தால் ஏற்படும் ஆனந்தானுபமே முக்கியம். விஞ்ஞானிகள் வகை

செய்வதைப்பற்றி அவனுக்கு அக்கரையில்லை. ஹெல்ம் ஹோல்ஷ் தம் தூதின் முடிவில் இதை நன்கு விளக்கியுள்ளார். மிகப் பெரிய அறிஞரான அவர் தாம் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சியானது மிகவும் குறுகிய ஒரு விஷயத்தைத் தழுவியது என்பதை உணர்ந்திருந்தார். இவ்வாராய்ச்சிக்கு வழிகாட்டியவர்களில் அவரே முதன்மையானவர். இப்பெரிய பிரச்சினையின் ஒரு சிறிய அமிசத்தையே தாம் ஆராய்ந்திருப்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இப்பொழுது சொல்லப்போகும் விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது. உயர்ந்த கலைகளின் சிருஷ்டிகளெல்லாம் மேதாவிலாஸம் பெற்ற அறிவாளிகளால் ஆக்கப்பெற்றவையே. ஒரு கிராமபோன் யந்திரத்தின் கைப்பிடியைத் திருப்பினால் அதிலிருந்து ஒரு தியாகராஜர் குதிக்கமாட்டார்; அப்படி ஒரு தியாகராஜரை உற்பத்தி செய்யமுடியாது; அப்படிச்செய்யும் வல்லமை மனிதனுக்கு இன்று வரை இல்லை. மேதாவிலாஸமானது எத்துறையில் காணப்பட்ட போதிலும் அதற்குக் காரணங்கூற முடியாது. மேதாவிலாஸம் நிரம்பிய ஒருவன் எவ்விடத்தில் பிறப்பானென்றும் சொல்ல இயலாது. சிறந்த ஓவியத்தையோ சிற்பத்தையோ பார்க்கும் போதும், அல்லது உயர்ந்த கீர்த்தனத்தைக் கேட்கும்போதும் யாவருக்கும் கிடைக்கக்கூடிய சாமானியப் பொருள்களைக் கொண்டே உண்மையில் மதிப்புள்ள வேறு ஒன்றைச் சிருஷ்டிப்பது தெய்விகச் சக்தியுடையவன் ஒருவனற்றான் முடியுமென்பதை நன்றாக அறிந்து கொள்ளுகின்றோம். மேதாவிலாஸத்தின் சிருஷ்டியே கானம். முன்னதை விளக்கினால் பின்னதன் மர்மத்தை விளக்க முடியாது.

வாத்தியங்கள்

ஸ்கீத வித்துவானுக்கு அவ்வளவு முக்கியமல்லாத துறையில் பலவருஷங்களாக என் கவனம் சென்றிருந்தது. வாத்தியங்களின் ஆராய்ச்சியில் எனக்கு மிகவும் விருப்பம் உண்டு. பௌதிக சாஸ்திரப் பொருள்களைக் அகராதியில் (*Encyclopaedia of physics*) ஒரு கட்டுரை எழுதும் கௌரவத்தை அளிக்கப்பெற்றிருக்கிறேன். இந்திய வாத்தியங்களின் சாஸ்திரீகமான மேன்மைகளை அதில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறேன். இவ்வாறு சொல்ல முடிந்தது என் விசேஷபாக்கியமே. உதாரணமாக மிருதங்கத்தைக் கவனிப்போம். அதன் அமைப்பு அற்புதமானது. வீணை அல்லது புல்லாக்குழலில் ஒரு தொனி ஒலிக்கின்றது; அப்பொழுதே அதனோடு ஒத்தவரும் உடனிகைத் தொனிகளும் ஒலிக்கின்றன. ஆனால் வட்டமான தோலில் ஒவ்வாத உடனிகைத் தொனிகள்தாம் தோன்றுகின்றன. இவைகளை ஒத்திகைக்கும்

தொனிகளாக்குவது இயலாத காரியமென்றுதான் சொல்லத் தோன்றும். ஆனால் மிருதங்கத்தின் அற்புத அமைப்பானது இக்காரியத்தை முடிக்கின்றது; வீணை அல்லது சூழலைப்போலவே இதிலும், ஒத்துவரும் வரிசையான உடனிகைத்தொனிகள் தோன்றுகின்றன. இம் மூன்றும் உயர்ந்த வாத்தியங்களின் பகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வாத தொனிகளையே உண்டு பண்ணும் வட்டப்பரப்புடைய மிருதங்கத்தில் ஒத்திகைக்கும் தொனிகளை உண்டாக்கும்படி செய்ததுதான் விசேஷம்.

கலைஞனும் விஞ்ஞானியும்

பாடகனையும் விஞ்ஞானியையும் ஆராய்ந்தால் அவர்கள் இருவருக்கும் சில ஒற்றுமைகள் இருப்பது தெரியவரும். கலைஞர்க ளெல்லோரும் தம் கலைகளில் லயித்துவிடுகின்றனர். பாடகர்கள் விசேஷமாக லயிக்கின்றனர்; அதாவது அவர்கள் அனைவரும் பாவசமடைந்தவர்களாய் அதில் அழுந்திவிடுகின்றனர். கலைச் சிருஷ்டியில் தோன்றும் மகிழ்ச்சியை அனுபவித்து உணராத கலைஞன் கலைஞனாகான். ஒரு விஞ்ஞானசாஸ்திரியும் அத்தன்மையனே. மற்றவருக்கு அல்பமாகத் தோன்றும் ஒரு விஷயத்திற்கு கூட, அது தனக்கு முக்கியமாகத்தோன்றாமானால், அதில் எத்துனை காலத்தையும் உழைப்பையும் செலவிட்டாலும் அவனுக்கு அது பெரிதாகத் தோன்றாது. ஒருகலைஞனுக்கும் இந்தத் தன்மையும் உற் சாகமும் வேண்டும்.

செய்ய வேண்வேன

இந்தியாவில்—முக்கியமாகத் தென்னிந்தியாவில்—ஸங்கீதக்கலை யில் ஈடுபட்டிருந்தோருடைய பெருமை மெச்சத்தகுந்தது. ஸங்கீதத் தையும் அதில் வல்லோரையும் பலவருடங்களாக ஜன சமூகம் பெருமைப்படுத்தவில்லை. ஸங்கீத ரவிகர்களையும் வித்துவான்களையும் கூட ஏனையோர் மிகத்தாழ்த்தோராகவே கருதினர். அதனால் கௌரவமாக வாழவேண்டுமென்று விரும்பிய எவரும் அக்கலையில் உழைக்க முன்வரவில்லை. நல்லகாலமாக இப்பொழுது தென்னிந்தியாவில் சிறிது நன்னிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கானக்கலையில் சிறந்து விளங்கிய மகாவைத்தியநாதையர், சரபசாஸ்திரி முதலி யோரைப் போன்ற வித்துவான்களுடைய ஆர்வமும் முயற்சியுமே அநேகமாக இந்திலைமைக்குக் காரணமென்னலாம். வறுமையால் துன்புற்றிருந்தும் உண்மைப் பெருமக்களாகிய அவர்களுடைய முயற்சியால்தான் ஜனங்களுக்கு இக்கலையில் விருப்பமும் நன்மதிப் பும்தோன்றின. சென்னை ஸங்கீதசபை வேறொன்றும் செய்ய

வேண்டியதில்லை; பாடகர்களையும் பாட்டையும் முற்காலத்திற் போல் ஜனசமுதாயம் கௌரவிக்கும் நிலைமைக்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்வது ஒன்றே போதுமானது. மானிட வாழ்க்கையில் ஸங்கீதம் ஒரு ஜீவசக்தியென்பதை இந்தியர்கள் அறியவேண்டும்; அது வாழ்க்கையைச் சீர்படுத்தவல்லதென்றும், இருதயத்தில் அன்பைத் தளிக்கச் செய்யக்கூடியதென்றும், அத்தகைய அன்பே நமது வாழ்க்கையின் சலிப்பை மாற்றிக் கடவுளை அனுமதிச் செய்யுமென்றும் நாம் உணரவேண்டும். அன்றுதான் ஸங்கீதம் அதனுடைய தகுதிக்கேற்ற நன்விலையை அடையும். கானத்தை நாம் மதிக்க வேண்டும். பாடகர்களை மதித்து அவர்களை ஆதரிப்பது நம் கடனென உணரவேண்டும். இக்கலையை முறைப்படுத்துவதும், உபயோகமான கான நூல்களை வெளியிடுவதும், ஸங்கீதத்தைத் தக்கவழியில் போதிப்பதும், மற்றும் உரியன பல செய்வதுமான வழிகளில் இச்சபை வேலைசெய்துவருகின்றது. இச்சபையை ஆதரிப்பது நம் கடன். பிரதிவருடம் ஸங்கீத மகாநாட்டைக் கூட்டுவது சங்கத்தின் மேன்மையை ஜனங்கள் அறியச் செய்வதற் கான ஒருவழி. இச் சபை வெகுதூரம் இம்மாதிரி உழைத்துவரும் என்று நம்புகிறேன்.

பிறநாட்டுக் கலைகளை அறிதல்

இந்திய கானத்தைத் தவிர, ருஷிய இத்தாலிய ஐரோப்பிய ஸங்கீதங்களையும் அறிந்து அனுபவித்து இன்பம் அடையக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆயினும் கர்நாடக ஸங்கீதத்தினிடத்திலே எனக்குள்ள அன்பை இவைகளில் எதுவும் பெறவில்லை. எனினும் வேறபாடே வாழ்க்கையின் ரஸம். ஒவ்வொரு தேசத்தாரும் ஒவ்வொருவித நாகரிகத்தையும் அறிவையும் பெற்றள்ளனர் என்பதை நாம் உணரவேண்டும். மற்றவர்களுடைய நாகரிகத்தை நாம் மதியா விட்டால் அவர்களும் நம் நாகரிகத்தின் பெருமைகளை மதியார்கள். ஐரோப்பிய ஸங்கீதத்தின் குணங்களை நாம் அறிந்து மதியாவிடில், இந்தியஸங்கீதம் வெறும் அர்த்தமற்ற கூக்குரல் என்று அவர்கள் கூறும்பொழுது நாம் மனம் புழுங்குவதில் பயனில்லை. எத்துறை யிலும் அயலாருடைய நற்குணங்களைக் கொள்ளத் தயாராகவிருக்க வேண்டும்; உபயோகமற்றவைகளை நீக்கிவிடவேண்டும். விஞ்ஞான சாஸ்திரத் துறையில் அவர்களுடைய வழியை ஏற்றுக்கொள் எல் வேண்டும்; நீக்கிவிடலாகாது. நேர்மையான மனமும் அயலாருடைய நற்குணங்களை மதிக்கும் தன்மையும் நமக்கு வேண்டுமென்பது என் கருத்து.

பண்டைக்காலத்தில் நாம் பெருமை அடைந்திருந்தோம். இக்காலத்தில் வழங்கும் பல ஸங்கீதக் கருவிகள் கீழ்க்காணியேயே தோன்றின. ஆயினும் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இத்தாலியிலிருந்து வந்த பிடிஸியும் நம் வாத்தியங்களுடன் சேர்த்துக்கொள்ள நாம் தயங்கவில்லை. நமது பண்டைக்கால முறைகளே நமக்குப் போதுமென்றிருக்கலாகாது. பெரிய ஐரோப்பிய ஸங்கீதவித்துவான்கள் மிகவும் அருமையாகப் பிடிஸ் வாசிக்கிறார்கள். பிடிஸ்வாசிக்கும் முறைகளைக் கவனித்துப் பல நுணுக்கமான விஷயங்கள் இன்னும் நாம் அறியவேண்டியிருக்கின்றன. 'நமக்குத் தெரிந்ததே போதும்; அது இரண்டாம் தரத்தைச் சேர்ந்ததானாலும் பாதகமில்லை' என்றிருத்தல் தவறென்பது என் அபிப்பிராயம். பண்டைக்காலத்தில் நம் முன்னோர்கள் அறிந்திருப்பவைகளை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு மேலும் மேலும் புதியவிஷயங்களை அறிய முயலவேண்டும். மேன்மேலும் முன்னேற்றமடைவதே மானிட இயற்கையின் தத்துவம். காலத்தை அனுசரித்து முன்னேற்ற மடையாவிடில் முற்காலத்தில் நாம் பெற்றவை தங்காமல் ஒழிந்துவிடும்; நம்முடைய நாகரிகத்தையும் அதன் மேன்மையையும் காப்பாற்றிக்கொள்ள நமக்கு இயலாது. இதுவே இம்மகாநாட்டிற்கு நான் கூறவந்த செய்தி.

கங்கைநீரின் தூய்மை

ஒருதடவை காலரா (வாந்திபேதி), வயிற்றுளைச்சல் ஆகிய நோய்கள் அதிகமாக இருந்தபோது பல பிணங்கள் கங்கையில் எறியப்பட்டன. சாதாரணத் தண்ணீரில் அவ்வாறு போடப்பட்டால் எத்தனையோ விஷக்கிருமிகள் உற்பத்தியாகித் தண்ணீர் கெட்டழிந்து போகும். ஆனால் கங்காஜலத்தையாராய்ந்த பிரஞ்சு டாக்டர் டி. ஹெரில்லியால் என்பவர் பிணங்களின் இரண்டடி தூரத்தில் கூடக் கிருமிகளைக் காணவில்லை. ஆதலால் அவர் ஆச்சரியப்பட்டுக் காலரா, வயிற்றுளைச்சல் ஆகிய நோயுடையவர்களிடமிருந்து விஷக்கிருமிகளை எடுத்து வளர்த்து அவற்றின்மீது கங்காஜலத்தை விட்டுச் சூடேற்றிப் பார்த்தார். ஒரு நிமிஷத்தில் கிருமிகள் முழுதும் அழிந்து போயின. பின் இறந்த கிருமிகளுள்ள ஜலத்தை உயிருள்ள கிருமிகள் வசிக் கும் வேறொரு குழாயில் விட்டுப் பார்த்தார். அப்போதும் எல்லாக் கிருமிகளும் அழிந்து பட்டன. இங்ஙனம் பலமுறை விட்டுப் பார்த்துக் கங்காஜலம் கிருமி நாசகாரி யென்பதைக் கண்டுகொண்டார்.

பின்னர் நோய்வாய்ப்பட்டுக் கங்காஜலத்தையருந்தி நோய் நீங்கிய மனிதர்களின் கழிவுப்பொருட்களை எடுத்துத் தம் பரீட்சா முறையைச் சீர்திருத்திக்கொண்டார். டாக்டர் டி. ஹெரில்லி மேலும் கங்காஜலத்தைப் பரிசோதித்து ஆராய்ச்சி செய்து அது பல கிருமிகளைக் கொலை செய்து நோயை வாசியாக்கும் என்று கண்டிருக்கிறார். இதுகாறும் சுமார் 2000 விதமான கிருமிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் சுமார் 100 மாதிரியானவைதான் நோயை உற்பத்தி செய்யும். இவற்றில் பலவற்றைக் கங்காஜலத்தால் குணப்படுத்த முடியும்.

—டாக்டர் நெல்சன்.

செடிகளின் விநோதங்கள்

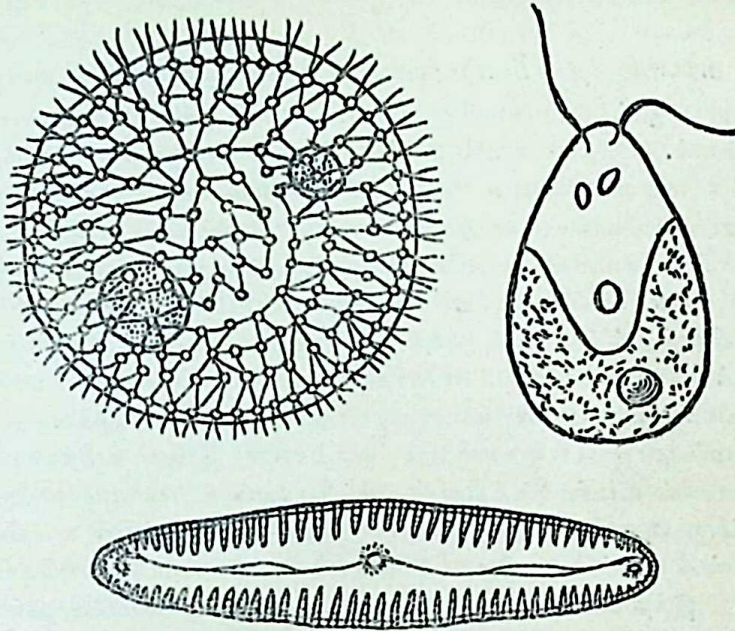
எம். எஸ். சபேசையர், எம். ஏ.

செடிகளில் பல விநோதங்களைக் காணலாம். தோட்டக்காரர்களின் செயற்கை முயற்சியால் பல புதுமையான பூக்களும் விதையில்லாத திராட்சை முதலிய பழங்களும் உண்டாவதை நாமறிவோம். இயற்கையிலேயே செடிகளில் பல புதுமைகள் தோன்றுகின்றன. நீரிலோ, தரையிலோ, பாறையிலோ, சுவரிலோ செடிகள் வளர்கின்றன. சில இடங்களிலே வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்கள் அமைந்திருக்கலாம். பாறைபோன்ற இடங்களிலும், பாலைவனங்களிலும் செடிகள் செவ்வையாய் வளரமாட்டா. இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்றபடி செடிகளில் புதுமையான வேறுபாடுகளைக் காணலாம். இவ்வித வேறுபாடுகளினாலேயே, பூமியில் பல இடங்களிலும் செடிகள் தோன்றி வளர்கின்றன. உருவத்தில் புதுமையைக் காணலாம்; சீதோஷ்ணஸ்திதிக்கேற்ப அங்கங்கள் மாறுபடும் புதுமையைப் பார்க்கலாம்; மேலும் உணவை அடையும்வகையும் புதுமையாயிருக்கலாம்; கடைசியாகச் சந்ததியுண்டுபண்ணும் வழியிலும் புதுமை தோன்றலாம்.

1. உருவத்தில் புதுமை

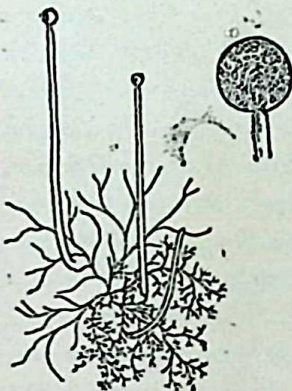
செடிகள் பெரியனவென்றும், தண்டு, வேர், இலை முதலிய அங்கங்களுடையனவென்றும் சாதாரணமாய் நாம் நினைக்கிறோம். செடிகளெல்லாம் பெரியனவென்றும் அங்கங்களுடையன வென்றும் கொள்வதற்கில்லை. அங்க வேறுபாடில்லாத செடிகள் பல உள. குளங்களில் வளரும் நீர்ப்பாசிகளைக் கவனிப்போம். நீர்ப்பாசிகள் (Algae) பலவகைப்படும். இவற்றள் சில மிக துட்பமானவை. கண்ணுக்குப் புலப்படா. பூதக்கண்ணுடியில் பார்த்தால் இவை சிறிய அணுவைப்போலத் தோன்றும்; சில உருண்டையாயும், சில நீளமாயும், சில தட்டையாயும் காணப்படும். இச் சிறிய அணுப்போன்ற உடலில் ஜீவாதாவஸ்து இருக்கிறது. தன்னுடைய பாதுகாப்புக்காகத் தன்னைச் சுற்றி ஓர் உறையை அல்லது சுவரை உடையது. அங்கங்களில்லாதனவாயினும் அணுப்போன்ற பாசிகள் உயர்தரச் செடிகளைப் போலவே, உணவை உட்கொண்டும், சுவாசித்தும், நகர்த்தும், சந்ததியை உண்டுபண்ணியும் தம் வாழ்நாளைக் கழிக்கின்றன. சில

பாசிகளில் உடலைச் சூழ்ந்த சுவரில் வெகுவிநோதமான அலங்காரக் கோடுகளைக் காணலாம். மேற்கூறிய அணுப்போன்ற பாசிகள்

நீரிப்பாசிகள்.

தனிமையாயோ அல்லது பல கூடி ஒரு குடும்பம்போன்றோ வசிக்கின்றன. குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வோர் அணுவும் ஒரேமாதிரியாயிருப்பது வழக்கம். சில குடும்பங்களில் சந்ததியுண்டிபண்ணும் பாகம் உடலில் பிரத்தியேகமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பூஞ்சீசூலி.

பூஞ்சாளம் அல்லது பூஞ்சக்காலி (Mould) எனப்படும் செடியின் உடலும் உருவமும் விநோதமாயிருக்கின்றன. இதன் உடல் பெரும்பாலும் விரிந்த தூல் தொகுதிபோல் காணப்படும். ரொட்டி முதலிய தின்பண்டங்களில் வெண்மையாய்ப் படர்ந்திருப்பது இதுவே. பலசிறிய கிளை தூல்கள் பருத்த கொண்டையை துனியால் தாங்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்து வளர்வதைப் பார்க்கலாம். கொண்டையினுள்ளே பல கருந்தூள்கள் தோன்றுகின்றன. இவை

வெளியே வரவும் வேறிடங்களுக்குச் காற்றால் எடுக்கப்படுகின்றன. தின்பண்டங்களில் தங்கவே, ஒவ்வொரு தாளும் புதிய பூஞ்சாளைச் செடிபை உண்டுபண்ணும்.

கற்பாசி (Lichen) என்னும் செடி புதுமையானது. இது பெரும்பாலும் பாறைகளில் காணப்படும்; ரக்கினைகளிலும் பரவியிருக்கும். இதன் உடலைத் தீறிப் பூதக்கண்ணாடியில் பார்த்தால் விரிந்த பசுமையில்லாத தூல் தொகுதியையும் தாற்கினைகளின் சந்துகளில் பசுமையான தூள்களையும் காணலாம். தூல் தொகுதி, காளான் செடியின் தூல்போன்றே இருக்கிறது. பசுந்தூள்களோ துட்பமான நீர்ப்பாசிகளே. காளான் கூட்டத்துச் செடியும் நீர்ப்பாசியினத்துச் செடியும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒரேசெடியாகக் கற்பாசியாய்க் காணப்படுவது விகேதமல்லவா? காளானும், பாசியும் தலியாகப் பாறையில் வளரமுடியாது. இரண்டும் இணைந்து ஒத்துழைப்பதால் பாறைகளிலும் வாழ்காளை இவை கழிக்கக்கூடும். காளானின் உடல் நிலத்தினின்றும் நீரையும் உப்பையும் உறிஞ்சிப் பாசிக்கு அனுப்புகிறது. பாசிகள் சூரியவெளிச்சத்தின் உதவியைக் கொண்டு மாப்பொருளை (Starch) உணவாகத் தயார்செய்கின்றன. இந்த மாப்பொருளையே காளான்பாகம் நம்பியிருக்கிறது. ஐதமத வித்தியாசங்களைப் பாராட்டாமல் உண்மையாய் ஒத்துழைத்தலால் பெரிய காரியம் கைகூடு மென்பதைக் கற்பாசி எடுத்துக் காட்டுகிறது.

2. அங்க வேறுபாடுகளின் புதுமை

பூமியில் வளரும்செடிகள் இலைகளின் வழியாய் நீரை ஆவியாக ஆகாயத்தில் விடுகின்றன. இலைகளில் அநேக துட்பமான தொளைகள் கிழத்தோலில் இருக்கின்றன. அவற்றின் வழியாய் நீராவி வெளியே வருகிறது. செடியினின்றும் நீர் வெளியே செல்வதால் கிளைகளும் இலைகளும் வாடினவைபோல் பசலில் தோன்றுகின்றன. நீர்வளமுள்ள இடங்களில் நீரை வேண்டிய அளவு செடிகள் நிலத்திலிருந்து அடையக்கூடும். வளர்ச்சியும் செழிப்பாயிருக்கும். மழைபெய்யப் பிரதேசங்களிலும், பாறை, சாலை, மணல்போன்ற இடங்களிலும் நீர் மிகக் குறைந்திருக்கும். அங்கேதோன்றும் செடிகளின் தோற்றமும் சபாவமும் புதுமையாயிருக்கின்றன. மூங்கியமாக நீரை வெளியே செல்லவொட்டாத உபாயங்கள் இச்செடிகளில் இருத்தல்வேண்டும். வட ஆற்காடு, பல்லாரி, கடப்பை

முதலிய ஜில்லாக்களில் பூமியில் அதிக ஜலம் இருப்பதில்லை. இவ்விடங்களில் அற்பக்காடுகள் (*Shrub-jungle*) அதிகம். காட்டில் உள்ள செடிகள் சிறியனவாயும் வளர்ச்சி குன்றியும் முட்டை போல கூடியும் காணப்படும். இலைகள் மிகச் சிறியனவாயிருப்பதுடன் மயிரடர்ந்தனவாயும் தோன்றுகின்றன. சில இலைகள் பளபளப்பாயிருக்கலாம். அநேகம் கிளைகள் ஆரம்பத்திலேயே முட்டை வடிவ மாறிவிடுகின்றன. ஆகையால் இலைகள் அதிகமிருப்பதில்லை. இத்தகைய குணங்கள் இலையினின்றும் நீர் வெளியே அதிகமாய்ச் செல்லாமலிருப்பதற்கான உபாயங்களாகும். ராஜபுதனம்போன்ற இடங்களில் பூமியிலிருந்து நீரடைவது மிகப்பிரயாசையாகும். அதிக ஜலத்தைநாடும் செடிகள் இங்கே வளரமுடியாது. இப்பாகங்களில் கள்ளி, சப்பாத்தி அல்லது நாகதாவி போன்ற செடிகளே அதிகமாய்க் காணப்படும். இச்செடிகளில் இலைகள் தோன்றினவுடனே உதிர்ந்துவிடுகின்றன. தண்டு இலைகளில்லாமல் ஆகாயத்தில் வளர்கிறது. இலைகளில்லாதபடியால் நீர் அதிகமாய் வெளியே செல்வதில்லை. செலவைத்தடுப்பதுடன் இச்செடிகளில் கிடைத்த நீரைச் சேர்த்துவைக்கவும் உபாயமிருக்கிறது. தண்டுகள் சதைப்பற்றாயிருப்பது நீரைச் சேர்த்துவைத்திருப்பதாலேயே. பசுமையான இலைகள் சூரியகிரணத்தைக் கொண்டு உணவுப்பொருளான மாப்பொருளைத் தயார்செய்யும் இயந்திரங்கள். இவைகளில்லாத கள்ளிபோன்ற செடிகளில் தண்டே இலைபோல் தட்டையாகிப் பசுமை நிறத்தையடைந்து மாப்பொருளைத் தயாரிக்கிறது. நீரில்லாத இடங்களிலும் கள்ளி முதலியன செழித்து வளர்வது ஆச்சரியப்படத்தக்கது.

ஜலத்திலேயே வளரும் செடிகளைப்பார்ப்போம்: இவைகள் நீரிலேயே வாழக்கூடியவையென எளிதில் காணலாம். வேர்கள் துய்களுடன் செவ்வையாய் வளர்வதில்லை. தண்டும் உறுதியாயிருப்பதில்லை. ஜலத்திலிருந்தும் செடியை எடுத்துத் தரையில் போட்டு விட்டால், சீக்கிரத்தில் அது துவண்டுபோய்விடும். கெட்டியான கட்டைப்பாகம் நிலத்தில் வளரும் செடிகளிலிருப்பதுபோல், உண்டாகவில்லை. சில செடிகள் நீரிலேயே மிதப்பன. தாமரைபோன்ற செடியின் இலைகள் நீர்மட்டத்தில் தங்கியிருப்பன. அமெரிக்காவில் வளரும் விக்டோரியா ரிஜியா (*Victoria-regia*) என்னும் செடியைத் தோட்டங்களில் பார்த்திருக்கலாம். அதன் இலைகள் மிகப் பெரியவை. ஜலத்தில் வளரும் செடிகளின் தண்டுகளிலும் இலைகளிலும் வேர்களிலும் உள்ளே அநேகம் காற்றத்தங்கிய பெரிய

அறைகளிருக்கின்றன. செடிகள் மிதக்கவும், சுவாசிக்கவும் இவை சௌகரியமாயிருக்கின்றன.

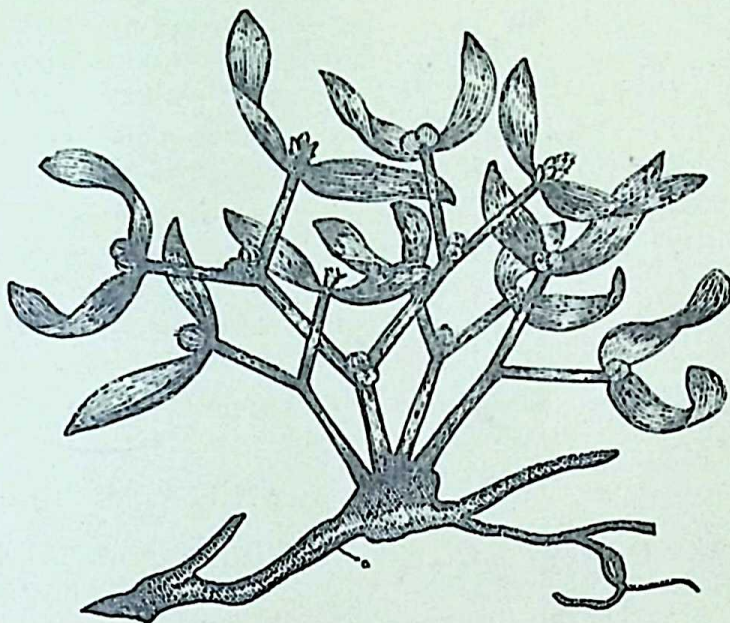
ஆறகன் கடலைச் சேருமிடங்களில் ஒரு புதுமையைப் பார்த்துக் கலாம். இப்பக்கம் சாதாரணமாய்ச் சதுப்புநிலமாயும் நீர்மட்டம் எறவதும் இறங்குவதும்புமாயும் இருக்கும். விதைகள் நிலத்தில் தடையின்றி முளைப்பது கடினமாகும். கரையில் உள்ள சில மரங்களின் கிளைகளைப்பார்த்தால் பாம்புகள் பல தொங்குவதுபோலத் தோன்றலாம். இவை கனிகளினின்றும் வெளியேவரும் இளங்கன்றுகளே. கனி கிளையில் இருக்கும்போதே விதை முளைக்க ஆரம்பிக்கிறது. முளை கனியைப் பொத்துக்கொண்டு வெளியே தோன்றுகிறது. மேன்மேல் வளரவே முளை கனியினின்றும் வெளியே தோன்றிக் கிளையில் தொங்குகிறது. காற்றடிக்கவும் கன்று செங்குத்தாய்த் தரையில் வீழ்ந்து வலுவாய் ஊன்றிக்கொள்கிறது, கன்றாகவே தரையை அடைவது பெரிய புதுமையே.

3. உணவை அடைவதில் புதுமை

பசுமையான செடிகள் தமக்கு வேண்டிய மாப்பொருள்முதலிய உணவுப்பொருளைத் தாமாதவே தயாரிக்கக்கூடியவை. நீரையும் கரிய மிலவாயுவையும் உட்கொண்டு சூரியகிரணத்தின் சக்தியால் மாப்பொருளை இலைகள் உண்டுபண்ணுகின்றன. பசுமையான செடிகள் தயார்செய்த மாப்பொருளையே பிராணிகள் நாடுகின்றன. சில செடிகள் பசுமையாயிருப்பதில்லை. இவைகளும் பிராணிகளைப் போலவே பசுமையான செடிகளை அண்டியே பிழைக்கவேண்டும். அண்டிப்பிழைக்கும் செடிகள் பல.

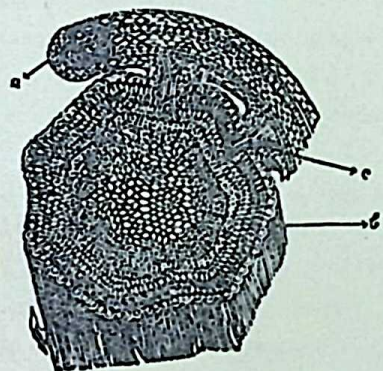
புல்லுருவியென்னும் செடி சாடையில் புளி, மா போன்ற மரங்களின் கிளைகளோடு சேர்ந்து தோன்றவதை யாவரும் பார்த்திருக்கலாம். புல்லுருவியின் கிளைகள் நிலத்தில் வேரூன்றுவதேயில்லை. மரத்தின் கிளைகளைக் காட்டிலும் புல்லுருவியின் கிளைகள் செழிப்பாயிருப்பன. பசுமையான இலைகள் புல்லுருவியில் உண்டு. கிளையோடு புல்லுருவி சேர்ந்திருக்கும் இடத்தை வெட்டிப்பார்த்தால், புல்லுருவியின் அற்பமான வேர்ப்பாகம் கிளையினுள்ளே சென்று பார்த்திருப்பது தெரியவரும். பசுமையான இலைகளால் மாப்பொருளைத் தயார்செய்யக்கூடுமானாலும், அவசியமான நீரையும் வேறு உப்புக்களையும் மரக்கிளைகளி

னின்றே புல்லுருவி அடைகிறது. புல்லுருவியைப்போலவே வேறுசில அண்டிப்பிழைக்கும் செடிகள் பெரியகொள்ளைக்காரர்க

புல்லுருவி.

ளாகக் காணப்படுகின்றன. கஸ்கூடா என்னும் செடி பச்சுந்திலுள்ள

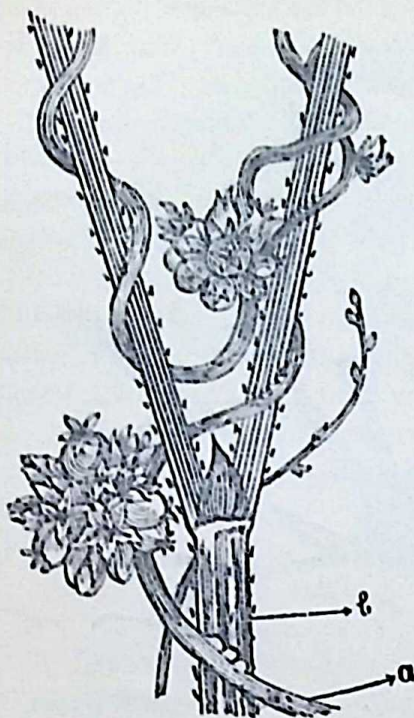

கஸ்கூடா செடிகளைப் பற்றும் இடம்.

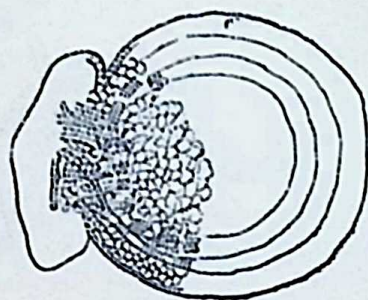
(a) கஸ்கூடா உணவெடுக்கும் இடம். (b) உணவளிக்கும் செடி. (c) முண்டு தழாயைச் சேர்தல்.

சிறிய பசுமையான செடிகளைச் சுற்றிக்கொண்டு வளரும் அற்பக் கொடி. இது நிலத்தில் வேரூன்றாவதில்லை. இச்செடியில் இலைகள் மிகதுட்பமான செதில்களாயிருக்கின்றன. தண்டும் மஞ்சளாயிருக்கிறது. களைகளைச் சுற்றிக்கொண்ட இடங்களில் பல சிறிய முண்டுகள் தோன்றுகின்றன. இம் முண்டுகள் களைகளினுள்ளே நுழைந்து உணவுப்பொருள் உப்பு நீரடங்கிய குழாய்களை அடைகின்றன. வேண்டிய உணவுப்பொருள் எல்லாவற்ற

றையும் தடையின்றிப் பசுமையான செடியினின்று கொள்ளையடிக்கின்றன.

எஸ்கூடா.

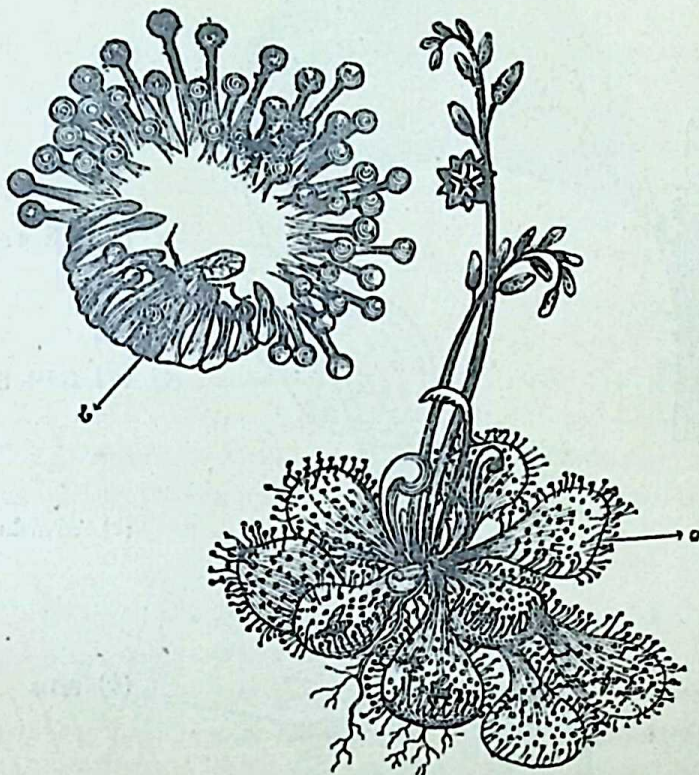

எஸ்கூடா உணவுபெறுதல்.

மறை அதிகமாகப் பெய்யும் மலையிலுள்ள காட்டுமரங்களின் மேல் ஆயிரக்கணக்கான சிறியசெடிகள் பட்டையின் இடுக்குகளில் தொத்திக்கொண்டு வளர்வதைப் பார்க்கலாம். இச்சிறிய செடிகளில் சில பசுமையான இலைகளுண்டு. மரத்தினின்றும் உணவொன்றும் இவை அடைவதில்லை. இவை ஆகாயத்தையே நம்பி இருக்கின்றன. சிறியசெடியின் தண்டினின்றும் அநேகம் நீண்ட மிருதுவான வேர்கள் தொங்குகின்றன. மறைநீர் மரத்தில் தங்கிக் கீழேவிழும்போது அதை இவ்வேர்கள் உறிஞ்சக்கூடும். இலைகளால் கரியமிலவாயுவை உட்கொள்கின்றன. தரையையே அடையாத இச் சிறுசெடிகள் வானத்தையே நம்பி வாழ்காளைக் கழிப்பது புதுமையல்லவா?

பூச்சிகளைக் கொன்று அவற்றின் பொருள்களை உணவாக அடையும் செடிகளுகம் உள. இவைகள் பூச்சியிலுள்ள ப்ரோமின் (Proteins) களை அடைகிறதாகப் பெரியோர் சொல்லுகின்றனர்.

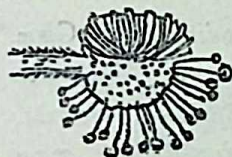
பூச்சிகளைக்கவரவும், தங்கச்செய்யவும், சிறையாக்கவும், கொல்லவும் பல உபாயங்களை மாம்சபசுவிணியான இச்செடிகளில் பார்க்கலாம். இவைகள் பெரும்பாலும் நீர்தங்கிய சதுப்புநிலத்தில் அதிகம். பசுமையான இலைகளிருப்பதால் தாமாகவே வாழக்கூடியவை ஆயினும் பூச்சிகளுடைய ப்ரோடின் கிடைத்தால்தான் இவை செழிப்பாய்

டி.ராஸிரா.

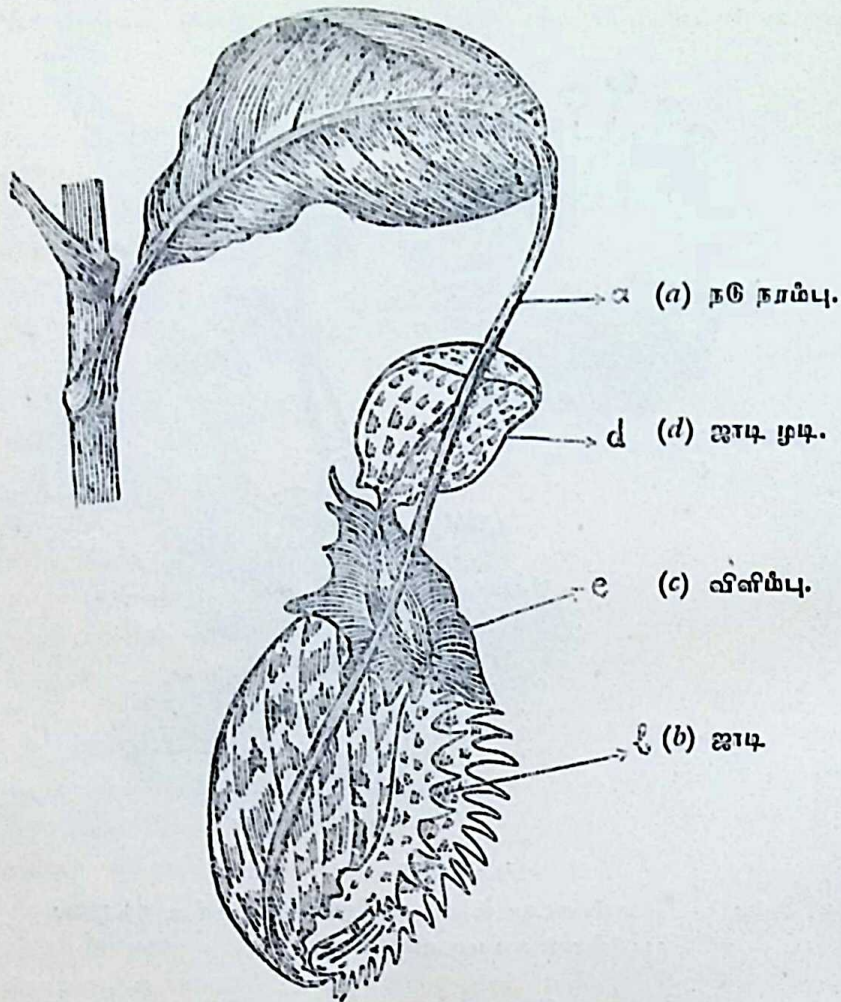
(a) இலை (b) கொண்டையுடன் கூடிய சிலம்புகள் உள்ள ஓர் இலை
பூச்சி ஒன்றை முடி யிருக்கிறது.

வளரும். டிராஸிரா (*Drosera*) என்னும் செடி நம் ஊரில் இருக்கிறது. இதன் அகப்பைபோன்ற இலைகள் கொத்தாய்த் தரைமட்டத்தில் இருக்கின்றன. இலைகளில் அநேகம் சிலம்புகள் ரசம்சுரக்கும் கொண்டையுடன் காணப்படும். ரசம் சூரிய வெளிச்சத்தில் ஜொலிக்கக்கூடியது. வர்ணத்தால் கவரப்பட்ட பூச்சி இலையினை அடைந்து சிலம்பில் தங்கும். பக்கத்துச் சிலம்புகள்

டி.ராஸிராவின் இலை.

உடனே பூச்சியைக் கவிர்த்துகொள்கின்றன. இதனுடன் கொண்டையி லேருந்து ரசம் சுரக்கிறது. உள்ளே அகப்பட்ட பூச்சி இறந்துவிடு கிறது. அதனுள்ளேயுள்ள பொருள்கள் ஜீர்ணிக்கப்பட்டு இலையை அடைகின்றன.

ஜாடிச் செடி (நேபந்திஸ்).

அயல்காடுகளில் ஜாடிச் செடிகளென வழங்கப்படும் செடி கள் பூச்சிகளைக்கொன்று பிழைக்கும் செடிகள். நேபந்திஸ் (*Nepenthes*) என்னும் செடி விகோதமானது. இலையின் நடுகரம்பு கம்பிபோல் நீண்டு முனையில் ஒருஜாடியைத் தாங்குகிறது. ஜாடி வர்ணமுடையதாயும் உள்ளே ரசமுடையதாய் மிருக்கிறது. ஜாடி யின் விளிம்பு வழுவழப்பாயும் கிழ்நோக்கும் பற்களோடு கூடியும்

இருக்கிறது. வர்ணங்களால் இழுக்கப்பட்ட பூச்சி விளிம்பையடையவும் நழுவி ஜாடியினுள்ளே ரசத்தில் விழுந்துவிடுகிறது. பூச்சி இறக்கவும், அதன்பொருள்கள் மாற்றப்பட்டு இலையினை அடைகின்றது. சிறிய ஜெந்துக்களை உள்ளேயிழுத்துக் கைதியாகத்தங்குவதற்கான அறையையுடைய சில செடிகளும் இருக்கின்றன.

4. மகரந்தப்பொடியைச் சேர்க்கும் புதுமை

பூச்சிகள் பூக்களை அடைவதும் ஒரு பூவினின்றும் வேறு பூவிற்கு மகரந்தப்பொடியை எடுத்துச் செல்வதும் யாவருமறிவார்கள். சில செடிகளில் மகரந்தப்பொடியை எடுத்துச் சேர்ப்பதற்காக விநோதமான உபாயங்களைப் பார்க்கலாம். சேம்பு, ஆதேண்டாப்பாளை முதலிய செடிகளில் பூச்சிகளை உள்ளே கைதியாக்கி மகரந்தப்பொடியை எடுத்துப்போகும்படியான உபாயமிருக்கிறது. இப் பூக்கள் தூர்நாற்ற முடையவை. பெரும்பாலும் ஈக்கள் இவற்றை நாடும். நிறத்தாலும் வாசனையாலும் கவரப்பட்டு ஈக்கள் பூக்களை அடைகின்றன. உள்ளே இலகுவாய்ச்செல்லுமாறு மயிர்கள் கீழ் நோக்கி நிற்கின்றன. ஈக்கள் உடனே வெளியே செல்வது முடியாத காரியம். கீழே சென்றவுடன் ஈக்கள் அங்குமிங்கும் சுற்ற ஆரம்பிக்கின்றன. கீழேயே கைதிபோல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது அவற்றின் உடல் மகரந்தப் பையிற்படுவதனால் மகரந்தப்பொடி ஒட்டிக் கொள்கிறது. பிறகு வெளியே கிளம்பி வேறு பூவையடைந்து மகரந்தப்பொடியைச் சேர்த்து விடுகின்றன. எருக்கம்பூவில் மகரந்தப்பொடி தனித்தூள்களாயிராமல் பலகூடிக் காம்புடன் கூடிய மஞ்சள் தகடுகளாய்க் காணப்படுகின்றன. கிலாந்தரத்தின் கோணங்களில் உண்டாகும் கிடுக்கிபோன்ற கருவியிலிருந்து மகரந்தத் தகடுகள் இரட்டையாய்த் தொங்குகின்றன. இக்கிடுக்கிகள் இலகுவாய்ப் பூவினின்றும் பிரியக்கூடியவை. பூச்சிகள் பூவை நாடித் தேனை உறிஞ்சச் செல்கின்றன. வலிவாய் ஊன்றி நிற்பதற்காகக் கால்களைக் கிடுக்கிகளில் பூச்சிகள் செலுத்துகின்றன. பூக்களை விட்டுப் போகும்போது காலையிழுக்கவும், கிடுக்கிகள் மகரந்தத்தூள்களுடன் கால்களைப் பிடித்துக் கொள்கின்றன. வேறு பூவை

சேம்பு.

அடையும்போது மகரந்தத்தகடுகள் கிலாக்ரத்தோடு உரசும். மகரந்தப்

பொடிகள் குறிப்பிட்ட இடத்
தைத்தடையின்றி அடைவதற்கு
மேற்கண்ட உபாயங்கள் சிறந்
தனவென்றே நாம் கொள்ள
வேண்டும்.

குதேனிடாம் பானையும் எருக்கும்.

உடலிலும், உருவத்திலும்,
அங்கங்களின் வளர்ச்சியிலும்,
சுபாவத்திலும் பல விதமான
வேறுபாடுகள் இருத்தல் செடி-
களின் சௌகரியத்திற்காக
என்றே நாம் நிச்சயமாய் நம்ப
லாம். இவைகளெல்லாம் இயற்

கையில் அமைந்த புதுமைகள் அல்லவா?

பெளத்த மதப் பிரிவுகள்

பௌத்தமதத்தில் மஹாயானம் ஹினயானமென்று இருவகை உண்டு. அவற்றுள் மஹாயானம் சேபாலம், திபெத், சீனம், ஜப்பான் என்கிற இடங்
களில் இருந்துவருகிறது. ஹினயானம் பர்மா தேசத்திலும் இலங்கைத்
தீவிலும் பரவியுள்ளது. மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளது இந்த ஹினயான
சம்பிரதாயமே. ஹிந்துதேசத்தின் வடக்கேயுள்ள மஹாயான சம்பிரதாயத்
தாரும் வேதாந்திகளும் அடிக்கடி தம்முள் வாதித்து வந்தனொன்று தெரி
கிறது. மஹாயான சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த பல தூல்கள் ஸம்ஸ்கிருத
பாஷையிலே எழுதப்பட்டுள்ளன. ஹினயானத்தார்க்குப் பானிபாஷையில்
எழுதப்பட்டுள்ள திரிபிடகமே மூலதூல்; வேறொன்றுமில்லை. கௌதமபுத்தர்
காலத்திலே பௌத்தருக்கும் வேதாந்திகளுக்கும் தத்துவசாஸ்திர விஷய
மான வழக்கு அதிகமாக இருந்ததென்று தெரியவில்லையாதலால், அவர்காலத்
துக்குப் பின்பே பௌத்தமதத்திற் பிரவித்தமாகவுள்ள மாத்தியமிகள்,
யோகாசாரர், ஸௌத்திராந்தகர், வைபாஷிகர் என்கிற மூன்று வகையா
ருடைய தத்துவசாஸ்திர சம்பிரதாயங்களும் உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்.

இலக்கியம்

அசுவகோஷர்

ஓ. பி. தேசிகன்

வடமொழி இலக்கிய நூற்பரப்பிலே பெளத்தசமயச் சார் புடைய அரிய பெரிய நூல்களை இயற்றித் தமது புகழையும் பெருமையையும் நாடெங்கும் பரப்பிய புலவர் பெருமக்களின் அணியிலே புத்தசரித்திரமென்னும் அழியாப்பெருங் காவியத்தை இயற்றிய அசுவகோஷரின் பெயரே முதன்மையாகப் பாராட்டு தற்குரியதாகும். அவர் அயோத்தியில் பிறந்தவர்; குஷான் வமிசத் தரசனான கனிஷ்கமன்னனது நாட்களில் வாழ்ந்தவர்.

புத்தசரித்திரத்தைத் தவிர, ஸுத்திராலங்கார சாஸ்திரம், வஜ்ரஸூசி, ஸௌந்தரானந்த காவியம் ஆகிய நூல்களை அவர் எழுதியிருக்கிறாயினும், அவருக்கு அத்தகைய உலகப்பிரசித்தி தேடிக்கொடுப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தது புத்தசரித்திரமேயாம். புத்தர்பெருமானின் ஜீவிய சரித்திரத்தைப்பற்றி உரைக்கும் அம்மா பெரு நூல் மஹாகாவியங்களின் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பொருளமைதியிலும், நடையழகிலும், சொற்சுவையின் நேர்த்தியிலும் புத்தசரித்திரத்திற்கு இணையாக வால்மீகி காளிதாஸ மஹாகவி என்பவருடைய அரிய காவியங்களையே ஒப்பிட்டுக்கூற முடியுமென்று பிரசித்திபெற்ற அறிவாளிகள் கூறியுள்ளார்கள். ஸௌந்தரானந்த காவியமும் காவியநடையிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. அதுவும் பெரும்பாலும் புத்தர்பிரானின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப்பற்றியே கூற்கிறது. ஆனால் புத்தசரித காவியத்தில் காணப்படாத சம்பவங்கள் பலவும் அந்நூலில் மிகவும் சுருக்கமாக வருணிக்கப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகளும் அதில் அழகாகவும் விரிவாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஸுத்திராலங்கார சாஸ்திர மென்பது வசனநடையிலும் காவியநடையிலும் எழுதப்பட்ட பற்பல கதைகளின் தொகுதியேயாகும். வஜ்ரஸூசி யென்னும் நூலில், அசுவகோஷர் பற்பல பிராம்மணியநூல்களில் காணப்படும் ஆதாரங்களைக்கொண்டே ஆரியர்களின் சநாதனமதத்தையும்,

வருணச்சிராம முறையையும் மிகவும் கடுமையாகத் தாக்கி யிருக்கிறார்.

அசுவகோஷர், பெளத்தமதத்தின் மஹாயானப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர். ஆதலின் அந்த வருப்பைச் சேர்ந்தவர்களின் பரமாசாரியராக விளங்கிய அவர், 'மஹாயானச் சரத்தோத்பாதா' என்றும் கிரந்தத்தை வரைந்திருப்பது அதிசயமாகாது. இன்றளவும் பெளத்தமதக் கொள்கையை அவலம்பித்திருக்கும் ஜப்பான் தீவிலுள்ள விஹாரங்களிலும், வித்யாசாலைகளிலும் அந்தப்புத்தகத்தை ஓர் முக்கியபாடமாக வித்யார்த்தகளுக்குப் போதித்துவருகிறார்கள். சமீபகாலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 'ஸாரீபுத்ரப்ரகரணம்' என்ற நாடகநூலையும் அசுவகோஷரே இயற்றியிருக்க வேண்டுமென்று கருதப்படுகின்றது. மேற்கூறியவைகளையன்றி, 'ஸுபாஷிதாவளி' யிலுள்ள சில கலோகங்களை இயற்றியவரும் அவரேயென்று வடமொழியாராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

கி.பி. 671-முதல் 695-ஆம் ஆண்டுவரையில் இந்தியாவில் புத்தமத சேஷத்தாங்களைத் தரிசித்தும், பெளத்தமதநூல்களைச் சேகரித்தும் வந்த சினயாத்திரகரான ஐ-ட்ஸிங் ((I-Tsing) என்பவர் தாம் இத்தேசத்தில் யாத்திராசெய்த விவரங்களைக் குறித்த எழுதியிருக்கும் குறிப்புக்களிடையே அசுவகோஷரைப் பற்றியும், அவருடைய அரிய நூல்களைப்பற்றியும் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார். அசுவகோஷர் தமது காலத்திற்கு மிக முந்தியவரென்றும், அவர் கி. பி. 400-ஆம் ஆண்டிற்கும்முன்னரே உயிர்வாழ்ந்த பூர்விக பெளத்த ஆசிரியர்களின் கோஷ்டியைச் சார்ந்தவர் என்றும் அவர் எழுதுகிறார். மேலும் அவர் குறிப்பிடுவது வருமாறு:—

1st பிஷ்ஷுக்கள் வினயநூல்களைத்தையும் ஒதி உணர்வது மன்றி, ஏனையசாஸ்திரங்களையும், சூத்திரங்களையும் கூட இடைவிடாது ஆராய்ந்து வருகின்றனர். காடுகளில் மான்களை வேட்டையாடி அவைகளை ஓர் பெரிய மைதானத்தில் அடைப்பதுபோன்று, நாஸ்திகர்களின் கொள்கைகளை அவர்கள் விரட்டியடிக்கிறார்கள்.அவர்களுடைய விவாதங்களுக்கு முன்பாக நாஸ்திகக் கொள்கைகள் சூர்யணைக்கண்டபனிபோல் மறைந்துவிடுகின்றன. இவ்வாறாகத் தமது பரந்த அறிவாலும் கல்வி கேள்விகளாலும், அவர்கள் ஜம்பூத்வீபம் முழுவதிலும் தமது புகழைப் பரப்பித் தேவதைகளுக்குச் சமமாக பூஜிக்கப்படுகின்றனர். அன்றியும்

1. Takakusu—Records of the Buddhist Religion, Introduction pp. LVII, LIX & 181.

புத்தர்பிராணை வணங்கி வழிபாடுசெய்து, அவருடைய தரும நெறியைப் பிரசாரம் செய்வதன் மூலம் மக்களை நிர்வாண நிலையை அடைவதற்குரிய நல்வழியில் செலுத்திவருகின்றனர். அப்படிப்பட்ட மஹான்கள் ஒரு தலைமுறைக்கு இரண்டொருவரே தோன்றுகிறார்கள். அவர்களைச் சந்திரர் சூர்யர்களுக்கும் சமமாகக் கருதுவது தரும். அத்தகைய புருஷ சிரேஷ்டர்களில் நாகார்ஜுனர், தேவர், அசுவகோஷர் ஆகிய மூவரும் பண்டைக்காலத்தில் தோன்றியவர்கள். வஸுபந்து, அஸங்கா, ஸங்கபத்ரர், பாவவிவேகர் முதலியோர் இடைக்காலத்திலுதித்தவர். ஜினர், தர்மபாலர், தர்மகீர்த்தி, சீலபத்ரன், லிம்ஹசந்திரன், ஸ்திரமதி, குணமதி, பிரக்ஞாகுப்தர், குணப்ரபை, ஜினப்பிரபாவர் ஆகியவர்கள் சிறிது காலத்திற்கு முன்னிருந்தவர்கள்.”

ஐ-ட்லிங் இந்தியாவிற்கு விஜயம்செய்திருந்தபோது அசுவகோஷரால் இயற்றப்பட்ட நூல்களிலிருந்து பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட சிலபாடல்கள் பௌத்த விஹாரமொன்றில் படித்துக்காட்டப்பட்டனவாம்.¹ எனினும் அசுவகோஷருக்கு அத்துனை உயர் பெருமையை அளிப்பதற்குக் காரணமாக விளங்கும் புத்தசரித்திர காவியமே அவரால் இயற்றப்பட்ட நூல்களில் மிகச் சிறந்ததாக இப்பொழுதே போல அப்பொழுதும் மிகக் கௌரவிக்கப்பட்டதாம். அஃதோர் பிரம்மாண்டமான நூல். அப்பெரியநூலைப் பிறமொழிகளில் பெயர்த்தெழுவுதென்றால் அதற்குக் குறைந்தது பத்துப் புத்தகங்களாவது ஆகுமென்று கூறப்படுகிறது.

புத்தசரித்திரகாவியம் புத்தர்பிரானின் மதக்கொள்கைகளையும், உபதேசமொழிகளையும், வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் பற்றி விரிவாகக் கூறுகிறது. சாக்கியர்குலத்தின் இளந்தோன்றலாகிய சித்தார்த்தர் அரண்மனையின் ஆடம்பர வாழ்க்கையில் இன்பந்துய்த்த நாள் முதலாக, புத்தத்துவத்தை யெய்திச் சாலயிருக்கங்களின் நிழலிலே தமது கடைசநாட்களைக் கழித்ததுவரையிலும் அவரது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த முக்கியமான ஸம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றும் மிக அழகிய மொழிகளிலே சாதுர்யமும் கம்பீரமும் ஒருங்கே கலந்து திகழும் அற்புதமான நடையில் அதில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. ஐ-ட்லிங் அதைக் குறித்துப் பின்னும் உரைக்கிறார்:—

“இந்தியாவில் ஐந்து பெரியபகுதிகளில் (மாகாணங்களில்) மாத்திரமே யல்லாமல், தென்கடலிலுள்ள பற்பல நாடுகளிலுங்கூட அவருடைய நூல்களை மிக்க ஆர்வத்துடன் படித்து மனப்பாடம்

1. Takakusu—A Record of the Buddhist Religion, p. 153.

செய்கிறார்கள். புதிய புதிய கருத்துக்களை ஆழ்ந்த பொருட்களையுடன் கூடிய சிறியசொற்களின் வாயிலாக அவர் விளங்கவைத்திருக்கும் அழகு சொல்லத்தாமன்று ; அது தன்னைச் செவியுறுவோரின் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த மகிழ்ச்சியையூட்டி, பாவசமடையச் செய்விகின்றது. ஆதலின் அக் காவியத்தைப் படிக்கும்போது சிறிதேனும் வெறுப்புணர்ச்சியும் சலிப்பும் தோன்றுவதில்லை. மிகவும் உன்னதமான தத்துவநுட்பங்களைச் சுருக்கமாகத் தன்னுள் அடக்கியுள்ள இவ்வருங்காவியத்தைப் படிப்பதொன்றே ஒருவனுக்கு வாய்க்கக் கூடிய பெரும் பேறுகளிலொன்றும். அஃது அத்தகைய புனிதம் வாய்ந்த கிரந்தமாம்.”

ஐ-ட்லிங்கின் குறிப்புக்கள் ஏழாவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டவை ; ஆனால் அதற்கு 250 ஆண்டுகள் முன்னதாகவே புத்தசரித்திரம் பாரததேசத்தின் உன்னதமான இலக்கிய நூல்களில் ஒன்றாகப் பிரசித்தியயடைந்து விட்டதை நிரூபிப்பதற்கு அளவிற்கு மிகுதிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. கி. பி. 414-ஆம் ஆண்டிற்கும் 421-ஆம் ஆண்டிற்கும் மத்தியிலுள்ள காலத்தில், ஸங்கவர்மர் என்பவர் அதைச் சீனபாஷையில் மொழிபெயர்த்திருப்பதொன்றே அதனுடைய அருமையும் பெருமையும் பிறகாடுகளிலும் பரவியிருந்ததென்பதை விளக்குவதற்குப் போதிய சான்றாகும். அதற்கும் சுமார் பத்துவருடங்களுக்கு முன் அசுவகோஷருடைய ஸூத்ராலங்கார சாஸ்திரத்தைக் குமாரசுவன் என்பவர் சீனமொழியில் எழுதியிருந்தார். அன்றியும் சீன மக்கள் படித்துப் பயனடையும் பொருட்டு அசுவகோஷரின் ஜீவியசரித்திரத்தையும் குமாரசுவன் (கி. பி. 401-9) சீனமொழியில் வரைத்திருந்தனராம். இம் மொழிபெயர்ப்புக்கு ஆதாரமான முதலூலை, மிகவும் சிறந்த கிரந்தமாக அக் காலத்திய புலவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலல்லது பிறமொழியில் பெயர்த்தெழுதக்கூடிய அளவிற்கு அது பிரசித்தியடைந்திருக்க முடியாது. குமாரசுவன் கி. பி. 383-ஆம் ஆண்டில் இரீகாட்டினின்றும் சிஞவுக்குப் பிரயாணமாகியதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆதலின் அவரது நாட்களுக்குச் சிலகாலம் முந்தியேனும் அசுவகோஷர் ஜீவித்திருக்கவேண்டுமென்பது புலனாகும்.

அசுவகோஷர் குஷான்வமிசத்தைச்சேர்ந்த கனிஷ்கமன்னனால் ஆதரிக்கப்பட்டவர் என்ற விவரம் முன்பே கூறப்பட்டுள்ளது. அதே காலத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் வேறொரு வடமொழி நூலின் மொழிபெயர்ப்பிலும் இவ்விவரம் காணப்படுகிறது. (கி. பி. 472). ஆதலின் பரஸ்பரம் ஒன்றோடு ஒன்று ஒத்திருக்கும் வரலாறுகளால் தெளிவுபடும் இவ்வுண்மையைப்பற்றிச் சந்தேகிப்பதற்கு

இல்லை. ஆனால் தூதிஷ்டவசமாக, கனிஷ்கமன்னன் தூதராகக் குறித்து ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து ஏகோபித்ததாக இருக்கவில்லை. எனினும் பெரும்பான்மையோர் கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டிலேயே கனிஷ்கமன்னன் வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்று கருதுகிறார்கள்.

அசுவகோஷரால் இயற்றப்பட்ட ஸௌந்தரானந்தகாவியத்தின் கையேட்டுப் பிரதியொன்று இன்னும் அச்சேறாமலிருக்கிறது. அதன் 'முகவுரையில் காணப்படும் விவரங்களிலிருந்து ஆரியஸவ்னாஸ்தியின் புத்திரர் என்றும், ஸங்கேதகபிக்ஷுவென்றும் தெரிய வருகிறது. அதில் அசுவகோஷர் 'பாதாந்த அசுவகோஷர்' என்றும் சிறப்புப்பெயரால் அழைக்கப்படுகிறார். ஸுபாஷிதாவளியும் அந்தப் பெயரினாலேயே அவரைக் குறிப்பிடுகிறது. 'பாதாந்த' வென்றவார்த்தை 'பூஜ்பர்' என்று பொருள்படும்.

புத்தசரித்திரத்தின் முதல்தால் மிகவும் நீண்டதாக இருந்திருக்கவேண்டும். ஆசியர் டகாகுஸு (Prof Takakusu) என்பவர் அதில் 3000 சுலோகங்களுக்கு மேற்பட்டு இருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கிறார். இப்பொழுது கிடைப்பதாகவுள்ள வடமொழிப் பிரதிகளில் 17 அத்தியாயங்களும் 1368 சுலோகங்களுமே காணப்படுகின்றன. தவிரவும் அதன் கடைசி 4 அத்தியாயங்களும் அசுவகோஷரால் எழுதப்பட்டனவல்லவென்றும் அமிர்தானந்தர் என்பவராலேயே எழுதப்பட்டனவென்றும், கூறப்படுகிறது. அதாவது அசுவகோஷரால் எழுதப்பட்ட முதலாண்டில் பதின்மூன்று அத்தியாயங்கள் மாத்திரமே இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றனவென்று அதனின்றும் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. புத்தசரித்திரத்தின் 'சீனமொழிபெயர்ப்பில் 28 அத்தியாயங்கள் அடங்கியுள்ளன. முதலாண்டின் போக்கையும், அமைப்பையும் தழுவினே அது மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்குமாயின், முதலாண்டும் அவ்வாறே 28 அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமன்றோ? வேறொரு சாஷியத்தினின்றும் இக் கூற்று உறுதிப்படுகிறது. புத்தசரித்திரம் கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டிலேனும் எட்டாவது நூற்றாண்டிலேனும் திபேத்தியபாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது பொதுவாக ஆராய்ச்சியாளர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இந்தத் திபேத்தியமொழிபெயர்ப்பும் 28 அத்தியாயங்களாகவே வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலே கூறப்பட்ட ஆதாரங்களைக் கருதுகையில், இந்த மகத்தான காவியநூலின் பெரியதோர் பகுதியே நம்மிடை வழங்கி

வந்துள்ளதென்றும் அப்புத்தகம் முழுதும் நமக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லையென்றும் அறியலாகும். அதன்கொடியின் புத்தசரிதம் வெளுகாலம் வரையில் கையேட்டுப் பிரதியாகவே இருந்ததை நேபாளத்திலிருந்து தேடிக்கண்டெடுத்து அதை முதன்முதலாக ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் வெளியிட்டவர் டாக்டர் கவெல் (Dr. Cowell) என்னும் பெரியாராவர். அவருடைய மொழிபெயர்ப்பு 1893-ஆம் வருஷத்தில் வெளியாயிற்று. இந்தப் பதிப்பில் பற்பல பிழைகள் இருப்பதாக இதைப் பிரசுரித்த ஆசிரியரே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். பாட்டுகலாசாலையில் ஆசிரியராக இருக்கும் ஜகந்நாத பிரஸாத் என்பார் புத்தசரித்திரத்தின் 8-ஆவது அத்தியாயத்தைப் பிழையின்றி மொழிபெயர்த்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

இரத்தம்

அமெரிக்க டாக்டர் ஜப்பாஹம் என்பவர் இரத்தத்தைப் பரிசோதித்தக் கூறுகிறார். இரத்தத்தில் 48 வகையுண்டு என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார். ஒவ்வொன்றையும் அநேக ஆயிரம் சிறுபிரிவுகளாய்ப் பிரித்து நீருயித்திருக்கிறார். விவாஹம் செய்துகொள்ளவேண்டிய விஷயத்தில் இரத்தத்தை முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்கிறார். பிராம்மணனுக்கும் வேறுஜாதி ஸ்திரீக்கும் பிறக்கும் குழந்தை குணமாறுபாடுடையதாக ஏற்படும். இந்திய கவர்ன்மென்டார் இராணுவத்திற்குச் சிப்பாய்களைச் சேர்க்கும் போது பரம்பரை வீரர்கள்தாமா என்று பரிசோதித்தே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அமெரிக்காவில் ஒரே கோத்திரத்தில் விவாஹம் செய்தால் சிவப்பு இரத்தம் நீல இரத்தமாக மாறிவிடுகின்றது என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அது ஸஹோதர விவாஹம் கூடாதென்று நமது தர்ம சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்ட விஷயமே. குதிரை நாய் முதலான யிருக்களிலுங்கூட இரத்தபேதத்தால் பற்பல பேதங்கள் காணப்படுகின்றன. கிண்டி குதிரைப் பந்தயத்திற்காகக் குதிரை பழக்கப்படுவதைக் கவனித்தால் இது நன்கு புலப்படும். ஐரோப்பாவின்சேனைத்தலைவரான ஒரு டாக்டர் சேனைகளோடு எதப்போருக்குச் சென்றாலும் அச்சேனை வியாதியுண்டு அழிந்து போயிற்றும். அப்போது அவருடைய ரத்தத்தைச் சோதித்ததில் விஷக்கிருமியிருந்ததால் அதன் வாயுக்கள் சேர்ந்து உண்டான கிருமிகளால் சேனைகள் அழிந்திருக்கின்றன என்று கண்டுபிடித்தார்களாம். பிறகு சேனைத்தலைவர் யோக்கியராயும் ஸமர்த்தராயுமிருந்தாலும் அவரை உத்தியோகத்திலிருந்து விலக்கித் தனியான ஓரிடத்தில் இருக்கச்செய்தார்களாம். இவ்விதம் ஒவ்வொரு சரித்திரிலும் ஒவ்வொரு காலத்திலும் இரத்தம் வேறு பட்டிருக்கிறதேயொழிய எல்லோருடைய இரத்தமும் ஒன்றுகூட மாட்டாது.

—புரி சங்கராசாரியர்.

பணத்திற்குப் பலி

வித்துவான் தி. சி. குழந்தைவேலன்

1

திருச்சி சின்னம் கடைத்தெருவிலுள்ள அழகிய ஒருமாடி வீடு. சாவித்திரி ரேழியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளருகில் பலநிறம் கம்பளிநூல்கள் நிறைந்த சோப்புப்பெட்டி ஒன்றிருக்கிறது. கையில் சிறு துவாரங்கள் நிரம்பிய ஒரு பெரிய வெள்ளை அட்டையை வைத்துக்கொண்டு, அதில் கம்பளி நூலினால் மலைக் கோட்டையைப்போல அவள் பின்னிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அப்பொழுது அடுத்த வீட்டு அன்னம்மாள் அங்கே வந்தாள். அவள் சாவித்திரி பின்னிக் கொண்டிருக்கும் அட்டையைப் பார்த்து அதிசயித்து, "சாவித்திரி! நீ இந்தமாதிரி பின்னுவதற்கு எப்பொழுது கற்றுக் கொண்டாய்? எனக்குத்தெரியவே தெரியாதே! இவ்வளவு நேரத்தியாய் மலைக்கோட்டையைப் போலவே பின்னியிருக்கிறாயே! இதை உனக்கு வரப்போகும் புருஷனிடத்திலே காட்டி, அவனிடத்திலே பரிசு வாங்கு!" என்று சொன்னாள்.

'புருஷன்' என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடனே சாவித்திரி நாணங்கொண்டு, "போங்கள் அத்தை! இதுதான் உங்களுக்கு வேலை!" என்று சொல்லிக்கொண்டே அட்டையைக் கீழே போட்டு விட்டு எழுந்து தன் தாயிடம் ஓடிவிட்டாள்.

*

*

*

இதன் பிறகு ஒருவருடன் சென்றது.

சாவித்திரியின் தந்தை இராமசாமிப்பிள்ளை; அவருடைய மனைவி ரங்கம்மாள்.

இராமசாமிப் பிள்ளை கண்டிராக்டர். அந்த வழியில் பெரும் பொருள் தேடியும் அவரது பணப்பைத்தியம் ஒழியவில்லை. ஆதலால் தம்மைப் போலவே லட்சாதிபதியான மாப்பிள்ளையாகப் பார்த்து அவனுக்குத் தம் மகளைக் கலியாணம் செய்யவேண்டுமென்று அவர் ஆசைப்பட்டார்.

சாவித்திரி சாந்தவதி; நற்குணங்கள் நிறைந்த நங்கை; ஏழாம் வகுப்பு வரையில் வாசித்தவள். அவள் தன் பதின்மூன்றாம்

வயதில் சும்பகோணத்திலுள்ள குமாரசாமிக்கு மாலைபிட்டான். கலியாணப்பந்தலில் தன் கணவனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் களிப்படைந்தான். அவனது கட்டழகையெண்ணி உடம்பு பூரித்தான். பின்னால் பேரிடி விழுமென்று அந்தோ! அவன் நினைக்கவில்லை.

விவாகம் நடந்த ஆறாவது மாதத்தி லிருந்து சாவித்திரி தன் கணவனுடன் வாழலானாள்.

*

*

*

சும்பகோணத்தில் தாண்டவராய பிள்ளையென்றால், அந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தில் எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர் வெண்கலப் பாத்திர வியாபாரி; பெருந்தனவந்தர். அவர் மகன் குமாரசாமி.

குமாரசாமி பத்துவயதாயிருக்கும்பொழுதே தாண்டவராயர் காலமானார். அதனால் குமாரசாமி எவருக்கும் அடங்காமல் தான் றோன்றியாய்த் திரியலானான். ஆடம்பரமாய்த் திரிவதில் அதிக ஆசைகொண்டான். துன்மார்க்கருடைய பழக்கம் ஏற்பட்டது.

குமாரசாமியின் தாய் அவன் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்து மனம் வருந்தினாள். ஆனால் தான் கொடுத்த செல்லத்தினால்தான் குமாரசாமி இவ்வாறானான் என்பதை அவள் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை. விவாக விலங்கைப் பூட்டிவிட்டால் பையன் அடங்குகிறவா னென்று அவள் நினைத்தாள்.

'பொருள் திரட்டுவதே புண்ணியத்தொழில். அதைக் கண்டு ஆனந்திப்பதே அரிய சொர்க்கம்' என்று இரவுபகல் முழுவதும் எண்ணும் இயல்புடைய இராமசாமிப்பிள்ளை, பெரும்பணக்கார னான குமாரசாமியைக் கண்டால் விட்டுக்கிவாரா? அதிலும் அவன் தாண்டவராயருக்கு ஒரேபிள்ளை. எல்லாச் சொத்தும் அவனை யல்லவாசேரும்? ஆதலால் அவர் தம் அருமைக் குமாரி சாவித்திரி யைக் குமாரசாமிக்கு மனையாக்கினதுபற்றி நாம் அதிசயிக்கவேண் டியதில்லை.

சாவித்திரி சும்பகோணம் வந்து மூன்று வருடங்கள் கழிந்தன. அவள் தன் கணவனுடன் வாழும் வகைகளைக் குறித்து மனக்கோட் டை கட்டியிருந்தவை யெல்லாம் சுத்த சூனியமாய்ப் போய்விட்டதை யெண்ணி ஏமாறி நின்றாள். தன் கணவன் தன்னை மறந்து வேசிகள் மையலிற் சிக்கிக் குடித்துக்கொண்டு தாறுமாறாய்த் திரிவதை நினைக்க நினைக்க அவள் மனம் அனலிலிட்ட மெழுகேபோல் உருகி யது. உணவு, உறக்கம் இரண்டையும் மறந்தாள்; உருவமும் மாறி னாள். இன்றில்லாவிட்டாலும் நாளை யொருநாள் தன்கணவன்

மனமாறித் தன் முகத்தைப் பார்க்க மாட்டான வென்னும் ஓர் எண்ணமே, அவள் உடலிலிருந்து உயிர் பிரியாமல் தங்கிநிற்பதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

2

ஒருநாள் மாலை ஆறுமணியிருக்கும். சாவித்திரி சோகமே உருக்கொண்டது போலத் தன் வீட்டின் கூடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் எதிரில் கம்பராமாயண வசனப்புத்தகம் விரித்துக் குப்புற வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாவித்திரி எதிலோ சிந்தனையைச் செலுத்திப் பதுமைபோலிருந்தாள். அச்சமயம் ஒரு மோட்டார்வண்டி அவள் வீட்டு முன்னால் வந்து நின்றது. சாவித்திரி எழுந்து நின்றாள். குமாரசாமி உள்ளே நுழைந்தான்.

“சாவித்திரீ ! நான் பட்டணத்துக்குப் போகப் போகிறேன். உனக்கு ஏதாவது சாமான்கள் வேண்டுமா ?”

குமாரசாமி இவ்வளவு நிதானமாகச் சாவித்திரியிடம் பேசியது இதுவே முதல் முறை. ஆதலால் சாவித்திரிக்கு ஒருபக்கம் பயம். பேசாமலிருந்தாள்.

“என்ன சாவித்திரீ ! நான் கேட்கிறது காதில் விழவில்லையா ?”

சாவித்திரியின் மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. வாயைத்திறக்க நினைத்தாள் ; முடியவில்லை. மறு நிமிடம் ஒரு நாற்காலியைத் தூக்கிவந்து குமாரசாமியின் அருகிற் போட்டுவிட்டு ஒரு தூண்மறைவில் நின்றாள்.

“சாவித்திரீ ! நீ என்ன பேசாமடந்தையா ?”

“எனக்கு ஒரு சாமான் வேண்டும்தான்.”

இதைத்தெரிவிப்பதற்குள் சாவித்திரி நடுங்கினாள்.

“என்ன சாமான் ?”

“என்னை மன்னியுங்கள். நான் கேட்கும் பொருளைத் தாங்கள் தரமாட்டீர்கள் என்று எனக்கு நிச்சயமாய்த் தோன்றுகிறது. ஆகையால் நான் அதைக்கேட்டுத் தங்களுக்கு மனவருத்தம் உண்டாக்க விரும்பவில்லை.”

பெரிய வைரமாலையோன்ற நகைகளில் ஏதோவொன்றைக் கேட்பதற்காகத்தான் சாவித்திரி இந்தப் பெரிய அஸ்திவாரத்தைப் போடுகிறாளென்று குமாரசாமி நினைத்தான்.

“நீ படித்தவனென்று எனக்குத் தெரியும். வழவழவென்று வார்த்தையை வளர்க்காமல் வேண்டியதைக் கேள்.”

“கேட்கட்டுமா ?”

“ சித்திரம் ; நான் போகவேண்டும்.”

நெறிதுநேரம் நிச்சயம்.

“ என்ன சாவித்திரி ?”

“ நான் கேட்கும் பொருள் தாங்களே. தங்களை எனக்குத் தருவீர்களா ?”

இவ்வாறு தழுதழுத்த குரலில் சொல்லிக்கொண்டே, கண்களில் முத்துமுத்தாய்க் கண்ணிர்த்துளிகள் சிந்த, சாவித்திரி குமார சாமியின் காலடியில் விழுந்தாள்.

குமாரசாமி பிரமித்து விட்டான். உடனே அவன் நாற்காலியை விட்டெழுந்து சாவித்திரியைத் தூக்கி நிறுத்தினான். அவன் மனத்தில் கோபம் பொங்கியது.

“ எழுந்தேவி ! நீ எப்பொழுது பார்த்தாலும் அழுதமணியாயிருக்கிறாய். உனக்கு ஆசையான பொருள் ஏதாவது வாங்கி வரலாமென எண்ணினால், நீ என்னென்னவோ பிதற்றுகின்றாயே ! தொலை சலியனே !”

குமாரசாமி இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே சாவித்திரியைப் பிடித்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு மோட்டாரிலேறிப் போய்விட்டான்.

குமாரசாமி பெரும்பாலும் வீட்டுக்கு வரமாட்டான். வந்த அன்றைக்கு வீடே அமாக்களப்படும். குடிவெறியினால் தாயென்றும் மனைவியென்றும் பாராமல் தாறுமாறாய்ப் பேசுவான். காரணமில்லாமலே சாவித்திரியின் கூந்தலைப் பற்றி இழுத்துப் போட்டு உதைப்பான்.

3

குமாரசாமியின் தடபுடல் செலவுகளினால் அவனுடைய சொத்துக்கள் யாவும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தன. கையில் கடன்கள் வேறே. சொத்துத் தொலைந்ததும் ‘வாரண்டு’ கள் பல குமாரப்பிரபுவின் தலையைத்தேடிப் புறப்பட்டன. அவற்றிற்கெல்லாம் சாவித்திரி தன் தந்தையிடமிருந்து பணம் வருவித்துக் கொடுத்துக் காத்தாள். நன்றாய்ச் செலவு செய்த கை நிற்குமா ? சாவித்திரியின் உயர்ந்த நகைகள் ஒவ்வொன்றாய் ஒடியொளிந்தன ?

குமாரசாமி ஒருநாள் சாவித்திரியை முரட்டுத்தனமாய் அடித்துத் தொந்தரவு செய்து ரயிலேற்றித் திருச்சிக்கு அனுப்பினான். சாவித்திரி பணம் நகைகளுடன் திரும்பிவருவாளென்பது அவளது எண்ணம்.

வாழ்த்தாலும் கெட்டாலும் தன் கணவன் வாழும் ஊரிலேயே வசிக்க வேண்டுமென்றும் உத்தம எண்ணமுடையவள் சாவித்திரி.

அதலால் அவன் திருச்சி சென்ற பத்துப் பதினைந்து நாட்களிலேயே தன் தாயின் தூண்டுதலால் தன் தந்தை வாங்கிப்போட்ட மறு ஜோடிப்பு நகைகளுடன் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தான். குமாரசாமி மகிழ்ந்தான். இது எத்தனை நாளைக்கு?

*

*

*

ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. கும்பகோணம் ரயில்வேஸ்டேஷனில் ஒருபுறத்தில் சாவித்திரி நீர்ததும்பும் கண்களுடன் நிற்கிறாள். குமாரசாமி சென்னையிலிருந்து வரும் வண்டியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“என்னை எதற்குத் திருச்சிக்கு அனுப்புகிறீர்கள்? உங்களுக்கு நான் வேண்டாமென்றால் உங்கள் கையாலேயே என்னைக் காவேரியாற்றில் தள்ளிவிடுங்கள். உங்களுக்குப் புண்ணியமாகும்” என்று அழுகையுடன் சொன்னாள் சாவித்திரி.

“கழுதை! வாயைத் திறக்காதே; ஏறு வண்டியில்” என்று கத்தினாள் குமாரசாமி.

சாவித்திரி பேசாமல் வண்டியிலேறினாள். அடுத்த நிமிடம் வண்டி நகர்ந்தது.

4

“சாவித்திரி! உன் தலையெழுத்து இவ்விதமாயிருக்கு மென்று நான் கனவிலும் கருதவில்லை. உன் குணத்திற்கு இந்த அயோக்கியப் பரமதடியன் கணவனாக வாய்த்திருக்கக் கூடாது. என்னவோ உன்விதி! உன் தந்தை, மாப்பிள்ளை பணக்காரன் என்பதில் புத்தியைப் பறிகொடுத்து உன்னை அநியாயமாய்க் கெடுத்து விட்டார்.”

“அம்மா! நான் பாவி. என்னை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் நிந்தியுங்கள். என் காதலுக்கேட்க அவரை நிந்தியாமலிருக்க வேண்டுகிறேன். என்மேலிருந்த நகைகள் செய்த பாக்கியம்கூட நான் செய்யவில்லை.”

சாவித்திரி இம்மொழிகளை விம்மிக்கொண்டே சொன்னாள். ரங்கம்மாள் கண்ணீரை வடித்துக்கொண்டே சாவித்திரியைத் தேற்றினாள்.

அடுத்த வீட்டு அன்னம்மாள் சாவித்திரியின் பரிதாப நிலைமையையும், தான் அன்றொருநாள் சாவித்திரியிடம் அட்டையின் சம்பந்தமாய்த் தெரிவித்த மொழிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து மனமுருகினாள்.

ஒருமாதஞ் சென்றது. சாவித்திரி கும்பகோணம்போகவேண்டுமென்றாள். இராமசாமிப்பிள்ளையும் ரங்கம்மாளும் எவ்வளவோ சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. பிறகு என்ன செய்வது? இராமசாமிப்பிள்ளையே சாவித்திரியை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். கும்பகோணம் ஸ்டேஷனில் சாவித்திரியை இறக்கிவிட்டு, அவள் கையில் ஆயிரம் ரூபாய்களைக் கொடுத்தனுப்பினார். சாவித்திரி கண்ணீருடன் தன் தந்தையை விட்டுப்பிரிந்தாள். இராமசாமிப்பிள்ளை மேல்துண்டினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அடுத்த வண்டியில் திருச்சிக்குப் புறப்பட்டார்.

*

*

*

இருபது நாட்களே சென்றன. சாவித்திரி தள்ளாடிய நடையுடன் இராமசாமிப்பிள்ளை வீட்டினுள் நுழைந்தாள். ரங்கம்மாள் ஓடி வந்து தன்மகளைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு கோவென்று கதறினாள்.

சாவித்திரியின் இரண்டு தொடைகளிலும் குடுகள் போடப்பட்டிருந்தன. இதைக் கண்டபெற்றோரின் மனத்துயரை எந்த மொழிகளால் எடுத்துரைப்பது? கொடுமை! கொடுமை!!

5

குமாரசாமி சிறையில் வைக்கப்பட்டானென்று கும்பகோணமே 'கொல்'லென்றிருந்தது, சாவித்திரி கண்ணீர் விட்டாள்; உடனே கும்பகோணம் போகவேண்டுமென்று தன் தந்தையிடம் மன்றாடினாள்.

"சாவித்திரி! உனக்கு நான் எவ்வளவு சொன்னாலும் பிடிவாதமாய்க் கேட்கமாட்டேனென்கிறாய். அந்த முரட்டுத்தடியன் எங்கே கேட்டாலென்ன? அவனை ஏன் நினைக்கிறாய்? இங்கேயே உன் காலத்தைக் கழித்துவிடு."

"என்னைக் கலியாணம் செய்து கொடுக்காமல் இருந்திருந்தால் நான் அவ்வாறே இருப்பதற்கு ஆசைப்படுவேனப்பா!"

"இப்பொழுதுதான் என்னகெட்டது? அந்த மூடனிடம் அகப்பட்டு நீ அவஸ்தைப்படவேண்டாம். இங்கேயே உன் வாழ்க்கையை இன்பமாய்க் கழித்துவிடு."

"இன்னம் ஒரு பிறப்பில் வேண்டுமானால் நான் அவரிடம் அகப்படாமலிருக்கலாம். அவர் சிறைச் சாலையிலிருக்கும்பொழுது நான் இங்கே இன்பமாய்ப் பொழுதைக் கழிப்பது எவ்வாறு? இன்பமென்றால் என்ன அப்பா! அதற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

“சாவித்திரி! கற்ற படிப்பைப் பெற்றோரிடமே காட்டுவது தான் அழகு! சரி. உனக்கு என்னசெய்ய வேண்டு மென்கிறாய்?” இனி ஒரு முறை அந்த மிருகத்தினிடம் உன்னை அனுப்ப நான் சம்மதிக்கவே மாட்டான். நீ பிடிவாதஞ் செய்தால் உன்விருப்பம்போல் புறப்படு. ஆனால் ஒன்றுமாத் திரம் ரூபாகத்தில் வைத்துக் கொள்: என் வார்த்தைகளைக் கேட்காத உன்னை இன்றமுதல் என் மகனல்லவென்று தீர்மானித்து விடுவேன். நீயும் உன் தகப்பன் இறந்து விட்டானென்று நிச்சயமாய் எண்ணிக்கொள். அதன் பிறகு அந்த அயோக்கியன் அடித்தான், உதைத்தானென்று என் முகத்தில் விழிக்க இங்கு வராதே. என்ன தெரிகிறதா?”

சாவித்திரி முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதாள். அன்னம் மான் அவளைத் தேற்றினான். இராமசாமிப்பிள்ளையும் சாவித்திரியும் கும்பகோணத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

குமாரசாமி சிறையிலிருந்து மீட்கப்பட்டான். இராமசாமிப்பிள்ளை சாவித்திரியிடம் இரகசியமாக இரண்டாயிரம் ரூபாய்களைக் கொடுத்துவிட்டுத் திருச்சிச் சேர்ந்தார்.

சிறையிலிருந்து தன்னை மீட்டதைக் குறித்துக் குமாரசாமி சிறிதும் நினைக்கவில்லை. சாவித்திரி நிறைய நகைகளுடன் வரவில்லை யென்று கறவினான். இரண்டாயிரம் ரூபாய்களும் இரண்டு மாதங்களில் தொலைந்தன. குமாரசாமி வேறு என்ன செய்வான்? சாவித்திரியைத் திருச்சிக்குத் தூரத்தத் தொடங்கினான். ஆனால் சாவித்திரி அவன் எவ்வளவு கொடுமைசெய்தாலும் உயிரோடு திருச்சிக்குப் புறப்படுவதில்லை யென்ற உறுதியுடன் இருந்தாள். அவள் தந்தையின் மொழிகள் அவளுடைய நெஞ்சில் ஆழப் பதிந்திருந்தன.

*

*

*

ஒருநாள் குமாரசாமி கோபங்கொண்டான்; “என் சொல்லை மீறுகிறாயா?” என்று சொல்லி, அருகிலிருந்த ஒரு விறகுக்கட்டையை எடுத்துச் சாவித்திரியின்மேல் வீசியெறிந்தான். அது வேகமாய்ச் சென்று சாவித்திரியின் மண்டையில் தாக்கியதால் அவள் பொறிகலங்கிக் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானாள். கண்விழித்துப் பார்க்கும்பொழுது, தான் கும்பகோணம் ரயில்வேஸ்டேஷனில் இருப்பதைச் சாவித்திரி உணர்ந்தாள்.

“அகங்காரம் பிடித்த பேயே! தெரிந்து கொண்டாயா என் சங்கதியை? உன் அப்பனிடம் பத்தாயிரம் ரூபாய்களாவது, நகைகளாவது வாங்கிக் கொண்டுவந்தால் இங்கே தலைகாட்டு. வெறுங்

கையுடன் இங்கு வந்தாயோ, உன் உயிர் எமனுக்கு விருந்தாய் விடு
மென்று என்னு " என்று உறுமினான் குமாரசாமி.

" நான் திருச்சிக்குப் போகவில்லை. வேண்டுமானால் இப்பொழுதே என்னைக் கொன்று விடுங்கள் " என்று தேம்பிக் கொண்டே கண்ணீரைப் பெருக்கினான் இன்பமே காணு இளநங்கை.

குமாரசாமி சாவித்திரியைப் பலவந்தமாகப் பிடித்தழைத்துக் கொண்டுபோய் ரயிலேற்றிவிட்டுத் திரும்பினான்.

*

*

*

பத்து நாட்களாயின. சாவித்திரி இன்றுவருவாள், நாளை வருவாளென்று குமாரசாமி எதிர்பார்த்தவண்ண மிருக்கிறான். இராமசாமிப்பிள்ளையோ தன் மகள் குமாரசாமியுடன் கூடி வாழ்கிறாளென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் சாவித்திரி எங்கே? அதை யார் சொல்லக் கூடும்?

தமிழின் சிறப்பு

தமிழ் என்பதற்கு இனிமை என்பது பொருள். இந்த இனிமை உணர்ச்சி பண்டைத் தமிழர்கள் மலையிது வாழும்பொழுது அவர்களிடையே பிறந்து வளர்ந்த ஆனந்த எர்த்தனம் புரிந்தது. மலையுச்சி வின்னுக்கும் மன்னுக்கும் இடையே இருத்தல்பற்றி, ஸ்தான மகிமையால் பண்டைத் தமிழர்கள் அரிய பெரிய கருத்துக்களைச் சிந்தனா சக்தியுடன் எடுத்தியம்புதல் சாத்தியமா யிருந்தது. இயற்கையோ டியைந்த வாழ்வை அவர்கள் எடுத்தினுங்காநலின், தமிழுக்கு இனிமை என்ற காணப்பெயர் சுயமாக ஏற்பட்டது.

தமிழ் தனித்து நிற்கும் பேராற்றல் உடையது. பல்வேறு விதமான கருத்துக்களை யெல்லாம் தன்னகத்தேயடக்கி, தனது இயற்கைப் பெருமை, இலக்கியச் சிறப்பு, இலக்கணச்சுவை ஆகியவைகளில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி வெளியிடும் திறமை தமிழில் நிறைந்திருக்கிறது. ஆனால், பிற பாவைகளில் காணப்படும் நெருணமும் தமிழுக்கு இருந்தது. விருந்தும்பல் என்பதற்குத் தானான அர்த்தஞ் செய்து பார்க்கில், பிறபாவைகளிலிருந்து எடுத்தாள்வதானது அனுமதிக்கத் தக்கதாகும். பிறபாவைகளிலிருந்து எடுத்தாள்வது எம் தனிமொழியின் சிறப்புக்கு வீரோதமானதல்ல; இதற்கு எதிரிடையாகப் பிறமொழிகளை அவசியமான இடங்களில் உபயோகிப்பது தனித்தமிழுக்கு மற்றோர் அணிகலனாக இருக்கிறது. தமிழ்க்கல்வி, தமிழ் அரசு, தமிழ்மீடம் ஏற்படவேண்டும்.

—தீரு. வி. க.

சித்தியால் வந்த வாழ்வு

இராகவாச்சாரியார், பி.ஏ., எல்.டி.

கோபாலன் பிடிவாதத்தைச் செல்லம்மாள் நல்ல வார்த்தைகளால் மாற்ற முயன்றாள்:

“கல்யாணமாகி வருஷம் எட்டானது. ஒருநாள் கூட, நீ வேட்டாம் எட்டிப்பார்க்கலீ. இப்போ சாந்திக்கல்யாணமும் பண்ணிக்க மாட்டேன்னா ஊரார் என்னசொல்லமாட்டா, சொல்லு.”

கோபாலன்:—சித்தி, நான் இன்றைக்குத்தானு சொல்லு கிறேன்? எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. என்னால் அப்பெண்ணுடன் வாழமுடியாது. அந்தக் கரிப்பிணத்தோடு யார் மாறடிப்பது!

செல்லம்:—அப்பா! இப்படிச் சொல்லலாமா? வாஸ்தவந் தான்; பொண் நன்னாலே; ஏதோ, பெரியவா கல்யாணம் பண் ணிப்பிட்டா. இன்னமே என்னபன்றது? நீ மாட்டேங்கரே; அந்தப் பெண் கதியென்ன? பெரியவாள் சேசத்துக்கு அதென்ன சேயும்?

கோபாலன்:—அதெல்லாம் ஸரிதான், என்மனஸ் என்ன பாடு...

செல்லம்:—கஷ்டப்படர தூன்னு தெரியரது; தெரியல்லையா எனக்கு? ஏதோ, நாம் ஆசைப்படரோம்; ஆனால் எல்லாம் நெற வேர்தா? தெய்வம் ஒருவழியாக முடிச்சுப்படரது. உன்மனஸுக் கேற்கப் பண்ணியிருக்கலாம். என்னமோ அப்போ அவாளுக்கு அப்படித் தோணித்து. இப்போ என்னைப்பாரு: உங்க சித்தியா எப் படியெல்லாமோ வாழ்ந்தார். கடைசியில் நஷ்டமும், கஷ்டமும்,— செத்தும் போயிட்டார். நான் இந்த வயலிலேயே இப்படி இருக்கக் குடிசைகூட இல்லாமலிருக்கேன். எல்லாம் போன ஜன்ம பலன்.

கோபாலன்:—தவிர, நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளமாட் டேன் என்று சொன்னதற்காக என்னை அவர் நாலுபேர் முன்னால் அவமானம் செய்தாரே!

செல்லம்:—ஏதோ, மங்களாம்பிகைதான் உன் மனஸை மாத் தனும். உனக்கு அவ பிடிச்சப்போய் நீ வருத்தப்படாதே யிருக் கனும். இந்தச் சாந்தியை மட்டும் இப்போ கழிச்சுப்படு.

தான் ஆசைப்பட்டதற்கெல்லாம் மாறாத தனக்கு இம்மாதிரி ஏற்பட்டதே என்று கோபாலனுக்குச் சொல்லொணு மனக்குறை. மனங்குழம்பி விட்டுத் திண்ணையில் வந்து உட்கார்த்தான். அப்பொழுது தபால்காரன் கடிதமொன்றை நீட்டினான். கடிதத்தில் செல்லம்மாள் சொத்தில் எஞ்சிய ஒரேகீழும் கடனுக்காக ஒரு வாரத்தில் எலம் போடப்படும் என்றிருந்தது. அவ்வீட்டில் வரும் வாடகையைத்தவிர வேறு ஒரு 'சல்லி'யும் விதவையான செல்லம் மாளுக்குக் கிடையாது. சித்தியின் கஷ்டமும் சேர்ந்து அவன் மனதில் பெரும் போராட்டம் ஏற்பட்டது. சிறிது நேரத்தில் உள்ளே எழுந்து சென்றான். சிறுதாயாரைக்கூப்பிட்டு, "சித்தி, ஒருமுடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். ரூபாய் இரண்டாயிரம் கொடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நான் இக்கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிப்பேன். நிச்சயம். நீ அப்பாவிடம் சொல்லிச் சம்பந்திக்கு எழுதி விடச்சொல்" என்றான்.

கோபாலன் மாமனார் வேங்கடேசையர் நான்குவேலி மிராசுதார். திடீரென்று அவர் இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு எங்கே போவார்? ரூபாய் இல்லையென்று பதினாறுவயது நிறைந்த பருவ மங்கையைப் புருஷன் வீட்டிற்கு அனுப்பாமல் வைத்திருக்கவும் முடியவில்லை. படித்த குணவானான மாப்பிள்ளையே தன்னை இப்படி வருத்தவதை நினைத்து நெஞ்சம் புண்ணானார். முடிவில் இரண்டு மாதத்தில் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார். கோபாலன் தகப்பனாரும் உடனே முகூர்த்தம் வைத்துப் பத்திரிகை அனுப்பினார்.

முகூர்த்தத்தன்று, காலை யில் கோபாலனுக்கும் அவன் தகப்பனாருக்கும் ஏதோ வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. முடிவில் கோபாலன் ஆத்திரத்துடன், "முடியாது; இன்றைக்கே கொடுக்காவிட்டால், முடியாது" என்று இரைந்துவிட்டு வேகமாய் வெளியே போய் விட்டான்.

கல்யாணப்பந்தலில் யாவரும் வந்திருக்க மாப்பிள்ளையைமட்டும் காணவில்லை. கோபாலன் தகப்பனார் வருத்தத்துடன் ஓர் அறையில்போய்ப் படுத்திவிட்டார். வேங்கடேசையருக்கு, மாப்பிள்ளை கோபாலன் பணம் கொடுக்கவில்லை பென்று கோபித்துக் கொண்டு போய்கிட்டானென்று தெரிந்தது. பந்தலில் இம்மாதிரி அவமானப்படவேண்டி வந்ததைக் குறித்து மனம் கொந்தார். அப்படியே ஊருக்குத்திரும்பினால் அவமானம். அன்றே பணத்துக்கு எங்குபோவது? வேறுவழியில்லாமல் உடனே தம் மனைவியின் வைரகதையை எடுத்துக்கொண்டு அடகுவைத்துப் பணம் வாங்கி வரக் கும்பகோணம் சென்றார்.

கோபாலன் காவோரிக்கரைப் பாழ்மண்டபத்தில் போய்க் கிளைசத்துடன் பலவாறு எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஆத்திரமும், துக்கமும் அவனைப் பிடித்தன. “தாலேகட்டிய பெண்ணை நிராகரித்துவிடுவதா?—சே, அத்துடன் வாழ்வதா?—உம்! இந்தக் கிரிப்பினத்தோடிருப்பதற்கு 20,000 கொடுக்கலாமே.—என்னமோ விதிபோல் நடக்கட்டும். ஒன்றும் வேண்டாம்—ஆ! விதியா! நான் கெஞ்சுவதையும் கேட்காமல், இவர்களே போய்ப் பிடிவாதமாகச் செய்ததற்கு விதியா!—என்னவாழ்க்கை! எங்காவது ஒடிவிடலாமா?—சே!”

இவ்வாறு எண்ணமிட்டு எண்ணமிட்டு மணி மூன்றாய்விட்டது. கோபாலனுக்குப் பசி பொறுக்கவில்லை. மெள்ளத் தோட்டத்துப் பக்கமாக வீட்டுக்குப்போவோமென்று கிளம்பினான். அக்ரஹாரத்தின் பின்புறத்தில்தான் காவோரி. மெதுவாக நடந்தான். மிருதுவான காற்று. ஆற்றில் ஜலம் கரையோரமாகச் சலசலவென்று அரித்தோடிற்று. நான்கல்லது ஐந்து கொல்லைகளைத் தாண்டினான். ஒரு மாதா இனிமையாகப் பாவெது காதில் விழுந்தது. பிடிவின் ஸ்வரத்துடன் நன்கிழைந்தெழும்பிய அந்தக்கானம் அமிருதம்போலிருந்தது. அச்சாரீரம் அவனுள்ளத்தைக் கொள்ளையிட்டது. பாடும் பாட்டோ கோபாலனுக்குப் பிரியமான “எந்துரு தயராதாரா” என்பது. சுவரோரமாக எட்டிப்பார்த்தான். பதினாண்டுப் பாவை யொருத்தி பாடிக்கொண்டிருந்தான். சுறுப்புத்தான்! ஆனால் அவள் முகத்தின் பொலிவும் அக்கணங்களின் வசீகரமுந்தான் என்ன! அக்கரு விழிகள் நிரம்மலமான நீல ஆகாயத்தின் எழிலைத் தோற்கடித்தன. அவள் அதரங்களிலிருந்து என்ன ருசியான தம்! மெய்ம்மறந்து கவனித்தான் கோபாலன். அப்பெண்ணை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி யிருந்தது அவனுக்கு. தற்செயலாய் அவள் கோபாலனை நோக்கக் கோபாலன் சட்டென்று சுவரைவிட்டு நகர்ந்தான். “இப்பேர்ப்பட்ட பெண்ணொருத்தி எனக்கு” என்றேங்கிக் கொண்டே வீடு சேர்ந்தான்.

சுமார் ஐந்துமணிக்குப் பணத்துடன் வந்து சேர்ந்தார் வேங்கடேசையர். காவியில் நடக்கவேண்டிய உதகசாந்தியைத் தொடங்கினார். சிறிதுநேரத்தில், கொடியும் இலையுமே நிரம்பிய கருந்தடாகத்தில் திடீரென்று ஒரு நீலோத்பலம் புஷ்பித்ததுபோல், கோபாலன் மனைவி சண்பகம் மணமேடையில் அவனருகில் உட்கார்ந்தான். “ஆ, தோட்டத்தில் நான் பார்த்தவளா இவள்! 8-வருஷத்துக்கு முன் நான்மணந்த பெண்ணா!” என்ற ஆச்சர்யமும் ஆனந்தமும் கோபாலன் உள்ளத்தில் கூத்தாடின. “எங்காலத்தும் மனஸ்

சாந்தியுண்டாகட்டும்!" என்று மந்திரங்கள் ஒலிக்க அவன் சன்பகத்துக்கு ஸ்தாகம் செய்கித்தான். மற்றைய விதிகளும் செவ்வனே நடந்தேறின. இரவில் தம்பதிகள் மணவறையைச் சேர்ந்தார்கள். இளம்பெண்கள் காதற்பாடல் பாடினர். சிறுவர்கள் குறம்பு செய்ய ஆரம்பித்தனர். உபாத்தியாயர் ஸ்தியை, "பத்துப்பின்னைகளைப் பெற்று உன் கணவனைப் பதினோராவது குழந்தையைப்போல் நேசி" என்று ஆசீர்வதித்தார். சம்பந்திகளிருவரும் காலையிலேற்பட்ட அவமானத்தை மறந்து மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

அடுத்த தினமே கோபாலன் கச்சேரிவிஷயமென்று அரியிலூர் போய் இரண்டொன் கழித்துத்தான் திரும்பிவந்தான்.

*

*

*

அன்றுமாலையில் காவேரிப்படித்துறையில் கோபாலன் தோழன் வாதன் அவனை வம்புக்கிழுத்தான்; "என்டா! கடைசியில் கரிப் பிணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு மாடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாப்போ லிருக்கிறதே" என்று பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே சென்பகமும் அவன் தோழியும் வருவதைக்கண்டு, "உன் தலை தலைவனை நோக்கி வருகிறான்; நான் இங்கிருப்பது தகுதியன்று" என்று சிரித்துக் கொண்டே நழுவினான். கோபாலனும் கூச்சத்தினால் ஓர் மறைகிடத்தில் வந்து நின்றான். தோழிகளிருவரும் பேசிக்கொண்டு வருவது அவன் காதிற் பட்டது.

தோழி:—என்டி, நேத்திக்கித்தான் தெரட்சி. அதுக்குள்ளே இத்தனை அலுப்புஞ் சலுப்புமா! தலையே வாரிப்பின்னினிடு துளிப் பூ வச்சண்டா என்ன! ஆத்துக்காரர் சரியாயில்லென்னு வருத்தமா! நன்னாளுக்கு! இந்த மாதிரி ஆத்துக்காருக்குக் கோடி தவஸ் பண்ணணும்!

செண்பகம்:—கோடிதவஸ்தான் பண்ணணும்; யாரில்லென்னு சொன்னா! நான் அவருக்கு ஸரியா நடக்கனுமென்னுதான் எனக்குக் கவலை. அவர் என்னைப் பட்டு, நகை, பணத்தைப்போலேயாவது கொண்டாடினாப் போரும். அன்னிக்கி என்னாலே எங்கப்பாவுக்கு எவ்வளவு கஷ்டம்!

தோழி:—என்னடியென்ன! சீர் செலுத்திச் சேயறது வழக்க மில்லையா! அதுக்கென்ன உங்க புக்காத்திலே பணமா வாங்கிண்டுட்டா. உங்கப்பாவுக்குத்தான் சக்தியில்லையா என்ன?

செண்பகம்:—அதில்லே; இன்னம் எவ்வளவு வேணுமானாலும் சேயலாம். ஒரேகானில் கெடைக்காததுதான் கஷ்டம்.

தோழி:—பிரமாதத்தான்! (இடுப்பிலிருக்கும் குடத்தைப் பார்த்து) ஐயோடி குடத்தைவிளக்க, புனி ஒத்தராவது கொண்டு

வரல்லை. நீ போ. இதோ நான் புளியும், உங்க சித்தி புடவை தோய்க்காமே கெடக்கு, அதையும் எடுத்துண்டு வரேன்” என்று திரும்பிச்சென்றாள்.

அச்சமயம், கோபாலன் வெளியில்வந்து ஆவலாலும், கூச்சத்தாலும் மார்பு தித்திக்கென மெதுவாக “செண்பகம்” என்று கூப்பிட்டான். செண்பகத்துக்கு நானாத்தாலும் பயத்தாலும் கை நடுங்கிற்று. அவள் கையை ஆசையுடன் பிடித்தான் கோபாலன். “யாராவது வருவார்கள்” என்றாள் செண்பகம்.

கோபாலன்:—செண்பகம்! என்மேல் உனக்கு நம்பிக்கையில்லை? பணத்தைப்போல் பாராட்டினால் போதும் என்றாயே.

சண்பகம்:—முழுநம்பிக்கைதான்; ஏதோ...

மேலே ஒன்றும் சொல்லாமல் கோபாலன் கையை எடுத்து ஆழ்ந்த முத்தமொன்றிட்டான். அவள் கண்கள் கோபாலனை உற்று நோக்கின. அம்மருண்ட பார்வையில் சண்பகத்தின் எல்லையில்லா அன்பு விளங்கியது.

கோபாலன்:—நம் புதிய மணவாழ்க்கைக்கு முன்பு ஒரு நம் கருமம் செய்யவேண்டாமா? என் சித்திக்கு ஒரு வீதோன் மீதியாயிருந்தது. அதுவும் நேற்று ஏலத்தில் போவதாயிருந்தது. அப்பாவிடம் பணமில்லை. நான் அந்த இரண்டாயிரத்தைக் கொண்டு அவ்வீட்டை மீட்டுக்கொண்டு வந்தேன். முதலில் வேண்டாவெறுப் பாகவே கல்யாணத்திற்கு இசைந்தேன். பிறகு என்மனதிற்கிசைந்த படியே ஆயிற்று. நான் இதுவரை உன்னைக் கவனியாமலிருந்த தற்காக...

செண்பகம்:—(கோபாலன் கன்னத்தைத் தொட்டு அசைத்து) ஊஹும்! நீங்கள் இப்படி யெல்லாம் சொல்லப்படாது எனக்கு வேதனையாயிருக்கும்.

வலிவிலே அவள் கைபட்ட இன்பத்தில் கோபாலனுக்கு மயிர்க் கூச்சலிட்டது.

காதலரிருவரும் பேச்சின்பத்தில் பின்னால் செல்லம்மாள் வருவதைக் கவனிக்கவில்லை. அவளுக்கு இவ்விருவரையும் கண்டதும் சந்தோஷம் மேலிட்டது. “என்ன கோபாலா, பேருக்குத் தகுந்தாப்போல் நடக்கராப்பலே இருக்கு. சண்பகம் அதுக்குள்ளே மயக்கிட்டாளா உன்னை?” என்று குறும்பாகச் சிரித்தாள். கோபாலன் வெட்கத்துடன், “எல்லாம் சித்தியால் வந்த வாழ்வுதான். இப்பொழுது இவள் என்னைக் குறைகூறுகிறாள்” என்று செண்பகத்தைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கினான்.

சேல்லம் :—என்னமோ அப்பா ! இப்படி யெல்லாம் சேரே. இன்னிக்குத்தான் தெரியும் எனக்கு, அவப்பாசிட்டேருந்து பணத்தை வாங்கி வீட்டை மீத்தினேன்னு. அவா என்னை என்ன நினைக்கமாட்டா ?

சேண்பகம் :—“என்ன, நெனைப்பா சித்தி. சித்தியாலேதான் நம் பெண் புக்காத்தில் வாழாள் என்னு மனசார வாழ்த்துவா. உங்கலாலேதான் நான் உங்க பிள்ளையோடு வாழ்க்குடுத்துவச்சேன்” என்று கன்றியறிதலோடு செல்லம்மானை நமஸ்கரித்தாள்.

இருகண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணிர் பெருகச் செல்லம்மாள் செண்பகத்தை, வாரித்தழுவி “அம்மா ! நான் வேண்டிக்கொண்டது இப்போதான் நிறைவேறிற்று. நீ பத்தும்பெத்துப் பெருவாழ்வு வாழவேணும்” என்றாள்.

நிலக்கரித் தார்

நிலக்கரி கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அது உபயோகத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டபோது, அதினின்று ஒருவகைக் கூறுப்புத் ‘தார்’ வெளிப்பட்டது. அந்தத் தாரை எஸ்தாக்களின் மீது ஊற்றிவைப்பதைத் தவிர வேறு உபயோகப்படுத்த முடியாதிருந்தது. ரோடுகளின் மீது ஊற்றி வைப்பது கூடப் பிற்காலத்தில் கல்லதாய்த் தோன்றவில்லை. வெயிற் காலத்தில் அது அதிக உஷ்ணமடைந்து இளகிவிடுவதால் வெறுக் காலில் டெர்த்தபோலோர் நாகவேதனை யடைகின்றனர். அல்லாமல் அதனின் நெறும் ஒருவகை ஆவியானது கண் பார்வையையும் மூளையையும் கெடுக்கக் கூடியதாயிருக்கிறதென்று நம் நாட்டினர் கூறுகின்றனர். மழைக்காலங்களில் ரோடுகளின்மீது ஊற்றப்பட்டிருக்கும் இந்தத் தார் கரைந்து ஆறுகளிலோ சுழத்திரங்களிலோ போய்ச் சேருவதால் மீன்கள் இறந்து போகின்றன வென்பது மேனாட்டினரின் ஆராய்ச்சி முடிபு. எனவே, எந்த விதத்தும் தார் உபயோகமில்லை என ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. நம் நாட்டில் ரோடுகளுக்குத் தார் ஊற்றுவது நின்றவிடவில்லை யானாலும் மேல்நாட்டார் அதனை விரும்பவில்லை.

பின்னர், ஒரு ரசாயன சாஸ்திரி இந்தத் தாரிலிருந்து ஒருவிதமான சாயம் தயார் செய்வதைக் கண்டு பிடித்தார். நீலியும் இதனின்து எடுக்கப்பட்டது. அவ்வாறு நீலி கண்டுபிடிக்கப் பட்ட பின்னர்தான் இந்திய நீலி வியாபாரம் மேனாட்டில் நின்றது. அம்மட்டோ! மற்றும் சில மருத்துப் பொருள்களும் சர்க்கரையைக் காட்டிலும் 300 பங்கு அதிக இனிப்புள்ள ‘ஷாகரை’ என்ற ஒருவிதச் சர்க்கும், வாசனைத் திரவியங்கள் முதலியவைகளெல்லாம் இந்த நிலக்கரித்தாரிலிருந்தே தயார் செய்யப்பட்டு விட்டன.

—தா. இ.

தீராவழக்குத் தீர்த்தல்

டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர், பி. ஏ.

அறம்வளர்பாடி யென்னும் நகரத்தில் அறிவாளன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் குடிகளைக் காப்பதே கடமை யெனக் கைக்கொண்டு அவர்களது சுகதுக்கங்களை அறியவேண்டி இரவில் மாறுவேடம் பூண்டு நகர்வலம் வருவான்.

அக்காலத்தில் அவ்வூரில் பஞ்சநதன் என்னும் வைதிகப் பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் பொருள்களைச் சேர்த்து வைப்பதில் மனமில்லாதவன். எவரேனும் வந்து கேட்டால் இல்லையென்னாது தன் கையில் உள்ளதைக் கொடுத்து உதவி புரிவான். ஆகவே இவனை அந்த நகரத்தார் பரமார்த்தி யென்று அழைக்கலானார். இவனுக்குப் பாலிய முதல் நண்பனாகிய பொன்னன் என்ற வியாபாரி ஒருவன் இருந்தான். அவனும் உண்மையன்றி வேறறியாதவன். அதிக லாபத்திற்கு ஆசைப்படாமல் வியாபாரஞ்செய்து செல்வத்தைப் பெருக்கிவந்தான். அவனை அவ் லூரார் பொய்யாமொழி யென்றே அழைப்பார்கள்.

ஒருநாள் பரமார்த்தி தன் மனைவியைப் பார்த்து, “நமக்கோ மக்கட் பேறில்லை. நாம் காசியாத்திரை போய்வரலாமென்று நினைக்கிறேன். அப்படிப் போவதானால் சுமார் ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாகும். உன் அபிப்பிராயமென்ன?” என்றான்.

“நீங்கள் சொல்லுகிறபடி செய்வதில் ஆசேகூபணியில்லை. ஆனால் நமது சொத்தை நாம் எடுத்துக்கொண்டு பிரயாணம் போவது தகுமோ என்று ஆலோசிக்கிறேன்.”

“இது என்ன ஆச்சரியம்! அன்று அன்று வரும் பணத்தைச் செலவிட்டுக் காலசேகூபம் செய்யும் நமக்கு என்ன சொத்திருக்கிறது?”

“நீங்கள் உதார குணத்தால் பணத்தை விரயம் பண்ணுவதைப் பொறுதவளாய் நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தனியாக எடுத்து மூவாயிர ரூபாய் வரைக்கும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன்.”

“உன்னுடைய பண ஆசையால் இப்பொழுது நம்முடைய தீர்த்த யாத்திரை தடைப்பட்டுவிடும்போலிருக்கிறதே! நம்முடன் இவ்வளவு பொருளையும் கொண்டுபோவதானால் வழியில் திருடர்

களின் உபத்திரவத்திற்கு ஆளாகவேண்டும். இச் சங்கடத்திற்குக் காரணம் உன் ஆசைதான். சரி, கடவுளுக்கு நாம் யாத்திரை போவதில் சம்மதமில்லைபோலும்!”

“என் நீங்கள் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? பணத்தை நாம் கட்டிச் சுமந்துகொண்டுபோகவேண்டிவது அவசியமில்லை. இங்கே யாரிடத்திலாவது வைத்துவிட்டுப் போனால் திரும்பி வந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம்.”

“நீ சொல்வது சரிதான். பணமென்றால் பிணமும் வாயைத் திறக்கும். எவனுக்கும் பணம் கையில் வந்தபின்பு திருப்பிக் கொடுக்க மனம் வராது. அதனாலன்றோ நான் நாளடைவில் பணம் சேராமலிருக்கும் உபாயத்தைச் செய்துவந்தேன்? அதனை அறியாது நீ ஆசைகொண்டு சேர்த்துவிட்டாய். இனி இதைக் காப்பாற்றும் துன்பம் பெரிதாய்விடும்.”

“பணத்தால் துன்பம் வரும் என்று உங்களைத் தவிர வேறு எவரும் சொல்லமாட்டார்கள். இதை இங்கே வைத்துக் காப்பாற்று வதற்குத் தக்க உம்முடைய நண்பன் பொய்யாமொழியிருக்க ஏன் இந்த வீண் கவலை?”

“ஓ! ஞாபகமில்லை. அவனைக் கேட்டு ஏற்பாடு செய்கிறேன்.”

*

*

*

பொன்னன் கடையில் வியாபாரம் முடிந்து வீடு திரும்பும் சமயத்தில் வந்த பஞ்சநதத்தைக் கண்டு, “என்ன பரமார்த்தி? இவ் வளவு நாழிகை கழித்து வந்தாய்? ஏதோ அவசியமான காரியம்போ லிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் தூங்குவதைவிட்டு இங்கே வந்திருக்க மாட்டாய்” என்றான்.

“பொய்யாமொழி, நீ எப்பொழுதும் நான் தூங்குவதைக் கண்டு பொறுமைப்படுகிறாய். அதிருக்கட்டும்; இப்பொழுது நான் காசி யாத்திரை போவதாக உத்தேசித்திருக்கிறேன். அதற்கு உன் னுடைய உதவி வேண்டியிருக்கிறது.”

“என் உதவி யென்ன? இப்பொழுது வியாபாரம் கெட்டிருக் கிறதென்பது உனக்குத் தெரியாதா? ஒரு வருஷகாலமாய் ஒரு காசுகூட லாபம் கிடையாது. ஏதோ முன் வந்ததிலிருந்து ஜீவனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

“ஓ! நான் உன்னைப் பணம் கேட்கப்போவதாய் நினைத்துவிட் டாய் போலும்! அதெல்லாம் இல்லை. நானும் என் மனைவியும் கால் கடையாக யாத்திரைசெய்து ஆங்காங்குக் கிடைப்பதைக்கொண்டு ஜிப்ப்பதாகத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். எங்களுக்குச் செலவுக்குப்

பணம் அவசியமில்லை. மேயப்போரும் மாட்டிற்கும் கொம்பில் புல்லைக் கட்டுவதுபோல் கையில் பணத்தைக்கொண்டு யாத்திரை போவதாய் உத்தேசமில்லை.”

“அப்படியானால் என்னுடைய உதவியை எதற்காக வேண்டு கிறாய்?”

“என்னுடைய மனைவி தன்னுடைய லோபத்தால் பணத்தைச் சேர்த்துவைத்திருக்கிறாள். ரூபாய் மூவாயிரம் வரைக்கும் இருக்கும். அதைப் பெட்டியில் போட்டு உன்னிடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போகவேண்டும். அதைக் காப்பாற்றும் சிரமத்தை நீ ஏற்றக் கொள்ளவேண்டும். இதுதான் நீ எனக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரம்.”

“இதற்கா இவ்வளவு சுற்றல்? முன்னமே சொல்லக்கூடாதா? அதைக் காப்பாற்றுவது நீ கூறியபடி சிரமம்தான். ஆனால் உனக்காக நான் அதுகூடச் செய்யமாட்டேன் என்று நீ ஏன் சந்தேகித்தாய்? ஆனால் ஒன்றுமாத்திரம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பெட்டியைக் கொண்டு என் வீட்டில் வைப்பது ஒருவருக்கும் தெரியவேண்டாம். தெரிந்தால் திருடர்களுக்கு இடங்கொடுக்கும்.”

“சந்தோஷம்! உன்னால் எனக்குக் காசியாத்திரை கிடைக்கிறது. இந்த உதவியை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன். இன்றிரவு ஊர் உறங்கியபின் பெட்டியைக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் போகிறேன்.”

இவ்வாறு கூறிவிட்டுப் பரமார்த்தி வீடு சென்றாள். பொய்யா மொழி கதவிலுள்ள பூட்டை இழுத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இவர்கள் அறியாமல் மறைந்து நின்று இவர்கள் சம்பாஷணையைக் கேட்டிருந்த அரசனும் சென்றான்.

*

*

*

பரமார்த்தி சொல்லிய ஒரு வருஷத்திற்குமேல் இரண்டு மாத காலமாயிற்று. அவன் மனைவியுடன் யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு தோளில் காவடி ஏந்தி ஊர் வந்து சேர்ந்தான். அவன் திகைப்பு வளர்த்துக்கொண்டிருந்தபடியால் அநேகருக்கு அவனை அடையாளம் தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் மனைவியைப் பார்த்த பின் அவன் பரமார்த்தியென்று தீர்மானித்தார்கள். திரும்பிவந்து சிலநாட்கள் கழிந்தபின் பரமார்த்தி பொய்யாமொழி கடைக்கு வந்து தான் யாத்திரை செய்த விவரங்களை யெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அது முடியும்பொழுது கடை மூடும் சமய மாய்விட்டது. அப்பொழுது பரமார்த்தி, “பணப்பெட்டியை

உன்னுடன் வந்து இப்பொழுதே வாங்கிக்கொள்ளலாமா? அல்லது பிறகு வாலாமா?" என்று கேட்டான்.

"பணமா! பெட்டியா! என்ன பரமார்த்தி களவு கான்கிறாயா? நீ போனது முதல் கடையில் வியாபாரமே கிடையாது. சும்மா கடைபைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கேது பணமும் பெட்டியும்?"

"உன் பணத்தைப்பற்றிச் சொல்லவில்லைப்பா; நீ எப் பொழுதும் அழுவது வழக்கம். என்னுடைய பெட்டி—நான் போகும்போது கொண்டுவிந்து வைத்தேனே—அதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்."

"உனக்குப் பயித்தியமுண்டோ? உனக்கு ஏது பணம்? நீ பாம ஏழை யென்பது இவ்வூரில் யாருக்குத் தெரியாது? என்ன புத்தி மாறதலாய்ப் பேசுகிறாய்? நீ இப்படிச் செய்வாயென்று நான் நினைக்கவில்லை. உலகத்தார் உன்னைப் பரமார்த்தி யென்பதற்கு அதிக ஆசையுள்ளவன் எனப் பொருள் கொள்ளவேண்டியது போலும்! நல்லது வீடுபோய்ச் சுகமாய்த் தூங்கு. உன் பித்தம் தெரியும்."

இவ்வாறு கடிந்து கூறிப் பொய்யாமொழி வீடு சென்றான். பரமார்த்தி திடைப்படைந்தவனாய் ஒன்றும் தோன்றாமல் சற்றே நின்று பிறகு வீடுசென்றான். அவன் மனைவி,

"பெட்டி எங்கே? அதை எடுத்துக்கொண்டு வருவதற்குக்கூடச் சோம்பலா?" என்றாள்.

"சோம்பலாவது! பணமும்மில்லை, பெட்டியும்மில்லை. நான் அப் பொழுதே சொன்னேன், உன்னுடைய போசையால் நமக்குத் துன்பம் விரையுமென்று; அது உண்மையாகிவிட்டது. நான் சொல்வது பொய்யாகாது."

"என்? பொய்யாமொழியைக் கேட்கவேயில்லையோ? கேட்காமலே பணம் போய்விட்டதாகத் தீர்மானித்தீர்களோ? அல்லது அவன் வீட்டில் களவுபோய்விட்டதோ?"

"அதெல்லாமில்லை. அவனைக் கேட்டேன். பணமேது பெட்டியேது என்று சொல்லிவிட்டான்."

"இதுக்கென்ன விசாரம்! நீங்களேன் அரசரிடம் சொல்லிக் கொள்ளக்கூடாது?"

"அரசர் என்ன செய்வார்? அவன் பொய் சொல்லமாட்டான் என்பது எல்லாருடைய தீர்மானம். அதன்றியும் எனக்குப் பணம் கிடையாதென்பது யாவரும் அறிந்ததே. நான் பெட்டியை அவன்

வீட்டில் வைத்ததற்குச் சாஷி கிடையாது. இந்த நிலைமையில் அரசர் எவ்விதம் எனக்கு உதவி புரிவார். உன்னுடைய லோபத்திற்கு ஏற்ற தண்டனையிடுவென நினைக்கிறேன். இனிமேலாவது பணம் சேர்க்கும் நினைவை விட்டுவிடுவாயென்று நம்புகிறேன்.”

“கடவுளுக்கு அது சம்மதமானால் நாம் என்ன செய்வது! நான் வாயை வயிற்றை ஒடுக்கிச் சேர்த்துவைத்ததை இப்படி இழந்துவிடுவேனென்று நினைக்கவில்லை. உங்களுக்குப் பணத்திலுள்ள வெறுப்பினால்தான் இப்படி நேர்ந்தது. அப்பொழுதே தொலைந்துபோகும் என்று அபசகுனம்போல் சொன்னீர்கள். அது பளித்துவிட்டது. என் வயிற்றெரிகிறது. பணத்தை வைத்துக் கொண்டு பொன்னன் வாழ்வானா?”

“வினா என் சாபம் இடுகிறாய்? நாம் செய்த பாபத்தின் பலனை நாம் அனுபவிக்கவேண்டும். அவனை வெறுப்பதில் பயனில்லை. படுத்துத் தூங்கு.”

இவர்கள் பேச்சோய்ந்து உறங்கியவுடன் ஆண்டி வேடம் பூண்டு வீட்டின் புறத்திண்ணையில் உட்கார்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த அரசன் எழுந்து சென்றான்.

*

*

*

சிலநாட்கள் கழிந்தபின் ஒரு நாட்காலையில் பரமார்த்தி போஜனமான பிறகு திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தான். அப்பொழுது ஒரு சேவகன் வந்து அரசன் அழைத்துவரச் சொன்னதாகச் சொன்னான். உடனே அவன் எழுந்து உள்ளே சென்று மனைவியைப் பார்த்து, “உன்னால் வந்த கேடு பணநஷ்டத்தோடு போகாதுபோலிருக்கிறது. பொன்னன் தன்னை நான் தூஷித்ததாக அரசரிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டான்போலிருக்கிறது. என்னை அரசர் அழைத்துவரச் சொல்லி ஆளனுப்பியிருக்கிறார். என்ன அனர்த்தம் விளையப் போகிறதோ! எல்லாம் ஈசன் செயல்! போய் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் போனான்.

அரசன் ஆலோசனை சபை முடிந்த பின்னர் உத்தியான வனத்திற்கென்று தனித்திருக்கையில் காவலாளன் பரமார்த்தி வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தான். உடனே அவனை வரவழைத்துத் தனியேயிருந்து பேசலானான்:

“நீர் காசிக்குப் போகும்பொழுது பொய்யாமொழியிடத்தில் பணத்தை அடைக்கலமாக வைத்துச் சென்றதாகவும் அதை அவன் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டதாகவும் ஊரில் பிரஸ்தாபமா யிருக்கிறதே? அதன் விவரமென்ன?”

“நான் என்ன விவரம் சொல்வது? நான் பணப்பெட்டியை வைத்தது உண்மை; ஆனால் அது எனக்கும் அவனுக்கும் மாத்திரம் தான் தெரியும்.”

“வேறு ஒருவருக்கும் தெரியாதா?”

“என் மனைவிக்கும் தெரியும். அதிலென்ன லாபம்? அவளுடைய லோபத்தினால் வந்ததுதான் இந்தக் கஷ்டம். இதுதான் வழக்கமாயிற்றே. இதைப் பிறரிடத்தில் சொல்லி என்ன பயன்?”

“என் நீர் இதைப்பற்றி நம்மிடத்தில் வழக்குத் தொடுக்க வில்லை?”

“வழக்கிடுவதில் என்னபயன்? சாஷியில்லாமல் தங்களைச் சிரமப்படுத்துவது தகுமா? ஏதோ கடவுள் கிருபையினால் பொய்யா மொழி மனமிரங்கித் திருப்பிச் கொடுத்தால்தான் பணம் கிடைக்கும். இதை நான் வெளியில் சொன்னால்கூட ஒருவரும் நம்பமாட்டார்கள்.”

“நல்லது. நான் ஓர் உபாயம் சொல்லுகிறேன். அந்தப்படி செய்தால் ஒருவேளை உமது பணம் கிடைக்கலாம். நாளைபதினம் மாலை ஐந்து மணி நேரத்திற்குக் கடைவீதி வழியாய் நாம் சவாரி போவோம். அப்பொழுது நீர் பொன்னன் கடையில் உட்கார்ந்திரும். எம் வரவைக் கண்டு எல்லோரும் எழுந்து வணங்குவார்கள். நீர் மாத்திரம் எழுந்திருக்காமலிரும். பொன்னன் கேட்டால் நாம் உம்மிடத்தில் மந்திர உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டதாய்ச் சொல்லும்.”

*

*

*

அரசன் சொல்லியபடி பொன்னன் கடையில் பரமார்த்தி உட்கார்ந்திருந்தான். அரசனுடைய பல்லக்கு, கடைக்கெதிரில் வந்தவுடன் அரசன் பல்லக்கை நிறுத்திச் சீமே இறங்கிப் பரமார்த்தியைப் பார்த்துக் கைகூப்பி வணங்கியபின் சிவிகை ஏறிச்சென்றான். பரமார்த்தியும் உட்கார்ந்தவண்ணம் ஆசி கூறினாள். இதைக் கண்டு வியப்படைந்தான் பொன்னன்.

“என்ன பரமார்த்தி! அரசன் உனக்கு இவ்வளவு மரியாதை செய்வதற்கென்ன காரணம்?”

“காரணமொன்றுமில்லை. நான் காசியிலிருந்து திரும்பியபின் அரசன் தனக்கு மந்திரம் உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டான். அதற்கிணங்கி உபதேசித்தேன். அதுமுதல் எனக்குத் தக்கனைகொடுக்க விரும்பியபொழுது வேண்டாமென்று மறுத்து

விட்டேன். இதுதான் நடந்த விஷயம். அதுமுதல் என்னைக் குருவாகப் பாவித்து வழிபடுகிறான். வேறொன்றில்லை.”

இதைக் கேட்ட பொன்னன் நெடுநேரம் ஆலோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். பரமார்த்தியும் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். பிறகு கடையை முடிவிட்டுப் புறப்படும்பொழுது பொன்னன், “பரமார்த்தி, எனின் இப்பொழுதே வந்து பெட்டியை எடுத்துப் போகிறாயா? எனக்கு அதை வைத்துக் காப்பாற்றுவது வெகு கஷ்டமாயிருக்கிறது” என்றான்.

“பெட்டியா! நீ என்ன கனவு கண்டாயோ?”

“நீ பரமார்த்தி யென்பது உண்மைதான். நான் உன் மனதை அறியவேண்டிக் கூறினதை மெய்யென நினைத்துவிட்டாய்போலும்! அட பயித்தியமே! உன் பணத்தை நான் மோசம் செய்வேனா! இவ்வளவு காலம் என்னுடன் பழகியும் நீ அப்படி நினைக்கலாமா? வா, போவோம்.”

“கடவுளின் செயலிப்படியா? அவன் அருள் உண்டாயின் எய்தாததொன்றில்லை. சரி அப்படியே வருகிறேன்.”

மறுநாள் பரமார்த்தி அரசனிடம் சென்று பொய்யாமொழி கூறியதையும் தான் பணமும் பெட்டியும் பெற்றதையும் தெரிவிக்க அரசன் மனக்களிப்படைந்து பரமார்த்தியின் நற்குணத்திற்காகக் கடவுள் செய்த உபகாரமெனக் கூறினான். பரமார்த்தியும் கடவுளே அரசனுருக்கொண்டு இத் தீராவழக்கைத் தீர்த்தார் என்று சொல்லி அரசனை வாழ்த்தினான்.

புலவர் புகழ்

உடலை வளர்த்தற்குரிய பலவகையான பொருள்களை வழங்கும் அதற்களிளும் உள்ளத்தின் உணர்வு வளர்ச்சிக்குச் காரணமான கல்வியை வழங்கும் வள்ளன்மை சிறந்ததாக ஆன்றோர்களால் எக்காலத்தும் மதிக்கப்படுகின்றது. ஒருமைக்கண் கற்ற கல்வி எழுமையும் பயன்தருதலால் அதனை வழங்கும் பெரியோர்கள் உலகில் உயர்ந்தவர்களாகவும் பேருபகாரிகளாகவும் எண்ணப்படுகின்றனர். அவர்கள் செய்தபேரறத்தின் பயனாகவே கலைவளம் சிறந்து விளங்குகின்றது. மக்களுடைய மனஉணர்வைப் பண்படுத்தும் அப் பெரியோர்கள் செய்த அருஞ்செயல்களும் இயற்றிய துல்களும் எல்லோராலும் போற்றப்பட்டு வருவது யாவரும் அறிந்ததேயாகும். காலதேச வர்த்தமானங்கள் ஏனெனம் மாறினும் அத்தகைய புலவர்களுடைய புகழ் குன்றாமல் ஒரே நிலைமையில் நிலவிவருகின்றது. சிலருடைய புகழ் வளர்ச்சியுற்றும் வருகின்றது.

—டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர்.

பிரதிமா நாடகம்

ஜி. ஹரிஹர சாஸ்திரி

(317-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஏழாம் அங்கம்

[ஒரு முனிவர் வருகிறார்.]

முனிவர் :—நந்திலக ! நந்திலக.

(நந்திலகன் வருகிறான்.)

நந்திலகன் :—ஐயா ! என்ன வேண்டும்?

முனிவர் :—குலபதி தெரிவிக்கிறார் : “ராமபிரான் தம் மனைவியைக் கவர்ந்து சென்று உலகமூன்றையும் அழிக்க முயன்ற ராவணனை வதம்செய்து, அரக்கரது தீயவழிக்கெதிராய்ச் சற்குணங்கள் எல்லாம் நிறைந்து விளங்கும் விபீஷணருக்கு இலங்கையின் அரசமுடிசூட்டி, தேவரும் முனிவரும் பரிசுத்தமானவன் என்று புகழ்ந்து போற்றும் லீதையுடன், அரக்கர் தலைவரும் வானரவீரரும் புடைகுழ, சரக்காலத்துச் சந்திரன்போல் இங்கே தோன்றப் போகிறார். அதனால் இவ்வாசிரமத்திற்குரிய சிறப்புக்களால் அவரை உபசரிப்பதற்கு வேண்டுவன வெல்லாம் சித்தமாகட்டும்” என்று.

நந்திலகன் :—ஐயா ! எல்லாம் சித்தமாய்விட்டன ; ஆனால்....

முனிவர் :—ஆனால் என்ன?

நந்திலகன் :—விபீஷணருடன் வருபவர்கள் ராட்சதர்கள்; அவர்களுடைய உணவைப்பற்றிக் குலபதிதான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

முனிவர் :—ஏன்?

நந்திலகன் :—அவர்கள் கடித்துத் தின்பார்கள்.

முனிவர் :—இவ்வளவுதானா ! கவலைப்படவேண்டாம். அரக்கர்கள் விபீஷணர் சொற்படி நிற்பார்கள்.

நந்திலகன் :—குணசீலனை அரக்கனுக்கு நமஸ்காரம்.

(போகிறான்.)

முனிவர்:—(பார்த்து) இதோ பெருமைவாய்ந்த ராமர்! 'மக் களிற்சிறந்தோய் வாழ்க! நிற்பகைவராய் வருவோர் மாள்க! நில முழுவதும் நின் ஒருகுடைக்கீழ்த் தங்குக!' என்று இவ்வாறு முனிவர் பலர் மனமுவந்து புகழ், விமானத்தினின்று கீழே இவர் இறங்குகிறார். ஸ்வாமி! தங்களுக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்!

(போகிறார்.)

(ராமர் வருகிறார்.)

ராமன்:—நான் வலியாலும் வீரத்தாலும் செருக்குற்ற ராவணனைக்கொன்று, குணங்கள் நிரம்பிப் புனிதையாக விளங்கும் லீதையை மீண்டும் பெற்று, தந்தையின் வாக்கையும் குறைவற நிறைவேற்றி, முனிஜனங்கள் தங்கும் வனத்தை மீண்டும் அடைந்தேன்.

தவமாதரை வணங்க உள்ளே சென்ற ஜானகி ஏன் இன்னும் வரவில்லை? (பார்த்து) இதோ "வைதேகி! தோழி! லீதே! ஜானகி! குழந்தாய்!" என்றிவ்வாறு முனிபத்தினிகள் தமது வயதுக்கிசைந்தபடி அன்புடன் அழைக்க, அவர்களுடன் இவள் சல்லாபம் செய்துகொண்டு மெல்ல நடந்து வருகிறாள்.

(லீதையும் ஒரு தவமாதும் வருகிறார்கள்.)

தவமாத:—சகீ! இதோ இருக்கிறார் உன் நாதர். நீ அவர் அருகிலே இரு. எங்களுக்கு உன்னைத் தனிமையாகப் பார்க்கமுடிய வில்லை.

லீதை:—என்ன! என் நாதர் அருகில் இருக்கும்போதும் நான் நம்பிக்கை அற்றவளாக இருக்கிறேன். (ராமனையணுகி) என் நாதருக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்!

ராமன்:—மைதிலி! இது நாம் முன்பு தங்கியிருந்த ஜனஸ்தானம் என்று ஞாபகம் வருகிறதா? இங்கு நாம் குழந்தைகளாகப் பாவித்துவந்த மரங்கள் இன்னவை என்று தெரிகின்றனவா?

லீதை:—தெரிகின்றன. முன்பு நாம் எவைகளைக் குனிந்து பார்த்தோமோ, அவைகளே இப்போது நிமிர்ந்து பார்க்கும்படி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்றன.

ராமன்:—அது இயல்புதானே! பள்ளம் மேடாவதும் மேடு பள்ளமாவதும் காலத்தின்போக்கு. மைதிலி! இந்த ஏழிலைப்பாடையின் அடியில் வெள்ளாடையுடுத்த பாதனைக்கண்டு, மான்கூட்டம் பயந்தோடியது நினைவிருக்கிறதா?

லீதை:—நாதா! நினைவு நன்றாக இருக்கிறது.

ராமன் :—இதுவே நமது தவத்திற்குச் சாஷியாயிருந்த பேரேரி. பிதாவின் சிரத்த கருமத்தைப்பற்றி இங்கிருந்து நாம் யோசிக்கும்போதுதான் காஞ்சனபார்க்கவும் என்ற மான் காணப்பட்டது.

லீதை :—நாதா ! போதும் அதைப்பற்றிப் பேசியது.

(பயந்து நடுங்குகிறான்.)

ராமன் :—மைதிலி ! அச்சப்படாதே ! அந்தக் காலம் எப் பொழுதே போய்விட்டது. (நாற்புறமும் நோக்கி) இருப்பைப் பூப்போல் வெண்ணிறமான பொடி எங்கிருந்து உயரக் கிளம்பிக் காற்றடிபட்டு நாலு திசைகளையும் மறைக்கின்றது ? கம்பீரமான முரசொலியும் சங்கநாதமும் ஒன்று சேர்ந்து இவ் வனந்தரத்தை யும் ஒரு நாட்டுப்புறமாகச் செய்கின்றன.

(ஸக்ஷ்மணன் வருகிறான்.)

ஸக்ஷ்மணன் :—ஆர்யருக்கு ஜயமுண்டாகட்டும் ! அண்ணா ! சகோதரமீது நேசமுற்ற பரதன் பெரிய சேனையையும் தாய்மார் மூவரையும் அழைத்துக்கொண்டு மிகுந்த ஆவலுடன் உம்மைத் தரிசிக்க வந்திருக்கிறான்.

ராமன் :—ஸக்ஷ்மண ! என்ன ! பரதன் வந்திருக்கிறான் ?

ஸக்ஷ்மணன் :—அண்ணா ! ஆமாம்.

ராமன் :—மைதிலி ! உன் மாமிமார் மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு பரதன் வந்திருக்கிறான். அவர்களைக் காண உன் கண்களை விசாலப்படுத்திக்கொள்.

லீதை :—நாதா ! தக்க வேளையில்தான் பரதன் வந்திருக்கிறான்.

(பரதனும் ராணிகளும் வருகிறார்கள்.)

பரதன் :—துயர் அனைத்தும் நீக்கிப் பெரிய காரியங்கள் பல நிறைவேற்றி, மேகத்தினின்று வெளிவந்த சரத்தாலத்துச் சந்திரன் போல் விளங்கும் என் அண்ணனா ! அன்னை ஜானகியுடன் திரும்பி வந்தார் என்று கேள்வியுற்று மனமுவந்து நான் தாய்மாருடன் அவரைக் காண இங்கே வந்தேன்.

ராமன் :—அன்னைமார்களே ! உங்கள் அனைவரையும் நான் வணங்குகிறேன்.

ராணிகள் :—குழந்தாய் ! சிரஞ்சீவியாயிரு. தந்தை வாக்கை நிறைவேற்றி எங்கள் மருமகளுடன் நீ சேஷமமாகத் திரும்பிவந்ததைக் காணக் கிடைத்தது எங்கள் பாக்கியம்.

ராமன் :—உங்கள் அனுகிரகம்.

லக்ஷ்மணன்:—என் தாய்மாருக்கு நமஸ்காரம்.

ராணிகள்:—குழந்தாய்! நீடுழி வாழ்க!

ஸீதை:—என் மாமியர் அனைவரையும் நான் வணங்குகிறேன்.

ராணிகள்:—குழந்தாய்! தீர்க்கசுமங்கிலியாயிரு.

ஸீதை:—உங்கள் அனுக்கிரகம்.

பரதன்:—அண்ணா! பரதன் வணங்குகிறேன்.

ராமன்:—இசுக்ஷவாகுமன்னர் குலக்கொழுந்தே! வா வா; உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்! நீண்டு திரண்ட உன் கைகளால் கதவு போல் விரிந்த உன்மார்பில் என்னை அணைத்துக்கொள். சரத்தாலத் தில் விளங்கும் மதிபோன்ற உன்முதத்தை உயர்த்திச் சோகத்தால் தவிக்கும் என் உடம்பைக் குளிரச் செய்.

பரதன்:—தங்கள் அனுக்கிரகம். (ஸீதையைநோக்கி) அம்மா! பரதன் வணங்குகிறேன்.

ஸீதை:—என் நாதருக்கு உற்ற துணையாக நீ வெகுநாலம் வாழ்க்கடவை!

பரதன்:—உமது அனுக்கிரகம். (லக்ஷ்மணனைநோக்கி) அண்ணா! வணங்குகிறேன்.

லக்ஷ்மணன்:—என் அன்பே! வா வா; சிரஞ்சீவியாயிரு. என்னைத் தழுவிக்கொள்.

(தழுவுகிறான்.)

பரதன்:—அனுக்கிரகம். (ராமனைநோக்கி) அண்ணா! அரசாட்சியைத் திரும்ப ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

ராமன்:—குழந்தாய், அதென்ன!

கைகேயி:—என் அன்பே! இது நாங்கள் வெகுநாலமாகக் காப்பாற்றிவரும் விருப்பம்.

(சத்ருக்கன் வருகிறான்.)

சத்ருக்கன்:—பலவிதத் துன்பங்களால் அடிபட்டும் குணமும் ஒளியும் குன்றாமல் விளங்கும் என் தமையனரை என்மனம் காண விரைகின்றது. (அணுகி) அண்ணா! சத்ருக்கன் வணங்குகிறேன்.

ராமன்:—குழந்தாய்! சிரஞ்சீவியாயிரு.

சத்ருக்கன்:—அனுக்கிரகம். (ஸீதையைநோக்கி) அம்மா! வணங்குகிறேன்.

ஸீதை:—குழந்தாய்! சிரஞ்சீவியாயிரு.

சத்ருக்கன்:—அண்ணா! இதோ வலிஷ்டர் வாமதேவர் முதலியவர்கள் அமைச்சருடன் அபிஷேகத்தை முன்னிட்டுத்

தங்களைக் காண விரும்புகிறார்கள். பற்பல நதிகளினின்றும் தீர்த்தங்களினின்றும் முனிசிரோஷ்டர், தாமே கொணர்ந்த புனிதநீரால் முதலில் உமக்கு அபிஷேகம்செய்து தண்ணீர்தெளித்த தாமரை போன்ற உமது திருமுதத்தைக் காண விரும்புகின்றனர்.

கைகேயி:—குழந்தாய் ! சென்று அபிஷேகத்தை ஏற்றுக் கொள்.

ராமன்:—அம்மா ! தங்கள் ஆணைப்படி செய்கிறேன்.

(போகிறார்.)

(திரைக்குள்)

ஜய ! விஜயீபவ ! மஹாராஜ !

கைகேயி:—புரோகிதர், நகரவாசிகள் முதலியோர் வெற்றியார வாரத்துடன் என் புதல்வனை வாழ்த்துகின்றனர்.

சுமித்திரை:—அமைச்சரும் எவலாட்களும் பெரியோரும் என் புதல்வனுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்கின்றனர்.

(திரைக்குள்)

ஜனஸ்தானத்தில் வசிக்கும் முனிவர்களே ! கேளுங்கள் :

சூரியன் கிரணங்களால் இருளை நீக்குவதுபோல் ராமர் அரக்கர் அனைவரையும் வீரத்தால் அழித்து, மங்களமே உருவாய் வந்த லீலையையும்பெற்று, உலகெல்லாம் மகிழும்படிப் பூமியில் மேன்மையுற்று விளங்குகிறார்.

கைகேயி:—ஆச்சரியம் ! என் புதல்வனது பட்டாபிஷேகத் திருவிழாவில் ஜயகோஷம் வளர்கின்றது.

(ராமர் அபிஷேகம் செய்யப்பெற்றுப் பரிவாரத்துடன் வருகிறார்.)

ராமன்:—(ஆகாயத்தை நோக்கி) என் தந்தையே ! தாங்கள் இப்போது சுவர்க்கத்திலாயினும் கவலையொழிந்து சந்தோஷத்துடன் இருங்கள். என்னை அரசனாக்கி முடிசூட்டவேண்டுமென்ற தங்கள் விருப்பம் இதோ நிறைவேறிவிட்டது. அரசாட்சி என்ற பெருஞ் சுமையை நான் சிரமேற்கொண்டு அறநெறியில் நின்று உலகைக் காக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்.

பரதன்:—என் அண்ணனா இப்போது அரசர் என்று பெயர் பெற்றனர் ; குடைபிடித்து மகுடம்சூட்டிப் புனிதநீரால் அபிஷேகம் செய்து ஜனங்கள் யாவரும் தொழுதுநிற்க, அரசபதவிக்குரிய அழகுடன் புதுமதிபோல் விளங்கும் ஆர்யரைக் காணக் காண என் கண்கள் ஆசையடங்கவில்லை.

சத்ருக்நன் :—சந்திரன் உதிக்கும்போது உலகம் விளங்குவது போல், எம் முன்னவர் முடிசூட்டப்பெற்றதால் எங்கள் குலம் மாசுற்றதாயிற்று.

ராமன் :—தம்பி! லக்ஷ்மண! நான் அரசாட்சியைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

லக்ஷ்மணன் :—தெய்வாதினம், உமது பாக்கியம்.

(கஞ்சுகி வருகிறான்.)

கஞ்சுகி :—அரசர் பெருமான் வெற்றிபெறுக! இதோ சிறப்புற்ற விபீஷணரும், சுக்கிரீவன் நீலன் மைத்தன் ஜாம்பவான் அனுமான் முதலான வானரவீரரும் தங்கள் பாக்கியத்தை வாழ்த்து கின்றனர்.

ராமன் :—எல்லாம் நண்பர்களின் பேருதவியால் என்று சொல்.

கஞ்சுகி :—உத்தரவு.

கைகேயி :—குழந்தாய்! என் ஆசைகள் நிறைவேறின. ஆனால் இந்தத் திருவிழாவை நான் அயோத்தியில் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

ராமன் :—அவ்விதமே ஆகட்டும். (பார்த்து) இதென்ன! இவ்வனம் சூரியன்போல் எங்கும் பிரகாசிக்கின்றது. (யோசித்து) ஆமாம், தெரிந்தது. ராவணனது புஷ்பகவிமானம் ஆகாயத்தில் வந்துவிட்டது. நினைத்தவுடன் அது வரவேண்டுமென்பது உடன் படிக்கை. இப்போது எல்லோரும் விமானத்தில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்.

(எல்லோரும் ஏறுகின்றனர்.)

ராமன் :—உற்றாரும் உறவினரும் உடன்வர இன்றே நான் அயோத்திக்குச் செல்கிறேன்.

லக்ஷ்மணன் :—நகரவாசிகள், உதயகிரியில் நட்சத்திரங்களுடன் தோன்றும் சந்திரனைக்கண்டு களிப்பதுபோல் இன்றே உம்மைக்கண்டு களிக்கட்டும்.

(நடிகர் கூற்று)

ராமர் ஜானகியோடும் உறவினரோடும் கூடியதுபோல், எங்கள் அரசன் திருவுடன்கூடிப் பூமியை ஆளட்டும்!

(எல்லோரும் போகிறார்கள்.)

பிரதிமாநாடகம் முற்றிற்று.

உபாத்தியாயர் பகுதி

இந்திய மாணவர்

ச. கு. க.

(329-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பிற்காலப் பகுதி

ஆங்கிலேய அதிகாரம் இந்தியாவில் நிலைபெற்றபிறகு கல்வியில் ஒருபுதிய சகாப்தம் ஏற்பட்டது என்னலாம். ஆங்காங்கே சர்வதலாசாலைகள் (பல்கலைக்கழகங்கள்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. ஒரு சர்வதலாசாலையைச் சார்ந்து பல்லாயிரம் பள்ளிகள் தோன்றியுள்ளன. இவற்றிற் படித்துவரும் மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலமும் தாய்மொழியும் வேறு சில பாடவகைகளும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அச்சயந்திரமும் பத்திரிகைகளும் கல்வியைக் கிராமத்தோறும் கொண்டுவரக் சாதனங்களாயின.

இந்த நிலையிலும் குறைகள் இல்லாமற் போகவில்லை. ஆங்கிலப் பள்ளிகளில் படித்தவர்களுக்குச் சலபமாக உத்தியோகங்கள் கிடைத்துவந்ததை எண்ணிப் பெற்றோர்கள் வறுமை நிலையில் இருந்தபோதிலும் மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தம் பிள்ளைகளை ஆங்கிலக் கலாசாலைகளுக்கு அனுப்பிவைத்தனர். இப்பிள்ளைகளுக்கு யோக்கியதாபத்திரம் வாங்கிக்கொடுக்கும் வகையில் ஆசிரியர்கள் பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டனர். உண்மைக் கல்விக்குச் சந்தர்ப்பம் இருந்தும் எவரும் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. இவ்விதமாகவே வருஷந்தோறும் பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து பட்டதாரிகள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு நாட்டில் உத்தியோகம் அகப்படுவதில்லை. கல்விசம்பந்தமாகவன்றிப் பிறவழிகளில் உழைக்க இம்மாணவர்கள் திறமையற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். திறமைவாய்ந்த ஒரு சிலரும் வேறு துறைகளிற் புகுவது தமது நிலைமைக்கு இழிவென்று கருதுகின்றனர். வயிற்றுப் பிழைப்புக்குத்தான் கல்வி என்று கருதிவந்ததனால் வந்த குறைவே இது.

இதே சமயத்தில் கற்பிப்பதில் பல புதிய முறைகள் தோன்றியுள்ளன. மாணாக்கர்கள் விஷயங்களைத் தாங்களே சோதனை செய்தோ நேரிற்றண்டோ தெரிந்துகொள்வதுதான் கல்வியென்றும் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு அவர்கள் வேலையில் துணையாகின்று

உபாயங்களைக் கற்பிக்கவேண்டுமென்றும் பலர் எண்ணுகின்றனர். ஆதிகால மாணவர்கள் பலவிடங்களுக்குச் சென்று விஷயங்களை நேரிற்செண்டு தெளிவடைந்ததுபோல இவர்களும் தேசசஞ்சாரம் செய்பவெண்டு மென்றும், எல்லோரும் தேசசஞ்சாரம் செய்வது இயலாதகாரியமாதலால் பள்ளிகளை ஒட்டிப் பொருட்காட்சிச்சாலைகள் அமைக்கப்படவேண்டுமென்றும், ஒளி விசித்திரப்படங்கள் சினிமா முதலியவற்றின் துணையும் கல்வி அபிவிருத்திக்கு அவசியமென்றும் பலர் கிளர்ச்சி செய்துவருகின்றார்கள். குருகுலவாசத்தில் மாணவர்கள் ஆசிரியருடன் இருந்துவந்ததுபோல் தற்கால மாணவரும் ஒழுக் 'ஹஸ்டல்' வாழ்க்கையை வற்புறுத்துவோர் பலராவர். ஆதிகாலமாணவர்கள் தங்கள் புத்தியை மட்டுமன்றிக் கையையும் கண்ணையும் பயன்படுத்தி வந்ததுபோல் இக் காலமாணவர்களும் நடக்கவேண்டி அவர்களுக்குப் பள்ளிகளில் தொழிற்கல்விப்பயிற்சி (Manual Training) வேண்டுமென்று ஏற்பாடுகள் நடந்து வருகின்றன. அக்கால மாணவர்களுக்கு இருந்ததுபோல உடற் பயிற்சிக்கு வேண்டிய வசதிகளை இக்கால மாணவர்களும் பெறப் பல இயக்கங்கள் தோன்றியுள்ளன.

ஆங்கிலக் கல்வியால் நம் நாட்டில் முக்கியமாக ஒரு குறை இருந்துவருகின்றது. நம் தேசத்தில் வழங்கிவரும் ஊண், உடை, வழக்கங்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் கீழாகப் பாவிக்கும் ஒரு தன்மை எப்படியோ மாணவர்களிற் பலருக்கு ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. அந்நியநாட்டுப் பழக்கவழக்கம் முதலியவற்றில் தமக்கிருக்கும் பிரேமையினால் இவர்கள் தங்கள் கொள்கைகளைத் தம்மைச்சார்ந்த பாமாருக்கும் பரப்பிவருகின்றனர். இதனால் எத்தனையோ தீமைகள் ஏற்பகின்றன. நல்லவேளையாகத் தேசியவாதிகள் பலருடைய நல்லமுயற்சியின் பயனாக மாணவர்களின் இக்கொள்கைகள் எல்லாம் மெல்ல மெல்ல ஒடுங்கி வருகின்றன.

மேல்வகுப்புக்களுக்கு நாட்டுமொழியைத்தவிர மற்றப் பாடங்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலே போதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஒரு மாணவன் கீழ்வகுப்புக்களில் தன் தாய்மொழியில் அறிந்துகொண்ட விஷயத்தையே சிறிதளவு கூட்டுதலோடு மறுபடியும் மேல்வகுப்புக்களில் ஆங்கிலத்திற் கற்கவேண்டியவனாகின்றான். இதனால் எவ்வளவோ காலம் வீணாகின்றது. தன் தாய்மொழியிலேயே அவன் கலைகளையெல்லாம் கற்பதனால் இப்பொழுது கற்றுவருவதைப் பார்க்கிலும் இன்னும் அதிக விஷயங்களை வெகு நன்றாகச் சிரமமின்றிக் கற்றுக்கொள்ளக் கூடும்; காலமும் வீணாகாது. ஆங்கிலத் தைத்தவிர வேறு பாடங்கள் எல்லாம் உயர்தரப் பாடசாலைகளில்

தாய்மொழிவாயிலாகவே புகட்டலாம் என்று சில சர்வகலாசாலைகள் அனுமதி அளித்திருக்கின்றன. பள்ளிகளின் தலைவர்களிற் பலர் அம்முறையைத் தம்பள்ளிகளிற் புகுத்த இன்னும் தயங்குகின்றார்கள். எப்படியும் சில ஆண்டுகளில் நமது பள்ளிகள் தாய்மொழி மயமாய்விடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மாணவர் முன்னேற்றம்

தற்கால மாணவ நிலையை ஆதிதால மாணவநிலைக்குச் சமமாக உயர்த்த முயற்சிகள் நம் காலத்தில் நடந்து வருவதாகக் கூறினோம். 'எத்துறைகளில் மாணவர் முன்னேற்ற மடையவேண்டும்? அவர்களின் உரிமைகளும் கடமைகளும் என்ன?' என்பவற்றை ஆராய்வோம் :

மாணவர்களின் மனம் ஒரு நிலையினதன்று. இன்று ஒருவர் உடற்பயிற்சியைப்பற்றிப் பேசுவதைக் கேட்டால் அவர்கள் சில நாள் உடற்பயிற்சியில் ஈடுபடுவார்கள். வேறொருநாள் மற்றொருவர் பொதுஜன சேவையைப்பற்றிப் பேசினால் அதில் சிலநாள்வரையில் ஈடுபடுவார்கள். அவர்கள் மனம் ஒன்றிலும் ஸ்திரமாக ஊன்றி நில்லாது. நம் மாணவர்களுக்கு ஒரு நோக்கம் வாழ்வின் குறிக்கோளாக அமைவதில்லை.

பருவத்திற் கேற்ற செயல் மாணவர்பால் இலங்கவேண்டும். மரங்கள் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்தபிறகே கனிய ஆரம்பிக்கின்றன. அதுபோல் இவர்களும் படிப்படியாகத்தான் உயரமுடியும். நினைத்த மாத்திரத்தில் ஆகாயத்தில் பறந்துவிட முடியாது. பெரியவர்களைப் போல் சிறுபிராயத்திலே அதிகாரம் செய்ய விரும்புவது புலியைக் கண்டு பூனை குடுபோட்டுக்கொண்ட கதையாகமுடியும்.

குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டிலே எண்ணமதிகம். விளையாட்டு மூலமாக எல்லாவற்றையும் ஆசிரியர்கள் குழந்தைகளுக்குப் போதித்தல் வேண்டும்.

எதையும் நிர்வகிக்க வேண்டுமென்பதிலும் பிறர் தம்மைக் கண்டு மெச்சவேண்டுமென்பதிலும் மாணுக்கர்களுக்கு அதிதீவிரமான எண்ணம் இருந்து வருகின்றது. அதை விருத்திசெய்யும் பொருட்டுச் சிலமுக்கிய காரியங்களை அவர்களிடம் ஒப்படைத்து நடத்தச் செய்தால் அவர்கள் அவற்றை ஒழுங்காகச் செய்வார்கள். 'எட்டாள் வேலையை ஒரு சிட்டாள் செய்யும்' என்பது கிராமிய வழக்கு. மாணவர் சங்கங்கள் விளையாட்டுக்கள் முதலியவற்றை அவர்களே நடத்தும்படி ஆசிரியர்கள் அனுமதித்தால் மாணவர்களுக்குக் காரியநிருவாகசக்தி விரைவில் ஏற்பட்டுவிடும். பள்ளிக்

கூட ஒழுங்குமுறை விஷயத்தையும் சில மாணவர்களிடங்கிய ஒரு கழகத்தினிடம் ஒப்படைத்துவிட்டால் அப்பள்ளிக்கூடம் சிலவருஷங்களிற் சிறந்த ஒழுங்குமுறையுடையதாக மாறிவிடும் என்று பலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றார்கள். பிள்ளைகளுக்கு ஒரு காரியத்தைச் செய்வதில் அதிதீவிரபுத்தி யிருந்தாலும் அவ்வுக்கம் தொடர்ந்து இராது. ஆகையால் ஆசிரியர்கள் உடனிருந்து அவர்களைத் தங்கள் வேலைகளில் அடிக்கடி ஊக்கிவரவேண்டும்.

தற்காலமாணவரிடம் பல குறைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை நீக்கிக்கொள்வது அவர்களின் மேன்மைக்கு வழிகோலியதாகும். எடுத்தவற்றிற்கெல்லாம் கோபம், ஆலோசியாமல் காரியங்களில் பிரவர்த்தித்துவிடுதல், காரியங்களைச் செய்வதில் உடனுக்குடன் கைமேல் பலனைவேண்டல், தாங்கள் செய்தவையெல்லாம் சரியென்ற நினைவு, சினேகபாவத்தில் அடிக்கடிமாறுதல் இக்குறைகளை எல்லாம் நம் மாணவ உலகம் என்று விட்டொழிக்குமோ! இவற்றைநீக்கப் பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் என்ன முறைகளைக் கையாண்டு வருகின்றார்கள்? நல்லொழுக்கப்பாடம் (*Moral Instruction*) சிலபள்ளிகளில் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் அது சிறந்தமுறையில் தக்கவர்களால் நடத்தப்படாத குறைவினால் மாணவர்களுக்கு அப் பாடத்தின்மீது கசப்பேற்பட்டு விடுகின்றது. பல பள்ளிகள் நல்லொழுக்கப் பாடத்தையே புறக்கணித்துவிட்டன. கல்வியினும் ஒழுக்கமே பெரியது. அவ்வொழுக்கம் இளமைப்பருவத்தில் தான் படியவேண்டும். நல்லொழுக்கப் பாடத்தால் மாணவர்கள் திருத்தமடைவது உறுதி. அப்பாடத்தைப் பொன்னேபோல் போற்றிக்கொள்வது ஆசிரியர்கள் கடமையாகும்.

மனத்திற்றோன்றும் அபிப்பிராயங்களைச் சித்திரங்கள் மூலமாகவோ குறும்புப்பாட்டுகள் மூலமாகவே எழுதிக் காட்டுவதில் மாணவர்களுக்கு விருப்பமதிகம். இப்பயிற்சியை அவர்கள் தீயவழிகளிலே பெரியோர் அறியாமல் செய்துவருவது வழக்கம். அவ்வழக்கத்தை நல்ல வழிகளிலே செலுத்தும்படி செய்பவர்கள் தோன்றுவார்களேயானால் நம் மாணவர்கள் எவ்வளவோ மேன்மைக்கு வருதல்கூடும். அவர்கள் எழுதும் செய்யுட்கள் பிழையுள்ளனவாகத் தோன்றும். நாம் மாணவர்களை ஊக்கிவருவோமானால் பிற்காலத்தில் செய்யுள் செய்யும் பழக்கம் அவர்களுக்கு எளிதாகிவிடும்.

இரண்டொரு புத்தகங்களை மாணவர்களுக்குப் பாடமாக வைத்து வருஷமுமுவதும் அவற்றை வாசிக்கச் செய்வதால் அவர்களுக்குப் புத்தகத்தில் வெறுப்பேற்பட்டுவிடுகின்றது. பலவிதப் புத்தகங்களை வகுப்பில் தொகுத்துவைத்து மாணவரே தம் இஷ்டம்

போல் அவற்றைக் கையாள அனுமதிக்கப்படுவார்களேயானால் அவர்கள் புத்தகப்பிரியர்களாய் விடுவார்கள்.

மாணவர்களே ! நாட்டின் உயர்வு தாழ்வு உங்களைப்பொருத்த விஷயமே என்பதை நீங்கள் உணர்கின்றீர்களா ? அவ்வுணர்ச்சி உங்கள் இரத்தத்தோடு ஊறியிருக்கின்றதா ? அப்படியானால் நீங்கள் கிழேகாட்டியுள்ள விதிகளைப் பின்பற்றுங்கள்.

“முதலில் கீழ்ப்படியக் கற்றாக் கொள்ளுங்கள்; கட்டளையிடும் பதவி தானே வரும்”.

படிப்புப் பகியை வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள்; பலபல விஷயங் கற்றாக் கொள்ளுங்கள்.

உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்னவேலையாயினும் இழி வென்று கருதாமல் உங்களால் இயன்றமட்டும் தீவிரமாகச் செய்யுங்கள்.

“உங்கள் காரியங்களை நீங்களே செய்துகொள்ள முடியா விடில் நீங்கள் உயிர்வாழத் தகுதியற்றவர்களாவீர்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். பிறர் உதவியைப்பார்த்தல் ஆகாது”.

ஏதாவது ஓர் ஒழுங்கைப் பின்பற்றுங்கள். ஒரு பழ மொழியை உங்கள் வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கொள்ளுங்கள். அதனால் எல்லாத் துறைகளிலும் நல்ல பழக்கம் ஏற்பட்டுவிடும்.

இவ்விதிகளை நீங்கள் வைராக்கியத்துடன் பின்பற்றி நடக்க இறைவன் உங்களுக்குத் திடச்சித்தத்தையும் வலிமையையும் அளிப்பானாக ! ஓம் சாந்தி !!

கருப்பஞ் சாற்று வண்டல்

கருப்பஞ் சாற்றிலிருந்து, வெல்லம், சர்க்கரை முதலியன காய்ச்சி கிராசன் என்பது உக்களுக்குத் தெரியும். கருப்பஞ்சாற்றிலிருந்து சர்க்கரை எடுத்தானபின் தங்கும் வண்டல் பாழாக்கப் படுவதில்லை. அதிலிருந்து ஒருவகைச் சாராயம் எடுக்கப்படுகிறது. அந்த வண்டல்கள் மூலம் தான் நீக்கன் குடிக்கும் சோடா, கலர் முதலியவற்றிற்கு “காஸ்” எடுக்கப் படுகிறது.

சிறுவர் பகுதி

தமிழ் வருஷப் பிறப்பு

அருமைக் குழந்தைகளே !

சித்திரைமாத வருஷப் பிறப்பை எல்லோரும் கொண்டாடுகிறார்கள். அன்று ஒரு பெரிய விருந்து செய்கிறார்கள். தமிழர்கள் அன்று வேப்பம்பூப் பச்சடி செய்கிறார்கள். புதிதாகக்கிடைக்கும் புதுப்புளி, பச்சைமாங்காய் இவைகளையும் உபயோகிக்கிறார்கள். இவைகள் சித்திரை மாதத்தில் கிடைக்கின்ற பண்டங்கள். ஆதலால் இவைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

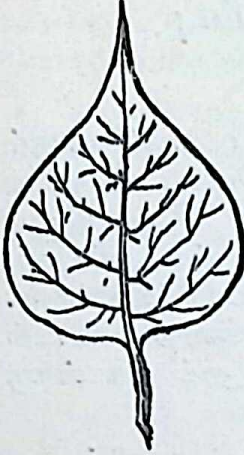
சித்திரை பிறந்தால் கோடை பிறந்து விட்டது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். கோடை என்றால் வெயிற்காலம். இந்த வெயிற்கால ஆரம்பத்தில் நமக்கு விதம் விதமான பழங்கள் கிடைக்கின்றன. நல்ல பழுத்த பழம் ருசியுள்ள பழம் இவைகளை நாம் மிதமாகப் புசித்தல் உடம்பிற்கு மிகவும் நன்மையைத் தரும்.

பின்னே உள்ள பக்கங்களில் உள்ள படங்களைப் பாருங்கள். இந்த மாதத்தில் என்ன என்ன மரங்கள் காப்கின்றன, தளிர்க்கின்றன, புஷ்பிக்கின்றன, பழக்கின்றன, என்ன என்ன காய்கறிவகைகள் கிடைக்கின்றன என்பவை தெரியவரும். நான் கண்ணால் கண்டவைகளை இங்கே படமூலமாகக் காட்டியிருக்கிறேன். நீங்களும் உங்கள் ஊர்களில் இம்மாதிரியே கவனித்துச் சித்திரை வருஷப்பிறப்பை ஞாபகம் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்தப் புதுவருஷத்தில் உங்கள் எல்லோருக்கும் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகவேண்டும் என்று யான் கடவுளை வணக்க மாய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்கு
உங்கள் பிரியமுள்ள
எஸ். ஜகந்நாதன்.

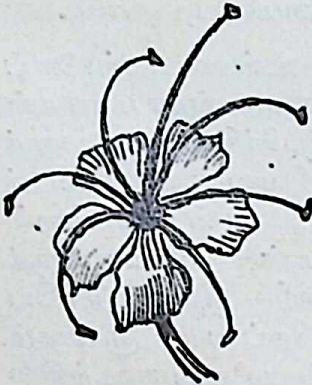
பவ ஸ்ர சித்திரை மாதம்

மரங்களின் இலைகள்

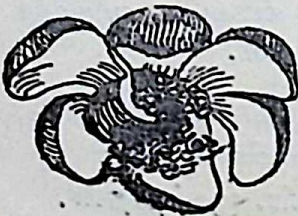

அரச இலை

அசோக இலை

வாதநாராயணன்பூ

நாகலிங்கப் பூ

பு
ஷ்
ப
ங்
க
ள்

பு

ஷ்

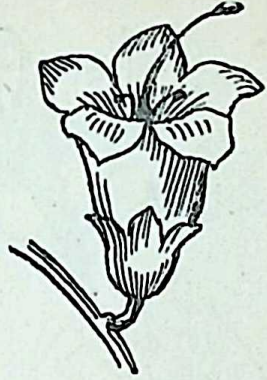
ப

ங்

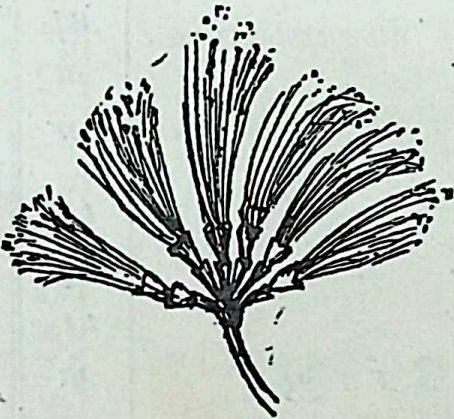
க

ள்

கல்தேக்கம் பூ

வேப்பம் பூ

தாங்குமுஞ்சிப் பூ

பூவரசம் பூ

சம்பங்கி

மல்லிகை

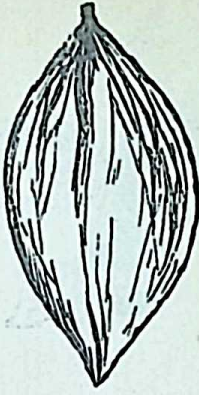
ரோஜா

த
லை
யி
ல்

வை
த்
து
க்
கொ
ள்
ளு
ம்

வா
ச
னை
யு
ள்
ள

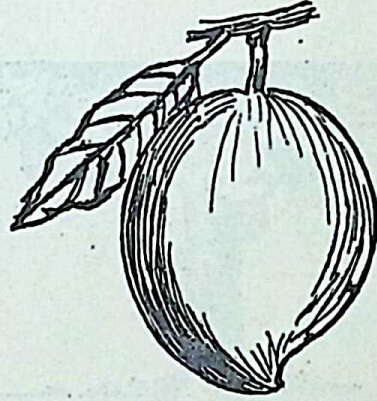
பு
ஷ்
ப
ங்
க
ள்

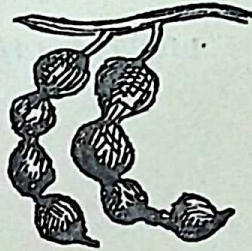
வாதாங்காய்

இலவங்காய்

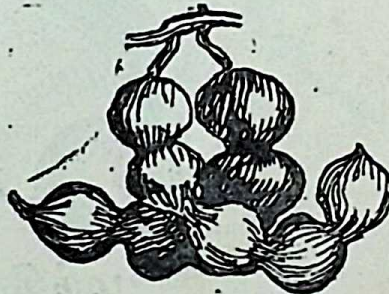

மாங்காய்

கலியாண

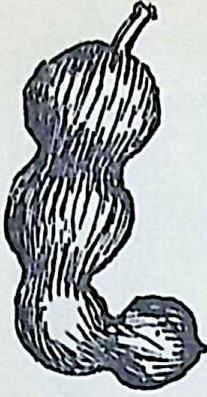
முருங்கை

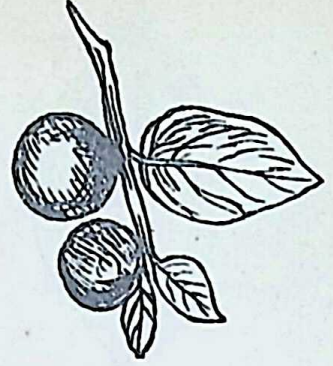
கொறுக்காய்ப்

புளி

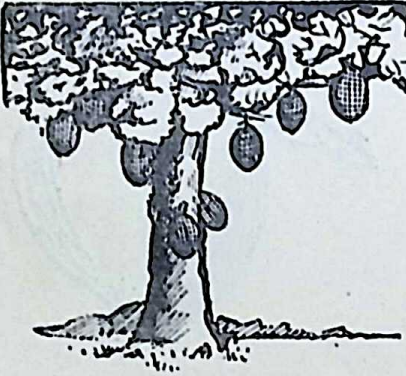
ம
ர
ங்
க
ளி
லு
ள்
ள
கா
ய்
க
ள்

புளியம் பழம்

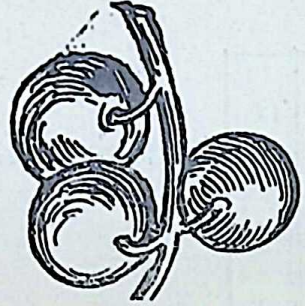

ஆலம் பழம்

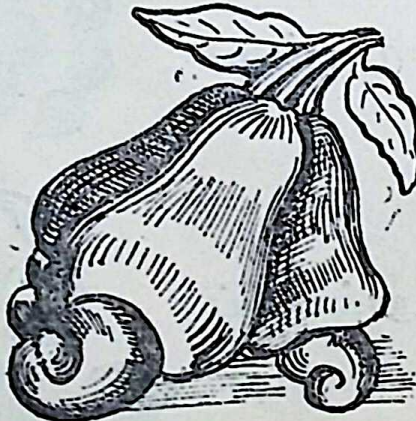

பலாப் பழம்

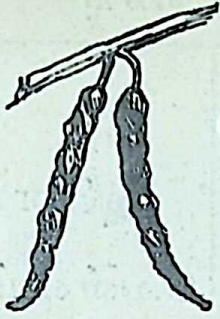
ப
ழ
ங்
க
ள்

காட்டுமாம்
பழம்

முந்திரிப் பழம்

முருங்கைக்காய்

வெண்டைக்
காய்

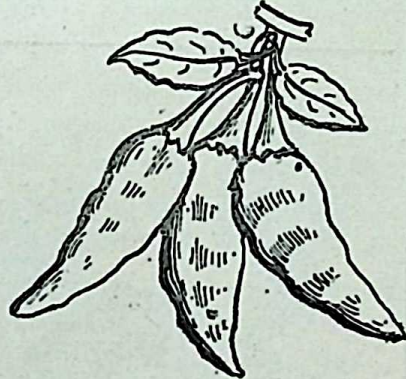
புடலங்காய்

பாகற் காய்

முள்ளங்கி

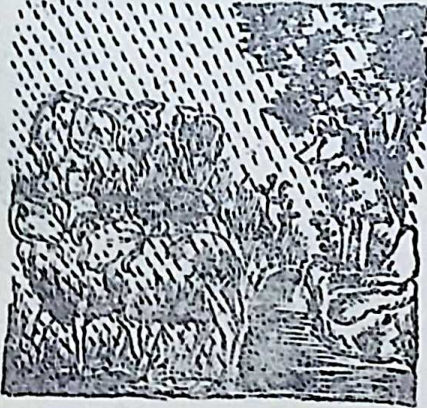
மிளகாய்

கா
ய்
க
றி
வ
கை
க
ள்

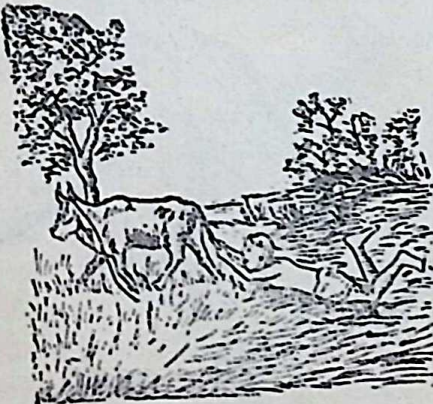
பழமொழிப் படங்கள்

அணைகடந்த
வெள்ளம் அழு
தாலும் வராது.

ஆடு நனைகிற
தென்று ஓநாய்
அழுததாம்.

தும்பைவிட்டு
வாலைப் பிடிப்
பது போல.

மாங்காய் ஊறுகாய்கள்

வி. விசாலாஷ்டி அம்மாள்

‘மாங்காய்க் காலத்தில் மாங்காய்தின்னாவிட்டால், வீங்கித் தூங்கிச் சாவார்கள்’ என்று நம்மவருள் ஒரு வசனம் உண்டு. இந்த மாதங்கனிலேதான் நம்மவர்கள் வருஷாந்தரத்துக்கு வேண்டிய வற்றல், வடாம் வகைகளையும், மாவடு ஊறுகாய், மாங்காய் ஊறுகாய்களையும் தயாரிப்பது வழக்கம். மாங்காய்க் காலத்தில் மாங்காயைப் பிஞ்சிலிருந்து பழம் வரையில் சாப்பிட வேண்டும்; மாங்காய் அகப்படாத காலத்துக்கு உதவும்படி காய், பழம், பிஞ்சு முதலியவைகளை ஊறுகாயாகப் பக்குவப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். கீழே சில தயாரிக்கும் விதங்களை எழுதி இருக்கிறேன்.

வேந்தயமாங்காய் :—காய் முற்றினதாகவும், புளிப்பு உள்ள காயாகவும் இருக்கவேண்டும். பழத்திற்குச் சிலாக்கியமான காய்களை ஊறுகாய்போட்டால், ஊறுகாய் நாள் நிற்காது; சீக்கிரத்திலேயே வழுவழத்துக் கெட்டு விடும். பருமனான காய்களாகப் பொறுக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு காயின் எடை சுமார் ஆறு பலத்துக்குமேல் ஏழுபலத்துக்கு உள் இருக்கவேண்டும். இஷ்டமானால் வெட்டினபிறகு தளரை நிறுத்துக்கொள்ளலாம். 20 மாங்காய்களுக்கு (இவற்றின் எடை சராசரி, 120-பலம் இருக்க வேண்டும்) அரைப்படி உப்பு, 10-பலம் மிளகாய் வற்றல், ஒரு பலம் மஞ்சள் தேவையாக இருக்கும். இவைகளை உலர்த்தி, நன்றாக இடித்துக்கொள்ள வேண்டும். மிளகாய்ப் பொடியில் விதை இல்லாமல் நன்றாக இடித்துச் சலித்துக்கொள்ள வேண்டும். மாங்காயைக் கொட்டையுடன் பெரிய பெரிய துண்டுகளாக வெட்டி உள்ளே இருக்கும் பருப்பை எடுத்து நன்றாகக் கழுவி ஈரமில்லாமல்

வடிய வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டு பலம் வெந்த யத்தை எண்ணெய்விட்டுச் சிவக்க வறுத்து அரைப்பலம் பெருங்காயத்தைச் சேர்த்து நன்றாகப்பொடி செய்து மிளகாய்ப் பொடியுடன் கலந்து கொள்ள வேண்டும். உப்பு, மஞ்சள், மிளகாய்ப் பொடி எல்லாவற்றையும் ஒரு தாம்பாளம் அல்லது வாய் அகலமான பாத்திரத்தில் கொட்டி, இதன்மேல் ஓர்து பலம் நல்ல எண்ணெயைக் கொட்டிக் கலந்துக்கொள்ள வேண்டும். மாங்காய்த் தளர் ஒரு கை, மிளகாய்ப் பொடி ஒரு கையாக மாறி மாறி ஜாடியில் போட்டு ஊறுகாய் போட வேண்டும். ஜாடியின் வாயைக் காற்றுப் புகாமல் இறுக மூடி ஒரு துணியினால் கட்டி மேலே ஒரு பாத்திரத்தைக் கவிழ்த்து மூடிவைக்க வேண்டும். இரண்டு தினங்களுக்கு ஒருதரம் நன்றாகக் குலுக்க வேண்டும். ஊற ஊற இந்த ஊறுகாய் ருசியாக இருக்கும். மாங்காய்களைத் தளராக வெட்டுவதற்குப் பதிலாகக் கதுப்பை கொஞ்சம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் படி நறுக்கி, இதற்குள் பொடியைத் திணித்து ஊறுகாய் போடலாம். இப்படிப்போடுவதாக இருந்தால் உப்பு, மிளகாய்ப் பொடி சற்றே அதிகம் வேண்டும். நல்ல எண்ணெயையும் ஊறுகாய் மேல் சிறிது தாராளமாக ஊற்றவேண்டும். பக்குவமாகப் போட்டால், இந்த ஊறுகாய் வருஷம் ஒன்று ஆனாலும் கெடாமல் ருசியாக இருக்கும். மிளகாய்ப் பொடியைப் பச்சையாகப் போடுவதற்குப் பதிலாக வறுத்து இடித்தும் போடலாம்.

மாங்காய்த்தோக்கு :—இதற்கும் மாங்காய் முற்றினதாகவும், நல்ல புளிப்பு உள்ளதாகவும் இருக்கவேண்டும். காய்களை நன்றாகக் கழுவி வடியவைத்துக் கொண்டு தோலைச்சீவி இலேசான சிறிய சிறிய துண்டுகளாக நறுக்கிக்கொள்ள வேண்டும். மேலே சொன்ன ஊறுகாய்க்குத் தயாரித்த அளவிலேயே உப்பு, மிளகாய் இவைகளின் பொடியைத் தயாரித்துக் கொள்ளவேண்டும். வெந்தயம் அறைப்பலம் இருந்தால் போதுமானது. மிளகாய் வற்றலை வறுத்தே இடித்துக்கொள்ளவேண்டும். பெருங்காயத்தை வறுத்து வேறாகப் பொடித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பழகின கற்சட்டி, அல்லது அடிகனமான அலுமினியம் பாத்திரம் ஒன்றை அடுப்பில் வைத்து, அதில் வேண்டிய அளவு நல்ல எண்ணெயை விட்டுக் கொஞ்சம் கடுகைப்போட்டு கடுகு வெடித்ததும், நறுக்கி வைத்திருக்கும் மாங்காய்த் துண்டுகளை அதில் கொட்டிக் கிளறவேண்டும். மாங்காய் சற்றே வதக்கினதும், பொடிசெய்து வைத்திருக்கும் உப்பை அதில் போடவேண்டும். உப்புச் சேர்த்ததும், தளர்ந்து கொடுத்துக் கொண்ட ஊறுகாய் கெட்டியாகும் வரையில்

கிளறி, அதில் மிளகாய்ப் பொடியையும் கடைசியாகப் பெருங்காயத் தூளையும் போட்டு லேகியம்போல் சுருளும்வரையில் அடிப்பிடிக்காமல் ஜாக்கிரதையாகக் கிளறவேண்டும். பிறகு அடுப்பை விட்டு இறக்கித் தொக்கு நன்றாக ஆறும்வரையில் பாத்திரத்தை முடாமல் திறந்து வைக்கவேண்டும். ஆறினபிறகு ஜடியிலோ, அல்லது நன்றாக முடக்கூடிய புட்டிகளிலோ போட்டுக் கெட்டியாக மூடி வைக்க வேண்டும். இந்தத் தொக்கை உடனேயே உபயோகிக்கலாம். நான் பட்டா லும் கெடாமல் இருக்கும்.

வமோங்காய்:—வடுமாங்காய் ஊறுகாய் போடும்பொழுது, முதலில் அடிபட்ட வடுக்களைப் பார்த்துப் பொறுக்கி எடுத்துவிட வேண்டும். பிறகு ஒரு ஈரத்துணியினால் வடுக்களைத் துடைத்து, எண்ணெய்தடவி ஊறுகாய்போடவேண்டும். சிலர் வடுமாங்காய்க்குத் தண்ணீர் விடுகிறார்கள். இதற்குப் பதிலாக உப்பு, மிளகாய்ப் பொடி இவைகளைப் போட்டு, தன் ஜலமாக விடும்படி ஊறுகாய் போட்டால் வடுமாங்காய் அழுக்கிக் கெட்டுப்போகாமல், வெகுநாள் வரையில் சுக்குப்போல் ஊறி வெடுக்கென்றிருக்கும்.

முரபா:—மாங்காய்த் தித்திப்பு ஊறுகாய்க்கு முரபா என்று பெயர். மாங்காய் நல்ல முற்றின காயாகவும் புளிப்பு இல்லாததாகவும் நல்ல சதைப்பற்றுள்ளதாகவும் நார் இல்லாததாகவும் இருக்கவேண்டும். தோலைச் சீவிச் சுதுப்புக்களை அப்படியே இரண்டு அல்லது நாலு துண்டுகளாக நறுக்கி, பூதால் வேலைக்கு உபயோகிக்கும் எஃகு ஊசிகளினால் நன்றாகப் பல இடங்களில் குத்திக் கொள்ளவேண்டும். பிறகு ஓர் ஈயம் பூசின பாத்திரத்தில் தாராளமாக ஜலத்தை விட்டுக் கொதிக்கவைத்து, அதில் மாங்காய்த்துண்டுகளைக் கொட்டி ஒரு கொதி வந்ததும் கீழே இறக்கி மூடிவைக்க வேண்டும். அரைமணி நேரம் கழித்துத் தண்ணீரை வடித்து, ஒரு வெள்ளைத்துணியைக் கனமாக மடித்துப் பலகையின்மேல் போட்டு அதன்மேல் மாங்காய்த்துண்டுகளைப் பரப்பி ஈரமில்லாமல் ஒத்தி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு பங்கு மாங்காய்க்கு மூன்று பங்கு சர்க்கரை என்ற அளவில், அஸ்கா சர்க்கரையைப் பாரு காய்ச்சி, பாரு கம்பிப் பதத்தில் காய்ந்ததும், கொஞ்சம் குங்குமப்பூவையும் ஏலப்பொடியையும் அதில் போட்டு மாங்காயையும் கொட்ட வேண்டும். பாரு இளகியிடும். இது மறுபடியும் கம்பிப் பதத்திற்கு வரும்வரையில் இரண்டு மூன்று கொதிசளவிட்டு, அடுப்பை விட்டு இறக்கி ஆறினதும் வாய்கலமான புட்டியில் போட்டு மூடி வைக்க வேண்டும். இரண்டுதினங்களுக்கு ஒரு தடவை வெயிலில் நாலாறுதரம் வைக்கவேண்டும். பிறகு உபயோகிக்கலாம். இதை ரொட்டி, தோசை, பூரி இவைகளுடன் சாப்பிடலாம். வாய்க்கு ஆரோக்கியமாக இருக்கும்.

பெண் உலகம்

அருஷம்

சில நாட்களுக்கு முன்பு மகாகவி ரவீந்திரநாத தாகூர் பெண்களின் மகாசபை ஒன்றில் பேசினார். 'பெண்டிர்தாம்' என்ன உள்ளத்தில் அழகையும் காதலையும்பற்றிய உன்னத உணர்ச்சிகள் தோன்றக் காரணமாயிருந்தவர்' என்று அவர் கூறிவிட்டு மேலே பலவிஷயங்களை எடுத்துச்சொன்னார். "உடல் அமைப்பிலேயே பெண்களுக்குச் சில கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன, ஆண் மக்களுக்கு இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. . . . ஆண்களுடைய நாகரிகம் வலிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதில் யுத்தத்திற்கு மேல் யுத்தத்தைத்தவிர நாம் வேறு ஒன்றையுமே காண்பதில்லை . . . பெண்கள் பூமியை நிகர்த்தவர்கள்; வெறியாட்டத்தில் ஈடுபட்டு மாயாவண்ணம் உலகத்தைக் காப்பதற்கு அவர்களை காரணமாக இருக்கிறார்கள்' என்ற அவருடைய உயர்ந்த கருத்தடங்கிய மொழிகளிலே இந்தியநாட்டின் பெண் இயல்பு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் உலகமுழுதும் உள்ள பெண்கள் அப்படி இருக்கிறார்களா என்பதை யோசித்துப் பார்ப்போம். தினந்தோறும் நிகழ்ந்து வரும் நிகழ்ச்சிகளால் பெண்ணுலகம் எந்த எந்த விதமாக மாறி வருகின்றதென்பதை நாம் அறியலாம். மற்றநாடுகளில் பெண்களுடைய நிலையைச் சற்றுப் பார்த்தால் பெண் உலகமாகிய படத்தில் எத்தனை வர்ணங்கள் இருக்கின்றன என்று அறியலாம்.

ஆணை அடக்கும் பெண்

நமது தேசத்துக்கு வடக்கே உள்ள திபேத்தைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாமே. தாகூர்சொல்லும் உடலமைப்பும் கட்டுப்பாடும் அங்கே இல்லை. அங்கே பெண்தான் ஸம்பாதிக்க வேண்டும். வர்த்தகம், வியவசாயம் எல்லாம் பெண்கள் 'ஆட்சி'க்கு அடங்கியவை. புருஷனும் அவளுக்கு அடங்கியவனே. வேண்டுமானால் அவளுக்கு அவன் யோசனை கூறலாம். ஒரே பெண் பல புருஷர்களுக்கு மனைவியாக இருக்கிறாள். அவளுடைய அதிகாரத் தன்மே அவள் கணவர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

திபேத்துக்கு மேலே பாருங்கள். சீனதேசம் இருக்கிறது. பெரிய 'துங்கு முஞ்சி'த் தேசமென்று அதைச் சொல்வதுண்டு. அங்கே பெண்கள் முன்னுக்கு வருகின்றார்களாம். 'வலிமையை' உடைய போலீஸ் உத்தியோகத்தில் அவர்கள் அமர்ந்து ஆண்களைப் போலவே நடையுடையவர்களை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தத் தேசத்துத் தலைநகரமாகிய பீகிங்கில் பலபெண்கள் போலீஸ் உடையோடு காவல் காத்து நிற்பதை இன்று பார்க்கலாம்.

ஆணும் பெண்ணும் சமம்

மேல்நாட்டைப் பாருங்கள். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வித்தியாசமே இல்லை. ஆண்கள் செய்யும் கடினமான பல வேலைகளைப் பெண்களும் செய்கிறார்கள். ஆகாய விமானம் விடுவதில் தேர்ந்த பெண்கள் பலரை அங்கே இப்பொழுது பார்க்கலாம். அந்த உத்ஸாகம் மற்ற நாடுகளிற்கூடப் பரவி யிருக்கிறது. அரசி தேசத்துப் பெண்விமானி ஒருத்தியைப்பற்றிய ஒரு செய்தி சமீபத்தில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தது. அலெக்ஜாந்திரியா விலிருந்து கெய்ரோவுக்கு ஆகாய விமானத்தில் சென்று, பின்பு அங்கிருந்து மீண்டுவரும் போட்டிப் பந்தயம் ஒன்று சமீபத்தில் நிகழ்ந்தது. ஐரோப்பாவில் பல விமானிகள் அப்பந்தயத்தில் கலந்து கொண்டனர். கெய்ரோவில் பிறந்து வளர்ந்த முஸ்லீம் பெண்மணியாகிய ஆனிஸா லதீபா என்பவள் எல்லோரையும்விட வேகமாகப் பறந்து வந்து வெற்றி பெற்றாள். அரசியாவில் பெண்மையில் ஆண்மை விளங்குகின்றதென்பது இதனால் தெரிகின்றது.

வீர விளையாட்டு வேண்டாம்

பெண்கள் ஆண்களைப்போல ஆற்றலும் ஆர்வமும்பெற்று ஒரு பக்கம் முன்னேறுகிறார்கள். வேறொருபக்கம் அவர்கள் பரந்த விளையாட்டிடங்களிலிருந்தும் உத்தியோகசாலைகளிலிருந்தும் வீட்டுக்கு மீண்டு, குடித்தனப் பாங்கிற் கருத்துவைக்கத் தொடங்குகின்றனர். இத்தாலி தேசத்தில் நாகரிக முதிர்ச்சியுடைய பெண்கள் ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்கள் பந்தயவிளையாட்டுக்கள் முதலியவற்றை விளையாடுகிறார்கள். அவை அவர்களுடைய இயற்கைக்கு மாறானவை என்று கிறிஸ்துவ மதகுருவாகிய போப் ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கிறார். அதனை ஆதரித்து இத்தாலியின் தலைவராகிய முஸோலினி, 'குடும்பக் காரியங்களில் சோர்வின்றிப் பெண்கள் இருக்கவேண்டும்; தேகசௌக்கியத்தை உத்தேசித்துப் பந்தாடுதல் உலாவுதல் முதலியவற்றைச் செய்யலாம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அங்கே பெண்ணுலகம் வீட்டைப் பார்க்கிறது.

'கலியாணம் செய்து கொள்'

ஜெர்மனியில் உள்ள பெண்கள் உத்தியோக சாலையினின்றும் உபசாரமாகத் தூரத்தப்படுகின்றனர். அங்கே பெண்கள் வேலை செய்யப்போகவேண்டுமென்றால் பல நிபந்தனைகள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது உள்ள நாஜி அரசாங்கம் உத்தியோகம் செய்யப்புகும் பெண்களுக்குக் கடுமையான நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறது. பெண்களைத் தொழிற்சாலைகளுக்கு அனுப்புவதைவிடக் கலியாணம் செய்து கொள்ளுமாறு உற்சாகப்படுத்தவேண்டுமென்பதை நாடி, அவர்களுக்குத் தொழில் செய்யும் பிராயம் இதுவரை 26-ஆக இருந்ததை 32-ஆக உயர்த்தியிருக்கின்றனர். ஒரு பெண்ணுக்கு 26-ஆம் வயதில் சர்க்கார்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை கிடைக்கப்பெற்றாலும் அவ்வேலை உறுதியாகவும் நிரந்தரமானதாகவும்

இராது. அவளுக்குப் பென்ஷன் உரிமையும் கிடையாது. திடீரென்று வேலையைவிட்டு நீக்கிவிடவும் படலாம். ஸ்திரீகள் கலியாணம் செய்துகொள்வதை மறுத்து வேலை செய்வதையே தங்கள் நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என்பதே இப்படிச் செய்வதன் கருத்தாகும்.

போதும் இந்த நாகரிகம் !

பெண்களே இந்தப் புதுநாகரிகத்தைவெறுக்கும் இடங்கள் இருக்கின்றன. ஆஸ்திரேலியா தேசத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான மாதர்கள் இனிப் புனை குடிப்பதில்லையென்று கோவில்களில் பிரமாணம் செய்து வருகிறார்கள். மாதர்கள் கருட்டுக் குடித்தல், அரை குறையான ஆடை உடுத்துதல் போன்ற செயல்கள் பெண்மைக்குப் பெருமை அளிப்பனவல்ல என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

ஜப்பான் பெண்களின் நோக்கம்

ஜப்பானில் உயர்தரப் பள்ளிகளில் கல்வி பயிலும் 257 பெண்களின் நோக்கத்தைச் சோதிக்க ஒரு கேள்விப்பத்திரம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. 100-க்கு 20-க்குக் குறைந்தவர்களே காதல் மனத்தை விரும்பினார்கள். பெரும்பான்மையான பெண்கள் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றதும் பழைய சம்பிரதாயமான முறைப்படி விவாகஞ் செய்து கொள்ளப்பிரியப்பட்டார்கள். நிப்பன் சமூகத்தில் அனுஷ்டானத்திலிருக்கும் பண்டை ஜப்பானிய விவாக முறைகளே சாலவும் சிறந்தவை என்பது பெண்களின் பொதுவான அபிப்பிராயம். காதல் மனத்தால் நேரும் அபாயங்களில் சிக்கிக்கொள்ள அவர்கள் இஷ்டப்படவில்லை. மற்றோர் அதிகசயவிடை என்னவெனில், பெரும்பெரும்பான்மையான பெண்கள் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றதும், சாமான்ய சம்பளத்தில் அமர்ந்து, வீட்டு வேலைகளைப் பார்க்கப் பிரியப்படுகின்றனர். தங்கள் கணவர்கள் 150 அல்லது 200 ரூபாய் சம்பளம் பெற்றால் போதும் என்கிற திருப்தியுடையவர்களாயும் இருக்கின்றனர். கணவன்மார்களைப் பெண்களின் பெற்றோர்களே தேர்தெடுக்கலாம் என்றும் இப்படித் தேர்தெடுத்த மாப்பிள்ளைமாருடன் ஒரு வருடம் நெருங்கிப் பழகிப்பார்த்து, பிடித்தமானால் விவாகத்தை முடிப்பது என்றும் உள்ள 'சோதனை விவாக முறையை'ச் சிலரே ஆதரிக்கின்றனர்.

நாகரிக ஏணி

இப்படி நவநாகரிக ஏணியிலே, ஒரு பக்கம் பெண்களின் சமூகம் ஏறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே வேறொரு பக்கத்தில் மீண்டும் பூமிக்கே இறங்கிவிட விரும்புபவர்களையும் இறங்கவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தப்படுபவர்களையும் இறங்கிக்கொண்டே இருப்பவர்களையும் பார்க்கிறோம். 'உலகம் பல விதம்' என்று தெரியாமலா சொன்னார்கள்? 'பெண் உலகம் பல பல விதம்' என்று நாம் அது பல்லவி பாடி விடலாமல்லவா?

புது வருஷம்.

பவ வருஷம் இன்று பிறக்கின்றது. இதிகாறம் எத்தனையோ முறை பவ வருஷத்தைத் தமிழலகம் பார்த்திருக்கிறது. ஆயினும் ஒவ்வொரு முறையும் அது புதிய புதிய நிலையில் பிறக்கிறது. தேச மக்களின் வறுமை நிலையும் நிலைபற்ற மனப்பான்மையும் சூழ்ந்துள்ள கோலத்தோடு இடையிடையே மினுக்கு மினுக்கென்று இலக்கியத் தேச ஒளிர, பவ வருஷம் இன்று தமிழ் நாட்டிற் புகுகிறது. இது, மேன்மேலும் தளரா ஊக்கத்தையும் நல்லின்பர் துய்க்கும் முயற்சி களையும் நாட்டுக்கு நல்கும் வருஷ மாகும! தமிழர் வாழ்வில் உண்டாகியிருக்கும் புத்துணர்ச்சி, நெறியில் அடங்கி நற்பயன் அடையும் படி வளர்வதாகும! 'கலைமகள்' அன்பர்களுக்கு எல்லா நலன்களும் உண்டாகவேண்டுமென்று இறைவனை இறைஞ்சி அன்பர் யாவர்க்கும் புத்தாண்டு வாழ்த்துக் கூறுகிறோம்!

படக் காட்சியில் பைந்தமிழ்.

'ஸினிமா, டாகி' (பேச்சோவியம்) முதலியன ஜர்மனி, உருசியாவின் பொதுமக்கள் வாழ்வையும், வரலாற்றையும் மாற்றி விட்டன. இப்போது உருசியாவில் முதியோர் கல்வி (Adult Education) இப்படக்காட்சிகள் மூலமே நடக்கிறது. இதைத் தமிழகத்திலும் பரவச் செய்ய அவாவுண்டு. அவ்வாறே நாட்டு வரலாறு, தமிழர் நாகரிகம், சமூகச் சீர்திருத்தம், உடல் நலம், கடவுளறிவு, வீரர் கதை, அன்பர் வரலாறுகளைப் படக் காட்சியில் நமது தமிழர் காட்ட முயன்றால் தமிழகத்தில் ஒரு புத்துணர்வு எழும்; தடையிலலை.

நமது தமிழர் ஒன்று சிந்திக்க வேண்டும். பெரும்பாலும் மேனாட்டையும், வட நாட்டையும், குருட்டுத் தனமாகப் பின்பற்றக் கூடாத. தமிழ்க் கலை தனிக் கலையாக நிலவ வேண்டும்; மேனாடு, வட நாட்டுக் கலைகளின் அழகைத் தமிழன்னைக்கு அழகு செய்து அவற்றின் அழகணியுடன் தமிழ்த் தேவியின் பொன்னாணி திருமேனி துலங்க வேண்டும்.

சாதாரணமாக இராமாயணம், பாரதம், ரஜபுத்ர வீரர் கதை இவைகளே மேடைகளிலும் திரைகளிலும் ஆடுகின்றன. நமது தமிழர் வரலாற்றில் அற்புதமான கதைச் சுவையும், கலைச் சுவையும் உள்ளன. அவற்றை வெளியேற்ற இப்போது எழுந்துள்ள தமிழ்ப்படக் காட்சியாளர் முனைந்து நிற்க வேண்டும்.

எத்தனையோ தமிழர் வரலாறுகளைக் கலைச் சுவையுடன், வேண்டுமிடத்து ஏராளமான கற்பனைகளையும் சேர்த்து, கதைச் சுவை பெருக்கி ஒவியக்காட்சிகளின் ஆவியாக இயக்கினால், தமிழருக்குக் கலையுலகில் ஒரு நிலையுண்டாகும். மீராபாய், தாஸாபாய், பத்மினி, சக்ரபாய், ஹரிச்சந்திரன், சிவாஜி, பிரதாப சிங்கன், குருகோவிந்தன் சம்புக்கை, தூர்க்காவதி, சுபாஜ்ஜி, டௌலா, திப்பு சுல்தான், சந்திரகுப்தன், அசோகன், புத்தர், மஹாவீரர், சங்கரர், மத்வர், வித்யாசண்யர், ராமதீர்த்தர், விவேகானந்தர், பரமஹம்ஸர், குருநானக், ராம்தாஸ், சுபீர், ரவிதாஸ், கனகன், சோகமேனா, நாமதேவர் முதலிய வீரரையும் பெரியோரையும் படத்தில் காட்டலாம். எனில், காட்சியில் தமிழர் முன்னேற்றத்தை ஊக்கும்படி கதைப் போக்கையும், நவாஸ விளையாட்டையும் அமைக்கவேண்டும். அஃதின்றி ஸமாஸம், ஒற்றுமை, உயரிய வாழ்வு (Ideal Life), தமிழர் நாகரிகம், பாரதக் கலை விளக்கம், பாரத மக்கள் வரலாறு, உலக சரித்திரம், ழாந்தாரக் (Jeand'Arc), வில்லியம் டெல் (William Tell), கிராம்வெல் (Cromwell), கெப்போலியன், உதயின்கதை, அலெக்ஸாந்தர், அல்லெஸ்டிஸ், அபாலன், ஹனிபாலன், பூலிய கேசரி, மாட்டின் லூதர், பிரான்ஸிஸ் முனிவர், கரிபால்டி, மாஜினி, கால்வின், லெனின், கெதேயின் பாஸ்டு, வர்கிலியன் என்து முதலியவை தமிழ்ச் சுவையுடன்தமிழ் மேடையில் ஆடவேண்டும். தற்போது உலகில் எத்தனையோ அரிய வீரரும், புலவரும் உள்ளனர். அவர்கள் அருமையும், ஆராய்ச்சியும் தமிழ் மேடையில் விளங்க வேண்டும். தற்கால இயல்பிவாராய்ச்சிகளும், புதியபுதிய காட்சிகளும், கண்டு பிடிப்புக்களும், ரோடியோ, கம்பியிலாத் தந்தி, மின்ஸார அற்புதங்கள், பொருள் தூலாரும் பொருட் சேர்வு தூலாரும் கண்ட ஆராய்ச்சிகள், செடிதூல், பயிர் தூல், உயிர் தூல்களில் பொது மக்களுக்கு நலம் பயக்கும் புதுமைகள்—எல்லாம் திரையில் காட்டலாம். தமிழர் குறைகளும், நிறைகளும் மற்ற நாட்டார் தத்தமது கலைக்கும், மொழிக்கும் பாடுபடும் சிர்மையும், நேர்மையும் படத்தில் காட்டித் தமிழுணர்வைப் பெருக்கி தமிழர் நாய்பில் விறும், வீரமும் ஏற்ற வேண்டும். இது முதன்மையானது. ஏன் தமிழரைப் பற்றியே பேசுகிறேன் என்பிர். சுற்றி நோக்கு! மாரத நாட்டில் சிவாஜி, மேடையிலும், திரையிலும் வீரக்காட்சியளிக்கிறான். மாரதர் தமது கடவுளன்பர் வீரநீரங்களுக்கு விழா நடத்தி, அவர்களின் சரிதைகளை இனிது பாடிப் படத்திலும், பேச்சிலும் விளக்கி மக்கள் வாழ்வில் அவர்களுடைய உதாரணங்களை நூட்பமாகப் பதிய வைத்துள்ளனர். மாரத தேசத்தில் எந்த மூலையிலும் அவ்வுணர்வு, தானே தனக்குச் சாக்ஷியாகப் பேசும். வங்காளத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எங்கே ஏது நலமோ அதை உடனே விழுங்கித் தன் கலையில் செறிக்கச் செய்த புதக்கலையும் புதையலும் புதக் கவியும் புதப்பாட்டும் புதக்காட்சியும் புதமதமும் புது நாகரிகமும் புதுவுணர்வும் பொலிவிக்கவே வங்காளம் உருவெடுத்ததெனத் தோன்றுகிறது. சைதன்யர், வில்வ மக்கனன், பரமஹம்ஸர், விவேகானந்தர், ரவீந்திரர், போஸ், சட்டர்ஜி இவர்கள் பெயர்கள் வங்காளியின் உள்ளத்தில் அறுபாசாய்ச்சியாக நிலவுகின்றன! வி. வி. ராமன் வங்காளத்தில் பிறந்திருந்தால்

நோபல் (Nobel Prize) வெகுமதி கிடைத்தவன்றே படக்காட்சியில் விளக்கப்பட்டிருப்பார்.

ஹிந்தியில் கலை முன்னேற்றம் காற்றினுள் கடிதாயிருக்கிறது. இவ்வளவு சிறிது காலத்தில் எம்மொழியும் ஹிந்தியைப்போல முன்னேறிய தில்லை. அதன் கலை வெள்ளத்தில் எல்லா மொழி நயங்களும் சிற்றூறுகளாக விரைந்து பாய்கின்றன ! அட்டா, அழகும், அமுதும், கலையும், சுவையும், அறிவும், திறனும் அறிந்து கம்பீரமாக ஹிந்தி மகள் பொற் சலங்கை குலங்க வெற்றிநட்டம் புரிகிறாள். தமிழ்த் தேவியின் கோயிலிலும் அவள் சதங்கை குலங்கக் கைவளை கலீரோன ஓயில் நடை நடக்கிறாள். நமது ஆவியைக் கொடுத்தேனும் நமது அன்னைக்குரிய அரியணையை மீட்க வேண்டாமா ? கலைமகளின் குழந்தைகள் அழகுத் தோட்டத்தில் அனியணி யாக முத்து முத்தாக விளையாடும்போது, தமிழ் மகளின் குழந்தைகள் தூங்கி விழலாமா ?

—சுவாமி சுந்தரானந்தபாரதியார்.

ஆகாய விமானப் பயிற்சி

. தனவணிகர் குலத்திற் பிறந்து ஊக்கமும் அறிவும் வாய்ந்த இளைஞர் ஸ்ரீமான் ஆலுடையப் செட்டியாரென்பவர். தென்னாட்டில் ஆகாய விமானப் பயிற்சியை மேற்கொண்டவர்களுள் அவர் ஒருவர். இருபத்தமூன்று பிராயமே உடையவர். இதுவரையில் அவர் எழுநூறு மணிக்குமேல் பறந்திருக்கிறார். எண்பதினாயிரம் மைலுக்குமேல் அவர் விமானத்தைச் செலுத்தியிருக்கிறார். எண்ணாயிரம் அடி உயரமுள்ள அரக்கான் யோமா முதலிய மலைத்தொடர்களைக் கடந்திருக்கிறார். அவருடைய சொந்த அநு பவங்களைச் சிலமாதங்களுக்குமுன் அவர் செய்த பிரசங்கம் ஒன்றிலிருந்து அறியலாம். அது வருமாறு:—

ஆகாய விமானம் ஒட்டுவது கஷ்டமான காரியமல்ல. இன்னும் நாலேந்து வருட காலங்களில் இங்கே கூடியிருக்கிறவர்களும் ஆகாய விமானம் ஒட்டக்கூடும். எனது அனுபவங்களைப்பற்றி நான் முன் சில தடவைகள் பேசியிருக்கிறேனாதலால் முக்கியமாக இரண்டொரு விஷயங்களை மாதிரி கூறுகிறேன். பர்மாவில் ஆகாயக் கப்பல் கம்பெனி ஒன்று ஏற்பாடாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அக்கம்பெனியாருக்குப் பர்மாவைச் சர்வே செய்து தருவதற்கு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன். ஏப்ரல் மாதம் அது ஆரம்பமாகலாம். ஆகாய விமானப் பள்ளிக்கூடமொன்று அக்கம்பெனியார் திறந்து, பிரியப்படுகிறவர்களுக்குப் பயிற்சியளிப்பதாக உத்தேசித்துள்ளார்கள். சென்னைக்கும் இரங்கூனுக்கும் ஆகாயக்கப்பல் விமானம் கூறினேன். அவர்கள் தற்சமயத்தில் பர்மாவின் உள்நாடுகளுக்கு மாதிரி விடுவதாக யோசித்திருக்கிறார்கள். சென்னைக்கும் இரங்கூனுக்கும் ஆகாயக் கப்பல் வசதி ஏற்படுவது அவசியமாகும். அப்படி ஏற்பட்டால் சிலமணி நேரங்களில் சென்னைக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்; கடிதப் போக்கு வரவுக்கு மிகுந்த சாதன மேற்படும்; தந்திகள் அனுப்புவதற்கும் அவசியமிராது. இப்பேர்ப்பட்ட காரியங்களிலெல்லாம் ரயில்வேக் கம்பெனிகளைப் போலத்

மாக முன்னால் பணத்தைப் போட்டுப் பின்னால் பணத்தை எடுக்கவேண்டும். முதலாளிகள் ஊக்கத்தோடு முன்வரல் வேண்டும். இரங்குகளில் ஆகாய விமானப் பயிற்சிச்சாலை ஏற்பட்டால் சர்க்காரில் 20000 ரூபாய் கொடுத்து உதவி செய்யக் கூடும்.

அடுத்த ஆண்டில் லண்டனிலிருந்து 13,000 மைல் தூரமுள்ள சிட்னிக் ஓர் ஆகாய விமானப் பந்தயம் ஈடைபெறவிருக்கிறது. அதில் உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளும் கலந்துகொள்ளலாம். ஜயித்தவர்களுக்கு 30,000 பவுன் வெகுமதி அளிக்கப்பெறும். இதுவரையில் எட்டுப்பேர்கள் கலந்து கொண்டதாகச் சொல்லியுள்ளார்கள். அதில் ஒரே ஒருவர்தாம் இந்தியர்; பார்டி குரூப்பைச் சேர்ந்தவர். பார்டி சமூகத்தவர்கள் அவருக்கு ஊக்கமளிப்பதோடு பண உதவியும் செய்கிறார்கள். இதற்கெனப் புதிதாக அதிக வேகமாய்ச் செல்லக்கூடிய ஆகாய விமானங்கள் தயார் செய்யப் பெறுகின்றன. ஒருமணி நேரத்தில் 300 மைல் போகக்கூடிய வேகமுள்ளதாய் 3000 மைல் போகிறவரை கீழே இறங்கவேண்டிய அவசியமில்லாதவிதமாய்ப் புது விமானம் அமைந்திருக்கும். உலகத்தை அந்த விமானங்கொண்டு என்பதுமணி நேரத்தில் சுற்றிவந்தவிடலாம். ஜர்மனியில் ஒரு மணிக்கு 700 மைல் வேகம் போகக்கூடிய ஆகாயவிமானமொன்று செய்வதற்கு முயலுவதாகச் சொல்லப் பெறுகிறது. ருஷ்யாவில் சரிபத்தில் ஓர் பறான் மூலம் ஆகாயத்தில் 13 மைல் தூரம் பறந்திருக்கிறார்கள்.

ஓர் என்ஜின்கொண்ட விமானத்தில் சிங்கப்பூர்ப் பக்கங்களில் பறப்பது உத்தியோகப்பெற்று நான் அங்குச் சென்ற காலையில் சொன்னார்கள். ஏனெனில் அப்பக்கங்களில் 'சுமத்திரா காற்று' என்று சொல்லப்பெறுகிற ஓர் காற்றானது விட்டுவிட்டு அடிப்பதால் விமானத்திற்கு அதிகக் கஷ்டமேற்படுகிறது.

இந்தியாவின் புராதன நாகரிகம் உலகத்தில் பல நாடுகளிலும் பரவியிருந்ததென்பதற்கு ஆங்காங்குப் பல அத்தாட்சிகளிருக்கின்றன. நான் சயாம் சென்றிருந்த காலத்தில் ஆகாயத்திலிருந்தவாறே அங்கோராவாட் என்ற ஊரைப் பார்க்க நேர்ந்தது. அங்கே நம் நாட்டில் இருப்பதுபோன்ற கோயில்கள் இருக்கின்றன. நாம் சிலை வைத்துப் பூஜிக்கப் பெறுகிறது.

பர்மாவின் ஒரு கோடியாகிய விக்டோரியா பாயிண்டில் காற்று அதிக மடிக்கிறது. முதலைகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

நாம் புத்தகங்களில் படிப்பதைவிட உலகத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதனால் பல விஷயங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். தற்கால வியாபாரப் பெருக்கத்திற்கு ஆகாயப் போக்கு வரவு அவசியமாயிருக்கிறது. நான் சைகோனில் மூன்று ரூபாய்க்கு வாங்கிய ஒரு தொப்பி, சிங்கப்பூரில் 17 ரூபாயாகவும் இரங்குகளில் 25 ரூபாயாகவும் இருக்கிறது. இந்தியாவில் 50 ரூபாய் கொடுத்தால் கூடக் கிடைக்காது.

செய்யாருக்கு எல்லப்பறத் தேசத்திலுள்ள ஜனங்கள் இன்னும் உலக ஞானமற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். நான் காலனு கொடுத்த காலத்தில் அவர்கள் அதற்குப் பதிலாக ஒரு நாணயம் கொடுத்தார்கள். கொச்சின் சைனாவில் அக்காணயத்திற்குரிய மதிப்புஅரை ரூபாயாக இருந்தது.

உலகத்தில் போதிய போக்குவரவு சாதனங்கள் இல்லாத காலத்தில் நம் பெரியவர்கள் உலகத்தின் பல்வேறு தேசங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். நாம் முன்னேறாமல் நின்றுகொண்டிருந்தால் உலகமெல்லாம் வெகு வேகமாக முன்னுக்குச் சென்றுகொண்டிருப்பதால் நாம் பின்னுக்குப் போனவர்களாகிவிடும். புதுமாதிரியான கைத்தொழில்களுக்குப் பணக்காரர் ஆவாவு கட்டவேண்டும்.

மண்ணியல் சிறுதேர் : [புரிமான் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் மொழிபெயர்த்தியற்றியது; கிடைக்குமிடம்: சன்மார்க்க சபை, மேலைச்சிவபுரி, புதுக்கோட்டை வழி; காலிக்கோபைண்டு விலை ரூ. 2 4 0; ராப்பர் பைண்டு விலை ரூ. 2 0 0].

ஒருமொழியை வளம்படச்செய்வது அம்மொழியில், அறிவிற் சிறந்தார் பலர் பலவகையில் தம் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தி வெளியிடும் நூற்பெருக்கமே யாகும். ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் தாம் அறிந்தவற்றை நன்கு வெளியிடும் சிறனும் வாய்ந்த புலமிக்கவர்களுடைய அருஞ்செயல்கள் வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளைத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கச் செய்கின்றன. தண்டமிழ்மொழியின் நூற் பண்டாரத்தே புத்தம்புதிய நூன்மணிகள் குவியக் குவிய அம்மொழி சிறப்பெய்து மென்பதில் தடையில்லை. அத்தகைய மணிகளுள், பண்டிதமணியவர்கள் மொழிபெயர்த்தியற்றிய 'மண்ணியல் சிறுதேர்' என்னும் இந்நூலும் ஒன்றாகும்.

தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே நூல்யாக்கும் வகையுள் மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்றாகச் சான்றோரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கால அடைவில் நாட்டினருடைய நோக்கம், இயல்பு முதலியவற்றிற்கேற்ற நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வந்தன. இக்காலத்தில் உரைநடையில் தமிழ்மொழி இன்னும் வளம்பெறவேண்டும் என்னும் நோக்கம் நாட்டில் நிலவுகிறது. ஆகவே பண்டிதமணியவர்கள் வடமொழி நாடகமொன்றைப் பாட்டிடைவிட்ட உரைநடையாக மொழிபெயர்த்ததவியது காலத்தாற்செய்த நன்றியாகும்.

குதிரகனென்பான் வடமொழியில் இயற்றிய 'மிருச்சகடிகம்' என்னும் நாடகம், நாடகக்காப்பியங்களின் எலவ்கள் பலவுக் கவினுவது; வடமொழியான ராற் பெரிதும் போற்றப்படுவது; அதன் மொழிப்பெயர்ப்பாகிய இது முதலுட்காணப்படும் பல எலவ்களையும் குறைவின்றிப் பயப்பதாக அமைந்திருக்கின்றது. சுலோகமாக முதலுலில் அமைந்த பகுதிகளை இதனை தைரிய

மொழி பெயர்த்தவர் தமிழ்ச் செய்யுளாக அமைத் திருக்கின்றனர். பண்டித மணியவர்களின் இனிய செந்தமிழ் உரைகளையும், சொல்வளமும் பொருள்வளமும் செறிந்தவிலங்கும் கவிதையும் இம் மண்ணியல் நிறு தேரை இயக்கி வைக்கின்றன. இது தமிழ் அன்பர் ஒவ்வொருவராலும் படித்துப் பயனுறத்தக்க புத்தகமாகும். “இம்மொழிபெயப்பு கடித்தற்குச் சிலமாறுதலைப் பெறும் நிலையில் அமைவிலும், படித்தற்குத் தகுதிவாய்ந்ததாக இருக்கும் வண்ணம் செய்யப்பட்டது” என்று இந்துலாசிரியர் முகவுரையில் தம் நோக்கத்தைப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றனர்.

இதிலுள்ள செய்யுட்கள் பலவகைச் சுவைகளையும் வெளிப்படுத்தி விளங்குகின்றன. சகரான் கூற்றுக்கள் முதலியவற்றில் நகைச்சுவை ததம்பு கின்றது. வசந்தசேனா, சாருதத்தன் முதலியோர் கூற்றுக்களுள் வாழ்க்கை யின் சிறந்த இயல்புகள் விளங்குகின்றன. சாருதத்தனைப்பற்றி ஓரிடத்தில் வீடன், “பொருத்திய நல்லோர்க் கருந்துணை வாழ்க்கையன், கலைபயிலறிஞர் நிலையனத்துணை, வுற்றகண்ணாடி பற்றுநற்செய்கைக், கொல்லுநர் கட்டளைக் கல்லே யொழுக்கமாம், படுகரை கடவாக் கடலே குணனெலாம் ஒளிர்ந்தரு நிலயம்” எனக்கூறுகின்றான். இத்தகைய பல இடங்களில் அவ னது உயர் குணங்கள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ‘கலைபயிலறிஞர் நிலையனத் துணை, வுற்ற கண்ணாடி’ என்பதனை அடிக்குறிப்பில் விளக்கும்பொழுது, ‘கண்ணாடி தன் எதிர்ப்பட்ட உருவத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் காட்டுதல் போலச் சாருதத்தன் தன் எதிர்ப்படும் அறிஞரின் அறிவு நிலையை மனத் தான் அளந்து கண் முதலிய உறுப்புக்களான் வெளிப்படுத்திக் குறிப்பிற் காட்டுதலின்’ சாருதத்தன் அங்கனம் கூறப்பட்டானென்ப பண்டிதமணியவர் கள் எழுதியிருக்கின்றார்கள். இத்தகைய பல அரியகுறிப்புகள் இப்புத்தகத் தில் அங்கங்கே அமைந்து படிப்பவர்கள் உள்ளத்தே இன்பத்தை விளைவிக்கின்றன. பண்டிதமணியவர்களின் புலமைத்திறத்தின் விளைவாகிய இதனை வெளியிட்ட மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்கசபையார் இப்புத்தக வெளியிட்டால் ஒருபெரியமொழித் தொண்டைப் புரிந்த புகழைப் பெற்றனர். —ஜக.

தந்தாலந்நுசி சங்கிதப் பிராழாள்: [சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீமான் இ. கிருஷ்ணையாவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்., ஆக்கிலத்தில் எழுதியது; எஸ் பிளனேட், ராக்ஹெளஸ் அண்டு ஸன்ஸ் வெளியிட்டது; விலை குறிப் பிடப்படவில்லை.]

தென்னாட்டுச் சங்கிதமானது முன்னொரு காலத்தில் மிகவும் செழிப் பாச வளர்ந்த பூத்த ஐமணம் வீசிவந்தது. இப்பொழுது அது சுற்றுலாணம் குறைந்த தோன்றுகிறது. பூச்செடியைச் சுற்றி முட்செடிகளும் கொடிகளும் நெருங்கி வளர்ந்தால் எப்படி அதன் அழகும் வளர்ச்சியும் குறைந்து போகுமோ அதுபோலவே சங்கிதத்திலும் உண்மைச் சங்கிதத்தக்குப் புறம் பாண, அதனோடு ஒவ்வாத, சிற்சில விஷயங்கள் அதனோடு நெருங்கிப் பழகி

உறவாடி அதன் மெய்வாடிவத்தை மறைத்து அதன் அழகைக் குறைத்து வருகின்றன. ஆதலால் மெய்ச் சங்கீதத்தின் சிறப்பை நாடுபவர்கள் இத்தகைய புறம்பான விஷயங்கள் யாவை என்று கண்டுகொள்ள முயலுகிறார்கள். அவற்றை ஆராய்ந்து தன்மைக்கு ஏற்றவாறு அவற்றைக் குறைக்கவோ அல்லது முற்றிலும் ஒழிக்கவோ முயல்வேண்டும் என்றெல்லாம் சில ரவிகர்கள் கருதுகிறார்கள். இதன்பொருட்டு ஆங்காங்கே சங்கீதக்கழகங்களையும் உஜ்ஜீவனசபைகளையும் ஸ்தாபிக்கிறார்கள்; பிரசங்கங்களையும் சம்வாதங்களையும் செயலிக்கிறார்கள்; பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் புத்தகங்கள் மூலமாகவும் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள்.

இத்தகைய ரவிகர்களில் ஸ்ரீமான் இ. கிருஷ்ணையரவர்களும் ஒருவர். சென்னைச் சங்கீத உலகம் அவர்களை நன்கு அறியும். ஸங்கீதம் நாட்டியம் என்னும் இரு கலைகளிலும் அவர்கள் மிகுந்த பற்றுடையவர்கள். அவற்றின் முன்னேற்றத்தின் பொருட்டு மிகவும் முயன்றுவருபவர்கள். இடையில் சிறிது காலம் திண்டாக்கலையாகவும் காணக்கலையாகவும் ஆகியிருந்த நாட்டியக்கலையை உயிர்ப்பித்து எழுப்பி முன்னுக்குக்கொண்டுவந்து நிறுத்துவதற்காக அவர்கள் எவ்வளவோ சிரமம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சங்கீதத்தைச் சீர்திருத்துவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளில் இப் புத்தகமும் ஒன்றாகும்.

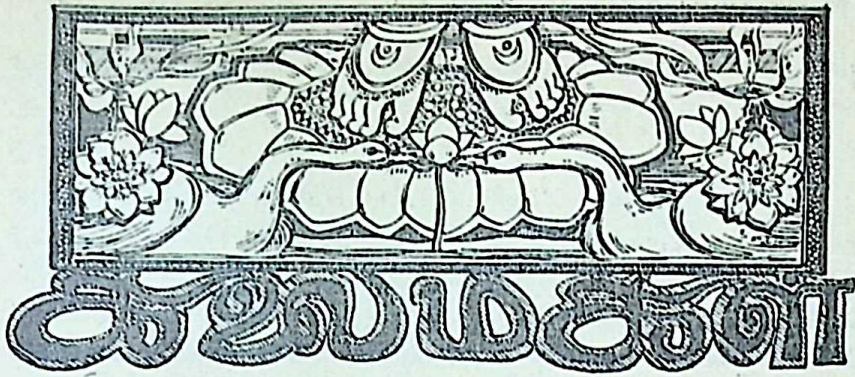
பாட்டும் கூத்தும் ஆனந்தக்கலைகள். மனத்தில் உண்டாகும் ஒரு களிப்பாலும் விலாஸத்தாலும் அவை வெளித்தோன்றுகின்றன. எனினும் ஆளுக்கு ஆள், தேசத்துக்குத் தேசம், காலத்துக்குக்காலம் இவை மாறுபட்டுக் காண்கின்றன. உல்லாஸ உணர்ச்சியின் வெளித்தோற்றமாக உள்ள பாட்டையும் கூத்தையும் ரவிகர்களான அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து சுவை அறிந்து சீராக்கி ஒழுங்குபடுத்தி வளர்த்த கலைகளே ஸங்கீதமும் நாட்டியமும். இச்சுவைகள் யாவை, இவை எவ்வாறு தோன்றுகின்றன, ஏன் இனிக்கின்றன, ஏன் சிற்சில வேளைகளில் நாம் அருசியடைகிறோம், எவற்றை ஏன் வெறுக்கிறோம், கொள்ளக்கூடியவை யாவை, தள்ளவேண்டியவை யாவை, குறைக்கவேண்டியவை யாவை, எவற்றைப் பெருக்கவேண்டும் என்னும் விஷயங்களைக் குறித்து எழுதப்பட்டுள்ள முகவுரையானது இதன் முக்கியமான அமிசங்களில் ஒன்றாகும். ஸங்கீதம் சுவைக்க வேண்டுமானால் பாடகர் சுவையோடு பாடினால் மட்டும் போதாதது, கேட்போனும் நற்சுவை இன்னதென்று தெரிந்தவனும் இருப்பதும் அவசியம்; ஆதலால் ஸங்கீதமும் நாட்டியமும் நமது நாட்டிலே வளர்ச்சி பெறவேண்டுமானால் பாடகர்களையும் நடிகர்களையும் சீர்திருத்தல்மட்டும் போதாது; நம்மையும் சீர்திருத்திக்கொள்வது அவசியம் என்பதை வற்புறுத்தியிருக்கிறார். சரியான சங்கீதம் இன்னதென்று உணரவும், அதன் சுவையை உணர்ந்து அனுபவிக்கவும் நம்மை நாம் பழக்கிக்கொள்வது அவசியமே யாகும்.

இந்த நோக்கத்தானே, அவர் பிரமுகர்களைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளில் அவரவர்களிடத்துக் காணப்படும் அழகுகள் என்ன, நிறப்புக்கள் என்ன என்னும் விஷயங்களை விரிவாகவும், அவர்கள் யாரிடத்தேனும் குறைகள் காணப்படுமானால் அவை இன்ன இன்ன தன்மையானவை என்னும் விஷயங்களைப்பற்றி ஜாடையாகவும் சுருக்கமாகவும் சொல்லியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

இப் புத்தகத்தைப் படிக்கும் நண்பர்கள் அனைவரும் அவர்கள் 'சங்கீதப் பிரமுகர்களாக' இருந்தாலும் சரி, அல்லது சாமானிய சங்கீதவித்வான்களாகவோ, அல்லது வெறும் பாமரர்களாகவோ இருந்தாலும் சரி, அவரவர்கள் அளவில் இதைப் படித்து, இதில் கண்டிள்ள விஷயங்களைக் கவனித்து ஆராய்ந்து பயன் அடைய முயல்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். ராஜாவுக் கேற்றபடியே அவருடைய பிராஜைகள் அமைந்திருப்பார்கள் என்பதைப் போலவே, பிராஜைகளுக்கு ஏற்றபடியே அவர்களுடைய ராஜாவும் இருப்பான் என்பதும் உண்மையே. அதைப்போலவேதான் நாடகமேடை விஷயத்திலும், சங்கீத விஷயத்திலும், நாட்டியத்திலும். ஆகையால் சங்கீதம் மேன்மேலும் முன்னேற்றம் அடையவேண்டுமானால் பாடுவோர் கேட்போர் ஆகிய அனைவரும் ஒன்றுபோல நற்சுவைகளை உணர்ந்தகொள்ளுவது அவசியம். ஆதலால் நற்சுவைகளை உணர்த்தும்பொருட்டு இதைப்போன்ற இன்னும் எத்தனையோ புத்தகங்களை ரவிகர்கள் எழுதி வெளியிடுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' பத்திரிகையின் ஆசிரியரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி இப்புத்தகம் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டது. தமிழ்ப்பத்திராசிரியர்கள் வேண்டுகோளுக்கும் அவர் இணங்கித் தமிழில் எழுதுவாரானால் இப்புத்தகம் இன்னும் அதிகமான அளவில் பயனுடையதாய் இருக்குமென்பது என் நம்பிக்கை.

—பே. நா. அ.

மகா வைத்தியநாதையர்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

5

நான் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலும் பின்பும் மகாவைத்தியநாதையரோடு பழகி அவருடைய ஸங்கீத ஆற்றலையும் சிவபக்தியையும் அருங்குணங்களையும் அறிந்து மகிழ்ந்திருக்கின்றேன். ¹ஒருமுறை ஸ்ரீ சுந்தரஸ்வாமிகள் திருவாவடுதுறைக்கு வந்தபொழுது அவருடன் மகாவைத்தியநாதையரும் அவருடைய தமையனாரும் வேறுபலரும் வந்திருந்தனர். அக்காலத்திற்கு முன்பே ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் மூலமாக, அவர்பட்டம் பெற்றவரலாறு, அவருடைய ஸங்கீதத்திறமை முதலியவற்றை அறிந்ததுண்டாதலின் அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆவல் எனக்கு மிகுதியாக இருந்தது. அன்று, மகாவைத்தியநாதையர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய விருப்பத்தின்படி வினிகை நடத்தினார். அப்பொழுது முதன்முறையாக அவருடைய ஸங்கீதத்தைக் கேட்ட எனக்கும் மற்ற அன்பர்களுக்கும் உண்டான இன்பத்திற்கு எல்லையேயில்லை. அந்தமடத்திற்கு வரும் பல ஸங்கீத வித்துவான்களுடைய கோஷ்டியில் மகாவைத்தியநாதையர் ஒரு சூரியனைப்போல் விளங்கினார். அச்சமயத்தில் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய நூல்களிலிருந்து பல பாடல்களை அவர் இசையுடன் பாடிக்காட்டினார். பிள்ளையவர்களுடைய செய்யுட்களில் எனக்கும் என்னோடு பயின்ற மாணவர்களுக்கும் இயல்பாகவே ஈடுபாடு இருந்தது; ஆயினும் மகா வைத்தியநாதையருடைய இசை

1. ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் சரித்திரம் ; 2-ஆம் பாகம், பக்கம், 91-6.

யோடு கலந்து வரும்போது அச்செய்யுட்கள் மிக்க இன்பத்தை அளித்தன.

*

*

*

பின் ஒருமுறை அவர் அந்தமடத்திற்கு வந்திருந்தபோது திருக்குறளுல்புராணத்தின் அச்சப்பிரதியொன்று பிள்ளையவர்களுக்குக் கிடைத்தது. அந்தூலில் நெடுங்காலமாக இருந்த அன்பினால் பிள்ளையவர்கள் அதனை உடனே படிப்பித்துக் கேட்டு முதலிலிருந்து பொருள்வரையறை செய்துகொண்டே சென்றார்கள். அவ்வப் பொழுது தத்தமக்குத் தோற்றிய அபிப்பிராயங்களை உடனிருந்த மாணவர்களும் மகாவைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் சொல்லி வந்தனர். பொருளாராய்ந்து வருகையில் அப்புராணத்தி லுள்ள சண்டிகேசுவர வணக்கமாகிய,

(அறுசீர்க்கழநெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்)

- 1 “ தான்பிறந்த தந்தையையு மினிப்பிறக்கும் கிந்தையையும்
தடிந்து சேயென்
ருன்பிறங்கு மழவிடைமே லொருவாழைத் திடவிருவர்
அயிர்ப்ப வேகிக்
கான்பொலிதா ரரிபிரமா தியர்க்குமெய்தா விருக்கையெய்திக்
கடவுட் சேடம்
வான்புலவர் பெருப்பேறு பெற்றவனை நற்றவனை
வழுத்தல் செய்வாம் ”

என்னும் செய்யுளில், ‘சேயென்று ஒருவாழைத்திட இருவாயிர்ப்ப வேகி’ என்ற பகுதியிலுள்ள ‘இருவர்’ என்பது யாரைச் சுட்டியதென்று விளங்கவில்லை. பிள்ளையவர்கள் யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். உடனிருந்தவர்களும் யோசித்தார்கள். சிலர், “பிரம விஷ்ணுக்கள்” என்றனர். வேறுசிலர் வேறுவிதமாகக் கூறினர். அவற்றள் ஒன்றேனும் பொருத்தமாகத் தோற்றவில்லை. அப் பொழுது மகா வைத்தியநாதையர், “இருவரென்பதற்கு விராயகர் சுப்பிரமணியரென்று பொருள் சொல்லலாமோ?” என்று மெல்லச் சொன்னார். அந்தப்பொருள் அவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமானதாக இருந்தது. ‘அதுதான் பொருளாகவேண்டும்’ என்று பிள்ளையவர்கள் உணர்ந்து, நெடுநேரம் யோசித்தும் பலருக்குப்

1 சேய் - குழந்தாய்; வினி. அயிர்ப்ப - ஐயமுற. ஒருவர் - சிவபெருமான். காண் - வாசனை. வான்புலவர் - தேவர்கள். கடவுட்சேடத்தையும் பேற்றையும் பெற்றவனை.

புலப்படாமல் மகாவைத்தியநாதையருக்கு மட்டும் புலப்பட்டதை அறிந்து மனமுருகினார்; “ஐயா, நீங்கள் சொன்னதுதான் நன்றாக இருக்கிறது. உங்களுடைய ஈசுவரபக்தியே இவ்வாறு தோன்றச் செய்தது” என்று பாராட்டிக் கொண்டாடினார்கள். அவருடைய தமிழறிவை ஒரு மகாவித்துவானே கொண்டாடினாரெனின் நான் வேறு புதிதாக என்ன சொல்லவேண்டும்?

*

*

*

பிள்ளையவர்களுடைய கவித்திறத்தை மகாவைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் நன்றாக அறிந்திருந்தனர். எப்பொழுது மடத்திற்குவந்தாலும் பிள்ளையவர்களைத் தனியே வந்து பார்த்துப் பேசித் தங்களுக்கு உள்ள ஐயங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டும் தாங்கள் பாடிய செய்யுட்களைச் சொல்லிக் காட்டியும் அப்புலவர்பிரானுடைய செய்யுட்களைக் கேட்டும் மகிழ்ந்து போவார்கள். அவ்விருவருக்கும் அவர்களிடத்தில் இருந்த மதிப்பும் பேரன்பும் அதிகம்.

அக்கவிஞர் கோமான் யுவவருஷம் தைமாதம் பூவுலகை நீத்தனர். அக்காலத்தில் மகா வைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் தாம் இருந்த இடத்தில் அச்செய்தியை உணர்ந்து மனந்துடித்து வருந்தினர். இருவரும் தம் ஆற்றாமை புலப்படச் சில செய்யுட்களைப் பாடினர். அவற்றுள் மகாவைத்தியநாதையர் பாடியவை வருமாறு :—

(தரவு கோச்சகக் கலிப்பா)

“ தாவலரு மீனாட்சி சுந்தரப்பேர் கொண்டிலகும்
நாவலர் பிரானாராள் நண்ணினனன் னுனிடத்தே
ஆவலரா மாணவக ராரிடத்தே தமிழ்பயில்வார்
சேவலர்பி ரான்புகழ்சால் செழுங்கவியாப் பவரெவரே.”

“ விண்ணும் பெருங்கவிஞன் மீனாட்சி சுந்தரவேள்
மண்ணை மணியனையான் மாடேவன் மலரடிசார்ந்
துண்ணின் றனனின்பம் உலப்புறுவார் மாணவரென்
ரெண்ணின் றனனிலையே என்னேயிவ் வுலகியல்பே.”

[தா - பரிசுத்தம். ஆவலர் - அன்புடையார். சே - இடபம். மண்ணை - கழுவாத. உலப்புறுவார் - வருந்துவார்.]

இப்பாடல்களினால், பிள்ளையவர்கள் மாணக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்வதிலும் சிவபிரான் புகழைச் செய்யுளிலமைத்துப் பாடுவதிலும் வல்லவர்களென்பதை அவர் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார்; “இனி

மேல் சிவஸ்துதியை அவர்களைப்போல் வேறயார் பாடப்போகிறார்
கள்!" என்று அவர் மனமுருகிப் பலமுறை வருந்தியதை நான்
கேட்டதன்மேல்.

*

*

*

மகாவைத்தியநாதையருடைய சிவகதைகள் பெரும்பாலும்
கோயில்களிலும் பஜனை மடங்களிலும் நடைபெறும். திருவிடை
மருதூர்க் கோயிலில், திருக்கல்யாண உத்ஸவம் நடைபெற்ற
காலத்தில் அவர் பார்வதிகல்யாண சரித்திரத்தைக் கதை
பண்ணினார். அதற்குமுன் அந்தக்கதையை அவர் வேறிடங்
களிற் பண்ணியதில்லைபாயினும், கந்தபுராணத்தில் அவருக்கு
இருந்த பயிற்சியினாலும் இயல்பாகவே பல வடமொழி தென்
மொழி நூல்களிலுள்ள பழக்கத்தினாலும் அதனை மிகச் சிறப்பாகச்
செய்து நிறைவேற்றினார்.

வெகுதான்யவருஷத்தில் ராமேசுவரயாத்திரை போனார்;
அப்போது அவர் இராமநாதபுரத்தில் தங்கினார். அங்கே
'ரிவீவர்' ஆக இருந்த ஸ்ரீநிவாஸ முர்த்தி ஐயங்காரென்பவர்
அவரைத் தக்கவண்ணம் உபசரித்துச் சிலநாள் இருக்கச்செய்தனர்;
ஒருநாள் பிரகலாத சரித்திரத்தைக் கதைபண்ணவேண்டுமென்று
விரும்பினார். மகா வைத்தியநாதையர் சிவகதையையன்றி வேறு சரித்
திரங்களைச் செய்ததில்லை. ஆனாலும் ஹரிகதை செய்வதில் அவருக்கு
வெறுப்பு இல்லை. அவர் சமரஸமான நோக்கமுடையவர்;
ஆதலின் ஐயங்கார் விருப்பப்படியே அங்கே ஒருதினம் பிரகலாத
சரித்திரத்தைக் கதை பண்ணினார். அந்தச் சரித்திரத்திற்கு வேண்
டிய 'உருப்படிசு' அவருக்குத் தெரியாவிட்டாலும் கம்பராமா
யணத்திற் பயிற்சியுள்ள அவர் அதிலுள்ள இரணியன் வதைப்பட
லச்செய்யுட்களைச் சொல்லிப் பொருள்கூறிச் சபையினரை இன்
புறத்தினர்; அன்றியும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சமணரால் துன்
புறத்தப்பெற்ற சிலவகைச்செய்திகள் பிரகலாதருடைய சரித்திரச்
செய்திகள் சிலவற்றோடு ஒப்புமை யுடையனவாக இருத்தலின்
சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றபடி அந்நாயனார் சரித்திரத்தில் உபயோகப்
படும் சில கீர்த்தனங்களையும் விஷயங்களையும் பொருத்திச் சொன்
னார். கேட்டவர்களும், "இவ்வளவு இனிமையான ஹரிகதையை
யாரிடத்திலும் கேட்டதில்லை" என்று கூறி வியந்தார்கள். 'வல்ல
வருக்குப் புல்லும் ஆயுதம்' அல்லவா?

*

*

*

திருவாவடுதறை யாதீனத்தைச் சார்ந்த செவ்வந்திபுரத்தில்
பெரிய காற்பாருசு இருந்த ஸ்ரீவேணுவனலிங்கத் தம்பிரானென்

பவர் ஒரு மடாலயம் கட்டுவித்து அதற்கு, 'சுப்பிரமணிய தேசிக விலாசம்' என்னும் பெயரை அமைத்தார். பின்பு அவருடைய வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் அங்கே விஜயஞ் செய்திருந்தபொழுது அம்மடாலயத்தைச் சிறப்பித்துப் பலர் பல செய்யுட்களை இயற்றினார்கள். அக்காலத்தில் அங்கே வந்திருந்த மகா வைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் சில செய்யுட்களை இயற்றிக் கூறினார்கள். அவற்றுள் மகா வைத்தியநாதையர் இயற்றியது வருமாறு :—

(அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்)

“மும்மையா லுலகாண்ட மூர்த்தியார் முன்செய்ப்பணி
முட்டும் வண்ணம்
வெம்மையா ரோராசால் வீளைத்தெனும் சொல்மாற
விடைநீத் தீசன்
இம்மையார் பலவரசும் படர்பதிச்சுப் பிரமணிய
இறையாய் மும்மைச்
செம்மையார் வேணுவன லிங்கன்செய் திருமடத்திற்
றிகழ்த்தற் றானல்.”

நாயன்மார்களுடைய சரித்திரங்களிலே ஈடுபட்டிருந்த மகா வைத்தியநாதையர் இச்செய்யுளில் மூர்த்திகாயனருடைய வரலாற்றை அமைத்திருக்கின்றனர். 'திருநீறு, கண்டிகை, சடைமுடி என்னும் மூன்றையும் தமக்குரிய சின்னங்களாகக் கொண்டு பாண்டி நாட்டை ஆண்ட மூர்த்திகாயனர் செய்துவந்த சந்தனக்காப்புத் திருப்பணியானது தடைப்படும்வண்ணம் ஓர் அரசனால் நிகழ்ந்த தென்னும் பழிச்சொல்மாறும்படி, இடபவாகனத்தை நீத்துவிட்டுச் சிவபெருமானே, பல அரசர்களும் படருகின்ற இடமாகிய திருவாவடு துறையில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகராக எழுந்தருளிப் பின்பு மேற் கூறிய மூன்று வகைச் சின்னங்களையும் உடைய வேணுவனலிங்கத் தம்பிரான் இயற்றிய மடாலயத்தில் வீற்றிருந்தார்' என்பது இச்செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்ட பொருள். ஓர் அரசனால் தன்பம் உண்டாகியதைப் போக்கப் பல அரசர்களும் படரும் பதியில்வந்தாரென்பது இதன்பாலுள்ள நயம். படரும் கொடியரசு திருவாவடு துறை ஸ்தலவீருட்சம். ஆதலின் அரசென்றது இங்கே இரண்டு பொருளையும் குறித்து நிற்கின்றது. இச்செய்யுளினால் மகா வைத்திய நாதையருக்குச் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடத்தில் இருந்த பேரன்பு விளங்கும்.

*

*

*

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் செவ்வந்திபுரத்திற்கு வந்தகாலத்தில் அங்கிருந்து பல இடங்களுக்குப் பரிவாரங்களுடன் சென்றனர்.

மகாவைத்தியநாதையரும் சிலகாலம் உடன் இருந்தனர். ஒருநில் தங்கியிருந்தபொழுது ஒருநாள் இரவில் அவ்விருவரின் ஒருசத்திரத்தாத்தின்மீது மகாவைத்தியநாதையரும் வேறுசிலரும் சயனித்தும் கொண்டார்கள்; அவர்களுள் நானும் ஒருவன். பாதி இரவில் ஓர் இரைச்சல்கேட்டது. நல்ல நிலாவெளிச்சம் இருந்தது. ஐம்பது பேர்களுக்கும் குறையாமலுள்ள ஒருகூட்டம் அந்தச் சத்திரத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. வரும்பொழுதே அந்தக்கூட்டத்தினர், "வைத்தி பாகவதர் எங்கே இருக்கிறார்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தனர். அவர்கள் யாரைத் தேடுகிறார்களென்றும் எதற்காகத் தேடுகிறார்களென்றும் எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. அவர்கள் உண்டாக்கிய சப்தத்தால் நாங்கள் யாவரும் எழுந்து விட்டோம்.

"இங்கே பண்டாரஸன்னதிகளுடன் வைத்திபாகவதர் வந்திருக்கிறாராமே. அவர் எங்கே இருக்கிறார்?" என்று மீட்டும் அவர்கள் கேட்டார்கள். எங்களுள் ஒருவர் அவர்களை மெல்ல விசாரிக்கத்தொடங்கி, "நீங்கள் யார்? யாரைத் தேடுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். "நாங்கள் பக்கத்து ஊரில் வசிப்பவர்கள். வைத்தி பாகவதரைப்பற்றி மிகச் சிறப்பாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவருடைய பாட்டைக் கேட்கவேண்டுமென்பது எங்கள் ஆசை. இந்த ஊருக்கு அவர் பண்டார ஸன்னதிகளுடன் வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டோம். இப்பொழுது அவகாசமாக இருக்குமாதலால் போய்ப் பார்த்து ஒரு தேவாரமாவது ஒரு சுலோகமாவது கேட்டுவருவோமென்று புறப்பட்டோம்" என்றார்கள். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் மகாவைத்தியநாதையரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தவர்களென்று தெரிந்தது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ளவர்கள் ஸங்கீதவித்துவான்களெல்லோரையும் பாகவதரென்றே அழைப்பது வழக்கம். சோழ நாட்டினராகிய எங்களுக்கு அது தெரியாததலின் அவர்கள் இன்னுரைக்குறித்துக் கேட்கிறார்களென்று முதலில் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய செயல் எங்களுக்கு விபம்பை உண்டாக்கியது. பாதிசாத்திரியில் அவர்கள் நினைத்த வண்ணம் பாட இயலாததலின், மறுநாள் சுப்பிரமணியதேசிகர் முன்னிலையில் வினிகை நடைபெறமென்றும் அப்பொழுது வந்து கேட்கலாமென்றும் இராமசாமி ஐயர் சொல்லி அனுப்பினார். அவர்கள் மகாவைத்தியநாதையரைப் பார்த்ததனுலேயே ஒருவரைத் திருப்தியையும் சந்தோஷத்தையும் அடைந்து சென்றார்கள்; மறுநாள்வந்து அவருடைய ஸங்கீதத்தையும் கேட்டு இன்புற்றார்கள்.

ஒருவருஷம் ஐப்பசி மாதத்தில் வழக்கம்போல் துலாஸ்தானத் திற்காக ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் திருவாவடுதறையிலிருந்து மாயுரம் சென்று தெற்குவிதியிலுள்ள கட்டளைமடத்தில் இருந்துவந்தார். அங்கே நான்தோறும் வித்துவான்கள் பிரபுக்கள் முதலியோருடைய ஸல்லாபங்கள் இடைவிடாமல் நடந்துகொண்டே யிருக்கும். மகா வைத்தியநாதையர், திருவாலங்காட்டுத் தியாகராஜசாஸ்திரிகள், சாத்தனார்ப் பஞ்சவையர், கோபாலகிருஷ்ணபாரதி, இரட்டைப் பல்லவி சிவராமையர் முதலிய ஸங்கேதவித்துவான்கள் அங்கே வந்திருந்தனர்.

மாயூரத்தில் அக்காலத்தில் கோவிற்பாடகராக ஒரு முதிய அந்தணர் இருந்தார். அவர் யாரைப்பார்த்துப் பேசினாலும், “அபயாம்பிகா கடாட்சம் உங்களுக்கு உண்டாக வேண்டும்” என்று சொல்வார். அதனால் அவரை யாவரும், ‘அபயாம்பிகா கடாட்சம்’ என்றே வழங்குவாராயினர். அவருடைய இயல்பு ஒரு தனிவகையைச் சேர்ந்தது. அடிக்கடி அவர் மடத்திற்கு வந்துபோவார். வருஷத்துக்கு ஒருமுறை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவருக்கு முக்கால் ரூபாய் ஸம்மானம் செய்வது வழக்கம். அப்படிச் செய்யும் பொழுதெல்லாம், “மகா வைத்திக்குக்கூட ரூபாய் பத்து இருபது கொடுக்கிறீர்களே; நான்மட்டும் தாழ்ந்தவனா? அந்தப்பையன் வரும்போது என்னோடு பாடும்படி செய்தால் என் யோக்யதை உங்களுக்குத் தெரியவரும்” என்று சொல்வார். சுப்பிரமணிய தேசிகர் நகைத்துக் கொண்டே, “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று சொல்லியனுப்புவார்.

முன்பு குறிப்பிட்ட வருஷத்தில் யாவரும் கூடியிருந்த ஸபையில் ‘அபயாம்பிகா கடாட்சம்’ வந்தார்; ஸம்மானம்பெற்றத்கொண்டார்; பிறகு வழக்கம்போல் தேசிகரை நோக்கி, மகாவைத்திய நாதையருடன் சேர்ந்து பாடச்செய்தால் தம்முடைய மதிப்பு விளங்குமென்று சொன்னார். அவர் அதற்குமுன் மகாவைத்திய நாதையரைப் பாராதவராதலின் அங்கே அவர் இருத்தலை அறிய வில்லை. சுப்பிரமணிய தேசிகர் புன்சிரிப்போடு, “இவர்களே மகா வைத்திய நாதையரவர்கள்” என்று கூறிச் சுட்டிக் காட்டினார். அந்தப்பிராமணர் உடனே திடுக்கிட்டு எழுந்து போய்விவாரென்று நாங்கள் யாவரும் எண்ணினோம். அவர் சிறிதேனும் அஞ்சாமல், “அப்படியா! நல்லவேளை! இப்பொழுது அகப்பட்டுக்கொண்டாயா? எங்கே பாடு பார்க்கலாம். நானும் பாடுகிறேன். நான் பாடிக்காட்டு கிறபடி பாடுவாயா?” என்று கேட்டுவிட்டு, ‘மொட்டைச்சுவர் - கட்டைச்சுவர் - தட்டைச்சுவர் - குட்டைச்சுவர்’ என்று தம்

வாய்க்கு வந்தவற்றைப் பல்லவியாக எடுத்துப் பாட ஆரம்பித்தார். மகாவைத்திய நாதையர் சிரித்தார்; உடனே அந்த முதியவர், “என்ன சிரிக்கிறாய்? சிரித்துவிட்டால் ஏமாந்துபோவேனென்று நினைக்கிறாயோ? பாடு பார்க்கலாம். பேசாமல் ரூபாயை வாங்கிக் கொண்டுபோக மாத்திரம் தெரியுமா? சால்வை, பட்டு, சோமன் ஜோடு எல்லாம் வாங்கிக்கொள்ளத்தெரியுமா? பண்டாரஸன்னதிகளை, நான் இல்லாத காலத்தில் வந்து ஏமாற்றிப் பணம்வாங்குகிறாயா? எங்கே இதைப் பல்லவியாகவைத்துப் பாடு பார்க்கலாம்” என்று உதலாகத்தோடு சொல்லிவிட்டு எல்லோருடைய முகத்தையும் பார்த்தார். உடன் இருந்த யாவரும் சிரித்தனர்.

உடனே அங்கிருந்த தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் அந்தப்பிராம் மணரைப் பார்த்து, “ஓப், இங்கே வாரும். என்ன அவரிடம்போய் உளருகிறீர்? இங்கே வந்து பாடும். நான் பாடிக்காட்டுகிறேன்” என்றசொன்னார். அம்முதியவரும் அப்படியே வந்து அஞ்சாமல் பாடினார். தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் அவர் பாடினபடி யெல்லாம் பாடிக் காட்டினார்; அவர் அபஸ்வரமாகப் பாடும்பொழுதெல்லாம் சாஸ்திரிகளும் அப்படியே பாடினார். இந்த விநோதக்காட்சியினால் சபையிலிருந்தவர்கள் யாவரும் வயிறுகுலுங்கச் சிரித்தார்கள். ஒன்றும் தெரியாத ஸாதுவாகிய ‘அபயாம்பிகாகடாட்சம்’ சிறிது நேரம் பாடிவிட்டுத் தம்முடைய பேச்சு அங்கே ஏறாதென் றெண்ணிப் போய்விட்டார்.

*

*

*

நான் கும்பகோணம் காலேஜில் வேலையில் நியமிக்கப்பட்டதையறிந்த மகாவைத்தியநாதையர் கும்பகோணம் போயிருந்தகாலத்தில் ‘காலேஜ்’ பிரின்ஸிபாலாக இருந்த ராய்பஹதூர் தண்டலம் கோபால ராவ் அவர்களின் வீட்டிற்குச் சென்று, என்னை நியமித்ததைக் குறித்து நன்றி பாராட்டி விட்டு வந்தார். அதற்குக் காரணம் என் தந்தையா ரிடத்தில் அவருக்கு இருந்த பிரியமே ஆகும். கோபாலராவவர்கள் மகாவைத்தியநாதையரிடம் நன்மதிப்பை உடையவர்கள்; அவரைப் பற்றி, “கேட்பவர்களுடைய மனமறிந்துபாடும் திறமை உடையவர்” என்று கூறிப் பாராட்டுவதுண்டு.

*

*

*

ஒரு சமயம் திருப்பனந்தாளுக்குச் சென்றிருந்தபோது மகாவைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனாரும் திருவாப்பாடி, சேய்ஞ லூர் என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துவர எண்ணினார்கள். அப் பொழுது அங்கே காசி மடத்துத் தலைவராக இருந்த ஸ்ரீகுமாரசாமித் தம்பிரானவர்கள் ஒருவண்டி கட்டுவித்து அனுப்பினார்கள். நானும் உடன் சென்றேன்.

சாலையிலிருந்து சேய்ஞானருக்குத் திரும்பும் சமயத்தில் அந்த வண்டி பள்ளத்திற் சாய்ந்துவிட்டது. நாங்கன்யாவரும் கீழே விழுந்தோம்; உடனே எழுந்து உடம்பைத் துடைத்துக்கொண்டோம். அப்பொழுது மகாவைத்தியநாதையர், “பரமசிவனால் அளிக்கப்பட்ட முத்துச் சிவிகையில் எழுந்தருளியிருந்த திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் இங்கேவந்தவுடன், இந்தஸ்தலம் சண்டிகேசுவர நாயனார் அவதரித்த ஸ்தலமென்று இறங்கி நடந்து சென்றார். அதனை அறிந்திருந்தும் நாம் வண்டியில் வந்தது தவறென்று திருவருளே அறிவித்துவிட்டது” என்று கூறி,

(ஈலிவிருந்தம்)

1 “ ஞானசம் பந்தரும் நாய னார்கடையத்
தூறும் தொடையன்முன் சூட்டும் பிள்ளையார்
பான்மையில் வரும்பதி யென்று நித்தில
யானமுன் னீழிந்தெதி ரிறைஞ்சி யெய்தினார்”

(பேரிய. திருஞான. 244)

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளைச் சொன்னார். அவருக்கு நாயன்மார்களிடத்தில் இருந்த அன்பின் முதிர்வையும் பெரிய புராணப் பயிற்சியையும் ஞாபகசக்தியையும் உணர்ந்து வியந்து யாவரும் நடந்தே சென்றோம்.

*

*

*

சென்னைக்கு ஒருமுறை மகாவைத்தியநாதையர் சென்றிருந்த பொழுது அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ராப்பசுதூர் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் விரும்பினார். அப்பொழுது சென்னையில் இருந்த நான் அவரை அழைத்துக்கொண்டு முதலியார் வீட்டிற்குச் சென்றேன். மகா வைத்தியநாதையருக்குத் தமிழ்நூற்பயிற்சியும் உண்டென்பதை அறிந்திருந்த அரங்கநாதமுதலியார் தமிழ்நூல்கள் பல வற்றைப்பற்றி அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்; பலசெய்யுட்களை இடையிடையே எடுத்துக் கூறினார். மகாவைத்தியநாதையரும் பல செய்யுட்களைச் சலிப்பில்லாமல் எடுத்துக்கூறிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அங்ஙனம் பேசும்பொழுது செய்யுட்களை இசையோடு அவர் சொல்லுவாரென்றும் அதனால் அவருடைய சாரீர இனிமையை அறிந்து மகிழலாமென்றும் முதலியார் எண்ணியிருந்தார். ஆனால் மகா

1. நாயனார்—சிவபெருமான். தொடையன் முன் - மாலை முதலிய சேடக்களை. பிள்ளையார் - சண்டிகேசுவரர். நித்தில யானம் - முத்துப்பல்லக்கு. இழிந்த - இறங்கி.

வைத்தியநாதையர் செய்யுட்களைச் சொல்லும்பொழுது இசையோடு சொல்லாமல் பேசுவதுபோலவே சொன்னார். அவர் போனபிறகு முதலியார் என்னிடம், “இவர் ஸங்கீதத்தை நன்றாகக் காப்பாற்றுகிறார். மிக்க சதுரர். நான் இவரோடு பேச்சுக்கொடுத்தது ஏதாவது ஒரு பாட்டைச் சார்த்தடன் கேட்கலாமென்றிருந்தேன். நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். இவர் எவ்வளவோ தமிழ்ச் செய்யுட்களைச் சொன்னார். ஆனால் ஒன்றையாவது இசையுடன் சொல்லவில்லை. அப்படிக் காப்பாற்றினால் தானே அதற்கும் கௌரவம் உண்டாகும்!” என்றார். பின்பு அரசங்காதமுதலியார் சென்னையிலுள்ள பலபிரபுக்களின் ஆதரவில் மகா வைத்தியநாதையரை ஒருவினிகை நடத்தச் செய்து அவருக்குத் தக்க ஸம்மானம்செய்தித்து அனுப்பினார்.

*

*

*

அந்தக் காலத்தில் சென்னைக்கு வந்திருந்த வேங்கடகிரிமகாராஜா, மகாவைத்தியநாதையருடைய திறமையைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று அவரைப்பார்க்க விரும்பினார். அவர் அவ்வரசர்பால் சென்றனர். அவ்வரசர் ஸங்கீதசாஸ்திரத்தில் நல்ல பயிற்சி உடையவர்; ஆதலின் வைத்தியநாதையருடன் அந்தச் சாஸ்திர விஷயமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவரும் பல நூற்பயிற்சி யுடையவராதலின் அரசர் அவருடைய ஸம்பாஷணையால் மிக்க திருப்தி அடைந்தார்.

வேங்கடகிரி ஸம்ஸ்தானத்தில் வித்துவான்களுக்கு உத்தம ஸம்பாஷணையாகக் கொடுக்கும் தொகை 108 ரூபாய். மகாவைத்தியநாதையருடைய ஞானத்தை அறிந்து மகிழ்ந்த ஸம்ஸ்தானாதிபதி உத்தம ஸம்மானத்தின் இரண்டு பங்காகிய 216 ரூபாயைக் கொடுத்து வேறுமரியாதைகளையும் செய்தார். மகாவைத்தியநாதையர் அங்கே விளிகையாவது சிவசுதையாவது நடத்தவில்லை. இந்த நிகழ்ச்சியைப்பற்றிப் பின்பு ஒருகால் மகாவைத்தியநாதையரே, “பாட்டைச் கேட்பாரென்று எண்ணியிருந்தேன். ஸங்கீதலக்ஷணங்களைப்பற்றிப் பேசினாரே யொழியப் பாடவேண்டுமென்று சொல்லவேயில்லை. வேறோரிடமாக இருந்தால் கசக்கப்பிழிந்து விடுவார்கள். யாதொரு சிரமமும் இல்லாமல் உயர்ந்த ஸம்மானத்தை அவரிடம் பெற்றேன். இதுவும் ஓரதிர்வுடந்தான்” என்று என்னிடம் சொன்னார்.

*

*

*

பிறகு ஒருகாலத்தில் மகா வைத்தியநாதையர் சிவபுண்ணியச் செல்வர்களாகிய நகரத்தார்கள் ஊர்களுக்குச் சென்று அங்கங்கே

பலருடைய விருப்பத்தின்படி சிவகதைபண்ணி ஸம்மானம் பெற்றனர். தேவகோட்டையில் ஐந்துமாதம் இருந்து பெரிய புராணக் கீர்த்தனைக் கதாப்பிராஸங்கஞ் செய்து எல்லோருடைய ஆதரவையும் உயர்ந்த ஸம்மானங்களையும் பெற்றனர் ; அன்றியும் அவர்கள் மகா வைத்தியநாதையருக்கு நாயன்மார்களிடத்திலிருந்த பேரன்பை எண்ணி அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுடைய படங்களையும் செய்கித்து வழங்கினர்.

*

*

*

இராமநாதபுரத்தில் இருந்த ஸ்ரீ பாஸ்கர ஸேதுபதி மன்னர் வர்களுடைய திருமண வைபவத்திற்கு மகா வைத்தியநாதையர் சென்றிருந்தனர். அங்கே சில காலம் இருந்து வினிதையும் சிவகதையும்செய்து ஸம்மானங்களைப் பெற்றனர். பின்பும் பாஸ்கர ஸேதுபதி மன்னர், 'பட்டாபிஷேக வைபவ காலத்தில் வருகித்து வெகுமதி செய்தது மன்றி, மாதந்தோறும் சம்பளமும், வருடந்தோறும் நவராத்திரி மகோத்ஸவத்திற்கு வரும்படியாகச் செய்து வருஷாசனமும் நிபமனம் செய்ய, அவ்வாறே சென்று வெகுமதி பெற்று வந்தது மன்றி, இடையில் எக்காலத்தில் அழைத்தாலும் அக்காலந்தோறும் சென்று மகாராஜா அவர்களுக்குக் கர்ணாகந்தமான காராகந்தத்தைப் புகட்டி உத்தம ஸம்மானம் பெற்று' வந்தனர்.

*

*

*

திருவையாற்றில் ஸ்ரீ பிரணதார்த்திஹரரைத்தரிசித்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டு மென்றெண்ணி, ஸ்ரீ தருமஸம்வர்த்தனி அம்பிசை ஸந்தியிலுள்ள பாவாஸாமி அக்கிரகாரத்தில் இரண்டு வீடுகளை அவர் வாங்கினார். அவற்றை ஒன்றில் தாமும் தம் தமையனாரும் இருந்துகொண்டு மற்றொன்றில் ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்தியின் படத்தையும் அறுபத்துமூவர் படங்களையும் வைத்துத் தினமும் மாலையில் பஜனை செய்து வந்தார்.

அவர் ஸந்தஸ்தான உத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ பிரணதார்த்திஹரருடன் ஏழுஸ்தலங்களுக்கும் நடந்து செல்வதுண்டு. இடையிடையே நேர்த்த ஸ்தலங்களில் பூஜை செய்துவிட்டுச் செல்வார். திருசெய்த்தானத்தில் சுவாமி எழுந்தருளியிருக்கும்பொழுது காவேரி மணலில் தாமே இன்புற்றப் பாடுவார். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு வருடமும் நடைபெற்றுவந்தது. அப்பொழுது கேட்பதற்காகப் பலபேர்கள் வந்து கூடுவார்கள்.

ஒருவருஷத்தில் இடையில் ஒருநில்¹ ஒரு வீட்டிற் பூஜை செய்துவிட்டு ஆகாரம் செய்தபொழுது நேர்த்த அபத்தியத்தால் அவருக்கு மிக்க அசௌக்கியம் உண்டாயிற்று. எழுந்து நடக்கவும் உண்ணவும் இயலாமல் படுக்கையாகவே வையைச் சேரிலில் இருந்து விட்டார். அதனை யறிந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவருடைய தேகநிலையை அறிந்துவரும்படி அடிக்கடி தக்கவர்களை அனுப்பிவந்ததன்றி, அவருடைய சௌகரியத்திற்காகப் பணமும் கொடுத்தனுப்புனர். அவ்வாறு கொண்டிபோய்க் கொடுத்தவர்களுள் நானும் ஒருவன். பிறகு கோய் தீர்த்து அவர் சுப்பிரமணிய தேசிகர்பால் வந்து தம் நன்றியறிவைப் புலப்படுத்திப் பாராட்டினார்; “என்னால் பிரயோஜனம் இல்லாதகாலத்திலும் என்னை மறவாமல் ‘பால் நனைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து’ என்றபடி எனக்கு வேண்டிய ஸௌகரியங்களைப் பண்ணுவித்த ஸத்திதானத்தின் பேரருளை நான் என்னவென்று சொல்வேன்!” என்று சொல்லிச் சொல்லி மனங்கனிந்தார்.

*

*

*

சர்வஜித்து வருஷம் மார்கழிமாதத்தில் (1888) மேலகரம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் பரிபூரண மடைந்தபொழுது, தம்மைப் பல வகையிலும் ஆதரித்துத் தமக்கு உண்டாகிய பெரும் புகழுக்குக் காரணராக இருந்து விளங்கிய அவருடைய பிரிவாற்றாமைமால் மிக வருத்தினார்; தம் வருத்த மிகுதியைப் புலப்படுத்திப் பாடிய செய்யுட் கள் சில உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றவருமாறு:

(நாவு கோச்சுக்கல்லிப்பா)

“ஏளித்த வடமொழிதென் மொழியளித்தா யிசையளித்தாய்
சேரித்த துறைசையிற்சுப் பிரமணிய தேசிகநின்
நாளித்த பேரவைக்கண் மகாவைத்ய நாதனெனும்
பேரளித்தா யெக்களைவிட் டெக்கொளித்தாய் பேசுகவே.”

[இசை-ஸங்கீதம் நாள்-அன்பு.]

இச்செய்யுளில் அவர், தேசிகர் தமக்கு மகாவைத்திய நாதைய ரென்னும் பட்டம் வழங்கியதைப் பற்றிக்கூறியிருக்கின்றனர்.

1. அவர்பால் பொருமைபுற்ற செருடைய தியமுயற்சியால், ‘ஏவல்’ உபத்திரவம் உண்டாயிற்றென்றும், கணபதியக்கிரகாரத்தில் இருந்தவரும் மந்திரசாஸ்திரங்களில் வல்லவருமான ஒரு சாஸ்திரிகளிடம் ரக்ஷாபந்தனம் செய்தகொண்ட பின் அத நீக்கிற்றென்றும் சிலர் கூறுவர்.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகருக்குப் பிறகு திருவாவடுதறையாதி
னத் தலைவராக வீற்றிருந்த ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகரும் மகாவைத்
திய நாதையரை அடிக்கடிவருவித்து அவருடைய ஸங்கீதத்தையும்
சிவகதாப் பிரஸங்கத்தையும் கேட்டுக்கேட்டு இன்புற்று உயர்ந்த
ஸம்மானங்களைச் செய்து வந்தனர்.

*

*

*

நந்தன வருஷத்தில் மகாவைத்திய நாதையருக்குத் தேக
அசௌக்யம் உண்டாயிற்று. அவர் திருவையாற்றில் இருந்துவந்
தார். அக்காலத்தில் குடும்பக் கவலை நேராதபடி ஸ்ரீ அம்பலவாண
தேசிகரும் பாஸ்கரஸேதுபதிமன்னரும் பச்சாம்பேட்டை வித்வஜ்
ஜன பரிபாலகராக விளங்கிய நடராஜையரென்னும் செல்வரும்
பொருளுதவி செய்துவந்தனர்.

நந்தனவருடும் தைமாதம் பதினாறந்தேதி வெள்ளிக்கிழமை
(27-1-1893) பகல் ஒன்றரை மணிக்கு மகாவைத்திய நாதையர்
தமது நாற்பத்தொன்பதாம் பிராயத்தில் ஸ்ரீ பிரணாதார்த்தி
ஹரருடைய திருவடி நீழலையடைந்தனர். உயிர்பிரியும் இறந்தி
நேரம்வரையில் அவருடைய திருநாவானது சிவநாமத்தை உச்சரித்
துக்கொண்டே யிருந்தது; “நற்றவாவுனை நான் மறக்கினும்
சொல்லுநா நமச்சிவாயவே” என்னும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனா
ருடைய திருவாக்குக்கு இலக்கியமாக அவர் இருந்தார்.

அவரது பிரிவாற்றாமையினால் அவருடைய தமையனாகிய
இராமசாமி ஐயர் மிகவருந்திப் பல செய்யுட்களைப் பாடினார்.
அவற்றுள் இரண்வெருமாறு:

(மறுகீர்க்கழி நேடிலடியாசிரியவ்ருந்தம்)

“கானதுற் கற்பகமே யறுபத்து மூவ்முதற்

கடவுட் காதை

ஆனசீர் வளந்தருநிந் தாமணியே யமுதடியார்க்

கனிக்குங் காம

தேனுவே யெனக்கீளாய சிங்கமே யென்னுயிரே

செமெய்ஞ் ஞான

பானுவே கலைக்கடலே யுனைப்பிரிந்திங் காற்றகிலேன்

பாலி யேனே.”

“உயிரிழந்த காத்திரம்போ லொளியிழந்த கேத்திரம்போல்
உயர்செஞ் சாலிப்
பயிரிழந்த பண்ணையைப்போற் பதியிழந்த மங்கையைப்போற்
படர்கொள் கொம்பின்
இயலிழந்த விளங்கொடிபோ விறகிழந்த பறவையைப்போல்
இறைவன் காக்கும்
செயலிழந்த குடிகளைப்போ லுனையிழந்திங் கிடருழந்தேன்
நீமை யேனே.”

[காத்திரம் - உடல். சாலி-செல். பண்ணை - வயல். பதி-கணவர்.]

மகாவைத்திய நாதையருடைய பிரிவினால் தமிழ் நாட்டு ஸங்கீத வித்துவான்களெல்லாம் ஒருபெரிய நிதியை இழந்தவர்களைப்போல இடருற்று வாடினார்கள். “அவருடைய இசையினிமைமையும் சிவ கதைகளையும் இனியாரிடம் கேட்டு இன்புறவோம்!” என்று தமிழ் நாட்டார் வருந்தினர். இன்றளவும் தம்முடைய பெரும்புகழை நிலைநிறுத்திச் செய்து மறைந்த அந்த ஸங்கீத சாகரத்தின் இயல்பை நினைக்குக் தோறும் எனது மனம் உருகுகின்றது.

அவருடைய அன்பும் எளிமையும் பிறருடைய மனங்களைக் கவர்த்து நின்றன. அவர் வாழ்வில் ஸங்கீதம் ஒரு புதுமலர்ச்சியை அடைந்தது. தமிழ் நாட்டின் புகழைப் பரப்பியவர்களுள் அவரும் ஒருவர். எவ்வளவோ ஸங்கீத வித்துவான்களைத் தமிழுலகம் கண்டிருக்கிறது; ஆயினும் மகாவைத்தியநாதையரைப்போல ஒருவரைப் பெறவேண்டுமாயின் அது பெருந்தவம் செப்திருக்கவேண்டும். அவரைப்போல இசைத்திறமும், தமிழ்வடமொழியறிவும், எல்லோரும் விரும்பும் குணமும், சிவபக்திச் செல்வமும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவராகப் பல ஆயிரம் பேர்களுள் ஒருவர்தாம் பிறக்கின்றனர். இல்லையெனின், அத்தகைய பெரும்புகழ் அவருக்கு உண்டா வதற்குக் காரணம் இல்லைபன்றோ?

சோழ சித்திரங்கள்

க. சிவராமமூர்த்தி பி. ஏ., (ஹானர்ஸ்)

இந்தியச்சிற்பத்தையும், விசேஷமாகத் தென்னாட்டுச் சிற்பத்தையும் ஆராய்ந்து வருபவர்களுக்குச் சோழசிற்பம் பல்லவசிற்பத்தின் தொடர்ச்சியே என்பது நன்கு தெரியும். கற்பனையிலோ, வேலைப்பாட்டிலோ, உருவத்திலோ, அலங்காரத்திலோ, க்ரியையிலோ, விச்சரந்தியிலோ இரண்டையும் வேறாகப் பிரித்துக் காட்டுவதற்குரியதொன்று மில்லை. பல்லவசிற்பத்திலிருந்து க்ரமமாய் வளர்ந்ததே சோழ சிற்பமாகும்.

தாங்களே பெரிய வித்துவான்களாகவும் ரவிகர்களாகவும் இருந்து ஸாஹித்யம், ஸங்கீதம், நாட்டியம், சித்திரம் முதலிய நற்கலைகளை ஆதரிப்பதிலேயே ஆனந்தமும் ஊக்கமும் கொண்டிருந்த நம்நாட்டுப் பண்டை மன்னர்கள் காலத்தில் அவ்வக்கலையில் உயர்ந்திருந்த பிரிவு அவ்வப்போது வளர்ந்து மலர்ந்து வந்தது. தஞ்சைச் சோழ அரசர்களைச் சார்ந்த சில சிற்பிகளின் அற்புதமான ரேகாவாண் விந்யாஸங்கள் இன்றும் தஞ்சை ப்ருஹதீச்வர ராலயத்தில் இருள் நிரம்பிக்கிடக்கும் கர்ப்பக்ருஹத்தைச் சுற்றியுள்ள திருவுண்ணாழியில் இருக்கின்றன. இவைகளின் அழகு முழுதும் இதுகாறும் இருளிலேயே மறைந்துகிடந்தது.

இந்திய சிற்பத்தில் ஊக்கங் கொண்ட ஆசார்ய துப்ராயில் என்றவர் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள கைலாஸநாதரின் கோவில் ப்ராகாரத்தின் சிறுமண்டபங்களின் உட்சுவர்களைச் சுற்றண்ட, காஞ்சிப் பல்லவ சித்திரசாலை யொன்று வெளியாயிற்று. அதற்குப் பிறகு அநேக ஆராய்ச்சிக்காரர்களால் நமதாலயங்களின் சுவர்ச் சுண்ணாம்பு பேர்க்கப்பட்டு வந்தது. தேவாலய பங்க பாபம் மட்டுமே பலனாயிற்று. ஆனால் இம்மாதிரியான முயற்சிகளுள்

ஒன்று பயனுடையதாயிற்று; அதன் பெருமையெல்லாம் ஸ்ரீ கோவிந்தஸாமி என்பவருக்கே உரியது; தஞ்சையில் மிகப்பெரிய தாயுள்ள ப்ரஹ்மீச்வரராலயத்தில் கீர்ப்பக்குறத்தைச் சுற்றி ஓர் இருண்ட ப்ராகாரம் இருக்கிறதென்பதை அறிந்தவர்களே இல்லை; அங்குள்ள ஆச்சார்யகரமான சோழ சித்திர அமைப்பை வெளிப்படுத்தியவர் ஸ்ரீ கோவிந்தஸாமி அவர்களே.

நமது புராணத்திலுள்ள மூர்த்தி விசேஷங்களில் முக்கியமான தாயும் அழகிலும் காமப்ரியத்திலும் அபிப்ராயத்திலும் மிகவும் மேலானதாயு முள்ள 'தீர்புராந்தக மூர்த்தி'யின் உருவம் ஒன்றுள்ளது; தீர்புராண ஸம்ஹாரகாரணமாய் 'ஆலீடம்' என்ற 'ஸ்தான'த்தில் மஹாரதமொன்றில் அம்மூர்த்தி ஏறிப் போகும் நிலையில் அது வடக்குப்பிராகாரச் சுவர் முழுவதிலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போன்ற பெரிய பெரிய சித்திரங்கள் பல எழுதுவதற்கு அனுக்லமாய்ப் ப்ராகாரச்சுவர்கள் உயர்ந்தும் விசாலமாயிருக்கின்றன. போதுமான ஒளி கொடுக்கும் தீபங் களுடன் நாம் ப்ராகாரத்தின் சுவர்களை உற்று நோக்கினால் ஓர் அங்குல இடமேனும் சித்திரிக்கப் படாமலில்லை என்பதையும், ஒவ்வொரு சித்திரமும் கண்ணைக்கவரும் அழகு படைத்திருக்கிறதையும் காணலாம். இந்தப் பண்டைச் சோழ சித்திரங்களின்மேல் விஜய நகர ஸாம்ராஜ்ய காலத்திலும் அதற்குப் பின்பு வந்த தஞ்சை நாயக்க ஸாம்ராஜ்யகாலத்திலும் எழுதப்பட்ட அழகு குறைந்த சித்திரங்கள் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இச்சண்ணும்புப் பட்டைகளைச் சுறண்டித்தள்ளினால் கீழே சோழசித்திரங்கள் தென்படுகின்றன.

மேற்சண்ணும்பிலுள்ள சித்திரங்களைப் பார்த்துவிட்டு அப்படையை விலக்கி அடியிலுள்ள பழஞ்சித்திரத்தைப் பார்த்தமாத்ரத்திலேயே 'ஆசார்யர்கள் ரேகையின் அழகையே புகழ்கிறார்கள்' ¹ என்று விஷ்ணுதர்மோத்தர புராணத்தின் சித்ர ஸுத்ரக்காரர் சொல்லும் அழகிய ரேகைகள் தென்படுகின்றன. சித்ர ஸுத்ரம் புகழ்ந்து சொல்லும் ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் குறைவு பாடில்லாமல் இருக்கின்றன இந்தச் சித்திரங்கள். 'பெண்மணிகளுக்கு, ஆபரணங்களின் அழகே மனதைக்கவரும்' ² என்று சொல்லும் சித்ர ஸுத்ரத்தில், ஆபரணங்களின் அழகை அனுபவிப்பவர்களாகப் பெண்மணி களையே சொல்லுவானேன்? எல்லோருடைய மனதையும் பரவச

1. 'रेखां प्रशंसन्त्याचार्याः ।'

2. 'स्त्रियो भूषणमिच्छन्ति ।'

மாக்கும் வண்ணம் இந்தச் சோழசித்திரங்களில் ஆபரணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. என்ன ஆபரணம்! எவ்வளவு வகையான முடியலங்காரங்கள்! கர்ணாபரணங்கள்! கண்ட பூஷணங்கள்! இங்கே அச்சிடப்பட்டிருக்கும் முதலாவது சித்திரத்திலுள்ள நான்கு முகங்களையும், மூன்றாவதாக அச்சிட்டிருக்கும் நாட்டியப் பெண்களின் உருவங்களையும் பார்த்தால் நான் சொல்வது அதிகசயோக்தி யாகா தென்பது நன்கு புலப்படும். இரண்டாம் சித்திரத்திலுள்ள குதிரையிலும் இந்த அலங்கார ஸம்பத்தைக் காணலாம். உண்மையில் நானிங்கே பதிப்பித்திருக்கும் சித்திரப்பிரதிகளில் அங்கே கோயிலிலுள்ளதில் ஓர் அம்சந்தான் இருக்கிறது; சுழல்சுழலாய் அடர்ந்து எந்தப் புறமும் கிடக்கும் அந்த அலங்காரங்களைப் பிரதி செய்யும் பொழுது என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ஷயந்து ஷிழித்து ஒப்பது ஓரளவு முடிந்தவரையில் எழுதிக்கொண்டுவந்தேன். 'மற்றவர்கள் வர்ண அமைப்பின் அழகில் ஈடுபடுகிறார்கள்'¹ என்று அடுத்தபடி சித்ர ஸூத்ரம் சொல்லுகிறது. இக்காலத்தும் நம் கண்ணுக்குமுன் நிற்கும் அந்தச் சித்திரங்களின் வர்ணங்களைப் பார்த்தால், அவைகளின் வர்ணஸௌந்தர்யம் புதியனவாய் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அவைகளை அபிமானத்துடனும் ஆனந்தத்துடனும் சோழ அரசர்கள் காணவந்தபோது எவ்வாறிருந்திருக்கக்கூடும் என்று நாம் ஊஹித்துக்கொள்ளலாம்.

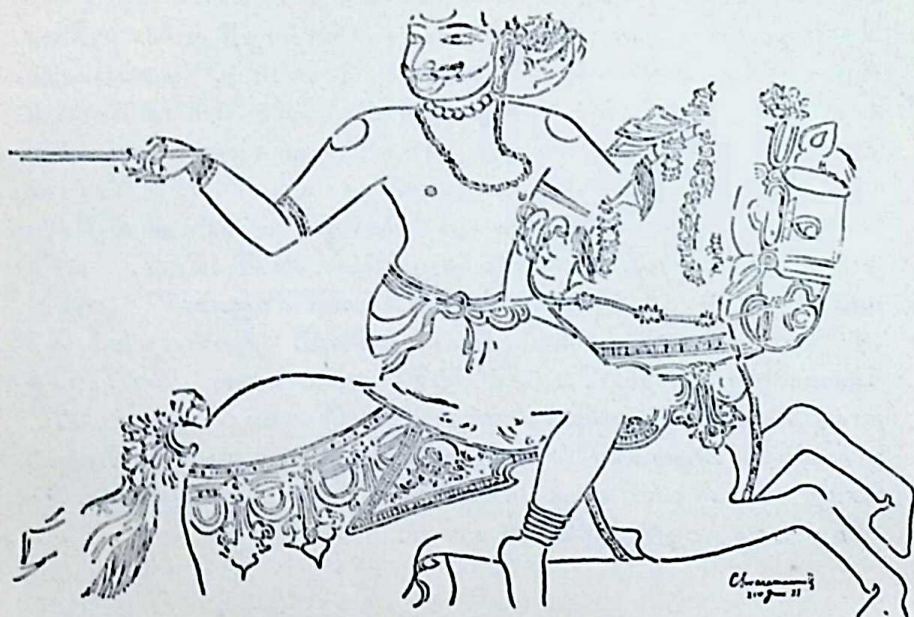
படம், 1.

(Courtesy: 'Triveni')

நான் பிரதி செய்துகொண்டுவந்து இங்குவெளியாக்கியிருக்கும் நான்கு சித்திரங்களைச் சிறிது வர்ணிக்கவேண்டும். முதல்சித்திரத்தில்

1. 'वर्णाव्यमितरे जनाः ।'

ஐந்து மஹாபுருஷ விக்ரஹங்களின் அழகிய முகமண்டலங்கள் மட்டுமே தெரிகின்றன. காதளவு நீண்டு பிரகாசிக்கும் கண்கள், வளைந்த புருவங்கள்—இவையெல்லாம் மஹாபுருஷசக்திநங்களை ஒட்டியிருக்கின்றன. விசேஷமாய் அவர்களின் முடியின் அழகை ரவிகர்கள் அனுபவிக்க வேண்டும்.

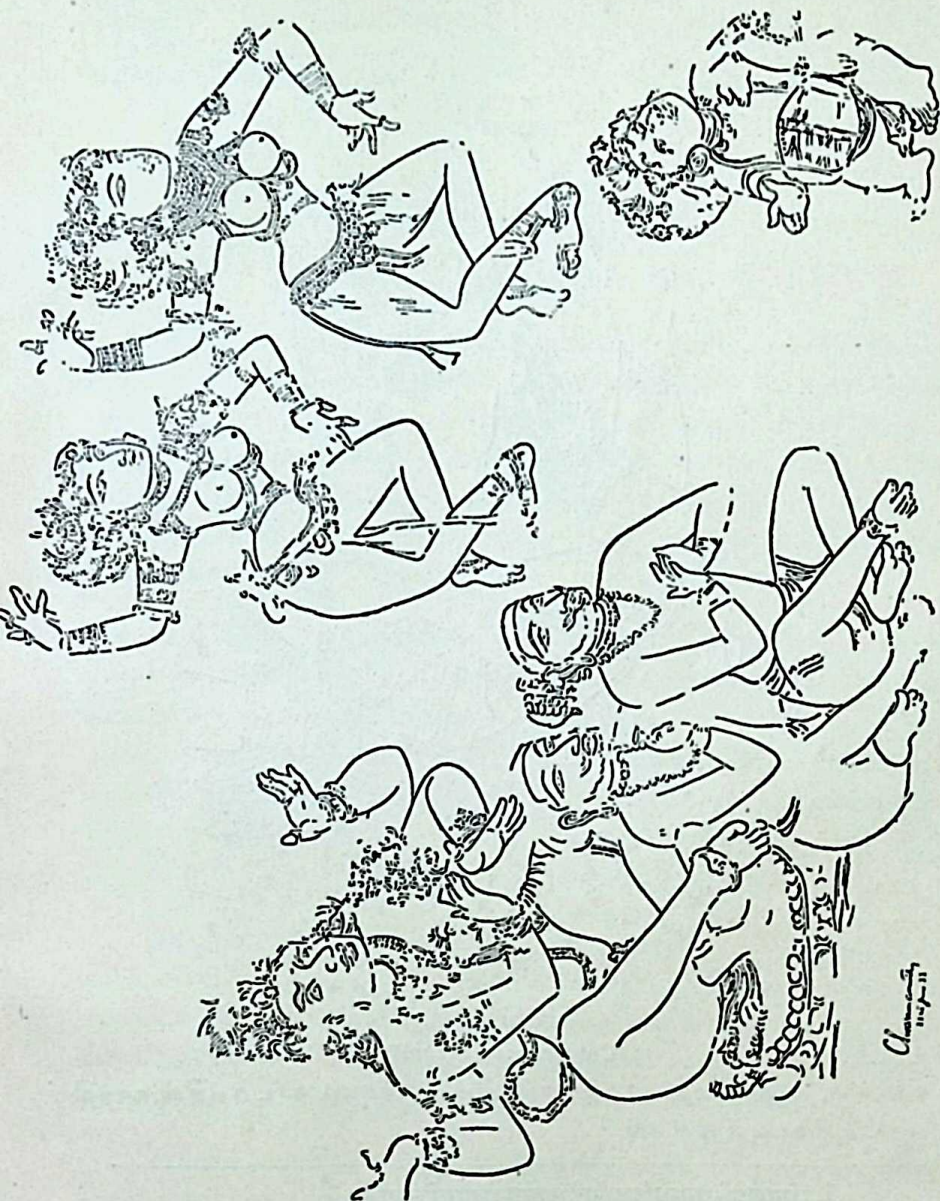
படம், 2.

(Courtesy: 'Triveni')

இரண்டாவது சித்திரம் ஒருவன் குதிரையின்மீது செல்லுவதைக் காட்டுகிறது. ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் அதன் அழகும் மற்றவைகளுக்குக் குறையவில்லை. முன்செல்லும் குதிரைக்கும் பின்னால் பெரிய யானையொன்றில் ஒருவன் வருகிற சித்திரம் என்னால் எழுதமுடியவில்லை.

மெல்லிய இடைபடைத்துக் கழுத்தால் சிறிது 'கீவாரேசகம்' என்ற ந்ருத்தகர்மாவைச் செய்து, கைகளில் அபிரக்யபாவம் பிடித்து, உடலில் அழகிய 'காணம்' அமைந்து நிற்கும் நாட்டியப் பெண்களைக் காட்டும் முன்றும்சித்திரம் கவி காளிதாஸன் மாளவிகாக்னி மித்திரத்தில் நாட்டியமாடுகிறவளின் சகீர அமைப்பைப்பற்றிச் சொல்லும் அடியை நினைவு மூட்டுகிறது.¹

1. 'छन्दो नर्तयितुर्ययैव मनसः स्थितं तथास्या वपुः ।'

படம், 3.

(Courtesy: 'Triveni')

நான்காவது சித்திரம் சாந்தாஸத்தைக் காட்டுகிறது. 'பர்யங் கம்' என்ற யோகாஸனத்தில் அமைதியுடன் வீற்றிருக்கும் அம் மூர்த்தி யோகதகவினாமூர்த்தியாயிருக்கலாம். அதைப் பார்த்தவர்.

படம், 4.

(Courtesy: 'Triveni')

களுக்கு, சூத்ரம் மஹாராஜா எழுதிய ம்ருச்சகடி நாடகத்தின் நான்கு பத்யம் நினைவுக்கு வரும்.¹

1. पर्यङ्गग्रन्थिवन्धद्विगुणितभुजगश्लेषसंवीतजानोः

अन्तः प्राणावरोधव्युपरतसकलज्ञानरुद्धेन्द्रियस्य ।

आत्मन्यात्मानमेव व्यपगतकरणं पश्यतस्तत्त्वदृष्ट्या

शम्भोर्वः पातु शून्येक्षणवटितलयब्रह्मलमः समाधिः ॥

இலக்கியம்

சீவக சிந்தாமணி

சா. தே. சற்குணர், பி. ஏ.

சிந்தாமணியின் அமைப்பும் உவமை முதலியவற்றின் வகைகளும் பிற்காலத்தில் உண்டான பல காவியங்களில் காணப்படுகின்றன. பழைய திருவிளையாடலைப் பிற்காலத்துத் திருவிளையாடலாகிய பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணமானது அதிகமாகப் படிக்கப்பட்டுவருகிறது. அதற்குக்காரணம் சீவகசிந்தாமணியை அதிகமாக அது தழுவியிருத்தலே என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

சேக்கிழார் புராணத்தில், அவர் காலத்திலிருந்த சோழவரசன் சீவகசிந்தாமணியைப் படித்துக்கொண்டிருந்தானென்றும், சமண சமயக் காப்பியமாகிய அதனை வாசிப்பதினும் நாயன்மார் சரிதையைப் படித்தல் நலமென்று சேர்க்கிழார் கூறினரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; இந்த வரலாற்றினால் அக்காலத்தில் அரசன் சீவகசிந்தாமணியில் ஈடுபட்டிருந்தானென்று தெரிகின்ற தல்லவா? அதனாலேயே அதன் பெருமை நன்றாகப் புலப்படுகிறது.

தமிழில் பஞ்சகாவியங்கள் என்று கூறப்படும் ஐந்து நூல்களில் காலத்தால் முற்பட்டவை சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும். ஆனால், சொல்லும்பொழுது சீவகசிந்தாமணியைத்தான் முதலிற் சொல்லுகிறார்கள். அந்த முறையும் அதன் பெருமையை விளக்குகின்றது.

தமிழில் பல சிந்தாமணிகள் இருக்கின்றன; சோதிடவைத்திய வேதாந்த சிந்தாமணிகள் இருக்கின்றன. ஆயினும் சிந்தாமணியென்றால் அத்தொடர் சீவகசிந்தாமணியைத்தான் குறிக்கும்.

சிந்தாமணிக்கு நச்சினர்க்கினியர் என்னும் புலவர் உரையெழுதியிருக்கிறார். அவர் மிகச் சிறந்த உரையாகியியர். அவர் பல நூல்

களுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். அவரைப்பற்றி மகாமகோபாத்தியாய ஐயாவர்கள் மிகவும் உருக்கமாக ஒரு செய்யுள் பாடியிருக்கிறார்கள்; அமுத வாயுடையன், பாமவுபகாரியென்று பாராட்டியிருக்கிறார்கள். நச்சினுக்கினியர் எச்சிலாகிய நறந்தமிழை நல்லோர் துகர்வென்று ஒரு பாட்டில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பத்துப்பாட்டிலும் வேறு சில இடங்களிலும் மாட்டு என்னும் இலக்கணத்தைக் கடைப்பிடித்து அவர் அர்த்தம் கூறுவது நமக்கு உடன்பாட்டில்லாமல் இருக்கலாம். நான் சில சமயங்களில் அவர் கொள்கை இது, என் அபிப்பிராயம் இது என்று கூறியதுண்டு. அதனால் அவரைவிட நாம் சிறந்த அறிவுடையவர்களென்று என்னிகிடக்கூடாது. அவர்சொன்ன அர்த்தத்தையே வைத்துக்கொண்டு நாம் வேறு முறையை மேற்கொள்ளுகிறோம். அவர் மிகவும் சிரமப்பட்டு ஜைன சம்பிரதாயங்களை அறிந்து கொண்டு சிந்தாமணிக்கு உரையெழுதினாராம். அவர் பல நூல்களை அறிந்தவர். அத்தகைய சிறந்த புலவர் உரை எழுத எடுத்துக் கொண்டதும் சீவக சிந்தாமணியின் பெருமையைப் புலப்படுத்தும். தமிழ், வடமொழி என்னும் இரண்டு மொழியிலும் வன்மையை யுடைய உரை ஆசிரியராகிய பரிமேலழகர் மிக துட்பமாக உரை எழுதுபவர். அவர் நமக்கு ஏற்றபடி திருக்குறளுக்கும் பரிபாடலுக்கும் உரை எழுதினார். அதுபோலப் பல நூற் பயிற்சியுடைய நச்சினுக்கினியர் சீவக சிந்தாமணியின் பெருமையை அறிந்து அதற்கு உரை எழுதுதலை ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஐரோப்பியர்கள் பலர் தமிழைக்கற்றுக்கொண்டு இதன் பெருமையைப் பாராட்டி யிருக்கின்றனர். வீரமா முனிவர் என்ற ஒரு பெரிய பாதிர் அங்ஙனம் தமிழைக் கற்றவர்களுள் ஒருவர். அவருடைய இயற்பெயர் பெஷி என்பது. அவர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தமிழ் கற்றுக்கொண்டார். இந்தத் தேசத்துச் சங்கியாலிகளைப்போலவே காஷ்ய உடை, பாதக்குறடு, சடை முதலியவற்றையுடையவராக இருந்தார். அவர் தமிழில் இலக்கண நூல் ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். தேம்பாவணி என்று ஒரு காகியம் இயற்றியிருக்கிறார். வேறு சில நூல்களையும் எழுதியிருக்கிறார். அவர் ஓட்டத்தில் ஆங்கிலத்தில் 'தமிழ்ப் புலவர்களுஞ் சீவகசிந்தாமணி ஆசிரியர் சிறந்தவர்' என்று கூறியிருக்கிறார்.

நன்னூல் உரையில், தன்மையாற் பெயர்பெற்ற நூலுக்கு உதாரணமாக, 'சிந்தாமணி' கூறப்பட்டிருக்கிறது. சிந்தாமணி யென்பது தேவலோகத்தில் உள்ள ரத்தினத்தின் பெயர். அது நினைத்த

தெல்லாம் தரும். அதைப்போல இந்த நூலும் பல பயன்களைத் தரும். இதனால் பிற்காலத்து நூலமைப்புக்கள் நன்றாக விளங்கும்.

சீவகசிந்தாமணியிற் கூறப்படும் சதாநாயகனாகிய சீவகன் சிந்தாமணி என்று கூறப்படுகிறான். அங்ஙனம் முன்று இடங்களில் அச்சொல் வருவதைக் காண்கிறோம். அதுவே அந்நூலுக்குப் பெயர் வருவதற்குக் காரணமாயிற்றென்பர்.

சிந்தாமணியின் சதாநாயகனான சீவகனிடத்தில் பல அருமையான குணங்களைக் காண்கிறோம். அருள், வலி, ஆண்மை, கல்வி முதலிய சிறந்த குணங்கள் அவனிடம் நிரம்பியிருக்கின்றன. துன்பப்படுவோர்களிடத்தில் அவன் இரங்கி உபகாரம் செய்கிறான்; ஆசிரியரிடத்தில் பணிவாக நடந்துகொள்ளுகிறான்; தனக்கு உதவி புரிந்த பலரிடத்தும் நன்றியறிவுடையவனாக இருக்கிறான்; தான் பிறந்த இடமாகிய சுடுகாட்டை அழித்து அங்கே பல கட்டடங்களைக் கட்டி நாள்தோறும் பல பேர்களுக்குப் பால் கொடுக்கும் படி செய்கிறான்.

இந்தக் காவியத்தில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலின் கடைசி இலம்பகம் முத்தியிலம்பகமென்பதாகும். சீவகன் இறுதியில் துறவை அடைவதாகக் கூறப்படுகிறான். இழந்த அரசைப் பெற்று இன்பங்களை அதுபவித்துக்கொண்டிருந்த சீவகன் ஒரு நாள் ஒரு தோட்டத்திற்குச் சென்றான். அங்கே ஒரு குரங்கு பலாபழம் மொன்றைப் பறித்துக்கொண்டிருந்த தன் மனைவியாகிய குரங்கினிடம் கொடுத்தது. அதனை அது தின்பதற்குள் தோட்டக்காரன் அதை அதனிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டான். அக்காட்சியைக் கண்டவுடன் சீவகனுக்கு வைராக்கியம் ஏற்பட்டது; “நாம் பெற்றிருக்கும் இந்தச் செல்வமும் ஒருவர் கையிலிருந்து மற்றொருவருக்கு மாறுவதுதானே” என்று அவன் எண்ணினான். புத்தன் சிறிய விஷயத்தை யறிந்து துறந்ததுபோலச் சீவகனும் இந்தக்காட்சி காரணமாகத் துறந்தான். புண்மேல் கட்டப்பட்ட துணியை எவ்வளவு வெறுப்புடன் நாம் எறிந்துவிடுகிறோமோ அது போல எல்லாவற்றையும் அவன் துறந்து ஞானம் பெற்றான்.

இந்தக் காவியத்திற்கு மணநூல் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. இதில் எல்லா விஷயங்களும் மணங்களாகவே கூறப்படுகின்றன. முதலில் சீவகன் படிக்கின்றான்; கல்விக்குத் தெய்வமாகிய நாமகளை

மணந்ததாக முதல் இலம்பகம் சொல்லுகிறது. பின்பு வெற்றி பெற்றதைச் சொல்லும்பருதி கோவிந்தையாரிலம்பகம் என்பது; விஜய லட்சுமியை மணந்ததுபற்றி அடுத்து அங்ஙனம் அமைக்கப்பட்டது. பின்பு சீவகன் பல பெண்களை மணந்துகொள்கின்றான். கடைசி இலம்பகத்தில் அவன் முத்திபெறுதல் கூறப்படுகிறது; முத்திமகளை மணம் செய்துகொண்டதாக அங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தக் காவியத்தை இயற்றியவர் ஒரு பெரிய முனிவர்; அவர் சோழர் குடிப்பிறந்தோரென்று தெரிகிறது; ராஜரிஷி. அவருடைய போக்கு, கம்பிரமாக இருக்கிறது. எங்கும் வேடிக்கை பண்ண மாட்டார். நடை மிகச் சிறந்தது. அவர் இயற்றிய பாடல்கள் 2700. இப்பொழுது 445 பாடல்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. அவை கந்தியாரென்பவரார் சேர்க்கப்பெற்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். வேறு சில தமிழ் நூல்களிலும் இங்ஙனம் பிறர் பாடிய செய்யுட்கள் புகுவதுண்டு. வெள்ளி பாடலென்று தேவாரம் முதலியவற்றிற் கூடக் கலப்பிருக்கிறது. ஆனால் அவை சிலவே. இந்த நூலிப்போல் இவ்வளவு பாடல்கள் பிறரார் சேர்க்கப் பெறவில்லை.

இந்த நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க தேவர் சமண சமயத்தினர். சமணர்கள் நான்கு வணக்கங்கள் கூறுதல் வழக்கம். அருக சரணம், வலித்தசரணம், ஸாது சரணம், தர்ம சரணம் என்பவை அந்த நான்கு. திருத்தக்க தேவர் தம்முடைய ஆசிரியரை அருக சரணம் பாடித் தரும்படி கேட்டார். அவர் இயற்றித் தந்தார். பின்பு வலித்தசரணத்தைத் திருத்தக்க தேவர் எழுதித் தம் குருவினிடம் காட்டினார். அது தம்முடைய பாட்டைவிடச் சிறந்ததாக இருந்தது. ஆதலின், திருத்தக்கதேவர் பாடிய வலித்த சரணத்தை முதலில் எழுதிப் பின்பு தாம் எழுதிய அருக சரணத்தைச் சேர்க்கச் சொன்னார். தேவரும் ஆசிரியர் கட்டளைக்கு அடங்கி அங்ஙனமே செய்தார்.

சிந்தாமணியில் திருக்குறள், புறநானூறு முதலிய நூற்கருத்துக்கள் பல வந்துள்ளன; பல அருமையான உவமைகளும் உருவங்களும் வந்துள்ளன.

காந்தர்வ தந்தையார் இலம்பகத்தில், " துன்பமுற்றவர்க் கல்லால் இன்பமில்லை " என்று ஒரிடத்தில் இருக்கிறது. இந்தக் கருத்து மிகவும் அருமையானது. துன்பம் உற்றால்தான் இன்பம் தெரியும். முதலிலேயே இன்பம் இருந்துவிட்டால் அதன் அருமை தெரியாது.

துன்பம் வந்த காலத்தில் நகுல என்று ஓரிடத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. திருக்குறளில் 'இடுக்கணழியாமை' என்னும் அதிகாரத்துட் கூறப்பட்ட பல கருத்துக்கள் மிகவும் அழகாக அங்கே எடுத்து ஆளப்படுகின்றன. துன்பத்தை இன்பமாகக் கொள்ளும் நிலையை அங்கே கூறியிருத்தல் அறிந்து மகிழத்தக்கது. துன்பமும் இன்பமும் மனத்தால் விளைவனவே. ஒன்றை இன்பமாக நினைத்துவிட்டால் அஃது இன்பமாகவே இருக்கும். இந்தச் சிறந்த கருத்தைச் சிந்தாமணியில் காண்கிறோம்.

சீவக சிந்தாமணியைப் படிப்பதனால் நாம் பல விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளலாம். சீவகனுடைய குணங்களைப்பற்றி வாசிக்கும் பொழுது நாமும் அத்தகைய குணங்களை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்னும் எண்ணம் உண்டாகவேண்டும். அஃது எந்தச் சமயக் காப்பியமாயினும் குற்றமில்லை. அதில் உள்ள பொது விஷயங்களை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். மாணுக்கர்களெல்லாம் அந்தப் புஸ்தகத்தை வாங்கி வாசிக்கவேண்டும்.

நூல்களால் உண்டாகும் பயன்

ஒருதேசத்தின் வற்றத்திற்கு அத் தேசபாண்டியிலுள்ள பழையகாப்பியங்களைப் படித்தறிதலும் ஒருமுக்கியமான சாதனமாகுமென்பது ஆன்றோர் கொள்கை. ஒருபழைய நூலால் அதனை இயற்றிய கவியின் பாஷாளுகை நிலையும், அம்மொழியினிடத்துள்ள அன்பினால் இயல்பாகவே அவர் அதனை வளர்த்துவந்தவிதமும், அவரால் மதிப்புற்ற புலவர்கள் பிரபுக்கள் அரசர்கள் முதலியோருடைய இயல்பும், அவர்களை நல்வழிப்படுத்தி அவர்களால் அப்பெரியோர் அடைந்த நன்மதிப்பும், அவர்களுடைய காலப்போக்கும், அக்காலத்திலிருந்த தெய்வபக்தி இராசபக்தி முதலியனவும், ஒழுக்க வழக்கங்களும், தேசஇயற்கையும் படிப்பவர்களுக்குப் புலனாகும்; அந்தநூலைப் படித்து அறிந்து அனுபவிப்பவர்களுக்கு அவற்றுட் சில சில நேரிற்கண்டாற் போலத் தோன்றியும் இன்புறுத்தும்; அதனால் சிலர் திருத்தமடைந்து ஒழுக்கவும் கூடும். அதன் உரையினால் அவ்வுரையாசிரியருடைய கல்விப்பார்ப்பும், நூலாசிரியருடைய உண்மைக்கருத்துக்களும், பல ஆசிரியர்கள் பெயர்களும், இக்காலத்த வழங்காத அரியவிஷயங்களும், பல நூற்பெயர்களும், அக்காலத்து வழங்கிய சொற்பிரயோகங்களும், இவைபோல்வன பிறவும் விளங்கும். சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் முதலியவர்களுள் ஒவ்வொருவருப்பினரும் யாதொரு வருத்தமும் இன்றி அவற்றிலிருந்து தத்தமக்குரியவற்றை எளிதிற் பெற்றுப் பயனடையவுங் கூடும்.

(தக்கயாகப்பராணி முகவுரை)—டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்.

சரித்திரம்

உயிருள்ள மணிக்கொடி

பேனா

பெல்ஜியம் என்பது ஐரோப்பாவில் உள்ள பெரும்புகழ் படைத்த ஒரு சின்னஞ்சிறு நாடு. அதன் விஸ்தீர்மானமானது சென்னை மாகாணத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கு கூட இல்லை. அதைச் சுற்றி நாற்புறத்திலுமோ மலைவிழுங்கி மகாராஜ்யங்கள்; ஆப்பிரிக்காவில் மூன்றில் ஒரு பங்கையும் ஆசியாவில் ஒரு சிறு பகுதியையும் விழுங்கி ஏப்பமிட்டு, அமெரிக்காவையும் இந்தியாவையும் விழுங்க முடியாமல் ஏமாந்துபோன பிரான்ஸ் தேசம் ஒரு பக்கம்; மற்றொரு பக்கத்தில், சிறு கூடலுக்கு அக்கரையிலே, உலகத்தின் ஐந்திலொரு பங்குக்கு மேலதிகாரியாய்ப் பேராட்சி புரிந்துவரும் இங்கிலாந்து; இங்கிலாந்தின் சீரையும் சிறப்பையும் கண்டு பொறாமை கொண்டு, தனக்கும் அத்தகைய மாட்சிமை வேண்டுமென்று நினைத்துப் பேராசை கொண்டு போர்புரிந்து பெரு நஷ்டம் அடைந்த ஜெர்மனி மற்றொரு பக்கம். புலிக் கூட்டத்தின் நடுவிலே வாழும் சிறு முயலின் வாழ்க்கையைப் போன்றதே இவற்றின் நடுவிலே உள்ள பெல்ஜியத்தின் வாழ்க்கையும். ஆயினும் அது சிறிதேனும் நெஞ்சம் கலங்காமல் துணிகரமான வீரத்துடனே வாழ்ந்து இன்றளவும் தனி நாடாக இருக்கின்றது. சுறுப்பு, மஞ்சள், சிவப்பு ஆகிய மூன்று நிறங்களையும் அடுக்காகக் கொண்டது அந்த நாட்டு மணிக் கொடி. அவ்வழகிய கொடி உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்டுத் தலைநிமிர்ந்து உலகத் தோரின் இடையே மிகவும் கௌரவமாக நிலவி வருகின்றது. அந்நாட்டு மக்கள் ஆண்மையுள்ளவர், அச்சமற்றவர், தேசிய உணர்ச்சி நிரம்பியவர். அந்நாட்டு மாதர்களும் வீரத் தாய்மார்களாகவும் ஏற்ற சகோதரிகளாகவும் உரிய மனைவியர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள்.

சில காலத்துக்கு முன்பு நடந்த மகாயுத்தத்திலே பிரான்ஸின் மேல் படையெடுத்த ஜெர்மனியானது பெல்ஜியரின் அனுமதியின்றி அவர் நாட்டு மண்ணை மிதித்தது. அயல் நாட்டுப் படையொன்று ஆயுதபானியாய் யுத்தசன்னத்தமாய் இஷ்டம்போல் தன்னுடைய

நாட்டு மண்ணை மிதித்துச் சென்றால் தனக்கு அது மிகவும் குறைவு என்று பெல்ஜியம் எண்ணிற்று ; ஆதலால் வீரம் ஒன்றையே மேற்கொண்டு, அணிவகுத்த ஜெர்மன் படையைக் குறுக்கிட்டுத் தடுக்கத் துணிந்தது. உருண்டுவரும் மலையைத்தடுக்க ஒரு சுண்டைக்காய் முப்ன்றால் எப்படியோ அப்படியே இருந்தது இம் முயற்சியும். சுண்டைக்காய் நசுங்குவதைப்போல் பெல்ஜியமும் நசுங்கிவிட்டது.

பெல்ஜியத்தை முறியடித்து வெற்றிகொண்ட ஜெர்மானியர் அதன் தலைகராகிய ஆண்ட்வெர்ப் நகரத்திலே தம்முடைய ராணுவ ஆட்சியைச் செலுத்தத் தொடங்கினர். ராணுவ ஆட்சியானது மிகவும் உக்கிரமானது. அதன் உத்தரவுகளை ஒருவரும் மீறி நடக்க லாகாது. நடந்தால், சாவகாசமாய்ச் செய்யும் விசாரணையும் இலகுவான தண்டனையும் இரா. உடனே மிகவும் சுறுசுறுப்பான விசாரணை ; உடனே அத்துக்கிரமான தண்டனை ; தயவு தாட்சண்னியம் என்பதே காட்டாமல், ஆண்பெண் குழந்தை என்ற வித்தியாசமே பாராட்டாமல் உத்தரவை மீறி நடப்போருக்குக் கொடிய சிதைவுமோ மரணமோ விதிக்கப்படும். ஆதலால் அதன்கொடுமையைக் கண்டு அஞ்சி ஒதுங்காதவர்கள் இல்லை.

அப்படியிருக்கும் காலத்திலே பெல்ஜிய நாட்டு மன்னனுடைய பிறந்தநாள் வந்தது. மன்னனுடைய பிறந்த நாளைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவது எல்லா நாட்டினர்க்கும் வழக்கந்தானே ? அது போலவே அந்நாட்டினர்க்கும் அதைப் பெரிதாகக் கொண்டாடுவது வழக்கமாக இருந்தது. அந்த நாளில் வீட்டுக்கு வீடு நாட்டின் முந்நிற்கொடி பறக்கும் ; வீதிகளிலெங்கும் தோரணங்கள் ஆடும் ; சங்கீத கோஷம் கேட்கும் ; ஊரெங்கும் விருந்துச்சாப்பாடும் கூத்தும் கும்மாளியும் உற்சாகமுமாக இருக்கும். ஆனால் அந்தத் தடவையிலோ 'உங்கள் அரசனுடைய பிறந்தநாளை நீங்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடக்கூடாது ; ஊரில் ஒருவரும் விழா நடத்தக் கூடாது' என்ற ராணுவ உத்தரவு பிறந்துவிட்டது.

தேசிய உணர்ச்சியும், ராஜவிசுவாசமும் ஊரார் ஒவ்வொரு வருடைய மனத்தின் உள்ளேயும் நின்று கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிக் கொண்டேயிருந்தன. ஆயினும் கொடிய ராணுவ உத்தரவை மீறி நடக்க யார்தாம் துணிவார்கள் ? அச்சமே யறியாத நெஞ்சத்தையும் கூட ராணுவத்தின் வலிமை நிலைகுலைச் செய்து விட்டது. ஆதலால் அன்று ஊரெங்கும் நிச்சப்தமாகவே இருந்தது. தெருக்களில் மட்டிலும் ஆங்காங்கே ஜனங்கள் கும்பல் கும்பலாகக் கூடி

நின்றார்கள். ஊரின் நடுவிலே நான்கு தெருக்கள் கூடும் ஒரு சந்தியிலே ஒரு பெருங் கூட்டம் கூடியிருந்தது. ஆனால் ஒரு வாத்திய கோஷமாவது, ஒரு பாட்டின் ஓசையாவது, ஓர் ஆரவார மாவது அவ்விடத்தில் இல்லை. உரனற்று வலியிழந்து அடிமைகளாகி வாடியிருந்த அந்நாட்டினர் அனைவரும் சித்திரப் பதுமைகளைப் போல அங்கே வாய்பேசாமல் நின்றகொண்டிருந்தார்கள். தெருக்களில் எல்லாம் துப்பாக்கி தாங்கிய ஜெர்மானியப் போர்வீரர் இரு வரிசையாய் நின்ற கொண்டு காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தச் சமயத்தில் தூரத்தில் ஏதோ ஒரு சிறு கிளர்ச்சி—ஒரு சின்னஞ் சிறு குழப்பம்—பெரு மூச்சு விடுவதைப் போல உள்ள ஒரு சிறு ஓசை ; நீர்ற்று வாடி வதங்கும் செடியின் துனியில் பூத்துள்ள புஷ்பமானது அச் செடிக்குச் சிறிது நீர்வார்த்தால் எப்படித் தலையைத் தூக்கி மலர்ச்சியடையுமோ அதைப் போன்ற ஒரு சிறு முகமலர்ச்சி. இது வரவர நெருங்கிக் கொண்டே வந்தது. அங்குள்ளோர் அனைவரும் இதற்குக் காரணம் என்ன வென்று எட்டிப் பார்த்தார்கள். இரு வரிசையாய் அணிவகுத்து நிற்கும் ஜெர்மானியப் போர்வீரரின் கண்ணொளிரே அவர்களுடைய தீய துப்பாக்கிகளின் அருகிலே நடுத்தெருவிலே மூன்று அழகான பெண்குழந்தைகள் நடந்துவந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு குழந்தை அணிந்து கொண்டிருந்த சட்டையின் நிறம்கறுப்பு ; அடுத்தவள் போட்டுக்கொண்டிருந்த சட்டையின் நிறம் மஞ்சள் ; மூன்று மவளுடைய சட்டையின் நிறம் சிவப்பு. அம் மூன்று குழந்தைகளும் ஒருவர் தோள்மே லொருவர் கையைப் போட்டுக் கொண்டு, ஒன்றாக ஒப்பாரமாக வீதியில் நடந்துவந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய கண்களில் ஒரு காந்தி ; முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி ; வாயில் ஒரு புன்சிரிப்பு ; இவ்வளவு தான்.

இதைக் கண்டதும் அங்குள்ளவர்கள் முதலிலே திகைத்துப் போனார்கள். மறு க்ஷணமே அவர்கள் உண்மையை அறிந்து கொண்டார்கள். உடனே அவர்களுடைய அகத்தில் ஒரு கிளர்ச்சியும், முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சியும் உண்டாயின ; மற்றொரு பக்கத்தில் ஒரு சிறு திகிலும் உண்டாயிற்று. ஆயினும் அவர்கள் தேறுதலடைந்து பெருமூச்செறிந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடைய மனத்தில் சற்று அமைதி உண்டானது போல் தோன்றிற்று. ஏன்?

பெல்ஜிய நாட்டின் அழகிய கொடி ஒரு முந்நிறக் கொடி. அடுக்காக அடுக்கிய கறுப்பும், மஞ்சளும், சிவப்பும் அதன் நிறங்கள்.

கறுப்புச் சட்டையும் மஞ்சள் சட்டையும் சிவப்புச் சட்டையும் அணிந்து, ஒட்டிஹம்போல் நெருங்கி நின்று கொண்டு, ஒன்றாக உல்லாசமாக நடந்து வரும் குழந்தைகளை அவர்கள் கண்டார்கள். தம்முடைய உயிரினும் இனிய அருமைத் தாய்நாட்டின் மணிக் கொடியானது உயிர்பெற்று நடந்துவந்து காட்சியளிப்பது போலவே இருந்தது அந்தத் தோற்றம். உடனே அவர்களுடைய மனத்தில் வாடிக்கிடந்த தேசிய உணர்ச்சி தளிர்ந்துக் கிளைத்தது. அவர்கள் உள்ளம் பூரித்தது. வருந்திக்கிடந்த அவர்களுடைய முகத்தில் ஒரு சிறு மலர்ச்சி உண்டாயிற்று. அவமானத்தால் சாம்பிக் குன்றிக் குறுகிக் கிடந்த அவர்கள் உடல் சற்று நிமிர்ந்தது. 'இன்றும் கூட நம்முடைய மானம் முற்றிலும் அழிந்து போய்விட வில்லை' என்று எண்ணி அவர்கள் பெருமூச்செறிந்தார்கள். குழந்தைகளை ராணுவ ஆட்சி என்ன செய்யுமோ என்ற அச்சமானது அவர்களைத் திகிலடையச் செய்தது. ராணுவ ஆட்சியின் கொடுமையை அந்நாட்டினர் நன்றாக அனுபவித்து அறிந்தவர்களல்லவா? ஆயினும் அச்சத்தை வீரம் வென்றது; அடிமைத்தனத்தைச் சுதந்திர தாகம் வென்றது.

நாட்டினரின் தேசிய தாகத்தை ஒருவாறு தணிக்கும் பொருட்டு, கொடிய ராணுவ ஆட்சிக்கும் அஞ்சாது துணிந்து தம்முடைய அருமைக் குழந்தைகளைத் தெருவில் அனுப்பிய அவ்வீரத் தாய்மாரின் தீரத்தை நாம் என் என்னென்று புகழ்வது!

தண்டவாள மில்லாமல் ஓடும் டிராம்

தண்டவாளங்களின் மேல் எலக்ட்ரிக் டிராம்கள் போவது அனைவர்க்கும் தெரிந்தது. தண்டவாளங்கள் இல்லாமல் எலக்ட்ரிக் பஸ்கள் (டிராலிகள்) மேல் நாடுகளில் ஓடுகின்றன. இரங்கூனில் பிரேகர் தெருவிலும், கெனால் ஸ்டிரீட்டிலும், ஸ்ட்ரேண்டி ரோடில் சில பாகங்களிலும் அவ்வித டிராலிகள் விடுவதற்கு ஆர். இ. டி. கம்பெனியாருக்கு இரங்கூன் கார்ப்பரேஷனில் அனுமதி கொடுத்துள்ளார்கள்.

ந. வ.

இந்தியாவின் பொருள் நிலை

கிராமச் சீரமைப்பு

ஜே. எஸ். போன்னையா நாடார், எம். ஏ.

தற்கால இந்திய வியவசாயத்திற் காணப்படுங் குறைகளைக் களைந்து கிராம வாசிகள் உச்சநிலையை அடையச்செய்யும் இயக்கத்திற்கு, கிராமச் சீரமைப்பு (*Rural Reconstruction*) என்று பெயர். ஏனெனில் பண்டைக்காலத்துக் கிராமவாழ்ங்கையிலுள்ள பல நல்ல அம்சங்கள் சிதைந்தும் அழிந்தும் போயின; தற்காலப் பொருளாதார மாறுதல்களினால் சில கஷ்டங்களுங் குறைகளுங் கிராமங்களிற் பல்புகியிருக்கின்றன. பழைய வாழ்க்கையிலுள்ள நல்ல அம்சங்களை மீண்டும் நிலைநாட்டலும் தற்கால வாழ்க்கையிலுள்ள குறைகளை நிவர்த்திப்பதும் பொதுஜன ஊழியர்களும் அரசாங்கமும் மேற்கொள்ள வேண்டிய முக்கிய கடமையாகும்.

கிராமச் சீரமைப்பைப்பற்றிய பேராவல் நாடெங்கும் உண்டு. பிரமுகர்களிற் பலர் அதற்கென்று முயற்சியுங் காட்டிவருகின்றனர். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், ஜில்லா போர்டுகள், விஸ்வபாரதிக் கல்விக்கழகம், இராமகிருஷ்ணமிஷன் சங்கம், இந்தியா சேவைச் சங்கம் (*Servants of India Society*) ஒப்.எம்.சி.ஏ. (*Young Men's Christian Association*) முதலிய ஸ்தாபனங்கள் பற்பல விடங்களில் நல்லவேலை செய்துவருகின்றன. பஞ்சாப் மாகாணத்தில் குர்கான் (*Gurgon*) ஜில்லாவில், பிரயென் (*Mr. Brayne I.C.S.*) என்னும் ஆங்கிலேயக் கலெக்டரும் அவர் மனைவியாரும் தம் கீழுள்ள சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் மூலமாகச் சில ஆண்டுகளாகச் செய்துவந்த வேலையைப் பலரும் மெச்சிக் கூறியிருக்கின்றனர். சர்க்காரின் வியவசாயம், கைத்தொழில், கல்வி, சுகாதாரம் முதலான இலாகாக்கள் செய்துவரும் வேலையும் கிராம முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையானதே.

எனினும், இத்தனைகாலமாகச் செய்யப்பட்டு வரும் வேலையெல்லாம் சிறிது சிறிது பயனைத் தந்திருப்பினும், கிராமச் சீரமைப்பு இயக்கமானது தேசத்தில் வேருன்றவில்லை யென்பதற்கு ஐயமில்லை. இதற்குக் காரணம், இச்சேவையினைப்பட்டுள்ளார் சிலரே; ஏற்ற பொருளுதவியும் இல்லை; எவரேனும் பெரிய அளவில் கிராமச்

சீரமைப்புக்குரிய சகலவேலைகளையும் அடக்கமாகச் செய்தல் அரிது ; சர்க்கார் ஆதரவு சிறிதேனு மில்லை ; இறுதியில் இப்பொழுதுள்ள அரசியல் திட்டத்தின்படியுள்ள ஒழுங்குகள் கிராம ஆட்சிக்குச் சாதகமாக அமைக்கப் பெற்றில. இவ்வெல்லாவித அம்சங்களும் பொருந்திய சர்வதக்கமான ஒருதிட்டத்தைச் சர்க்காரே மேற்கொண்டு நடத்தினாலன்றிக் கிராமச் சீரமைப்பு வெறும் பேச்சிலும் சிறிய முயற்சியினுமே நின்றவிடும்.

கிராமச் சீரமைப்புக்குரிய முக்கியமான விஷயங்கள் பின்வருவன : (1) புலங்களை ஒன்றுகூட்டிச் சேர்த்தல், (2) புதிய வியவசாய முறைகள், (3) கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், (4) சிறுவர், சிறுமியர், பெரியார் ஆகிய பலதிறத்தாருக்குமுரிய கல்வி ஏற்பாடுகள், (5) சுகாதாரமான வீடுகள், தொழுவங்கள் கட்டல் முதலிய ஆரோக்கியமான வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவைத்திய சிகிச்சை ஏற்பாடுகள், (6) ஆடுமாடுகளை விருத்திசெய்யும் முறைகள், (7) கிராமச் கைத்தொழில்கள், குடிசைத் தொழில்கள் முதலியனவற்றை ஏற்படுத்துதலும் அபிவிருத்தி செய்தலும், (8) ஸ்தல சுயஆட்சிக்குரிய ஸ்தாபனங்கள் அமைத்தல் ஆகிய எட்டு வகைக் காரியங்களும் ஏககாலத்தில் நடத்தப்படவேண்டும். இக்காரியங்களைச் சரிவரச் செய்யத்தக்கவர் சர்க்காரே யன்றி வேறெவருமல்லர். ஏனெனின் கிராமப் பொருளாதார முன்னேற்றமானது அரசியல் முறைகளையே பெரும்பாலும் தழுவிநிற்கின்றது. நாம் கீழே காட்டும் முறைப்படி ஸ்தல சுய ஆட்சி ஸ்தாபனங்களைச் சர்க்கார் மாற்றி அமைப்பாரேயானால், கிராமப்பொருளாதார நிலைமை இப்பொழுது இருப்பதைவிடப் பன்மடங்கு உயரும்.

ஏனெனின் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களே பன்மைக்காலத்தில் கிராமவாழ்க்கைக்குரிய எல்லா வியவகாரங்களையும் நிர்வகித்து வந்தன. கல்வி, சுகாதாரம் முதலான விஷயங்களையும், ஏரிகளையும் குளங்களையும் கால்வாய்களையும் வெட்டுவதையும், பாட்டை சாலைகளை அமைப்பதையும், நியாயபரிபாலனஞ் செய்வதையும் கிராமக் குடிகளே நிர்வகித்து வந்தனர். அரசர்களும், அரசாங்கங்களும் சிதைந்தும் மாறியும் வந்த போதிலும், நமது குடியரசுக் கிராமங்கள் (Village Republics) என்றும் நிலைபெற்றோங்கி நின்றன. நமது கிராமவாழ்க்கை பாழாய்ப் போனதற்கு முக்கியமான ஒரு காரணம் ஆங்கிலேயரால் இத்தேசத்திற்கேற்பட்ட புதிய ஏகாதிபத்திய அரசியல் திட்டமே யாகும். இதனால் கிராமச் சுய ஆட்சியும் பொறுப்பும் அடியோ டொழிந்தன. பொருளாதார அபிவிருத்தியையும் கிராமச் சுயஆட்சியையும்

பிணைத்த ஒரு திட்டத்தை நாம் உண்டுபண்ணினாலெழியக் கிராமச் சீரமைப்பு இத்தேசத்திற் கைகூடாதென்பது திண்ணம்.

1920-ஆம் வருஷத்தில் உண்டான சீர்திருத்தங்களினால் மாகாண சுயஆட்சி ஒருவாறு ஏற்பட்டது. மந்திரிகளாலும் சட்டசபையாலும் நிர்வகிக்கப்படும் இலாகாக்கள் யாவும் தேசமுன்னேற்றத்தை—எனவே கிராம முன்னேற்றத்தையும்—சார்ந்தவை. முனிசிபாலிட்டி, யூனியன் போர்டு, ஜில்லா போர்டு முதலான ஸ்தாபனங்கள் நின்றகாலத்திற்கு முன்னரே ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தும், 1921-ஆம் வருஷத்திற்குப் பின்தான் அவைகளுக்குப் பொறுப்பாட்சி (*Responsible Self-Government*) கொடுக்கப்பட்டது. முனிஸிபாலிட்டியும் யூனியன் போர்டும் நகரத்தைச் சேர்ந்தவையாதலால், ஜில்லா போர்டும், தாலுகா போர்டுமே கிராம விஷயங்களை நிர்வகிக்கும் ஸ்தாபனங்களாக இருந்தன. இந்த இரண்டு ஸ்தாபனங்களினாலும் ஒரு சிறிது நன்மையுண்டாக இருப்பினும், அவைகளிற்காணப்பட்ட ஒழுங்கினங்களும் குறைகளும் அதிருப்திக் கிடமாக விருந்தன. அதனுடன் ஒவ்வொரு சிறிய கிராமத்திலும் பஞ்சாயத்துக்களும் பஞ்சாயத்துக் கோர்ட்டுக்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; இவைகளினால் பிரிவினையும் கட்சியும் குழப்பங்களுமே மிகுதிப்பட்டிருத்தலை யொழியப் பெரிய நன்மைகள் ஒன்றும் விளையவில்லை. ஜில்லா தாலுகா பஞ்சாயத்து ஸ்தாபனங்களைக் கீழ்க் கண்டவாறு அமைத்துக் கிராமச் சீரமைப்பியக்கத்தை அவைகளுடன் பிணைத்து விட்டால் விரைவில் தேசம் முன்னேற்றமடையலாம்.

கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் மிகக் குறுகிய இடத்தையும் தாலுகா, ஜில்லா, கல்வி போர்டுகள் மிக விரிவான இடத்தையும் நிர்வகித்து வந்தன. ஆகவே எவ்வேலையுந் திருப்திகரமாக நடப்பதற்கு வழியில்லை. தாலுகா போர்டு ஜில்லா போர்டுகளின் கல்வி ஸ்தாபனங்களில் நடந்த ஊழல்களுக்குக் கணக்கில்லை. ஜில்லாக் கல்விச்சபை பொறுப்பற்றதும் செயலற்றதுமான ஒரு வீண்சங்கம். ஜில்லா, தாலுகா போர்டுகள் பாடசாலைகளை அமைப்பதிலும், பரிபாலித்து வருவதிலும் நடந்த தப்பறைகளும் அநியாயங்களும் பல. மேலும் இந்த ஸ்தாபனங்களில் அங்கத்தினர்களாக வருவோரில் ஊற்றங்குத் தொண்ணூற்றொன்பதுபேர் மிராசுதாரர்களும் ஜமீன் தாரர்களும் பணக்காரர்களும் வக்கீல்களுமேயன்றி, வரிசெலுத்தி வரும் ஏழைக் குடியானவர்கள் அல்லர். இவருட் பெரும்பாலோர் சுயநலப் பிரியமேயன்றிப் பொதுஜன ஊழியர்களல்லர். இந்த ஸ்தாபனங்கள் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கேனும் கிராமநலத்துக்

கேளும் சிறிதேனும் உதவிசெய்ததில்லை. எனவே ஜில்லா போர்டு களையும், ஜில்லாக் கல்விச் சங்கங்களையும் முற்றிலும் ஒழிப்பதே முதற்சீர்திருத்தமாகும். ஆனால் இவைகளுக்குப் பதிலாகப் புதிய ஸ்தாபனங்களை அமைத்தல் வேண்டும்.

தற்போதுள்ள தனிக்கிராமங்களிலுள்ள பஞ்சாயத்துக்களுக்குப் பதிலாகப் பலகிராமங்கள் (Hamlets)—சுமார் 20 முதல் 30 வரை—சேர்ந்த ஒரு தொகுதிக்கு ஒரு பஞ்சாயத்துப் போர்டை அமைக்கலாம். இப்போர்டில் ஒவ்வொரு வேலைக்கும் தனித்தனியான சிறுசபைகள் நியமிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு அமைக்கப் பட்ட சபைகளே கல்வி, சுகாதாரம், வியவசாயம், கைத்தொழில், நியாய பரிபாலனம், பாட்டைசாலைகள் ஆகிய பல விஷயங்களையும் நிர்வகிக்க வேண்டும். இச்சபைகளிலுள்ள அங்கத்தினர்களினின்று தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சிறுசபையே நிர்வாக சபையாக (Executive Council) அமைக்கப்படலாம். ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்துப் போர்டுக்கும் ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்தானத்திலுள்ள ஓர் உத்தியோகஸ்தர் இருக்கவேண்டும். இவர் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களைப் போலச் சர்க்கார் அதினத்திற்குட்பட்ட வரையிருக்கவேண்டும்.

இவ்வாறு அமைக்கப்படும் பஞ்சாயத்துப் போர்டுகள் ஒரு தாலுகாவிற்குக் குறைந்தபட்சம் ஐம்பதாக விருக்கலாம். இவைகள் கல்விஸ்தாபனங்களைச் செவ்வையாக மேற்பார்த்துவர இயலும்; பொது ஜனங்களுக்குத் தேவையான சகலவிஷயங்களையும் நேரில் தெரிந்து மேல் அமைக்கப்படும் டிவிஷனல் போர்டுக்குச் சிபார்சு செய்யலாம்; கிராமச் சீரமைப்பு விஷயமான சகல காரியங்களையும் திறமையுடனும் நடத்தலாம்.

இப்பொழுதுள்ள ஜில்லா போர்டுகளின் அதிகாரவரம்பு மிகவும் விரிவான இடத்தின்மேல் இருப்பதால் அப்போர்டுகளை ஒழிக்க வேண்டுமென்று மேலே கூறினோம். அவைகளுக்குப் பதிலாக ஒவ்வொரு ரெவனியூ டிவிஷனிலும் ஒவ்வொரு போர்டை அமைக்கலாம். இப்போர்டிலும் ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் தனித்தனியான கமிட்டிகளும், பத்துப் பதினைந்து பேர்கள் மாத்திரமடங்கிய ஒரு நிர்வாகசபையு்மிருத்தல் வேண்டும். தாசில்தார் ஸ்தானத்திலுள்ள ஒரு சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் நிர்வாககராக இருந்துவரவேண்டும். இப்போர்டுகளுக்கு அங்கத்தினர்களாக வருவோரில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பஞ்சாயத்துப் போர்டுகளில் உழைத்தவர்களாகவும், மிகுதியொரு பங்கு முனிசிபாலிட்டி யூனியன் போர்டு பிறபொது

ஸ்தாபனங்களிலிருந்து தேர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

நாம் கருக்கமாகக் காட்டிய சிந்திருத்தங்களினால் ஸ்தல சுய ஆட்சியில் இப்பொழுதுள்ள குறைகள் நீங்கிக் கிராமமுன்னேற்ற மும் உண்மையான பொதுஜனப் பொறுப்பாட்சியும் ஏற்படுமென எண்ணுகிறோம். இத்திட்டத்தினால் வேறு அதிகமான செலவு ஏற்படாதென்பதும் திண்ணம். கிராமச்சீரமைப்பும் ஸ்தல சுய ஆட்சியும் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தப்பட்டனவாகையால் இத் திட்டமே நமது தேசமுன்னேற்றத்துக்கு மிக அளவியமாகும்.

(முற்றும்)

சைவம்

உலகிலே பல்வேறு சமயங்கள் இருப்பினும் நாம் முதன்மையாகச் சைவத்தை ஆராயும் கடமைப் பாடுடையோம். சைவசமயம் எப்பொழுது உண்டாயதெனக் காலவரையறைக் குட்படுத்தாக்க இயலாத அத்தனைப் பழமையுடையதாக உள்ளது. தமிழிலும் வடமொழியிலும் முன்ன தொன்னூல்களெல்லாம் சைவமதத்தின் தொன்மைக்கும் முதன்மைக்கும் சான்று பகர்கின்றன. பண்டைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சான்றோர் பலரும் பல கடவுள்களைக் கூற கேர்ந்த இடங்களெல்லாம் சிவபெருமானையே முதற்கண் வைத்துக் கூறுவாராயினர். அதனையன்றி இன்றியமையாக் கடவுள் தன்மையாகிய பிறப்பிறப்பின்மையைச் சிவபெருமானுக்கே உரிமையாகியும் கூறியுள்ளனர். செல்பதிகார ஆசிரியர், “பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்” என்றதனால் பிறப்பின்மையும், சிவ சத்தியாகிய கொற்றவையைக் கூறுமிடத்தே, “விண்ணோர் அமுதண்டுஞ் சாவர் ஒருவரும் உண்ணாத நஞ்சுண்டிருந்தருள் செய்குவாய்” எனச் சார்த்தி யுரைத்தமையால் இறப்பின்மையும் கறைமிடற் றிறைவிற்கே உரியவாகக் குறித்தவாறு காண்க. இங்ஙனம் சிவபெருமானது முழுமுதன்மையைக் குறிப்பிடுஞ் சான்றுகள் மற்றும் எண்ணிறத்தனவுள்ளன. முதகுடுமிப் பெருவழுதி என்பவன் பரிபுரணியாறு கடல்கோட்டாதிருந்த பழங்காலத்தில் விளங்கிய ஓர் தமிழ் வேந்தன். அவனைப் பாடிய புலவர் ஒருவர் ‘முக்கட செல்வர் கோயிலை வலஞ் செய்தற்கண் நீன்குடை தாழ்க’ எனப் பணித்தமையால் பல்லாயிர ஆண்டுகளின் முன்பே சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயிலிருந்த செய்தி வெளியாகின்றது. அசத்தியர், பதஞ்சலி, புலக்காலர், உபமன்னிய, மார்க்கண்டர் முதலிய முனிவர்கள் சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பேறுபெற்ற சோடியார்களாவர். பண்டைக் காலத்து முனிவர்கள் பலருமே சிவவழிபாடுடையரென பதனை வியாச பாரதத்து அதுசாசன பருவம் முதலியவற்றால் அறியலாகும். மான்டோல், புலித்தோல், சடைமுடி முதலிய சிவ சின்னங்களுடைய சாசனவே அவர்கள் கூறப்படுதலும் காண்க. சருங்கக் கூறுமிடத்த இமயமுதற் குமரிகதும் பாரதகண்ட முழுதும் பண்டைகளில் விளங்கிய வேந்தர்களும் முனிவர்களும் எனை மாந்தர்களும் முழுமுதற் பொருளாகக்கொண்டு வழிபட்ட கடவுள் சிவபெருமானே, அவர்கள் ஒழுகிய நெறி சைவமே எனல் சாலும். அயல் நான்களிலும் சிவலிங்க வழிபாடு போல்வதொரு வழிபாடே இருத்ததென்பதற்கும் ஆதாரவுள் உன்ன. ந. று. வேங்கடசாயி நாட்டார்.

சாஸ்திரம்

ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீன்

வில்லி

இராஜ்ய உலகத்தில் எங்கும் புரட்சி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருப்

பதுபோல விஞ்ஞான உலகத்திலும் ஒரு பெரிய புரட்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்துதான் இப் புரட்சியும் ஆரம்பித்திருக்கிறது. இப்புரட்சிக்குப் பெரிதும் காரணமாயிருக்கிற விஞ்ஞானசாஸ்திரி ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீன் என்ற ஜெர்மானிய யூதராவர். யூதர்கள் மதம் மிகவும் பழமை யுடையது. இரண்டாயிரம் வருடங்களாகக் கிறிஸ்தவர்களாலே நசுக்கப்பட்டும் அழியாமலிருக்கின்ற இந்த யூதர்கள் உலகத்தில் பல பாகங்களில் சிதறண்டிருந்தும்

ஒற்றுமை யுடையராக இருக்கின்றனர். இவர்கள் நம் தேசத்துப் பார்க்கினைப்போலச் செல்வவந்தர்கள்; புத்தி கூர்மையுள்ளவர்கள்.

ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீன் இத்தகைய யூதர் வம்சத்தில் கி. பி. 1879-ஆம் வருடத்தில் ஊலும் (Ulm) என்னும் நகரத்தில் பிறந்தார். அவருடைய தந்தை ஒரு வியாபாரி; மின்சாரக் கருவிகளைச் செய்து விற்றவந்தவர். ஈன்ஸ்டீனுடைய குழந்தைப் பருவம் மியூனிச் நகரில் கழிந்தது. இளம்பருவத்தில் அவருடைய மனது யுத்தம் சைன்யம் என்பவற்றை வெறுத்தது; கடவுள், மதம் இயற்கையழகு என்பவற்றிலேயே சென்றது. சிறுபிராயங்களில் கடவுளின்மேல் அவர் பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டிருப்பார்.

ஆறுவயதில் அவர் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். அப்பள்ளிக் கூட ஆசிரியர்கள் பிரம்பைத் தாராளமாக உபயோகித்தனர்; மேலும் கத்தோலிக்கமதக்கல்வியே அங்கே போதிக்கப்பட்டது. ஒரு சேஷத்

கணிதப் புத்தகத்தை வாங்கிவைத்துக் கொண்டு அதிலுள்ள அப்பி யாசங்களைச் செய்தார்; பிதகோராவின் ஆதேசத்தைத் (*Pythagoras' Theorem*) தமக்குத் தாமே நிரூபித்துக்கொண்டார்.

பதினான்கு வயதில் 'கால்குலெஸ்' என்னும் கணிதமுறையில் (*Calculus*) அவருக்கு நல்லபயிற்சி ஏற்பட்டது. அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க முடியாமல் சில ஆசிரியர்கள் திணைத் தனர். இவ்வாறு பதினைந்து வயதுவரை அதிகமாக ஒருவருடனும் பழகாமல் தனியாக இருந்து ஆலோசிப்பதிலேயே அவர் பொழுது போக்கினார்.

அக்காலத்தில் அவருடைய பெற்றோர் அவரை மியூனிச்சிலேயே விட்டுவிட்டுப் பிழைப்புக்காக மிலான் (*Milan*) நகருக்குச் சென்றனர். சிறிது காலத்திற்குள் மியூனிச் வாழ்க்கை பொறுக்கமுடியாத அதிருப்தியை யளித்ததால் அவர் விடுமுறைவாங்கிக்கொண்டு மிலான் நகரையடைந்தார்.

தம்முடைய தந்தைக்குத் தொழிலில் நல்ல ஊதியமில்லாததால் ஈன்ஸ்மனும் வேலை தேடத்தொடங்கினார். ஆயினும் பதினாறுவது வயதில் ஏரான் என்ற ஊரிலிருந்த பள்ளியில் சேர்ந்தனர். அங்கே மாணவ வாழ்க்கை பயனுடையதா யிருந்தது. பின் ஸுலிச்சுநகர சாஸ்திரம் கழகத்தில் மாணவராகச் சேர்ந்தார். அங்கே பிரக்கி யாதிபெற்ற சாஸ்திரிகளுடன் பழக்கமேற்பட்டது. அவர்களில் கணிதவித்துவான் மிங்கோஸ்கியும் (*Minkowski*) ஒருவர். இக் காலத்தில் பெளதிகசாஸ்திரிகளான கிரஃஃபு (*Kirchoff*), ஹெர்ட்ஸ் (*Hertz*) என்பவர்களின் நூல்களை அவர் வாங்கி இரவும் பகலும் படித்தார்.

இந்தியாவில் காச்மீரத்தைப்போல ஐரோப்பாவில் சுவிட்சர் லாந்தே மலைவளத்திற்கும் இயற்கையின் முழுவனப்பும் கூடிய காட்சிகளுக்கும் பெயர்பெற்றது. அந்நாட்டில் ஒரு நகரமான பெர்னில் (*Berne*) பாதுகாப்பு ஆபீசில் (*Patent Office*) ஹால்ஸ் என்பவரிடம் அவருக்கு உத்தியோகம் கிடைத்தது. 1903-இல் தம்முடன் படித்த மாணவி யொருத்தியை அவர் மணஞ் செய்து கொண்டார். நண்பர்களைத் தம்முடைய வீட்டிற்கழைத்து அவர்களுடன் தத்வசாஸ்திரப் பிரச்சினைகளை அவர் தர்க்கிப்பார். மணஞ்செய்துகொண்ட மறவருடம் அவருக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்தான்.

இக்காலங்களில் வேலைசெய்யும் நேரத்தவிர மற்றநேரங்களில் ஒளி, ஆகாயம், சலனம் முதலியவைகளைப்பற்றி யோசித்தவண்ண

மாகவே இருப்பார். 1905-இல் சில புத்தகங்களைப் பிரசுரித்தார்; அவற்றில் “சக்தியும் பதார்த்தமும் ஒன்றே”, “பிரொஸன் சலனத்தின் விதி” (*Law of Brownian Movement*) என்பன முக்கியமானவை. ஸூரிச் சர்வகலாசாலையார் ஈன்ஸ்டீனுக்கு டாக்டர் பட்டத்தையளித்தனர். அவருக்குப் புகழைக் கொடுத்தது, “நிலேடிவிடியின் பிரத்தியேகக் கோட்பாடு” (*Special theory of Relativity*) என்ற நூலே. இதன்பிறகு மாக்ஸ்பிளாங்கு (*Max Planck*) என்ற கீர்த்திபெற்ற விஞ்ஞான சாஸ்திரியுடன் கடிதப் போக்குவரத்து அவருக்கு ஏற்பட்டது.

1908-ஆம் வருடம் சால்ஸ்பர்கு (*Salzburg*) என்ற ஷிட் தில் நடந்த விஞ்ஞானசாஸ்திரிகளின் கூட்டத்தில் தம் நிலேடிவிடிக் கோட்பாட்டையும் ‘ஒளியின் அமைப்பு’ என்பதையும் பற்றி ஈன்ஸ்டீன் பிரசங்கித்தார். பிரான்சு தேசத்து விஞ்ஞானி ஹென்றி பொங்கரே (*Henri Poincare*) என்பாரும் உல்லாந்து நாட்டு விஞ்ஞானி எச். ஏ. லொரன்ஸ் (*Lorentz*) என்பாரும் நிலேடிவிடியை மெச்சினர். ஈன்ஸ்டீனுக்கும் லொரன்ஸுக்கும் விசேஷ நட்பு ஏற்பட்டது.

1911-இல், ஜெர்மானியச் சர்வகலாசாலைகளிலொன்றான பிரே குவில் அவர் ஆசிரியரானார். “நிலேடிவிடியின் பொதுக்கோட்பாடு” (*General Theory of Relativity*) அங்கே வளர்ச்சியடைந்தது. 1914-இல் ஜெர்மானியத் தலைநகரான பெர்லினில் அக்கோட்பாடு பிரசுரமாயிற்று.

பெர்லின் சர்வகலாசாலையில் வான்ட்ஹாவ் (*Vant Hoff*) என்பவருடைய மரணத்தால் ஒரு பேராசிரியர் பதவி காலியாயிற்று. பிளாங்கும், நெர்னஸ்டும் (*Nernst*) சேர்ந்து முயற்சிகெய்து ஈன்ஸ்டீனை அப்பதவியில் இருத்தினர். அதிகவேலையில்லாததால் அவருக்கு அப்பதவி ஏற்றதாயிருந்தது; ஆராய்ச்சியே அவருடைய முக்கிய நோக்கமல்லவா?

ஈன்ஸ்டீனுடைய ஆராய்ச்சிக்குச் சோதனைக் கருவிகளே வேண்டியதில்லை. அவரது புத்தியொன்றே கருவி. ஏனையோர் செய்த சோதனைகளைக்கொண்டு தம் கோட்பாடுகளை அவர் நிரூபிப்பார். நிலேடிவிடிக் கோட்பாட்டை ஈன்ஸ்டீன் நிரூபித்தவாறே புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் உலகிற் சில விஞ்ஞானசாஸ்திரிகளுக்கே உளதாம்; ஏனெனில் அந் நிரூபணத்தில் உயர்தரக்கணிதம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும் அக்கோட்பாட்டினால்

நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மைகளையும் முடிவுகளையும் யாவரும் அறிந்து கொள்ளும்படி பல எளிய புத்தகங்கள் வெளிவந்துள்ளன.

ஒளி பரவுவதற்கும், மின்சாரம் காந்தம் முதலியவைகள் வியாபிப்பதற்கும் ஆகாயம் என்ற ஒரு குக்குமப்பொருள் இருப்பதாகச் சாஸ்திரிகள் கொள்ளுகின்றனர். அவ்வாகாயம் சலித்துக்கொண்டிருக்கிறதா அல்லது நிலைத்து நிற்கிறதா என்பதை ஆராயத்தொடங்கினர். 1895-இல் லொரன்ஸ், ஆகாயம் நிலையாக இருக்கிறதென்ற கோட்பாட்டைக் கொண்டார். பூமி, சூரியனைச் சுற்றும்பொழுது வேகமாக ஆகாயத்தை ஊடுருவிச் செல்லுவதால் இரண்டிற்கும் ஒரு வேகவித்தியாசம் (*Relative velocity*) ஏற்படவேண்டும். இது இருக்கிறதாவென்று சோதனைமூலம் கண்டுபிடிக்க அமெரிக்க விஞ்ஞானிகளான மைக்கேல்சன்னும் மார்லீயும் அரிய நுணுக்கமான கருவிகளைக் கொண்டு சோதித்தனர். சோதனை எதையும் நிரூபிக்கவில்லை. இச்சோதனையின் முடிவே ஈன்ஸ்டீனுடைய கோட்பாடுகளுக்கு அதுகூலமாயிருந்தது.

நியூட்டனும் மற்றும் பல சாஸ்திரிகளும் தன்னியல்பால் சென்று கொண்டிருக்கும் காலம் என்ற ஒருதனித் தத்துவமும் தன்னியல்பால் நிலைத்திருக்கும் இடம் என்ற ஒரு தனிப்பட்டதத்துவமும் இருக்கின்றன எனக்கொண்டனர். இவைகளுக்குத் தனித்தன்மை கிடையாதென்பதும் இவை ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமுள்ளனவே யென்பதும் ஈன்ஸ்டீன் கொள்கை. யாதானுமொருபொருள் அசைவில்லாமல் உண்மையில் நிலையாக இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியாதென்று யாவரும் அறிவர். இவற்றையெல்லாம் தழுவும்படி தம் கோட்பாட்டை அவர் ஆக்கியிருக்கின்றனர்.

அவர் தம் கோட்பாட்டால் நிரூபித்த விஷயங்களுட் சில வருமாறு:—

(1) பதார்த்தமும் சக்தியும் ஒன்றே.

(2) மின்சாரநிலம் (*Electric field*), காந்த நிலம் என்பவைகளும் ஒன்றே.

‘பொது நிலேடிவிடிக் கோட்பாட்டால்’ பொருளாகர்ஷணம், (*Gravitation*) காந்தம், மின்சாரம் முதலிய சம்பவங்களைச் சுமாராக அவர் விளக்கியுள்ளார். இக்கோட்பாட்டைச் சோதனைகள் மூலம் நிரூபித்திருக்கின்றனர் என்பதற்கு ஒர் உதாரணங் கூறுவோம்.

பொதுக் கோட்பாட்டிலிருந்து, ஒளிக்கிரணம் ஒரு பெரிய கோளத்தருகே சென்றால் அக்கோளத்தின் ஆகர்ஷணக்கால் சிறிது

வளையும் என்ற முடிவை அவர் அறிந்தார். இவ்வளைவு அதிதூட்பமானதால் பூமிக்குள்ளேயே நடத்தக்கூடிய சோதனையால் இதை நிரூபிக்க முடியாது. பூர்ண சூரிய கிரகணமொன்றில் விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் படம்பிடிக்கும் கருவிகளுடன் ஏற்ற இடத்திலிருந்து மறைபட்ட சூரியனைப் படம்பிடித்தனர். சூரியனுக்கு அருகே யுள்ள நக்சத்திரங்களிலிருந்து பூமியை நோக்கிவரும் ஒளிக்கதிர்கள் சூரியனண்டை வரும்பொழுது வளைந்தால் அதைப் படத்தில் காணலா மென்பது சோதனையின் நோக்கம்; இதற்குக் கிரகணகாலமே ஏற்றதென்பதும் எளிதில் விளங்கும். படம் எடுக்கப்பட்டது. சூரியனில்லாதபொழுது அதே நக்சத்திரத்தொகுதிகளைப் படம் பிடித்தனர்; இரண்டையும் ஒப்பு நோக்குகையில் கிரகணகாலத்தில் நக்சத்திரங்கள் தங்களுடைய சாதாரண நிலையிலிருந்து சிறிது ஒன்றற்கொன்று விலகியிருந்தன. அப்படி ஏற்பட்ட விலக்கத்தை (Displacement) அளந்ததில் அது ஈன்ஸ்டீன் தம் கோட்பாட்டின் உதவியால் கண்டுபிடித்து வைத்திருந்த விலக்கத்துடன் ஒத்திருந்தது.

பெர்லின் கழகம் என்ற சங்கத்தில் அவருக்குத் துணைப் பேராசிரியர் பதவி கிடைத்தது. அக்காலத்தில் முதல் மனைவிக் கும் அவருக்கும் விவாகப் பிரிவினையாயிற்று. பிறகு தம் நெருங்கிய பந்துவான பிரான் ஈன்ஸ்டீன் என்பாளை இரண்டாவது மணஞ் செய்துகொண்டார். இம்மனைவியால் அவருடைய ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்யப்பெற்றன.

சென்ற மகாயுத்தத்தில் மற்ற ஜெர்மானியருக்கிருந்த போர் ஆவேசத்தை அவர் கொள்ளவில்லை; ஒதுக்கமாக அந்த நான்கு வருடங்களையும் கழித்தார். யுத்தம் முடிந்தபின், யூதர்களே யுத்தத் திற்குக் காரணமென்றும் அவர்கள் ருஷ்யப் பொதுஉடைமைக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களென்றும் ஜர்மானியரில் ஒரு சாரார் கூக் குரலிட்டனர். இக்கூச்சல் வரவர வலிபெற்றது. ஈன்ஸ்டீனை ஒரு பொது உடைமைக் கட்சியினரென்று எதிரிகள் எண்ணிக்கொண்டனர். அவருடைய உயிருக்குக்கூட அபாயநிலை ஏற்பட்டது. பாரிஸ் நகர விஞ்ஞானிகள் ஈன்ஸ்டீனைப் பிரசங்கம் செய்ய அழைத்தனர். எதிரிகள் நாடான பிரான்சுக்குச் செல்லலாகாதெனப் பல ஜெர்மானியர்கள் அவருக்குக் கடிதமெழுதினார்கள். குறுகிய தேசப்பற்று அவரிடமில்லாததால் அக்கடிதங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர் பாரிஸ் நகரஞ்சென்று பிரசங்கித்தார்.

லண்டன் முதலிய பல ஐரோப்பிய நகரங்களுக்குச் சென்று ஆங்காங்கு அவர் பிரசங்கங்கள் செய்தார். அமெரிக்காவுக்கும்

ஜப்பானுக்கும் சென்று பல பிரசங்கங்கள் செய்திருக்கின்றார். பிரயாணமார்க்கத்தில் கொழும்பு நகரில் தங்கி இந்தியர்களைப் பார்த்தார். இந்தியர்களைப்பற்றியும் ஜப்பானியர்களைப்பற்றியும் மிகவும் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கின்றார். விருந்தாளிகளுக்கு ஜப்பானியர் காட்டும் உயர்ந்த மரியாதை அவர் மனத்தைக் கவர்த்தது.

1921-இல் பெளதிகசாஸ்திரத்தில் மேன்மையுற்றவருக்கு அளிக் கப்பலும் கோபல்பரிசு அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது. பல சர்வகலா சாலைகளும் ஸார்பானி (Sorbonne) என்ற பெயர்பெற்ற பாரிஸ் நகரச்சங்கமும் தத்துவசாஸ்திர டாக்டர் என்ற பட்டத்தை அவருக்கு அளித்தன.

பெளதிகசாஸ்திரத்தின் அஸ்திவாரமாகக் கருதப்பட்ட பல கொள்கைகள் தகர்த்து எறியப்பட்டுவிட்டன. அவற்றிற்குப் பிரதியாகத் தமது ரிலேடிஷியை ஈன்ஸ்டீன் அளித்துள்ளார். இராஜ்ய உலகத்தைப்போல இங்கும் 'யதாபூர்விகள்' அதிகம். அவர்களுக்கு இப்புரட்சியே வெறுப்பைத் தருகின்றது. ஆனால் காலத்தின் வலியின்மூன் யார்தாம் நிற்கவியலும்!

அவர் நியூட்டனுடைய கொள்கைகளிற் சிலவற்றைப் புறக்கணித்து

நியூட்டன்.

விட்டபடியால் நியூட்டனுடைய கீர்த்தி தாழ்ந்துவிட்டதெனத் தப்பாகச் சிலர் நினைக்கின்றனர். இருவரையும் ஒத்துப் பார்க்கும்பொழுது இருவருக்கு முள்ள காலவித்தியாசத்தை மறக்கலாகாது. இடையிலுள்ள காலத்திலேற்பட்ட சாஸ்திர முன்னேற்றத்தின் பயன் நியூட்டனுக்கில்லாதது கவனிக்கப்பட வேண்டும். இருவரும் யுகத்திலே வல்லவர்கள்; ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றத்தாழ்வு சொல்ல இயலாது.

சமீபகாலத்தில் ஜெர்மனியில் நாவலிக்கட்சியினரின் புரட்சி ஏற்பட்டிருப்பதும் ஆயிரக்கணக்கான யூதர்களை அவரவர் தொழிலினின்று விலக்கி யிருப்பதும் யாவரும் அறிவர். ஈன்ஸ்டீன் இப்பொழுது இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, பிரான்சுபோன்ற நாடுகளில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய சொத்தை நாஜிச் சர்க்கார் பறிமுதல் செய்துவிட்டனர். பண்டைக்காலத்தில் விஞ்ஞான

சாஸ்திரிகளும் இன்னும் பல அறிஞரும் தம் நாட்டு மக்களால் ஸம்மானிக்கப்படாமல் மனமுடைந்து இறந்தனரென்ற கதைகளைக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீனுக்கு ஏறக்குறைய அதேகதி இங்காலத்தில் வந்திருக்கிறது மிகவும் ஆச்சரியமானது. கற்றோருக்கு 'யாதானும் நாடாமல் ஊராமல்' என்றபடி அமெரிக்கர் ஈன்ஸ்டீனை ஆதரிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றவராயினும் ஜெர்மானியர் தம் தேசத்திற்குப் புகழ்கொடுத்த ஒரு விஞ்ஞான சாஸ்திரியை இவ்விதம் நடத்துவது மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

ஈன்ஸ்டீன் விஞ்ஞானத்தில் மாத்திரமன்றிப் பிடிவாத வாதிப்பதிலும் வல்லவர்; கடவுட்பத்தி மிகவும் வாய்ந்தவர். அவருடன் பழகிய யாவரும் அவருடைய தண்ணாளியைப் பற்றிப் புகழ்கின்றனர். மாணவர்களுக்குப் போதிப்பதில் அவருக்கு மிகவிரும்பம். பெளதிகசாஸ்திரத்திற்கு அடிக்கோலிய ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீனுடைய புகழ் என்றும் நிலைபெறும் என்பதற்கோரைய முண்டோ?

சமயம்

மனப்பதைகள் உய்ந்திடுதல் வேண்டிக் கடவுளருள் பெற்ற பேரறிவுடைய பெருமக்கள் கண்ட நெறியே சமயம் எனப்படுவது. ஆதலின் அது கடவுள் வகுத்தது எனலும் அமைவுடைத்தே. உலகிலே சமயம் இன்று நேற்று உண்டாயதன்று. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகவே உளது. யாதானுமோர் ஒழுக்கிற் குட்பட்டோரும் மக்கள் வாழ்க்கை, என்று தொட்டுளதோ அன்று தொட்டே சமயம் என்பதும் உளதாம். சமயத்தொடர்பு சிறிதும் இல்லாத நாட்டினரையோ கூட்டத்தினரையோ நாம் ஒருபொழுதும் கண்டதாயில்லை; கேட்டதாயில்லை. இடத்தாலும் காலத்தாலும் பல்வேறு குழுவினராகப் பிரிந்த மக்களின் அறிவு செயல்களின் வேறுபாட்டிற் கேற்பவும், நெறிவகுத் தோர்களின் அறிவு அகக்காட்சிகளுக் கேற்பவும் சமயம் பலவாயின. எல்லாச் சமயங்களும் மக்கள் உயர் நிலையடைய வேண்டுமென்னும் பெருநோக்க முடையனவே. அவை யாவற்றிற்கும் பொதுவான அறங்களும் ஒழுக்க நெறிகளும் உள்ளன. உலோகாயுதம் தொடங்கிப் படிப்படியாக உயர்ந்துள்ள சமயங்கள் பலவும் பண்டைக்காலந் தொட்டேயுள்ளன. எந்தச் சமயத்தினரோனும் அந்தச் சமயநெறியில் ஒழுக்குரேல் மேன்மையுறுவது ஒருதலை. எனினும் சமயங்கள் யாவும் ஒரு நிகரானவே என்றதல் ஒரு பெற்றியுடைய பயன் வீளைப்பன என்றதல் கூறுதல் பொருந்தாது. ஒரு மொழியின்கண் நெடுங்கணக்கு முதல் அறிவு தூல் இறுதியாகவுள்ள அனைத்து தூலும் அம்மொழியாளர் பயிலுதற்குரியனவும், அவர்க்கு இன்றியமையாதனவுமாம். எனினும், அறிவு தூல்களில் துறை போகிய ஒருவன் மீட்டும் நெடுங்கணக்கும் சிற்றிலக்கியமும் பயிலுதல் அவமாதல்போல, முடிந்த உண்மைகளைக் கூறும் சமயநெறியற்றோன் ஒருவன் மீட்டும் கீழ்ப்படியிலுள்ள சமயங்களை நோக்கிச் சேறல் அவமையாகும்.

—ந. மு. வேங்கடசாயி நாட்டார்.

காறங் கருணைக்கிழங்கு

வேங்கடாசல முதலியார்

தமிழ்காட்டில் உணவிற்காக வழங்குகின்ற கிழங்கு இனங்களில் கருணைக்கிழங்கு என்பதும் ஒன்றாகும். இதில், காறங்கருணை, காறங்கருணை, காட்டுக்கருணை, புளிக்கருணை எனச் சில வகைகள் உண்டு. இவை ஆகாரம், ஒளஷதம், ஆகார ஒளஷதம், ஒளஷத ஆகாரம் என நான்கு வகையில் உபயோகமாகின்றன.

பாவையர் பாகம்

நமது நாட்டில் வனிதாமணிகள், தங்கட்குரிய இயற்கையான அனுபவ முதிர்ச்சியால் இவற்றைப் பலவித பாகபேத உணவுவகைகளாகச் செய்து நன்மணங்கமழ இன்சுவை திகழச் சமைத்து நாவின் ருசியை மேம்படுத்தி வருதல் தொன்னாட் பழக்கமே. சுவையில் ஆசை மிகுதியால், அரோசக நோயாளரும் அமிதமாய் உண்டு பலவிதமான பிணிகட்கு இரையாகின்றனர். ஆகவே, காறங்கருணைக்கிழங்கிற்கும், காறங் கருணைக்கிழங்கிற்கும் உள்ள பேதங்களை இல்லற தெய்வங்களாகிய நமது சகோதரிகள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவது மிக மிக அவசியமாகும்.

தொன்மைப் பழக்கம்

சிறுவன் சிறுமி முதலாக வயது முதிர்ந்த வயோதிகர் வரையில் எல்லோரும் ஒரே பாடமாக, 'காறங்கருணையே சிறந்தது, உயர்ந்தது, நோயற்றது, வாயுவைக் கலைப்பது, மூலத்திற்கேற்றது, தேகத்திற்குத் திடமளிப்பது, மாந்தத்தை மாற்றுவது, கனலைக் களைவது, கபத்தைக் குறைப்பது' என்று சாதிக்கின்றார்கள். சாதாரண மக்கள்தான் சொல்லுகிறார்கள் என்றால், வைத்தியர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வோரிற் சிலரும் இப்படியே செப்பி வருதல் தான் வியப்பைத் தருகின்றது.

இத்துடன் நில்லாமல், காறங்கருணைதான் சிரங்கு, சொறி, தினவு, கிரந்தி, கோழை, மந்தம், மூலம், வாயு, கைகால்பிடிப்பு, வயிற்றவலி முதலிய பல வியாதிகளையும் உண்டாக்கும் என்றும் அச்சமுட்டிவருகின்றனர். ஆகவே, காறங் கருணைக்கிழங்கு,

காறுங் கருணைக்கிழங்கு என்னும் இரண்டின் தனித்தனையும்கூடும் மருத்துவக் கலைகளின்படியும் அனுபவிப்படியும் எடுத்துக் காட்டின் இதில் நம்பிக்கையுடைய சிலருக்காயினும் நன்மை பயக்கலாம் என்பது என் துணிபு.

ஒவ்வொரு பொருளிலும் வேறுபாடு இருத்தல் போன்றும், நற்கருணைக் கிழங்கிற்கு மாறாக, இந்தத் தூர்க்கருணைக் கிழங்கும் ஆகாரவகைகளில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தூற்றுக்குத் தெண்ணூற் றொன்பதின்மர், இந்தக் காறுங் கருணையால் நன்மையுண்டாம் என் றெண்ணியே புசித்துப் பலவிதமான பிணிமட்டும் உள்ளாதலுடன், இன்னுரின் மெர்ப்பவாசத்தாற் பிறக்கின்ற சந்திமட்டும், பலவித ரோகங்களை உண்டாக்குதற்கும் காரணராகின்றனர்.

காறுங்கருணையால் நேரும் வியாதிகள்

(வேண்பா)

“கரப்பான் சிரங்குசொறி க-ணுக் கிரந்தி
உரப்பாக்கும் மூலநோய் ஒட்டும்—நிரப்பான்
மந்தமொடு கோழைதரும் மாறத் தினவளிக்கும்
மந்தமிகும் காறுகருணை.”

மந்த குணத்தையே இயற்கையாகப் பெற்றுள்ள காறுங் கருணைக் கிழங்கானது, கரப்பான் ரோகவகைகள், சிரங்கு ரோக வகைகள், சொறிரோக வகைகள், கிரந்திரோக வகைகள், மாந்த ரோகவகைகள், கோழை (சுளை-கப) ரோகவகைகள், தினவுரோக வகைகள் முதலிய ரோகக்கூட்டங்களை உண்டாக்கியும் விருத்திசெய்தும் வியாபகமாக்கும் என்றும், மூலநோயை ஒட்டும் என்றும் இதில் காண்கின்றது.

இங்கே கவனிக்கவேண்டியவை, ‘உரப்பாக்கும்’, ‘நிரப்பான்’, ‘கோழைதரும்’, ‘மாறத் தினவளிக்கும், மந்தமிகும்’ என்ற பதப் பிரயோகங்களேயாம். இப் பதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தனித் தனி கவனித்துப் பார்ப்பார்க்கு, இதனால் உண்டாகின்ற வியாதிக் கூட்டங்கள் பற்பலவெனல் புலனாகலாம். மேலும், கரப்பான், சிரங்கு, சொறி எனப் பொதுக்குறிப்பாய்க் காட்டுதல் வைத்திய நூல்களின் மரபு. இதற்குப் பொதுவிதிபென்றும் பெயர். சிறப்பு விதிகளின்படி ஒவ்வொரு வியாதியிலும் பல பிரிவுகள் உள்ளன வெனல் மருத்துவ நூலாராய்ச்சி யுடையார்க்குப் புதிதல்ல. உதாரணமாக, மேல்வெண்பாவின் முதலில் உள்ள ‘கரப்பான்’

என்பது கரப்பான் வகைகளின் பொதுப்பெயரேயாகும். இக் கரப்பான் ரோகங்களின் வகை வருமாறு :

1. செங்கரப்பான்,	16. வாதக் கரப்பான்,
2. கருங் கரப்பான்,	17. பித்தக் கரப்பான்,
3. அனல் கரப்பான்,	18. சிலேத்துமக் கரப்பான்,
4. மண்டைக் கரப்பான்,	19. சூலைக் கரப்பான்,
5. அரி கரப்பான்,	20. ஊறு கரப்பான்,
6. பொரி கரப்பான்,	21. தொள்ளிக் கரப்பான்,
7. உதிரக் கரப்பான்,	22. வாயுக் கரப்பான்,
8. கட்டிக் கரப்பான்,	23. கண்டகரப்பான்,
9. பால கரப்பான்,	24. வறட் கரப்பான்,
10. வீங்கு கரப்பான்,	25. திமிர்கரப்பான்,
11. சட்டைக் கரப்பான்,	26. பூதக் கரப்பான்,
12. தடிக் கரப்பான்,	27. விஷக் கரப்பான்,
13. எரி கரப்பான்,	28. சொறிக் கரப்பான்,
14. வெடிக்கரப்பான்,	29. சீழ் கரப்பான்,
15. சிங்கமுதக் கரப்பான்,	30. ஒநி கரப்பான்.

இவையே யன்றிக் கரப்பான் வகைகளில் (320) முந்நூற்று இருபது வித ரூப பேதங்கள் உளவென்றும் கூறுவார்கள். இவை ஒவ்வொன்றிற்கும், குணங்களும் செயல்களும் லட்சணங்களும் இவற்றின் ஆரம்பங்களும் வெவ்வேறாயுள்.

காறுங் கருணைக் கிழங்கினால் உண்டாகின்ற பிணிவகைகளில், முதலிற் கூறிய 'கரப்பான்' என்னும் ஒன்றிலேயே இத்தனை வகைப் பிரிவுகள் இருக்கையில், கரப்பான் என்பதை அடுத்து வருகின்ற, சிவங்கு, சொறி, கிரந்தி, மாந்தம், கோழை, தினவு முதலிய வியாதிகளிலும் எத்தனைவகை உட்பிரிவுகள் இருக்கலாம் என்பதை வாசகர்களே யோசித்துக்கொள்ளலாம்.

மங்கையரும் மகவுகளும்

‘பெண் உலகு திருத்தினான்நிப் பிரபஞ்சச் திருந்தாது; பிணியின்றி வாழ இயலாது’ என்ற அனுபவஞானத்தால், தம் தம் குடும்பங்களில் நோய்க்கிடங் கொடாதிருக்கவும், காலமாறுபாட்டால் உறுஞ் சிறுபிணிகளைச் சுலபமாய்ப் போக்கிக் கொள்ளவும் வேண்டி, நத்தை நல்லார்களின் கொங்கைப் பால் நஞ்சுத்தன்மை அடையாதபடி பாதுகாத்து வரவேண்டிய தொன்றே பாவைமார்களின்

பெரிய கவனிப்பாகும் என்பதை வலியுறுத்தவந்த, 'வைத்தியக் கும்மி' என்ற அரிய மருத்துவநூல்,

“காறுங் கருணைக் கிழங்குதின்றால் உங்கள்
கங்கை நிகர்கொங்கைப் பால்முறிந்து
சிறும் புளிப்பட்ட பசுவின் பாலொப்பத்
திரிந்து சீழ்போ லாதும்மடி.”

* * *

“திரிந்த பாலு யருந்துஞ் சேய்கட்டு
சேரும் பிணிகளோ கூறவொண்ணா! (பின்)
மருந்து மந்திரம் கழிப்புச் சாந்தியும்
மதிமயக்கமே யாகுமடி.”

என்று கூறுகிறது; “மகா ரோகங்களையும் போக்குகின்ற சக்திவாய்ந்த கங்காநீருக்குச் சமமான உங்களின் கொங்கைப் பால், காறுங் கருணைக்கிழங்கைச் தின்பதனால், புளிப்புப் பட்ட பசுவின்பால் திரிந்து கெட்டுப்போவதைப்போலச் சீழ்போல் திரிந்து முறிந்து அமிர்த குணம் மாறிப்போகும்” என்பது கருத்து.

ஆகவே, பல வியாதிக் கூட்டங்களை உண்டாக்குவதும், வாந்திபேதி வியாதிக்கு அடிப்படையாகிய மந்த ரோகத்தைச் சிறுசுச் சிறுசு வளர்த்து வருவதும் மந்தவாயுவை இயற்கையாக உடையதும், குழந்தைகளின் பாலாரிஷ்ட ரோகங்களுக்கு உறை விடமாயிருப்பதும், சொறி, சிரங்கு, நமைச்சல் முதலிய சரும வியாதிகளுக்குச் சகாயஞ் செய்வதும், குன்மரோகமாகிய கன்ம வியாதிக்குப் பிறப்பிடமுமாகிய காறுங்கருணைக்கிழங்கானது, எப்போதும் எவ்விதக் காரணத்தை முன்னிட்டும் எந்த அவசர சமயத்திலுங்கூட உட்கொள்ளத் தகாதது என்பதே மருத்துவ நூற் போதம்.

மூலநோய் தனியும் என்ற நம்பிக்கையால், இந்தக் காறுங் கருணைக்கிழங்கை உண்டு, வேறு பல தொந்த ரோகங்களையும் உண்டாக்கிக் கொள்வதைவிட, இதைத் தின்னாது நீக்கவிடுதலே சர்வ சிலாக்கியம்.

ஒரு பற்பொடி

கறிவேப்பிலை, எலுமிச்சையிலை, நாரத்தையிலை, வில்வ இலை, மகிழ இலை என்னும் ஐந்தவகை இலைகளையும் நீழலில் உலர்த்தி இடித்து உமிக் கருக்குடன் கலந்து பல்தேய்த்து வந்தால் பலவகைப் பல்நோய்கள் நீங்கும்; பல்லுக்கும் உறுதி உண்டாகும்.

—ஸி. எஸ். ஜ.

பொருள்களும் அவைகளின் மாற்றங்களும்

அ. ஸ்ரீனிவாஸாச்சாரியார், பி. ஏ., எல். டி.

தம்மைச் சூழும் உலகத்தில் பலவகைப்பொருள்கள் இருத்
தலை நாம் உணர்கிறோம். அவைகளின் இருப்பைக் கண்ணாலும்
செவியாலும் மூங்காலும் நாக்காலும் உடம்பின்மேலுள்ள தோலி
னுள்ளும் நாம் அறிகிறோம். ஐம்புலன்களில் யாதாயினும் ஒன்று
ஒருவனுக்கு இல்லாதபோயின், அப்புலனை உணரக்கூடிய உலகப்
பொருள்கள் அவனுக்கு இல்லாதொழிகின்றன. உதாரணமாக,
வானத்திலுள்ள நகந்திரிங்கள் கண்ணில்லாதவனுக்கு இல்லை;
மறைவிலிருந்து பாடும் பசிகள் செவியில்லாதவனுக்கு இல்லை;
நறுமணம் அளிக்கும் வாயுக்கள் மூங்கில்லாதவனுக்கு இல்லை;
கடல்நீரிலுள்ள உப்பு, சுவையில்லாதவனுக்கு இல்லை; நம்மை எப்பக்
கத்திலும் சூழ்ந்துள்ள காற்று, தொடுதலுணர்ச்சி அற்றவனுக்கு
இல்லை; ஐம்புலன்களும் இல்லாதவனுக்கு உலகம் என்பதே நிச்சய
மாக இல்லை. ஐம்புலன்களில் யாதாயினும் ஒன்றினும்காவது தன்
இருப்பைப் புலப்படுத்த முடியாத ஒரு பொருள் உண்டென்னின்,
அது சடப்பொருளல்ல. ஐம்புலன்களுக்கு இலக்காகக் கூடிய
சடப்பொருள்களையே 'பொருள்கள்' என்ற பெயராற் குறிக்கிறோம்.

சடப்பொருளின் குணங்கள்

உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் வெளிப்பாட்டைக்கு ஒன்றுக்
கொன்று வேறுபட்டனவாகத் தோன்றினும், அவைகள் எல்லாவற்
றிலும் சில பொதுவான குணங்கள் காணப்படுகின்றன; இக்குணங்
கள் இல்லாத ஒருபொருள் உண்டென்னின், அது சடப்பொருளல்ல
என்றே துணிதல்வேண்டும். அக்குணங்களாவன: எல்லாப்
பொருள்களும் இடத்தை அடைக்கும் இயல்புடையன; எல்லாப்
பொருள்களுக்கும் நிறை உண்டு; எல்லாப்பொருள்களும் வெளியி
லிருந்து காரணங்கள் ஏற்பட்டாலொழியத் தாமே இடத்தைவிட்டுப்
பெயராதிருப்பன. முதலாவது: எந்தப் பொருளுக்கும் இருத்
தற்கு ஓர் இடம் வேண்டி யிருத்தலினாலேயே, ஒருபொருள் உள்ள
இடத்தில் அதே சமயத்தில் வேறொரு பொருள் இருத்தல் முடி
யாது. உதாரணமாக: செங்கலை அடுக்கியுள்ள இடத்து அதே

சமயத்தில் மனலில் குவிக்க முடியாது. தண்ணீர் வைத்துள்ள ஒரு பாத்திரத்தில் ஒரு கல்லைப் போட்டால், கல் தண்ணீருக்குள்ள இடத்திற் சிறிதைத் தான் அடைத்துக்கொள்ளுவதனுலேயே, தண்ணீர் மேலெழவேண்டியிருக்கின்றது. சிறிய வாயையுடைய ஒரு குடத்தைத் தலைகீழாக நேரே தண்ணீரில் அமிழ்த்தும்போது தண்ணீர் அதற்குள் புகுவதில்லை; ஆனால் சிறிது அதன் தலையை ஒரு புறமாகச் சாய்த்தால், அப்போது உள்ளிருக்கும் காற்று வெளியே வரவே, தண்ணீர் குடத்திற்குள் பிரவேசிக்கின்றது. ஆக, ஒரு பொருள் உள்ள இடத்தில் மற்றொருபொருள் அதே சமயம் இருத்தல் இயலாது. இரண்டாவது: பொருள் எவ்வளவு இலேசாகத் தோன்றினாலும், அதற்கு ஒரு நிறை உண்டு. உதாரணமாக: பஞ்சு எளிதாகக் காற்றில் பறக்கக்கூடிய பொருள்தான்; ஆனாலும், பஞ்சு மூட்டைக்குக் கனம் உண்டாதலின், ஒரு சிறுபஞ்சு நூலுக்கும் கனம் கொஞ்சமாவது இருத்தல் வேண்டும். காற்றாக்குக் கனமில்லையென்று நினைத்தல் இயல்பு; ஆனால் மோட்டார் வண்டியிலுள்ள காற்றடைக்கும் ரப்பர்க்குழாயைத் தனியே நிறுத்துவிட்டு, அது நிறையக் காற்றை நன்றாய்த் திணித்துப் பின்னர் மறுபடியும் நிறுத்தால், முன்னிலும் நிறை அதிகமாவது தெரியும். மூன்றாவது: சடப்பொருள் எதுவும், வைத்த இடத்திலேயே இருத்தல் வேண்டும். வெளியிலிருந்து வீசும் காற்றோ பூசும்பமோ வெள்ளமோ அல்லது வேறொரு சக்தியோ அதனை இடம்விட்டுப் பெயரச்செய்தாலன்றி, அது தானாக நகரமுடியாதென்பது வெளிப்படை. இம்மாதிரியே, காற்றும் யாதொரு காரணமு மின்றித் தானே வீசாது. ஆற்றிலுள்ள நீர் கடலோக்கி ஓடுவதற்கும், கடலிலுள்ள நீர் பொங்கி வடிதற்கும் காரணம், வெளியிலுள்ள சில சக்திகள் அவைகளைத் தாக்குவதுதான்.

மூன்றுவகைப் பொருள்கள்

உலகப்பொருள்கள் பலவகைப் பட்டனவாயிருப்பினும், அவைகளின் நிலைக்கேற்ப அவைகளை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். கல்லும் மண்ணும் புல்லும் கரியும் இவைபோன்ற பொருள்களும் உறுதியையும் தனியான வடிவங்களையும் உடையன; இவை 'கட்டிப் பொருள்கள்' எனப்படும். நீரும் ரசமும் பாலும் எண்ணெயும் இவைபோன்ற பிறவும் குவிந்து நிற்க முடியாது சரிந்தோடும் தன் மையனவாய், தமக்கென ஒரு தனி வடிவமில்லாது தம்மை வைக்கும் பாத்திரங்களின் வடிவங்களையே அடைகின்றன; இவை 'நீர்ப்பொருள்கள்' எனப்படும். காற்றும், நீராவியும், ஸோடாத்

தண்ணீரிலிருந்து சூழிநியாகக் கிளம்பும் வாயுவும், அவைபோன்ற மற்றவைகளும் உருவாற்றனவாய், இயன்றமட்டில் நான்கு பக்கங்களிலும் விபாசிக்கும் தன்மைபனவாய் உள்ளன. இவை 'வாயுப் பொருள்கள்' எனப்படும். உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் பொதுவாகக் கட்டிப்பொருள்களாகவோ நீர்ப்பொருள்களாகவோ வாயுப் பொருள்களாகவோ இருக்கும். பாகுபோன்ற சிலபொருள்கள் கட்டிப்பொருளுக்கும் நீர்ப்பொருளுக்கும் இடையிலுள்ள நிலையிலும், இம்மாதிரியே மூடுபனியோன்ற பொருள்கள் நீர்ப்பொருளுக்கும் வாயுப்பொருளுக்கும் இடையிலுள்ள நிலையிலும் இருப்பதும் உண்டு.

வஸ்துவும் பதார்த்தமும்

ஒவ்வொரு நிலைக்கும் தனித்தனி குணங்கள் அமைந்திருப்பது போல உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திற்கும் தனித்தனியான குணங்கள் அமைந்துள்ளன; இதனாலேயே ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தையும் மற்றவைகளினின்றும் வேறுபடுத்தி அறிதல் நமக்கு எளிதாகின்றது. நிறம், வடிவம், பருமன், கனம், உறுதி, சுவை, மணம், ஒசை, உருகுத் தன்மை முதலிய குணங்கள் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக அமைவதில்லை. இக்குணங்களின் வேறுபாடுகளைக் கொண்டே, கத்தியும் கற்கண்டும் வெள்ளிரூபாயும் மாத்தட்டும் வெவ்வேறு பதார்த்தங்கள் என்பதை அறிகிறோம். ஆயினும், இரும்புக்கத்தி இரும்புக்காண்டி இரும்பு ஆணி இரும்புத் தகடு இரும்புச்சங்கிலி என்னும் பதார்த்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வடிவத்தாலும் பருமனாலும் கனத்தாலும் கூர்மைமுதலிய வேறுசில குணங்களாலும் வேறுபட்டிருப்பினும், அவையெல்லாம் ஒரே பொருளினால் செய்யப்பட்டுள்ளன என்கிறோம். ஏன்? இரும்பு என்னும் வஸ்துவுக்குத் தனியாக ஏற்பட்டுள்ள குணங்களாகிய நிறம் உறுதி கனம் என்கில் உருகாததன்மை முதலியன அவைகளைத்திற்கும் பொதுவானவையா யிருப்பதனால்தான். இதனால் ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்கும் (பொருளுக்கும்) சில சிறப்பான குணங்கள் உண்டென்பது பெறப்படுகின்றது. இத்தகைய தனிக் குணங்களைக் கொண்டே, வஸ்து இன்னதென்பதை அறிகிறோம். ஆக, ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்கும் மாறாத சில உட்குணங்களும், மாறக் கூடிய சில சில வெளிக்குணங்களும் இருக்கின்றன. மாறாத உட்குணங்களைக் கொண்டே வஸ்து இன்னதென்பதையும், மாறும் வெளிக்குணங்களைக் கொண்டே பதார்த்தம் இன்னதென்பதையும் நாம் கண்டுபிடிக்கிறோம். பல பதார்த்தங்கள் வெளி வடிவத்தாலும்

தாம் கொண்டுள்ள நிலைகளின் வேறபாட்டாலும், கனத்தாலும் வெவ்வேறுகத் தோன்றினாலும், அவை ஒரே வஸ்துவினால் செய்யப் பட்டிருக்கலாம். அப்போது அப் பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் அவ்வஸ்துவவுக்கே தனியாக உரிய உட்குணங்கள் பொதுவாகக் காணப்படும். இதை வேறோர் உதாரணத்தாலும் விளக்குவோம்: வெல்லத்திறை செய்த சுவைப்பண்டங்கள் பல நிறமும் பலவடிவமும் வேறபடும் உறுதியும் (இவையெல்லாம் வெளிக்குணங்கள்) வாய்த்திருப்பினும், வெல்லத்திற்குரிய சிறப்பான குணமாகிய இனிப்பு அவை ஒவ்வொன்றிலும் இருத்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆதலின் பதார்த்தங்கள் வேறு, வஸ்து வேறு; பண்டங்கள் வேறு, பொருள் வேறு.

பொருள்களின் மாற்றம்

நாம் காணும் உலகப்பொருள்களை உற்று நோக்குங்கால், அவைகள் அடிக்கடி மாறிக்கொண்டே யிருத்தல் நமக்குப் புலப்படுகிறது. கல் தேய்கின்றது; கண்ணாடி உடைகின்றது; வெள்ளி உருகுகின்றது; உப்புக் கரைகின்றது; கிறகு எரிகின்றது; நீர் கொதித்து ஆவியாகின்றது; கனிகள் அழுகுகின்றன; பால் புளிகின்றது; இரும்பு துருவேறுகின்றது; செப்புப்பாத்திரங்களில் பச்சைக்களிம்பு உண்டாகின்றது; வெடிமருந்து வெடிக்கின்றது; நாம் உண்ணும் உணவு மாமிசமாக மாறுகின்றது; பயிர் வளர்கின்றது; மின்சார விளக்கிலுள்ள கம்பி ஜொலிக்கின்றது; சமையல் அறையில் கரி ஏறுகின்றது. இன்னும் எண்ணிறந்த வகைகளிலும் பொருள்கள் மாற்றத்தை அடைந்து வருகின்றன. இம்மாற்றங்களெல்லாம் ஒரே வகைப்பட்டனவா? அல்லது, பலவகைப் பட்டனவா? பொருள்கள் அவ்வாறு மாறுதற்குக் காரணங்கள் உண்டா? நாம் நினைத்தபோது அவைகளை வேண்டியவாறு மாற்றிக் கொள்ளலாமா? அம் மாற்றங்களைத் தடுக்கலாமா? இவ்விஷயங்களைச் சற்று ஆராய்வோம். இவ் வாராய்ச்சி நமக்குப் பயன் படுவதாகும். எவ்வாறெனில், பொருள்கள் அடையும் மாற்றங்கள் யாவும் நமக்கு உபயோகமாவனவல்ல. அவைகளை மாற ஒட்டாது தடுத்தலினால் நாம் சிலவேளைகளில் பெரிதும் பயன் அடைவதுண்டு; இன்னும், வேண்டியபோது சில பொருள்களை மாறும்படி செய்தலால் நமக்குப் பயன்விளைதல் கூடும். மேலும், இவ் வாராய்ச்சியினால் நமக்கு உலகப் பொருள்களைப் பற்றிய அறிவு வளர்ந்து வருகின்றது. பொருள்களின் இயல்புகளையும், அவைகளைச் சேர்க்கும் வகைகளையும், அவைகளைப் பிரிக்கும் வகைகளையும் நாம் அறிகின்றோம். அவ்வறிவைப் புதிய வழிகளிற் செலுத்திப் பல வழியாலும் பயனடையலாம்.

மெழுகுவத்தியில் உண்டாகும் மாற்றம்

நீமது தினசரி வாழ்க்கையிலுள்ள சில அனுபவங்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, முற்கூறிய விஷயங்களில் சிலவற்றை முதலில் ஆராய்வோம்: (1) மெழுகுவத்தியை எற்றியவுடன் யாது நடக்கின்றது? திரி எரியத் தொடங்கியதும், அச்சூட்டினால் பக்கத் திலுள்ள மெழுகு இளகுகின்றது; இது கண்ணிற்குத் தெரியும் உண்மை. பின்னர் இளகிய மெழுகு திரிவழியாக மேலேறி, உச்சியில் நெருப்பின் சூட்டினால் ஆவியாகி எரிகிறது. ஆவியாவதும் எரிவதும் கண்ணிற்கு நேரே தோன்றுவதில்லை யாயினும், பின்வரும் சோதனையால் அவைகளை நிரூபிக்கலாம். எரியும் மெழுகுவத்தியொன்றை மெதுவாக ஊதி அணைத்தால், அதிலிருந்து சற்றேறேரம் வெண்மையான ஒரு புதை கிளம்பிக்கொண்டே இருக்கும். அப்புதை தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் போது, திரிக்கு ஓங்குலம் ஈங்குலம் தூரத்தில் அதைக் கொளுத்தினாலும் நெருப்பு, புதைவழியாகப் பின்சென்று திரியிற் பற்றிக் கொள்ளும்; இதனால் மெழுகுவத்தியில் மூன்று மாறதல்கள் உண்டாவது தெளிவாகின்றது. (1) மெழுகுவத்தி உருகுகிறது; (2) உருகிய வத்தி ஆவியாக மாறுகிறது; (3) அந்த ஆவி எரிகின்றது. முதல் மாறதலில், மெழுகுவத்தி தனது கட்டி நிலையை இழந்து நீர்போன்ற நிலையை அடைகிறது; அப்போது அதை அணைத்து ஆறவைத்தால், மறுபடியும் இளகிய மெழுகு கட்டி நிலையை அடைகிறது. இரண்டாவது மாறதலில், நீர்ப்பொருளாகிய அதன் நிலை மாறி ஆவியின் நிலை அதற்கு வருகின்றது. அந்த ஆவியை எரியவிடாது குளிரவைத்துப் பிடிப்போமாயின், அது மீண்டும் நீர்ப்பொருளாகி, முடிவில் கட்டிப்பொருளாக மாறும். மூன்றாவது, அது எரியும்போது என்ன உண்டாகிறது என்பதையும், உண்டாகும் பொருளைக் குளிரவைத்தால் யாது கிடைக்கிறது என்பதையும் சோதனைமூலமாகக் காண்போம். எரியும் மெழுகு வத்திக்குமேல் அதனைச் சுற்றி ஒரு குளிர்த்த உயர்ந்த அழுக்கற்ற கண்ணாடிப் பாத்திரத்தை ஜாக்கிரதையாகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்போமாயின், (பாத்திரத்தின் வாய் கீழ்நோக்கி இருத்தல் வேண்டும்) சற்றேறேரத்தில் பாத்திரத்தின் உட்பக்கத்தில் பனி உண்டாவது தோன்றும்; உட்பக்கம் மங்கலாகும். பொழுது ஆக ஆக, பனி நீராக மாறும்; சிறிய நீர்த்துளிகள் வாயைநோக்கி ஓடிவந்து சொட்டும். இது தண்ணீரே யென்பதை அதன் குணங்களால் அறிந்து கொள்ளக்கூடும். இதனால் வத்தி எரியும்போது தண்ணீர் என்னும் புதுப்பொருள் உண்டாவது பெறப்படுகின்றது. மெழுகுவத்தியிற்

கண்ட முதலீரண்டு மாற்றங்களிலும், அதன் நிலை மாறுவதொழியப் பொருள் மாறுவதில்லை; ஆனால் அது எரியும்போது நிலைமாறுவதோடு பொருளும் மாறிப் புதிய பொருள் தோன்றுகிறது.

சீனியின் மாற்றம்

வேறுசில உதாரணங்களையும் நோக்குவோம் : (2) காற்பலம் சீனியைக் கொஞ்சம் தண்ணீரில் போடுவோமாயின், அது கரைந்து நீரோடு ஒன்றுசிக்கொள்கிறது; தண்ணீரின் சுவை சீனியின் சுவையே; கரைந்தநீரை, நீர் முழுதும் ஆவியாகும்வரை, வெயிலில் வைத்துவந்தால் முடிவில் சீனி பாத்திரத்தில் தங்கும்; அதன் நிறை காற்பலமே யாகும். ஆனால் சீனியை ஒரு பாத்திரத்தில் இட்டுச் சூடாக்கினால், அது முதலில் பாகுப்பருவம் அடையும்; அப்பருவத்தில் அதைக் கீழே இறக்கி ஆறவைத்தால், பாகு தித்திப்பான சுவையுடன் கூடியதாயிருக்கும். பாகுப்பருவம் வந்தபின்னும் அதைச் சூடாக்கிக்கொண்டே யிருந்தால், பாகு முறகிக் கருகும்; அந்நிலையில் அதனிடத்து மதுரச்சுவை காணப்படாது. கருகிய நிலையிலுள்ள பொருளை வெள்ளைக்காகிதத்தின்மீது தேய்த்தால் கரியைப்போன்று அது ஒழுகுவதைக் காணலாம். பாகு முறகிக் கருகும்போது சீனியின் தன்மை அதனிடத்துக் காணப்படா தொழிகின்றது; கரியின் தன்மை காணப்படுகிறது; சீனி கரியென்னும் புதிய பொருளாக மாறுகிறது.

வேறு சிலபொருள்களின் மாறுபாடுகள்

(3) வெண்மையான துணியொன்றை எடுத்து, இரு பாகமாகக் கிழித்து, ஒன்றைக் கறுப்பு மையில் ஊறவைத்துப் பின்னர் உலர்த்திவிடுவோம்; வேறொன்றைக் கொளுத்திவிடுவோம். இரண்டும் கருநிற மடைகின்றன. ஆனால் முன்னதில் துணிக்குரிய குணங்களெல்லாம் காணப்படுகின்றன; நிறம் மட்டும் வெண்மையொழிந்து கரியதாய் மாறியிருக்கின்றது. பின்னதிலோ, துணியின் குணங்கள் முற்றிலும் மறைந்துவிடுகின்றன; துணிக்குப் பதிலாகக் கரியென்னும் பொருளே மிஞ்சுகிறது. அதைச் சுவரிலும் கையிலும் தேய்த்துப்பார்த்தால் அது கரியென்பது தெரியவருகிறது.

(4) ஒரு கார்த்தத்தைக் கொண்டு (தைக்கும்) ஊசியில் தேய்த்தால் அது மீண்டும் ஊசியாகவே உபயோகப்படும். ஆனால் அதற்கு இரும்புத்தாளை இழுக்கும் குணம் புதிதாக உண்டாகிறது. ஊசி இரும்பாகவே உள்ளது; அது மற்றொரு பொரு

ளாக மாறவில்லை. அதனிடத்து ஒரு புதிய குணமே தோன்றி யுள்ளது.

(5) நவச்சாரத்தைப் பொடித்து நன்கு சூடாக்கப்பட்ட ஒரு பாத்திரத்தில் போட்டால், உடனே அது வெண்மையான புகைரூபமாக உயாக் கிளம்பிக்ொகிறது; முடிவில் ஒன்றுமே மிஞ்சுவதில்லை. அப்புகையின்மீது ஓர் இரும்புத் தகட்டைப் பிடித்தால் அது தகட்டின்மீது வெண்மையான பொடியாகப் படுகிறது. அப்பொடியை மறுபடியும் சூடாக்கினால் அதுவும் புகையாக மாறும். ஆக நவச்சாரம் சூடாக்கப்படும்போது, தன் கட்டிலிலையை இழந்து ஆவிலிலையை அடைகிறது; அந்த ஆவியைக் குளிரவைக்குங்கால், அது மீண்டும் நவச்சாரமாக மாறுகிறது.

(6) ஊசியை ஈரமாக்கி ஓரிடத்தில் வைத்தால் சிலநாளில் அது துருவேறப் பெறுகிறது; அதன் நிறம் மாறுகிறது. துருவேறிய நிலையில் அதனைத் தேய்த்தால் எளிதாக அதனிடமிருந்து துரு பொடியாக உதிர்கின்றது. துருவேறாத பாகத்திலும் நீரைத் தெளித்து வைத்தோமானால், அதுவும் விரைவில் துருவடைகிறது. ஊசியை இவ்வண்ணம் முற்றிலும் துருப்பிடிக்கச் செய்தால், முடிவில் ஊசிக்குப் பதிலாகத் துருப்பொடியே மிஞ்சுகிறது. இத்துருவி னிடத்து இரும்பின் குணம் காணப்படுவதில்லை யாதலின், துரு ஒரு புதிய பொருளே.

(7) உலையிலிருந்துவரும் சுண்ணாம்புக் கல்லின்மீது நீரை ஊற்றினால், அது உடனே மலர்ந்து பொடியாக உதிர்கின்றது; பெருஞ்சூடு உண்டாகின்றது. இப்படி நீற்றப்போன சுண்ணாம்பை உலர்த்தி, மீண்டும் அதன்மீது நீரை ஊற்றுவோமாயின், அத னிடத்துச் சூடு கிளம்புவதில்லை. நிறிய சுண்ணாம்பு உலைச்சுண் ணாம்பல்ல; அதனினும் வேறுபட்ட புதிய பொருளே. ஒருபலம் சுண்ணாம்பை எடுத்து, இவ்வண்ணம் நன்றாக நீற்றி, அதனை உலர்த்தி அதன் நிறையைச் சரியாகக் கண்டுபிடிப்போமாயின், நிறை ஒருபலத்திற்கு அதிகமாகவே இருக்கின்றது.

இருவகை மாற்றங்கள்

முற்கூறிய ஏழு உதாரணங்களையும் அவைகளால் விளங்கும் மாறுதல்களையும் கூர்ந்து கோக்கினால், பொருள்கட்கு நேரும் மாற்றங்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம் என்பது தெரியவரும். ஒன்று, பொருளின் நிலைமட்டும் மாறுதல்; மற்றொன்று, பொருளே மாறிப் புதிய பொருளாதல். முன்னது நிலைமாற்றம் எனப்படும்; பின்னது பொருள்மாற்றம் எனப்படும். நிலைமாற்றம் உண்டாகும் போது, கட்டி நிலையிலுள்ள பொருள் இளகுதலும், இளகியபொருள்

ஆவியாதலும், பொருள் நீரிற் கரைதலும், காந்தமாதலும் காணப் படுவதன்றி, பொருளே வேறொரு புதியபொருளாக மாறுவதில்லை; பொருளின் நிலை வேறுபடுவதைத் தவிர, பொருள் முன்னிருந்ததே யாகின்றது; பொருளின் வெளிக்குணங்கள் சில மாறினாலும், அப்பொருளுக்குரிய சிறப்பான உட்குணம் மாறாது நிலைக்கின்றது. பொருள்மாற்றம் உண்டாகும்போது, பொருளின் உட்குணமே அழிந்து, புதியபொருள் தோன்றுகிறது. நிலைமாற்றம் அடையும் போது ஒருபொருளை எளிதாகப் பழைய நிலைமைக்குக் கொண்டுவரக் கூடும். ஆனால் பொருள் மாறி வேறொன்றான பின், எளிதாகப் பழைய பொருளைப் புதியபொருளினின்றும் பெறுதல் இயலாது. நிலைமாற்றம் அடையும்பொருளின் நிறை மாறுவதில்லை; ஆனால் பொருள்மாற்றம் உண்டாகுங்கால் நிறை மாறுகின்றது. பொருள் மாற்றம் ஏற்படும்போது புதிதாகச் சூடு தோன்றுகிறது; நிலைமாற்றத்தில் அவ்வாறு சூடு புதிதாக உண்டாவதில்லை. உலைச்சுண்ணம் பில் நீரை ஊற்றும்போது சூடு தோன்றுவதற்கும், மெழுகுவத்தி எரியும்போது சூடு தோன்றுவதற்கும் காரணம் அப்பொருள்கள் புதிய பொருள்களாக மாறுதலே. புதுப்பொருள்கள் உண்டாதலும், நிறைமாறுதலும், சூடு உண்டாதலும், மாற்றம் ஒருவாறு நிலையா யிருந்தாலும் பொருண்மாற்றத்திற்கு அறிகுறிகளாம். பொருள் மாறு திருந்தாலும் (அதன் உட்குணம் வேறுபடாதிருந்தாலும்), அதன் நிலை வடிவம் முதலிய வெளிக்குணங்கள்மட்டும் மாறுதலும், நிறை மாறுமையும், சூடு தோன்றுமையும் நிலைமாற்றத்திற்கு அறிகுறிகளாம்.

நம்மைச் சூழும் இயற்கைப் பொருள்கள் மாறுதல்களை அடையுங்கால், அம் மாற்றங்கள் நிலைமாற்றம் பொருள்மாற்றம் என்னும் இரண்டு வகைகளில் ஒன்றினைச் சார்ந்தனவாதல் வேண்டும். துணி உலர்தலும், மரங்கள் வெயிலில் வாடுதலும், குளங்களில் நீர்வற்று தலும், மழைபெய்தலும், மின்னுதலும், வெள்ளத்தால் நிலங்கள் அழிதலும், உப்புச் கரைதலும், கல் தேய்தலும், மலையின் உச்சியில் நீர் உறைதலும், தங்கம் நகையாக மாறுதலும், இவைபோன்ற பிறவும் நிலைமாற்றங்களேயாகும். விறகு எரியும்போதும், விளக்கு எரியும்போதும், துரு இரும்பில் உண்டாகும்போதும், செம்பில் கனிம்பேறும்போதும், பால் புளிக்கும்போதும், நமது உணவு சீரணித்து மாமிசமாக மாறும்போதும், பழம் அழுகும்போதும், சோறு சூட்டின்மிகுதியால் நீர்வற்றிக் கருகும்போதும், அரிசி சூட்டினால் (நெற்றியில் அணிந்துகொள்ளும் கரிய) சாந்தாக மாறும் போதும் பொருள்மாற்றங்களே நிகழ்கின்றன.

மோகினி

ந. பிச்சமுர்த்தி, பி. ஏ.

இன்றுடன் ஒரு வருஷமாகப் போகிறது. சுந்தரப்பையர் தம்முடைய பார்த்தவ்யத்தை ஒட்டி இன்று எதேனும் சடங்குகள் செய்வார். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில், என் ஆருயிர் நண்பன் கைலாசத்தின் வெகு விசித்திரமான வாழ்க்கையைப் பற்றி இதை எழுதி வெளியிடுவதைத்தவிர வேறு எதுவும் எனக்கு இன்பம் அளிக்காது. மனோதத்வ ஆராய்ச்சிக்காரர்களுக்கும், டாக்டர்களுக்கும் இது நல்ல அறிவு விருந்தாகும். உங்களுக்கு எப்படியோ? ஆனால் என் கடைமையைச் செலுத்துவதில் உங்கள் விருப்பையோ வெறுப்பையோ நான் என் லக்ஷியம் செய்யவேண்டும்?

*

*

*

கைலாசமும் கானும்சேர்த்தாற்போல் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றுக் கலாசாலையை விட்டு வெளியேறியவர்கள். அவன் அதிருஷ்டம் வெகு சிக்கிரமாகக் கோயம்புத்தூர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு வேலை கிடைத்துவிட்டது. நான் ஊரிலேயே செளக்யமாய்ச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவன் ஊரைவிட்டுப் போன ஒரு மாதம் வரையில் எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதி வந்தான். பிறகு எங்களுக்குள் சுமார் ஆறமாதம் வரையில் கடிதப் போக்குவரத்தே இல்லை.

ஒருகாள் காலையில் பொழுதுபோக்குக்காகத் தின்னையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். தபால்காரன் ஒரு கவரைக் கொடுத்து விட்டுப் போய்விட்டான். உறையின்மேலிருந்த எழுத்து, கைலாசத்தினுடையது. இவ்வளவு மாதங்கள் கழித்து வந்த தபாலைப் பார்த்ததும் எனக்குச் சந்தோஷம். உறையை உடைத்துக் கடிதத்தைப்படித்தேன்:

*

*

*

கோயம்புத்தூர்

ஆருயிர் நண்பா !

21—3—'33

இவ்விடம் சேஷமம் அவ்விடம் சேஷமம் என்று முடத்தபால்கள் எழுதாததற்கு நீ கோபிக்கமாட்டாய் என்று நம்புகிறேன். நமது நட்பு இதைப்போன்ற தொடர்ச்சிகளை யெல்லாம் தாண்டி நிற்பது என்ற தைரியம். நீ அப்படி நினைக்காவிட்டால், இவ்வளவு நாள்

எழுதாதவற்றை யெல்லாம் இதோ சேர்த்து வைத்து எழுதியிருக்கிறேன். சமாதானமாயிற்று ?

நமக்கிடையில் கிடந்த மெளனத்தை இக்கடிதம் கலைக்கும்; குளத்தில் கல்லைப் போட்டது போன்ற அலையை உன் மனத்தில் உண்டாக்கும். அதிலிருந்து என் மனத்தில் எவ்வளவு கோடி மடங்கு கிளர்ச்சி எற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நீயே எளிதில் அறிவாய். நேற்று என்வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய அதிசயம் எற்பட்டிருக்கிறது. கண்டறியாத இன்பத்தை நான் அனுபவித்திருக்கிறேன். இன்பத்தைப் பகிர்ந்துகொடுப்பது மனித ஸ்வபாவம்; நட்பிற்கு நுரையிரல். அதிலும் நம்முடைய நட்பு தெய்வீகமானது; ஒரு நுரையிரலுக்கும் மற்றொன்றிற்கும் உள்ளது போன்ற ஜீவிய சம்பந்தம். உன்னிடம் சொல்லாமல் எப்படி இருப்பேன் ?

நேற்று இரவு எதோ படித்துக்கொண்டிருந்தேன். படிப்பு முடிந்ததும் படுக்கைபோட்டேன். எவ்வளவு நேரம் தூங்கியிருப்பேனோ அறியேன். திடீரென்று விழித்தெழுந்ததும் கண்ணில் பட்டது என்னருகில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பெண்ணின் உருவம். எப்படி யென்று சொல்லக்கூடவில்லை;—இருட்டில் கூட அவளுடைய கண்கள் சீமைச்சாராயம்போல் மயக்கிற்று; என் நினைவை அழித்தது. அவள் வாடாமல்லினை வர்ணத்தில் ஒரு பட்டுச்சேலை அணிந்திருந்தாள். அவள் இம்மண்ணுலகத்துப் பெண்ணல்ல. ஒரு கணம் என்னை இமைகொட்டாமல் பார்த்தாள். பிறகு 'வா' என்று ஜாடைகாட்டினாள். புண்பயமிருந்தால் முடவனுக்கும் கொம்புத்தேன் கிடைக்கும்.

என்னைக்கூப்பிட்டதும் எனக்குத் தலைகால் தெரியவில்லை. வாசற்கதவைத் திறந்துகொண்டு போய்விட்டேன். தெருக்கள் வழியாய் நானும் அவளுமாய்க் கைகோத்துக் கொண்டு இன்ப மயக்கத்தில் சென்றோம். எங்கள் மயக்கத்துடன் பூர்ணசந்திரனுடைய தூய போதையும் கலந்திருந்தது. ஆகையால் என்ன பேசினோம் அல்லது பேசினோமா என்ற விஷயம் ஒன்றுமே ஞாபகமில்லை.

கடைசியாகச் சேர்ந்த இடம் இந்த ஊர்க் காடு. ஒரு பெரிய ஆலமரத்தினடியில் நின்ற, "காதலா ! இது தான் நமது வீடுதி" என்றாள். அவ்வாலமரத்தின் விழுதுகளில் ஒரு பலகைசேர்த்து ஊஞ்சல் போல் கட்டப்பட்டிருந்தது. "அன்பா ! உட்கா!" என்று காது குளிர்ச்சொல்லித் தானும் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள். அப்பொழுதுதான், "உன் பெயரைக் கேட்க மறந்து விட்டேனே !" என்றேன்.

“என் பெயர் மோகினி. உண்மையாய், உட்பொருளாய், தத்வமாய்ப் பார்த்தால் உலகிலுள்ளோரின் அந்தரங்க ஆசைகளைப் புண்ணம் செய்யும் ஆதர்சம்; உலகின் அவாக்களைத் தூண்டும் அங்குசம்; தேய்வவெறி” என்றாள்.

“எனக்கு உபன்னியாசங்கள் வேண்டாம். நீ எனக்கு வெறும் மோகினியாய் இருந்தால் போதும்; உனக்கு துற்றெட்டு நமஸ்காரம்” என்றேன்.

“நல்ல பேச்சுப் பேசுகிறாய்; கைகொடு” என்று கையைக் குலுக்கினாள்.

இப்படி, யெல்லாம் ஊசலில் உட்கார்ந்து ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது, பின் பக்கத்தினின்று ஒரு பெருங் காற்றாக் கிளம்பிற்று. ஊசல் ஆடவே மோகினியின் தலைமயிர் அகிழ்ந்து இடுப்பு வரையில் விழுந்தது. ஒவ்வொரு சமயம், காற்றின் வேகத்தில் சந்திரனை மறைக்கும் கருமேகங்கள் போல் தலைமயிர் அவன் முகத்தை மறைத்தது. அடடா! அந்த அழகே அழகு! காற்று ஓய்ந்ததும் காத்தநகல் வீசிற்று. உன்னிடம் சொல்ல வேட்கமென்ன? ஒருவரை ஒருவர் தழுவி முத்தமிட்டோம். அவளுடைய தலைமயிர் பாம்புகள் போல் என்முகத்தின்மீதும் தோள்களின்மீதும் விழுந்தன. அவளுடைய கண்களை—சந்திரனில்லாத இரவுகளில் தெரியும் கடலே போன்ற அவ்வாழ்ந்த கண்களை—ப் பார்த்தேன். அழகைக் கொள்ளையடிக்க முயன்றேன். அழகை மாத்திரம் வாரி எடுக்கமுடிந்தால் ஆ! இப்படி இருப்பேனு!

ஊசல் முடிந்தது; “கிளியே! ஒரு பாட்டு” என்றேன்.

“எப்பொழுதென்று காத்திருக்கிறேனே. இதோ நீ பாடும் தோரணையில் பாடுகிறேன், கேள்” என்றாள். எவ்வளவு ஆணித் தரமாய்ப் பாட்டு என் மனத்தில் பதிந்திருக்கிறது!

“காதலில் ஒன்றுபட்டுக்
கருத்தில் நாம் ஏகமாகிச்
சாதலை வெல்வோமடி—கிளியே
சாஸ்வதமாவோமடி.

மாங்கள் வெளியிடையே
வாயுவின் சதக்கையொலி
பார்த்த ஒளிப்பாவையைக்—கிளியே
பாவிப் புகழுதபார்!”

இப்படிச் சில அடிகள் பாடுவதற்குள் மோகினி கீதமிசைப் பதே மறந்து போயிற்று. அக்காட்டினில்—மரநிழலினில்—வான வெளியினில்—மதுர நிலவின்—எங்கும் காதலின் குரல்! காதலின் திங்குரல்! அத் திஞ்சுவைக்குரலின் தேன்மடை வாயானான் பூர்ண சந்திரன். அவ் வின்னிசையின் அலைபாவி உலகைப் பரவச மாக்கிற்று. சில செடிகொடிகளின் மொட்டுக்கள் காதலின் புது வியப்பில் பூத்தன. மருதோன்றிப் பூவின் மணமும், பன்னீர்ப்பூவின் லாஹரியும், காட்டுப் புஷ்பங்களின் வாசனையும் காற்றில் மிதந்து வந்தன.

“ஒரு ராகம் பாடு” என்று மெய்ம்மறந்து கெஞ்சினேன்.

“ஒரு பாட்டுப் போதாதோ?” என்று எடுத்தாள் மோகன ராகத்தை. அவள் பாடியபொழுது, அந்த ராகத்தில் தூங்கிக் கிடக்கும் அவ்வளவு ரஞ்சனையும் பிரமிக்கும்படி எழுந்தது. நமது படு உலகின் வெறும் பேச்சுக்களுக்கப்பால், நமது அற்பங்களின் சிறு விதிகளுக்கும் ‘பூச்சாண்டி’களுக்கும்பால், வளர்தல், குறைதல், நிறைதல், முத்தல் முதலிய ஜீவாவஸ்வதைகளுக்கும் அப்பால் உள்ள சாவாக்காதலை, தேவிட்டா இன்பத்தை அப்பாட்டினில் கண்டேன்; லயமடைந்தேன். ஆஹா! என்னபாக்யம் எனக்கு! மோகினியும் மோகனமும்!

அந்தச் சோக மதுரத்தில் அப்படியே கண்ணயர்ந்து விட்டேன் போலும்! ஏனெனின் காலையில் விழித்தெழுந்தபொழுது எனது பழைய மெத்தையிலேதான் படுத்திருந்தேன். வெகு வியப்பா யிருந்தது. வீட்டை விட்டுப் போன தென்னவோ வாஸ்தவம். மோகினியைப் பார்த்து, மோகன ராகத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்த தென்னவோ வாஸ்தவம். வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்ததெப்படி? அதுதான் புரியவில்லை.

இன்று எழுந்திருந்தது முதல், நண்பா, எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை; ஒன்றிலும் ருசியில்லை. அருவியின் கரையிற்போய் உட்கார்ந்து, கூழாங்கற்களைப் பொறுக்கி ஜலத்திலே எறிந்த வண்ணமே பொழுதைப்போக்கினேன். தெளிவான அருவி ஜலத்தை மரநிழல் ஒரு புறத்தில் பாழ்படுத்துவதையும் மற்றொருபுறத்தில் வனப்புறச் செய்வதையும் பார்த்தேன். இயற்கைத்தேவி கூடவா என் மன நிலைமையைச் சித்திரித்துக் காட்டவேண்டும்?

சூரியன் உச்சி ஏறிய பிறகு கடனைத் தொலைக்கவேண்டுமே என்று குளித்தது போலவும் சாப்பிட்டது போலவும் பாவனை செய்தேன்.

மோகினியை ஒரு நிமிஷம் கூட மறக்கமுடியவில்லை. இந்நிரவு தரிசனம் கிடைக்குமா என்ற எக்கம். இந்தத் தனிப்பை ஒரு வாறு சார்த்தப்படுத்துவதற்காகவே இதை எழுதத் தொடங்கினேன் என்றகூடச் சொல்லலாம். இரண்டு மணிக்குத் தொடங்கிய காதலம் இப்பொழுது ஐந்துமணிக்குத்தான் முடிந்தது. மௌன மாயத் திகைத்து உட்கார்ந்திருந்த நிமிஷங்கள் எவ்வளவு! வானத் தின் நீலக்கரையைப் பார்த்த வண்ணம் போனபொழுது எத்தனை!

நன்பா! நான் தன்னியன். பரம திருப்தி அடைந்திருக்கிறேன்...இல்லை; பரம அதிருப்தி அடைந்தவனாயிருக்கிறேன். மோகினி மனது வைத்தால்தான் பிழைப்பேன்.

கைலாசம்.

*

*

*

கடிதத்தைப் படித்ததும் எனக்குச் சந்தேக முண்டாய்விட்டது; 'கைலாசத்திற்குச் சித்தத்தில் கோளாறு? அல்லது உண்மையில் எதேனும் திவ்யப் பெண்ணைச் சந்தித்தானா? மோகினி என்றால் நோயல்லவா?' என்று பல்வாறு எண்ணினேன். நன்பன் கடிதத்தில் சொல்லியபடி என் மனது பிரமாதமாய் அலைபட்டது. கடிதத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் படித்தேன். படித்ததுதான் மிச்சம்.

அன்றை தினம் பாக்கிப் பொழுதை எப்படியோ தன்னினேன்.

மறநாளும் தபால்காரன் ஒரு கவர் கொடுத்து விட்டுப் போனான். என் நன்பன் எழுத்து! 'இன்னும் என்ன!' என்று அவசரமாய் உறையைக் 'கோணு மாணு' என்று கிழித்தேன்.

*

*

*

கோயம்புத்தூர்.

ஆருயிர் நன்பா,

22—3—'33

மறபடியும் மோகினியைப் பார்த்தும் பாங்கும் பெற்றேன்.

நேற்று முன்விரவிலேயே படுக்கை போட்டுவிட்டேன். இரவு பன்னிரண்டுமணி இருக்கலாமோ என்னவோ, முந்திய இரவின் இன்பநாடகம் தொடங்கிற்று. விட்டைவிட்டு ஊசலை அடைந்தோம். "பகலென்பதே இல்லாமல் செய்யக்கூடிய தந்திரம் உனக்குத் தெரியாதா?" என்று கேட்டேன்.

"கை! இவ்வளவுதானா? பகல் இரவு என்கிறதே! உன் மையலில் அகப்பட்ட எனக்கு இரண்டுமே தெரியவில்லை...உங்களுக்குக் கெல்லாம் ஒன்றிலும் தீவ்ரமென்பது இல்லை போலும்!" என்று பதில் சொன்னான்.

அவள் சொன்னதில் ஒரு பேருண்மை பதிந்து கிடக்கிற தல்லவா? நமக்கெல்லாம் தீவ்ரமேன்பது மட்டும் இருந்துவிட்டால் இவ்வுலகை ஒரே இரவில் கவிழ்த்துக் கோணல்களைச் சீர்செய்து விடமாட்டோமா? சாவையும், அடிமைத்தனத்தையும், கோடுமைகளையும், பகற்கொள்ளைகளையும், வியாதிகளையும் பொசுக்கி நீடுழி இன்புற்ற வாழ்க்கையை ஆணித்தரமாய் மண்மீது அமைத்துவிட மாட்டோமா? ஹூம்! உலகை ஒழுங்குபடுத்தும் திட்டம் போகட்டும்! மேலே சொல்லுகிறேன்.

அப்பால் பேச்சுகடுவின், “இங்கிருந்து நான் வீடு சென்றது எப்படி?” என்று கேட்டேன்.

“என் மோகனராகத்தைப் பரவசமாய்ப் பாடி முடித்தபிறகு உன்னைப் பார்த்தேன். நீ தூங்கிப்போயிருந்தாய். உன்னை எழுப்பிக் கைலாகு கொடுத்து மெதுவாய் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றேன். ரூபகமில்லையா உனக்கு? காதலின் மயக்கம் போலும்!” என்று விளக்கினான் மோகினி.

நண்பா! காதலன் காதலி விஷயத்தை உலகோர் இழிவு படுத்தியிருக்கும் நிலைமையில் அதைப்பற்றி நான் முடத்தனமாய் விஸ்தரிப்பேன் என்று எதிர்பார்க்காதே. காதல் முடக்காரியந்தானே என்று பரிஹாரம் சொல்லாதே. விவரிக்க நான் முயன்றாலும் காதலின் சைதன்யத்தை வார்த்தைகளால் வலை போட்டுப் பிடிக்க இயலாது. சல்லடையில் எவ்வளவு ஜலம் தேங்கும்? ஆகையால் கொடுத்துவைத்த மஹராஜன் என்று என்னைப் பற்றி நினை. இன்றோடு வாழ்காட்கள் முடிந்தாலும் அதிருப்தி அடையமாட்டேன். வாழ்க்கை பூர்ணமாகிவிட்டது. கடவுளின் திருவுளம்!

கைலாசம்.

*

*

*

இதைப் படித்ததும், காளிதாஸனுடைய நாக்கில் காளிதேவி பீஜாசூரத்தால் எழுதினான் என்ற கதையின் உண்மை தெரிந்தது. இலக்கியத்தில் அதிகம் படிக்காத என் நண்பன் இவ்வாறெல்லாம் எழுதுவதென்றால் செளந்தர்ய லஹரியில் குளித்துத்தான் இருக்க வேண்டும். அழகுத் தெய்வம் அகத்தினுள் அடிவைத்துச் சென்றால், மனத்திலும் வாக்கிலும் விரலிலும் சிருஷ்டிகற்பனையும் செளந்தர்யத் தீயும் நர்த்தனம் செய்யாவா? பேரூ, உளி, ஓவியச் சலாகை, இசைக்கருவி ஏதானாலும் சரி; அவன் புகழைப்பற்றித் தான் பேசும். சந்தேகமென்ன? அவருடைய திவ்யசாயலைக் காவியத்திலும் ஓவியத்திலும் சிற்பத்திலும் சங்கீதத்திலும்

அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் பிரகிருதியிலும் ஈசுவராதிகளிலும் கண்டு நாம் புனகாங்கிதமடையவில்லையா? 'கால் கட்டைவிரல் வனப்பையே பார்த்து மயங்குகிறோமே, நேரே ஸல்லாபம் செய்த கைலாசம் எப்படித்தான் பேசமாட்டான்!' என்று எண்ணினேன். ஒவ்வொருதினமும் இதைப் போன்ற கடிதம் படிக்கும் பாக்யம் ஏற்பட்டால் இலக்கியத்தின் கிரகங்களைக் கண்டது போலத்தான்! 'இன்னும் தபாலில் எழுதியிருக்கக் கூடாதா' என்று ஏங்கினேன்.

எனவே, கடிதத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மறுநாள் தபாலாபிஸுக்கே போய்விட்டேன். தபால் இல்லை. அடுத்தநாள் போனேன். அன்றுமில்லை. அதற்கடுத்த நாளும் அப்படியே. விளையாட்டுப்போல் பத்துநாளாயின. மனது உடைந்து போய் விட்டது. நண்பனுக்கு ஒருதபால் எழுதிப் போட்டேன். அதற்குப் பத்துநாள் கழித்து ஒரு பதில் கிடைத்தது. நான்கே வரிகள்.

கோயம்புத்தூர்.

ஆருயிர் நண்பா,

10-4-'33

முன் றவாரமாக இன்பநாடகம் ஓயவில்லை. இரண்டற்ற ஸௌந்தர்யத்தில் ஓடிக்கம். தேனின் பிரதாபத்தைப் பற்றிச் சொல்லக் கூடுமா? கேட்டுத்தான் என்ன பயன்? ஒரு வேளை இதெல்லாம் வெறும் பிதற்றல் என்று அலுப்பும் சலிப்பும் படுவாயோ என்று நான் கம்மா இருந்தேன். மன்னிக்கவேண்டும்.

கைலாசம்.

இக் கடிதத்தின் தொனி எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. என்னை அகாரணமாய்க் குற்றம் சாட்டியதுபோல் கைலாசம் எழுதியதால் அவன் மீது கொஞ்சம் மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டது.

*

*

*

அதற்குப் பிறகு பத்து நாள் வரையில் யாதொரு தகவலுமில்லை. அப்பால் ஒரு கடிதம் வந்தது. ஆனால் கைலாசத்தின் எழுத்தல்ல; நண்பனுடைய தாய்மாமன் சுந்தரப்பையர் எழுதியிருந்தார். அதில் என்னுடைய நண்பனுக்கு ஒருமாதமாகச் சித்தஸ்வாதீன மில்லையென்றும், ஒரு வாரமாய்ப் பிரஞ்ஞையற்றுப் படுத்த படுக்கையாய் இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

என் நண்பன் மீதிருந்த சொற்பக் கோபம் பறந்துவிட்டது. தங்கொணுத் துக்கம் பிறந்தது. மறுநாள் கோயம்புத்தூருக்குக் கிளம்பி விட்டேன்.

நான் சுந்தரப்பையர் வீட்டுக்குப் போனபொழுது அவர் முற்றத்தின் ஓரத்தில் கவலையுடன் உட்கார்ந்திருந்தார்; “வா அப்பா” என்று வரவேற்றார். அதற்குப் பிறகு பத்து நிமிஷம் வரையில் காங்கனிருவரும் பேசவில்லை. அவ்வளவு சங்கடம் நெஞ்சில் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. “பிறகு அவன் எங்கே?” என்றேன். காமரா உள்ளைச் சுட்டிக்காட்டினார். எழுந்திருந்துபோய்ப் பார்த்தேன்.

ஒரு நாடாக் கட்டிலின் மீது அவன் படுத்திருந்தான். பெரிய கற்பாறைபோலத் தொங்கும் நெற்றியும், எழில்கொண்ட கண்களை எடுத்துக் காட்டும் மூக்கும், சுருட்டை சுருட்டையாய்க் கறப்புத் திராசை போன்ற தலையிரும், சதைப்பற்றும் கரைந்த உடலும் நெருப்பில் பாதிக்குமேல் எரிந்து போன விளையொன்றை ஞாபகம் மூட்டின. கவி ஒளியேனும் அறிவின் ஒளியேனும் விசும் என்று ஒருநாளும் கருதப்படாத முகத்தில் அப்பொழுது கவியின் களை பூர்ணமாய்த் தேங்கி யிருந்தது. கண்கள் மூடியிருந்தன.

சற்றேரம் மெளனமாய் உட்கார்ந்திருந்தேன். சுந்தரப்பையரும் சந்தடி செய்யாமல் என்னருகில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

திடீரென்று கைலாசம் கண்கிழித்தான். தலையினை மீதிருந்த தலையை நிமிர்த்திச் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். “மோகினி! மோகினி!” என்று இருமுறை கூவினான். ஆ! தங்கச்சம்பிபோல் எப்படி இழைந்தது அவன் குரல்! காமரா உள்ளின் எதிரொலி, “மோகினி” என்று பதிலளித்தது. மறுபடியும் “மோகினி!” என்றான்.

மாமனுக்குத் தாங்கவில்லை. “மோகினியாவதடா குழந்தாய்! நானல்லவா?.....இதோ உன் உயிர்த்தோழன் சந்துரு. தெரிய வில்லையா?” என்றார்.

பதிலில்லை. கைலாசம் கிரைத்தண்டுபோல் தலையைத் துவளப் போட்டான். கண்களை மறுபடியும் மூடிக்கொண்டான். எங்க ளுக்கெல்லாம் ‘பிரஞ்ஞையற்று இருந்தவன் பேசவாவது பேசினானே’ என்ற தேறுதல் ஒருபுறம்; ‘பொருத்தமில்லாமல் அலட்டினானே’ என்ற திகில் ஒருபுறம். பிரமை பிடித்தவர்போல் பின்னும் சில நிமிஷங்கள் உட்கார்ந்திருந்தோம். அவன் தெனியும் வழியா யில்லை.

அறையை விட்டு வெளியே வந்து உட்கார்ந்தோம். கைலாசம் எனக்கெழுதிய கடிதங்களெல்லாம் வரி தவறாமல் நினைவுக்கு வந்தன. ‘இவனுடைய தற்போதைய நிலைமைக்குக் கடிதங்களில் கண்ட விஷயங்கள் காரணமா, சூசனையா?’ என்ற கேள்வி உள்ளத்தில்

பிறத்தது. ஒருகால் கடிதங்களில் காணாத விஷயம் ஏதேனும் இருக்குமோ என்று நினைத்து, மாமனை விசாரித்தேன். அவர் சொன்னார் :

*

*

*

“ஒன்றை ஒருமாத காலமாக இவனுக்கு ஊண், உறக்கத்தில் அசிரத்தை ஏற்பட்டிருப்பதைக் குறித்தேன். கலங்கு முள்ளத்தை இவன் முகத்தில் கண்டேன்.

“என் தமக்கை இறந்துபோனபொழுதும், அவனுக்குப் பிறகு என் அத்தும்பேர் இறந்துபோனபொழுதும் கைலாசத்தைக் காப்பாற்றி வருவேன் என்று கையடித்துச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தவன் நானல்லவா? அவ் வாக்குத்தத்தத்தைத் தெய்வசாட்சியாய் நிறைவேற்றி வருகையில் இவனுக்கென்ன குறை இருக்கக்கூடும் என்று நான் யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தேன்; ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“இப்படி யிருக்கும்பொழுது ஒருநாளிரவில் தெருப்புறத்தில் யாரோ சண்டை போட்டார்கள். போய்ப் பார்த்ததில் விசேஷமொன்றும் இல்லை. ஐந்தாறு வேலையாட்கள் போதை மயக்கத்தில் கோஞ்சம் உச்சஸ்தாயியில் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சரிதானென்று திரும்பிக் கதவைத் தாவிட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்த பொழுது இவனைப் படுக்கையில் காணோம். ஒருகால் கோவலன் நாடகம் பார்க்கப்போயிருக்கக் கூடுமென நினைத்தேன். மறநாளிரவில்—பன்னிரண்டு மணி இருக்கலாம்—கொல்லையில் பசுமாடு கத்தக் காணமென்ன வென்று போய்ப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிக் கூடத் திற்கு வந்தபொழுது இவனைப் படுக்கையில் காணோம். ‘இது என்னடா! ஒரு நாளாயிற்று; இரண்டு நாளாயிற்று. ஒருவருடனும் சொல்லாமல் போய்விடுகிறானே’ என்று வருத்தமடைந்தேன். ‘பிரும்மச்சாரி நீதி தவறியிட்டானோ?’ என்றுகூடச் சம்சயித்தேன். இருந்தாலும், அவனை நேருக்கு நேர் கேட்க என் மனம் இடந்தாங்கில்லை. ஒற்றன்போல் கண்டறிவோமென்று திடம் கொண்டேன்.

“பத்து நாளைக்கு முந்தி வழக்கம்போல் தூங்கியவன் திடீரென எழுந்து யாருடனோ பேசிக்கொண்டே போவதுபோல் வெளியே போய்விட்டான். அவனைத் தடுக்க என் நா எழவில்லை. ‘இது என்ன பைத்தியக்காரன் செயலா யிருக்கிறதே’ என்று நினைத்துக் கொண்டே தயங்கித் தயங்கி விடாமல் பின் தொடர்ந்தேன்.

“கடைசியாகக் கைலாசம் நமது ஊர்காட்டை அடைந்து ஓர் ஆலமரத்தின் கீழ் ஊசலில் அமர்ந்தான். மாந்தோப்பில் ஆண்

குயிலும் பெண் குயிலும் இசைந்து கத்தும் இன்ப எக்கத்தின் தொனியுடன் சரஸப் பேச்சுக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால், பக்கத்தில் பெண்ணுருவம் யாதொன்றும் காணவில்லை. எனக்கு எப்படி இருக்கும்? யோசித்துப் பார்! நான் பார்ப்பது கனவா அல்லது கைலாசம் பித்தனா என்ற ஐயம் பிறந்தது. அடுத்தாற்போல் மனத்தில் பயமெழுந்தது. நாக்குழற, “கைலாசம்” என்று இரு முறை கூவினேன். அவன் தடுக்கிட்டு ஊசலிவின்றும் தொப்பென்று கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானான். ஒடிப்போய் அருவி ஜலத்தைக் கொணர்ந்து அவன் முகத்திலடித்தேன். கைலாசம் கண் திறந்தான். ஆள் குறிப்புமட்டும் உணரவில்லை. பிறகு மெதுவாய்க் கையைப் பிடித்து வீட்டிற்கு அழைத்துவந்தேன். அன்றிரவு கைலாசம் என்னுடன் மற்றொரு நிழல்போல் நடந்துவந்த காட்சி என் உயிருள்ள வரையில் மறக்காது. ஆ! அவன் படுக்கையண்டை எவ்வளவு திகிலுடன் அன்றிரவு விழித்திருந்தேன்!

“மறுநாள் காலை டாக்டரைக் கூப்பிட்டனுப்பிக் கைலாசத்தை அவர் வசம் ஒப்புவித்தேன். டாக்டருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஏதோ மனோவியாதிபோல இருக்கிறதென்கிறார்.

“அவனை வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்ததுமுதல் இப்பொழுது ஏதோ மோகினி என்றானே, இதைத் தவிர, இது வரையில் ஒரு பேச்சுக்கூட பேசவில்லை. என்ன செய்யலாம், சந்துரு?”

*

*

*

இவ் வரலாற்றைக் கேட்ட என் பிராணன் துடிதுடித்தது. பிரயோசனம்?

அன்று முழுவதும், கைக்கு எட்டாத தூரத்தில் வைத்திருக்கும் பழத்திற்கு முன்பு குழந்தைகள் நின்றகொண்டு பார்த்துப் பார்த்து ஏங்குவதுபோல் நான் கைலாசத்தின் படுக்கையண்டை உட்கார்ந்திருந்தேன். திரிகரண சுத்தியாய், “ஈசா! கைலாசத்திற்குப் பிரஞ்ஞையைக் கொடு” என்று பிரார்த்தித்து மன்றாடினேன்.

மறுநாள் கடவுள் என் பிரார்த்தனைக்கு இணங்கினார். நான் கேட்டதைக் கொடுத்தார். ‘ஆ! எவ்வளவு கணக்காளி! சுக்குக் செட்டி! மோசக்காரர்’ என்று இப்பொழுது நினைக்கிறேன்.

ஆனால், அப்பொழுதென்ன தெரியும்? கைலாசத்திற்குப் பிரஞ்ஞை வந்ததைப்பற்றி நாங்கள் கடவுளை வாயார வாழ்த்தினோம்.

நண்பன் என்னைப் பார்த்தான். வீட்டு சேஷமலாபங்களைப் பற்றி விசாரித்தான். அவனுடைய பேச்சு கணிரென்று இயற்கை

யாய் இருந்தது. முகத்தில் நோயின் குறியைக் காணும். மறுபடியும் கடவுளின் கருணையை நினைத்துப் போற்றினேன்.

அன்றைத்தினம் சாயங்காலம் டாக்டர் வந்தார். கைலாசத்தைப் பரிசோதித்தார் ; “நாடிகளெல்லாம் இன்று கணிர்ஒன்று பேசுகின்றன. எனக்கு நிரம்ப சந்தோஷம். நீங்கள் செய்த பூஜா பலன்” என்று ஆறுதலளிக்கும் பேச்சைக் காதில் போட்டார். “அப்பாடா!” என்றேன். சுந்தரப்பையரின் கண்களில் நீர் அரும்பிற்று.

டாக்டர் வந்துவிட்டுப்போன அடியோடு கைலாசம் என்னை அழைத்துக் கட்டிலை வெளியே முற்றத்தின் ஓரத்தில் எடுத்துப் போடச்சொன்னான். கட்டிலை எடுத்துப் போட்டதும், மெதுவாய் நடந்து வந்து அதில் சாய்ந்து சிரமபரிஹாரம் செய்துகொண்டான்.

அன்று பெளர்ணமாவாலை. வான முழுவதும் ஓர் எல்லையற்ற பால்சூனமாய் அமைந்திருந்தது. எட்டாக் கையில் தெரியும் மலைத்தொடர்கள் அக் குளத்தின் கரைபோல் எழுந்தன. குளத்தில் மிதத்தது ஒரு பொன் தாமரை.

நகரத்திரங்குளெல்லாம் புளிய இலைபோல் ஒளியின்றி இருந்தன. இளந்தென்றலொன்று தன் பூங்கைகளால் மரங்களையும் மலர்களையும் மல்களையும் குளங்களையும் ஒளியையும் வெளியையும் தழுவிச் சென்றது ; முற்றத்தின் ஓரத்தில் படுத்திருந்த கைலாசத்தின் முகத்தையும் தடவிச் சென்றது.

நானும் சுந்தரப்பையரும் சந்தி செய்து கொண்டிருந்தோம். இருந்தாற்போல் இருந்து அமாவாசை இருட்டில் ‘அவுட்’ வானம் விட்டதுபோல் கைலாசத்தின் குரல், “சாந்தமெங்கும் ததும்பி நிற்க” என்றது. நாங்கள் திடுக்கிட்டு அப்படியே டம்ளரைக் கீழே வைத்தோம். அவனைப் பார்த்தோம். அவனுடைய கண்கள் குத்தலிட்டிருந்தன. ஏதோ ஓர் உலகத்தில் லயித்த தோற்றம்! நாங்கள் கவனித்ததை அவன் சட்டை செய்யவில்லை. அவன் பாட்டுக்குப் பாடினான் :

“சாந்தமெங்கும் ததும்பி நிற்க
என்றன் காதலியே!—இம்
மனக்கடலில் புயலெழும்பிக்
கப்ப லுடைவதேன்?

தென்றல் வந்து மெல்லவீச
என்றன் காதலியே!—இத்
தென்னங்கீற்று வாட்களைப்போல்
உணர்வைத் துணிப்பதேன்?

உன்றன்முக பிம்பம்வந்து
என்முன் நிலவிட—இம்
மெய்ம்மறந்த மனமெழுந்து
ஏங்கி மாய்வதேன் ?

காக்கையொன்று நாளென் றெண்ணி
என்றன் காதலியே !—இவ்
வெள்ளைஇரவில் வாயைத் திறந்து
அன்பை அழைக்குதே.”

திடீரென்று பாட்டு நின்றது. கைலாசத்தின் கண்களில் உலகு தோன்றிய நாளாய் உள்ள எக்கங்களும் பிரிவாற்றாமையும் சோகங்களும்கூட ஒருங்கே சேர்ந்து பொங்கி வழிந்தன. சுந்தரப்பையரின் கண்களில் நீர் வடிந்தது. பாவம்! ஜன்னி பிறந்த பிறகு அடைக்கலம் கடவுள்தானே !

என் மனத்தில் விசித்திரமான முரண்பட்ட உணர்ச்சிகள். யாப்பு லக்ஷணமில்லாத காதற்பாட்டில் இவ்வளவு துண்ணிய காவ்ய பாவம் பொருந்தி இருக்கிறதே என்ற ஆச்சர்யம் ஒப்பால்; தாங்கொணாத் துயரம் ஒப்பால்; எவ்வளவு எளிய 'மெட்டு' என்ற மகிழ்ச்சி வேறு ஒப்பால்.

நேரம் சென்றது. அப்படியே பிரமையின் உருவச் சிலைபோல் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

எங்கிருந்தோ வந்து காற்றுப் பிசாசுகள் சண்டவலியுடன் உலகைத் தாக்கின. கருங்குரங்குக் கூட்டம்போல் நீருண்ட மேகங்கள் வாணை வந்து மூடின. பூர்ணச் சந்திரன் இருந்த இடம் தெரிய வில்லை. குடிதாரன்போல் இரண்டொரு இடி தட்டுத் தடுமாறிக் சென்றது. மின்னல் சவுக்கடி அடித்தது.

மழை வருமோ என்று பயந்து முற்றத்தின் ஓரத்திலிருந்த கட்டிலை அப்படியே காம்ரா உள்ளில் கொண்டிபோய்ச் சேர்த்தோம். ஆச்சரியப்படும்படியாய், கைலாசம் கட்டிலை விட்டு வெளியே முற்றத்தின் ஓரத்தில் வந்து நின்றான். அவனுக்கு உள்ளே இருக்க இஷ்டமில்லை என்பது நிதரிசம். எங்களுக்குப் பிடிவாதம் செய்ய மனம் வரவில்லை. மறுபடியும் கட்டிலை வெளியே கொணர்ந்து சுவரோரத்தில் போட்டோம். நண்பன் 'சிவனே' என்று அதில் படுத்துக் கொண்டான்.

எங்களுக்குத் திகில். இரவு நல்லபடியாய்க் கழியவேண்டுமே என்ற பிரார்த்தனை. நாங்கள் கட்டிலைண்டை விழித்திருந்தோம்.

‘ஜோ’வென்று மழை பிடித்துக் கொண்டது. மறுநாள் அதி காலை வரையில் பொழிந்தது. இரவு முப்பதும் கைலாசம் மழையைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான் ; மின்னலைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

நான்காம் ஜாமம். கந்தாப்பையர் தரையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். நான் விழித்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். அவ்வளவு உஷாராயிருந்துங்கூடத் தூக்கம் முண்டிற்று; சுவத்தின் தலைபோல் என் தலை ஒரு பக்கமாய்ச் சாய ஆரம்பித்தது. முகத்தை ஜலத்தால் துடைத்துக்கொண்டு கிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன். என்ன ஆயிற்றோ தெரியவில்லை! மறுபடி தடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தபொழுது மழையின் ஒசையைக் காணேன். மேகங்கள் கலைந்துகொண்டிருந்தன. நாடாக் கட்டில் காலியாய் இருந்தது. என் மனம் எப்படி இருந்திருக்கும்? மாமனை எழுப்பாமல் கைலாசத்தை வீட்டில் தேடினேன்; பிறகு, அவரை எழுப்பி இருவருமாய்த் தேடினேன்; பலவில்லை. பரிச்சென்று என் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் பிறந்தது. அவரிடம் சொன்னேன்.

உடனே இருவருமாய்க் கிளம்பி ஆலமரத்தண்டை வந்து சேர்ந்தோம். ஈரத் தரையீது கைலாசம் படுத்துக்கிடந்தான். கண்கள் முடி இருந்தன. இரண்டு கையிலும் இரண்டு தாமரை. எங்கே சம்பாதித்தானோ? வாயும் ஒரு தாமரை. முகத்தில் கனிந்த சாந்தம்.

எங்கள் நெஞ்சம் அடைத்தது.

கிழக்கில் பொழுது கவலையின்றி விடிந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் எங்களுக்கு மட்டும் விடியவில்லை!

இன்றைக்குச் சரியாய் ஒரு வருஷமாகிறது.

பெரிய மாணிக்கம்

பர்மாவிலுள்ள மோகாக் நகரத்துக் கருகிலுள்ள, கெய்க் ஜாகோக் குன்றுக்குப் பக்கத்தில் மா தானின் லைசென்ஸ் பெற்ற சாங்க் மொன்றில் 44½ ஏரடம் மாணிக்கக் கல்லொன்று இவ்வருடம் மார்ச் மாதம் 26-ந்தேதியன்று கிடைத்தது. அந்தக் கல் மிக விலையேறப் பெற்றதாம். அது அச்சாங்க முதலாளி மாங்கியார் நியூன் என்பவரிடத்தில் இருக்கிறது. இ. சா.

வீ ம ந் தி னி

கமலா

இரவு சுமார் 10½-மணிக்குக் கமலவிலாஸ் என்னும் மாளிகையின் கதவை ஓர் இளைஞன் இருமுறை தட்டவும், ஓர் வேலையாளால் கதவு திறக்கப்பட்டது. உள்ளேவந்த இளைஞன் மாடிக்குச் செல்லும் படிக்களில் ஏறிக்கொண்டே, “வரதா, அம்மாள் மாடியில் படுத்துக் கொள்ளச் சென்றவீட்டார்களா?” என்றான். அதற்கு வரதன், “ஆம், முன்பே சென்றவீட்டார்கள்” என்றான். படிக்களைக் கடந்த இளைஞன் மாடியை அடைந்தான். மாடியில் விளக்கெல்லாம் அணைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு, “இதென்ன விளக்கெல்லாம் அணைக்கப்பட்டிருக்கிறது? என் கண்மணி வீமந்தினிகூடவா உறங்கச் சென்றவீட்டாள்? ஒருபொழுதும் இராது. எனது உடம்பு குளமில்லை என்று நான் சொன்னதும் அவள் மாடையில் அடைந்த வருத்தம் எவ்வளவு! இப்பொழுது நான் வருமுன் அவளால் கவலையற்று உறங்கமுடியுமா? முடியாது. ஆனால் சந்தடியே இல்லையே? ராஜுவைக்கூடக் காணவில்லையே” என்று மெள்ளச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு, “ராஜா” என்று கூப்பிட்டான். பதிலில்லை. உடனே, “வீமந்தினி” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே தனது சயன அறையின் கதவைத்திறந்து, அவ்வறை இருளாக இருந்தபடியால், அவ்வறையிலுள்ள மின்சாரவிளக்கை ஏற்றினான். அவ்விடையே அவனது கண்கள், தானும் தன் அன்புமிக்க காதலி வீமந்தினியும் சயனித்துக்கொள்ளும் கட்டிலை நோக்கின.

அந்தோ அவன் கண்டகாட்சி எவ்விதமானது! தனது இன்ப மனையாள் என்று அதுவரையில் நினைத்து அளவிலாக்காதல் செலுத்திய வீமந்தினி தன் ஸ்கோதரியின் குமாரனான ராஜாவை இடக் கரத்தால் அணைத்தவாறு மறபக்கமாகத்திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும், அவன் மனமுடைந்து செயலற்று நின்றான். பிறகு பலபல எண்ணங்கள் மின்னல்போலத்தோன்றி மறைந்தன. பின்பு தான் காண்பது கனவோவென்று நினைத்துக் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு உற்றநோக்கினான். உடனே இரு கண்களும் சிவந்து கோபமும் ஆத்திரமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவனாய், கட்டிலினருகில் சென்று, “ஏபாதகா! ஏ வஞ்சகி!

என்னதெரியும்! என்னதெரியும்! ஹ ஹ!" என்று அழுத்தமாகவும் ஆத்திரத்தடனும் துக்கத்தடனும் சொன்னான்.

அழ்ந்த நித்திரையிலிருந்த இருவரும் படுத்தபடியே கண்களைத் திறந்து சட்டென்று உட்கார்ந்துகொண்டு ஒன்றும் புரியாமல் கோபாக்கிராந்தைய் நிற்கும் சுருமாரனைக்கண்டு கலக்கமுற்றனர். லீமந்தினி, நிற்கும் சுருமாரனைக்கண்டவுடன், தன்னருகில் இருப்பவனை உற்றறோக்கி, "ஹா! ராஜா!" என்று நாக்குமுறக் கூறிக் கொண்டே கட்டிலினின்றும் சடக்கென்று கீழே இறங்கினாள். ராஜாவும் லீமந்தினியைப் பார்த்ததும், "ஹா!" என்று கீழே குதித்துவிட்டான். லீமந்தினியும் ராஜாவும் பிரமைகொண்டவர்களாய்ச் செயலற்றுச் சுருமாரனைப் பார்த்தபடியே நின்றார்கள்.

அவர்களைக்கண்ட சுருமாரன் அளவற்ற ஆத்திரம் முண்டவனாய், "ஏ, சாகஸங்களி, கையுடன் கண்டுபிடித்துவிட்டானே, என் இன்னும் இவன் சாகாமலிருக்கிறான் என்று விழித்துப் பார்க்கிறாயா? அடிலீ! நீ நிறுபூத்தநெருப்பென்று இன்றல்லவோ அறிந்தேன்" என்றசொல்லி, ராஜாவைநோக்கி, "உண்டவிட்டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கும் துரோகி! என் இன்னும் இவ்விடம் விட்டகல மனம் எழவில்லையோ? ஒஹா நீ எஜமானியின் அன்பன்; சரிதான் நான்தான் போகவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே செல்லுவதற்கு இரண்டடி எடுத்துவைத்தான்.

உடனே ராஜா அவனுக்கு முன்னால் சென்று வழிமறித்து, "மாமா! நீங்கள் போகக்கூடாது; நான் சொல்லுவதைச் சற்று நிதானித்துக் கேட்கவேண்டும்" என்றான். இதற்குள் லீமந்தினி சுருமாரனின் வலக்கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு கண்களில் நீர் பெருக "ஹா, நாதா!" என்று பரிதாபக்கோலத்துடன் நின்றாள்.

அதைக்கேட்ட சுருமாரன் மேலும் சிற்றமடைந்து லீமந்தினியின் கையை உதறித்தள்ளி, "சீ சனியன்களா" என்றசொல்லி ராஜாவையும் கரத்தால் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு அங்கே ஓரிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கூரான கத்தியை எடுத்துக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, "பாவிகளா! நீங்களிருவரும் என்னிடம் நெருங்கவோ அல்லது பேசவோ முயன்றீர்களானால் உடனே இக்கத்தி எனது மார்பிற்குள் சென்றுவிடுவது உண்மை. பிறகு நீங்கள் கவலை இடையூறு எதுவுமின்றிப் பேசிப்புரளலாம்" என்று சொல்லி விகாரமாகச் சிரித்தான். அதைக்கண்ட லீமந்தினியின் உயிரேபோய்விட்டதுபோலிருந்தது. தனது இருகைகளையும் பிசைந்துகொண்டே, கண்களில் கண்ணீர் மறைக்க, சுருமாரன் என்னசெய்துகொண்டு விடுவானோவென்று திகிலடைந்து, "ஹா நாதா! அக்கத்தியால்

என்னைக் கொன்றுவிடுங்கள்; நீங்கள் ஒன்றும் செய்துகொள்ள வேண்டாம்” என்றான்.

அதைத்தேட்ட சுருமாரன், “என்னசொன்னாய் நீலி?” என்று. அச்சமயம் ராஜு சுருமாரன் மையில் பிடித்திருந்த கத்தியைத் தட்டிவிட்டான். அது உடனே கீழேவிழவும் ராஜு சட்டென்று அதைக் கீழிருந்து தனதுகையில் எடுத்துக்கொண்டு, “மாமா, இது இருந்தாலல்லவோ உங்களைக் குத்திக்கொள்வீர்கள் இனி இதை உங்க ளிடம் கொடேன். மேலும் இப்பொழுது உங்களுடன் பேசி உங்கள் ஆத்திரத்தையும் அகிதப்படுத்த விரும்பவில்லை. ஆனால் மாமி உத்தமி. அவளைக் கஷ்டத்துக்குள்ளாக்கவேண்டாம்” என்று சொல்லி அவ்வறைபைவிட்டு வெளிச்சென்று தனது அறையை அடைந்தான்.

அவன் சென்றதும் சுருமாரன் பற்களைக் கடித்து, “அயோக் கியப்பயல்” என்று கூறி, லீமந்தினியைப் பார்த்தான். அவள் கண்களில் கண்ணீர் பெருகப் பரிதாபகரமான தோற்றத்துடன் நிற் பதைக்கண்டு, “ஓ நீலிப்பைசாசம், மாயக்கள்ளி, ஒழி, ஒழி; விட்டது சனி” என்று வெறுப்புடன் கூறி அவ்வறைபைவிட்டுத் தனது ஆபீஸ் அறைக்குச்சென்று, ஓர் ஸோபாவில் தொப்பென்று சாய்ந் தான். சுருமாரனைத் தொடர்ந்துசென்ற லீமந்தினி அவனருகில் நின்று, “நாதா” என்றாள். உடனே சுருமாரன், “ஓ! இங்கேயுமா வந்தாய்? துஷ்டை! நான் இம்மாளிகையி லிருந்தால்தானே என் எதிரில்வந்து என்னை வதைப்பாய்? நான் தொலைந்துபோ கிறேன்” என்று எழுந்தான். அதைக்கண்ட அவள் அவனது கால் களைப்பிடித்துக்கொண்டு, “நீங்கள் எங்கும் போகவேண்டாம். இவ் விடமே இருங்கள். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் ஒன்றும்” என்று கண்ணீருடன் துக்கம் நெஞ்சை அடைக்க ஏதோ சொல்ல முயலவும், சுருமாரன், “ஓ நாயே! வெளியே போ” என்று அவளைப் பிடித்துத் தள்ளினான். அவள் அவன் தள்ளியவேகத்தில் அறையின் வெளிப்புறத்திலுள்ள தாழ்வா ரத்தில் தடாலென்று விழுந்தாள்.

ஆத்திரம் மூண்ட சுருமாரன் அறையின்கதவைத் தடாலென்று சார்த்திக்கொண்டு ஸோபாவில் சாய்ந்தான். ஆனால் கதவு முழுதும் மூடப் படாமல் சார்த்தியவேகத்தில் பாதிதிறந்து கொண்டுவீட்டது. தாழ்வாரத்தில் விழுந்த லீமந்தினி சத்தம்செய்யாமல் மெல்ல எழுந்து வெளிச்சமற்ற இருண்ட ஓர்பக்கத்தில் தனது கதி எவ்வித மாகமுடியுமோ வென்னும் துக்கத்துடன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந் தான். சுருமாரன் இரவு முழுவதும் நித்திரையின்றி மனவேதனையால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கண்ணீருதிர்த்துக் காலம்கடத்துவதைக் கண்ட

லீமந்தினி தன் கணவனது துயரைக் கண்டு தானும் கண்ணீரு தீர்த்து, தன்னையும் தன்கணவனையும் காப்பாற்றும்படி கடவுளைத் துதித்தாள். பிறகு காலே ஆறமணிக்கு வீட்டுவேலைகளைக் கவனிக்கும்பொருட்டுக் கீழேசென்றாள்.

ஒருமணி நேரங்கழித்து லீமந்தினி மாடியை அடைந்து கணவன் படுத்திருந்த அறையில் எட்டிப்பார்த்தாள் ; கணவனைக் காணவில்லை. பிறகு மாளிகை எங்கும் தேடினாள் ; காணவில்லை. எண்ணாதெல்லாம் எண்ணி உடல்பதற மனம் பதைக்கத் தோட்டத்திற்குச் சென்று தேடினாள் ; காணவில்லை. கடைசியில் தோட்டத்தின் கோடியில் ஓர் கல்லின்மேல் சுருமாரன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு, மெல்ல அருகிற்செல்ல ஆரம்பித்தாள். சுருமாரன் பக்கத்தில் உள்ள மரத்தின்மேல் சாய்ந்து தலையை நிமிர்த்தி ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சிலேபோல் உட்கார்ந்திருந்தான். அப்பொழுது அவனது கால்களில் ஒரு நீண்டபாம்பு சரசரவென்று ஓடிவருவதைக் கண்ட லீமந்தினி, அப்பாம்பு தன் கணவனைத் தீண்டிவிட்டதாக நினைத்து, “ஹா பாம்பு!” என்று விரிட்டுக்கத்திச் சுருமாரன் மேல் விழுந்துவிட்டாள். அவன் விழுந்த வேகத்தில் சுருமாரன் அப்பால் தள்ளப்படவோ, அவன் கல்லின்மேலும் சீழுமாக விழுந்து விட்டான்.

திடீரென்று பாம்பு என்ற கூச்சலோடு, தன்மேல் யாரோவிழக் கண்ட சுருமாரன் திடுக்கிட்டவனாய் லீமந்தினியை உற்றநோக்கினான். அதற்குள் அவனது கூக்குரலால் தோட்டவேலைக்காரனும் மாளிகையிலிருந்து மற்றவர்களும் அங்கே ஓடிவரலானார்கள். முதலில்வந்த தோட்டக்காரன், “சாமீ என்ன?” என்று லீமந்தினியை உற்று நோக்கிப் பயந்தவனாய், “சாமீ! அம்மா காலில் பாம்பு சுற்றிக்கொண்டது ; கடித்ததோ என்னவோ!” என்று கூறிக் கொண்டே அவளருகில் சென்று அதுஎன்ன பாம்பு என்று கவனித்தான். அச்சமயம் அப்பாம்பும் அவன் கால்களில் இறங்கிற்று. உடனே தோட்டக்காரன் ஒரு பெருங்கல்லினால் அப்பாம்பைக் கொன்றுவிட்டான். அங்குவந்த மற்றவர்களும் லீமந்தினியைச் சூழ்ந்துகொண்டு, “அம்மா! அம்மா!” என்று கூப்பிட்டார்கள். சுருமாரன் தூரத்தில் நின்றகொண்டு மனையின் நிலையைக் கவனியாமல் அசைவற்று வெறப்பான முகத்தோற்றத்துடன் விளங்கினான். இவைகளைக் கவனித்த ராஜா சமையற்காரியை நோக்கி, “அம்மானைத் தூக்கி உட்காரவைத்துப் பாருங்கள்” என்றான். உடனே அவள் தன் எஜமானியைத் தூக்கி உட்காரவைக்க முயன்றாள். அப்பொழுது அவனது உடல் உணர்வற்றிருப்பதையும், நெற்றியிலிருந்தும் முழங்கையிலிருந்தும் இரத்தம்

பெருகுவதையும் கண்டு பயந்து, “ஐயோ அம்மாளுக்கு முச்சில் லையே! இரத்தம்கொட்டுகிறதே! பாம்பு கடித்துவிட்டதோ? அம்மா நீ பிழைப்பாயோ? கொஞ்சம் பேசேன், கண்ணைத்திறந்துபாரேன்!” என்று கூவி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். தோட்டக்காரன் அப் பாம்பு உயிருக்கு அபாயத்தை உண்டாக்கக்கூடிய விஷப்பாம்பல்ல வென்று சொன்னான்.

ராஜாவிற்கு இக்காட்சிகள் மிகவும் சகிக்கக்கூடாதனவாக இருந்தன. உடனே உள்ளே ஓடி ஓர் ஸோபாவைத் தூக்கிவந்து, அதில் லீமந்தினியைப் படுக்கவைக்குமாறு சமையல்காரிக்குச் சொன்னான். அவளும் மெல்ல லீமந்தினியை ஸோபாவில் கிடத்தினாள். உடனே ராஜாவும் அவளுமாக ஸோபாவைத் தூக்கிக் கொண்டு மாளிகையினுள்வந்து ஓர் ஹாலில் வைத்தார்கள். சமையல்காரியை அவள் பக்கத்தில் இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, ராஜா வெளியில் சென்று 10-நிமிஷத்தில் டாக்டருடன் திரும்பிவந்தான். டாக்டர் விஷயங்களை அறிந்துகொண்டு பிறகு காயங்களைக் கட்டிவிட்டு உள்ளுக்கும் ஏதோ மருந்து கொடுக்கும்படி சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

*

*

*

மேற்கண்ட சம்பவம் நிகழ்ந்து எட்டுத்தினங்கள் கழிந்து விட்டன. லீமந்தினியின் நிலை மிகவும் கவலைக்கிடமாக இருந்தது. இவ்வெட்டுத்தினங்களாகவும் அவள் கண்களைத் திறக்கவுமில்லை; உணர்வு இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை; சிறிது பால்உட் செல்லுவது கூடத் துர்லபமாக இருந்தது. இந்நிலையிலும், சுருமாரன் அவ்வெட்டுத் தினங்களாக லீமந்தினி இருக்கும் இடத்துக்குக் கூடச் செல்லவில்லை. எவ்விதம் செல்லுவான்? தனது கண்களால் தன் மனைவி மற்றொருவனுடன் கட்டிப்படுத்திருப்பதைக் கண்ட பிறகும், ‘அவ்வஞ்சகப்பாதகியை’ எவ்விதம் அவனாற் பார்க்கக் கூடும்? மேலும், பாம்பு வந்தபிறகு அவள் மூர்ச்சித்ததும், ராஜா அவளிடம் காட்டியபரிவும், டாக்டரை அழைத்துவந்து வைத்தியம் செய்வதும், நாஸ்வைத்து அவளைக்கவனிக்க ஏற்பாடுகள் செய்திருப்பதும், இரவு பகல் நல்ல நித்திரையில்லாமல் அவளைக்கவனிப்பதும் அறியவே, சில சமயம் உண்டான சிறுசந்தேகமும் அறவே ஒழிந்து அவனது மனம் இரும்புபோல் ஆயிற்று; தனது உயிருள்ள வரையில் அவள் முகத்தில் விழிப்பதில்லை என்று தீர்மானித்து விட்டான்.

ஒன்பதாவது தினம் மாலை 7-மணிக்கு லீமந்தினியின் தந்தை கிருஷ்ணஸ்வாமி வந்து, தன் புத்திரியின் தேக நிலையைக்கண்டு

மனம் கலங்கினார். பன்முறை கூப்பிட்டும் கண் திறக்காமல் துவண்டு உயிரற்றவன்போல் காணப்படுவதைக் கண்டு, அவள் பிழைத்துக் கொள்வாளோ அல்லது கண்ணைத்திறக்காமலே இவ்வுலகை நீத்து கிரிவாளோ வென்றும் சந்தேகம் உண்டாகிவிட்டது. மேலும் மாளிகையில் சுருமாரையும் காணவில்லை. ராஜாவினிடம் சுருமாரன் எங்கே சென்றிருக்கிறென்று கேட்டார். அதற்கு ராஜா மாளிகையில் நடந்த விஷயங்களையும், சுருமாரன் லீமந்தினியைக் கவனியாமலிருப்பதையும் அவன் காலை 10-மணிக்கு வெளியில் சென்றால் இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தான் வீடுதிரும்பிவருவானென்பதையும் புகன்றான்.

அன்று இரவு ஒன்பது மணிக்கு ராஜாவும், கிருஷ்ணஸ்வாமியும் மருந்து வாங்கிவரும்பொழுட்டு வெளியில் சென்று திரும்பிப் பத்துமணிக்கு வந்தார்கள். உடனே சுருமாரன் வந்து உணவருந்தி விட்டுப் படுக்கைக்கு மாடிக்குச் சென்றவிட்டதை அறிந்து கொண்டு, மாப்பிள்ளையைக் கண்டுவர மாடிக்குச் சென்றார். ராஜாவும் கூடச் சென்றான். ஆனால் இருவரும் சந்தடி செய்யாமல் சுருமாரன் படுத்திருக்கும் அறைக்குச் சென்று மின்சாரவிளக்கை எற்றினார்கள். அவ் வறையில் போடப்பட்டிருந்த கட்டிலில் படுத்திருந்த சுருமாரன் விளக்கொளி திடீரென உண்டாகவும் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தான். கிருஷ்ணஸ்வாமியும் ராஜாவும், சுருமாரன் பக்கத்தில் மற்றோர் கட்டிலில் படுத்து நித்திரையிலிருப்பதுபோல் காணப்பட்ட ஓர் ஸ்திரீயைக் கண்டு ஆச்சர்யமும் வெறுப்பும் கொண்டு நின்றார்கள். கிருஷ்ண ஸ்வாமியைக் கண்ணுற்ற சுருமாரன், “வாருங்கள்” என்று கூறி எழுமுயன்றான். அப்பொழுது அவர், “இருக்கட்டும். உனது பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் ஸ்திரீயைப் பிடித்து எவ்வளவு நாட்களாகின்றன? நான் தெரியாமல் உள்ளே வந்துவிட்டேன்; மன்னிக்கவேண்டும்” என்றார். அவரது வாக்கியத்தினால் தடுக்கிட்டவன்போலவும் அப்பொழுதுதான் பார்ப்பவன்போலவும் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே படுத்திருந்த ஸ்திரீயும் விழித்ததுகொண்டு பரபரப்புடன் எழுந்தாள். அவளைக்கண்ட ராஜா, “ஐயோ! இவள் நண்பர் சிவகுமாரரின் மனைவியல்லவோ?” என்றான். உடனே அந்தஸ்திரீ, “ஐயோ இவ்விஷயத்தை என் கணவரறிந்தால் என்கதி எவ்விதமாகுமோ?” என்று முகத்தை மூடிக்கொண்டு மறுபுறமாகத் திரும்பிக்கொண்டு நின்றாள்.

உடனே சுருமாரன், “ஹா! இதென்ன கண்கட்டுவித்ததைபோலிருக்கிறது. நான் இவ்வறையில் வந்து படுக்கும்பொழுது இந்த ஸ்திரீயைக் காணவில்லையே. மாமா, நான் உண்மையாக இந்த

ஸ்திரீ இங்கிருந்ததையே அறியேன் ” என்றான். கிருஷ்ணஸ்வாமி, “சுகுமாரா, நான் பிறர் சொல்லியிருந்தாலும் நம்பமாட்டேன். ஆனால் என் கண்களால் கண்டபிறகும், எவ்விதம் உனது பொய் யுரைகளை நம்புவேன்? நீ இவ்விதம் இருக்கிறபடியால்தான், அபாயகரமான நிலையிலிருக்கும் எனது செல்வி ஸீமந்தினியைக் கவனியாமல் புறக்கணித்திருக்கிறாய். அவள் இப்பொழுதோர் நாளையோ எப்பொழுதோ உயிரை இழந்துவிடுவாள் என்றிருக்கிறாள். அவளைக்கொன்ற பாதகன் நீதான். எனது அருமைப் புத்திரியின் உயிருக்கு ஹானியை விளைவித்த உனது முகத்தில் விழிப்பதும் பாபம் ” என ஆத்திரத்துடன் சொல்லி, “ஹா! ஸீமந்தினி ” என்று கூறிக்கொண்டே அறையைவிட்டுச் செல்லமுயன்றார். அப்பொழுது ராஜா, “ஐயா சற்றிருங்கள்; என்னைக் குமாரன்போல் பாவித்து வந்த என் மாமியின் சுற்பில் சந்தேகம்கொண்டு, விஷயத்தை விசாரியாமல், மாமியின் உயிருக்கே ஆபத்தைத் தேடிய இம்மஹானு பாவரின் நடத்தையை இவரது பிரிய நண்பர் சிவகுமாரரை அழைத்துவந்து நேரிலேயே காண்பிக்கிறேன். சற்றிருங்கள். அவர் வந்து தம் நண்பரையும், தம் மனைவியையும் கண்டு களிக்கட்டும் ” என்று சொல்லிச் செல்ல முயன்றான். உடனே அந்த ஸ்திரீ, “ஐயோ ! ” என்றாள். சுகுமாரன் சட்டென்று ராஜாவின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு, “ராஜா, நீ சும்மா இருக்கமாட்டாயா? வீணில் ஒருவர்மேல் ஏன் பழிசுமத்தவேண்டும்? அநியாயமாய் ஓர் ஸ்திரீயின் வாழ்வைக்கெடுப்பதில் நீ அடையும் லாபமென்ன? நான் என்மனத் தால்கூட அவளை நினைத்தவனல்ல ” என்று சொல்லும்பொழுது அங்கிருந்த அந்த ஸ்திரீ, “நீங்கள் இல்லையென்று சொன்னால் யார் நம்புவார்கள்? அவர்கள் நம்மைக் கண்ணாரக் கண்டபிறகு நமது சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ளுவது கஷ்டந்தான். பகவான் அருளிருந்தாலன்றி எனது களங்கமற்ற நடத்தை வெளியாகாது; உண்மை ” என்றாள்.

ராஜா (தனதுகையை உதறிக்கொண்டு): மாமா நிறுத்துங்கள். நான் கண்ணாரக்கண்ட பிறகும் உங்கள் பேச்சை

சுகுமாரன்: சீ கழுதை! நீ எதைக்கண்டாய்? அன்று ஸீமந்தினியுடன் படுத்திருந்தவன், மகாயோக்கியன்போல் என்னை மிரட்டுகிறாயோ?

ராஜா: ஊ ஊ! நான் கண்ணாரக்கண்டதுபொய்; அன்று நீர் கண்ணாரக்கண்டது மெய்யாக்கும்? இப்பொழுது கண்டதில் ஏதோ தவறுதல் இருக்கிறது என்று சொல்லும் நீர் அன்று நடந்த தவறுதல்கள் என்னவென்று விசாரனை செய்தீரா? அன்று நடந்த

விஷயத்தை விசாரணைசெய்வதாக இருந்தால் நான் சிவகுமாரரை அழைத்துவருவதைச் சிறிது நிறுத்திவைப்பேன். இல்லாவிடின், யார் என்ன செய்தபோதிலும் சிவகுமாரரை அழைத்துவந்தே திருவேன்.

அதைக்கேட்ட சுகுமாரன் சிறிது சிந்தனைசெய்து பிறகு, “ராஜா, உன்னிடப்படியே அன்று நடந்த விஷயங்களைச் சொல்” என்றான்.

ராஜா, “மாமா, அன்றிரவு நீங்களும் நானும் சிவகுமாரரும் தங்கள் படுக்கை அறையில் பேசிக்கொண்டிருந்தோமல்லவா? பிறகு தாங்கள் டாக்டர் வீடுசென்று வருவதாகச் சொல்லிச் சென்று விட்டீர்கள். நான் தங்கள் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். சிவகுமார் படுத்துக்கொண்டிருந்தார். படுத்துக்கொண்டிருந்த நான் என்னை யறியாமலே நித்திரைபோய்விட்டேன் போலிருக்கிறது. சிவகுமார் தாம் செல்லும்பொழுது என்மேல் துப்பட்டியைப் போர்த்திவிட்டு விளக்கை அணைத்துவிட்டுச் சென்றதாக நினைக்கிறேன். அதெல்லாம் அப்பொழுது நான் அறிந்து கொள்ளாமல் நல்ல நித்திரையிலாழ்ந்து விட்டேன். பிறகு நீங்கள் ‘எதுஷ்டா!’ என்று கூவியதும் திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். இது தான் நானறிந்த விஷயம். மாமி வந்ததாவது படுத்துக்கொண்டதாவது என்னவென்றும் கட்டவுள் சாக்கியாக நானறியவில்லை. மாமியும் என்னை அறிந்துகொள்ளாமல், தாங்கள்தானென்று நினைத்துப் படுத்திருப்பாளென்று நினைக்கிறேன். நீங்கள் உண்மையை விசாரியாமல் நான் கண்ணாக்கண்டேன் கண்ணாக்கண்டேனென்று அதையே சாதித்து, மாமியின் கற்பில் சந்தேகம்கொண்டு விட்டீர்கள். அதுபோல் நானும் இப்பொழுது கண்ணாக்கண்டதை நம்பிச் சிவகுமாரரை ஏன் அழைத்துவரக் கூடாது?” என்றான்.

அப்பொழுதுதான் சுகுமாரனுக்குத் தன் மனைவி நிரபராதியாக இருந்தாலும் இருக்கலாமென்றும், தான்விசாரியாமல் கண்ணால் கண்டதை மெய்யென்று நம்பியது தவறு என்றும் பட்டது. அதனால் லீமீம்தினியிடம் வெறுப்புக் குறைந்து, அன்புசெல்ல ஆரம்பித்தது. அதன்மேல், “ராஜா, சிவகுமாரனின் மனைவி எவ்விதம் இங்குவந்தாள்? அன்று நடந்ததாவது ஒருமாளிகையிலிருந்த மனிதர்களுக்குள் நடந்தது; இவளோ வேறு மாளிகையிலிருந்தவள்; இங்கெவ்விதம் வந்தாள்?” என்றான். உடனே அந்தஸ்திர் “நான் லீமீம்தினியைப் பார்க்கவந்தேன். அவளது நிலைமிகப்பரிதாபகமாக இருந்தது. உங்களையும் மாளிகையில் காணவில்லை. அதனால் நீங்கள் யாராகிலும் வந்தபிறகு நான் செல்லலா

மென்று இவ்விடமே இருந்தேன். வேலைக்காரி, 'அம்மணி, நீங்கள் மாடியில்சென்று படுத்திருங்கள்; அவசியமானாலும், அவர்கள் வந்தாலும் எழுப்புகிறேன்' என்றான். நானும் சரி என்று இவ்விடம் வந்து படுத்துக்கொண்டேன். பிறகு நித்திரை போய்விட்டேன் போலிருக்கிறது. திடீரென்று கூச்சல்கேட்கவும் விழித்துக்கொண்டு உங்களையும் விஷயத்தையும் அறிந்துகொண்டேன். அப்பொழுது என் மனம் பட்டபாட்டை ஈசனே அறிவான்" என்றான். அப்பொழுது அவ்விடம் சிவகுமாரன் வரவும், சுருமாரன், "நண்பா, வரவேண்டும்" என்றான்.

சிவகுமாரன், "நண்பா, உன் மனைவிக்கு உடம்பு என்ன? மிகக்கேவலமான நிலையிலிருப்பதாக இன்று காலையில்தான் கேள்விப்பட்டேன். இரவு எட்டுமணிக்கு என்மனைவியை அனுப்பினேன். அவள் இதுவரையில் திரும்பி வராமலிருக்கவே என்னவோ வென்றுவந்தேன். உன்மனைவி இப்பொழுது சற்றற்கு குணமாக இருக்கிறாளா?" என்றான். சுருமாரன் வெட்கமும் விசனமும் மேலிட, "வாருங்கள்; நாமெல்லோருமே சென்று லீமந்தினியைக் காணுவோம்; வாருங்கள். மாமா" என்று மாமனாரின் தோளைப் பற்றிக் கூப்பிட்டான்.

பிறகு யாவரும் லீமந்தினி படுத்திருக்கும் ஹாலுக்குச் சென்றார்கள். லீமந்தினியைக் கண்டதும் சுருமாரனுக்கு அளவற்ற உண்டாகிவிட்டது. அன்று அவள் பாம்பைக் கண்டவுடன் அப்பாம்பு தன்னைக் கடிக்காமலிருக்கும் பொருட்டுத்தான் தன்னைத் தள்ளிக்கொண்டு அவள் பாம்பின்மேல் விழுந்துவிட்டாளென்பதை உணர்ந்தான். அவளது முகத்தைக்காண அது அவள் களங்க மற்றவளென்பதை நன்கு விளக்கிற்று. அதனால் அவளது கேட்டிற்குத் தானே காரணனென்பதை அறிந்து துக்கம்மேலிட்டுக் கண்கலங்கினவனுப் அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அன்பு கனிந்த குரலுடன் அவளது கன்னத்தில் கையைவைத்து, "லீமந்தினி, கண்ணைத்திறந்து பார்" என்று நாலேந்துதரம் கூறினான். அதன்மேல், சிறிதும் அசையாமல் கிடந்த லீமந்தினி சிறிது தலையைப் புரட்டிப் பிறகு மெல்லக் கண்களைத்திறந்து சுருமாரனை நோக்கினாள். ஆனால் மறுவினாடியே கண்களை மூடிவிட்டாள். மற்றெல்லோரும் அவள் எட்டுத் தினங்களாய் ஒருவித உணர்ச்சியு மற்றவளாய் இருந்ததற்கு இப்பொழுது கண்களைத்திறந்தாவது பார்த்தாளே என்று சிறிது மனம் தேறினார்கள். அவளைக் கவனித்து வரும் நர்ஸும் சுருமாரன் பக்கத்திலிருந்தால்தான் லீமந்தினி ஒரு வேளை பிழைக்கக் கூடுமென்றாள்.

மேலும் பத்துத்தினங்கள் சென்றன. அப்பொழுது ஸ்ரீமத் திளி சிறிது குணமடைந்து சுருமாரனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது சுருமாரன், "கண்ணே, நீ எனது மூடமதியால்லவோ இவ்வளவு கஷ்டங்களும் அனுபவிக்க நேர்ந்தது?" என்றான். ஸ்ரீமத்திளி, "நாதா, அவ்விதமல்ல; என்னிடமும் கவனக் குறைவு இருக்கிறதல்லவா? எவ்விதமெனில், அன்று தாங்கள் தலைவலி என்று ஆகாரம் சிறிது உட்கொண்டு சென்றதால், நான் எனது வேலைகள் முடிந்ததும் நமது படுக்கை அறைக்குச் சென்று விளக்கு அணைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு விளக்கேற்றினேன். கட்டிலில்முன்புறம் துப்பட்டியால் போர்த்திக்கொண்டு படுத்திருப்பதைக் கண்டு, தாங்கள்தானென்று நினைத்து, நித்திரை கலைத்துவிடப்போகிறதே என்று சட்டென்று விளக்கை அணைத்துவிட்டுச் சத்தம் செய்யாமல் அப்பால் சென்று பக்கத்தில் படுத்துக்கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் நித்திரைபோய்விட்டேன். பிறகு நீங்கள் உரக்க ஏதோ சொல்லவும் பயந்து எழுந்தேன். பிறகுதான் நான் ராஜாஜின் அருகில் படுத்திருப்பதை அறியலானேன். மறுதினம் தோட்டத்தில் அப்பாம்பு தங்களைத் திண்டிவிட்டதென்றே நினைத்துவிட்டேன்" என்று சொல்லும்பொழுது துக்கமேலிட்டதால் கண்ணீர் பெருகிற்று. கவலியுடன், "நாதா, இன்னும் தங்களுக்கு என்னிடம் சந்தேகமிருக்கிறதா?" என்றகேட்டு ஆவலுடன் அவனது பதிலை எதிர்பார்த்தான். அவன் வருந்துவதைக் காணச் சகியாத சுருமாரன், "கண்ணே, அநியாயமாய் எனது ஆத்திரபுத்தியால் கண்டதே மெய்யென்று நம்பி உன்னைவெறுத்து உன்னைத் துயருக்குள்ளாக்கிய எனது செயல்களை மறந்திடுவாய். எனக்கும் அவ்வித செய்கைக்காகப் பகவான் நல்லபுத்தி கற்பித்துவிட்டார். நீ வருந்தாதே. இனி எந்தாண்டும் உன்னிடம் சந்தேகம் கொள்ளேன். கண்மணி, யாவற்றையும் மறந்திடு" என்று சொல்லி அன்புடன் அவனது கன்னத்தில் முத்தமிர்தான்.

*

*

*

அதேசமயம் சிவகுமாரனது மாளிகையின் தோட்டத்தில், சிவகுமாரன், கிருஷ்ணஸ்வாமி, ராஜா மூவரும் உட்கார்த்திருந்தனர். அப்பொழுது சிவகுமாரன், "ராஜா, அன்று நான் உன்மேல் போர்த்தாமலும் விளக்கை அணைக்காமலும் வந்திருந்தால், இவ்வளவு கஷ்டமும் உண்டாயிருக்காதல்லவா?" என்றான்.

கிருஷ்ணஸ்வாமி: சாதாரணமாகச் சுருமாரனின் மனத்தைத் திருப்ப அவ்விதச் சூழ்ச்சி ராஜா செய்திராவிடில் என் பெண்ணை நான் நன்னிலையில் கண்டே இருக்க முடியாது.

ராஜா : நான் சொல்லியதற்குச் சிவகுமாரர் சம்மதித்ததும், அவர் மனைவியும் நாம் வரும்வரையில் பெஞ்சியின்கீழே சத்தமில்லாமல் பதுங்கி இருந்து நாம் விளக்கேற்றும் சமயத்தில் மெல்லப் பெஞ்சியில் படுத்து நித்திரைசெய்பவள்போல் அதிகசாமர்த்தியமாய் நடந்து சமயத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் பேசி நடித்ததுந்தான் மெச்சத்தகுந்தவை. அவளது உதவியில்லாவிடின் என் மாமியின் கதி அதோகதிதான். என்னிடம்கொண்ட அவநம்பிக்கையும் மாமா விற்கு இச்சென்மத்தில் நீங்காது. (கிருஷ்ணஸ்வாமியைச் சுட்டிக் காட்டி) இவர் முதலில் சுகுமாரரைக்கண்டதும் அளவற்ற ஆத்திரம் மூண்டவராய், வெறப்புக்கொண்டு செல்ல முயன்றார்; பிறகு நான் சைகை செய்தபிறகுதான் சிறிது நிதானித்தார்.

கிருஷ்ணஸ்வாமி : ஏதோ மலைபோல்வந்த கஷ்டம் பனிபோல் நீங்கிற்று என்பதுபோல் கடவுள் செயலாலும், உங்கள் தயவாலும் சுகமடைந்தோம்.

அப்பொழுது அவ்விடம்வந்த சிவகுமாரனின் மனைவியான லக்ஷ்மி, “எங்கள் உதவி ஒன்றும் பிரமாதமில்லை; பரிசுத்த ஸ்வரூபினியான ஸீமந்தினியைக்காப்பாற்றக் கடவுள் செய்த அருள் தான் யாவும்” என்றார்.

யானையும் சுண்டெலியும்

உலகினில் மிகப்பெரிய பிராணியாகிய யானைக்கு உலகினில் மிகச் சிறிய ஜந்துவாகிய சுண்டெலியைக் கண்டாற் பயம் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. ஒரு யானை கட்டப்பட்டிருக்கையில் ஒரு சுண்டெலி அப்பக்கம் ஓடுமேயாகில், அப்பிராணி வெருண்டுவிடும். இது உண்மையான என்பதைப் பரிசுதிக்க, லண்டன் மிருகக்காட்சிசாலையில் ஒரு கனவான் ஒரு சுண்டெலியை எடுத்துச் சென்று அங்கிருந்த யானையின் வைத்தார். யானை கட்டுக்கடங்காமல் துள்ளியது. அதன்மேல், இதற்குக் காரணம் என்ன வென்பதையறிய அவர் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதினார்; ‘மாஞ்செஸ்டர் காட்டியன்’ பத்திரிகையில் பின்வரும் காரணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சுண்டெலி அப்பக்கமாக ஓடுகையில் எதையேனும் கண்டு பயந்தால், யானையின் துதிக்கையிலிருக்கும் நாசித்தவாரங்களில் சென்று விடுமாம். அவ்விதம் சென்று விடுமென்ற பயம் யானைகளுக்குச் சுபாவமாகவே தோன்றிவிடுகிறதாம். சுண்டெலி யானையின் துதிக்கையில் புகுந்துவிட்டால் வெகு பிரயாசப்பட்டு மூச்சையடக்கிப் பலமாக மூக்கினால் காற்றை வெளியே ஊதவேண்டும். அந்த வேகத்தில் உள்ளிருக்கும் சுண்டெலி பீரக்கியினால் விசையாகத் தள்ளப்பட்ட வெடிகுண்டைப்போல் வெகு தூரத்திற்கப்பாற் போய் விழுந்துவிடுமாம்.

இ. சா.

‘ப்ளாஞ்செட்’

எஸ். ஜி. எஸ்.

‘ப்ளாஞ்செட்’ என்பது ஒரு புதிய பரிமாணக்கூந்தல் தைலம் அல்ல; பந்தயக் குதிரையின் பெயரும் அல்ல. அரைச்சான் அளவுள்ள ஒரு ஜாதிக் காய்ப் பலகை. ஆனால் மிருதுவாக இழைத்துப் பளபளப்பாக வார்ப்பித் துட்டிருக்கும் சாதாரணப் பலகை யல்ல. “செட்டியாரே, ஒரு சிலைட்டுப் பலகை கொடுங்கள்” என்று நாம் உரக்கக் கேட்டிற கடைகளில் இது அகப்பட்டது. வாசலில் விலை போட்ட சேவகன் நிற்கிற ஷாப்புக்களில் துழைத்து விக்ரமத்துடன், அங்குள்ளவருடைய காதில் தாழ்மையாய்ச் சொல்லிக்கேட்டால், ஐந்து ரூபாய்க்கு இது கிடைக்கும்; இதன் சக்தியும் விலையை அது சரித்தே இருக்கும். ஏனென்றால் இது பாலோகத்திலிருக்கிற தேவதைகளோ, நம்முடைய காலம் சென்ற முன்னோர்களோ, இவ்வுலகத்திற்கு வருவதற்கு ஏற்ற ஓர் இன்றியமையாத பாலம் ஆகும்.

அவர்களை அழைப்பது சுலபம். மேஜையின் மேல் ஒரு வெள்ளைக்கடிதத்தை விரிப்பதற்கு ஒரு சூணாம்; அதன் மேல் இந்த ‘ப்ளாஞ்செட்டை’ வைப்பதற்கு ஒரு சூணாம்; இதன் பிறகு மேஜைக்கு இருபுறமும் வீற்றிருக்கும் இருவர் தங்களுடைய விரல் களைப் ப்ளாஞ்செட்டின்மீது வைக்க ஒரு சூணாம்; ஆக முன்று சூணுத்தில் அதன் சக்தியை அறியலாம். சாதனம் செய்து பழகின வர்களுக்கு இரண்டரை சூணுத்திலேயே பலன் கிடைக்கும்.

நம்முடைய இஷ்ட தேவதையையோ, நம்முடைய முன்னோரில் ஒருவரையோ மனதில் தியானித்துக்கொண்டு, நமக்கு விடைதெரிய வேண்டிய அந்தக் கேள்வியையும் உரக்க வெளியிடவேண்டியது தான். உடனே அந்தத் தேவதையோ, முன்னோரோ, இஷ்டப்பட்ட டால் அந்தக் கேள்விக்கு விடை கொடுப்பார். அதாவது ‘ப்ளாஞ்செட்’ அந்தக் கடிதத்தின் மேல் நகர ஆரம்பிக்கும். அதன் கால் களில் ஒன்று ஒரு சீசின் பென்ஸில் குச்சியாகையால், அது நகர நகரக் கடிதத்தின்மேல் எழுத்துக்கள் புலப்படும். அவைகளை நாம் வாசித்தும் கொள்ளவேண்டியதுதான்.

என்னுடைய நண்பர்களில் ஒருவர் ஒரு பெரிய அதிகாரி தவிரவும் பெரிய குடும்பி; தம்மை ஊரைவிட்டு ஊர் மாற்றுவது, தமக்குச் சம்பள உயர்வு கிடைப்பது, பிள்ளைகளுக்குப் பரீட்சையில் ஜயம் கிடைப்பது, பிள்ளை பிறங்குமா பெண் பிறங்குமா என்பது இம்மாதிரி முக்கிய விஷயங்களைப் பற்றி எல்லாம், அவர் தம்முடைய ப்ளாஞ்செட்டின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளத் தவறவதில்லை. அநேகமாய் விடைகளும் சரியாகப் பளிப்பதென்பதே அவருடைய அபிப்பிராயம்.

விதிவசமாக, எனக்கு முழங்காலில் வாய்ப்பிடிப்பு, பல வருஷங்களாகவே என்னை உபத்திரவித்துக் கொண்டே இருந்தது. அதற்காக இதுவரையில் நான் அழைத்திருக்கிற டாக்டர்களுடைய பெயரும் விலாசமும் சேர்த்து எழுதினால் ஒரு புஸ்தகமாகும். நான் சாப்பிட்டிருக்கிற மருந்துகளின் சீசாக்களுடைய 'கார்க்குகளை' மாதிரி ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக நிற்க வைத்தால், மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவில் கோபுரத்தைவிட ஒன்றரை முழ உயரம் அதிகமாகவே இருக்கும். இந்த ஸ்திதியில் என்னுடைய நண்பர் தம்முடைய ப்ளாஞ்செட்டின் அற்புத விடைகளைப்பற்றி அடிக்கடி சொல்வதை நான் கேட்டிருப்பதா!

எனக்கு ஒருநாள் ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. யாதெனில் இப்படி திரிகாலஞானியாகிய ஒரு தேவதை நாம் அழைக்கும் போதெல்லாம் தயாராக ப்ளாஞ்செட்டில் வந்து இறங்கும் பொழுது அது தெரிந்து சொல்லக்கூடாத விஷயமா இந்த மானிட வைத்தியர்கள் எனக்குச் சொல்லப்போகிறார்கள் என்பதே. அப்படியே அன்றிரவு போஜனம் முடிந்தவுடன், என் நண்பரையும் அவருடைய மந்திரப் பலகையையும் என்னுடைய வீட்டிற்கு வரவழைத்து, ஆவலுடன் மேஜையின் மேல் சுத்தமான 'டபிள் பூல்ஸ்காப்' (Double foolscap) கடிதம் ஒன்றைப் பரப்பி, நண்பரை எதிர்ப்பக்கம் இருக்கவைத்து, பிரச்சனத்திற்கு உட்கார்த்தேன். தேவதையும் தனக்கு ஏவலிடப்போகிற கடினமான வேலையைத் தெரிந்துகொண்டோ வேறு எந்தக்காரணத்தினாலேயோ, கால் மணி சென்றும், அரைமணி கழித்தும், உத்தரம் கொடுக்க வரவில்லை. ஆனால் நானும் "முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்" என்பதை மறக்கவில்லை. என் சினேகிதரோ பொறுமைக் களஞ்சியம். அன்று, முழங்கால் பிடிப்பு வழக்கத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே இருந்தபடியால், இரண்டு மணி நேரமானாலும் நரக்காலிபை விட்டு எழுந்திருக்காமல் உட்கார்த்து கொண்டிருப்பதே எனக்கும் சவுகரியமாயிருந்தது. அப்படியே வீற்றிருந்து, ப்ளாஞ்செட்

செட்டின் மேல் வைத்த கையை எடுக்காமல் ஒரு நிமிஷத்திற்கு ஒரு தடவை, “நல்ல மருந்தாகச் சொல்லு”, “மருந்தின் பெயரைச் சொல்லு” என்று நான் ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

கடைசியாக ராத்திரி சுமார் பன்னிரண்டு மணிக்கு,

“ட்செஞ்ளாப்”

என்று விடை கிடைத்தது. என்னுடைய சந்தோஷத்தைச் சொல்லி முடியாது. இதுவரையில் நான் எத்தனையோ மருந்துகளைச் சாப்பிட்டதாலும் வைத்தியக் ‘காட்லாக்’ புஸ்தகங்களைப் புரட்டியதாலும் கூடியவரையில் எல்லா மருந்தின் பெயர்களும் எனக்குத் தெரிந்தவைகளே. ஆகையால் எங்கே திப்பிலி மருந்து, ‘பெயின் பாம்’, இம்மாதிரி சாதாரணமான ஒரு பெயரைத்தான் இப்பிளாஞ்செட் எழுதப்போகிறதோ என்பதுவே இதுவரை இருந்த என்னுடைய விசாரம். ஆனால் “ட்செஞ்ளாப்” என்பதோ அப்படி இல்லை. ஒரு வரும் அதைச் சாதாரணமென்று இகழமுடியாது. அவசரத்தில் பெயரைக்கூட உச்சரிக்கமுடியாத இப்புதிய மருந்து எனக்காகவே சிருஷ்டித்தாற் போல் விளங்கிற்று. இந்தச் சந்தோஷத்தில் மிகுதியுள்ள இராப்போதுக்கு எனக்கு உறக்கம் வரப்போவதில்லை என்பது திண்ணம். ஆகையால், அப்பொழுதே எனக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொரு கம்பெனிக்கும் மருந்தை உடனே ‘வீபி’யில் அனுப்பும் படியாகக் கடிதங்கள் எழுதினேன். சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா முதலிய ஊர்களுக்கெல்லாம் எழுதினேன். ஸ்வதேசி பரதேசி என்கிற வித்தியாசம் பார்க்காமல் எல்லாக் கடைகளுக்கும் எழுதினேன். டில்லி அதிக தூரம். அவ்விடத்திலிருந்து மருந்து வந்து சேருவதற்கு முன் மற்ற ஊர்களிலிருந்து மருந்து கிடைத்து நான் சாப்பிட்டி வியாதிகூடக் குணமாய்க் கிடுமென்றும், டில்லியிலிருந்து வரவழைப்பது வின் பொருள்நஷ்டமென்றும் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்த போதிலும் அன்றிரவு என்னுடைய மனசு இருந்த ஸ்திதியில், நான் பொருள் நஷ்டத்தைக் கவனிப்பவனாக இல்லை; ஆகையினால் டில்லிக்கும் எழுதினேன். டாக்கா என்னும் ஊரின் பெயரே எனக்கு எப்பொழுதும் பிடிக்காது. ஏனென்றால் தினசரிப்பத்திரிகைகளைப் பார்த்தால் அங்கே தினசரி ஒரு கொலைக் கேசாவது நடந்துகொண்டே இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. அப்படியிருந்தும், டாக்காவிலிருக்கும் மருந்து ஷாப்பிற்கும் ஒரு கடிதம் அனுப்பினேன். கையிலிருந்த தபால் கவர்கள் முழுவதும் எழுதித் தீர்த்தபோது நான் எழுதுவதை நிறுத்தி, நித்திரையைத் தேடத் தொடங்கினேன்.

சென்னையிலிருந்துதான் முதலில் பதிலை எதிர்பார்க்கமுடியும். அதற்கே முன்னு நாள் செல்லும். ஏனென்றால் மத்தியில் ஞாயிற்றுக் கிழமை ஒரு நாள் புழுந்து காலதாமசம் செய்தது. அந்த முன்று நாளையும் எப்படியோ கடத்தினேன். கையில் பதில் கடிதம் கிடைத்தது; “நாங்கள் இந்த மருந்தின் பெயரை இதுவரையில் கேட்டதில்லை. ஆகையால் மருந்தை அனுப்பமுடியவில்லை என்று வருத்தப்படுகிறோம். வேண்டுமானால் சீமைக்கு எழுதி வரவழைத்துத் தருகிறோம்” என்பது அந்தப்பதில். இவருடைய வருத்தத்தை யார் வேண்டினார்கள்? மருந்தை யல்லவோ நாள் கேட்டீர்கள்! சென்ன பட்டணமே ஒரு சிறிய நகரந்தான் என்று எனக்கு நெடுநாளாக அசிப்பிராயம். இவ்வளவு சிறந்த மருந்தைக்கூடத் தயாராக வைத்துக் கொள்ளாத ஊரைப்பற்றிய என்னுடைய அசிப்பிராயம் இதனால் ஸ்திரப்பட்டது.

மேலும் இரண்டு முன்று நாட்களில் பம்பாய் கல்கத்தாக் கம் பெனிகரிடமிருந்து நாஸ்தி என்ற பதிலே கிடைத்தது. ஆனால் அவர்கள் மருந்து இல்லையே என்று சிறிதேனும் வருத்தப்படவில்லை. எப்படியும் தமிழர்களுள்ள ஈவு இரக்கம் மற்ற ஜாதிபார்களுக்கு இல்லை. தவிரவும் பம்பாய்க்காரன் கடிதத்தில், அந்த மருந்து தற்சமயம் கையில் இல்லாத போனாலும், மூட்டைப் பூச்சிகளைப் போக்கடிப்பதற்கு இதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தனவாகப் பலவித மருந்துகள் அவனிடம் இருப்பதாகவும், அவைகளில் ‘கிடிங்க்ஸ் பவுடர்’ டின் ஒன்றுக்கு ஆறாண, டஜன் நாலு ரூபாய், வீபி செலவு பிரத்தியேகமென்றும் கண்டிருந்தது; கடிதத்தின் அடியில் அச் செழுத்தில் கக்குவான் இராமனுக்கு எப்பொழுதும் முள்ளம்பன்றி மார்க்குள்ள பீடிகளையே உபயோகிக்கவேண்டுமென்ற போதனையும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

கல்கத்தா கம்பெனிக்காரன், மருந்தின் பெயரைப் பார்த்தால் ஜப்பான் தேசத்தில் செய்ததாயிருக்கவேண்டுமென்றும், இப்பொழுது அங்கே யுத்தமாயிருக்கிறபடியால், யுத்தம் நின்றவுடன் எழுதி வரவழைத்துத் தருவதாகவும் எழுதினான். டாக்காவிலிருந்து பதிலே வரவில்லை; அநேகமாய் என்னுடைய கடிதத்தைக் கொண்டுபோன ‘தபால் பியூனை’யே கொலை செய்திருப்பார்கள் என்று ஊகித்தேன்.

டிஸ்பெயிலிருந்து பதில் வருகிறவரைக்கும் எனக்குத் தாங்க வில்லை. அதற்கு அவசியமும் இல்லாமற் போய்விட்டது. ஏனென்றால் இதற்குள் ஒரு புதிய யோசனை தோன்றிற்று. அன்றிரவு,

என்னுடைய நண்பரைத் திரும்பவும் வரவழைத்துப் ப்ளாஞ்செட்டின் முன்பு உட்கார்த்தோம். இந்தத் தடவை நான் சாதாரணக் கேள்வியாகக் கேட்கவில்லை. கேள்வி கேட்பதற்குப் பதிலாக ஒரு பிரார்த்தனை செய்தேன்; "ப்ளாஞ்செட்டே, நீ சொல்லிய மருந்தை நீயே கொண்டுவந்து கொடு" என்று மன்றாடினேன். கொஞ்ச நேரம் பதிலே கிடைக்கவில்லை. இருந்தாலும் என் வேண்டுகோளை நான் ஜெபித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். கடைசியில் பதில் கிடைத்தது, 'உக்ஸொன உள்லில் பலகையின்மேல் கவிழ்த்து வைத்திருக்கும் கற்சட்டிக்குள் பார்' என்று. முழங்கால் பிடிப்பையும் ஸ்செய்யம் செய்யாமல் ஒடிப்போய்க் கற்சட்டியைப் பார்த்தேன்; மருந்தைக் காணோம்; ஒட்டடை இருந்தது. திரும்பவும் ப்ளாஞ்செட்டைப் பிரார்த்தித்தேன். 'கடியாரத்தின் பின்பக்கம் பார்' என்று பதில் கிடைத்தது. எனக்கு இந்தத் தடவை நிரம்பவும் சந்தேகத்தான். இருந்தாலும் விரைவாகக் கடியாரத்தை ஆணியில் நின்று தூக்கிப்பார்த்தேன். மருந்தைக் காணோம். கடியாரம் கைதவறிக் கீழே விழுந்தது. கண்ணாடி உடைந்தது. எனது நண்பருக்கு மனசு வருத்தம். எனக்குப் படபடப்பு அதிகமாயிற்று. மூன்றாவது தடவையாக உட்கார்த்து பிரார்த்தித்தேன். இந்தத் தடவை பதில் கிடைத்தது என்னவென்றால், 'ப்ளாஞ்செட் எழுதும் கடிதத்தின் அடியிலேயே மருந்து' என்பதே. அதிக ஆவலுடன் காசுதத்தின் ஒரு மூலையை நான் தூக்கினேன். என் நண்பரும் அங்ஙனமே மற்ரொரு மூலையைத் தூக்கினார். இருவர் கையும் ஒன்றோடொன்று தட்டி ப்ளாஞ்செட்டானது விசப்பட்டு மேஜையில்நின்று தூரத்தில் கீழே விழுந்தது; விழுந்ததில் அது உடைந்தது. தவிரவும், அது விழுந்த சப்தம் என்னுடைய காதுக்கு "ஆகாகா" என்று பரிஹ்வித்ததுபோல் கேட்டது.

அது முதல் ப்ளாஞ்செட் உபாஸனை நின்றவிட்டது. என்னுடைய முழங்கால் பிடிப்பு ஸ்திரமாய்த் தங்கிவிட்டது. இடது கையினால் முழங்காலைத் தடவிக் கொண்டு, இவ்வுண்மையான சரித்திரத்தை நடந்ததை நடந்தபடி உங்களுக்கு எழுதித் தெரிவிக்கிறேன். உடைந்துபோனதும் இப்பொழுது சதாமொளையுள்ளது மாகிய ஒரு 'ப்ளாஞ்செட்' சாச விலைக்குக் கிடைக்கும் என்கிற விஷயத்தையும் (பத்திராதிபருடைய சம்மதத்தின்மேல்) இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயே விளம்பராஞ் செய்கிறேன்.

அபிமன்யுவும் உத்தரையும்

கு. ப. ராஜகோபாலன், பி. ஏ.

[அபிமன்யு போர்முனைக்குப் போகவேண்டிய அன்று காலை, அருளுதய ஸமயம். அரண்மனையின் படுக்கை அறை. அதில் கிழக்கு நோக்கியிருக்கும் சாளரத்தின் அருகில் கட்டிலில் அபிமன்யு உட்கார்ந்து கொண்டு சாளரத்தின் வழியாகத் தூரத்தில் மினுக்குமினுக்கென்று தெரியும் போர்க்களத்துக் கூடாரவிளக்குக்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான். உத்தரை பூமியில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து அவன் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு முகத்தை மடியில்வைத்து மன்றாடுகிறான்.]

அபிமன்யு:—உத்தரா! விடிந்துவிட்டதென்று நினைக்கிறேன். அதோ கிழக்கு வெளுத்த இடத்தில் அருளுதயம் ஆகாசத்தைப் போர்க்களம்போல ரத்தமயமாக்குகிறது பார். இனிமேல் இங்கே தாமதம் செய்யக்கூடாது. ஸூர்யோதயத்திற்குப் போர்முனையில் என் ஸ்தானத்தில் ஆயுதபாணியாகத் தயாராயிருக்கவேண்டும்.

உத்தரை:—போகத்தான் வேண்டுமா? அப்படியானால், இனி மறுதடவை, எங்கு, எப்பொழுது, எப்படி, சந்திக்கப் போகிறோமோ!

அபிமன்யு:—உத்தரா! என் புஜபலத்தில் நீயேன் இவ்வளவு ஸந்தேஹம் கொள்கிறாய்? நிச்சயமாக ஜயமடைவேன். அப்பொழுது நீ உன் இரு கரங்களையும் ஒரு வாடாமாடையாக என் கழுத்தில் சாத்துவாய்.

உத்தரை:—இப்பொழுது உங்கள் ஜயத்தைத் தவிர வேறு வேண்டுதலை எனக்குக் கிடையாது. ஆனால், நாளைப்போனால் என்ன?

அபிமன்யு:—ஏன்? ஏனப்படி சொல்லுகிறாய்?

உத்தரை:—வீரனுடைய பத்தினியாயிருந்தும் ஏனோ இன்று என் மனது சஞ்சலமடைகிறது. சந்தோஷமாய் உங்களைத் தூண்டி அனுப்பவேண்டிய எனக்கு நெஞ்சில் துக்கம் அடைக்கிறது.

அபிமன்யு:—அசடே! அதெல்லாம் உன் மனத்தின் பயத்தைக் காட்டுகிறதே தவிர வேறொன்றமில்லை. ஆ! அதோ பேரிகள் முழங்குகின்றன; என் உத்ஸாஹத்தைக் கிளப்புகின்றன. நான் போகவேண்டும். எழுந்து, என்னை வழியனுப்பு.

உத்தரை:—என் மனம் காரணமில்லாமல் பயமடையாது. ஆகையால் இன்று யுத்தத்திற்குப் போகாமலிருந்தால் நல்லது. நான் கெடுத்த கேடயிருக்கட்டும். என் பேச்சைக் கேட்கக்கூடாதா?

அபிமன்யு:—இன்று நான் போகாமல் நாளைக்குப் போய் ஜய மடைந்தாலும் பிரயோஜனமில்லை. ஸூர்யோதயத்திற்குப் பிறகு ஆகாசத்திலிருக்கும் சந்திரனைப் போல வெற்றி குன்றிவிடும். இன்றை யுத்தம்தான் என் வாளுக்கும் தோளுக்கும் ஏற்றது. இன்று தப்பினால் என் செளரியத்தைக் குப்பையில் போடவேண்டியது தான். அதற்கேற்ற யுத்தம் இனிமேல் கிடையாது.

உத்தரை:—என் மனது சும்மதப்படவில்லை. அந்த ஜயத்தால் ஏற்படும் கீர்த்தி வேண்டாம். அதன் போதை வேண்டாம்.

அபிமன்யு:—அதில்லாமல் நான் உயிர்வாழ முடியாது.

உத்தரை:—நான் பெரியவளா? அது பெரிதா?

அபிமன்யு:—கோபித்துக் கொள்ளாதே; இப்பொழுது நினைத்துப்பார்த்தால் கீர்த்திதான் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது. வேண்டுமானால் கீர்த்தியும் நியும் சக்களத்திகளென்று வைத்துக்கொள்ளேன்.

உத்தரை:—எனக்குச் சக்களத்திவேண்டாம்.

அபிமன்யு:—அதோ திரும்பவும் யுத்தரங்கத்திலிருந்து உணர்ச்சிபெயெழுப்பும் சப்தம் கேட்கிறது, பார்! அவ்விடம் ஈசற் புற்றைப் போலச் சூழப்படுகிறதைப் பார்! உன்னோடு வாதாட இப்பொழுது ஸாவகாசமில்லை.

உத்தரை:—நான் உங்களுக்கு லக்ஷியமில்லையென்றால் என்னை என் மனத்து கொண்டீர்கள்? உங்களது யௌவன ஊக்கத்தால் என் ஹிருதயமொட்டை என் மலரச்செய்தீர்கள்? அது அப்படியே கருகிப்போயிருக்குமே.

அபிமன்யு:—(சிரித்து) நான் குற்றவாளியல்ல. நீதான் அம் பின்மேல் குறியாயிருந்து என் பார்வையை உன் பக்கம் சலிக்கும் படியாய் உன் கட்டழகை அதன் முன் வீசினாய். என் கண்கள் அதைக் கவ்வின.

உத்தரை:—உங்களுக்குக் கீர்த்தி பெரிதாயிருந்தால் அப்பொழுது என்னைத் திரஸ்கரித்திருக்கலாமே? என்னை ஏகா ஸனத்திலிருத்திக்கொண்ட பிறகு அதிலிருந்து கீழே தள்ளுவது நியாயமா?

அபிமன்யு:—இன்னும் என் ஹிருதயத்தில் அதே இடத்தில் தான் வீற்றிருக்கிறது; ஸத்தேஹமில்லை.

உத்தரை:—பின் ஏன் என் பேச்சைக் கேட்கக்கூடாது?

அபிமன்யு:—உன் பேச்சைக் கேட்பது மட்டும் தானா என் உயிரின் நோக்கம்? என் செளரியம் என்ன ஆவது?

உத்தரை:—நான் என்ன ஆவது?

அபிமன்யு:—உனக்காக என் ஈகத்திரிய குலதர்மத்தைக் கைவிடவேண்டுமென்கிறாயே; அது உன் உத்தம குணங்களுக்கு ஏற்குமா?

உத்தரை:—என் குணங்கள் நாசமாய்ப் போகட்டும்! அவை களிஞ்ந்து என்ன பயன், அவைகளால் நான் உங்களை என்னிடம் ஈடுபடச்செய்யாவிட்டால்?

அபிமன்யு:—ஈடுபட்டுத்தான் இருக்கிறேன். ஆனால், உன் அன்பு மட்டும் என் உயிரை நிரப்பிவிடுமா?

உத்தரை:—என் நிரப்பாது?

அபிமன்யு:—என் பிறப்பு? என் தோள் வலிமை? அவை பயனற்றுப் பாழடைவதா?

உத்தரை:—என்னை மணந்திருக்கவேண்டாமே அப்பொழுது?

அபிமன்யு:—மணந்ததால் இப்பொழுதென்ன மிஞ்சிப்போய் விட்டது? நான் ஜயத்துடன் திரும்பி வந்து உன் அழகைப் பருகுகிறேன். எதற்கும் ஒரு காலம் இருக்கிறதல்லவா?

உத்தரை:—நானைக்குப் போங்கள். நான் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் என் மனத்தில் ஒரு பயத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. இன்று பத்மவ்யூக யுத்தமல்லவா?

அபிமன்யு:—ஆமாம். அதுதான் எனக்கு உகந்த முறை. அதில் ஜயித்தாலும்—அல்லது நீ ஸந்தேகிப்பதுபோல இறந்தாலும்—என் வீரியம் அழியாக் கீர்த்தி பெற்றுவிடும்.

உத்தரை:—இதற்காகவா நான் பெண்ணுப்ப் பிறந்தேன்?

அபிமன்யு:—என்ன குறை? அர்ஜுன மகாராஜன் நாட்டுப் பெண்! அபிமன்யுவின் பத்தினி! என் புத்திரனின் தாய்! இன்னும் என்ன வேண்டும்?

உத்தரை:—நீங்கள்?

அபிமன்யு:—எனக்காக மட்டுந்தானா நீ ஜீவித்திருக்கவேண்டும்? என்று கர்ப்பவதியானாயோ அன்றே நானும் நீயும் மட்டும் வலித்த ஸ்வர்க்கம் மறைந்து விட்டது. இனிமேல் நமது மக்களுக்காகத் தான் நமது வாழ்க்கை. ஸ்வயேச்சை நமக்கு இனிமேல் இல்லை.

உத்தரை:—எனக்கொரு பொறுப்பை அல்லவோ சுமத்துகிறீர்கள்?

அபிமன்யு:—ப்ரியே, அந்தப் பொறுப்பால் தான் உன் வாழ்க்கை பயனுடையதாகிறது.

உத்தரை:—எப்படி?

அபிமன்யு:—இல்லற வாழ்க்கை ஸ்தீ புருஷர்களுடைய பாஸ் பரத் திருப்திக்காகமட்டுமல்ல; முக்கியமாக, மக்கட்பேற்றுக்காகத் தான்.

உத்தரை:—அது எதற்கு? இந்த மாதிரி யுத்தங்களின்போய் ஆயிரக்கணக்காக மடிவதற்கா?

அபிமன்யு:—ஸ்தா யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கிறதா? மேலும், யுத்தம் எதற்காகவென்று நினைக்கிறாய்?

உத்தரை:—சௌரிய நிரூபணத்துக்காகத் தான்.

அபிமன்யு:—அல்ல, அல்ல. சௌரியம் யுத்தத்தில் ஏற்படும் காரியமே தவிர அதன் காரணமல்ல.

உத்தரை:—பின் எது?

அபிமன்யு:—அதர்மம்.

உத்தரை:—அதற்காக ஏன் யுத்தம் செய்யவேண்டும்?

அபிமன்யு:—அதர்மம் கொழுத்துப் போய் யுத்தத்திற்கு வந்தால்?

உத்தரை:—தர்மத்திற்குத்தான் ஜபமென்று என்ன நிச்சயம்?

அபிமன்யு:—ஆ, அப்படிக்கேன். நிச்சயமில்லையென்றே வைத்துக்கொள். தர்மத்தைக் காக்கச் சண்டையிடாவிட்டால் சௌரியத்தின் பிரயோஜனம் தான் என்ன? யோசித்துப் பார்க்க.

உத்தரை:—நீங்கள் எதற்காகப்போராடுகிறீர்களோ அதுதான் தர்மம் என்பதற்கு என்ன சாஷி?

அபிமன்யு:—மனஸு தான்; வேறெது உண்மை?

உத்தரை:—ஆனால், இந்த யுத்தம் ராஜ்யத்திற்காகவல்லவா?

அபிமன்யு:—அதற்கு மட்டுமல்ல. மூல காரணம் துர்யோதனாகளின் அக்கிரமம். துரௌபதிக்குச் செய்த அவமானத்திற்கு மேற்பட்ட அக்கிரமமுண்டா உலகில்?

உத்தரை:—இல்லை. அது பொறக்க முடியாதது தான். அயோக்யர்களை வதம் செய்யவேண்டும்.

அபிமன்யு:—பின் ஏன் எனக்கு அனுமதி கொடுக்கமாட்டேனென்கிறாய்?

உத்தரை:—சுத்த வீரனுடைய பத்தினியான எனக்கு நேரிடப் போவதைப் பற்றிப் பயமில்லை. ஆனால்,.....

அபிமன்யு:—நான் யுத்தத்தில் இறந்தாலென்ன? சஷத்திரி யனுக்கு அது ஏற்பட்டது தானே?

உத்தரை:—நான் தொடர முடியாதா?

அபிமன்யு:—நீ தொடரமுடியாது. உனக்கு ஒர் பொறுப் பிருக்கிறது. அதை நீ தள்ளிவிடமுடியாது.

உத்தரை:—நான் என்ன செய்வேன்!

அபிமன்யு:—ஏன்? நான்தான் உன் உயிரை இன்பத்தால் நிரப்பி விட்டேனே. அந்த நினைவிலேயே காலம் கழிந்துவிடுமே.

உத்தரை:—ஆ!...நமது ஊக்கத்தால் ருதுக்களினூட்டத் தையே வற்ற அடித்து விட்டோம்!...தென்றலில் இனிமேல் சுக மில்லை...சந்திரிகையில் சிதளமில்லை...கந்தங்களில் இனிமேல் நமக்கு வாஸனை யில்லை...

அபிமன்யு:—பரஸ்பரவனப்பிலேகூட இனிமேல் இனிப்பில்லை யென்றும் சொல்லாமல்லவா?

உத்தரை:—பின்?

அபிமன்யு:—பரஸ்பரவுணர்ச்சியிலே தான் உயிர் இருக்கிறது. அவ்வுணர்ச்சி அழிவற்றது—அதோ சங்குகளை ஊதுகிறார்கள். என் நாடிகள் பறக்கின்றன. நான் போகவேண்டும்.

(திடீரென்று திமிரிக்கொண்டு வேகமாக வெளியேறுகிறான்.)

உத்தரை:—போய் வருகிறீர்களா?

(மூர்ச்சை யடைகிறான்.)

தலை வழக்கை நீங்க

வயது முதிர்ந்தவர்களுக்குத் தலையில் வழக்கை விழுதலை நாம் பார்க் கிறோம். ஆனால் சிலருக்குச் சிக்கிரமே தலைவழக்கை விழுந்துவிடுகிறது. அதை நீக்கும் வழி ஒன்று இருப்பதாக அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். வழக்கை உண்டாக்குமிடத்தில் பூசணக்கொடியின் தளிர்ந்த கொழுந்து இலையைத் தேய்த்து வந்தால் உரோமம் முளைக்குமாம்.

—ஸி. எஸ். ஜு.

சிறுவர் கதை

பார்வதியும் ஏழு சித்திரக்குள்ளார்களும்

ஒரே ஓர் ஊரில் ஒரு ராஜா ராணி இருந்தார்கள். அந்த ராணி நல்ல அழகுடையவள். அவள் நூலால் பொம்மைசெய்வாள்; அவளுக்கு ஒரு குழந்தைகூடக் கிடையாது. ஒரு நாள் அவள், “எனக்கு நல்ல பெண் பிறந்தால் நல்லது. கறுப்பு மயிரும் சிவப்பு உடம்பும் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்” என்று. அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அந்தக்குழந்தைக்கு அவள் பார்வதி என்று பெயரிட்டாள். பார்வதியை அன்போடு வளர்த்தாள். சிலநாள் கழித்து ராணி இறந்துவிட்டாள்.

அந்த ராஜா வேறு ஒரு ராணியைக் கலியாணம் செய்து கொண்டான்.

புது ராணியும் பார்வதியைச் செல்லமாக வைத்துக்கொண்டாள். இந்த ராணியினிடத்தில் ஒரு கண்ணாடி உண்டு. அந்தக் கண்ணாடி பேசும். “கண்ணாடி கண்ணாடி! யார் அழகுடையவள்” என்று ராணிகேட்பாள்.

கண்ணாடி, “ராணி! ராணி!! நீதான் அதிக அழகி” என்று சொல்லும்.

பார்வதிக்கு ஏழுவயது ஆயிற்று. ஒருநாள் ராணிகண்ணாடியைக் கேட்டாள்; “கண்ணாடி! கண்ணாடி!! யார் அழகு” என்றாள். கண்ணாடி, “முன்னே நீ அழகி; இப்பொழுது பார்வதிதான் அழகி” என்றது.

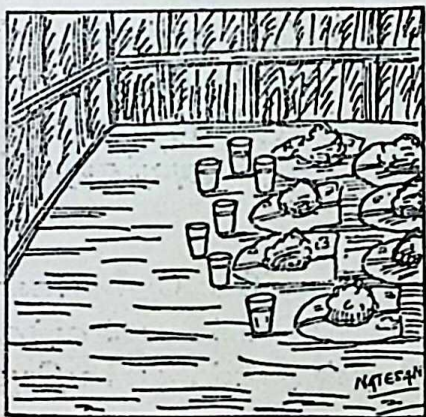
ராணிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது; “நீதான் அழகி என்று சொல்லாமல் பார்வதிதான் அழகி என்று எப்படிச்சொல்லும். பார் அந்தப் பார்வதியைத் தொலைத்துவிடுகிறேன்” என்றாள். உடனே இரண்டு வேலைக்காரர்களைக் கூப்பிட்டாள்; “டே, இந்தப் பெண்ணைக் காட்டில் கொண்டு போய்க் கொன்றுவிடுங்கள்” என்றாள்.

அந்த வேலைக்காரர்கள் நல்லவர்கள்; “அப்படியே செய்து விடுகிறோம் அம்மணி” என்று சொன்னார்கள். பார்வதியைக் காட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். ஆனால் அவளைக் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்கள்.

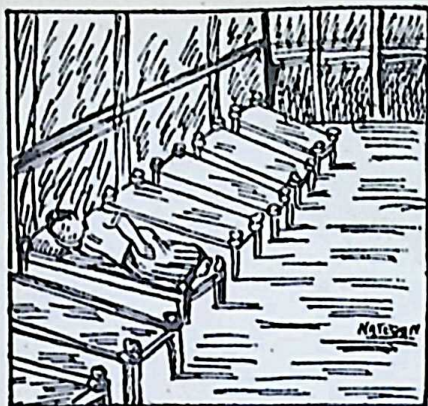

பார்வதி மிகவும் பயந்துவிட்டாள்; “யாராவது இருப்பார்களா?

எங்கேயாவது ஒரு வீடு இருக்குமா?” என்று தேடினாள். ஒரு குடிசை மாதிரி அங்கே இருந்தது. அதற்குள் நுழைந்தாள். அங்கே ஒரு வரும் இல்லை. ஆனால் ஏழு இலைகளில் சாப்பாடும் ஏழு

கிண்ணங்களில் பாலும் இருந்தன. பார்வதிக் குப் பரியாய் இருந்தது. கொஞ்சம் சாப் பிட்டாள். ஒரு கிண்ணம் பாலைக்குடித்தாள். அவளுக்குத் தூக்கம் வந்தது. அங்கே ஏழுகட்டில்கள் இருந்தன. அவள் ஒன்றில் படுத்தித் தூங்கிவிட்டாள்.

சற்றுநேரம் கழித்து

எழு சித்திரக்குள்ளார்கள் ஒரு பண மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வீட்டுக்கு வந்தார்கள். வீட்டில் ஓர் அழகிய பெண் தூங்குவதைக் கண்டார்கள். அவர்கள் வந்த சத்தம் கேட்டுப் பார்வதி எழுந்துவிட்டாள்.

“பெண்ணே! நீ பயப்படாதே; நாங்கள் உன்னைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம். உனக்கு வேண்டியதை வாங்கித் தருகிறோம்” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். பார்வதியும் அவர்களுடன் சமத்தாக இருந்தாள்.

ஒருநாள் ஏழுபேரும் வெளியே போனார்கள்; “பார்வதி! கதவைத் தாளிட்டுக்கொள். யார் வந்தாலும் கதவைத் திறக்காதே” என்றார்கள். பார்வதியும் கதவைத் தாளிட்டாள்.

ஊரிலிருந்த ராணி ஒருநாள் தன் கண்ணாடி யைப் பார்த்தாள்; “கண்ணாடி! கண்ணாடி!! யார் அழகி?” என்றாள்.

அதற்குக் கண்ணாடி, “நீதான் அழகி; ஆனால் காட்டில் இருக்கிற பார்வதியே காண்பதற்கு வெகு அழகி” என்றது.

ராணி உடனே பின்னல் நாடா விற்கிறவள்

போல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டாள். கையில் பல பல பின்னல் நாடா எடுத்துக் கொண்டாள். காட்டில் வந்து,

“பச்சை நாடா
பட்டு நாடா
சிவப்பு நாடா
ஜரிகை நாடா

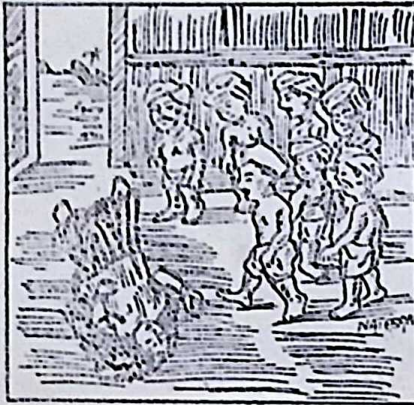
பள பள என்று மின்னும்
பலவர்ண நாடா” என்றாள்.

பார்வதி ஜன்னல் வழியாக எட்டிப்பார்த்தாள். தனக்கு ஒரு நல்ல பின்னல்நாடா வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். ராணி அவளைப்பார்த்து, “கதவைத் திற, அம்மா! நானே உனக்குப் பின்னிவிடுகிறேன். என்னிடத்தில் சீப்பு உண்டு, கண்ணாடி உண்டு, வாசனை எண்ணெய் உண்டு. நன்றாகப் பின்னுகிறேன்” என்றாள்.

பார்வதி சந்தோஷமாய்க் கதவைத் திறந்தாள். அந்தராணி, பின்னல் பின்னிக் கயிற்றை இறுக முடிந்து விட்டாள். பார்வதிக்கு வலி பொறுக்க முடியவில்லை; பேச முடியவில்லை. சொத்தவள் போல் தரையில் கிடந்தாள். ராணி, “தொலைந்தது சனியன்” என்று ஓடிவிட்டாள்.

வெளியேபோன ஏழுபேரும் வீட்டிற்கு வந்தார்கள்; பார்வதி விறைத்

துக்கிடத்ததைப் பார்த்தார்கள்; “பார்வதி பார்வதி” என்று கூப்பிட்டார்கள். ஒரு பேச்சும் இல்லை. உடனே பார்வதியைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தார்கள். அவள் தலைப்பின்னல் மிகவும் இறுகலாக இருந்தது. அதைத்

தளர்த்திவிட்டார்கள். பார்வதி கண்விழித்துக்கொண்டாள். யாரோவந்து தலைபின்னின் கதையைச் சொன்னாள். அதைக்கேட்டு ஏழுபேரும், “இனிமேல் பார்வந்தாலும் கதவையே திறக்காதே?” என்று சொன்னார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் ராணி தன் கண்ணாடியைப் பார்த்தாள்; “கண்ணாடி! கண்ணாடி!! யார் அழகி?” என்றாள்.

அதற்குக் கண்ணாடி, “நீதான் அழகி; அனால் காட்டில் இருக்கிற பார்வதியே பார்வைக்கு வெகு அழகி” என்றது.

ராணிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது; “பார்! இந்தத் தடவை அவளைத் தொலைத்து விடுகிறேன்” என்றாள். கையில் பூ, பூமாலை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டாள்; காட்டிற்குப் போனாள்.

“செவ்வந்திப் பூ

ரோஜாப் பூ

மல்லிகைப் பூ

முல்லைப் பூ”

என்று கூவிப் பூக்காரிபோல் பூ விற்றாள்.

பார்வதி இதைக்கேட்டு ஜன்னல்வழியே எட்டிப் பார்த்தாள். அவளுக்குப் பூ வைத்துப் பின்னிக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஆசைபாய் இருந்தது. உடனே கதவைத் திறந்தாள். அந்த ராணி உள்ளே வந்தாள்; பார்வதிக்குத் தலைவாரி நன்றாக இறிக முடிந்துவிட்டாள். ஒரு சிப்பையும் முள்தைக்கும்படி அடிப்பின்னலில் வைத்துவிட்டாள். பார்வதிக்கு வலி பொறுக்க முடியவில்லை. கட்டைபோலக் கீழே விழுந்துவிட்டாள். ராணி ஓடிப் போய்விட்டாள்.

கொஞ்சம் நாழிகை கழித்து ஏழு சித்திரக்குள்ளர்களும் வந்தார்கள்; “பார்வதி! பார்வதி!” என்று பத்துத் தடவை கூப்பிட்டார்கள். பார்வதி எழுந்திருக்கவே யில்லை. தலையில் பூ இருந்தது; ஒரு சிப்பும் இருந்தது. அவளை அப்படியும் இப்படியும்

அசைத்துச் சிப்பைப் பிடுங்கினார்கள். பார்வதிக்கு முச்சு வந்தது. பூக்காரி செய்த காரியத்தை எல்லாம் அவள் சொன்னாள். அவர்கள், “யார் வந்து என்ன தருகிறேன் என்றாலும் கதவைத் திறக்காதே. பத்திரம், பத்திரம்!” என்றார்கள். பார்வதி அப்படியே சமத்தாய் இருந்தாள்.

பின் ஒருநாள் ராணி தன் கண்ணாடியைப் பார்த்தாள். “பார்வதி தான் பார்வைக்கு வெகுஅழகி” என்றது கண்ணாடி.

ராணி ஒரு பழக்காரிபோல வேஷம்போட்டுக் கொண்டாள்; ஒரு கூடையில் பழத்தைத் தூக்கிக் கொண்டாள்; காட்டிற்குப்போனாள்;

“நல்ல நல்ல

மாம்பழம்

செக்கச்சிவந்த

மாம்பழம்

வெண்ணெய்க்கட்டி

மாம்பழம்

கற்கண்டுபோல்

மாம்பழம்

கிளிமூக்கு மாம்பழம்”

என்றாள் பார்வதி ஜன்னல் வழியாக எட்டிப்பார்த்தாள். மாம்பழம் தன்னுயிருந்தது. மாம்பழம் தின்ன வேண்டும் என்று அவளுக்கு ஆசையாய் இருந்தது. ஆனாலும் கதவைத் திறக்கமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டாள்.

ராணி, “கதவு திறக்காவிட்டால் பேசுகிறது. இந்தா ஒரு மாம்பழம்” என்று விஷமாம்பழத்தைக் கொடுத்தாள். பார்வதி அதைக் கடித்தாள்; மாம்பழத்துண்டு தொண்டையில் அடைத்துக் கொண்டது.

ராணி ஓடிப்போய் விட்டாள்.

பிறகு ஏழு குள்ளர்களும் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். வீடு சார்த்தி இருந்தது. “பார்வதி! பார்வதி!” என்று கூப்பிட்டார்கள்; கதவைத் தட்டினார்கள். ஒன்றுக்கும் பதில் இல்லை. ஏழுபேரும் ஓட்டின்மீது ஏறி உள்ளே குதித்தார்கள். பார்வதி தரையில் கிடந்தாள். அசைத்து அசைத்துப் பார்த்தாலும் பேச்சு மூச்சு இல்லை. “சரி, யாரோ இவனைக் கொன்று விட்டார்கள்” என்று அழுதார்கள்; “எவ்வளவு சமத்து பார்வதி! யாரோ குழந்தையைக் கொன்று விட்டார்களே!” என்று வருத்தப்பட்டார்கள்.

அப்படியே அவளை ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டியில் வைத்தார்கள்; ஏழுபேரும் அந்தப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டார்கள்; ஒரு மலைமேல் ஏறிச்சென்றார்கள். அந்தச் சமயம் ஒரு ராஜகுமாரன் அந்த வழியே குதிரைமீது ஏறிவந்தான். அவன், “அந்தப் பெட்டியில் இருக்கிறது எதுவாயிருந்தாலும் அது என்னுடையது” என்றான். அவன் பேச்சைக்கேட்டு ஏழுபேரும் பெட்டியைக் கீழேவைத்தார்கள்.

அப்படியும் இப்படியும் ஆடி ஆடி மேலே

போகையில் பார்வதியின் தொண்டையில் உள்ளபழம் வெளியே விழுந்து விட்டது. அவள் ஏழுந்து விட்டாள்; ஏழு பேர்களுக்கும் ராஜகுமாரனுக்கும் பழக்காரி கதையைச் சொன்னாள்.

ராஜகுமாரன் பார்வதியையே கலியாணம் செய்து கொண்டான். ஏழுபேரும் தாங்கள் வைத்திருந்த பணத்தைப் பார்வதிக் கே கொடுத்து விட்டார்கள்.

பார்வதி கலியாணத்தைக் கேட்ட ரானி கலியாணத்திற்கு வந்தாள். அவள் அழகைப் பார்த்து இவளும் மிகுந்த சந்தோஷப்பட்டாள். ஆனாலும் கண்ணாடி மாத்திரம், “பார்வைக்குப் பார்வதிதான் வெகு அழகு” என்று சொல்லிக் கொண்டேதான் இருந்தது. [எஸ். ஜகந்நாதன்]

அது என்ன?

1. சிமிழும் சிமிழும் சேர்ந்தாற்போல்
சின்னக் கொண்டை முடித்தாற்போல்
அடியில் கெம்பு புதைத்தாற்போல்
மேலே மஞ்சள் குளித்தாற்போல்
—அது என்ன? (மாதளம்பழம்)
2. முள்ளு முள்ளுக்குள்ளே
வைக்கோல் போருக் குள்ளே
தோல்பைக்குள்ளே
கண்டெடுத்தேன் கழக்கோடி
—அது என்ன? (பலாப்பழம்)
[கே. என். லக்ஷ்மி அம்மாள்]

கண்ணாடி வளையல்

வி. விசாலாசுனி அம்மாள்

‘அதத்திலே கருகல் வளையலும் கையுமாகக் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள்? என்ன அவசரம்?’ என்று கம்மவருள் வேடிக்கையாகக் கேட்பதுண்டு. கருகல் வளையல் தான், வளையல் தினுசுகளில் ஏற்பட்ட முதல்முதலான ஆபரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். பிறகு கண்ணாடி வளையல்கள் பலவாணங்களில் கிளம்பின. தற்காலத்தில் அனைவராலும் முற்றிலும் அகாசிகமான வளையல் தினுசு என்று கருதப்படுவதும், அதிகப் பருமனும் அகலமும் உள்ளதும், பட்டை திரித்ததுமாகிய கண்ணாடி வளையல்தான், ஒரு காலத்தில் அழகிய கையணியாக முழங்கிற்று. இப்பொழுது, அழகான பல வாணங்களில் மெல்லிய கண்ணாடி வளையல்களைச் செய்து விற்கிறார்கள்.

கண்ணாடி வளையல்களில் அநேக தினுசுகள் இருப்பது போலவே, அவைகளை அணிந்துகொள்ளும் மாதிரிகளிலும் அநேக முறைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கண்ணாடி வளையல்களை அநேகமாக எல்லாரும் தங்கவளையல்களோடே அணிந்து கொள்ளுகிறார்கள். கண்ணாடி வளையல்களையும் தங்க வளையல்களையும் பதியப்பதியக் கெட்டியாக அணிந்து கொள்ளுவது நாகூக்கில்லை; தளர்த்தியாகவே போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது சாதாரணமாக அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. வேறு சிலமுறைகளைக் கீழே எழுதுகிறேன்.

முன்னமே கையில் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் தங்க வளையல்களின் சுற்றளவும் புதிதாகப் போட்டுக் கொள்ளும் கண்ணாடி வளையலின் அளவும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். ஒன்று அளவில் பெரிதாகவும், மற்றொன்று சிறியதாகவும் இருக்கக்கூடாது. கண்ணாடி வளையல்களை வாங்கும்பொழுது கண்ணுக்கு அழகாகத்

தோன்றும் இரண்டு மூன்று வர்ணங்களில் வாங்கி அடுக்கிக்கொள்ளுதல் அவ்வளவு நாகுக்கான அலங்காரமாகக் கருதப்படுவதில்லை. ஒரு வர்ணையின் வர்ணம் அதே கையில் அணிந்து கொள்ளும் மற்றொரு வர்ணையின் வர்ணத்துடன் ஒத்து வர்ண அமைப்புப் பொருத்தமாக இருக்குமா என்பதைக் கவனித்தே அடுக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

சிலர் இரண்டு மூன்று தங்கவர்ணாலும், இரண்டு மூன்று கண்ணாடி வர்ணாலுமாகக் கைக்கு ஐந்தாறுவர்ணயல்களைப் போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். இது ஒருவித நாகுக்காகவே வழங்குகிறது. இவர்கள் ஒரு தங்க வர்ணயல், அடுத்தாற் போல் ஒரு கண்ணாடி வர்ணயல் என்று கலந்து போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். ஒரு கைக்கு ஒரு தினுசு வர்ணயல்களும், மற்றொரு கைக்கு வேறு தினுசுகளுமாக, ஜதையில்லாத கண்ணாடி வர்ணயல்களைப் போட்டுக் கொள்ளுவதும் புதிய நாகரிகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் வழக்கங்களில் ஒன்று. புடைவையின் வர்ண அமைப்புக்கும் கண்ணாடி வர்ணயலின் வர்ணத்துக்கும் ஒத்திருக்கும்படிப் போட்டுக் கொள்ளுவதும் நவீனநாகரிகத்தில் ஏற்பட்ட வழக்கமே.

இவ்விதம் அலங்காரம் செய்து கொள்ள விரும்புபவர்கள், பல நிறங்களில் வர்ணயல்களை வாங்கிவைத்துக் கொள்ள வேண்டும். புடைவையின் நிறம் நீலமாக இருந்தால் நீலக் கண்ணாடி வர்ணயல் ஒன்றும் ஒரு தங்க வர்ணயலும் ஒரு கையிலும், மற்றொரு கையில் கைக்கடிகாரமும் அணிந்து கொள்ளலாம். ஒரு தங்க வர்ணயல், பிறகு அதே வர்ணத்தில் மூன்றுநான்கு கண்ணாடி வர்ணயல்கள், கடைசியில் மற்றொரு தங்க வர்ணயலாகவும் போட்டுக் கொள்ளலாம்; இல்லாவிட்டால் இரண்டு கைக்கும் ஒரே மாதிரியில் தங்க வர்ணயலையும் கண்ணாடி வர்ணயலையும் கலந்து அணிந்து கொள்ளலாம். இவ்விதம், உடை, சதை இவைகளின் வர்ணம் ஒத்திருக்க வேண்டும் என்று பிரியப்படுகிறவர்கள், தலையில் வைத்திருக்கும் பூ, காலில் போட்டிருக்கும் சடா, கையில் பிடித்திருக்கும் கைப்பை இவைகள் எல்லாவற்றின் வர்ண அமைப்பும் ஒன்றாக இருக்கும்படியாகச் சிங்காரித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இன்னும், முஸ்லீம் தினுசில் வர்ணயல் போட்டுக் கொள்ளுதல் என்ற ஒருவிதம் இருக்கிறது. இதற்கு உடுத்துக் கொள்ளும் புடைவை சாதாரண காஞ்சிபுரம், பங்களுர் முதலிய கரை போட்ட பட்டுப் புடைவையாக இருக்கக்கூடாது. உடலில் கட்டங்கள் போட்ட பம்பாய்ப் பட்டு உடுத்த வேண்டும். புடைவை ஒரு விதமான பச்சை என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். ஆழ்ந்த

பச்சையில் இருந்து, படிப்படியாக லேசான பச்சை வரையில் பத்துப் பன்னிரண்டு வளையல்களைப் பொறுக்க வேண்டும். வளையல்கள் சாதாரணப் பட்டு வளையல்களாகவோ, அல்லது பட்டுவளையல்கள், சரிசைப் பொட்டு வைத்த வளையல்கள், வங்கி வளையல்கள் என்று பல தினுசான வளையல்களாகவோ இருக்கலாம். வர்ண அமைப்பு மட்டும் முதலில் கூறியதுபோல் பச்சை ஜாதியைச் சேர்த்ததாக இருக்க வேண்டும். முதலில் ஒரு தங்கவளையலைப் போட்டுக் கொண்டு, பிறகு ஆழ்ந்த நிறத்தில் ஆரம்பித்து லேசான நிறம் வரையில் வளையல்களை அடுக்கிக் கொள்ள வேண்டும்; கடைசியாக ஒரு தங்க வளையலையும் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். தங்க வளையலைப் போட்டுக்கொள்ளாமலே கண்ணாடி வளையல்களை மட்டும் போட்டுக் கொள்ளலாம். இந்த அலங்காரத்தை இரண்டுசைக்கும் செய்து கொள்ளுவது அவ்வளவு நாகரூக்கில்லை. மற்றொரு சைக்கும் கடிக்காரமோ, அல்லது தங்கவளையல் ஒன்றோ போட்டுக் கொள்ளவேண்டும். ஆழ்ந்த வர்ணத்தில் இருந்து படிப்படியாகக் குறைய வேண்டும் என்ற அவசியம் கட்டாயமில்லை. ஒரே நிறத்தில் பத்துப் பன்னிரண்டு வளையல்களைப் போட்டுக் கொள்ளலாம். இவைகள் பல தினுசுகளாகவோ, ஒரே தினுசாகவோ இருக்கலாம்; சை நிறைய அடுக்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதான் முக்கியம். இது னுடன் காதுகளில் நல்ல நீளமான லோலாக்குகளையும் போட்டுக் கொண்டால் பொருத்தமாக இருக்கும். காலில் ஜிகினு வேலை செய்த வர்ண ஒற்றுமை உள்ள சடாக்களை அணிந்து கொள்ள வேண்டும்.

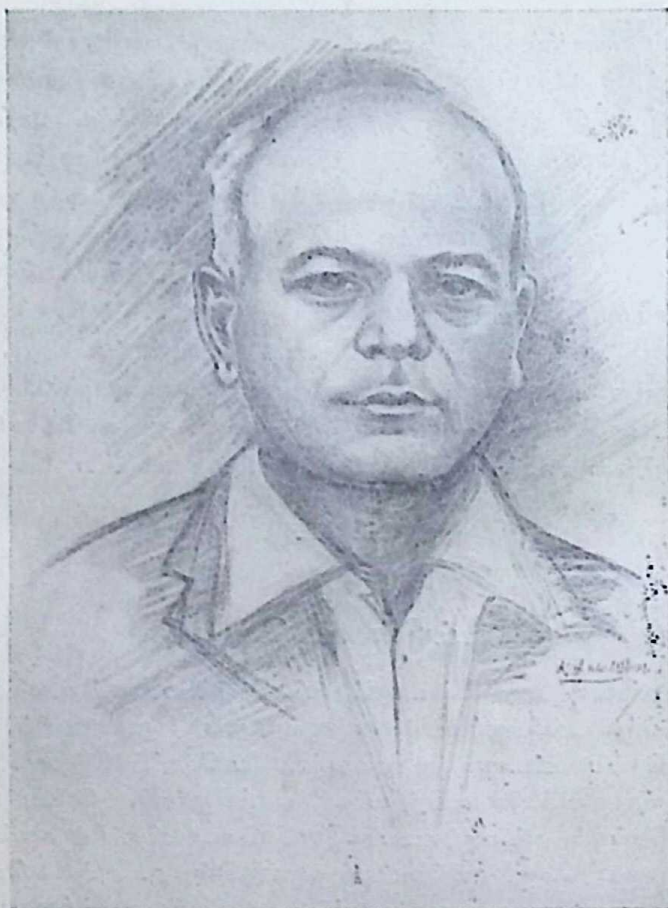
வேம்பின் உபயோகம்

வேப்பமரத்தினால் உண்டாகும் பயனைப்பற்றி யாவரும் கூறுகின்றனர். இக்காலத்தில் உடம்பிற்குப் பூசிக்கொள்ளும் சோப் தினுஸுகளில் வேம்பிலிருந்து செய்யப்பட்டவை அதிகமாக உபயோகிக்கப்படுகின்றன. அதனுடைய சிறந்த குணங்களை வைத்தியர்கள் புகழ்கிறார்கள். வேம்பு புழுவை நசிக்கச் செய்யும் தன்மையுடையது. “வேம்பை விரும்பக் கரும்பாகும்” என்னும் ஒரு பழமொழி தமிழ்நாட்டில் வழங்குகின்றது. அம்மை பென்னும் நோயின் தன்மையைப் பல மேனாட்டு அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்தும் தெளிவாக நிரூபிக்க முடியவில்லை. அதற்குரிய எளிய சிகிச்சை வேப்பிலையின் காற்று நோயாளியின்மேற் படும்படி செய்தல் முதலியன. இத்தகைய முறை நம் நாட்டில் தொன்றுதொட்டே குடும்பப் பழக்கமாகக் கையாளப்படுகின்றது. வேப்பமரம் அதிகமாயுள்ள இடங்களில் சுரநோய் வராதென்று டாக்டர் வாட்ஸ் என்னும் அறிஞர் கூறுகிறார். ஸ்ரீ. சே.

டாக்டர் எஸ். ரங்காச்சாரியார்

எப்.எம். மாணம் 24-ஆம் தேதி மாலை 3-35 மணி ; சென்னை நகரத்தில்
வளர்த்துவந்த ஒரு சஞ்சலிமலை மறைந்தது ; நோய்வாய்ப்பட்டு, இனி வாழ்

வோம் என்ற எம்பிக்கையற்றவர்களுக்கும் வாழ்வைத்தந்த ஒரு பெருவாழ்வு
முடிவடைந்தது ; சாதி, சமயம், அரசியற்கொள்கைகள் முதலிய பலதிறப்
பட்ட வேற்றுமைகளையுடைய யாவராலும் போற்றப்பட்டுவந்த ஒரு எல்லுயிர்
இந்த உலகை நீத்தது.

டாக்டர் ரங்காச்சாரியாருடைய பிரிவினாக்கேட்டுச் சென்னாவாகிகள் அடைத்ததற்கும் சொல்லவொண்ணாதது. அன்பு ததும்பும் முகமும் எப்போழுதும் நோயாளிகளைக் கவனித்த அவர்கள் துன்பத்தைப் போக்கும் கருணைகேள்வியும் உடைய அவருடைய பலதிறப்பட்ட அருங்குணங்கள் யாவராலும் புகழப்படுகின்றன.

அவர் 1882-ஆம் வருஷம் எப்ரல்மாதம் 28-ஆம் தேதி சருக்கை என்னும் ஊரில் பிறந்தார். அவருடைய தந்தையார் பெயர் கிருஷ்ணமாச்சாரியா என்பது. இளமையிற் கல்விகற்றபின்பு வைத்தியக் கல்விக்கற்றுப் பட்டம்பெற்றனர். 1905-ஆம் வருஷத்தில் வைத்திய இலாகாவில் உத்தியோகம் பெற்றுப் பல இடங்களில் வேலைபார்த்தவர்தனர். பிறகு ஜில்லாவைத்திய அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டுத் தஞ்சையிலும் கஞ்சத்திலும் உத்தியோகம் பார்த்தனர். 1919-ஆம் வருஷத்தில் சென்னைப் பிரசவ ஆஸ்பத்திரியில் விலில் அலிஸ்டெண்ட் ஸர்ஜனாக நியமிக்கப்பட்டார். பிறகு சென்னை அரசாங்க வைத்தியசாலையில் பிரதமஸர்ஜனாக நியமிக்கப்பட்டார். பின்பு தனியே இருந்து தம் தொண்டை ஆற்றிவரவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு அரசாங்கவேலையிலிருந்து விலகிக்கொண்டு 1926-ஆம் வருஷமுதல் தனியாக வைத்தியத்தொழிலை மேற்கொண்டார். அவருடைய பரோபகாரகுணமும் பேராற்றலும் அவருக்கு மேன்மேலும் புகழை உண்டாக்கி வந்தன.

டாக்டர் ரங்காச்சாரியார் ரணசிகச்சையில் மிகச்சிறந்தவர். தம்பால் வந்த நோயாளிகளுக்குக் கூடியவரையில் உணவு, ஸ்நானம் முதலியவைகளை முறைப்படுத்திக் கொள்வதாலேயே நோய் நீங்கும் என்ற கொள்கையை வற்புறுத்துவார். அவருடைய சிகிச்சாலயத்தில் நோய்வாராமல் தடுத்தக் கொள்ளும் முறைகளேமுதிய பலகைகள் பல காணப்படும். எந்தச்சமயத்திலும் யாரும் அவரை உதவிக்கு அழைக்கலாம். அவருக்கு ஏழைகள் மிகுந்த அன்பு அளவற்றது. பல ஸமயங்களில் ஏழைகளுக்கு மருந்து கொடுத்துச் செலவுக்கும் பணம் கொடுத்ததண்டு. “குப்பமென்றில் பிராவஸ்திரி ஒருத்திமைக் கவனப்படுத்தாக அவர் இரவு ஒரு மணிக்குச் சென்றார். அங்கிருந்து திரும்பும்போழுது மணி நான்கு. குப்பம்வாசிகள் ஒன்றும் அரையுமாகச் சேர்த்தப் பணம் கொடுக்கவந்தார்கள். டாக்டர் ரங்காச்சாரியார் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். வைத்தியத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்போர் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதை அவர் காட்டியிருக்கிறார். எளியவர் சிலருக்கு மருந்துவாங்க அவரே பணம் கொடுத்திருக்கிறார்” என்று ஸ்ரீமான் டி. ஆர். வேங்கடராமசாஸ்திரியார் கூறியுள்ளார். ஸ்ரீமான் ஆசிராமாயண செட்டியார், அவர் உணவுவகைகளிலேயே நோய் நீங்கும் வழியைச் சொல்வதை வெளிப்படுத்தும் ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்: “எளியவர்களுக்குக்கூடச் சாத்தியமான மருந்தையே அவர் கூறுவார். ஒரு ஸ்திரீ தேகவலிமை குன்றியவளாக வந்தாள். எஸ். ரங்காச்சாரியார் அவளைப்பார்த்து வெற்றிலைபாக்கை வழக்கமாக உபயோகப்படுத்தினால் உடம்பு புஷ்டியடையுமென்று அறிவுறுத்தினார். அவ்வாறே அந்தப் பெண்மணி வெற்றிலைபாக்குப்போட ஆரம்பித்தபின்பு தேகசௌக்கியம் உண்டாயிற்று.”

முதியவராகிய ஒரு பேரறிஞர் வயிற்றுவலியால் கஷ்டப்பட்டனர். அஜீர்ணமே அதற்குக் காரணம். டாக்டர் ரங்காச்சாரியரிடம் மருந்து கேட்ட போது அவர், சாப்பிடுவதற்குப் பத்துநிமிஷங்களுக்குமுன் சிற்று நெய்யை உண்டிவந்தால் ஜீர்ணசக்தி உண்டாகும் என்றார். அப்படியே செய்துவந்த தனால் அந்த மூதறிவாளர் தம்நோய் நீங்கப்பெற்றார்.

ரங்காச்சாரியார் யந்திரத்தைப் போல வேலைசெய்பவார். சுறுசுறுப்பு நிறைந்தவர். கோயாளிகளுக்கு உதவும் பெரிய தொண்டினர் நிறைவேற்றுவதில் எத்தகைய முயற்சியையும் அவர் பொருட்படுத்த மாட்டார். மிகவும் விலையுயர்ந்த 'ரோல்ஸ் ராய்ஸ்' காடா முதன்முதலில் அவர் வாங்கினார். விண் ஆடம்பரத்திற்காக அதனை வாங்கவில்லை. கோயாளிகளுக்கு உதவி புரிவதில் காலதாமதம் முதலியவற்றால் இடர்ப்பாடுகள் கோராமல் இருப்பதற்காகவே அதனைவாங்கினார். ஒரு ஊன்பர் அவரை, "என் இவ்வளவு விலையுயர்ந்த காடா வாங்கினீர்கள்?" என்று கேட்டபொழுது அவர், "தாம் விரிக்கும் திட்டத்தை அழகாகவும் சிறந்ததாகவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று யாவரும் விரும்புகிறார்களல்லவா? நான் பெரும்பாலும் காரிலேயே தான் காலங்கழிக்கிறேன். எனக்கு இடங்கொடுப்பதற்குரிய பொருளுக்காக நான் இவ்வளவு செலவுப்பத பிழையல்லவோ?" என்றனாம். பல ஊர்களிலுள்ள கோயாளிகளை விடையில் பார்த்துவரவேண்டுமென்றும் நோக்கத்தோடு அவர் ஆகாய விமானம் ஒட்டப்பயின்று ஒரு விமானத்தையும் வாங்கினார். அதை வாங்கியபின்பு அவருடைய வேகம் பின்னும் அதிகப்பட்டது. செந்தூரத்திலுள்ளவர்களும் அவருடைய பேருதவியைப் பெற்றனர்.

மோட்டார் வேகத்தில் அவர் தம் வேலைகளை நிறைவேற்றிக்கொண்டே போவார். ஆனாலும் பூர்ணத்திருப்தி உண்டாகும்படி செய்வார். அவரைக் கண்டாலே யாவருக்கும் கம்பிக்கை உண்டாகி விடும்.

"டாக்டர் ரங்காச்சாரியாரை ஒரு கர்மயோகி யென்றே நான் சொல்வேன். ஒரு நிமிஷம்கூட இடைவிடாமல் பிணியானருக்கு உதவுவதையே அவர் தம் கடமையாகக் கொண்டார்" என்று ஸ்ரீமான் அல்லாடி கிருஷ்ண சாயி ஸ்வாமி அவரைப் பற்றிச் சொன்னவற்றில் என்னவும் மிகையிலலை. மற்றத்ததைகளில் தம்விரும்பத்தையும் முயற்சியையும் செல்லவிடாமல் கோயாளிகளுக்காகவே எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து விளங்கிய அவரைப் போன்றவர்களை உலகத்திற்கு பார்த்தல் அருமை. அதனால் தான் அவரை இழந்ததனால் ஏழைகள் முதல் கோடிசுவார்கள் வரையிலுள்ள யாவரும் தங்கள் தங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவரை இழந்துவிட்டாற் போன்ற துக்கத்தை அடைந்தனர்.

டாக்டர் ரங்காச்சாரியர் தம் 52-ஆம் வயதில் புவிவாழ்வை நீத்தார். அவரை கம்மிடையினின்றும் பிரிக்கும் பழியை ஏற்றுக்கொண்டது 'டைபாயிட்' ஸ்வரமாகும். "அவர் பிழைப்பதாக இருந்தால் தென்னாட்டாளை வரும்—வறியோரும் தனவந்தரும்—எந்தத்தியாகத்தையும் பொருட்படுத்தியிருக்கமாட்டார்கள்" என்று ஒரு ஊன்பர் கூறுகின்றார்; அதனால் மக்கள் அவரிடத்தில் எத்தகைய விசுவாசம் வைத்திருந்தார்களென்பது புலப்படுகின்றது.

அவருடைய ரூபகச்சின்னமொன்று நிறுவாதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் எடுத்தவருகின்றன.

அவருக்குக் குமாரர்கள் இல்லை. மூன்று சகோதரர்களும் ஒரு மனைவியாரும் இருக்கின்றனர்.

செயற்கரிய செய்களைச் செய்த, உண்மட்டும் தம்நலம் பேணாது பிறர்க்குரியனாக வாழ்ந்த டாக்டர் ரங்காச்சாரியார் இல்லாத குறையை வேறு ஒருவர் நிறைவுதந்தல் இயலாது. அவருடைய புகழ் என்றும் நீன்று நிலவுவதாகுதல்!

ஸர் சங்கரன் நாயர்

இந்திய ராஜ்ய உலகில் ஸர் சங்கரன் நாயரை அறியாதார் சிலரே. அவர் சென்ற ஏப்ரல் மாதம் 24-ஆம் தேதி தம்முடைய 77-ஆம் பிறாயத்தில் உலகவாழ்வின்னும் நீங்கினார்.

ஸர். சங்கரன் நாயர் பலதுறைகளில் ஈடுபட்டுப் புகழ்பெற்றவர். சேட்டர் சங்கரன்நாயர் என வழங்கப்படுவார். அவர் 1857-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 11-ஆம் தேதி பிறந்தார்; சென்னை அரசாங்கக்கல்லூரியில் கல்வியின்றார்; சட்டக் கல்வியின்றி ஹைகோர்ட்டு வக்கீலானார்; பிரகு அரசாங்க வக்கீலாகவும் பப்ளிக் பிராவிச்யூடராகவும் இருந்துவிளங்கினார்; அட்வொகேட் ஜனரலாகவும் ஆனார்; சென்னை ஹைகோர்ட்டில் நீதிபதியாக இருந்தார்; பலவருஷங்கள் சென்னைச் சட்டசபை அங்கத்தினராக இருந்தார்; ஆமராவதியில் கூடிய இந்திய தேசியக்காங்கிரஸின் அவைத்தலைவராக இருந்தார்; சென்னையில் கூடிய சமூகச் சிந்திருத்த மகாநாட்டிலும், இந்தியக் கைத்தொழிற் பொருட்காட்சியிலும் தலைமை வகித்தார்; 'மதராஸ் ரெவ்யூ', 'மதராஸ் ஸ்டாண்டர்ட்' என்னும் பத்திரிகைகளை நடத்தினார்; 'மதராஸ் லா ஜூனலை' முதலில் தொடங்கியவர்களுள் அவரும் ஒருவர்.

அவர் 1915-ஆம் வருஷத்திலிருந்து 1919-ஆம் வருஷம் வரையில் கவர்னர் ஜனாலுடைய நிர்வாக சபையில் அங்கத்தினராகவும் 1919-முதல் 1921 வரையில் இந்தியா மந்திரிசபையில் அங்கத்தினராகவும் இருந்தார். 1925-ஆம் வருஷம் ராஜ்யங்க சபைக்கு அங்கத்தினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1928-ஆம் வருஷத்தில் இந்தியாவிற்குச் சைமன் சமிஷன் வந்தபோது அதனுடன் இருந்து உதவி புரிந்தவர்களுள் அவரும் ஒருவர். அவருக்கு மிக்க கௌரவம் பொருந்திய பல நண்பர்கள் இருக்கின்றனர்.

ஸ்வராஜ்யக் கட்சி

தேசத்தின் நிலையையும் வேறு சில காரணங்களையும் எண்ணி, மகாத்மா காந்தி இனி, தம்மையன்றி வேறுயாரும் சாத்வீகச் சட்டமறுப்பை மேற்கொள்ளவேண்டாம் எனக் கூறிவிட்டார். வரப்போகும் புதிய அரசியலில் காங்கிரஸின் கொள்கைகளை நிலைநிறுத்தவும் நாட்டுக்கு நன்மை உண்டாக்கும் பலவற்றைச் செய்யவும் எண்ணிய பல தேசபக்தர்கள், சட்டசபைகளைக் கைப்பற்றித் தொண்டுபுரிய விரும்பினார்கள். ஆதலின் முன்பு தேசபந்து சித்தாரஞ்சனதாஸரால் உண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வராஜ்யக்கட்சி மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது. மகாத்மாகாந்தியும் அதற்குத் தமது உடன்பாட்டைக் கூறி விட்டார். ராஞ்சியில் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கூடி ஸ்வராஜ்யக்கட்சியின் வேலை முறைகளை மேற்கொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டார்கள். இம்மாதம் பாட்னாவில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி கூடுகிறது. அதில் காங்கிரஸின் அனுமதியைப்பெற்று ஸ்வராஜ்யக்கட்சி தனது வேலையைச் செய்ய முற்படும்.

பரிமளாசுவலன் : [ஸ்ரீமான் ப. மு. ரா. முத்துசாமி ரெட்டியா அவர்கள் எழுதியது; கிடைக்குமிடம்: சால்வதி புத்தகசாலை, லிங்கத்தம்பிட்டுத் தெரு, கொழும்பு; விலை ரூ. 0 8 0.]

தன்பக்களைப் பொறுமைமாகப் பொறுத்துக்கொண்டு கடமையைச் செய்பவர்கள் பிறகு இன்பத்தை யடைவார்கள் என்பது போன்ற பல நீதிகளைப் புலப்படுத்திக்கொண்டு விளங்குவது இச் சிறிய நாவல்.

நிநூலாண்ட நாயனார் சரித்திரம் : [ஸ்ரீமான் பொ. இலக்குமணச் செட்டியா அவர்கள் எழுதியது; கிடைக்குமிடம்: சிவகாமசுந்தரி செத்தமிழ்ப் பாடசாலை, வேகுப்பட்டி, புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானம்; விலை அனா 4.]

இது, திருவிக்கண்ட நாயனார் சரித்திரத்தைக் கீர்த்தனைகள், செய்யுட்கள் முதலியவற்றால் அமைத்து இயற்றப்பட்ட நூல். தமிழ்மொழியறிவு வாய்ந்த இதன் ஆசிரியர் கன்னுறையில் இதனை இயற்றியுள்ளனர். சொற் பொருட் கலைகள் அங்கங்கே மலிந்துள்ளன. பள்ளிக்கூடங்களிலும் மற்ற இடங்களிலும் திருவிக்கண்ட நாயனார் சரித்திரத்தை நாடகமாக ஆடவிரும்புபவர்களுக்கு இதிலுள்ள பாட்டுக்கள் மிகவும் பயன்படும் என்று நம்புகிறோம்.

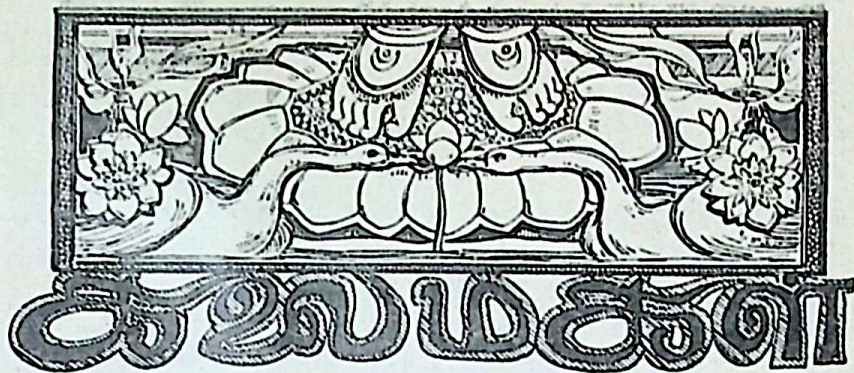
ஸ்ரீசங்கிலிநாகேசியார் சரித்திரம் : [ஸ்ரீமான் எம். எஸ். காதர்முறை யத்தின் சாத்திர அவர்கள் இயற்றியது.]

ஸ்ரீசந்தாமூர்த்தி நாயனாரை மணந்த சங்கிலிநாகேசியாருடைய சரித்திரத்தை ஒரு முஸ்லீம் கனவானை எழுதியிருக்கின்றாரெனின் அது வியத்தற்குரிய செய்தியே. இதனை எழுதியவர், ஒருகாலம் எழுதின எங்கனம் எழுதுவாரோ அங்கனமே எழுதியிருக்கின்றார். இவர் குடியிற என்னும் கிராம நாட்டாண்மைக்காரர். அவ்வூரில் பிறந்த சங்கிலிநாகேசியாருடைய சரித்திரத்தை இவர் எழுதப்புகுந்ததற்குரிய காரணங்களுள் ஊர்ப்பரிமாணமும் ஒன்றாகுமென்றெண்ணுகிறோம். இஃது இனிய செத்தமிழ் நூடையில் இயன்றுள்ளது.

—ச. து. க.

ஸ்ரீபகவத்கதைவரணம் : [ஸ்ரீமான் டி. வி. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல். இயற்றியது; கிடைக்குமிடம்: துலாசிரியர், 11, தபாலாபிசு தெரு, ஆரணி; விலை அனா 8.]

உலகத்திற்கு இந்தியா தந்த அறிவுச் செல்வங்களில் பகவத்கதை ஒன்று. அது பல பாஷைகளில் பலவேறு அமைப்பில் வெளிவந்துள்ளது. இந்த நூல் பகவத்கதையின் உட்கருத்தைத் தொடர்ச்சியாகத் தமிழில் அமைத்து வெளியிடுவது. கிடைப்பிடம் லில்லா ஜட்ஜு ஸ்ரீமான் கே. எஸ். ராமசாமி சாஸ்திரிகள் இதற்கு ஒரு முகவுரை எழுதியுள்ளார். பகவத்கதையின் கருத்தை உணர விரும்புபவர்களுக்கு இது பயன்படுமென எண்ணுகிறோம்.

மகா வைத்தியநாதையர்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

6

மகா வைத்தியநாதையருடைய அருங்குணங்களும் ஒழுங்கான வாழ்க்கையும் இணைபற்ற புதமும் அவரை மறவாமல் என்றும் நினைக்கச் செய்வன. அவரைக் குணாநணியாகக் கண்டு அன்புபூண்டவர்களும், சிவபக்தரென அறிந்து ஈடுபட்டவர்களும், ஸங்கீதக்களஞ்சியமென்றுணர்ந்து புதமுத்தவர்களும், கல்விமானெனத் தெளிந்து விரும்பியவர்களும் பலர். அவரிடத்தில் அமைந்திருந்த தூய ஒழுக்கத்தாலும், யாருக்கும் எளிய ராம் தன்மை முதலியவற்றாலும் எத்தகையவர்களும் அவரிடம் மரியாதையாக நடந்துகொண்டார்கள்.

அவருடைய சிவபக்தியும் சிவபக்தர்கள்பால் அவருக்கு இருந்த பேரன்பும் எக்காலத்திலும் குறையவேயில்லை. இளமை தொடங்கியே, நாள்தோறும் சிவபூஜைசெய்யும் நியமம் உடையவர் அவர்; பூஜை செய்தபிறகே உணவுகொள்வார். பூஜைசெய்யும் காலத்தில் சிரம், காது, கைகள், கழுத்து முதலிய இடங்களில் ருத்திராட்சங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுவார்; ஒவ்வொரு நாளும் பாலபிஷேகமும் வில்வார்ச்சனையும் இன்றிப் பூஜை செய்யார்; ஏகலிங்கார்ச்சனை செய்தலே வழக்கம்.

நாள்தோறும் மாலைக்காலத்தில் சிவதரிசனம் செய்வார். வினிகையேனும் கதையேனும் பிறர்கலிற் செய்யநேரின் ஸந்தியா காலத்திற்குள் நிறைவேற்றிவிட்டு ஸந்தியாவந்தனம் செய்து பின்பு சிவதரிசனத்திற்குப்போய் விடுவார். இந்த நியமம் எந்தக்காலத்தும் தவறியதில்லை. அங்ஙனம் செல்லும்போது தாம் காலையில்

தொடுத்துவைத்திருந்த புஷ்பமாலையைக் கொண்டுபோவார். அவர், தாம் பிறந்த வைபவச்சேரியின்கண் உள்ள சிவாலயத்தில் நடராஜ விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தார். தமக்குக் கிடைத்த ஸம்மானங்களாகிய பிதாம்பரம் முதலிய பொருள்களிற் சில வற்றை அவ்வாலயத்திலுள்ள மூர்த்திகளுக்கு உபயோகமாகும்படி அளித்துவிட்டனர்.

அவர் மிக்க மதிப்புடன் விளங்கினாராயினும் தருக் கின்றி யிருந்தார். பிறகுடைய திறமையை அறிந்து பாராட்டும் அருமையான குணம் அவரிடம் அமைந்திருந்தது. மூத்தவர்க ளிடமும் கல்விமான்களிடமும் மிகவும் மரியாதையோடு ஒழுகுவார். தம் அன்ணையாரிடம் எப்பொழுதும், “வாருங்கள், போங்கள்” என்று பன்மையாகவே பேசுவார். தாம் பெறும் ஸம்மானங்களெல் லாவற்றையும் தமையனாகிய இராமசாமி ஐயரிடம் ஒப்பித்து விடுவார். தமையனாகிய சொல்லுக்கு மாறபேசவே மாட் டார். மகாவைத்தியநாதையரால் இராமசாமி ஐயருக்கு அதிக மதிப்புண்டாயிற்று; ஆயினும் அவர் எப்பொழுதும் தமைய னுக்கு அடங்கியே ஒழுகுவார். இராமசாமி ஐயருடைய முயற்சி களாலும் அவ்வப்பொழுது இன்னவாறு நடக்கவேண்டுமென்று அவர் அறிவுறுத்திவந்த செயலாலும் மகா வைத்தியநாதையர் அடைந்த பயன்கள் பல.

சுருக்கமான உணவையே அவர் விரும்புவார். வற்றற் குழம்பு, வெந்தயக்குழம்பு, சீரகாசம், நீர்மோர் ஆகியவற்றில் அவருக்கு விரும்பம் உண்டு. எலுமிச்சம்பழம் சேர்த்துக் கொள்ளார். பால் உட்கொள்ளும் வழக்கம் இல்லை. ரெய் ஒரு ஈரண்டி முட்டைதான் சேர்த்துக்கொள்வார். ஆடம்பரமான உணவுவகைகளில் அவருக்கு அவா இல்லை. வெளியூர்களுக்குச் செல்லுங் காலங்களில் அவல், சீடை, பொரிமா முதலிய வற்றைக்கொண்டு செல்வார். அவற்றை அவசியமாயின் பிற்பகலில் உண்பார்.

சகோதரர்களோடு பேசுங்காலத்தில் ஏதோ ஒரு பாஷையில் அவர் பேசுவார்; அஃது இன்ன பாஷையென்று யாருக்கும் விளங் காது. ஒரு முறை நான் என்னபாஷை யென்று கேட்டேன்; அவர், “இதனைப் பாண்டவபாஷையென்று சொல்வதுண்டு. விராடநகரத்தில் பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசம் செய்தகாலத் தில் தமக்குள் வழங்கி வந்ததைப்போன்றதென்று கேள்வி” என்று.

அவருடைய ஸங்கீதத்திறமை தனிச்சிறப்புடையது. ஒன்றரைமணிக்குமேல் அவர் தொடர்ந்து பாடுவதில்லை; சிவகதை இரண்டுமணிகேரம் செய்வார். இராக ஆலாபனம் செய்யும் போது வாய்க்குவந்த சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் வழங்காமல் 'சங்கரா' என்றே ஆலாபனம் செய்வார். அவருடைய சிவபக்தியே அங்ஙனம் செய்வதற்குக் காரணமாகும். பாடும்பொழுது முகவேறுபாடு காட்டல் உடம்பிற் பலவிதமான சேஷ்டைகள் செய்தல் முதலியவற்றில் ஒன்றும் அவரிடம் இல்லை. இருந்தபடியே அசையாமல் பாடுவார். பாடுவதற்குமுன் தொண்டையைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ளுதல், சுருதியோடு பொருத்துவதற்குச் சில கேரத்தைக் கழித்தல், இடை யிடையே பலவகைப் பானங்களை உட்கொள்ளல் முதலியவைகளை அவரிடம் ஒருபோதும் கண்டதில்லை. அவருடைய உணவின் ஒழுங்கும், தூய ஒழுங்கமும், வரையறையோடு பாடும் முறையும் அவருடைய சாரீரத்தை ஒரேநிலையில் இருக்கச்செய்தன. ஆதலின் எப்பொழுதும் அவர் பாடுவதற்கு விரித்தராக இருப்பார்.

ஒருமுறை அவர் திருவாவடுதுறைக்கு வந்திருந்தபோது விடுதியிலிருந்து மடத்திற்குப் பாடுவதற்காகப் போய்க்கொண்டிருந்தார். அவருடன் அவர் தமையனார் சென்றார். நானும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். அப்பொழுது மகாவைத்தியநாதையர், "ராமசாமி, ராமசாமி" என்று கூப்பிட்டார். 'இவருடைய தமையனாராகிய இராசாமி ஐயர் அருகில்வரும்பொழுதே இவர் ஏன் கூப்பிடுகிறார்?' என்றெண்ணினேன். மறுநாள் இராமசாமி ஐயரை விசாரித்தேன்; "சாரீரம் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டான்" என்று அவர் கூறினார். அப்பொழுது எனக்கு உண்டான ஆச்சரியத்துக்கு அளவேயில்லை. சாரீரத்தைப் பரீட்சிப்பதற்காக எவ்வளவோ கேரத்தைக் கழிக்கும் பல வித்துவான்களுக்கும் அவருக்கும் உள்ள வேற்றுமையை நினைந்து நினைந்து வியந்தேன்.

திருவாவடுதுறை மடத்திற்கு வந்தகாலங்களில் அவருடைய பாட்டு ஒருநாளும் சிவகதை ஒருநாளுமாக மாறி மாறி நடைபெறும். சிவகதை, ஹரிசுந்தையாகியவற்றிற்கு ஒரேவிதமான ஆரம்பங்களும் பூர்வ பீடிக்கைகளும் சொல்லும் ஸங்கீதவித்துவான்கள் பலர் இக்காலத்தில் இருக்கின்றனர்; மகாவைத்தியநாதையருடைய சிவகதையின் போக்கு, தொடக்கமுதல் இறுதிவரையில் சைவஸம்பிரதாய விரோதமில்லாமல் இருக்கும். 'சங்கரா' என்று ஆரம்பிக்கும்போதே மந்திரத்தாற் கட்டுண்டவர்கள்போல் சபையினர்

யாவரும் மெய்ம்மறந்து விடுவார்கள். சிவபரமான கீர்த்தனங்களும் சலோகங்களும் பாடல்களும் அவருடைய வாக்கிலிருந்து அமுத மழைபோல வெளிவரும்.

முதன்முதலில் “வாதாபிகணபதி” என்ற விநாயகர் வணக்கத்தை அவர் பாடுவார். பிறகு பெரியபுராணம் கீர்த்தனத்திலுள்ள “எங்காலத்து மறவேனே” என்ற நடராஜஸ்துதியைப் பாடுவார். நாயன்மார் சரித்திரங்களாயின் திருத்தொண்டத் தொகையில், எந்த நாயனார் சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டுமோ அந்த நாயனார் திருநாமம் உள்ள திருப்பாடல்வரையில் பாடி விட்டும் கதையைத் தொடங்குவார். தங்குத் தெரிந்தவற்றையெல்லாம் காட்டவேண்டுமென்ற கருத்தால் ஸம்பிரதாய விரோதமானவைகளும் இடத்திற்குப் பொருத்தமற்றவைகளுமாகிய விஷயங்களைப் புகுத்திச் சொல்லும் தன்மை அவர்பால் இல்லை; அங்ஙனம் செய்யும் பாடி நிற்ப்பந்திப்பவர்களும் அக்காலத்திற் பெரும்பாலும் இல்லை. எடுத்துக்கொண்ட சரித்திரத்தினால் அறியப்படும் உயர்த்தகருத்துக்களை விளக்கும் ஆன்றோர் வாக்குக்களை மேற்கோளாகக் காட்டிப் பொருள் கூறும்பொழுது அந்த நூல்களைப் பயிலவேண்டுமென்னும் விருப்பமும் அந்த நீதியைப் பின்பற்றி நடக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணமும் கேட்பவர்களுக்கு உண்டாகும். அவருடைய கதாப் பிரஸங்கத்தில் அடிமுதல் இறுதிவரையில் சிவபக்தி உணர்ச்சியை வளர்க்கும் அமைப்பே காணப்படும்.

சிவதைகளுக்கு மகாராஷ்டிரபாஷையிலுள்ள நிரூபணங்கள் முதலியவற்றைப்பாடுவார். வடமொழிச் சலோகங்களையும் தமிழ்ச் செய்யுட்களையும் இடத்திற்கேற்பச் சொல்லும்பொழுதும் அவற்றின் பொருளைக் கூறும்பொழுதும் அவருடைய கல்வித்திறமை நன்றாக விளங்கும். அவர் பாடும்பொழுது மனம் ஸ்தம்பித்து நின்று விடும். கதைபைக்கறி விஷயங்களை விளக்கும்பொழுது பருந்தோடு செல்லும் நியூலைப்போலக் கேட்போர் மனம் அக்கருத்துக்களைப் பின்பொடர்ந்தே செல்லும்; அவ்வக் கருத்துக்களுக்கேற்ற மெய்ப்பாடுகள் கேட்போரிடம் விளங்கக் காணலாம். பத்திரஸம் ததும்பும் விஷயங்களைச் சொல்லும்பொழுது எத்தகைய வன்னெஞ்சமும் கனிந்துவிடும்; கேட்போர்கள் கண்ணீர் உகுத்துப் பரவசராகி விடுவார்கள்.

அவர் கூறும் பதஸரங்கள் கற்பனைத்திறமும் தன்மையும் உடையனவாக இருக்கும். பெரியபுராணம், தேவாரம், குதசங்கிதை முதலிய தமிழ் நூல்களிலிருந்தும் வடநூல்களிலிருந்தும் மேற்

கோள்களைக் காட்டிப் பொருள்சொல்லுகையில் அவருடைய ஆராய்ச்சியின் ஆழம் புலப்படும். தேவாரக் கருத்துக்களுக்கும் உபநிஷத் கருத்துக்களுக்கும் உள்ள ஒப்புமையை அவர் எடுத்துக் கூறுவார். மங்களமாக, ஸஹனாராகத்திலுள்ள, "நந்திகேசாய மங்களம்" என்னும் கீர்த்தனத்தைப் பாடி அவர் பூர்த்தி செய்வார்.

அவர் கூறிய பதஸாரங்களுள் என் நினைவில் உள்ள ஒன்றைத் தெரிவிக்கிறேன் :

அப்பூதிநாயனார் சரித்திரப் பிரசங்கத்தைப் செய்தபொழுது பெரியபுராணக் கீர்த்தனத்திலுள்ள, "அப்பூதியார் திருமணையில் வந்தார்" என்ற கீர்த்தனத்தைப் பாடிப் பொருள்கூறினார். அதில் மூன்றாம் சரணத்தில் "திங்கனார்மாடத்திங்கனார்" என்ற ஒரு தொடர் உள்ளது. அதற்குப் பதஸாரம் சொல்லுகையில் கற்பனை நயம் விளங்க, "சந்திரன் மேல் ஊர்த்துசெல்லும் மாடங்களை யுடைய திங்கனார் என்பது அர்த்தம்; சந்திரன் குருத்தரோக மாகிய மகாபாதகத்தை அறிந்துசெய்தவனானவன், குருபக்தியிற் சிறந்த அப்பூதியடிகள் வசிக்கும் ஊரிலுள்ள மாடங்களின் ஸ்பரிசுத் தாலாவது தன் தோஷம் தீருமென்று எண்ணி வந்ததுபோல இருந்தது" என்று சொன்னார்.

அவருடன் பங்கவாத்தியம் வாசிப்பவர்களுக்கு அவருடைய ஸம்பந்தத்தால் உண்டாகும் மதிப்பு அதிகம். வாத்தியங்காரர்க ளுடைய திறமையை அவர் உரிய காலங்களில் வெளிப்படுத்தச் செய்து பிரகாசப்படுத்துவார். அவருடைய வினிகைகளில் வாத் தியம் வாசிக்கும் கௌரவத்தை வாத்தியங்களிற் புகழ்பெற்றவர்கள் யாவரும் விரும்புவார்கள். அவருடன் இருந்து பிடில் வாசித்தவர் பலர். அவர்களுள், தஞ்சாவூர் ஸங்கீதவித்துவான் இரட்டைப் பல்லவி சிவராமையருடைய குமாரராகிய சுப்பராயரென்பவரும், பதினைந்து மண்டபம் துரைஸாமி ஐயரென்னும் ஸங்கீதவித்துவானுடைய பேரராகிய ஸாம்பசிவையரென்பவரும், திருக்கோடி காவல் கிருஷ்ணையரும் முக்கியமானவர்கள். ஸாமப்பா வென்னும் தஞ்சை மகாராஷ்டிரர் ஒருவர் பல வருஷங்கள் அவருடன் இருந்து மிருதங் கம் வாசித்துவந்தார். தஞ்சாவூரில் இருந்தவரும் மிருதங்கம் வாசிப் பதில் இணையற்றவரும் வாய்ப்பாட்டிலும் வல்லவரும் ஆகிய நாராயணசாமி அப்பா என்பவர் சில சமயங்களில் மகா வைத்திய நாதையருடைய வினிகைகளில் மிருதங்கம் வாசித்ததுண்டு; அக் காலங்களில் அந்த ஸங்கீத சிகாமணியின் பாட்டைக்கேட்டு அவர் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை.

மகா வைத்தியநாதையருடைய திறமையை அறிந்த வித்துவான்கள் அவருக்கு முன் பாடுவதற்கு அஞ்சுவார்கள். திருவாவடு துறை மடத்தில் சில சமயங்களில் ஸங்கீதவித்துவான்கள் பாடலா மென்று வருவார்கள். அங்காலத்தில் மகா வைத்தியநாதையர் வந்திருந்தால், தங்கள் எண்ணத்தை வெளியிடாமல், “மகா வைத்திய நாதையாவர்களுடைய பாட்டைக் கேட்டுப் போகவந்தோம்” என்று சொல்லிக் கொடுவார்கள். அவருடைய காலத்திலிருந்த வித்துவான்களின் பெரும்பாலோர் ஸம்ஸ்தானங்களிலும் ஆதீனங்களிலும் அவர் இல்லாத காலத்தில் வந்து பாடிப் பரிகபெற்றனர். அவர் ஸங்கீதத்தைக் கேட்ட இடத்தில் தங்கள் ஸங்கீதம் இனிமையைத் தராது என்ற எண்ணமே அதற்குக் காரணம்.

அவரை ஜயித்ததாகச் சில வித்துவான்கள் வெளியிடங்களிற் சொல்லிக்கொள்வதுண்டு; அஃது உண்மையன்று. அவருடைய தமையனார் மந்திராசக்தியால் மற்ற வித்துவான்களை அடங்கச் செய்கின்றனரென்று பொருமைக்காரராகிய சிலர் கூறுவர்.

அவருக்கு அவர்காலத்தில் இருந்த தலைமையான புகழ் வேறு யாருக்கும் இல்லை. ஒருமுறை சென்னையிற் சில கனவான்கள் கவர்னருக்கு விருந்து நடத்தினார்கள். அந்த விருத்தில் ஒரு கங்காடக ஸங்கீதக்கச்சேரி நடத்திக் கவர்னரை மகிழ்விக்க அவர்கள் எண்ணினார்கள். அவ்விருந்துக்கு வரும் பெரியகனவான்களுக்கிடையே பாடும் தகுதியுடையவர் மகா வைத்தியநாதையரேயென்று தேர்ந்து அவரை வருவித்துப் பாடச்செய்தார்கள். அவர் அந்த ஸபையின் பெருமைக்கு ஏற்றவண்ணம் பாடினார். கவர்னருக்கு விருப்பமாக இருக்குமென்று இங்கிலீஷ்சாட் முதலியவற்றையும் பாடி மகிழ்வித்தார். அந்த விருந்து எல்லாவகையிலும் மேம்பட்டதாக இருந்தது; அதில் மகா வைத்தியநாதையர் வழங்கிய இசைவிருந்து எல்லாவற்றிற்கும் கீர்டம் வைத்ததுபோல அமைந்தது. அதுகாறும் கவர்னருக்கு முன் கங்காடக ஸங்கீத வித்துவான்கள் பாடியதில்லை யென்பர்; ஆதலின் அங்கிதழ்ச்சியால் மகா வைத்தியநாதையருக்கு இருந்த மதிப்பு அதிகமாயிற்று.

மகா வைத்தியநாதையர் தாம் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் சிறப்புப்பெற்றார். அவர் ஸங்கீதத்தைக் கேட்டபேர்களெல்லாம் இன்பக்கடலில் ஆழ்ந்தனர்; அவர் கதையைக் கேட்டவர்களெல்லாரும் சிவபத்தி யுணர்ச்சிபெற்றனர்; அவருடைய ஸங்கீதத்திறமை தமிழ் நாட்டிற்குப் புகழை உண்டாக்கியது; ஸங்கீதவித்துவான் களுக்கும் பெருமையை அளித்தது. அவர் இன்றும் பலருடைய உள்ளக்கோயில்களில் தெய்வமாக இருந்து விளங்குகிறார்.

1 “ வசையுணரு முழுமுடர் துளைச்செவிக்கும் இன்பன்றி
வழங்கல் செய்யா
இசையுணரு மியலுணர்வுங் கவிநலி மியலுணர்வுங்
நசன் பாத
நசையுணர்வுங் வழுவாநன் னடையுணர்வு மோருருவா
நனுதி வந்த
நசையுணரு மிசையுளமா வயித்தியநாதன் ”

என்று கும்பபோனம் காலேஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராக இருந்த நியாக
ராஜசெட்டியார் மனங்கரைந்து அவரைப் பாராட்டி யிருக்கிறார்.
அவருடைய உண்மையான உருவம் நான்கு தன்மைகளாலாகியது.
அவை மூடர்களுக்கும் இன்பந்தரும் ஸங்கீதஞானம், அருந்தமிழ்ச்
செய்யுள் ஆக்கும் தமிழறிவு, சிவபக்தி, வழுவாத நல்லொழுக்க
மென்பவை. இந்த நான்குமே மகா வைத்தியநாதையரின் உருவம்.
இக்குணங்கள் அழியாதவை; இவை உள்ளவரையில் மகா வைத்திய
நாதையரும் அழியா உடம்பினை உடையவரேயாவர்.

(முற்றும்)

ஆகாயத்தில் நிற்கும் விமானம்

ஆகாய விமானிகள் மேன்மேலும் வேகமாக ஓட்டுவதில் போட்டி
போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒடும்பொழுது திடீரென ஆகாயத்தில்
ஒரிடத்தில் அசைவற்று விமானங்களை நிறுத்தச் சிலர் முயல்கின்றனர்.
'ஆடோகிரோ' என்ற ஒருவகை ஆகாயவிமானத்தையுடைய சிலர் இங்ஙனம்
செய்கின்றனர். அதனைக் கண்டு பிடித்தவர் டான் ஜுவன் டி லா விர்வா
(Don Juan de la Cerva) என்பவர். ஸர்கோஸா என்னுமிடத்தில் நடை
பெற்ற ஆகாயவிமானக்காட்சியில் அவர் தமது விமானத்தை இரண்டு
கோபுரங்களுக்கிடையில் சில ஸெகண்டுகள் நிறுத்திக்காட்டினர். இருபதி
னாயிரம் பேர்கள் இதனைக் கண்டுகளித்தனர்.

—டி.ரிப்ப்யூன்.

இலக்கியம்

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும் அசுவமேதமும்

டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, எம். எ.

தமிழ்நாட்டில் பண்டைக் காலத்தில் சேரன் சோழன் பாண்டியன் எனப் பேராசர் மூவர் இருந்தனர் என்பது வெளிப்பட. அவருள் சோழன் சூரியவமிசத்தவன் என்றும் பாண்டியன் சந்திரவமிசத்தவன் என்றும் பெரியார் கருதுகின்றனர். பாண்டியன் என்ற சொல் பாண்டு என்ற சொல்லினின்றும் பிறந்ததாக வடமொழி மாபாடியம் இயற்றிய பதஞ்சலி கூறுகின்றனர். அவர் பாண்டவரைச் சார்ந்தனராகப் புறநானூற்றச் செய்யுட்கள் இயற்றிய புலவர்காலத்தே கருதப்பட்டதென, 'நேமி யுய்த்த நேள நெஞ்சிற், நவீரா வீகைக் கவுரியர் மருக' (புறநா. 3) என்றவிடத்துக் கவுரியர் என்ற சொல்லால் விளங்கும். ஈண்டுக் கவுரியர் என்ற சொல் கௌரவ என்ற வடசொல்லின் திரிபு. கௌரவ என்ற சொல் பாண்டவர் களையுங்குறித்து அசுவமேத பர்வத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது; ஆயினும் அது தமிழ்ப் பெயரே எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். அவ்வாறாயின், 'கவுரியர் மருக' என்பதற்குப் பொருள் கூறல்வேண்டும். முதுகுடுமிப்பெருவழுதி பாண்டியவமிசத்திற் பிறந்தவனாகலின் 'பாண்டியன்' என்ற அடைமொழி அவன் பெயரில் காணப்படுகின்றது.

பல்யாகசாலை என்ற அடைமொழி எவ்வாறு வந்ததெனப் பின்னர் ஆராயப்படும்.

முதுகுடுமி என்ற சொற்குப் பழமையான வெற்றியை உடையான் என்றேனும், பழமையான மனோவிச்சயத்தை யுடையான் என்றேனும் பொருள் கொள்ளல் சாலும். குடுமி என்றதற்கு மனோவிச்சயம் என்றபொருள் புறநானூறு 32-ஆம் செய்யுளிலுள்ள, 'அவன் கொண்ட குடுமித்த' என்ற அடியால் விளங்கும். வெற்றி என்றபொருள் பிங்கலந்தையிற் குறிக்கப்பட்டிருந்தலின் அப்பொ

ருள் முற்காலத்தே வழங்கியிருத்தல் கூடும். ஆயின் அவன் மனே
நிச்சயம்,

“ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறா அ நீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மின்னென
அறத்தாறு துவனும் பூட்கை மறத்தின்”¹ (புறநா. 9)

என்ற அடிகளால் விளங்கும். ஈண்டுச் சில செய்திகள் நோக்கற்
பாலன்: (1) ஆனியல் என்ற அடைமொழியின் பயன், (2)
மாக்கள் என்ற வழக்கு, (3) தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடனிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்.

அவனது வெற்றி,

“கடுந்தேர் குழித்த ஞெள்ள லாங்கண்
வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டிப்
பாழ்செய் தனையவர் நனந்தலை நல்லெயில்
புள்ளின மிமிழும் புகழ்சால் வீனாவயல்
வெள்ளுளைக் கவிமான் கவிஞளம் புகளத்
தேர்வழங் கினனின் நெவ்வர் தேஎத்து” (புறநா. 15)

முதலிய அடிகளால் விளங்கும்.

“வென்றி யெல்லாம் வென்றகத் தடக்கிய
தண்டா வீகைத் தகைமாண் குடமி”

என்ற அடிகள் அவன் அகங்காரமற்று மிகுதியாகப் புலவர்க்குப்
பரிசு வழங்கினன் என்று கூறுதலானும்,

“பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே”

என்ற அடிகள் அவன் சுவபிரானிடம் பக்தியோடிருந்தனன் என்று
கூறுதலானும்,

“இறைஞ்சுக பெருமனின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவ ரேந்துகை யெதரே”

1. cf. देवमनुष्या दिशो व्यभजन्त प्राचीं देवाः दक्षिणा पितरः... (தைத்திரிய.
6:11—1) जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते...प्रजया पितृभ्यः ।

என்ற அடிகள் அவன் நான்மறைபைக் கற்றுணர்ந்து அக்கொள்கை களைத் தம் அனுபவத்திற்கொண்ட முனிவரை வணங்கினன் என்று கூறுதலானும், முற்கூறிய 'ஆவும்.....' என்ற அடிகள் அவன் தர்மமார்க்கத்தைத் தழுவினன் என்று கூறுதலானும் அவனது பெருமை விளங்கும்.

முற்கூறிய 'முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கு' என்ற விடத்து வலஞ்செய்தல் என்பது ப்ரதக்ஷினம் என்பதன் மொழி பெயர்ப்பு. அறத்தாறு என்பது தர்மமார்க்கம் என்பதன் மொழி பெயர்ப்பு.

முற்கூறிய செய்திகளால் அவனது பெருமை நன்குவிளங்கும். இனிப் பல்யாகசாலை என்ற அடைமொழி யாங்கனம் வந்ததெனின்: "பன்மான், வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி, யூப நட்ட வியன் கனம் பலகொல்" என்ற அடிகளால் என்னல் வேண்டும். அவனுக்கு இவ்வடைமொழி தொல்காப்பியத்தின் உரைகாரருள் ஒருவராகிய சேனாவரையர் காலத்துக்கு முன்னரே வழங்கப்பட்டதென்பது 'பெருந்தோட் பல்யாகசாலை முதுகுமேயிப் பெருவழுதி' என அவர் வழங்குந் தொடரால் விளங்கும்.

புறநானூற்றுள் 15-ஆம் செய்யுளை நோக்கின் அவ்வரசர் அகவமேதமும் செய்தனர் எனக் கூறலாமெனத் தோற்றுகின்றது. அச்செய்யுளில், 'பெருவழுதி, பனைவர் நல்ல அரண்களைக் கழுதை களால் உழுது பாழ்படுத்தினன்' என்றும், அவருடைய விளையல் களைக் குதிரைகளால் பாழாக்கினனென்றும், அவருடைய வாகிக் கண் தன் யானைகளைப் படிவித்தன எனன்றும், அவனது தூசிப் படையின் வலியைக் கெடுக்கப் பனைவர் எதிர்க்க அவருட் பலர் வீழ்த்தனரென்றும், பல யாகங்களை முடித்து யூபம் நடப்பட்ட பல யாகசாலைகளை யுடையனென்றும் கூறப்பட்டதாக அவ்வுரைகாரர் கூறுகின்றனர்.

இங்கே இரண்டு செய்திகள் கவனிக்கற்பாலன :

"வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
யூப நட்ட வியன்கனம் பலகொல்"

என்பதற்கு, 'குறைவுபடாத சிறப்பினையுடைய யாகங்களை முடித்து, யூபங்களை நட்ட அகன்ற இடங்கள் பலவா' என்பது பொருளாகும். யூபம் என்பது யாகத்தில் வழங்கக்கூடிய பசுவைக் கட்டும் மரமாகும். யாகங்களை முடித்தபின்னர் யூபங்களை நாட்டல் எற்றுக்கு என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. 'முற்றி' என்பதற்குப் பிரதியாக முற்ற என்றிருப்பின் உரைகாரர் கூறும் பொருள் பொருந்தும்,

யாகங்களை முடிக்க யூபம் நடவேண்டுதல் இன்றியமையாததாயினமையின்.

இரண்டாவது ஐயமாவது: 'கடுந்தோர் குழித்த ஞௌள் லாங்கண்' என்ற அடிதொடங்கி, 'காப்புடைய கயம்படியினை' என்பதை ஈறாகக்கொண்ட அடிகள் அரசன் பகைவர் தேயத்தை முற்றிலும் அழித்ததைப்பற்றிக் கூறுகின்றன.

“விளங்குபொன் னெறிந்த நலங்கிளர் பலகையொடு
நிழல்படு நெடுவே லேந்தி யொன்றார்
ஒண்படைக் கடுந்தார் முன்புதலைக் கொண்மார்
நகைதர வந்தோர் நகைபிறக் கொழிய
வகைபட வாழ்ந்தோர் பலர்கொல்”

என்ற அடிகள், 'நன்கு வேலை செய்யப்பட்ட வேல்களோடு பகைவர் அரசனது தூசிப்படையை எதிர்த்து அவரது ஆசை ஒழிய வாழ்ந்தோர் பலரா' என்றபொருள் தருகின்றன.

ஆக, இங்கே தூசிப்படையை யெதிர்த்துப் பிழைத்தார் பலரா? யூபம் நட்ட இடங்கள் பலவா? என்ற கேள்வியுண்டாகின்றது.

முதல் பத்து அடிகள் அரசன் பகைவர் நாட்டை அழித்ததைக் கூறுகின்றமையின், அதன் பின்னர் அவரைக் கொல்லப்பட்ட பகைவர் பலரா? யூபம் நட்ட இடங்கள் பலவா? என்று கூறுது ஏன் நெட்டிமையார் இவ்வாறு கூறினர் என்பதற்கு விடையளித்தல் வேண்டும்.

ஆகவே இச்செய்யுளில் யூபம் என்ற சொற்கு, சயத்தம்பம் என்ற பொருள் இருத்தல் கூடும். அப்பொருளில் வடமொழிக் கவியரசாகிய காளிதாஸர் இரகுவமிசத்தில் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைப்பற்றிக் கூறியபோது,

संप्रामनिर्विष्टसहस्रबाहुर्षादशद्वीपनिखातयूपः

என்று வருணிக்கின்றனர். இங்கு, 'அஷ்டாஷ்டீபநிஸாதுயூப:' என்ற தற்குப் பதினெட்டுத் தீவுகளிலும் நாட்டிய சயத்தம்பத்தையுடைய வன் என்பது பொருளாகும். சப்த கல்பத்ருமத்தில் யூபம் என்பதற்குச் சயத்தம்பம் என்றபொருளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. போர் நியோதிகில் மௌரகாமன் என்ற ¹ஊரிலுள்ள சாஸனத்திலும்

அச்சாஸனம்,

1. श्रीमते नृपमुख्यस्य राज्ञः श्रीमूलवर्मणः ।

तस्य पुण्यस्य यूपोऽयं कृतो विप्रैरिहागतैः ।

(Ardra-I-p. 122)

என்பது.

அச்சொல் அப்பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இச்செய்யுளிலும் பழமும் என்பதற்குச் சயத்தம்பம் என்ற பொருள் கூறின் 'வேள்கி முற்றி' என்பது பொருந்தும். யாகத்தை முடித்த பின்னர் அத் தம்பங்களை நாட்டினன் என்னலாம். அவ்வாறாயின் 'வேள்கி' என்பது எவ்வாகத்தைக் குறிக்கின்றதெனின் 'அகவமேதத்தை' என்னலாம். எனெனில் ஓராசன் நாடுகளெல்லாம் திவ்விசயஞ்செய்து எணையநாட்டரசர்களெல்லாம் தன்னை அவர்க்கு மேலுள்ள அரசன் என்று கொண்ட பின்னர், தன் சிறுபடையோடு ஒரு குதிரையை ஓராண்டுகாலம் அனுப்புவது வழங்கும். ஓராண்டுவரை அக்குதிரை எங்குப் போகின்றதோ அதன்பின்னர்ச் சிலர் சென்று ஹோமஞ் செய்யவேண்டும். யாரேனும் அதைத் தடுத்தால் அக்குதிரையோடு செல்லும் படை அவரைத் தோல்வியுறச் செய்தல் வேண்டும். ஓராண்டின் பின்னர் அக்குதிரையைத் தன் ஊருக்குக் கொண்டு வந்து அதனை யாகஞ்செய்தல் வேண்டும். அந்தயாகம் மிகவுஞ் சிறப்பாகச் செய்வது வழங்கும். அந்தயாகம் முடிந்தபின்னர் ஒவ்வொரு சிற்றரசர் நாட்டிலும் தன்னுடைய சயத்தம்பத்தை நாட்டலாம்.

அவ்வாறு இவ்வரசன் செய்தானெனக் கூறின் அவ்வரசனால் கொல்லப்பட்டார் பலரா? என்று கூறவேண்டியிருக்க ஏன் தூசிப் படையால் கொல்லப்பட்டவர் பலரா? என்று கேட்கப்பட்டது என்ற ஐயம் நிகழாது. அவன் படைவரையழிக்கும்போது அவனோடு எதிர்த்துப் போர்புரிய வலியற்றவர் அவன் சிறுபடை வரும் போது அதனையேனு மெதிர்ப்போம் என்று எதிர்த்தனர் என்று கொள்ளலாம்.

அகவமேதயாகம் புரிந்தானெனக் கொள்ளின்,

“புரையி, னற்பனுவ னுல்வேதத்
தருஞ்சித்திப் பெருக்கண்ணுறை
கெய்மலி யாவுதி போக்கப் பன்மாண்
வீயாச் சிறப்பின்”

என்று வேள்கியைப்பற்றிக் கூறுதல் மிகப் பொருந்தும்.

இவ்வாறு கொள்வது பொருந்துமெனத் தமிழறிஞர் கொள்ளின் அரசனை அகவமேதமிபற்றிய பாண்டியன் பல்யாகசாலை முது குடுமிப் பெருவழுதி என்ற பெயரால் அழைக்கலாம்.

திருவிசயமங்கை

வை. சுந்தரேச வாண்டையார்

சோழ நாட்டுத் தேவாரம் பெற்ற தலங்களில் திரு விசய மங்கையும் ஒன்றாகும். இது சைவசமய குரவர்களாகிய திருஞான சம்பந்தராலும், திருநாவுக்கரசராலும் பாடப்பட்ட பெருமை வாய்ந்தது. இது பாண்டுவின் மகன் பார்த்தனல் பூசிக்கப் பெற்ற மையின் இப்பெயர்¹ பெற்றது.

இத்தலம் திருப்புறம்பயத்திற்கு மேற்கிலும், திருவைகா ஆருக்குக் கிழக்கிலும் மண்ணியாற்றின் வடகரையிலு முள்ள ஊரிலுள்ள சிவாலயமா? அல்லது கொள்ளிடத்தின் வடகரையிலுள்ள கோவந்த புத்தூரிலுள்ள சிவாலயமா? என்பது பலரின் ஐயப்பாடாக உள்ளது. இதனைத் தெளிவுபெற விளக்குவேன்.

கோவந்த புத்தூர் என்பது புத்தூர் என்னும் ஒரு பெயர், காரணம்பற்றிய திருவரிசிற்கரைப் புத்தூர், திருக்கோளிலி புத்தூர் என்பனபோன்று காரணப்பெயராக வழங்குவதாயிற்று. சிவபெருமானது இலிங்க வடிவத்தில் அன்பு பூண்டு ஒரு பசு நாடோறும் தனது மடியிலுள்ள பாலைச் சொரிந்து பேறெய்தியதால் அச்சிறப்புத் தோன்ற இத்திருப்பதிக்குக் கோவந்தபுத்தூர் என்னும் பெயர் வந்தது. இஃது இன்றும் அவ்வாலயத்தில் உருவக் காட்சியில் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றது.

இது,

“தேழு னிசைதரக் கிளரும் வீணையர்
பூதமுன் னியல்புடைப் புனிதர் பொன்னகர்
கோதனம் வழிபடக் குலவு நான்மறை
வேதியர் தொழுதெழு விசய மங்கையே”

-
1. “பாண்டு வின்மகன் பார்த்தன் பணிசெய்து
வேண்டும் நல்வரங் கொள்விசயமங்கை
ஆண்ட வன்னடி யேநீனைத் தாசையால்
காண்ட லேகருத் தாகி யிருப்பனே”

(திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், திருவிசயமங்கை, 8.)

என்னும் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருப்பாடலால் அறியத் தக்கது.

மற்றும் விசயமங்கை என்பது மேலே கூறியவாறு 'மண்ணி யாற்றின் கரையிலுள்ள விசயமங்கை என்னும் ஊரில் உள்ளதா? அல்லது கோவந்தபுத்தூரிலுள்ளதா?' என்னும் ஐயப்பாட்டினை,

“கொள்ளி டக்கரைக் கோவந்த புத்தூரில்
வெள்ளி டைக்கருள் செய்விச யமங்கை
உள்ளி டத்துறை கின்ற வருத்திரன்
கிள்ளி டத்தலை யற்றத யனக்கே ”

என்னும் திருநாவுக்கரசரது திருப்பாடல் நீக்குகின்றது; கொள்ளிடக் கரையிலுள்ள கோவந்தபுத்தூரில் திருவிசய மங்கை உள்ளது என்பதையும், அங்கே சிவபெருமான் கோவிலுக்கு அருள் காந்த தையும் தெற்றென விளக்குகின்றது.

சைவசமய குரவர்கள் ஓசிய திருமுறைகளில் செற்சில பதிகங்க ளில் திருப்பதியின் பெயர் ஒன்றாகவும், திருக்கோயிலின் பெயர் மற்றொன்றாகவும் உள்ளன. இது, திருக்கடந்தையுள் தூங்காணை மாடக் கோயிலும் திருச்செங்காட்டங்குடியில் கணபதிச்சரமும் கருவூரில் திரு ஆனிலையும் உள்ளன என்பவற்றால் அறியக்கிடக் கின்றது. இம் முறையின்படிபே, கோவந்தபுத்தூரில் திருவிசய மங்கை உள்ளது என்பதையும் உய்த்துணர்க.

சேக்கிழார் அருளிச்செய்த திருஞான சம்பந்த அடிகள் புராணத்தில், அடிகள் யாத்திரையாக வந்த வரலாறு கூறமிடத்துக் கொள்ளிடத்தின் வடகரையிலுள்ள திருப்பமுலூரிலிருந்து,¹ திரு

1. இது திருச்சிராப்பள்ளி சில்லா உடையார்பாளையம் தாலுகாவிலுள்ள ஒரு சிவத்தலமாகும். இது தஞ்சாவூருக்கு வடமேற்கில் ஏழுமைல் தூரத்திலுள்ள திருவையாற்றுக்கு கீழ்வடக்கே பன்னிரண்டுமைல் தூரத்திலுள்ளது. இப்பமுலூர் இரண்டுவகைப்படும். இவைகளைச் சிறுபமுலூர், பெரும்பமுலூர் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இக்காலத்து, மக்கள் இவைகளை முறையே கீழைப்பமுலூர், மேலைப்பமுலூர் என்று வழங்குகின்றனர். இக்கீழைப்பமுலூராகிய சிறுபமுலூரே தேவாரம் பெற்ற தலமாகும். திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்தலப்பதிகத்தின் கால்காம் திருப்பாட்டால் மலையாளாகிய சோழரசர்க்கினையினர் ஈண்டுத் தங்கியிருத்த செய்தி புலனாகின்றது. இவர்கள் எக்காலத்தில், எக்காரணத்தால் தங்கலுற்றனர் என்ற செய்தி ஆராயற்பாலது. இச்சிறுபமுலூரிலிருந்து மேற்கே திருச்சிராப்பள்ளிக்குப் போகும்வழியில் ஒன்றரைமைல் தூரத்தில் மறவளிச்சாத்தைத் தன்னகத்தே கொண்ட பெரும்பமுலூர் உள்ளது.

விசயமங்கை வந்து கோதனம் வழிபட்ட குறிப்புள்ள திருப்பதிகம் ஒதிப் பின்னர்த் திருவைகாவையும் திருப்புறம்பயத்தையும் அடைந்தனரென்பது 238 முதல் 240¹வரையுள்ள ஞானசம்பந்தப் புராணச் செய்யுட்களால் விளங்குகிறது.

இதுதான் நேரான வழியாக உள்ளது. மண்ணியாற்றங்கரைக் கோயிலாயின் மேற்கிலுள்ள திருவைகாவுக்கு முதலில் வந்துதான் விசயமங்கைக்கு வரவேண்டும். இதனால் கொள்ளிடத்தின் வடகரையிலுள்ளதே விசயமங்கை என்பது விளங்குகிறது.

முற்காலத்து நம்பிரானுக்கு இக்காலத்தில் ஊர்தோறும் வடமொழிப் பெயர்களைப் புனைந்து வழங்குவது போலன்றி, நம் சமயகுரவர்கள் எந்த ஊரில் வழிபாடாற்றுகிறார்களோ, அவ்வுரைச் சுட்டி நம்பிரானது திருப்பெயரைக் குறித்துள்ளார்கள். 'மழபாடியுளண்ணலே! புறம்பயம் அமர்ந்தோய்! ஒற்றியூருடைய கோவோ!' என்பனவாக வழங்கினான்றி, ஒரிடத்தும் அச்சிட்ட தேவாரப்பதிகங்களின் ஈற்றில் வரையப் பட்டுள்ள பெயர்கள் அப்பதிகங்களில் காணப்படவே இல்லை என்பது திருமுறை பயிலுவார்க்கு நன்கு விளங்குவதாகும்.

இந்த முறையைப் பின்பற்றியே நம் சமய குரவர்கள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டு அரசர்களால் ஒவ்வொரு கோயிலிலும் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் நம்பிரானது பெயரைக் குறிக்குமிடத்து, "திருவளஞ்சுழியுடைய மகாதேவர்க்கு", "பட்டீச்சுரமுடைய மகாதேவர்க்கு" என்று அவ்வவ்வூரினைக்குறித்து நம்பிரானது திருப்பெயரைக் குறித்துள்ளார்கள்.

இம்முறையே திருவிசயமங்கை என்னும் கோயிற் பெயரால் நம்பிரானது திருப்பெயர் குறிக்கப்பட்டிருத்தலைக் கோவந்தபுத்தூர்க் கல்வெட்டுக்களில் இன்றும் யாவரும் காணலாம். கோவந்த

1. 238. "பாவின் மிசைவழி பாடியங்ககன்
றியாவருந் தொழுதட னேத்த வெய்தினர்
மூவுல குய்யநஞ் சுண்ட மூத்தியார்
மேவிய பெருந்திரு விசய மங்கையில்."

240. "விசயமங் கையினிட மகன்று மெய்யந்தான்
அசைவில்வை காவினி ல்ணந்து பாடிப்போந்
திசைவளர் ஞானசம் பந்த ரெய்தினர்
திசையுடை யாடையா திருப்பு றம்பயம்."

புத்தூர் ஆஸ்பக்ஸ்வெட்டுக்களில்¹ விசயமங்கையுடைய மகாதேவ ரென்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை யாரும் மறுப்பதற் கில்லை.

மேற்காட்டிப் போந்தவாறு திருத்தொண்டர் புராணத்தாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் ஆராயுமிடத்துத் திருவிசயமங்கை என்னும் பதிகம் பெற்றது கோவந்தபுத்தூரிலுள்ள சிவாலயமே என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்குவதாகும். மண்ணியாற்றங் கரையி லுள்ள சிவாலயத்தில் யாதொரு கல்வெட்டுக்களும் இல்லை.

பாம்புவிஷம் வியாதிகளுக்கு மருந்து

பிளவை, வலிப்பு, காயரோகம் முதலியபயங்கரவியாதிகளைப் பாம்பின் விஷங்களைக்கொண்டு இப்பொழுது குணப்படுத்துகின்றனர். மூவாயிரம் பங்கு உப்பு நீருடன் ஒரு பங்கு விஷத்தைக் கலந்து இத்திராவகத்தில் சில துளிகளை இரத்தத்தில் செலுத்தினால் இரத்த ஒழுக்கு வியாதி குணமடை கின்றது. பிளவையை கல்லபாம்பு விஷம் குணப்படுத்துகின்றது. பல பாம்புகளின் விஷங்கள் கலந்துகிடைக்கும் கலப்பு விஷத்தைச் சோதித் ததில் அதனால் வலிப்பு நோய் நீங்குகின்றதென்பதைக் கண்டு பிடித்திருக் கின்றனர்.

இச்சோதனைகளுக்குத் தேவையான விஷத்தைப் பாம்புகளை வளர்த்து அவைகளிலிருந்து கறக்கின்றனர். உலகில் பல இடங்களில் பாம்புகளை வளர்க்கும் பண்ணைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

பாம்புக் கடிக்கு அப்பாம்பின் விஷத்திலிருந்தே மருந்து தயார் செய் கின்றனர். இம்மருந்தை விஷமாற்று (Antivenom) என்னலாம். இதைத் தயார் செய்யும்விதம் பின்வருமாறு: உப்பு நீருடன் சிறிது பாம்பு விஷத்தைக் கலந்து அதைச் சிறிது சிறிதாக ஒரு நோயற்ற குதிரையின் இரத்தத்தில் கழுத்துப்பக்கத்தில் செலுத்துகின்றனர். ஆறுமாதங்கள் இவ்வாறு செய்த பின் அக்குதிரைக்கு அவ்விஷத்தைத் தாங்கக்கூடிய சக்தி உண்டாகின்றது. அதனுடைய இரத்தத்தில் அவ்விஷத்தை மாற்றக்கூடிய ஒரு புதிய பொருள் தோன்றியிருக்கின்றது. அப்பொழுது அக்குதிரையின் இரத்தத்தில் சிறிது எடுத்து விஷமாற்றைத் தயார் செய்கின்றனர். எவ்வகைப் பாம்பின் விஷத்தை உபயோகித்து அவ்விஷமாற்றுத் தயாரிக்கப்பட்டதோ அவ்வகைப்பாம்பின் கடிக்கு அது மருந்தாகின்றது. பாஸ்டியர் இன்ஸ்டிடியூட் (Pasteur Institute) என்ற பிரத்யேக வைத்தியசாலைகளில் இவ்விஷமாற்றுக்களைக் கொண்டு பாம்புகடிகளைக் குணப்படுத்துகின்றனர்.

1. திருவிமானத்தின் தென் புறத்திலுள்ள, மதராந்தக சோழனது 10-ஆவது ஆண்டைய கல்வெட்டு;

“ஸவஸ்திஸ்ரீ கோப்பரகேசரி பன்மற்ரு யாண்டு 10-வது வடகரைப் பிரமதேயம் பெரிய வானவன் மகாதேவீச் சதர்வேதமங்கலத்து ஸ்ரீவிஜய மங்கலத்து மஹாதேவற்ருச் சந்திராதித்தவல் கந்தாவினக்குக்கு அடிகள் பழுவேட்டையார் மறவன் கண்டனார் கன்மி குன்றக் கூற்றத்து ஆரணி கல்லூருடைய மடைப்பெருமை சவாமியன குன்ற காட்டுக் களிட்டப்பெருந் தீவன்வைத்த ஆடு தொண்ணூறும் பன்மாகேசர ஈட்சை.”

சரித்திரம்

வானர சாதி

வி. ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர், எம். ஏ.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி முனிவர், இராமாயணமென்று மிகப்பிரசித்தி பெற்ற மகாகாவியத்தில் தஷணினதேசத்தின்கண் அநேக விதமான சாதிகள் வசித்தனர் என்றும் அவர்கள் ஆரிய நாகரிகத்திலிருந்து மாறுபட்டவர்களா யிருந்தார்களென்றும் கூறுகின்றனர் அச்சாதிகளில் முங்கியமானவர்கள் அரக்கர், நாகர், இயக்கர், வானரர் என்பவர். இவர்களுள் வானரசாதியின் பூர்விகநிலையையும் நாகரிகத்தையும் பற்றி இக்கட்டுரையில் ஆராய்வாம்.

இராமாயண ஆராய்ச்சியெய்வோர் சிலர் வால்மீகனுர் சொல்லுகிற வானரர்கள் மிருகசாதிடைய ஒழிய, மானிடசாதியைச் சேர்ந்தவரென்று கூற ஆதாரமில்லை என்பர். இவர்கொள்கைக்கு ஆதரவுகள் உள்ளன. அதாவது இந்த வானரர்கள் தற்காலத்தில் நாம் பார்க்கும் குரங்குகளின் உருவத்திற்கு ஒப்பான உருவமுள்ளவர்களென்றும், அவர்களுக்கு வாலிருந்ததென்றும், அவர்கள் மதுவனத்தில் செய்த சேட்டைகள் சாதாரணக் குரங்குச் சேட்டைகளாகவே காணப்படுகின்றன என்றும், அவர்கள் குரங்குகளைப்போலச் சில சிலாசத்தம்செய்தனர்களென்றும் வால்மீகனுர் மிகவிரிவாய்க் கூறுவதேயாம். ஆனால் அதே முனிவர் மற்ற இடங்களில் அவர்கள் தேவசாதியைச் சேர்ந்தவர்களென்றும், இஷ்டம்போல் உருவம் மாற்றிக் கொள்ளவல்லவர்களென்றும், வீடுவாசல் கட்டி இல்லறம் நடத்தி வந்தவர்களென்றும், அவர்கள் அரசியன்முறை நீதிநூல்களை அனுசரித்திருந்ததென்றும், அரக்கர்களையும் தோல்வி அடையும்படி செய்த பராக்கிரமம் மிக்க வீரர்களென்றும், சாத்திரப்படிப்பில் கைதேர்ந்த நிபுணர்களென்றும், பேசினவர்களென்றும், பேச்சில் மிகத்தேர்ச்சியுள்ளவர்களென்றும் கூறுகின்றனர். இவை தவிர இவர்களில் வானரப்பெண்கள் அழகுவாய்ந்தவர்களென்றும், படித்தவர்களென்றும், தெய்வபக்தியுள்ளவர்களென்றும், கோப்பெருந்தேவியான தாரை பண்டிதையென்றும், துட்புத்தியுள்ளவர்களென்றும், காரியத்தைச் சாதிக்க வல்லமை உள்ளவர்களென்றும், கூறுவதை

பெல்லாம் சீர்தூக்கி நோக்குமிடத்து இவ்வானர்கள் மானிட சாதிகளென்றே சொல்லவேண்டும்.¹

இந்த மானிடசாதிக்கு வால்மீகனுர் மிருகத் தன்மைகளைக் கூறியது யாதுகாரணம் பற்றி என்று ஆராய்ந்தால், இச்சாதியினர் குரங்கு மூலத்தினின்று தோற்றியவர்களென்றும் (totem), அதனால் இவர்களைக் குரங்காகவேகொண்டு, குரங்குக் குணங்களை ஆரோபித்தனர் என்றும் துணிந்து கூறலாம். இவர்கள் உடையின் பின்கச்சம் வால்போல் தெரியும்படி அணியப்பட்டுவந்தமையால், அதையே வாலென்று கவிகள் வருணித்தனரென்று நாம் சொல்ல வேண்டும். இவ்வாறில்லாமல் சூடான்தேசத்தில் வாலுள்ள மனிதர்கள் 30,000 பேர்கள் உள்ளனர் என்று தெரியவருவதால்² அப்படிப்பட்ட மனிதவகுப்பில் சேர்ந்த கூட்டத்தவராகக் கொள்ளுவதும் பொருத்தம்.

இச்சாதியர் நாகரிகத்தில் மிகச் சிறந்தவர்களென்று துணிய இடமுண்டு. இவர்களில் சாதிப்பிரிவுண்டு; அதாவது இருக்கர் வானர், கோலங்குலர் என்பதேயாம்.³ இருக்கர் கரடிசாதியினரென்பது தவறாகும். இருக்கர் (ऋक्षवंतम्) மலையில்வசித்த வானர சாதியினரே. கோலங்குலர் என்பதிலிருந்து இப்பிரிவினர்க்கு மாத்திரம் வாலிருத்ததாகச் சொல்லலாம். இவர்களில் வானர் உயர்ந்தசாதியினர். இவர்கள் அரசுரிமை பெற்றவர்கள். வாலி, சுக்கிரீவாதியர் இந்தச்சாதியைச் சேர்ந்தவர்.

இவர் அரசாங்கமுறைகளை இனி நோக்குவோம். தக்கண தேசத்து வேந்தருள்ளே வாலி சிறப்புற்றவன். இவனுடன் போர் புரியமுடியாமல் தசமுக இராவணன் இவன் நட்பைவேண்டினான். இவர் நகரமும் கோயில்களும் கிஸ்தாரமுடையனவாய், கொத்தளங்கள் மதில்களுடன் சிறத்துவிளங்கின. நீதிசாத்திரமுறைப்படி இவர் அரசிபலில் அமைச்சர், சேனாபதியர், தூதவர் தலைமை வகித்தார்கள். ஆஞ்சநேயன் அமைச்சன்; தூதவனாக நடிப்பதிலும் சமயோசிதமாகச் சூழ்ச்சியுரைப்பதிலும் வல்லவன். நளன் சேனாதிபதியாவன்; அவன் கட்டடச் சிற்பவேலைகளில் துட்புத்தியுள்ளவன் (Engineering skill); இந்தியதேசத்திற்கும் இலங்

1. வால்மீகி இராம. IV. 22. 12-13, 21-5; 33-49 (Kumbakonam edition).

2. கலைமகள், பகுதி 27, பக். 244.

3. இராம. I. 17. 18, VI. 35. 21-22.

கைக்கும் சமுத்திரத்தில் அணைகட்டி, சேனைபோரும்படியாகச் செய்த சிற்பச்சிரோட்டன்.

இவர் நாட்டிற்குக் கிட்கிந்தை என்ற பெயர். இது பழைய தண்டகாரணியமென்ற நாட்டின் ஒருபகுதியாகும். சூரியவமிசத்தைச் சேர்த்தவனும் இரகுகாராசன் புத்திரனுமான தண்டகனென்றவேந்தன் விசாலமான தனது இராச்சியத்திற்கு அரும்பண்டங்கள் நிறைந்த காட்டுப்பிரதேசங்கள் முக்கியம் என்று கருதி, தலைநகரத்திற்கு வந்து தமிழ் நாட்டைத் தெற்கெல்லையாக உடைய காடுகளைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டனன். அக்காரணத்தினால் இது தண்டகாரணிய மென்று வழங்கியது; பெரும்பாலும் மலைப்பிரதேசமானது. இவர் தலைநகர் கிட்கிந்தையே. மற்றும் இவர் நாகரிக நிலைமையை நோக்குமளவில் இராமபிரான் காலத்தில் பெரும்பாலும் ஆரியநாகரிகத்தை அனுசரித்தவர்க ளென்பது தெளிவாகும். அதாவது தண்டகன் காலத்தும் அவன் பின்னரும் ஆரிய இருடிகள் வானப்பிரஸ்த சன்னியாஸ ஆச்சிரமங்களைத் தழுவித் தண்டகவனத்தில் பர்ணசாலைகள்கட்டி வசித்து வந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் முயற்சியால் அநாகரிகமான வானரசாதிகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஆரிய நடை உடைபாவனைகளை அனுட்டித்தார்களென்றும், வேதசாத்திரத்தில் நிபுணர்களாயும் (IV. 3. 29-30) பெரிய பண்டிதர்களாய் மிருந்தார்களென்றும் ஊகித்துச் சொல்லும்படி யுள்ளது.

வானரர்களை வனேசரர்கள் என்று முனிவர் கூறினர் ஆயினும் ஆஞ்சநேயன் நவவியாகரண பண்டிதன் என்றும் சீதாபிராட்டியாரிடம் அசோகவனத்தில் சர்ஸ்கிருத பாஷையில் பேசினான் என்றும் (VII. 36. 47-66, V. 30. 17-8.), வாலி காலை மாலைகளில் சந்தியாவந்தனம் செய்தான் என்றும் கூறப்படுதல் காண்க. இராமபிரான் வாலியைக்கொன்ற காரணம் கூறும்போது கிட்கிந்தை இக்குவாகு பூமியைச்சேர்ந்ததென்று சொல்வதனால், அக்காலத்து அரசியல் முறைப்படி, வாலி சுதந்திரவேந்தனல்லனென்றும், அயோத்தி மன்னனுக்கு உட்பட்டவனென்றும் பெறப்படும். இவர்கள் அரசியலில் மந்திராலோசனைச் சபை இருந்தது. இதன் அங்கத்தினர்க்கு மகாமாத்திரர்களென்று பெயர். இவர்களைக்கலந்து யுத்த யாத்திரை செய்வதோ, வேறு காரியங்களில் பிரவேசிப்பதோ பண்டை மரபாகும். இவர்களது அரசியலுரிமை பொதுவாக மக்கட்டாயமே. மூத்தமகன் முறையில் வேந்தர்கள் அரசரிமை பெற்றார்கள். ஆனால் வாலி இறந்ததும் அவன் தம்பி சுக்கிரீவன் பட்டத்திற்கு வந்தான்; வாலிமகன் அங்கதன் யுவராசனானான். இது தொன்று தொட்டு

வழங்கத்திற்கு ஒரு மாறாதல்-ஆகும். இஃது ஒன்று தவிர மற்ற ஆரியமரபுகள் மாறவில்லை. இராமன் தன் கண்பனுக்குப் பட்டாபி வேதம் செய்வித்தான். இதில் அக்கினிதேவதையின் உபாசனம் சொல்லப்படுதலால் ஆரியமதக் கொள்கைப்படி இப்பெருநாள் நடந்ததென்று சொல்லத் தடையில்லை.

ஆயுதங்கள்

வானரர் காவொழ்சாதியினர் என்று முன்னமே கூறினோம். ஆதலால் தோள்வலியுள்ளவர்கள், பெரியவீரர்கள். இவர்கள் முக்கிய யுத்தக்கருவிகள் நகங்களும் பற்களும். காட்டில் துஷ்ட மிருகங்களை வேட்டையாடி அவைகளின் பற்களையும் நகங்களை யும் ஆயுதமாகக் கொண்டார்கள். மற்றும் கற்களையும், சிறு குன்று களையும், மரங்களையும், மரக்கிளைகளையும் பிடுங்கிச் சத்துருக்களை எதிர்த்துவந்தார்கள் (VI. 4. 57-66). மனிதன் முதலில் ரூரங்காதத்தோன்றி (*apeman theory*) பிறகு வேடனாகி நாகரி கத்தைத் தெரிந்துகொண்டான் என்று சில நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் (*Anthropologists*) சொல்லுவதுபோல இந்தப் பழைய குடிகளிருக்கலாமா என்று யோசிக்க இடம் கொடுக்கிறது. சங்கீதத்திலும் சாத்திரத்திலும் இவர்கள் தேறியவர்கள். அம்பு வில்எடுத்து யுத்தம் செய்தவர்களாகத் தெரியவில்லை. இராமனே வில் அம்பு என்னும் கருவிகளைக்கொண்டு அரக்கர்களை எதிர்த்தவர். இவ்வானரர் தங்கம் வெள்ளி முதலிய உலோஹங்களின் உபயோகம் தெரிந்தவர்கள். இரும்பு இன்னும் உபயோகத்திற்கு வரவில்லையென்றே சொல்லலாம். அப்படியானால் இரும்பு ஆயுதங்களை உபயோகித்திருக்க மாட்டார்களா? கிற்போரில் பழங்கமில்லாதவர்களென்றும், மல்யுத்தம் குத்துச்சண்டை செய்பவர்களென்றும் கூறவர் கவிஞர் (IV. 11. 45-7). இராவணன் சுக்கிரீவனோடுசெய்த மல்யுத்தத்தை வால்மீகியார் அழகாக விரித்திருக்கிறார் (VI. 40. 13-26). இவர்களுக்குத் தோற்கவசங்களுண்டு (VI. 97. 26-7).

வைத்தியம்

மற்றும் ஆயுர்வேதநூல்களில் இவர்கள் பயிற்சியுள்ளவர்கள். யுத்தத்தில் மாண்டவர்களுக்கும் காயம்பட்டவர்களுக்கும் இரணங்களை ஆற்றித் தகுந்த பச்சிலைகளால் சிகிச்சைசெய்து அவர்களைப் பிழைக்கும்படி செய்வதில் திறமையுள்ளவர்கள். ஆஞ்சநேயர், சாம்பவான் முதலியவர்கள் பெரியவைத்தியர்களென்றும், விசலிய கரணி, சுவர்ணகரணி, சுஞ்சிகிரணி, சந்தானி முதலிய மருந்துகளை இலங்கைப்போரில் இராமன், இலக்குமணன் முதலான

அநேகர்களைச் செலக்கியப்படுத்தியதாகவும் சொல்வர் கவிஞர் (VI. 74. 29-34; 92. 20-27). இரணவைத்தியத்திலும் அக்கால முறைப்படி கைதேர்த்தவர்களென்று சொல்லத்தூணியலாம்.

உணவு

பெரும்பாலும் வானரர் காய்கறிகளைப் பச்சையாகவே உண்கிறவர்கள். அடிக்கடி வால்மீகியார் இவர்கள் பலம் முலம் முதலியவற்றைத் தின்பவர்களென்கிறார். இவை இவர்கட்கு முக்கிய உணவாயிருந்தனவென்றே நாம் கருதவேண்டு. ஓரிடத்தில் தேங்காய் சாப்பிடுவதில் பிரியமுள்ளவர்களென்றார் (IV. 17. 26); மற்றோர் இடத்தில் மதுபானத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. மைரேயமென்ற பதத்தால் இவர்கள் கள்ளொண்டவர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை (IV. 33. 7). இவ்வழக்கம் வானரப்பெண்பாலர்களும் கொண்டதே. பெருந்தேவியான தாரை இலக்குமணனைப் பார்க்கும் சமயத்தில், அவள் குடிமயக்கத்திலிருந்தாள் என்பார் கவி (IV. 33-40).

அணிகளும் ஆடைகளும்

வானரர் மிருகங்களானால் ஆடை எதற்கு? தன் தமையன் வாலி தன்னை நாட்டுக்கு அப்பால் அனுப்பியபொழுது ஒரே துணியோடு அனுப்பினான் என்றும், இரண்டாவது துணிகூட இல்லை என்றும் சுக்கீவன் இராமனிடம் கூறினான் (IV. 10. 26). இதிலிருந்து அவர்கள் வஸ்திரதாரிகள் என்றும் மானிடர்களென்றும் நன்கு புலப்படுகின்றது. பின்னால் வாலியைப் போர்க்கு அழைக்கும் சமயத்தில் சுக்கீவன் கச்சம் கட்டி யுத்தத்திற்கு அழைத்தான் என்றும் (IV. 12. 15), அதேமாதிரி வாலியும் யுத்த ஆடை தரித்துவந்தான் என்றும் முனிவர் கூறுவர் (IV. 16. 16). இறந்தவாளுக்கு உத்தரக்கிரியை செய்த சுக்கீவன் தரித்த உடைகள் நனைத்திருந்தன எனப்படுகின்றது. இலங்கையில் ஆஞ்சநேயன் ஒரு வெளுத்த உடையோடு விளங்கினான் (V. 32. 1). வானரமங்கையர்கள் ஆடை ஆபரணம் தரிப்பதில் சிறந்தவர் என்று அநேக இடங்களிலுள்ள குறிப்புக்களால் தெரிகின்றது (IV. 33. 22-5, VI. 1-6. 34). அழகிலும் யௌவனத்திலும் சிறந்த அவர்கட்கு இடுப்பில் ஒட்டியாணமும், கழுத்தில் தங்கச்சங்கிலிகளும், காலில் சிலம்பும் முக்கியமான ஆபரணங்களாக இருந்தன (IV. 33. 38). தற்காலம் இதேவழக்கம் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். வானரமக்களும் ஆபரணம் தரித்திருந்தார்கள். சுக்கீவன் வாலி

இருவர்களும் தங்க இரத்தினமயமான மாலைகளைச் சூடினார்கள் (IV. 17. 5; 12. 30). அங்கதன் தோள்வளைகளை அணிந்திருந்தான். தோற்பாதரசைகளும் தரிக்கும் வழக்கமுண்டு (IV. 26. 26).

மதம்

இவர்கள் மதக்கொள்கைகள் இன்னவென்று நன்றாகப் புலப்படவில்லை. இவ்வானார் ஆரியதர்மமான சகாதனதர்மத்திற்கு உட்பட்டவர்களென்பதே இராமனது எண்ணம். ஆனால் அநாரியக்கொள்கைகளும் இவர்களிடம் இருந்தன. அதாவது தங்கள் சாதிக்கு உரிய பழமையான பழக்க வழக்கங்கள் சிலவும் இருந்து கொண்டே இருந்தன. தம்பிபெண்டாட்டி உருமையை வாலி சுவாநீனப்படுத்தி அனுபவித்து அவனையும் நாட்டைவிட்டு ஒட்டிப் பிடிக்கரித்தது, சகாதனதர்மத்திற்கு விரோதமென்றும் அதற்குத் தண்டம் கொல்லுதலை யென்றும் இராமபிரான் கூறுவார் (IV. 18. 18). ஆனால் சுக்கீவன் வாலி இறத்தபின்னர் அவன் பெண்டாட்டி தாரையை அனுபவித்ததாகக் கவிஞர்கூறுவது (IV. 35. 5) வைதிகமதத்திற்கு விரோதமே. இவ்விஷயத்தில் இராமர் அச் சுக்கீவனைக் கண்டிக்கவில்லை யென்பதற்குக் காரணத்தெரியவில்லை. ஒரு சமயம் புருஷன் இறத்தபின்மறுகலியாணம் செய்வது அவ்வானாரின் குலதர்மம் என்பதுபற்றி அவர் மௌனமா யிருந்தார்போலும். ஆஞ்சனேயன், இராவணனது அந்தப்புரத்தில் அநேகம் பெண்பாலர்கள் பலவிதமாய்த் தூங்குவதைச் சீதாபிராட்டி காரணமாக உற்று நோக்கி வந்தபோது தனது பிரமசர்ய விரதத்திற்குக் கெடுதல்வருமோ என்று பயந்தான்; பின்பு ஸும்புலன்களை அடக்கிய தனக்கு மனது கெடவில்லை யாதலால், தான் சீதையைத் தேடுவதற்காகப் பார்த்து வருமுறையில் தப்பு இல்லை என்றெண்ணினான் (V. 11. 41-42). சந்தரகாண்டத்தில் சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்குமுன் ஹனுமான் சூரியன், சந்திரன், இந்திரன், வாயு முதலிய வைதிகதேவதைகளை உபாசித்தான். இலங்கைக்கரில் உருத்திரர், வசுக்கள், மருத்துக்கள் முதலான தெய்வங்களை வணங்கினான். இவையெல்லாம் ஆரிய தெய்வங்களே. இறந்தவர்களுக்கு ஜலதர்ப்பணம் செய்தார்கள் (IV. 25. 49-53). மற்றும் வானரவீரர்கள் சீதாதேவியை எங்குங் காணாதவர்களாய் சுக்கீவன் தண்டனைக்குப் பயந்து பிராயோபவேசம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அதாவது உண்ணாவிரத மிருந்து பிராணனை விடக்கருதினர். இப்பிராயோபவேசத்தைத் தமிழர்கள் வடக்கிருத்தல் என்பர் (VI. 57. 18).

சாரணர் பகுதி

குழந்தையின் பான்மையும் சாரண இயக்கமும்

வித்துவான் சிவசுப்பிரமணியன், எம். ஏ.

இயற்கை வழியே வளரும் குழந்தைகளை, மனித சமூகத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதற்குள் அவர்களுக்குப் பலவிதப் பயிற்சிகள் கொடுக்கப் படுகின்றன. ஆரம்பக்கல்வியிலிருந்து, கல்லூரிப்படிப்பு வரையிலும், தொழிற்பயிற்சியும் பிறவும் இந்த நோக்கத்துடனேயே இருக்கின்றன. ஆயின் இயற்கை வழியே செல்லும் குழந்தையை, செயற்கைவழியில் திடீரெனத் திருப்புவது, சலபமானதுமல்ல; நன்மையைப் பயப்பதும்ல்ல. அதற்கென அதை இயற்கை வழியிலேயே விடவும் முடியாது. செயற்கையை இயற்கையுடன் எவ்வளவு பொருத்தக்கூடுமோ அவ்வளவிற்குப் புகுத்துவதுதான் சிறந்ததாகின்றது. இக்கருத்துடனேயே, ஆரம்பக்கல்வி முறையில் அநேக மாற்றங்கள் செய்யப்படுகின்றன. உபாத்தியாயர் தடிக்குப் பயந்து படிப்பதைவிட, இயற்கை வழியில் குழந்தைகளை விட்டு அவர்களுக்குக் கல்விபுகட்டுவதென்பது இப்பொழுது ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றது.

குழந்தையின் இயற்கைதான் என்ன என்பதை விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்கின்றனர். அவ்வாராய்ச்சி வளர்ந்து வருவதாயினும், ஆரம்பக்கல்வியை எவ்விதம் அமைக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றிய சரியான கொள்கைகள் பரவிவருகின்றன. குழந்தையை அது தானாக ஊக்கம் காட்டிக் கற்கவேண்டியவைகளைக் கற்றுக் கொள்ளச் செய்யப்படும் முயற்சிகளில் சாரணர் இயக்கமும் ஒன்று. பள்ளிக்கூடத்தில், இதுவரை ஏற்பட்டுள்ள பல திருத்தங்களாலும், குழந்தையின் இயற்கைக்குப் போதிய போக்கு இல்லை. அதைக் கொடுப்பதே சாரண இயக்கத்தின் முக்கிய நோக்கம். குழந்தை சரியாக வளர்ந்து தன்வாழ்க்கையையும் சமூக வாழ்க்கையையும் இன்புறச்செய்வதற்கு வேண்டிய பயிற்சியைச் சாரணர் இயக்கம் கொடுக்க முன்வருகின்றது நற்குணம், நன்னடக்கை, பிறர்நலம் பேணல் இவைகளுடன் திட சரீரம், சாமர்த்தியம் இவைகளையும் குழந்தைகள் பெறும் விதம் அவர்களைச் சாரண இயக்கம் பயிற்று கின்றது.

குழந்தைகள் ஒன்றுகூடி விளையாடுவது இயற்கைதான். அவர்கள் விளையாடுவதும் சோம்புவதும், திரிவதும், துடிக்குடன் துஷ்டத்தனம் செய்வதும், பெரியவர்களுக்கு எவ்வளவு தொல்லையையும் அருவருப்பையும் உண்டாக்கினும் அவை இயற்கை வழியாதலால், அவற்றை முழுதும் மாற்றமுடியாது. ஆயின் அவர்களை அதே வழியில் விட்டு, அவர்களுக்கு நற்குணங்களையும், பயிற்றவேண்டிய மற்றவைகளையும் சுலபமாகப் பயிற்றுதல் கூடும். சாரணர் இயக்கமும் அதையே செய்கின்றது.

குழந்தைக்கு விளையாட்டிலும் திரிவதிலும் இயற்கையாக விருப்பம் இருப்பதால் அவற்றைக்கொண்டே அவர்கள் நினைவு உணர்ச்சி இவைகளை வளர்க்கவேண்டும். அவர்களும், விளையாட்டென எதையும் சுலபமாகக் கைக்கொள்ளுவார்கள். விளையாட்டிலிருந்து ஏற்படும் பெரிய நன்மையையும் அவர்கள், முடையின்றியும், அறியாமலும்கூடப் பெற்று விடுவார்கள். விளையாட்டில் விரோதமும் பகைமையும் உள்ளே துழைவதுமுண்டு. ஆனால், அவைகளை ஒட்டிவிடுவதுதான் சாரண இயக்கத்தின் வேலை. அன்புடன் விளையாடி, விளையாட்டிலும் திறமையைக் காட்டவும், அதில் வெற்றிபெறவும் பழக்குவதுடன், தோல்வியே உற்றாலும் அதனால் மனம் சகியாமலும் வெற்றிபெற்றோர்மீது பகைமைகொள்ளாமலும் இருக்கவும் பழக்குகின்றது. விளையாட்டிலேயே இவ்விதத் தன்மை அமைந்திருக்கின்றது. அத்தன்மையைச் சாரணர் இயக்கம் வளர்க்கின்றது. குழந்தையிடத்தில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள, ஒன்று கூடுதல், விளையாடல், திரிதல் இவைகளைச் சரியானவழியில் திருப்பி இவைகள் தீமைகளாகவும், பயனற்றவைகளாகவும் வளராமல், பயனுள்ளவைகளாகவும், நன்மையைப் பயக்கக் கூடியவைகளாகவும் செய்வது சாரண இயக்கத்தின் வேலை.

குழந்தைகளுக்குப் புதியவைகளில் அதிகப் பற்று உண்டு. வியப்பைக்கொடுப்பவைகளை யெல்லாம் அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் வியப்புத்தன்மைக் கேற்ப, அவர்களுக்குப் புதுமாதிரியானதும், சுலபமானதும், சௌகரியமானதுமான ஓர் உடையைக் கொடுப்பதும் சிறந்ததாகின்றது. அவ்வுடையை அவர்கள் உலப்புடன் ஏற்பதுடன் அவ்வுடை, அவர்களுக்குச் சாதாரண வாழ்க்கை, சௌகரியம் இவைகளைப் பயிற்றுகின்றது. ஆடம்பரம் வீண்செலவு இவைகள் அவர்களை இழுத்துச் செல்லாவிதம் அவர்களைப் பயிற்ற இதுவும் ஒரு சாதனமாகின்றது. அவர்கள் அணிவகுத்திற்பதும், முறையாக நடப்பதும், தேகப்பயிற்சி பெறுவதும் அவர்களுடைய கற்பனையைத் தூண்டுவதுடன், கற்பனைக்கு

எற்றவைகளாகவும் இருக்கின்றன. சிறுவர்கள், பெரியோர்கள் செய்பவைகளையெல்லாம் தாமும் செய்ய வேண்டுமென்னும் எண்ணம் கொண்டவர்களாகையால், உடையும், அணிவகுப்பும் அவர்களுக்குப் பெரும் சூதாக்கத்தைக் கொடுக்கும். அணிவகுத்து நடக்கும் அவர்கள் தம்நாட்டைக் காக்கப் போகும் வீரர்கள் தாங்களென நினைத்துக் களிகூர்வார்கள். மண்ணில் வீடுகட்டி அதை உண்மையாகக் கொண்டு விளையாடும் குழந்தைக்கு, உடை போட்டு அணிவகுத்தால் அது அவ்விதம் கருதுவது இயற்கைதானே? மனத்துக்கும் கற்பனையும், வியப்பும் குழந்தையிடத்து நிரம்பி நிற்கின்றன. அவைகளுக்குப் போக்குக் கொடுத்து, அவைகளைப் பயன்படுத்துவது அவசியமாகின்றது. அதைத்தான் செய்யச் சாரண இயக்கம் தோன்றியுள்ளது.

இயற்கையில் எதுவும் அடைபட்டிருக்க இசைவதில்லை. குழந்தையும் அந்தகையதே. பளிங்காலாய பெரிய கட்டிடத்திலிருப்பதிலும் வெளியே புழுதியிலும், மண்ணிலும் புரண்டு குதித்து அங்கே வாழ்வதையே பெரிதாகக் குழந்தை பாராட்டுகின்றது. குழந்தைக்கு வீட்டிற்கு வெளியே வாழ இருக்கும் விருப்பையும் அறிந்து அதற்குப் போக்குக் கொடுப்பதும் சாரண இயக்கத்தின் பகுதியாகும். சாரணர்கள், காடுகளிலும் புறம்புகளிலும் தாங்களாக அமைத்துக் கொண்ட கூடாரங்களிலும் குடில்களிலும் சில நாட்களுக்குத் தங்கவும் அங்கே இயற்கைவழிவாழவும் இருக்கும் ஏற்பாடானது குழந்தையினது இயற்கை விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதாகும். சிறுவர்கள் இவ்விதம் முகாம்களில் வாழ்வதைப் பெரிதாகக் கொண்டு அதில் மிகுந்த ஊக்கத்தைக் காட்டுகின்றார்கள்.

சாதாரணமான எந்தக் குழந்தையும், சாரணனாக விரும்பாமலேன். அவன் இயற்கைக்கு முழுதும் போக்குக்கொடுக்க அதில் சந்தர்ப்பமிருப்பதை அவன் அறியவே, அதில் மேலும் மேலும் ஊக்கம் கொள்கின்றான். சில குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடப் பாடங்களில் மிக அக்கரை காட்டுவார்கள். ஆனால் விளையாட்டே பிரதானமாக உள்ள சாரணாவதை எக்குழந்தையும் மறுக்கமாட்டான். இனிமையை ஊட்டி, ஊக்கத்தை வளர்த்து, அவர்களை நாளைய உலகிற்குச் சிறந்தவர்களாக ஆக்குவதே இவ்வியக்கத்தின் நோக்கம்.

பறக்கும் எறும்புகள்

பறக்கும் எறும்புகள் சமீபத்தில் புடாபெஸ்டுக்கு அருகிலுள்ள டிரைபோல்ட்வார் என்னும் நகரின்மீது படை யெடுத்தனவாம். அவைகள் சேர்ந்தாற்போல் பறந்து செல்லும்வரை வானம் தெரியவில்லையாம். —கூ.மீ.

டாட்டா இரும்புத்தொழிற்சாலை

எம். எஸ். பால்

இப் பேருலகின்கண் மானிடர் தோன்றிப் பல்லாயிரம் ஆண்டு களாக இயற்கையிற் கிடைக்கும் காய், கிழங்கு, கனி, தேன் முதலிய வற்றை உண்டு தம் பசிபாற்றிவந்தனர். நாளடைவில் மனிதவர்க்கம் பல்பிப் பெருகவே இவ்வாகாரப் பொருள்களின் அளவு குறைய ஆரம்பித்தது. அப்பொழுதுதான் மனிதன் தன் ஆகாரத்திற்காக உழைக்கவேண்டுமென்ற அவசியமும் ஏற்பட்டது. இயற்கையோடு ஒத்துழைத்து வியவசாயம் என்ற தொழிலை மனிதன் கைக்கொள்ளக் கற்றுக்கொண்டபின் ஆகாரப்பொருள்களை விருத்தி செய்தனன். அதன் பிறகு தன் சரீரத்தை முடிக்கொள்ளப் பருத்தி ஆடை செய்யவும் கற்றுக்கொண்டான். ஆரம்பத்தில் மரத்தினாலும், கருங்கற்களினாலும் வியவசாயத்திற்குரிய கருவிகளை உபயோகித்து வந்தான். கடைசியாகப் பூமிக்குள் புதைந்துகிடக்கும் செல்வ மாகிய இரும்பு, நிலக்கரி, தங்கம், வெள்ளி முதலியவற்றையும் வெட்டி எடுத்து அவைகளின் உதவியைக் கொண்டு பற்பல நூதன கருவிகளை அமைத்தனன். வியவசாயத்திற்கும் ரெசவுக்கும் அதிக உபயோகமாயுள்ள இயந்திரங்களையும் கருவிகளையும் செய்வதற்குத் தங்கம், வெள்ளி முதலிய விலையுயர்ந்த உலோகங்கள் வேண்டியதில்லை; இரும்பும் நிலக்கரியுடைய அவசியமானதால் இப்பொழுது இவ்வுலக முழுமையும் எங்கெங்கே இரும்புச்சுரங்கங்களும், நிலக்கரிச்சுரங்கங்களும் விருத்திசெய்யக் கூடுமோ அங்கெல்லாம் சிறந்த முயற்சிகள் செய்யப்படுகின்றன.

மண்ணோடு இரும்பும் கலந்திருப்பதால் மண்ணைப்பிரித்து இரும்பை உருக்கி வார்ப்புக்களாகவும் எஃகாகவும் செய்ய நிலக்கரி வேண்டி யிருக்கின்றமையால், இவ்விரண்டும் எந்த எந்த இடங்களில் மிகவும் சமீபத்தில் அகப்படுகின்றனவோ அவ்விடமே கைத்தொழிற் சாலைகளின் விருத்திக்குச் சாதனமானவை. அவ்வித இடங்கள் இங்கிலாந்து, ஜர்மனி, அமெரிக்கா, ஜப்பான், பிரான்சு முதலிய நாடுகளில் அமைந்திருக்கின்றன. மேற்கண்ட நாடுகளின் செல்வத்

திற்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் அங்கே மிகுதியாகவுள்ள இரும்பு, நிலக்கரிக்களிகளும் அவைகளினுதவியால் செய்யப்படும் பற்பலகருவிகளும், இயந்திரங்களுமே காரணம். இப்படி அமைக்கப்பட்ட இயந்திரங்கள் நீராவியினாலும், பெட்ரோல் முதலிய எண்ணெயாலும், நிலக்கரிவாயுவினாலும், நீர் வீழ்ச்சியினின்று கிடைக்கும் மின்சாரத்தினாலும் ஓட்டப்படுகின்றன.

முற்கூறிய தேசங்கள் கைத்தொழிலிற் சிறந்த நாடுகள்; நம் இந்திய நாடு வியவசாயத்திற் சிறந்ததாயிருக்கின்றது. இங்கு விளையும் பொருள்கள் அயல் நாட்டினருக்கு அத்தியாவசியமானவையாயிருக்கின்றன. பருத்தி இந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதியாகிறது. அது வெளிகாட்டி வுள்ள கைத்தொழிற் பட்டணத்திலுள்ள இயந்திரத்தினுட்கொண்டு மறுபடியும் நம் நாட்டிற்குத் துணி என்ற மறுபெயருடன் திரும்பி வருகிறது. இதில் முன்பு நம்மிடத்தில் 1 ரூபாய்க்கொடுத்து வாங்கிப்போன பருத்தியே இப்பொழுது 5 ரூபாய் தூலாகவோ, துணியாகவோ வரும்பொழுது அதை நாம் வாங்குவதால் நஷ்டமடைகின்றோம் என்பது அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சியால் நாம் நன்கறிந்த விஷயமாயிருக்கிறது. ஆகையால் நம் நாட்டு விளைவுப்பொருள்களாகிய பருத்தி, சணல், பட்டு முதலியவற்றை நாமே செய்பொருள்களாக்கினால் நமக்கு நஷ்டம் ஏற்படாது என்று வெகுகாலத்திற்கு முன்பே பலர் உணர்ந்தனர். ஆனால் அத்தகைய பெரிய இயந்திரங்களை நாம் செய்ய இரும்பு நிலக்கரி முதலியவை இங்கே அதிகமில்லாததே ஓர் பெரிய இடைபூராயிருந்தது. காலஞ்சென்ற ஜே. என். டாட்டா என்பவர் இந்தியாவிலேயே ஒரு பெரிய இரும்புத் தொழிற்சாலையை, இந்தியர் மூலதனத்தைக்கொண்டே இந்தியர்களாலேயே ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று பெரிதும் முயற்சி செய்தனர். இது 1907-ஆம் ஆண்டு ஜெம்ஷெட்புரியில் முதன் முதலாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவ்விடம் கல்கத்தாவுக்கு மேற்கே 155-மைலில் பீஹார் ஒரிஸ்ஸா மாகாணத்திலுள்ள சிங்க்பம் ஜில்லாவில் இருக்கிறது. பம்பாய்க்குச் செல்லும் வங்காள நாகபுரி முக்கிய இருப்புப்பாதையிலிருந்து 3-மைல் தூரத்தில் இது இருக்கிறது. டாட்டா நகர் என்னும் ரெயில்வேஸ்டேஷன்தான் ஜெம்ஷெட்புரிக்கு மிகவும் சமீபித்தது. இவ்விடத்திற்கும் இடையில் மோட்டார்ப் போக்குவரவு உண்டு. இவ்விடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு இதன் அருகிலேயே இரும்பு, நிலக்கரி, சண்ணாம்பு, ஜலம், இருப்புப்பாதைக்கு இடவசதி, கல்கத்தா என்ற துறைமுகம் முதலிய சொளகரியங்கள் ஒருங்கே அமைந்ததே காரணமாகும்.

இத்தொழிற்சாலைக்கு முக்கியமாக வேண்டிய பொருள்களாகிய இரும்புத்தாள், நிலக்கரி முதலியவை எங்கிருந்து கிடைக்கின்றன என்பதையும், அவற்றைக்கொண்டு பற்பல கருவிகளை உற்பத்திசெய்வதற்கு இக்கம்பெனியார் செய்திருக்கும் மிகப்பெரிய அமைப்பின் விருத்தார்த்தத்தையும் இச்சிறு வியாசத்திற் கவனிப்போம். மண்ணோடுகூடிய இரும்புத்தாள் இவ்விடத்திலிருந்து 50-மைலிலுள்ள மயூர்பஞ்ச் ராஜ்யத்தினின்றும் 80 மைல் தூரத்திலுள்ள நிகம்பம், ஜாம்படாஜில்லாவிலிருந்தும் கிடைக்கிறது. ஆனால் நிலக்கரி இன்னும் சற்றுத்தூரத்தில்தான் அகப்படுகிறது. அது 115 மைல் தூரத்திலுள்ள ராணிகஞ்சு, ஜெரியா முதலிய இடங்களிலிருந்தும் சுண்ணாம்புக்கல் 120 மைல் தூரத்திலுள்ள காம்புரி ராஜ்யத்திலிருந்தும் கிடைக்கின்றன. சுமார் 1½ மைல் தூரத்திலுள்ள சுபர்னரிகா நதியிலிருந்து தண்ணீர் கிடைக்கிறது.

இரும்பு, எஃகு சாமான்கள் முதன் முதலாக 1911-12-ஆம் வருஷத்தில் உற்பத்திசெய்யப்பட்டன. 1929-ஆம் வருஷம் இவ்வுற்பத்தி மிகவும் அபிவிருத்திபடைந்துவிட்டது. நிலக்கரியிலிருந்து தார் எடுப்பதும், நிலக்கரிவாயு உற்பத்திசெய்து இயந்திரங்கள் ஒட்டுவதும் இங்கு நூதனமாகச் செய்யப்படுகின்றன.

இவ்விரும்புச்சாலை மிகவும் பெரிதாக நிர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஒர் பாகத்திலிருந்து மற்றோரிடம் செல்ல இருப்புப்பாதைகள் இப்பட்டணத்திலேயே சுமார் 65 மைல் நீளத்திற்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருநாளில் சராசரி 1500 வண்டிச் சரக்குகள் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் செய்யப்படுகின்றன. ஒரு நாளில் 10 கோடி காலன் தண்ணீர் இவ்வியந்திரசாலையில் உபயோகமாகின்றது. இத்தொழிற்சாலையில் ஒரு வருஷத்திற் செலவாகும் பொருள்கள். 11 லக்ஷம் டன் இரும்புத்தாளும், 15 லக்ஷம் டன் நிலக்கரியும், 5 லக்ஷம் டன் சுண்ணாம்பும் ஆகும். இங்கே வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள், உத்தியோகஸ்தர் முதலியோரின் தொகை 1929-ஆம் வருஷத்தில் 25000.

ஜெம்ஷெட்புரியானது, இரும்புச்சாலை ஏற்படுமுன் ஒரு காடாக இருந்தது. இப்பொழுதோ இது ஒரு லக்ஷம் ஜனத்தொகையை யுடைய பட்டணமாக விளங்குகிறது. இதனருகிலுள்ள கிராமங்கள் கூட இப்பொழுது ஜனநெருக்க முடையனவாக உள்ளன. தொழிற்சாலையில் வேலையிலமர்ந்திருப்போருக்காகக் கம்பெனியாரால் 4500 வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வீடுகளின் தொகை அதிகரிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் கம்பெனியார், அவ்வூரில் வீடுகட்டுவோருக்கு 3-ல் 2 பங்குத் தொகையை நூற்றுக்கு 3 ரூபா வீதம்

சொற்பவட்டிக்கு முன்பணங்கொடுத்து, சம்பளத்தில் அத்தொகையைச் சிறிது சிறிதாக வசூலிக்கின்றனர். இவ்வேற்பாட்டின்படி 4000 வீடுகள் கட்டியிருக்கின்றனர். சுமார் 70 மைல் நீளத்திற்கு நல்ல ரஸ்தா போடப்பட்டிருக்கிறது.

தொழிலாளிகளுக்காக நாளொன்றுக்கு 40 லக்ஷம் காலன் குடிதண்ணீர் 56 மைல் தூரத்திற்குக் குழாய்கள் மூலமாகச் செல்லுகிறது. இந்நகரத்தின் சுகாதாரத்திற்காகச் சிறந்த வசதிகள் செய்துள்ளனர். நகரத்துக் குப்பைகளையும், அழுக்குகளையும் 45 மைல் நீளமுள்ள சாக்கடைமூலம் அப்புறப்படுத்துகின்றனர். சாக்கடை நீரை வடிகட்டி எருவைத் தனியே பிரித்தெடுத்துச் சொற்ப கிரயத்திற்கு விற்கின்றனர். பால்கறக்கும் பசுக்களுக்குப் புல் விளையும் நிலங்களை இவ்வெரு உரப்படுத்துகிறது. பால், வெண்ணெய், பாலடைக்கட்டி முதலியனவும், காய்கறிகளும் கம்பெனியாரால் தொழிலாளர்க்குக் குறைந்தவிலைக்கு விற்கப்படுகின்றன.

இங்கு இக்கம்பெனியாரால் ஒரு பெரிய தொழிற்கல்விச்சாலை யும் நடத்தப்பட்டுவருகிறது. வருஷத்தோறும் 20 மாணவர்களுக்கு இரும்பு எஃகு சம்பந்தமான சாஸ்திரங்களும், தொழிலும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இதற் பயின்ற மாணவர்களைச் கம்பெனியாரே உத்தியோகத்தில் அமர்த்திக்கொள்ளுகின்றனர். இதுவன்றி ஓர் உயர்தரப்பாடசாலை, இரண்டு இங்கிலீஷ் நடுத்தரப்பாடசாலைகள், ஓர் பெண்பாடசாலை, 25 ஆரம்பப்பாடசாலை, ஓர் இராப் பள்ளிக்கூடம் முதலியவை நடத்தப்படுகின்றன.

144 படுக்கையுடைய ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரியும், 5 சிறு ஆஸ்பத்திரிகளும், முதல் உதவியையும் நிலயம் இரண்டும், தொத்து வியாதி வைத்தியசாலை யொன்றும், காயப்பட்டவர்களையும் நோயாளிகளையும் இலவசமாயும் துரிதமாயும் எடுத்துச்செல்ல இரண்டு மோட்டார்களும் கம்பெனியாரால் செவ்வையான முறையில் நடத்தப்படுகின்றன. இக்கம்பெனியில் 27 டாக்டர்கள், 19 தாதிசன், 30 மருத்து கொடுப்பவர்கள், 21 உதவி வைத்தியர்கள், 40 சுகாதார அதிகாரிகள் வேலைபார்க்கின்றனர். வருஷத்தில் 5 லக்ஷம் ஜனங்கள் இவ்வாஸ்பத்திரிகளில் சிகிச்சைபெறுகின்றனர்.

இக்கம்பெனியின் உத்தியோகஸ்தர்கள் தொழிலாளிகளாகியவர்களின் சந்தோஷத்தையும் சௌகரியத்தையும் முன்னிட்டு விளையாடு மிடங்களும் புஸ்தகச்சாலைகளும் நாடகசாலைகளும் இங்கே ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இரும்பு, எஃகுச் சாமான்கள் முழுவதற்கும் அயல்நாட்டையே எதிர்பார்த்த நாம் இப்பொழுது ஆரம்பமாகச் சிறுகருவிகளை இந்த

யானிலேயே பெறலாம். ராஜில்வே தண்டவாளங்களும், பலவிதக் கம்பிகள், ஆணிகள், மருந்துச் சரக்குகள், எருவதை முதலியவை நமக்கு இங்குக் கிடைக்கின்றன. சுமார் 20 வருஷத்திற்கு முன்பு மண் னெண்ணெய்த் தகரம் ஒன்றுகூடச் செய்ய இயலாமலிருந்த நம் தேசத்தில் இப்பொழுது ஒருநாளைக்கு ஒரு ஷக்தம் தகர 'டீன்கள்' உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. பர்மா, ஆங்கிலோ பர்வியன் எண்ணெய்க்கம்பெனியார் இவற்றை உபயோகிக்கின்றனர். வங்காள இரும்புச்சாலை பாசக்கார் என்ற விடத்தில் வேலைசெய்து வருகிறது.

இவைகளைப்போன்றனவும் இன்னும் பெரியனவுமான பல இயந்திர சாலைகளும் தொழிற்சாலைகளும் நம் தேசத்தில் ஏற்பட்டு பர்மிட்ஹாம், ஸங்காவைபர், மாக்ஞ்செஸ்டர், நியூபார்க் போன்ற பட்டணங்கள் இங்காட்டில் விருத்தியடைந்து நம்நாடு முன்னேற்றம் அடைய எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரியுமாறு நாம் வேண்டிக்கொள்வோம்.

யோகாப்பியாசத்தின் சக்தி

அயுரின் நீடித்தக் கொள்வதற்கும், தேக மனோபலம் பெறுவதற்கும், அதற்கேற்றவாறு வசிகாத்தோற்றத்தை அடைவதற்கும் யோகாப்பியாசமே சிறந்த முறையென சமது முன்னோர்கள் கண்டு பிடித்தனர். ஆனால் பழமையானதெல்லாம் மூடத்தனமானது என்று கருதும் சிலர் இத்தகைய யோகாப்பியாசம் போன்ற சிறந்த முறைகளை எள்ளி நகையாட ஆரம்பித்திருக்கும் இக்காலத்தில் இங்ஙிலாந்திலுள்ள யெனவன் மாதர்கள் தேகாரோக்கியத்தையும் அழகையும் பெறுவதற்காக ஆசனங்கள் முதலிய யோகாப்பியாச முறைகளைக் கைக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்னும் செய்தி பலருக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கலாம். மேல்காடுகளிலும் இப்போது இக்கியமுறைகள் சிலாகிக்கப் படுகின்றன என்பது இதனால் நன்கு விளங்குகின்றது; இப்போது இந்தியாவிலும் யோகாப்பியாசம் முதலியன ஆன்மபலன் பெறும் கோக்கத்தடன் அல்லது, தான்மட்டும் மோட்சம் பெறும் ஆசையுடன் தேசத்தை வாட்டிக்கொள்ளும் கொடிய பழக்கம் என்னும் எண்ணம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்த வருவதுடன் தேகாரோக்கியத்தக்காகவே யோகத்தையும் ஒரு சிறந்த தேகாப்பியாசமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் உணர்ச்சி அதிகரித்து வருகிறது.

ஐயன் பாக்ஸ் போன்ற பிரபல வைத்தியர்களெல்லாம், 'ஒவ்வொருவரும் உன்னும் புறமும் பரிசுத்தமாப் இருக்கவேண்டும்; மனத்தையும் தேசத்தையும் அடக்கியானவேண்டும்' என்று கூறுகின்றனர். ஸ்ரீ. யோகேந்திரா என்பவர் அமெரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் சென்றுவிட்டு இப்போது ஈங்காட்டுக்குத் திரும்பியுள்ளார். அவர், வைத்திய முறைகள் செய்யக்கூடாத பல அற்புத சக்திகளை யோகாப்பியாசம் பெற்றிருக்கிறது என்று துணிந்து கூறுகிறார்; முதமைப்பருவத்தைத் தடுத்தக் கொள்ளலாமென்றும், எப்போதும் இளமையுடன் விளங்கலாமென்றும் அவர் கூறுகிறார். —இ. கா.

க ப ப ல்

எம். சி. எஸ். அருந்தபத்மநாபராவ், எம். ஏ.

சிறுநூல்களில் வெள்ளம் வந்தகாலத்தில் ஆற்றைத் தாண்டிச் செல்லத் தெப்பக்கட்டைகளை உபயோகிப்பதையும், முங்கில் பிளாச் சுக்களால் பின்னிமேலேதோல்போர்த்துத் தைக்கப்பட்ட வட்டமான வடிவமுடைய பரிசுல்களைத் தள்ளுவதையும், மரத்தால் இணைத்துச் சாந்தால் சந்து அடைத்து நீண்டவடிவமுள்ள படகுகளைத் துடுப்பு களால் தள்ளுவதையும் கண்டிருப்பீர்கள். ஆற்றில் மீன்பிடிக்கிறவர்கள் சுரைக்குடுக்கையையும் இலேசான மரத்துண்டுகளையும் உதவித் தெப்பமாகக் கொண்டு சுலபமாய் நீந்திச்செல்ல உபயோகிக்கிறார்கள். பேராறுகளிலும் சமுத்திரக் கரையின் பக்கத்திலுள்ள கழிகளிலும் வியாபாரத்திற்காக விறகு, கிரிஞ்சல், அரிசி, நிலக்கரி முதலானவைகளை அதிகமாக ஏற்றிக்கொண்டுபோகப் பெரிய படகு அல்லது ஓடங்களை ஓட்டுவார்கள். சாமான்களை ஏற்றிச்செல்ல வண்டிகளை யுபயோகித்தால் ஒவ்வொரு வண்டிக்கும் இழுக்க இரண்டு மாடும் ஓட்ட ஒருவனும் வேண்டும். மேலும் வண்டி தினம் 10 அல்லது 15 மைல் தூரந்தான் செல்லும். வண்டியை நிறுத்திச் சமையல்செய்து அங்கங்கே சாப்பிட்டுத் தங்கவேண்டி வரும். ஒரு வண்டியில் ஒரு டன் எடைக்குமேல் பாரம் ஏற்றமுடியாது. வியாபாரச் சரக்குகளை ஏற்றிச் செல்ல அநேக ஜனங்களும், அநேக வண்டிகளும் வேண்டியிருக்கும். படகுகளில் 10, 20, 30 வண்டிசாமான்களையும் ஏற்றலாம்; காற்றின் வேகத்தைத் தடைபண்ணும்படியாகப் பாய்மரங்களைப் படகுகளின் சுட்டி அவற்றை ஓட்டலாம்; தங்குவதற்காகவும் சமைப்பதற்காகவும் வேறு இடம் வேண்டிய தில்லை; காற்றின் உதவியிருக்குமாயின் மெள்ளப் போய்க் கொண்டே யிருக்கலாம். காற்றில்லாதகாலத்தில் தள்ளுவது கஷ்டமென்றாலும், காற்றடித்தால் வேகமாய்ச் செல்லும். பெரிய படகை 3, 4 பேர்கூட நடத்திச் செல்லலாம். இவ்விதமான சௌகரியங்களை எண்ணியே அநேக தேசங்களில் ஜல வசதியுள்ள இடங்களில் கால்வாய்களை வெட்டியிருக்கிறார்கள். தென்னிந்தியாவில் கீழ்க்காரையோரமாயுள்ள பக்கிங்ஹாம் கால்வாய் என்பது தென் ஆற்காடு ஜில்லாவிலிருந்து கோதாவரி ஜில்லாவரையில், கிருஷ்ண கோதாவரிக் கால்வாய்களுடன் சேர்ந்து உபயோகப்படுகிறது. மேற்குக் கரையிலும்

இம்மாதிரி உப்புக்கால்வாய் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து கொச்சி ஸம்ஸ்தானம் வடகோடிவரையில் இருக்கிறது.

திவந்தாங்கலிலிருந்து பெருஞ் கொண்வொத்தகுந்த விஸ்தாரமுள்ள பெரிய படகுகளுக்குக் கப்பல்கள் என்று பெயர். இவற்றைக் கட்டுவதில் மாங்களும் இரும்புத்தகடுகளும் கம்பிகளும் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கும். ஓர் இரும்புத்துண்டு ஜலத்தின்போட்ட தும் முழுசிப்போகுமென்றாலும் அதை அடித்துச் சட்டிமாதிரி தகடாக்கி ஜலத்தில் மிதக்கவைக்கலாம் என்பது உங்கள் அனுபவ மல்லவா? இதை விவரிக்கும் ஒரு நியாயம் உண்டு. அது தன் கன அளவிற்குத் தகுந்த ஜலத்தின் எடையைவிட ஒருபொருளின் கனம் குறையுமானால், அப்பொருள் ஜலத்தில் மிதக்கும் என்பதுதான். இதை ஆர்க்கிமிடஸ் என்னும் தத்துவஞானி கண்டுபிடித்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நியாயத்தின்படி கப்பலின் உள்ளே சாமான்களை அதிகமாகத் தள்ளத்தள்ள அதன் எடை அதிகரித்து அது அமிழ்ந்த பாகமும் அதிகரித்துக் கொண்டேவரும். ஓர் அளவிற்கு மேற்பட்டால் கப்பலும் அமிழ்ந்து போகும். இந்த எல்லைக்கு எப்போதும் மீறக்கூடாது என்பதைக் காட்ட ஒரு சிவப்புக்கோட்டைக் கப்பலின் வெளிப்புறத்தே, கட்டுபவர்கள் இழுத் திருப்பார்கள்; அல்லது அக்கோட்டின் அடிப்பாகம் வேறு வர்ணத் தால் பூசப்பட்டிருக்கும்.

சமுத்திரக் கரையை விட்டுக் கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் திசை கண்டறிய எதுங்கள் குறைவதாலும், இராக்காலங்களிலும் சூரியன் நகலுத்திரங்கள் தெரியாத காலத்திலும் திசையறியாததாலும் கப்பலை ஒட்டத்தெரியாமல் திசைக்கவேண்டியிருப்பதைத் தடுக்க 'திசை காட்டி' இயந்திரம் கப்பல்களில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அதில் காந்தணி பொதிந்த திசைக்குறிகள் வைத்த ஓர் அட்டை ஆடி அசைந்து கொண்டே இருக்கும். காந்தத்தின் கோடிகள் வடக்குத் தெற்கையே காட்டும் குணமுடையதால் இம்முள் திசையறிய உபயோகப்படும். என்றாலும் கப்பலிலேயே அநேக இரும்புத் தண்டவாளங்களும், தகடுகளும் இருப்பதாலும் அவைகளும் காந்த ஊசியை இழுக்கும் விசையுள்ளவையாதலாலும், அவற்றால் உண்டாகும் வித்தியாசங்களை மாலுமித்தலைவன் முன்பே நன்கறிந் திருக்கவேண்டும்.

பெருங்காற்றடித்துக் கப்பல் தள்ளாடி நடுச்சமுத்திரத்திற்குத் தள்ளப்பட்டபோது தான் இருக்கும் நிலையைக்கண்டறிந்தல்லவா, எத்திசை நோக்கிக் கப்பலை நடத்தவேண்டுமென்று மாலுமி நிச்சயிக்கவேண்டும்? நிலத்தின்மேல் காணாவதுபோல் மேடுபள்ளங்கள்

மரமட்டைகள் காணாமல் ஒரேசமமாக ஜலமட்டம் இருப்பதாலும் ஜலத்திலுள்ள மீன்முதலானவைகள் இடம் விட்டுப் பேர்ந்து கொண்டே இருப்பதாலும் இன்ன இடம்தான் தானிருப்பது என்பதை மாலுமி எளிதில் அறியமுடியாது. அதைக் கணித்தே கண்டறியவேண்டும். அக்கணித்தற்றாக ஒரு சரியான கடியாரமும், “சஸ்டாம்ஸமானி” அல்லது “செக்ஸ்டென்டு” என்னும் யந்திரமும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அக்கடிகாரத்தில், கிரீன்விச் என்ற பிரதம நகரத்திராலயம் உபயோகிக்கும் கடிகாரப்படி மணிகாட்டும் படியாக, முன்னேத் திருப்பிவைத்து, தினம் அக்கடிகாரத்தின் முன் தினத்திற்குப் பின்தயங்குவது மேல்செல்வது இவ்வளவு என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கும். இவ்வாயுதங்களை இழந்தாலும் ஜாக்கிரதையாக வைக்காமல் விட்டுவிட்டாலும் நடுச் சமுத்திரத்தில் திசையும் இடமும் தெரியாமல் தயங்கவேண்டியதே.

காற்றின் உதவியால்தான் பழையகாலத்துக் கப்பல்கள் ஓட்டப் பட்டன. காற்றில்லாவிட்டால் துடுப்புக்களைக்கொண்டு தள்ளிக் கொண்டு போகவேண்டி யிருக்கும். அதனால் புறப்பட்டதும், சென்று கரையேறும் காலம் இன்னதென்று முன்னமே ஊக்க முடியாது. நீராவியந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்தபிறகு நீராவியின் உதவியால் கப்பலை நடத்திவருகிறார்கள். புனைக்கப்பல் என்றும் நீராவிக்கப்பல் என்றும் சொல்லுவன இவ்வகைக் கப்பல்களே.

சமுத்திரமையத்திலிருக்கையில் புயல்காற்று சுழல்காற்று அடித்துப் பெரிய அலைகள் தோன்றிக் கப்பல்களை அசைத்து உடைத்து விடுங்காலத்தில் ஜனங்கள் தப்பிப் பிழைக்க உதவுவதற்காகச் சின்னப் படகுகளையும் தக்கவைத்துத் தைத்த தெப்ப வளையங்களையும் தயாராக எட்டும் இடத்தில் வைத்திருப்பார்கள். அவைகளை உபயோகித்துக் கொஞ்சகாலம் மிதந்துகொண்டிருக்கலாம். வேறு கப்பல்கள் பக்கத்தில் சென்றால் அங்குள்ளவர்களால் பார்க்கப்பட்டுக் காப்பாற்றப்படலாம்.

சமுத்திர மட்டத்திலிருந்து மிதந்துகொண்டிருந்தால் கொஞ்ச தூரத்துக்கப்பால் கப்பல் சென்றால் தெரியுமெயொழிய 10, 15 மைல் தூரம் தள்ளிச்சென்றால் நடுவே வேறொன்றும் தடையில்லாவிட்டாலும் தெரியாது. பூமியின் வடிவம் உருண்டையானதால் இவ்வாறு தோன்றுகிறது.

இக்காலத்தில், அபாயம் நேரிட்டகாலத்தில் மிக்க தூரத்திலுள்ளவர்களுக்கும் தெரியும்படியாக ஒருவிதத் தந்தி இயந்திரம் பலவருடங்களுக்குமுன் கண்டுபிடித்தார்கள். இதில் தந்திக் கம்பி ஊருக்கு ஊர் போட்டிருக்கவேண்டியதில்லை. அந்த அந்த இடத்

தில் தந்திகள் இருந்தால்போதும். இதை, 'கம்பியில்லாத் தந்தி' என்று சொல்லுவார்கள். கைகால் அசைவு கொடி-ஆடல் மேல்கிழ் இறங்குதல் முதலான சமீக்கைகள் பக்கத்திலுள்ள இடங்களுக்கும் உபயோகப்படுத்தலாம். தூரமான இடங்களுக்கு உபயோகப்படுத்த முடியாது. இதற்குத்தடை பூமிக்கு உள்ள உருண்டை வடிவமே. கம்பியில்லாத் தந்தியை ஆயிரக்கணக்கான மைல்தூரமுள்ள இடங்களுக்கும் மலை வனத்தாம் அடர்ந்து பார்க்கமுடியாத இடங்களுக்கும் உபயோகப்படுத்தலாம். பல வருடங்களுக்குமுன் சென்னையை வஞ்சனையாகத் தாக்கிய எம்டன் என்னும் திருட்டுக்கப்பலைக் கண்டுபிடித்தது இவ்வுபாயத்தால்தான்.

ரூபாயின் வாழ்க்கை

ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைப் போலவே, ஒரு வெள்ளி ரூபாயும் எவ்வளவு நாள் வாழும்? முடிவில் அது என்ன ஆகும்? என்பனவற்றைக் கீழே காணலாம்.

சாதாரணமாகச் செலாவணியாகக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ரூபாயின் சராசரி வயது 55. வெட்டப்படாமலும் ஈசுக்கப்படாமலும் உள்ள ஒரு ரூபாய் 55-வது வருடத்தில் கனத்தில் கொஞ்சம் குறைவடைகிறது. ஆனால், 3, 6, கிரெய்ன்ஸ் எடைக்குக் குறையாதிருக்கும் ரூபாய்களைக் கொன்சி ஆபீசில் ஒரு முழு ரூபாயின் மதிப்பில் பெற்றுக் கொள்வார்கள். எடையில் குறைந்த ரூபாய்களைக் குறைந்த விலைத்திற்குப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். அதை அவர்கள் உருக்கி மறுமுறையும் நாணயமாகப் புதுப்பிக்கிறார்கள். பூமியில் மறைந்து கிடந்த அல்லது பையில் கட்டி வைக்கப்பட்ட ஒரு ரூபாயானது எத்தனை வருடங்கள் கழிந்தாலும் கனிம்பூறிப் போவதையன்றிக் கனத்தில் குறைவடைவதில்லை.

இந்தியாவில் முதலாவதாக 1878-ம் வருடத்தில் சிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின் முத்திரையுடன் ரூபாய் தயாரிக்கப்பட்டது. அதற்குமுன் 1835-ம் வருடத்திலிருந்தே இங்கிலாந்தில் வெள்ளி நாணயங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. அப்பொழுது வெள்ளி, தக்கைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பவர்களுக்குக் கூலியை பெற்றுக்கொண்டு நாணயமாக மாற்றிக்கொடுப்பது வழக்கம். 1893-முதல் அந்த வழக்கம் மாற்றப்பட்டு நாணயத்தை வெளியிடு முரிமையையும் அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொண்டது.

1835-ம் வருடத்திலிருந்து இன்றுவரையில் பல நாணயச்சாலைகளிலிருந்தும் தயாரித்த வெளியிடப்பட்ட ரூபாய்கள் 36,650 லட்சத்திற்கு அதிகமாகுமென மதிப்பிடப்படுகின்றன. அவைகளை ஒன்றன் பக்கத்தில் ஒன்றாக இடைவிடாமல் அடுக்கிக்கொண்டு சென்றால், இவ்வுலகத்தைச் சுற்றி ஸுழன்று வரிசைகள் அடுக்கலாம். ஒன்றன் மேலொன்றாக அடுக்கினாலோ கேயிரோவிலிருந்து கன்னம்பிக்கை முனை (Cape of Good Hope) வரை அடுக்கலாம்.

—த. வ.

கடைசி இந்திய வானசாஸ்திரி

கி. ஸ்ரீனிவாஸராகவன், பி. ஏ., (ஹானர்ஸ்).

பனிக்காலம்; நள்ளிரவு; ஓரிஸாதேசத்து ஒரு சிறுகிராமம்; போர்த்துக்கொள்ளக் கம்பனியும் இல்லாத ஒரு சிறுவன், சுமார் 15 வயது இருக்கலாம், கையில் நீண்ட ஒரு கோலுடன் வானத்தை உற்றநோக்குகிறான். தன் கைச்சிறுகோலால் விண்முழுதும் அளப்பவன்போல் எதோ அங்கும் இங்கும் சுற்றிச் சுற்றி ஆகாயத்தில் ஜ்வலிக்கும் விண்மீன்களைக் கவனிக்கிறான். கொஞ்சம் யோசனை செய்கிறான். முகம் வாடுகிறது. இரவு அநேகமாய்ச் சென்று விட்டது. உட்கார்ந்தபடியே இருக்கிறான் சிறுவன். காலை ஞாயிறு கண்ட தாமரையேபோல் திடீரென மலர்ந்தது முகம்; சூரியனும் உதயமாயினன். நம் சிறுவனும் நக்சத்திரங்களின் சாரங்களை அளக்கும் கருவியைக் கண்டுபிடித்துவிட்டான்.

19-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பிறந்தவர் சந்திரசேகர லிம்ஹஸாமாந்தார். இவர் கண்டாபுரம் அரசரின் உறவினர். 10 வயதுச் சிறுவராக இருக்கையில் இவர் தாய் மாமன் கொஞ்சம் ஜோதிஷம் கற்றக்கொடுத்தார். உடனே பிடித்தது வானசாஸ்திரப் பைத்தியம். தாமே நேரில் பலவற்றையும் கற்கத்தொடங்கினார். மற்றவைகளில் புத்தி செல்லவில்லை. இரவெல்லாம் ஆகாயம் நோக்குவதும் பகலெல்லாம் புத்தகம் படிப்பதுமாகச் சிலகாலம் சென்றது. ஆர்யபட்டர், பிரம்ம குப்தர், பாஸ்கரர் முதலியவர்களுடைய கிரக நிலைகளைத் தாமே நேரில் அளக்க இச்சை கொண்டார். ஆனால் அவர்களுக்கு இருந்த அரச உதவியும் பெரிய ஜோதிஷ நிலையங்களும் இவருக்கு ஏது? ஆயினும் கூரிய புத்தியும் விடாமுயற்சியும் கொண்டு கடைசியாக ஒரு சிறு ஆயுதம் கண்டுபிடித்தார். வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதமல்லவா? 25 சாண்நீளமுள்ள ஒருகோலின் ஒரு முனையில் செங்குத்தாக ஒரு சட்டம் அடித்து அதில் வெகு சிரமப்பட்டுச் சரியான கோணங்களைக் குறிக்கப் பல சிறு துவாரங்கள் செய்தார். அதன் உதவியால் நக்சத்திரங்களின் இடைவெளியை அளக்க ஆரம்பித்தார்.

அக்காலத்து அவ்விடத்து வழங்கின வங்காளப் பஞ்சாங்கத்திற்கும் தம் அளவிற்கும் அதிக வித்தியாஸம் இருப்பதை இவர் கண்டார்.

இதை நன்கு அறிய மேலும் தீவிரமாய் வேலை செய்தார். உதவிக்கு எவரும் இல்லை. தமக்குத்தாமே ஆசான். கண்டத்தில் குற்றம் குறைகூறவென்ற பல் முன்வந்தனர். எனினும் தமது விடா முயற்சியால் பல ஆச்சர்யமான நூதன விஷயங்களைக் கண்டறிந்தார். பண்டை ஆசிரியர்களில் கடையவரான பாஸ்காருக்குப் பின் சுமார் 900-வருஷங்கள் சென்றும் நாம் பிஜங்களை மாற்றாமல் பஞ்சாங்கம் கணிப்பது தவறு எனக் கூறினர். இக்காலத்து ஐரோப்பிய வான சாஸ்திரிகள் தங்கள் தங்கள் பெரிய ஜோதிஷ நிலையங்களில் நூர திருஷ்டிக் கண்ணாடி முதலிய ஸாதனங்களைக்கொண்டு கண்டுபிடித்து இருக்கும் அளவுகளுக்குக் கொஞ்சமும் பின்வாங்காத அளவுகளைப் புதன், சுக்கிரன் முதலிய கிரகங்களின் கதிகளுக்குக் கண்டுபிடித்தார். நமது பண்டை ஆசிரியர்கள் கண்டறியாத சில நூதன விஷயங்களும் தெரிவித்தார். சந்திரகதி, கால அளவின் மாறதல் போன்ற சில புதிய ஆராய்ச்சிகளில் இவர் தேர்ந்தவர். 'ஸித்தாந்ததர்ப்பணம்' என ஓர் அரிய வானசாஸ்திர நூலெழுதியுள்ளார். இவர் திறமையைக் கண்டு வியவாத ஐரோப்பிய வானசாஸ்திரி எவரும் இல்லை. பல கஷ்டங்களையும் கவனிக்காது வாழ்நாள் முழுதும் விடா முயற்சியுடன் வானசாஸ்திர ஆராய்ச்சிசெய்த இவரை இந்திய "டைகோபிராஹி"¹ என்றே கூறுகின்றனர்.

அலுமினியம் பாலம்

வடஆமெரிக்காவிலுள்ள பிட்ஸ்பர்க் என்ற இடத்தில் 51 வருஷ காலமாக உன்ன ஒரு ரயில்வேப் பாலமானது பழுதப்பட்ட நிலையிலிருந்தது. எகிஞ்ஜான தகடுகளும் விட்டங்களும் அவற்றில் உபயோகப்பட்டிருந்தன. அவற்றை நீக்கிவிட்டுப் புதிய நிலையில் அமைக்க அதிகச் செலவாகுமாதலால் அங்கிருந்த எஞ்ஜினியர்கள் யோசித்து ஒருவித லாபகரமான முடிவுக்கு வந்தனர். பழைய எகிஞ்ஜப் பண்டங்களை நீக்கிவிட்டு அலுமினியத்தாலான கம்பங்கள் விட்டங்கள் முதலியவற்றை உபயோகிக்கத் தீர்மானித்தனர். இந்த முயற்சியால் 750 டன்சளும் குறைந்திருக்கிறது. அலுமினியத் தால் முதன் முதலில் அமைக்கப்பட்டபாலம். இதவே யாரும்.

—பாபுலர் ஸயன்ஸ்.

1. டைகோ, டென்மார்க் தேசத்தவர்; இன்றைய ஐரோப்பிய வானசாஸ்திரத்திற்கு ஆதிசீர்த் அவரே.

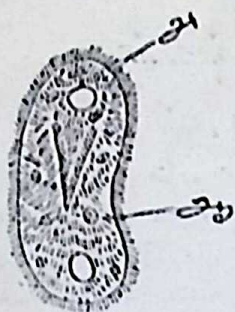
பிராணிகளின் ஆயுதங்கள்

என். ஆர். இரகுநாதாசாரியார், எம். ஏ., எல். டி.

உலகவாழ்க்கையின் துன்பங்கள் அநேகம் என்பது எல்லோரும் நன்கு உணர்ந்த விஷயம். மனிதரில் உலகவாழ்க்கையை விரும்புவோரே அதிகமாய்க் காணப்படுகிறார்கள். ஆயிரத்தில் ஒருவரே நிஜமாய் இவ்வாழ்க்கையை வெறுக்கிறார்கள். நமக்குக் கீழ்ப்பட்ட பிராணிகளின் வாழ்க்கையை உற்றுப்பார்த்தால் அவைகளும் கஷ்டப்பட்டோ சுகமடைந்தோ எப்படியாவது தாங்கள் சிரஞ்சீவியாகவே இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புவதாகவே தோன்றுகிறது. ஒரு பிராணி ஜீவிப்பதென்றால், அது விசேஷமாக நான்கு விதமான துன்பங்களைக் கடக்கவேண்டியிருக்கிறது. முதலாவது, பசித்துன்பம்; அதை நீக்க ஆகாரம்வேண்டும். ஓரிடத்தில் கிடைக்கக்கூடிய ஆகாரம் சில பிராணிகளுக்குத்தான் போதும். அதே இடத்தில் அநேகம் பிராணிகள் கூடி ஸம்ஸாரத்தையும் விருத்திசெய்து கொண்டுவந்தால், ஆகாரம் போதாமல் பட்டினியால் அநேகம் மாண்டுபோகும். இரண்டாவது வசிக்க இடம்வேண்டும். குடும்பம் விருத்தியாக விருத்தியாக வாசத்திற்கும் இடம் அதிகமாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒன்றுக்கொன்று சண்டையுண்டாகி அதனால் அநேகம் இறக்கநேரிடும். மூன்றாவது சீதோஷ்ணஸ்திதி சௌகரியமாக இருக்க வேண்டும். அதிக வெயிலினாலும் அதிகமழையாலும் பனியினாலும் ஜீவராசிகள் ஆயிரக்கணக்காக மாண்டுபோகின்றன. நான்காவது சத்ரு, ரோகம் முதலிய பயமில்லாமல் இருக்கவேண்டும். வைத்தியர்கள் எத்தனைபேர் இருந்தாலும் மரணம் தப்புவதில்லை. சத்துருக்களினால் உண்டாகும் பிராணநஷ்டம் இவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. எளியோனை வலியோன் அடித்துக்கொல்வது நமக்கு ஆச்சரியகரமான விஷயமன்று.

இத்தகைய துன்பங்களினின்றும் தப்பித்துக்கொள்வதற்குப் பிராணிகள் அநேகவித உபாயங்களை மேற்கொள்கின்றன. அவற்றுள் ஆகாரம் சம்பாதிப்பதற்கும், சத்துருக்களினின்றும் தப்பித்துக் கொள்வதற்கும் உள்ள உபாயங்களில் சிலவற்றைப்பற்றி நாம் இங்கு விரிவாகக் கூறுவோம்.

கொஞ்சம் ஜலம் தேங்குகிறதும் ஒரு குட்டையினின்றும் ஒரு துளி நீரை எடுத்துப் பூதக்கண்ணுடியின் கீழ் வைத்துப்பார்த்தால், அதில் நூற்றுக்கணக்கான சிறிய "செருப்புப்போன்ற அணுக்கள்"

செருப்பு அணு.

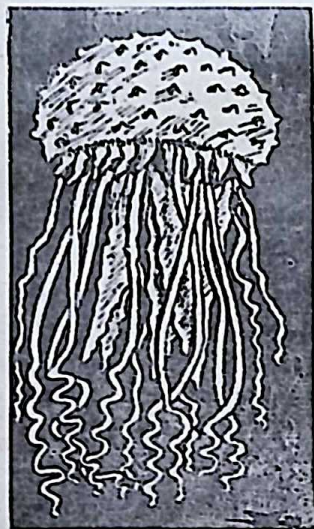
(அ. வெடிபட்ட மயிர் சென்று, அதைக் கொன்றுவிடும். கன்; ஆ. ஆயுதம்.)

(Slipper Animal-cule, Paramoecium)

காணப்படும். இந்த அணுவின் தேகத்தில் அதி நுட்பமான மயிர்போன்ற ஆயுதங்கள் அநேகம் உண்டு. ஏதாவது பகை அருகில் செருங்கினால், உடனே இந்த ஆயுதங்கள் அணுவின் தேகத்தினின்றும் வெடித்துப் பகைப் பிராணியின் தேகத்தில் ஈட்டிபோல் குத்திக் கொள்ளும். இந்த மயிர்களின் வழியே ஒரு விதமான விஷம் சத்துருவின் தேகத்திற்குள்

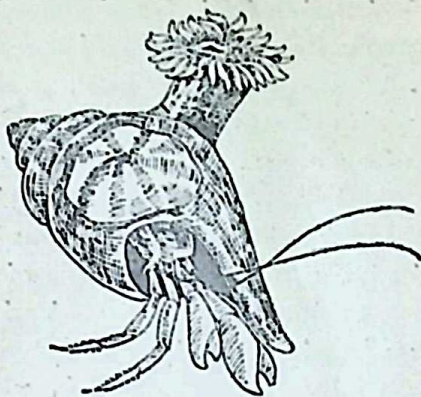
செருப்பு அணுவில் இருக்கும் களைப்போலவே, பெரிய நால்போன்ற ஆயுதங்கள் (Thread-cells) 'நங்குமீன்' (Jelly-fish) 'பவழப்பூ' (Corals, Sea anemones) முதலிய அநேக ஜந்துக்களின் தேகத்தில் இருக்கின்றன. சில சமயங்களில் கடற்கரை ஓமாக நீலவண்ணமான ஒரு நங்குபோன்ற ஜந்து அடையினால் அடிக்கப்பட்டு ஒதுங்கி இருப்பதைக் காணலாம். அதற்குப் 'போரிச்சுக்கில் சண்டைக் கப்பல்' (Portuguese man of war) என்றுபெயர். அது உயிருடன் இருக்கும் போது அதை எடுத்தால், உடனே அநேக நால் ஆயுதங்கள் வெடித்து, கையில் குத்தி, விஷத்தை உட்செலுத்திச் சொல்ல முடியாத வலியையும், அடக்கமுடியாத எரிச்சலையும் உண்டாக்கும். இச்சாதியைச்சேர்ந்தது 'கடற்பூ' (Sea anemone) என்னும் ஒரு ஜந்து. அதற்கு நடக்கும் சங்கி இல்லை. நண்டு வர்க்கத்தைச் சார்ந்த 'சன்னியாசி நண்டு' (Hermit-crab) என்பதற்குச்

மயிர்போன்ற ஆயுதங்

போரிச்சுக்கில் சண்டைக் கப்பல்.

முடியாத வலியையும், அடக்கமுடியாத எரிச்சலையும் உண்டாக்கும். இச்சாதியைச்சேர்ந்தது 'கடற்பூ' (Sea anemone) என்னும் ஒரு ஜந்து. அதற்கு நடக்கும் சங்கி இல்லை. நண்டு வர்க்கத்தைச் சார்ந்த 'சன்னியாசி நண்டு' (Hermit-crab) என்பதற்குச்

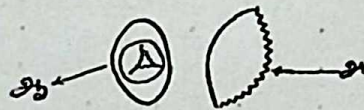
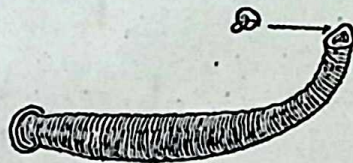
சன்னியாஸி நண்டுக் கடற்பூவும்.

சுபாவமாய் மேல் ஓடு (Shell) இல்லை. செத்துப்போன நத்தை யின் கூடு ஒன்றைத் தேடி அதற்குள் தன் துட்பமான சரீரத்தைத் திணித்து, ஒரு மாதிரியாய்த் தன்னை அது பாதுகாத்துக் கொள்ளுகிறது. இருந்தாலும், அதன் ருசியான உடலின் மேல் வேறபல பிராணிகள் ஆசைப்பட்டு மெதுவாய் அதை நத்தைக் கூட்டி லிருந்தும் வெளிப்படுத்துவதற்காக அதனோடு சண்டை இடும். இந்தத்

துன்பத்தினின்றும் தப்பித்துக் கொள்ளுமாறு, ஒருவிதச் சன்னியாசி நண்டு, ஒரு கடற்பூவை நாடி, அதை வேண்டி, மெதுவாய்த் தன் கூட்டின்மேல் ஏற்றிக்கொள்ளுகிறது. கடற் பூவுக்கு நண்டின் மேல் சவாரி செய்வதில் இருக்கும் சந்தோஷம் அளவற்றது. கடற் பூவின் நூலாயுதத்தின் தைரியத்தினால், சன்னியாசி நண்டு வெகு உல்லாசமாய் இங்கு மங்கும் திரிந்து, அகப்பட்டதைக் கொண்டு தானும் தின்று, கடற் பூவுக்கும் கொஞ்சம் எரிவதைப் பார்த்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

சுலபமாய் நாம் பார்க்கமுடியாத பிராணிகளைப் பற்றி அதிகமாய் விஸ்தரிப்பதில் ஸ்வாஸ்யம் அதிகம் இராது. நமக்குத் தெரிந்த சில பிராணிகளின் ஆயுதங்களைப்பற்றிக் கூறுவோம்.

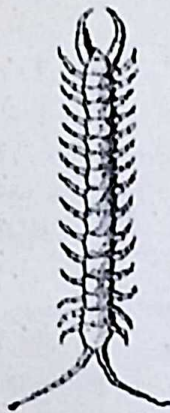
குட்டைகளில் அட்டை இருக்குமென்று யாரும் அறிவர். அட்டையின் தேகம் அதி மிருதுவாவதாயும், வழுவழுப்பாகவும் இருக்கும். அது மட்டும் வெகு எளிதில் பிறரைப் பற்றிக்கொள்ளும். தேகத்தின் இரு கடைசியிலும் உறிஞ்சும் சத்தியுடைய ஆயுதங்கள் (Suckers) இரண்டு உள. இவைகளால், அட்டை கெளவிக்கொள்ளுகிறது. பிறகு, (அ. தாடையும் பற்களும் ஆ. இ. வாயின் துவாரத்தில் ரம்பம்போன்ற

அட்டை.

மூன்று தாடைகளினால் (Jaws) சதையைக்கடித்து இரத்தத்தை உறிஞ்சுகிறது. பூரான், ஜலமண்டலி இவைபோன்ற மற்றப் பூரான் வகைகளில், விரோதிகளை அல்லது ஆகாரப் பிராணியைக்

கடித்துக் கொல்லுவதற்கும், தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்கும் முதத்தில் முன்வாயின் இருபுறத்திலும், கிடுக்கிபோன்ற இரண்டு நகங்கள் இருக்கின்றன. இவைகள் அடிபருத்து, துளி கூர்மையாயிருக்கும். மேலும் துளியில் ஒரு சிறிய துவாரமுண்டு. இவ் விஷப்பல்லின் அடியில், விஷத்தை உண்டாக்கும் ஒரு சிறிய

பூரான்.

பை (Gland) இருக்கிறது. பூரான் கடிக்கும் போது விஷப்பையினின்றும் சிறுதுளி விஷம் சத்துருவின் தேகத்தில் பிரவேசித்து, வலி, எரிச்சல், தடிப்பு, முதலிய அவஸ்தைகளை உண்டாக்கும். பூரான் விஷம் மனிதருக்கு மிகுந்த கெடுதியை உண்டாக்கக் கூடியதன்று. அநேக காலமாய், ஜல மண்டலி, ரத்தமண்டலி என்னும் பூரான் இனம் மிகக்கொடியவை என்றும், கடித்தால் மரணம் உண்டாகும் என்றும் ஒரு நம்பிக்கை நம் தேசத்தில் விசேஷமாய்ப் பரவியிருக்கிறது. அந் நம்பிக்கையில் சற்றேனும் உண்மை இல்லை என்று பல மாதத்திற்குமுன் மேல்காட்டு வைத்தியர் ஒருவர் கண்டுபிடித்தார்.

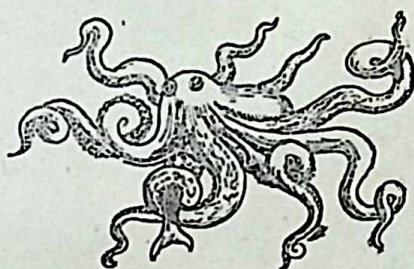
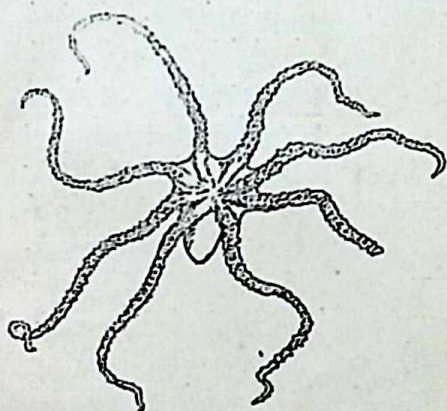
கடிப்பதற்கும், அரிப்பதற்கும், காப்பு, பாச்சை, கட்டெறும்பு முதலிய பூச்சிகளில் ரம்பம்போன்ற சிறிய கறுத்த பற்கள் வாயின் இருபக்கத்திலும் உள. இவைபோன்றவையே தேளின் கிடுக்கிளாம். கிடுக்கிளால் கெட்டியாய்ச் சத்துருக்களைப்பற்றிக் கொள்ளுவதுடன், கொடுக்கிலும் கொட்டி, விஷத்தை உட்செலுத்தும் சக்தி தேளுக்கும், சிலவகைச் சிலந்திப்பூச்சிகளுக்கும் உண்டு. தேளுக்குச் சாதாரணமாய் நடக்கும் கால்கள் 4 ஜதை. முள்ளிருக்கும் 5-ஆம், ஜதைதக்கால்களே கிடுக்கிளாய் மாறியிருக்கின்றன. கொடுக்கென்பது தேகத்தின் பின் கோடிபாகம். அது ஒருமணி போல் உருண்டையாயிருக்கும். அதனுள் எரிருக்கும் விஷப்பையினின்றும் ஒருதுளி விஷம் தேன்கொட்டிம்போது முள்ளின் துளியிலிருக்கும் சிறிய துவாரத்தினின்றும் சத்துருவின் தேகத்தில் புகும். தேளின் விஷம் பல்லி, கோழி, மற்றும் சில பிராணிகளை தவிர, அநேகம் ஜத்துக்களை மாயிச்செய்யும் சக்தியுடையது. தேன் கொட்டின கடுப்பை நிறுத்த அதன் தேகத்தினுள் சாம்பல் போன்று

தேள்.

நிறைந்திருக்கும் ஈரலைச் (Liver) சிலர் கொட்டின இடத்தில் தேய்ப்பதுண்டு.

நத்தாங்குடு, முத்துச் சிப்பி வகையைச் சார்ந்த ஜந்துக்களுக்கு நண்டைப்போல் கெட்டியான மேல் ஒடு, ஒன்று அல்லது இரண்டு உண்டு. அவை ஒருவரும் இல்லாத சமயத்தில் கவசத்தினின்றும் கை கால் கழுத்துகளைக் வெளிப்பே நீட்டி, அங்கு மிங்கும் சென்று உணவைத் தேடும். அபாயம் நேரிடும்படித்தில் உடனே சகல அவயவங்களையும் ஒட்டுக்குள் இழுத்துக் கொள்ளும். பலகை, கண்ணாடி முதலியவற்றைத் துடைக்க உபயோகப்படும் கடல் நுரை (Cuttleborn) இவ்வினத்தைச் சார்ந்த ஒரு ஜந்துவின் (Cuttle fish) எலும்பேயாம். கடல்துரை மீனின் (Cuttle-fish) சதை மற்றக்கடல் பிராணிகளுக்கு மிகவும் ருசியாயிருக்குமென்று தோன்றுகிறது. என்னெனில் அநேகம் ஜந்துக்கள் அதை விசேஷமாகத் தூத்தி, எலும்பை வெளிப்படுத்துவதுண்டு. அவ்வாறு தூத்தும் காலத்தில் தேடித்தினுள்ளிருக்கும் ஒரு பையினின்றும் மைபோன்ற கறப்பு வஸ்துவை அது வெளிப்படுத்துகிறது. ஒரே கறப்புமையினால் சூழப்பட்டு, சத்துரு தன் இரை சென்ற இடம் தெரியாமல் திரும்பிவிடும். கடல்துரை மீனைவிட உருவத்திலும்,

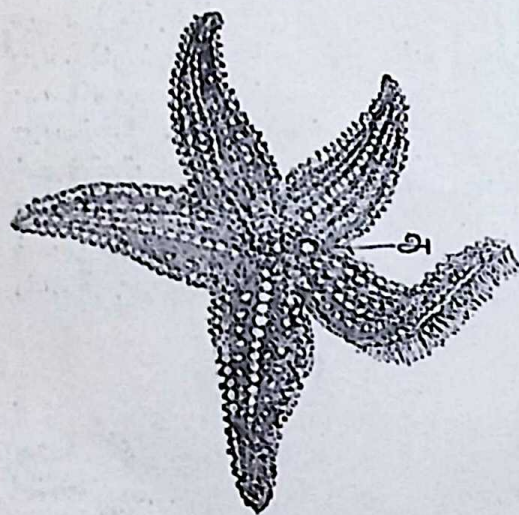

எட்டுக்கால் மீன்கள்.

பலத்திலும் மிகவும் பெரியது எட்டுக்கால் மீன் (Octopus). இதற்குப் பிசாசுமீன் (Devil-fish) என்பது சாதாரணப் பெயர். நன்றாய் வளர்ந்த மீன் உருண்டையாய் இருக்கும். வாய், ஒருபக்கத்தில் 8 கைகள் போன்ற மிகவும் நீண்ட அவயவங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு கையின் உட்புறத்தில் நூற்றுக்கணக்கான சிறிய குழிபோன்ற உறிஞ்சும் ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றின் பலத்தால் இந்தப் பிராணி

திமிங்கிலம் முதலிய பெரிய கடல் ஜந்துக்களோடு சண்டையிடும். முதல் எட்டுக் கைகளாலும் சத்துருவின் தலையைச் சூழ்ந்து பற்றிக் கொண்டு, பிறகு எககாலத்தில் ஆயுதங்களை உறிஞ்சி, கைகளை வெளியே இழுக்கும். சத்துருவின் தேகம் பலதுண்டுகளாய் விண்டு ஒவ்வொரு கையுடனும் ஒருதுண்டு போய்விடும்.

உள் முதுகு எலும்பு (*Internal Back-bone*) இல்லாத பிராணிகளில் இன்னும் இரண்டு ஜந்துக்கள் எவ்வாறு சீராததைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு சத்துருக்களை எதிர்க்கின்றனவென்று கவனிப்போம். சில மாதங்களில் கடற்கரை ஓரமாய் நகர்த்தி மீன் (*Starfish*) அலையினால் அடிபட்டுக் கிடப்பதை யாவரும் கானலாம்.

நட்சத்திரமீன். (அ. வாய்.)

வாயானது கீழ்ப்பக்கம் மத்தியில் ஐந்து முலையையுடைய துவாரம். அதனுள் 5 பற்கள் உண்டு. வாயைச்சுற்றி 5 கைகள் மேல்பக்கம் கடினமாகவும், கீழ்ப்பக்கத்தில் சொறசொறப்பாயுமிருக்கும். கீழ்ப்பக்கத்தில் உறிஞ்சும் சக்தியுடைய நூற்றுக்கணக்கான சிறிய குழாய்க்கால் (*Tube-feet*) வரிசையாயிருக்கின்றன. இவைகளால்,

கொஞ்சல், நத்தாங்குடி முதலிய ஜந்துக்களைப்பற்றிக் கால் களை உறிஞ்சி, மெல்லிய சதையை வெளிப்படுத்தித் தின்றாகிடும். கடல் வெள்ளரி (*Sea-cucumber*) யின் சதை மிகவும் மிருதுவானது. அதை வேறபிராணி எதிர்க்கும் காலத்தில் தேகத்தினுள்ளிருந்து கிளைபோல் பிரிந்து கயிறுபோன்ற ஆயுதங்களை வெளிப்படுத்தும். அவைகள் தண்ணீரோடு கலந்து மிகவும் ஒட்டிக் கொள்ளும்படியான வலை உண்டாகி, அதில் சத்துரு சிக்கி உயிரை இழக்க வேண்டியதைத் தவிர வேறமார்க்கம் இல்லை.

இவ்வாறு மேற்கூறிய பிராணிகளின் திருஷ்டார்த்தத்தால், பிராணிகளுக்கு உயிர்மேல் இருக்கும் அதிக ஆசையையும், அதைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு அவைகள் படும் கஷ்டங்களையும் ஆபத்துக்களைக்கடக்க அவைகளுக் கமைந்திருக்கும் ஸாதனங்களையும் உணருகிறோம்.

* நாணயமாற்று விகிதம்

என். சங்கர ஐயர், எம். ஏ.

நாணயமாற்று விகிதத்தைப்பற்றிப் பொதுமக்கள், அது பாங்குகளுக்குரிய விஷயம் என்றும், பொது ஜனங்களுக்குரிய முக்கியமான விஷயம் அன்றென்றும் எண்ணுகிறார்கள்; அபிவிருத்திய அரசரின் வேட்டை நிகழ்ச்சிமுறைக்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தமோ அத்தகைய சம்பந்தமுடையதே இவ் விஷயமும் என்று கருதுகிறார்கள். ஆனால் நாணயமாற்று விகிதத்திற்கும் நமக்கு வேண்டிய பொருள்களின் விலைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது. அதலின், இது பெரும்பாலும் நம்முள் ஒவ்வொருவரையும் பாதிக்கிறது. பருத்தி, கோதுமை, நெல் முதலிய பொருள்களின் விலைகளில் ஏற்றமாவது இறக்கமாவது உண்டானால் அது வேளாண்மை செய்பவனுடைய வாழ்வையாவது தாழ்வையாவது குறிக்கின்றது. எனவே, அத்தகைய விலைமாறுதல் இப்பொருள்களை விற்பதும் வாங்குவதுமாகிய வற்றைச் செய்யும் கிராமவாசிகளுக்கும் நகரவாசிகளுக்கும் அமைந்த நற்காலத்தையேனும் கவலைக்குரிய காலத்தையேனும் புலப்படுத்தும், நமது தேசத்து ஜனங்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறுபேர்கள் தங்கள் ஜீவனத்தின் பொருட்டு நேர்முகமாகவோ மறைமுகமாகவோ வியவசாயத்தை நம்பியிருக்கிறார்கள்; அதலின் நாணயமாற்றுவிகிதம் ஒவ்வொருவரையும் பாதிப்பதாகும்.

விலைவாசிகள் நாணயமாற்று விகிதத்தை அநுசரித்து எங்கனம் மாறுகின்றன என்பதை விளக்க இரண்டு உதாரணங்கள் கூறவேண்டும். இந்த விகிதமானது ஒரு ஷில்லிங் 4 பென்ஸாக (16 பென்ஸ்) இருந்த காலத்தில் ஒரு ரூபாயானது 16 பென்ஸ் மதிப்புடையதாகவும் ஒருபவுன் அல்லது 240 பென்ஸ், பதினாந்துரூபாய் மதிப்புள்ளதாகவும் இருந்தன. அதனால் ஒரு பவுன் விலையுள்ள ஒரு பண்டம் நமக்குப் பதினாந்துரூபாய்க்குக் கிடைத்தது. மாற்று விகிதம் 1 ஷில்லிங், 6 பென்ஸ் (18 பென்ஸ்) ஆக ஆனபோது ஒரு

* சென்னைப்புத்தகாலயப் பிரசாரசங்கத்தின் ஆதரவில், சென்னை ஷிப்திஸ்தான் பாங்கியின் காரியதரிசியாகிய ஸ்ரீமான் என். சங்கரையரவர்கள் செய்த பிரசங்கத்தின் (The Exchange Ratio and ourselves) மொழிபெயர்ப்பு; மொழிபெயர்த்தவர்: வித்துவான் சி. வா. ஜகந்நாதன்.

ரூபாய், பதினெட்டுப் பென்ஸ் மதிப்பையும் ஒரு பவுன் ரூ. 13-5-4 மதிப்பையும் அடைந்தன. விகிதம் 16 பென்ஸாக இருந்தபோது ஒருபவுன் விலையுள்ள ஒருபுத்தகத்தை வாங்கினவர் 15 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது ; ஆனால் விகிதம் 18 பென்ஸாக மாறிய பொழுது ரூ. 13-5-4 தான் கொடுக்கவேண்டும்.

இங்காரணத்தால் பிறநாட்டுப்பொருள்களுள் அவசியமானவைகளையோ, இத்தியப்பொருளோடு போட்டி யிடுபவைகளையோ வாங்குபவர்கள் 18 பென்ஸாகிய அதிகவிகிதத்தால் லாபம் அடைகின்றனர்.

இங்ஙனமே இந்தியாவில் பருத்தி விளைவித்து 15 பவுனுக்கு ஒரு மூட்டை விற்கும் ஒருவர், மாற்றவிகிதம் 16 பென்ஸாக இருந்தபோது ரூ. 225 அடைந்தனர் ; ஆனால் 18 பென்ஸாக ஆன பொழுதோ, $(15 \times 13\frac{1}{2})$ 200 ரூபாய்தான் பெற்றார். இவ்வாறு, அதிகவிகிதத்தால் அவர் ஒரு பேலுக்கு 25 ரூபாய் கஷ்டம் அடைபவரானார். அவர் இன்னும் 225 ரூபாய் அடைவாரென்றும் மாற்று விகிதத்தின் உயர்வால் இந்தியப் பருத்தியை முன்பு 18 பவுனுக்கு வாங்கியவர்களே ஏறக்குறைய 20 பவுன் செலுத்த வேண்டியிருக்குமென்றும் நீங்கள் நினைக்கலாம் ; அங்ஙனம் எண்ணுதல் பிசகு : அதற்குக்காரணம் வருமாறு : பருத்தியை விளைவிக்கும் நாடு இந்தியா ஒன்றமட்டு மன்று. நாம்சொல்லும் விலை 20 பவுனாக இருந்தால் மற்ற நாடுகள் யாவும் தங்கள் பருத்திமுழுவதையும் 18 பவுன் விலைமே விற்கவிடும். நம்முடைய பருத்தி நம் கிடங்கு களில் கிடந்து மக்கிப்போக வேண்டியதுதான். எனவே, உயர்ந்த விகிதத்தால், பிறநாட்டிலிருந்து பொருளை வாங்குபவர்களும், நிலையான மாதச்சம்பளம் உடையவர்களுமே பயன் பெறகிறார்கள். ஆனால் அது வியவசாயிகளுக்கும், நிலையான வரியையும் மேல்வாரத்தையும் செலுத்தும் குடியானவர்களுக்கும் மிக்க கஷ்டத்தை உண்டாக்குகிறது.

இங்ஙனம் இருப்பதனாலேயே 'வியாபாரக்குறைவு' (Trade depression) உள்ள இத்தக்காலத்திலுங்கூட, ஐக்கிய அமெரிக்காவைப்போன்ற சில நாடுகளில் நாணயமாற்றவிகிதம் குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதன்பயனாக, உள்நாட்டில் விலைவாசிகள் அதிகரித்திருக்கின்றன. ஒரு ராத்தலுக்கு 6 ஸென்டுக்குக் கீழிருந்த பருத்தியின் விலை, இப்பொழுது 10 ஸென்டுக்குமேல் உயர்ந்து விட்டது. ஒருபுஷல், 60 ஸென்டாக இறங்கியிருந்த கோதுமை விலை 100 ஸென்டுக்கு மேல் ஏறிவிட்டது. இக்கிலாந்திலும் இத்தகைய முறையால் மிகவேகமாக இறங்கிவந்த விலைவாசிகள் இறங்காமல்

நின்றிருக்கின்றன; சிலவற்றின் விலைகள் உயர்ந்திருக்கின்றன. ஆனால் இந்தியாவைப்பற்றிய விஷயத்திலோ இத்தகைய முறை பொன்றும் வேண்டியதில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது.

டெல்லியிலுள்ள பொக்கிஷமந்திரியாகிய ஸர் ஜார்ஜ்ஷூஸ்டர் இப்பொழுது இறங்கியுள்ள விலைவாசிகளை உயர்த்துவது அரசாங்கத்திற்கும் நாட்டினருக்கும் அவசியமானதே யென்று கூறுகிறார். ஆனால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் பிரிட்டன் தேசத்தில் விலைகளை உயர்த்தும் விஷயத்தில் மிகவும் தீவிர முடையவர்களாக இருக்கின்றனரென்றும் அவ்விஷயத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகளால் இந்தியாவும் பயனை அடையும் என்றும் அவர் சொல்கிறார். ஆனால், விலைவாசிகள் இறங்காமல் இங்கிலாந்தில் தடுத்த அம் முயற்சிகள் இந்தியாவுக்குப் பயன்படாமையால் பிரிட்டனிலுள்ள விலைவாசிகளை எதிர்பாராமலே நம் நாட்டு விலைகள் உயர்வதற்குரிய ஓமைப்பை இந்திய அரசாங்கத்தார் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்கும்பொழுது, அவர், “உலகத்தில் நாணயமுறைகள் குழப்பமடைந்திருக்கின்றன; இச்சமயத்தில் நாம் ஏதாவது செய்தால் அதனால் நம்முடைய நாணய அமைப்பின் சிறப்புக்கும் நம் நாட்டுப் பொருளாதார நன்மதிப்புக்கும் தீங்கு கேரிடக்கூடும்” என்று சொல்லுகிறார். இது நம்முடைய தூதிஷ்டமேயாகும். ஏனெனில், நாணய முறைகள் குழப்பமான நிலைமாரி அமைதி யடையத் தொடங்கினால், “அதைமறுபடியும் குழப்புவது தகாது” என்று அவர்கள் சொன்னாலும் சொல்லுவார்கள்; அல்லது அதற்குள் நம்முடைய குடியானவர்களும் ஏழை ஜனங்களும் திரும்பா நெறியை யடைந்து விடுவார்கள்.

உயர்ந்த விகிதமானது உள்நாட்டு ரூபாய் விலைகளை இறங்கச் செய்கின்றதென்றும் குறைந்த விகிதமானது அவற்றை உயர்த்துகின்றதென்றும் அறிந்தோம். நாணய மாற்றுவிகிதத்தை, 18 பென்ஸாகச் செய்தபின்பு விலைகளில் உண்டான மாற்றங்களை அறிந்து கொண்டு அவற்றோடு இங்கிலாந்திலுள்ள விலை மாற்றங்களை ஒப்பிட்டு நோக்குதல் இங்கே உபயோகமாக இருக்கும். இதற்காக, ஒரு வருஷத்திலிருந்த விலையை 100 ஆகவைத்துக்கொண்டு மற்ற வருஷங்களின் விலைகளை அதன் சதாம்சங்களாகக் (Percentage) கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விலையில் உண்டான மாறுபாடுகளை எளிதில் அறியவும் மற்ற நாட்டு விலைமாறுபாடுகளோடு ஒப்பிடவும் இவை அதுகூலமாக இருக்கும். இந்தப் புள்ளிவிவரங்களைப் பெறுவதற்காகச் சில முக்கியமான பண்டங்களின் விலைகள் ஆராயப்பட்டன. நம் வீட்டில் முக்கியமாக உபயோகப்படும் நெல்,

கோதுமை என்பவைகளைப் போன்றவற்றின் விஷயத்தில் சிறிது அதிகக் கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

1913-ஆம் வருஷத்தின் விலையை 100-ஆக வைத்துக்கொண்டால் 1925-ஆம் வருஷத்தில் இந்தியா இங்கிலாந்தாகிய இரண்டிடங்களிலும் இருந்தவிலை 159 ஆகும். பிரத்ய வருஷங்களில் உண்டான மாறுபாடுகள் வருமாறு.

வருஷம்	இந்தியா	இங்கிலாந்து
1925	159	159
1928	145	140
1930	116	120
1932	91	102
1933	87	100

இவை பம்பாயில் உள்ள விலைகள். ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பண்டங்களின் விஷயத்தில் உள்காட்டில் உள்ள விலையும் பம்பாய்க்குப் போய்ச்சேருவதற்காக நேரும் செலவும் சேர்ந்த தொகையையே இவை காட்டும்; இறக்குமதியாகும் பண்டங்களின் விஷயத்தில் அவற்றிற்கு உள்காட்டில் சொல்லப்படும் விலையிலிருந்து, முதலில் இறக்கப்பட்ட இடமாகிய பம்பாயிலிருந்து அனுப்புவதற்கு ஆகும் செலவைக் குறைத்த தொகையையே காட்டும். பருத்தி விலை பம்பாயில் ஒருபேலுக்கு ரூ. 360 ஆனால், போக்கு வரவுச்செலவுக் காக ரூ. 60 கழித்தால் உள்காட்டு விலை ரூ. 300 ஆகும். பம்பாய் விலை 180 ரூபாயாக இறங்கியதால் உள்காட்டு விலை 120 ரூபாயாக இறங்கியது. இதனால் விலையிறக்கம் பம்பாயில் 50 சதாம்சமும் (50%) உள்காட்டில் 60 சதாம்சமும் ஆகிறது. இங்ஙனமே, கராச்சியில் கோதுமையின் விலை 100 ரூபாயிலிருந்து 60 ரூபாய்க்கு இறங்கினால் உள்காட்டு விலை 60 ரூபாயிலிருந்து 25 ரூபாய்க்கு—60 சதாம்சம்—இறங்குகிறது.

இந்த விலை வீழ்ச்சியால் வியவசாயிகள் எங்ஙனம் பாதிக்கப்படுகின்றன என்பதை அடுத்தபடி ஆராய்வோம். வியவசாயி தான் உற்பத்திசெய்யும் பொருளுக்காக அடையும் தொகை நாட்டின் விலைவாசிகளின் விலையை அதுசரித்ததாக இருக்கிறது; ஆகையால் அது வருஷந்தோறும் மாறாதடைகிறது. ஆனால் அவனுடைய செலவுகளாகிய வட்டி, குத்தகை, வரி, கூலி, எருவின் விலை முதலியவை ஒருவிலையான ரூபாய்த் தொகையாகவே இருக்கின்றன. அந்தச் செலவுபோக மிஞ்சுவதையே அவன் குடும்பச் செலவுக்கு உபயோகப்படுத்தலாம். விலைவாசிகள் 25 சதாம்சம் குறைந்த

காலத்தில் 50 ஏதரா பூமியை உடைய பருத்தி வியவசாயி ஒருவன் அடையும் தொகையோ 60 சதாம்சம் இறங்கிவிடுகிறது.

இறங்கின விலை

ஒருபேரின் விலை	... 240	180
		(இறக்கம் 25 சதாம்சம்)
விளைந்த பருத்தியின் விலை	... 600	450
விற்பனைசெய்யும் விஷயத்தில் } உண்டாகும் செலவுகள் } (மாறுதல் இல்லாதவை) }	... 145	145
மிகுதிவந்ததொகை	... 455	305
நிலவரி	... 130	130
வட்டி முதலியவை	... 80	80

கடைசியில் கைக்குவரும் தொகை. 245 95=60%

இதனால் ஏற்பட்ட வருமானத்தின் இறக்கம் நூற்றுக்கு 60 ஆகும்.

பல நாடுகளுக்கும் இடையேயுள்ள போட்டியானது பருத்தியின் விலையையும் மற்ற இடங்களில் உற்பத்திசெய்யப்படும் பொருள்களின் விலையையும் மாத்திரமே பாதிப்பதன்று; நம் விலைவாசிகள் அனைத்தையும் பாதிக்கின்றது. பருத்தியை உற்பத்தி செய்பவன் அரிசி பருப்பு முதலிய பொருள்களை வாங்குகின்றான்; பருத்தியின் விலையிறக்கத்திற்குத் தக்கபடியே அவைகளுக்கு அவன் விலை கொடுக்கிறான். பழையபண்டமாற்றுக் கொள்கைப்படி உள்நாட்டு விலைவாசிகள் அமைக்கப்பட்டு விட்டன வாதலின் பருத்திக்கு உண்டான விலை யிறக்கம் மற்றவற்றின் விலைகளையும் பாதிக்கிறது.

வாரத்திற்குப் பயிரிடும் குடியானவனுடைய கணக்கைப்பார்த்தால் விலைவாசியின் இறக்கம் எத்தகைய பிரம்மாண்டமான வித்தியாசத்தை உண்டாக்குகிற தென்பதை அறியலாம். முன்றுவருஷக் கணக்குகள் கீழேதரப்படுகின்றன.

I. நிலத்தின் விலையிலிருந்து வரும்வரவு	... 100
பயிரிடும் செலவு	... 50
வட்டி முதலிய செலவு	... 15
வாரம் அல்லது வரிமுதலியவை	... 20
	... 85
	15

II. நிலத்திலிருந்து வரவு	...	...	80
பயிரிடும் செலவு முதலியன	...	85	
அதிகப்படி செலவுக்காக வாங்கும் கடன்	...	5	
III. நிலத்திலிருந்து வரவு	...	...	70
பயிர்ச்செலவு முதலியன	...	90	
வாங்கும் கடன்	...	20	

இங்ஙனம் தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் உரிய செலவுகளுக்கு உதவ ரூ. 15 ஊதியம் பெற்ற குடியானவன், (விலைவாசிகளின் இறக்கம் காரணமாக) தான் விளைத்த பொருளை விற்று முதல் செய்யும்வகையில் நேரும் செலவுக்காக அதிகப்படி 20 ரூ. கடன் வாங்கவேண்டியவனாகிறான்; தன் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய ஊண் உடைகளுக்காக இன்னும் அதிகக் கடன்வேறவாங்க வேண்டும். அவன் முன்பு வாங்கின கடனுக்கு வட்டியைக் கூடச் செலுத்த முடிவதில்லை; அந்த நிலையில் மறுபடியும் அவனுக்குக் கடன் கொடுக்க யார் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்?

குடியானவனுக்கு நேர்ந்த இந்த கொடிப்பு ஒவ்வொருவருக்கும் தீங்கை உண்டாக்குகிறது. மாற்றவிசைதம் உயர்ந்ததனால் இறக்குமதியாக்கப்பட்ட பண்டங்களின் விலை மலிவானாலும் அவற்றை அவனால் வாங்கமுடியாது. வருஷத்திற்கு வருஷம் நம் ஏற்றமதி இறக்குமதிகள் குறைந்து வருகின்றன; அவற்றைச் சார்ந்து நம் வறுமையும் அதிகப்பட்டுவருகின்றது.

வருஷம்	ஏற்றமதி (கோடிக்கணக்கில்)	சதாம்சம்	இறக்குமதி (கோடிக்கணக்கில்)	சதாம்சம்
1925-26	385	100	225	100
1928-29	...	88	...	112
1930-31	...	60	...	73
1932-33	135	35	130	60

ஏற்றமதி கியாபாரமும், அதனால் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் இந்தியர்களும் நாணயமாற்றவிசைத உயர்வால் அடைந்த

கஷ்டம் மிகவும் அதிகமென்பது இதனால் தெரியவரும். ஆனால் பிரிட்டன் முதலிய நாட்டிலுள்ளவர்கள் இதே அளவில் கஷ்டம் அடைந்தனர். ஏற்றுமதியாகும் சிலபண்டங்களின் விலையில் உண்டான இறக்கம் மிகவும் கேடு விளைவிக்கத்தக்கது. ஏற்றுமதியான பருத்தியின் விலை 1925-26-ஆம் வருஷத்திலிருந்து 95 கோடி ரூபாயிலிருந்து 23 கோடி ரூபாய்க்கும், அரிசி 40 கோடியிலிருந்து 18 கோடிக்கும், சணல் 38 கோடியிருந்து 11 கோடிக்கும், எண்ணெய் வித்துக்கள் 30 கோடியிலிருந்து 15 கோடிக்கும் இறங்கிவிட்டன. இந்தவிலை இறக்கமானது உள்நாட்டில் பணவரும்படியில் ஏற்பட்ட பெருந்த கஷ்டம் என்றே கொள்ளவேண்டும்; உயிரை உடலில் வைத்திருக்கக்கூட இயலாத நிலையில் பல குடியானவர்கள் பசிக்கும் மரணத்திற்கும் இரையாகி யிருக்கவேண்டு மென்பதையே இது புலப்படுத்தும்.

ஆனால் நமது பொக்கிஷ அதிகாரிகள் பின்னும் நம்மேல் வரிகளைச் சுமத்துவதற்கு அனுகூலமாக இந்த விலைவாசிகளின் இறக்கத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்; இறங்குமதியாகும் பொருள்களின் விலைகளில் உண்டான இறக்கத்தால் ஜனங்களுக்கு லாபம் உண்டாகியிருக்கிற தென்றும் அதில் அரசாங்கமும் பங்குபெற்றிருரியதென்றும் உரிமைகொண்டாடுகின்றனர். தூதர்ஷ்டவசத்தால், ஏற்றுமதிப் பொருள்களின் விலையில் நேர்ந்த பெரிய இறக்கத்தால் உண்டான தீமையைத் தணிக்கும் பொறுப்பு மிகமுக்கியமான தென்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்வதில்லை.

நாம்வேண்டுவது என்னவெனின்: இந்தியாவில் உயர்ந்தவிலை வாசிகள் ஏற்படவேண்டும்; அதுவும் மிகவிரைவில் ஏற்படவேண்டும். பிரிட்டனிலுள்ள திட்டத்தினால் விளையும் பயன்கள் நமக்குக் கசியும்வரையில் நாம் பொறுத்திருக்கமுடியாது. குடியானவர்களும் தொழிலாளிகளும் நாசமடையாவண்ணம் தடுப்பதற்குரிய மார்க்கங்களை மிக அவசரமாகச் செய்யவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். நாணய மாற்றுவிகிதம் உயர்ந்ததால் நேர்ந்த அபாயங்களே இவை; ஆதலின் இந்த விகிதம் அடியோடு மாற்றப்படவேண்டும். அங்ஙனம் மாற்றுவிகிதத்தைக் குறைத்தலை உலகிலுள்ள ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஸ்வீடன், நார்வே, இத்தாலி முதலிய நாட்டினர்கள் மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். தென் ஆப்பிரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய குடியேற்றநாடுகள் கூட அங்ஙனம் செய்கின்றன. அத்தகைய முறையைக் கைக்கொண்டு அதனால் விளையும் நற்பயன்களை அடைவதை நாம்மட்டும் ஏன் இழக்கவேண்டும்?

கோவில் காளை

‘வில்லி’

இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ‘வறப்பினும் வளந்தரும்வண்மை’ யுடைய மேற்கு மலைத்தொடர்ச்சாரலில் வேங்கடேசபுரம் என்ற ஒரு கிராமமிருக்கின்றது. அக்கிராமத்தின் நடுவிலுள்ள ஒரு குன்றில் வேங்கடேசப்பெருமானுடைய கோயிலிருப்பதாலேயே அதற்கு அப்பெயர் ஏற்பட்டதுபோலும். பாமா ஜனங்கள் அக்குன்றைத் ‘திருவன்னாமலை’ பெயராக் குறிப்பர். வீரவைஷ்ணவர் களுக்கு அப்பெயர் பிடிக்காததால் அவர்கள் ‘திருமலை’ என்று கூறுவர்.

அச்சிறு கிராமத்தில் வசிக்கும் குடிகளில் பெரும்பாலோர் ஆடு மாடுகளை மேய்க்கும் கோளர்களே. கோபாலக்கோளர் என்பவர் அவர்களில் பெரியமனிதராகக் கருதப்பட்டார். ஐம்பது பசுக்கள் அவருக்குச் சொந்தம். கிடைக்கும் பால், தயிர், நெய் முதலிய வற்றை அயலுர்களில் விற்றவர எவலானாரை ஏற்படுத்தியிருந்தார். திருவன்னாமலையிலிருக்கும் வேங்கடேசப்பிரான் மீது அளவற்ற பக்திகொண்டவர். அக்குன்றின் அருகேயிருக்கும் கோனேரியில் தினமும் காலைப் நீராடிவிட்டுக் குன்றின்மேல் ஏறுவார். அப்பிரானுடைய நெடியதோற்றமும் அழகியகன்னங்களும் ‘சிரித்தபங்கயம்’ போன்றமுகமும் கோனரை வெகுநேரம் அச்சன்னதியில் இருத்தி விடும். கீழிறங்கி உலகவிஷயங்களைக் கவனிப்பார். கடவுளுடைய கிருபையால் அவருடைய இவ்வாழ்க்கை இனிது நடந்துவந்தது. அவருக்கு இக்கதை தொடங்கும் காலத்தில் கோவிந்தன் என்ற பெயருடன் 18 வயதுடைய ஒரு குமாரனிருந்தான்; அவர் தம் மனைவியை இழந்து எட்டுவருஷங்களாகிவிட்டன.

*

*

*

சித்திரைமாதம், நடுப்பகல்; கோடை மழையால் வளர்ந்திருந்த புற்களோடு கூடிய மலைச்சாரல் பச்சைப்பாய் விரித்ததுபோலக் காணப்பட்டது. ஆங்காங்குப் பலமாங்கள் நிழலையளித்துச் சூரிய வெப்பத்தைச் சிறிது சார்த்தப்படுத்தின. ஓர் ஆலமரத்தைச் சுற்றிப் பலமாடுகள் மேய்க்குகொண்டிருந்தன. அம்மரத்தடியில் கோவிந்தன் தன்னைமறந்து ஏதோ பாடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். சில

மாடுகள் அவனைச் சுற்றிப்படுத்துக்கொண்டு அசைபோட்டுக் கொண்டும் அவன் பாடுவதை அனுபவிப்பதுபோலத் தலையசைத்துக் கொண்டும் இருந்தன. சிறிது தூரத்திலிருந்த ஒரு சிற்றோடையில் தெள்ளிய தண்ணீர் பச்சைப்பாயில் கோலமிட்டதை யொத்து ஒழிக் கொண்டிருந்தது. கிருஷ்ணபகவான் யமுனாதிக்கரையில் பசுக்களை மேய்த்த காட்சியை இதுவும் சிறிது ஒத்திருந்தது.

ஆதவன் உச்சிலிலையைக் கடந்து மேற்றிசையில் சிறிது சாயத் தொடங்கினான். அச்சமயம் கையில் ஒருகலயத்துடன் மாளைப் போலத் தாவித்தாவி நடந்து அங்கு வந்தான் ஒருபேதை. கோவிர்தன் அருகே அக்கலயத்தை வைத்துவிட்டுத் துள்ளிக்கொண்டிருந்த ஒரு சிறு கன்றினருகே ஓடினான். அவளைப்பார்த்த அக்கன்றும் அதிகக் களிப்படைந்து துள்ளிக்கொண்டே அவளிடம் ஓடிவந்தது. சிறுமி அக்கன்றை இறுகக்கட்டிக்கொண்டு நிழலில் உட்கார்ந்தாள்; தன் கன்னத்தை அதன் முகத்தோடு வைத்தாள். அக்கன்றின் கண்களில் இரண்டு நீர்த்துளிகள் ததும்பிக்கொண்டிருந்தன. கன்றின் தாயும் அவளருகே வந்து தன் முகத்தால் அவளுடைய கையைத் தேய்த்தது. அக்கன்றினிடம் அவளுக்கிருந்த அன்பின் பெருக்கைக் கவனித்த கோவிர்தன், “கண்ணு! அதை அப்படியா அமுக்குகிறது?” என்றான்.

கண்ணம்மா என்று பெயர்கொண்ட அச்சிறுமி தலையைத் தூக்காமல், “என்கண்ணை நான் விடவேமாட்டேன்” என்றாள்.

கோவிர்தன் பதில்பேசாமல் கலயத்தை எடுத்தான். அங்கிருந்த ஓர் அகன்ற கல்லைச் சுத்தம்செய்துவிட்டுக் கலயத்திலிருந்த நறுந்தயிர் கலந்தசோற்றையும் ஊறுகாய்களையும் அதில் வைத்தான். ஓடைக்குச் சென்று கலயத்தைக் கழுவிவிட்டு அதிலேயே தண்ணீரைக் கொணர்ந்தான். பிறகு, “கண்ணு! நீயும் ஒருவாய் சாப்பிடலாம் வா!” என்று அச்சிறுமியைக் கூப்பிட்டான்.

“நான் இப்பொழுதுதான் சாப்பிட்டுவந்தேன்” என்றாள் கண்ணு.

“பரவாயில்லை! ஒரு கவளமாவது சாப்பிடு; இல்லாவிட்டால் நான்சாப்பிடமாட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் பாராதிருக்கும்பொழுது இரண்டு கவளங்களை உள்ளே தள்ளினாள் கோவிர்தன். கண்ணம்மா எழுந்து கன்றையும் இழுத்துக்கொண்டு வந்து கோவிர்தன் மடிமேல் உட்கார்ந்தாள். அவன் கண்ணுவுக்குச் சோறாட்ட, கண்ணு கன்றுக்கு ஊட்ட எல்லோரும் பசுநீங்கினர்.

ஐந்து வருடங்கள் சென்றன. கண்ணம்மாவின தந்தையான ராமக்கோனார் தம் வீட்டுத்தின்னையில் சில நண்பர்களுடன் இரைந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவர் கோவிர்தனுடைய தாயாருடன் பிறந்தவர். சமீபகாலம்வரை கோபாலக்கோனாருடன் ஒத்து வாழ்ந்திருந்தவர்; சில போக்கிரிகளுடைய சூழ்ச்சியால் மனம் வேறுபட்டுக் கோபாலக் கோனாரைப்பற்றி இப்பொழுது தாறுமாறாகத் திட்டிக்கொண்டிருந்தார்; “அவன் பணக்காரனானால் அவன் மட்டுக்குத்தான்; அவன் பணம் என்னை என்னசெய்யும்?”

சகாக்கள், “ஆமாம்” என்று ஒத்து வாசித்தனர்.

“நேற்று அவர் உம்மிடம் பெண்கேட்ட தினுசைப்பார்த்தீரா?” என்றான் அருகே யிருந்த ஐயக்கோன்.

ராமக்கோனாரின் கோபத்திற்குத் தூபம் நன்கு போடப்பட்டது. “நினைத்துப் பார்த்தால்தான் அவனுடைய கர்வம் விளங்குகிறது. நேற்று வந்தான்; ‘கண்ணுவைக் கோவிர்தனுக்கு மணம் முடித்துவிட வேண்டியதுதான்’ என்று அதிகார தோரணையில் பேசினான். இனி நமக்கு அவன் சம்பந்தமே வேண்டாம்” என்றான்.

ராமக்கோனார் உண்மையில் நல்ல குணமுடையவர்; ஆனால் குதுவாதில்லாத முன்கேசி. கோபாலக்கோனாருடைய நன்னிலையைக்கண்டு அருமைகொண்ட ஐயக்கோனுடைய போதனையால் இம்மனமாறுதல் அவரிடம் தோன்றிற்று. இதுவே சமயமென்று கண்ணம்மானைத் தன்மகனாகிய ஆண்டிக்கு மணம் முடிக்க நினைத்தான் ஐயக்கோன்; ராமக்கோனாருடைய நிலமொன்று ஒத்தியாகக் கிடப்பதையறிந்து அதைத் திருப்பிவிடுவதாக அவரிடம் குறிப்பித்தான்.

இத்தருணத்தில் ராமக்கோனாருடைய வீட்டுத் தொழுவத்தில் பதினைந்து வயதுடைய ஒரு நங்கை சுமார் ஐந்து வயதான ஒருபசுவின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணிர் வடித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பசுவும் அவளுடைய துக்கத்தை யுணர்ந்தாற்போலக் கண்ணிருகுத்து நின்றது. வாயிலில் பேசிக்கொண்டிருந்த தந்தையின் சொற்கள் காதில் விழுந்து அவளுடைய மனத்தைப் புண்படுத்தின. திடீரெனத் தந்தைக்கும் மாமனுக்கும் விரோதமேற்பட்ட தற்குக்காரணமே அவளுக்குப் புரியவில்லை. மாமன் வீட்டுக்குப் போகக் கூடாதென்றும் கோவிர்தனுடன் பேசக்கூடாதென்றும் தந்தை உத்தரவு செய்துவிட்டார். அதை எண்ணி எண்ணி ஏங்கினான் அப்பேதை.

ஆண்டிக்கு வியாழநோக்கம் தடபுடலாக வந்துவிட்டது. ஐயக்கோன் பணத்தைத் தயார்செய்து விட்டான்; விவாகத்திற்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்கினான்; ராமக்கோனாருடைய ஒத்திப்பைத் திருப்பவேண்டிய ஆயிரம் ரூபாயையும் கல்யாணதினத்தன்று அவரிடம் கொடுப்பதாகச் சொன்னான்.

தம் மைத்துனருக்கு இத்தனைகோபம் வரும்படியாகத் தாம் அவருக்கிழைத்த திங்குயாதென்று கோபாலக்கோனாருக்கு விளங்கவில்லை. சில நண்பர்கள்மூலமாக அவரைச் சமாதானப் படுத்தப் பகிரதப்பிரயத்தனஞ் செய்தும் பயனில்லாமல் போய்விட்டது. தம் மனைவியிருந்தால் ராமக்கோனார் இவ்வாறு செய்யத்துணியமாட்டார் என்பதை நினைத்து வருந்தினார்; கோவிர்தன் படம் துயரைக் கண்டு கலங்கினார். உண்மையில் கண்ணம்மாவின்கேள் அவருக்கு அதிகவாஞ்சையுண்டு. அவளைத் தம் மருமகளாகக் கொள்வது நிச்சயமென்றிருந்த தம் நினைவு கனவானது கண்டு நொந்து வேங்கடேசனைச் சரணமடைந்தார்.

*

*

*

மறுநாள் திருமணம். ராமக்கோனாருடைய வீட்டில் சிறிய தொரு பந்தல்; கண்ணம்மானையும் ஒரு பசுவையுத் தவிர அவ்வீட்டிலுள்ளோர் யாவரும் களிப்புடன் கலகலவென்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அன்று மாலை ஐந்துமணிக்கு ராமக்கோனாரும் சம்பந்தியாக விரும்பும் ஐயக்கோனும் ஆண்டியும் மற்றும்சில உறவினரும் பந்தலில் உட்கார்ந்து ஊக்கத்தோடு பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வருத்தத்தால் வாடிய கண்ணம்மானை அழைத்துக்கொண்டு அயல்வீட்டுக்குச்சென்றிருந்த அவளுடைய தாயார் அப்பொழுது மகனாடன் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தாள். அதே சமயத்தில் வீதியின் மறுகோடியில்மேய்ச்சலிலிருந்து மீண்டமாடுகள் வந்துகொண்டிருந்தன. கோவிலைச் சேர்ந்த இளங்காளை யொன்று திடீரென எழும்பிக் குதித்து, நாற்கால் பாய்ச்சலில் வீதியின் நடுவே ஓடத் தொடங்கியது. வீதியிலுள்ளோர் அங்கு மிங்கும் பதுங்கிக்கொண்டனர். மணப்பந்தலருகே மாடுவந்ததும் ராமக்கோனார் ஓர் ஆபத்தான நிலைமையைக் கவனித்தார். உடனே எழுந்து காளையின் பின் ஓடத்தொடங்கினார். சிறிது தூரத்தில் அக்காளையைக் கவனியாமல் வந்துகொண்டிருந்த அவருடைய மனைவியும் மகனும் அபாயத்திலிருந்தனர். இதை ஐயக்கோன் முதலிய யாவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும் பயத்தால் பந்தலையிட்டு வெளியேற வில்லை. அக்காளை வெகு மூர்க்ககுண முடையதெனப் பெயர்வாங்கியது; கண்ணம்மாவுக்கு நாலுகஜதூரத்தில் வந்துவிட்டது; அவளை

கோக்கியைவந்தது ; இனிவழியில்லை ; அவளால் விலகக் காலமில்லை ; ராமக்கோனார் கூவினார் ; அவர்மனைவி கதறினாள்.

திடீரெனத் திண்ணையினின்று குதித்தான் கோவிர்தன் ; ஒரே கணத்தில் கானையின் திமிலில் பாய்ந்தான் ; கொம்புகளை இறுகப் பிடித்தான் ; மாட்டால் இப்படி அப்படி அசைய முடியவில்லை. அவனுடைய ஆவேசம் அத்தன்மையது.

தப்பினாள் கண்ணம்மாள் ; கோபாலக்கோனாரும் விட்டிற்றாள் ளிருந்து ஓடிவந்தார் ; வேலையாட்களும் ஓடிவந்தனர் ; மாட்டைப் பிடித்துக்கட்டினர்.

ராமக்கோனாருக்குப் பேச நாவெழவில்லை ; மகளைத் தழுவிக்கொண்டார் ; கோவிர்தனுடைய கைகளை எடுத்துத் தம் கைகளில் ஒற்றிக்கொண்டார் ; விட்டுப்பக்கம் திரும்பிப்பார்த்தார். ஆண்டியும் ஐயக்கோனும் தம் தலைகளைப் பந்தலுக்கு வெளியே நீட்டினார்கள். ராமக்கோனாருக்கு அவர்கள்மேலிருந்த நல்லெண்ணம் முற்றிலும் வெறப்பாக மாறியிட்டது ; உடனே அவர் மனைவி மகளுடன் கோபாலக் கோனாருடைய விட்டுக்குள் துழைந்தார்கள் ; தம்மை மன்னிக்கும்படி கோவிர்தனுடைய தந்தையிடம் கேட்டார் ; பிறகு எவ்வளவோ பேச்சுக்கள்.

மறநாள் வேங்கடேசப்பிரானுக்குப் பெரியதொட்டித் திருமஞ்சளமும் ஆராதனமும் வெகுசிறப்பாகச் செய்துவைத்தார் கோபாலக்கோனார். அன்றே கோவிர்தனுக்கும் கண்ணம்மாளுக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது. அதைப் பார்த்துநின்ற கண்ணம்மாவின் பசு அனுபவித்த ஆனந்தத்திற்கு மணப்பெண்ணின் மகிழ்ச்சியொன்றையே உவமை கூறலாம். கண்ணம்மாள் தன் உயிருக்கு உலகவைக்கவந்த கோயிற்கானையைத் தினந்தவறாமல் வாழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறாள். ஏன்? கோவில்கானை பாய்த்து தன்னை நோக்கிவராவிட்டால் கோவிர்தன்கானையை அவள்பெறுவாளா ?

வசம்பு

குடும்ப வைத்திய முறைகளில் அதிகமாகப் பயன்படும் பொருள்களில் வசம்பும் ஒன்று. அதனை, 'பிள்ளை வளர்த்தி' எனக் கூறுகிறார்கள். இனங் குழந்தைகளுக்கு நேரும் பலவகை கோய்களை நீக்கி வளர்ச்சியுறச் செய்யும் தன்மை அதன்பால் இருக்கிறது. பச்சை வசம்பின் காற்றைப் பாவுகின்ற இடங்களில் பம்புகள் வசிப்பதில்லையாம்.

—ஸி. எஸ். ஜி.

உண்மையான நண்பன்

கே. என். லக்ஷ்மி அம்மாள்

[நம் நாட்டிலும் பிறநாட்டிலும் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பல கதைகள் உண்டு. அவை மோகினிக் கதைகளாகவோ நீதிக் கதைகளாகவோ இருக்கும். இத்தகைய கதைகள் குழந்தைகளுடைய மனத்தை வசப்படுத்தும் இயல்பையுடையவை. நாட்டுக் கதைகளாகிய அவற்றைக் 'கலைமகளில்' அவ்வப்போது வெளியிட்டுவர எண்ணி யிருக்கிறோம். நட்பை ஆராயத்தொடங்கிய ஓர் அரசகுமாரன் உண்மையான நண்பன் யாரென்பதை உணர்ந்து கொண்டதாக உள்ள இக்கதை நம்முடைய பழங்கதைகளுள் ஒன்று.] ப—ர்.

வித்தியாசிக் என்னும் அரசனுக்கு பாலசிக் என்னும் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அரசன் அப்பிள்ளையை அதிக ஆசாபாசத் துடன் வளர்த்துவந்தான். அந்தச் சிறுவனும் 'இளமையிறக்கல்' என்பதற்கேற்ப இளம்பிராயத்திலேயே, வேதசாஸ்திரங்களை அப் பியசித்து, அரசர்களுக்குரிய கலைஞானங்களையும் அடைந்து, பதினாறு வயது பாலகுமாரனாக விளங்கிக்கொண்டிருந்தான். அப்படி இருக்கும்பொழுது அவன் பற்பல தேசங்களில் பிரயாணம்செய்ய விரும்பி, ஒருநாள், தன் தகப்பனிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போனான். அநேக தேசங்களிலெல்லாம் சுற்றித்திரிந்து, ஆங்காங்குள்ள அதிசயங்களைக் கண்டு கொள்ள ஏழுவருஷங்கள் சென்றன.

அப்பால் அவன்தன் தாய்தந்தையர்களையும், பந்துமித்திரர்களையும் பார்க்க விரும்பி, தன் சுதேசத்தை அடைந்து அரண்மனைவந்து சேர்ந்தான். ஒருநாள் தன் தகப்பனிடத்தில் தான் கண்டுவந்த விநோதங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தகப்பனர் அவனைப்பார்த்து “அப்பா, ஏழுவருஷமாக இத்தனை தேசங்களையும், தேசாசாரங்களையும், அபூர்வ காட்சிகளையும் கண்டு வந்ததுசரிதான். 'நட்பைப்போல் சம்பாதிப்பதற்கு அருமையான பொருள்கள் என்ன இருக்கின்றன' என்று பெரியோர்கள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள்? நீ எத்தனைபெயருடன் சிநேகம் செய்துகொண்டிருக்கிறாய்? அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? சொல்வாய்” என்று அரசன் கேட்டான். அரசகுமாரன் “அப்பா, நான் அநேகம் பெயர்களுடன் சிநேகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்; அவர்களில் முக்கிய மானவர்கள் மூவர். ஒருவனை என் உயிருக்கு மேலாக எண்ணி யிருக்கிறேன். ஒருவன் என் உயிருக்குச் சமானமானவன். மற்றவனை ஒப்புக்குச் சிநேகமாக மதித்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னான்.

அதன்மேல் அரசன் “நல்லது; அவர்கள் குணங்களையும் பகுத்தறிந்திருக்கிறாயா? ‘இணக்கமறிந்திணங்கு’ என்று ஒளவையார் சொல்லி யிருக்கிறான். முக்கடைத்துச் சங்கடப்படும் பொழுது ஒரு சிட்டிகைப்பொடி கொடுப்பவர்களெல்லாம் சிநேகர்களாகமாட்டார்கள். பொழுதுபோக்கும் நிமித்தம் நகைத்துப்பேசுபவர்கள் நண்பர்களா?” என்று கேட்டான்.

அரசருமான் “அப்பா, நீராமுங்காணலாம், நெஞ்சாழங்காண முடியாது; ஒருவருடைய இதாஹிதங்களை அறிவது அசாத்திய மல்லவோ. அம்முவரிடத்திலும் எனக்கு மனப்பிடித்தம் உண்டா யிற்று. அவர்களைச் சிநேகத்திற்குப் பாத்திரமாகக்கொண்டேன்” என்றான். அரசன் “அப்படி கண்ணாமூடிக்கொண்டு சிநேகம் செய்யக்கூடாது. நீ இப்பொழுது உன்னுடைய சிநேகிதர்களை எதாவது ஒருவிதத்திலாயினும் பரீக்ஷித்தறியவேண்டும். நான் ஒரு உபாயம் உரைக்கிறேன் கேள். செத்த கன்றுக்குட்டி ஒன்றை ஒரு கோணியில்போட்டுக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு, மாலையில் இருட்டினை பிறகு ஒவ்வொரு சிநேகிதனிடத்தும் சென்று ‘அப்பா, நான் நம் ஊரையடுத்த காட்டில் வேட்டையாடும்பொழுது, ஒரு மானின் மேல் எய்த அம்பானது குறிதவறி விறகுவெட்டிக்கொண்டிருந்த ஒருவன்மேல் பாய்ந்து அவன் இறந்துவிட்டான். சங்கதி வெளி வந்தால், நிஷ்பக்ஷபாதிபான எந்தகப்பனார் குமாரனென்றும் பாராமல் என்னைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி உத்தரவிடுவார்; இந்த ஆபத்திலிருந்து நீதான் என்னைக்காப்பாற்ற வேண்டும்’ என்று கேள். இதனால் ஒவ்வொருவருடைய மனோபாவத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம்” என்று தன் மகனுக்கு யோசனை கூறினான். அரசருமான் முதலில் தன் உயிரிலும் உயர்வாக எண்ணி யிருந்த சிநேகனிடம்போய், தன்பிதா கற்பித்தபடி நடத்தான். அப்பொழுது அந்தச் சிநேகன் “நீ இங்ஙனம் ஒருவனை அனியாய மாய்க் கொன்றவிட்டபடியால், உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்வது கிரமம். உன்னை ஒளிக்க நான் உடந்தையாயிருந்தால், நானும் அந்தப் பாவத்திற்காளானவன். உன்னுடன் சிநேகம் பண்ணினதே மோசமாக இருக்கிறது. ஏதோ அரசருமாரை விருக்கிறாயே கொற்றவனறிதல் உற்றருக்குதவி என்று எனக்கு நீ ஆபத்திற்குதவு வாய் என்று நினைத்தேன். உன்னுடன் சிநேகம் பண்ணின கடனுக்கு வேண்டுமானால் இரத்தக்கம்பிளியை எடுத்து முக்காடிட்டுக்கொண்டு போ. உன்னை ஒருவரும் பார்க்கமாட்டார்கள்” என்று சொன் னான். இதைக் கேட்டதும் அரசருமான் ‘ஓஹோ! இவனை என் உயிரிலும் மேலாக மதித்தேன். இவன் இவ்வளவுயோக்கியன் என்று தெரியாமற்போயிற்றே’ என்று நினைத்துக்கொண்டு இரண்டாவது

சினேகிதவிடம் போனான். அவன் அரசகுமாரன் சொன்னதை முழுமையும் செவியில் ஏற்றுக்கொள்ளாமலே “அடேபோ இந்த இழவு வம்பில் நான் அகப்பட்டீக் கொள்ளமாட்டேன். நீ எனக்கு உதவியாய் இருப்பாயென்று சினேகம்செய்து கொண்டேன். ஆனாலும் சினேகன் என்ற முறைக்கு, உன்னை கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகும்பொழுது வழியில் உன்னுடன் தேறுதல் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன், மற்றப்படி என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்று சொல்லிவிட்டான்.

அரசகுமாரன் ‘இவன் கொலைக்களத்திற்கே கைகாட்டிவருகிறான். இவன்தானா உயிருக்கொத்த தோழன் இந்தப் பிரபஞ்ச நாடகம் நன்றாயிருக்கிறது!’ என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு மூன்றாமவரிடம் போனான். அவன் இவனைக்கண்டதும் “அரசகுமாரா, என் முகம் வாட்டமடைந்திருக்கிறது? என்ன சங்கதி? இத்தனைகாலமாக நீ இவ்வாறு எக்கமுற்றதில்லையே! என்ன நடந்தது? சீக்கிரம் சொல். உன்னை இப்படிக்காண என்மனது சங்கடப்படுகிறது” என்று சொன்னான். அரசகுமாரன் “நான்செய்த அக்கிரமத்தை எடுத்துரைக்க என் நா எழுவில்லை என்ன செய்வேன்” என்றான். சினேகிதன் “நண்பா, என்ன குடி முழிகிப்போய்விட்டது; நான் இருக்கிறேன்; பயப்படாதே, சொல்லு” என்று மீண்டும் கேட்டான். அரசகுமாரன் தன்னுடைய கதையைச்சொல்லி, “நிஷ்பக்ஷபாதமான என்னுடைய தகப்பனார், பின்னையென்றும் பாராமல் என்னைக்கொல்ல உத்தரவிடுவார்; அவருடைய குணம் உனக்குத் தெரியாததன்று, என்னசெய்வேன்” என்று கண்ணீர்விட்டான். சினேகிதன் “பைத்தியக்காரா, இதற்குத்தானா இப்படி பயந்துவிட்டாய். என் உயிர்போனாலும், உன் தலைமயிரில் ஒன்றுபோக நான் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேனா, உனக்குதவாத ஜென்மம் என்னஜென்மம்? நீயப்படவேண்டாம். ஒருவருமறியாமல் இதைக் கொல்லையில் புதைத்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லி, அந்தக் கோணி மூட்டையைத் தன்விட்டுக்கொல்லைக் கிழுத்துக்கொண்டுபோய், ஒரு குழிவெட்டிப்புதைத்துவிட்டு ஒருநொடியில் வந்துவிட்டான். சிறிது நேரம் அரசகுமாரனுடன் தேறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்து அவனுடன் கொஞ்சம் வழிசென்று அரண்மனைக் கனுப்பினன் அரசகுமாரனும் ‘அடாடா, நாம் ஒப்புக்குச் சினேகமாக எண்ணியிருந்தவனல்லவோ கடைசியாக உதவினன்! இவனே அருமையான சினேகிதன். அறிவில்லாத அற்பார்களுடைய சினேகம் பிராணசங்கடத்தில் கொண்டிவிடும். இந்தத் தோழன் உடலும், நான் உயிருமாகக் காலங் கழிப்பேன்’ என்று நினைத்துக் கொஞ்சநாளில் தான் அரசனானது இவனை மந்திரியாக்கினான்.

லாயர் அண்ணாசாமி

வி. அனந்தகிருஷ்ணன், பி. ஏ.

1

லாயர் அண்ணாசாமி சென்னைவாசி, சென்னையிலேயே பிறந்து சென்னையிலேயே வளர்ந்தவன். அங்கேயே வக்கில் தொழில் செய்து வருபவன்.

அண்ணாசாமியின் தகப்பனார் சர்க்கார் உத்தியோகம் பார்த்துச் சிரமபரிஹாரம் எடுத்துக்கொண்டவர். பையன் சட்டப்பரீட்சை வரை செலவுசெய்வதற்கென்றே உயிருடன் இருந்தார். ஏனென்றால் பரீட்சை முடிவு தெரிவதற்குள் மறுவுலகத்திற்குப் பிரயாணப்பட்டு விட்டார்.

சென்னைவக்கில்மார்ச் சங்கத்தில் அண்ணாசாமியும் ஓர் அங்கத்தினன். யாராவது அவரிடம் “இப்பொழுது என்னசெய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டால், “மெட்ராஸ்பார்லே இருக்கேன்” என்று அலக்ஷியமாய்ப் பதில்தருவான். அதனால் தானோ என்னவோ, தனலக்ஷியமும் அவனை வெகுவாய் அலக்ஷியம் செய்து வந்தான்.

தனலக்ஷியை வசியம் படுத்துவதற்கு என்னென்னவோ சொகுப்பொடிகளெல்லாம் போட்டுப்பார்த்தான். ஆனால் அவன் மட்டும் ‘மசி’ வதாகக்காணவில்லை. முதன்முதலாக ஸ்கூல் பைனல் பாடபுத்தகங்களுக்கு உரை எழுதத் தலைப்பட்டான். பிள்ளைகளுக்கு அவை ரவிரத்தனவா என்றவிஷயம் வேறு. ஒவ்வொரு தடவையும் அந்தப்பிரசுரகர்த்தர்களுடன் தகரார் ஏற்பட்டுத் தன் உத்தியோக மலியிமையைக்காட்டப் பலசந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. அம்மட்டும் அவனுக்குத் திருப்திதான். பின்பு பத்திரிகைகளுக்கு ஏதாவது எழுதிப் பிழைப்பது என்று தீர்மானித்தான். பத்திரிகாசிரியர்களும், அவன் கட்டுரைகளைப் பிரசுரித்தும், அவன் எழுதிய கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதாமலும் ஆதரித்துவந்தனர். அதுவும் புனித்தப்போகவே, “எல். டி. யாவது படித்துத் தொலைத்திருந்தோமா?” என்று ஏங்கினான்.

இப்படி யிருக்கும்போது, அவன் தோழவக்கில் ஒரு வனுக்கு ஜில்லா முன்சீப் உத்தியோகமாயிற்று. பார்த்தான்

அண்ணாசாமி. “அவனைவிடநாம் எந்த அம்சத்தில் குறைவு? அவனும் என்னைப்போல்தானே காற்றாடிக்கொண்டிருந்தான்? உம் எல்லாம் இந்த ராசிச்சக்கரத்தின் வேலைதான். பார்க்கலாம்” என்று சமாதானப் படுத்திக்கொண்டான்.

2

முன்சிப் வேலை சம்பாதிப்பதற்கு வேண்டிய சூசூதமங்களை அனுபோகம் முதிர்த்தவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டான். முக்கியமாக வேண்டியது பணம் என்றும், இரண்டாவதாகத் துணிந்த பிரயத்தனங்கள் என்றும் தெரிந்துகொண்டான். பண்ணை—ம். இதைத்தான் எப்படிச் சேகரிப்பதென்று தெரியவில்லை.

ஒரு நாள் மாலை கடற்கரைப்பக்கம் சென்றான். ஏகாந்தமாக ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு இந்தப் பணப்பிரச்சனையைப்பற்றி ஆலோசித்த வண்ணம் இருந்தான்.

அவன் இருந்த பக்கமாக எத்தனையோ பேர் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் கடைசியாகவந்த இரண்டு ஸ்திரீகள் அவன் கவனத்தைப்பற்றினார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி யுவதி. மற்றவள் கொஞ்சம் வயது சென்றவள். பெண்ணும் தாயுமாயிருக்கலாம் என்று ஊஹித்தான். இவர்களைத் தொடர்ந்து ஒரு வாலிபன் வந்துகொண்டிருந்தான். வெளிப்பார்வைக்கு, அவன் சாதாரணமாய் காற்றுவாங்குவதற்காக வந்தவனாகவே தோன்றினான். ஆனால் அண்ணாசாமியின் பார்வையில் ஏதோ காரணத்தமாக வந்திருப்பவன்போலவே தோன்றினான். நன்றாகக்கவனித்தான். அடிக்கடி அவன் பார்வை, முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்த யுவதிபக்கம் சென்று திரும்பியது. இதை யுவதியும் அறிந்தவளாகவே தோன்றினாள். விஷயத்தை ஒருவாறு ஊஹித்துக்கொண்டான். நிமிஷத்தில் ஒரு திட்டம்போட்டுக்கொண்டான். புறப்பட்டான்.

கூணநேரத்தில் அந்த யுவகனுடன் பழகவிட்டான். யுவன் ஓர் பெருத்த ஜமீன் பிள்ளை என்றும் தெரிந்து கொண்டான். நல்ல கறவைப்பசு கிடைத்தது என்று சந்தோஷித்தான். சாதாரியமாகப் பேச்சை அந்தப் பெண்களைப்பற்றித் திருப்பினான்.

“எனக்கு அவர்கள் மிகவும் வேண்டியவர்கள். அடிக்கடி அவர்கள் எங்கள் வீட்டிற்கு வருவார்கள். நாங்களும் அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்வோம்.”

“இருக்கலாம்.” என்றான் யுவன்.

“எனையா வேஷம் போடுகிறீர்? உம்முடைய எண்ணம் எனக்குத் தெரியாதென்று நினைக்கிறீரா? நினைத்தால் இந்த சூனத்தில் உம்முடைய ஆசையைப்பூர்த்தி செய்வீங்க எனக்குச் சக்தியுண்டு” என்றான் அண்ணாசாமி.

“ஓம், நீர் சொல்வதை யோசித்துச்சொல்லும். தெரிந்ததா?”

“ஹ்-ஹ்-ஹா! நன்றாய்த்தான் யோசித்துச் சொல்லுகிறேன். இன்று காணாமக்கு ஓர் உபகாரம் செய்தால், நாளை நீர் எனக்கோர் உபகாரம் செய்வீர் என்பதை எண்ணியே நான் இப்பொழுது உதவப் போகிறேன்ல்லாது, வேறு ஒரு மோசூதார்த்தத்திற்கும் இல்லை. அதனால் தாராளமாய் நீர் என்னுடன் விஷயத்தைச் சொல்லலாம்.”

வாலிபன் சற்றையோசித்தான். பிறகு “நீர் சொல்வது சரிதான். ஆனால் நான் விரும்புவதை நீர் எவ்வாறு சாதிக்கப்போகிறீர்?” என்றான்.

“இதெல்லாம் உமக்கென்ன கவலை?”

“சொல்லுமே கேட்கலாம்.”

“சரி நான் உம்மை அவர்களுக்கு, எனது ஆபத்த நண்பர்க ளென்று அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன். என்னை முன்னிட்டு அந்த விட்டிற்கு அடிக்கடி போவதற்கு உபாயம் ஏற்படும். நீர் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழக சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும். அந்தப் பெண் உம்மை மணப்பதற்கு நான் ஜவாப்தாரி, போதுமா?” என்று ‘சவடால்’ அடித்தான் அண்ணாசாமி.

ஆசாமியின் உடை கடைபையும், பேச்சையும் கண்டு யுவன் உண்மையிலேயே மயங்கிப்போய்விட்டான். உடனே “ரொம்ப சரி! நீர் என்னவோ பிரதியுபகாரம் எதிர்பார்ப்பதாகக் கூறினீர் அல்லவா? அது வென்ன என்பதை நான் அறியவேண்டும். ஏனென்றால், என்னால் அது சாத்தியமாகவேண்டும். வாக்களித்து விட்டுப் பிறகு செய்யாமலிருக்க என்னாலாகாது” என்றான்.

“அது ரொம்பவும் இலகுவானது; ஒன்றாயில்லை. நான் இப் பொழுது ஒருபெரிய பணமுடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அதன் நிமித்தமாக நீங்கள் எனக்குக் கொஞ்சம் பணம்— சுமார் ரூ. 5000 கடனாகத்தான் வேண்டும். சொற்பகாலத்தில் அதைத் திரும்பத் தந்துகிடுவேன்.”

“இவ்வளவுதானா? சரி அப்படியே செய்வேன். நான்சொன்னது எப்பொழுது?”

“என், நானேயே !”

“ஆகா ! அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடிந்துவிடுமா ? நானே நான் இப்படியே வந்தால்போதுமா ? அல்லது—”

“உங்களால் எவ்வளவு ஜோராய் அழகுசெய்துகொள்ள முடியுமோ, அவ்வளவு ஷோக்காய் வாருங்கள்.”

“காலையில் வரும்பொழுது பணத்தைக்கொண்டு வருகிறேன்.”

“ரைட் ஹோ !”

“கொஞ்சம் நில்லுங்கள். நாம் என்கே சந்திப்பது ?”

“என், இங்கேயே சந்திப்போமே !”

“சரி.”

யுவன் சென்றதும், அண்ணாசாமி, பெண்கள்சென்ற திசையை நோக்கிச்சென்றான். அவர்கள் சிறிதுதூரமே சென்றிருந்தார்கள் ஆகையால், அவர்களைப் பின்பற்றிச்சென்று, அவர்கள் விலாசத்தையறிந்துகொண்டான்.

3

காலை எட்டுமணிக்கெல்லாம் கடற்கரையில் யுவன், ஆத் திரமே உருவெடுத்து நின்றகொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் பேசி ஆஸ்டின் காருடன் மோட்டாரோட்டியும் இருந்தான். அண்ணாசாமி இவர்களைக்கண்டதும் புன்னகைகாட்டினான் ; பிறகு மூவரும் தாமதியாமல், மோட்டாரில் ஏறிக்கொண்டார்கள். அண்ணாசாமி மோட்டார் ஓட்டியிடம் ‘பூந்தமல்லி ஹைரோட்’ என்று சொன்னான். காற்றாய் பறந்தது மோட்டார்.

வழியில், அண்ணாசாமி பட்ட மனோவேதனை அப்படியிப்படி என்று சொல்வதற்கில்லை.

வீடு நெருங்க நெருங்க, அவன் இதயம் ‘படர்’ ‘படர்’ என்று அடித்துக்கொண்டது. மனதிற்குள் “ஐயோ ஈசா ! அவர்களை முன்பின் பார்த்தறியேனே ! நீர்தான் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டான். இவனுடைய அந்தராத்மா ‘துணிந்தவனுக்குத் துன்பமில்லை’ என்று துணிவுறுத்தியது.

பங்களாவாசலில் மோட்டார் நின்றது. கதவைத்திறந்து கொண்டு ஓய்யாரமாகக் கீழே இறங்கினான் ஜமின்தார். அண்ணாசாமியின் கால் உள்ளுக்கே இழுத்தது.

“அடே முத்து !” என்று அங்கு நின்ற வேலைக்காரனை அதட்டி அழைத்தான் அண்ணாசாமி.

உண்மையில் அவன்பெயர் முத்துவின்கை. ஆனால் முத்து வென்று ஒரு வேலைக்காரன் அவ்விடத்தில் உண்டு. அவன் காரியார்த்தமாய் வெளியே சென்றிருந்தான். ஆகையால் அங்கிருந்தவன் பயபல்வியமாய்வந்து நின்றான்.

“உள்ளேபோய் நாங்கள் வந்திருப்பதாகச்சொல்” என்று அதிகாரம் செய்தான் அண்ணாசாமி.

உண்மையில் வேலைக்காரன் பயந்துவிட்டான். “யார்வந்திருப்பதாகச்சொல்லவேண்டும், எஜமானே!” என்று வாயைப் பொத்திக் கொண்டே கேட்டான்.

“என்டா மட்டிப்பயலே! யாரென்று தெரியவில்லையோ உனக்கு? உன்னைச் சரியானபடி”

வேலைக்காரன் உள்ளே ஓடினான். அப்பொழுது ஜமீன்தார் “ஸார்! இந்தாங்கோ ரூபாய்” என்று ஐந்துநோட்டுகளை அண்ணாசாமியின் சட்டைப்பையில் சொருகினான். “இப்பென்னஸார் அவஸாம்! அந்த படவாப்பயலுக்கு இருக்கும் அகம்பாவத்தைப் பார்த்தீர்களா?” என்றான்.

உள்ளேசெல்வதற்கு அனுமதி கிடைக்கவே, இருவரும் சென்றார்கள். மச்சப்படியேறி அங்கு ஒருஊரலில் இருந்த ஸோபாவில் அமர்ந்தார்கள். ஜமீன்தார் அங்கிருந்த சித்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில், முன்குறிப்பிட்ட வயதானஸ்திரீயும் யௌவனமங்கையும் உட்கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்தார்கள். ஆசனத்தில் அமர்ந்ததும் அண்ணாசாமி அவர்களை நோக்கி “இவர் என் நண்பர்; இவர் பக்கத்து ஊர் ஜமீன்தாரின் ஏகபுத்திரர். என்னிடம் தங்களுடைய நட்பைப்பெற விரும்பியதால், நான் அவர்களை உங்களுக்கு அறிமுகம்செய்து வைக்கிறேன்” என்று சாவதானமாகச் சொன்னான்.

ஜமீன்தார் அசட்டுச்சிரிப்புச் சிரித்தான். பெண்களும் அவன் நட்பை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

அந்தப்பெரியமனுஷி “அது கிடக்கட்டும். உங்களை அறிமுகப்படுத்தியது யார் என்ற தெரியவில்லையே?” என்று அண்ணாசாமியைக் கேட்பதற்குள், அவன் மச்சப்படியை விட்டிறங்கி ஓடி விட்டான்.

ஜமீன்தார் இந்த இடியை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவன் நிலமை மிக்க கேவலமாகிவிடவே அந்தப்பெண்மணிகளை நோக்கி “நான் ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். என்னையும் நீங்கள்

அவனைப்போல் ஒரு 'சோதா' வென்று எண்ணியிடக்கூடாது. உண்மையில் நான் உங்கள் நட்பைப்பெறவிரும்பினேன். எப்படியோ அந்தப்பயல் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு என்னிடம் வந்து 'மணலிங்கயிருகத்திரிப்பேன், அப்படி இப்படி' யென்றெல்லாம் சொன்னான். உங்கள் ஆபத்த நண்பன் என்றும் சொல்லிக் கொண்டான். அவனாவே என்னைத் தங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைப்பதாகச் சொன்னதிற்பேரில் இசைந்தேன். அவ்வளவுதான் நடந்தவிஷயம். என்னைப்பற்றி இனிமேல் நீங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் நினைத்துக்கொள்ளலாம்" என்றான்.

உடனே அந்தமாதா "உங்கள் கண்ணியத்தைப்பற்றி எங்களுக்கு ஸம்சயமில்லை. இப்படியும் ஒரு போக்கிரி இருப்பானா வென்றதான் நினைத்து ஆச்சரியப்படுகிறேன்" என்றான்.

ஜமீன்தாரை ஜயலக்ஷ்மி—அந்தயுவதி அறியாதவளல்லள். ஆகையால் அவனுடன் சகஜமாகவே விளையாடினாள். கூடிய சீக்கிரத்தில் இருவரும் மனமொத்த தம்பதிகளாயினர்.

4

இரண்டு வருஷங்கள் சென்றுவிட்டன. ஒருநாள் மாலை ஜமீன்தார் ரத்தனசபாபதியும், லேட் திவான் பகதூர் திம்மப்பாவின் குமாரியான ஜயலக்ஷ்மியும் கடற்கரைக்குச்சென்று மோட்டாரில் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜமீன்தார் திடீரென்று மோட்டாரை நிறுத்தும்படி உத்தரவிட்டான். நின்றதும், அவர்மனைவி "ஏன், ஏன் நிறுத்தச்சொன்னீர்கள்?" என்று அவசரமாகக் கேட்டாள்.

"ஏனா? அந்தபடவாப்பயல் மாதிரி இருந்தது."

"எந்த படவாப்பயல்? இம்?"

"அவன்தான், என்னைக் கேவலப்படுத்தினான்ல்லவா."

"ஓஹோ! அதுவா? டிரைவர்! விடுமோட்டாரை" என்று உத்தரவிட்டாள். பிறகு ஜமீன்தார் "நீமட்டும் இருந்திராவிட்டால், இந்தத்தடியினால் அவன் மண்டையைப் பிளந்திருப்பேன்" என்றான்.

"பேஷ், பேஷ்! நீர் ஏன் செய்யமாட்டீர்? காலத்தின் கூத்து!"

"ஏன் அப்படி?"

"ஏனா? உமக்கு இப்படியொரு பெண்ணைத்தேடி வைத்த குற்றத்திற்காகவா?"

"உம்."

“அவரில்லாவிட்டால், நீர்யார்? நான்யார்?”

“ஊஹும்.”

“இனி அவரைக்கண்டால், அவர்காலில் விழுந்து கும்பிடச் செய்யலாமே!”

“அது வேறா?”

மறுநாட்காலையில் ஜமீந்தாருக்கு ஒரு ரிஜிஸ்தர் தபால்வந்தது. அதையுடைத்துப்பார்த்ததும் அதில் ஐபாயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளும் பின்வரும் கடிதமும் இருந்தது.

“அன்புள்ள ஐயா,

இதனுடன் இருக்கும் வஸ்துவைக்கண்டதுமே நான்யா ரென்று தெரிந்துகிடேம். தயவுசெய்து பேச்சுப்பிரகாரம் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

தங்கள் உண்மையுள்ள,
ஜில்லா முன்சிப்.”

*

*

*

சிரித்துக்கொண்டே, ஜமீன்தார் கடுதாசியையும் பணத்தையும் திரும்பமடித்து, பின்வரும் கடிதத்தையும் எழுதி உறையிட்டு முன்சிப் விலாசத்திற்குத் திரும்ப அனுப்பினார்.

“அன்புள்ள சினைகிறே!”

தங்கள் கடிதம்முதலையேன பெற்றேன். திரும்ப அனுப்பி விட்டதற்காக மன்னிக்கவும். நமது விநோதசினைகத்தின் ரூபகார்த்தமாக வைத்திருக்கக் கூடாதா? இனிமேல் இது போலவே சினைகள் தேடமாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

தங்கள் உண்மையுள்ள,
ரத்தனசபாபதி.

மரத்திலிருந்து சர்க்கரை

வெட்டிய மாக்களிலிருந்த ஜெர்மன் தொழிற்சாலைகளில் சர்க்கரை உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இந்த முறை பாலிவிடின் மாக்களுக்கு அதிக லாபம் ஏற்பட்டேனெனும்.

—க. மீ

‘அடி கள்ளி’

கீதாதேவி

“ராஞ்சனி” பத்திரிகாசிரியராகிய துரைசாமி ஐயரைப்பற்றிக் கேள்விப் படாதவர்கள் இல்லை என்று சொல்லலாம். தமிழ்நாட்டின் எந்த மூலைமுடுக்கிலும் அவருடைய பத்திரிகையின் பெயர் அடிபடும். அதற்கென்று ஒரு தனி அமைப்பு, தனிகுடை, தனி விசுத்திரங்கள்; இவைகள் அந்தப் பத்திரிகையை உயர்த்திவிட்டன.

உயிர் நண்பர் பண்டிதர் பாலகப்பிரமணிய பட்டாணியார் ஒரு கத்தை கட்டுரைகள் எடுத்துக்கொண்டு வருவார். அவர் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே காட்டி “இதை எழுதுவதற்கு ஒருமாதம் யோசித்தேன். உங்கள் பத்திரிகையில் இது வெளிவந்தால்—இந்தமாதப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தால்—பிரதிகள் அதிகம் செலவாகும்” என்று அவரே தீர்ப்புக் கூறிவிடுவார். அந்தப் பாச்சாவெல்லாம் துரைசாமி ஐயரிடம் பஸீக்காது. அவர் பத்திரிகையின் விஷயத்தில் வைத்துக்கொண்ட கண்டிப்புத்தான் அந்தப் பத்திரிகைக்கு நன் மதிப்பை உண்டாக்கிற்று.

பத்திரிகாசிரியரின் மனைவி பங்கஜம் நல்ல கல்வி யறிவுடையவள். ஆனாலும் தன்னுடைய கல்வித் திறமையை வெளியிற் காட்டிக்கொள்வது இல்லை. அவள் கொஞ்சம் பயந்த சபாவும் உள்ளவள். ஒரு ஹிந்து குடும்பஸ்திக்கு வேண்டிய தர்மங்களை அவள் தாய் தந்தையர்கள் போதித்த முறையில், எண்ணங்களை மனத்தில் அடக்கி ஆள்வதே முன்நின்றது. ஆகவே தன் கணவனிடம் தானாகத் தன் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிப்பதில் அவளுக்குச் சிரத்தை ஏற்படவில்லை. பத்திரிகாசிரியரோ எப்பொழுதேனும் ஒருமுறை “அந்தப் புஸ்தகம் நன்றியிருக்குமே, படித்தாயா?” என்று கேட்டுவிட்டுப் பிறகு பதில்கூடச் சரியாகக் கிடைக்கு முன்னரே தம்வேலையைக் கவனிக்கப் போய்விடுவார். தம் பத்திரிகை வெளிவந்த தினம்மாதிரம் தம் மனைவியிடம் பத்திரிகையைக் கொடுத்து அதில் வியாசம் வரைந்தவர்களின் பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்லுவார்.

இப்படிச் சிலகாலம் சென்றது. காலஅளவில் பத்திரிகாசிரியரும் பங்கஜத்தின் கல்வித்திறமையை அறியவேரிட்டது. அதிகப் பழக்கம் ஏற்பட்டதால் பங்கஜத்துக்கும் கணவரிடம் தன் எண்ணங்

களை வெளியிடலாம் என்ற தைரியம் தோன்றியது. ஆயினும் அவருடைய கண்டிப்பான சபாவத்தைக் கண்டு கொஞ்சம் தயங்கினாள்.

வழக்கம்போல் பத்திரிகாசிரியர் ஒருநாள் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு சமாசாரப் பத்திரிகை யொன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். பங்கஜம் காப்பியைக் கொண்டுவந்து ஆற்றிக் கொண்டே அருகில்வந்து நின்றாள். பத்திரிகாசிரியர் பங்கஜத்தி லிடமிருந்து காப்பியை வாங்கிக் குடித்துக்கொண்டே அவளைப் பார்த்து, “பங்கஜம்! எத்தனையோ பெண்கள் எவ்வளவு நன்றாகக் கட்டுரைகளும் கதைகளும் எழுதுகிறார்கள்! நீயும் எழுத முயன்று பார்” என்று சொல்லித் தாம் வாசித்துக்கொண்டிருந்த பத்திரிகை யின் ஒரு பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டினார். சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவளாதலின் பங்கஜத்துக்கு உண்டான சந்தோஷத்துக்கு அளவேயில்லை. “நானும் சில கட்டுரைகள் எழுதிவைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் பார்த்து எப்படி இருக்கின்றனவென்று சொல்ல வேண்டும். எனக்கும் நமது பத்திரிகைக்கு எழுத வேண்டுமென்று தான் ஆசை, ஆனால்” என்பதற்குள், “அப்படியா! அதை என் என்னிடம் சொல்லவில்லை. எங்கே உன்னுடைய கட்டுரை களை எடுத்துக்கொண்டு வா, பார்ப்போம்” என்று ஆச்சர்யப்பட்டுக் கொண்டே பத்திரிகாசிரியர் சொன்னார்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கையில் ஐந்தாறு காகிதமடிப்புக் களுடன் வந்தாள் பங்கஜம். பத்திரிகாசிரியர் மிக்க ஆவலுடன் அவற்றை வாங்கிப்படித்துப் பார்த்தார். ஒவ்வொன்றும் சாதாரணமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. அவரது அபிப்பிராயத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் பங்கஜம்.

எல்லாம் படித்தானபின் பத்திரிகாசிரியர், “எல்லாம் சமாராகத்தானிருக்கின்றன. ஆனாலும் நமது பத்திரிகையில் இவைகளை வெளியிட எனக்குப் பிரியமில்லை. ஒரு பத்திரிகாசிரியர் மனைவி எழுதியிருக்கிறாள் என்றால் அது இன்னும் கொஞ்சம் உயர்ந்ததாக இருக்கவேண்டும்; வேறு யாராவது இதை எழுதியிருந்தால் வெளியிட்டுவிடுவேன்” என்றார்.

பங்கஜத்தினுடைய முகம் சுண்டிப்போயிற்று. “நீங்கள் இப்படிச் சொல்வீர்களென்று எனக்குத் தெரியும். அதனால்தான் இவ்வளவுநூலம் நான் எழுதிவைத்திருப்பவைகளை உங்களுக்குக் காட்டவில்லை” என்றாள்.

“இதென்னபிரமாதம்! உனக்கு இன்னும் பழக்கம்போதாது. இன்னும் கொஞ்சம் யோசித்து ஒரு விபாசம் எழுதிவை. அடுத்த

மாதம் ஒருவேளை வெளியிடமுடியுமோ வென்று பார்த்தேன்” என்று சொல்லி எழுந்துபோய்விட்டார் பத்திரிகாசிரியர். பங்கஜத் துக்கு ஒன்றும்பேச நா எழவில்லை.

அடுத்தமாதத்திற்குள் பங்கஜம் இரண்டுவியாசங்கள் எழுதி முடித்துப் பத்திரிகாசிரியரிடம் காட்டினான். அவர் அவற்றை வெளியிடமறுத்தார். பங்கஜத்தின் ஆசையோ குறைந்தபாடிಲ್ಲ. அவன் எழுதிய எந்தவியாசமும் திருப்திதருவதாக இல்லை. தன் கணவர் ஒப்புக்கொள்ளா திருக்கும்பொழுது மற்றப்பத்திரிகை களுக்கு அவைகளை அனுப்ப அவன் விரும்பவில்லை.

2

அந்தமாதப்பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பத்திரி காசிரியர் வீட்டுக்குவந்தார். “இந்தமாதப்பத்திரிகையா? எங்கே பார்க்கலாம்” என்று கேட்டான் பங்கஜம். பத்திரிகாசிரியர் பத்திரி கையில் ஒரு பக்கத்தைப் பிரித்து, “இதோ பார், இந்தக்கதையை. இதுவரைக்கும் வந்த கதைகளில் இது முதல்தரமானது. இதை எழுதியவனும் ஒரு பெண்தான். நீயும் பெண்தான்” என்று நீட்டினார். “கண்ணம்மாளின் கண்ணீர்” என்ற கதையைக் கமலம் என்ற ஒரு பெண்மணி எழுதியிருந்தாள். “கதையென்றால் இப்படி யல்லவா எழுதவேண்டும்” என்று பத்திரிகாசிரியர் சொல்லுகையில் பங்கஜம் முதத்தைக் கீழேதாழ்த்திக்கொண்டான். அவளுக்கு வருத்தமதிகரிக்கிறதென்று அதோடு அவர் விட்டுவிட்டார். பங்கஜம் பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு உள்ளேபோய்விட்டான்.

அந்த மாதம் முதல் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ‘கமலம்’ என்ற ஒரு பெண்மணியினது கதை தவறாமல் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. “ரஞ்சனி”க்குப் புதுப் புகழை உண்டாக்கினவள் அந்தப் பெண் மணி என்று சொல்லலாம். அவளுடைய கதையைப்பற்றிப் பத்திரிகாசிரியர் பேச ஆரம்பிக்கும்போதெல்லாம் பங்கஜம் தலையைக் கீழே தொங்கப் போட்டுக்கொள்வான்.

ஒருநாள் பத்திரிகாசிரியர் புதிய மாதப்பத்திரிகையைக் கையில் வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். “பங்கஜம்! இந்தப் பெண் எவ்வளவு நன்றாக எழுதுகிறாள், பார்த்தாயா? இவளுடைய கதைகளைப்பற்றிப் புகழ்ந்து எழுதிய கடிதங்கள் ஆபீஸில் குவிக்கின்றன. இந்தப்பெண்ணுக்கு இன்னும் ஒருபைசாகூடக் கொடுக்கவில்லை. சுப்பராய முதலி தெரு, 5-ஆம் கெம்பர் வீட்டு விலாஸம் கொடுத்திருக்கிறாள். இன்று அந்த வீட்டுக்குப்போய் அந்த அம்மானைப் பார்த்துவிட்டு நூற்றொபாய் கொடுத்துவர எண்ணி

யிருக்கிறேன். பெண்ணாகையால் நியும் உடன்வாவேண்டும். உனக்கு அந்த அம்மாளிடம் பொழுமை இருக்கிறதாபோல் தோன்றுகிறதே” என்றார்.

“எனக்கென்ன பொழுமை; நான் வருவதற்கு என்னதடை இருக்கிறது? அப்படிப்பட்ட புத்திசாலியை நானும் பார்க்கவேண்டியதுதானே?” என்று கீழே தொங்கப்போட்டுக் கொண்ட முகத்தோடே சொன்னான் பங்கஜம்.

“அம்மா, இந்தாருங்கள், உங்களுக்கு ஒருகடிதம் வந்ததென்று கொடுக்கச்சொன்னான் அக்கா!” என்று ஒருசிறுபெண் ஓடிவந்து பங்கஜத்திடம் கொடுத்தாள். அதைச் சட்டென்று பங்கஜம் வாங்கி விலாஸப் பக்கத்தைத் திருப்பி மறைத்துக்கொண்டு “ஸரி, எப்பொழுது போகலாம்?” என்று பத்திரிகாசிரியரைக் கேட்டாள். அவர், “அந்தக்கடிதம் என்ன? அதை வாசித்துப் பார்,” என்றார். “உங்களுக்கு ஒன்றமில்லை; அது என்னைப் பொறுத்தவிஷயம்” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான் பங்கஜம். அவ்வளவு தைரியமாக அவள் அதுவரையிற் பேசியதே கிடையாது.

பங்கஜம் கடிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தாள்; கமலத்திற்கு எழுதப்பட்ட கடிதம். “ரஞ்சனி” பத்திரிகாசிரியர், அன்றையதினம் தம்முடைய மனைவியுடன் அவளைப்பார்க்க வருவதாக எழுதியிருந்தார். “ஏது; என்னையறியாத இரகசியங்கூட வைத்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார் பத்திரிகாசிரியர். அவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “நீங்கள் இப்படி இருந்தால், நான் வேறு என்ன பண்ணுவது? இந்தாருங்கள் கடிதம்?” என்று கொடுத்தாள் பங்கஜம். “என்ன ஆச்சர்யம்! இது எப்படி இவளுக்குக் கிடைத்தது. கொடுத்தபெண் பங்கஜத்துக்கு வந்ததென்றல்லவா கொடுத்தாள்” என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, “பங்கஜமும் கமலமும் வேறு அல்ல வென்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினான் பங்கஜம். “அடிகளா! இவ்வளவு தூரமா என்னை ஏமாற்றிவிட்டாய்?” என்று ஓடிவந்து வாரிக்கட்டிக் கொண்டார். துரைசாமி ஐயர் “என்னுடைய தோழி கையெழுத்து உங்களுக்குத் தெரியாதல்லவா? நான் கமலம் என்ற பேரால் எழுதி அனுப்புவேன். அவள் அதைப் பிரதிபண்ணி உங்களுக்கு அனுப்புவாள். அது கிடக்கட்டும், எங்கே துறஞ்பாய்?”

“அதைவிடப் பெரித ஒன்று தருகிறேன்.” இதழ்களும் இதழ்களும் குவிந்தன.

உபாத்தியாயர் பகுதி

கிராமக் கல்வி

இரா கு. நல்லகுற்றலம் பிள்ளை

கல்விச்சாலை, பள்ளிக்கூடம் என்னும் வார்த்தைகள் ஒரே பொருளைக் குறிப்பினும் முறையே, தற்காலம் கல்விப்பயிலும் முறையையும் பண்டை முறையையும் தொவியால் குறிக்கின்றன. தொழிற்சாலைபோன்று கல்விச்சாலை நடக்கிறது; பள்ளிக்கூடம், பிள்ளைகள் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக் கூடங்களில் விளையாடுவது போலப் பல்பிள்ளைகள் கூடிப்பயிலும் உபாத்தியாயர் வீட்டின் கூடமாய்த் திகழ்ந்து வந்தது. சென்ற 40 ஆண்டுகளாக நம் நாட்டில் பயின்றவரும் கல்விமுறையால் பிள்ளைகளின் முனைகளில் அறிவு திறிக்கப்பட்டு வருகிறது; பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடங்களை ஜெயில்கூடமாகவேனும் உபாத்தியாயர்களைத் தங்களைத் தண்டிக்கும் ஜெயில் கூடக்காரர்களாகவேனும் அஞ்சுவதற்கில்லாமல் ஆசிரியர்களைத் தங்கள் தோழர்களாகக் கருதவும் அவர்களோடு ஆடிப்பாடித் கல்வி பயிலுமாய் ஒரு நிலை ஏற்படும்போதுதான் பள்ளிக்கூடம் உண்மைப் பள்ளிக்கூடம் ஆகக்கூடும்.

ஒடியாடி விளையாடித்திரியும் சிறுவர் சிறுமிகள் பிற்கால வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவர்களாகச் செய்யப்பட வேண்டியவர்கள். அவர்களுக்கு இப்பறையாகவே அஞ்சாநெஞ்சமும் எவரோடும் கிணைப்பான்மையும் எதையும் அறியும் ழிருப்பமும் அமைந்திருக்கின்றன; அவர்களுக்குச் சங்கீதத்திலும் அதிசயக்காட்சிகளிலும் அளவு கடந்த பிரியமும், சிரிப்பும், விளையாட்டுமாகவே தங்கள் காலத்தையெல்லாம் கழிக்கும் போக்கும், தங்களிடம் சேரும் எதையும் சேமித்துவைக்கும் தன்மையும், தாங்கள் காணும் பொருள்களைப் போலச் செய்யவும் எந்தச் செய்கையைப்போலவும் நடிக்கவும் ஆவலும் திறமையும், பெரியோர்கள் வாழ்க்கையில் தாங்கள் காணும் விஷயங்களையும் சிறுகவேனும் விளையாட்டாக மணல் வீடு கட்டியோ, வியாபாரம் செய்தோ காவடி எடுத்தாடியோ சப்பரங்கள் சுமந்து திருவிழா நடத்தியோ, ரயில்பிரயாணம் செய்தோ, விருந்துகள் கல்யாணங்கள் நடத்தியோ, தங்களால் கூடிய அளவு செய்து அனுபவிக்கும் சுபாவமும் அமைந்திருக்கின்றன. இத்தகைய குணாதிசயங்கள் அத்தனையும் பின்வாழ்க்கையில் பெரி

தும் பயன்தரத்தக்கனவாக இருக்கின்றன. ஆகவே பயறு பயறு என்கிற பிள்ளை பள்ளிக்குப்போய்ப் பசுறு பசுறு என்கிறதென்றாகி விடாமல் இவைகளெல்லாம் பின்வாழ்க்கைக்குப் பிரயோஜனமாக வளர்க்கப்படவேண்டும்; விளையாட்டுகளெல்லாம் காரியமான விளையாட்டுகளாக மாற்றப்படவேண்டும்; சொந்தமாகவே எதையும் கவனிக்கவும், அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவும், நல்லதொரு முடிவிற்கு வரவும் பழக்கப்படவும் வேண்டும்; ஆனோடு பெண்ணோடு பிறந்தாரிடமே மிகுதியாகக் காணும் சவு இரக்கமும் வளர்க்கப்படவேண்டும். இவ்வளவோடு பின்வாழ்க்கையில் நேராக உதவும் கல்வியும் கொடுக்கப்படவேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தில் பலபிள்ளைகளோடு பழகுவதாலும் படிப்பதாலும் இவைகள் சாத்தியமாகக் கூடியதைப்போல் எத்தகைய தனித்த முயற்சியாலும் சாத்தியமாகக்கூடியதில்லை.

பள்ளிக்கல்வி புள்ளிக்குதவாதிருக்க நியாயமுமில்லை. அறிவு இருத்தியாவதற்கும் ஒழுக்கம் உறுதிப்படுவதற்கும், பள்ளிக்கூடத்தைப்போலச் சிறந்த சாதனம் எதுவுமில்லை. எவரும் கட்டுத்திட்டங்களுக்கு அடங்கிப் பெரியார் சென்றவழியைப் பின்பற்றி இழிகுணங்களை விலக்கித் தம் உடைமையைப் பேணிப் பிறர் உடைமைக்கு ஆசைப்படாது உண்மை நெறியில் வாழ்தற்கும் ஏற்ற பயிற்சியைத் தருவது பள்ளிக்கூடமே யாகும்.

இயற்கைக்கு, அடிமை என்பதும் எஜமானன் என்பதும் இல்லை; இயந்திரத்திற்கு எஜமானனும் அடிமையாகவே இருக்கிறான்; அடிமையாயிருப்பவன் கதி சொல்லவேண்டியதே யில்லை. வலிவுடையவனே வாழ்தற்குரியவன் என்னும் அநீதியும் இயந்திரத்தைக் கருவியாகக் கொள்ளாமல் அதை ஆட்சிபுரியும் எஜமானனை வைத்திருக்கும் மடமையும் உயிர்க்கொலை செய்யும் யுத்தங்களுக்கு ஆதரவும் இருக்கும்வரை உலகம் சேஷமமாயிருக்க இயலாது. இவைகளைத் தவிர்க்கவும் ஜீவகாருண்யத்தை வளர்க்கவும் போதுமான பயிற்சி பள்ளிக்கூடத்திலேயே அளித்தல்வேண்டும்.

கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களில் கிராமத்திற்கு அவசியமான கல்வியே போதிக்கப்படவேண்டும்; பயித்தொழில், இயற்கை, சகாதாரம் பற்றிய அறிவு கிராமப் இருத்தல்வேண்டும்; எந்தப்பாடம் நடப்பதாயிருந்தாலும் அவைகள் கிராமவாழ்க்கையை ஒட்டியதாக இருத்தல்வேண்டும்; படிப்பில் ஆசை உண்டாகும்வண்ணம் பிள்ளைகளின்போக்கை அனுசரித்து அவர்களைப் பயிற்றுவதாயிருத்தல் வேண்டும்; பிள்ளைகளின் இயற்கை நாட்டமும் சுதந்திர உணர்ச்சியும் சுயநலப்பற்றின்மையும் வளர்க்கப்படவேண்டும்; எந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலும் கண்கவர் வணப்பும் நறுமணமும் மலிந்த புஷ்பச்செடி

களும் பலன்தரும் செடிகொடிகளும் பிள்ளைகள் முயற்சியாலேயே வளர்க்கப்படவேண்டும். அவர்களுக்கு மரம் செடி கொடிகள் வளர்க்கும் வகையும் ஆடுமாடுகளைப் பேணும்முறையும் போதிக்க வேண்டும்; போதுமான தேகப்பயிற்சியும் பெறச்செய்யவேண்டும்.

பள்ளிக்கூடப்படிப்பு அத்தனையும் பிரயோசனமானதாகவே இருப்பதுபோலக் கட்டிடத்தின் அமைப்பும் இருத்தல்வேண்டும்; கட்டிடத்தைப் பார்த்துமாதிரத்திலே அந்தக் கிராமத்தார் பின் வாழ்க்கை ஆடம்பரமற்றதாய்ச் சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திர உணர்ச்சி தனம்புலதாய் இருக்குமென்றும் நினைக்கக்கூடியதாயிருத்தல் வேண்டும்; அடைப்பு திறப்புக்களால் கிராமத்தார் எவரும் அதை உபயோகிப்பதற்கு இடைஞ்சலாயிராமல் பிள்ளைகளும், பெற்றார்களும் தங்கள் தங்கள் பள்ளிக்கூடமொன்றை உரிமை கொண்டாடத் தக்கதாய்ப் பொதுக்காரியங்கள் ஏதும் கலந்து செய்வதற்கான இடமாய், பிள்ளைகளும் பெரியோர்களும் பள்ளிக்கூட நேரம் தவிர்த்த மற்றநேரங்களையும் நல்லவழிகளில் செலவழிப்பதற்கு உதவுவதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

உபாத்தியாயர் ஏதோ தம் கூலிக்காகக் கடனைச் சுழிப்பவராக இல்லாமல் கிராமத்தார் சேஷமலாபத்தில் ஈடுபட்டவராயும், இன்ன இன்ன பாடங்களை இன்ன இன்ன விதமாய்ச் சொல்லிக்கொடுத்தால் போதுமானதென்றெண்ணி விடாமல் பிள்ளைகளின் போக்கிற்கும் அறிவிற்கும் தக்கபடி போதிக்கும் திறமையுடையவராயும், தெய்வநினைவும், சிறர்க்கும் பிறகாடுகளுக்கும் பாதகமில்லாத வழிகளிலே தன்னுடைய சேஷமத்தையும் தன்னாட்டினுடைய சேஷமலாபத்தையும் வளர்க்கவும் போதிப்பவராயும், நற்குண சீலராயும் இருத்தல்வேண்டும். ஒழுக்கம் கெட்டவரும் போதிக்கும் திறமையற்றவருமாகிய உபாத்தியாயரிடம் படிப்பதிலும், படியாதிருப்பதே நலம்.

கிராமப்பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர் கிராமப் பொதுவாழ்க்கையனைத்திலும் கலந்துகொள்ள வேண்டும்; பஜனைமடமிருந்தால் அதில் சேர்ந்து பஜனைகளுக்குத் தவறாமல் மற்றவர்களோடு கலந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் பள்ளிக்கூடத்திலேயே பஜனை தொடங்கி மற்றவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். பஜனைத்தினங்கள் தவிர மற்ற இரவுகளில் கிராமத்தார்க்கும் ஒய்வு நேரத்தில், பெரியார்கள் அடியார்கள் சரித்திரங்களையும், கிராம அபிவிருத்திக்கான வேலைகளைச் செய்யும் வகையையும், அதனால் அடையக்கூடிய பலன்களையும், விருத்திக்கான வியவசாய முறைகளையும், சுதந்தைப் பேணும் வழிகளையும், உடல், ஆடை, வாழும் இடம்,

கிராமம் இவைகளைச் சுத்தமாய் வைத்திருக்கவேண்டிய அவசியத் தையும்பற்றிக் கிராமத்தார்க்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும்; கிராமத்திலுள்ள இளைஞர்களை யெல்லாம் தொண்டர்களாகக் கூட்டிக் கிராமப்பொதுவேலைகளில் ஈடுபடச் செய்யவேண்டும்; கிராமப்பஞ்சாயத்த, பஞ்சாயத்துக் கோர்ட்டு, கூட்டுறவுச் சங்கம் முதலிய ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு உபாத்தியாயரின் உதவி வேண்டி யிருந்தால் எவ்வித உதவியும் செய்யப் பின்வாங்காது உதவ வேண்டும்; மன்டையிடி, வயிற்றுவலி, வயிற்றுனைச்சல், தேன்கடி முதலியவைகளுக்கு வைத்தியம் செய்யவும் வெட்டுக்காயம், மயக்கம் முதலியவைகளுக்கு முதல் உதவி செய்யவும் வேண்டும்; பள்ளிக்கூடம் வரக்கூடிய சிறுவர், சிறமிகள் அனைவரும் பள்ளிக்கூடம் வந்து படித்தற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் செய்தல் வேண்டும்; இவைகளில் ஈடுபடும் உபாத்தியாயருடைய முயற்சி கொஞ்சமும் வீண்போகாது; கிராமத்தார்களுடைய அன்பையும் ஆதரவையும் உண்டாக்கும்.

மனிதன் தனக்காக அல்லது தன்னாட்டிற்காக மட்டும் வாழ்பவனல்லன் என்பதைச் சாத்தியமான ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பிள்ளைகளுக்கும் மற்றோர்களுக்கும் உபாத்தியாயர் வற்புறுத்தவேண்டும்; பிள்ளைகளையும் மற்றோரையும் அருங்கலைகளில் ஈடுபடச்செய்து அவர்கள் இதயத்தைப் பண்படுத்தவேண்டும்; அவர்களுக்குச் சித்திரங்கள் செய்யுட்கள் முதலியவற்றின் அழகை அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டவேண்டும்; அடியார்களின் பாசரங்களைப் பாடி அவைகளின் கருத்துக்களை விளக்கிக் காட்டவேண்டும்; பணம் எந்தநிலைமையிலும் எந்தக் காலத்திலும் கமது கருவியாக இருக்கவேண்டுமென்பன்றி அதற்கு நாம் அடிமைகளாய் விடக்கூடாது என்றும் அவர்களுக்குப் போதிக்கவேண்டும்; அன்பு ஒன்றினாலேயே உலகநன்மை உண்டாகக்கூடுமென்பதையும், வம்பினால் உபத்திரவந்தான் வளரும் என்பதையும், உலக சம்பவங்களை எடுத்துக் காட்டிப் போதிக்கவேண்டும்; பணக்காரர் பணத்தின்மேல்பணம் சேர்த்துக்கொண்டிருக்க ஏழைகள் முன்னிலும் எளியவர்களாகிக்கொண்டிருக்கும் நிலைமையை மாற்றுவதற்குத் தம்மால் கூடிய முயற்சியினைத் தும் செய்தல் வேண்டும்; மனிதனுக்கு மனிதன் ஏற்றத்தாழ்வு எவ்வகையிலும் பொருத்தமில்லை என்பதையும் ஒவ்வொருவரும் பிறருடைய கஷ்ட நிலைமையைத் தங்களுக்குச் சாதமாக்கிக் கொள்ளாமல் அவரவர்களுடைய வேலைக்கும் ஊன் உடை முதலியவற்றிற்கும் தக்கவண்ணம் உதவவேண்டுமென்பதையும் சொல்லவேண்டும்.

நாட்டுப் பாட்டு

பெ. தூரன்

பாட்டு இல்லாத தேசமோ பாஷையோ இல்லை என்று பொதுவாகக் கூறிவிடலாம். பெரும்புலவர்களால் இயற்றப்பட்டு யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்படும் பாட்டுக்கள் ஒருவகை. அவற்றைச் சிறந்த இலக்கியமாகக் கருதி மங்கள் ஆராய்ச்சி செய்தும், புத்தக ரூபமாக வெளியிட்டும் போற்றுகிறார்கள்; அவற்றை ஆக்கியோர் களையும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

ஆனால் இப்பாட்டுக்களைத் தவிர மற்றொருவகைப் பாட்டுக் களும் உண்டு. வெகுதூரமாக அவைகள் நாட்டுப்புறங்களில் பாடப்பட்டு வருகின்றன. எளிய வெள்ளைச் சொற்களால் ஆன பாட்டுகள் சில உள்ளத்தைக் கவருவனவாய் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றைப் பாடியவர்கள் யாரென்றோ, பாடப்பட்ட காலம் ஏதென்றோ ஆராய்ந்து அறிவது அசாத்திய மென்றே கூறலாம்.

இப்படிப்பட்ட பாட்டுக்களை நாட்டுப் பாட்டுக்கள் என்னலாம். பிறநாடுகளில் இவற்றைத்திரட்டி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். தமிழகத் தில் நாட்டுப்பாட்டுக்கள் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டாலும் இதுவரை யாரும் அவற்றைத் திரட்டிப் புத்தகரூபமாக வெளியிட முயன்ற தாகத் தெரியவில்லை. அப்படி வெளியிடுவது பாஷையின் வளர்ச் சிக்கும் ஆக்கத்திற்கும் ஏதுவாகுமென்பது என் அபிப்பிராயம்.

இங்கு நான் கேட்ட இரண்டு பாட்டுக்களைக் கீழேதருகிறேன்.

1. ஆக்காட்டி

[தற்ப்பு :—இச்சிறுபறவை சாதாரணமாகப் பறைகளிலே வசிக்கும். ஆக்காட்டிகள் கூட்டங் கூட்டமாக நிலத்தில் அமர்ந்து இரை தேடும் இயல்புடையவை. அருகே றெருங்கினாலும் பயப்படா; அப்பொழுது அவை பாப்பதும் கத்துவதும் ஏதோ சம்பாஷிக்க விரும்புவதைப்போலத் தோன் தும். இப்பாட்டை வண்ணார் துணி வெளுக்கும்போதும், சிறுவர்கள் மாடு களை ஒட்டிச்செல்லும்போதும் பாடுகிறார்கள்.]

“ஆக்காட்டி ஆக்காட்டி எங்கே
முட்டை விட்டாய்?”

“கல்லைத்திறந்து கருங்காட்டுப் பாறையிலே
விட்டது நாலு முட்டை; பொரித்தது முன்று குஞ்சு;
முதற்குஞ்சுக் கிரைதேடி முன்றகாதம் போய் வந்தேன்;
நடுக்குஞ்சுக் கிரைதேடி நாலுகாதம் போய் வந்தேன்;
கடைக் குஞ்சுக் கிரைதேடிக் கனதூரம் போய் வந்தேன்;
வண்ணாரப் பாமிமகன் பார்த்திருந்து கண்ணி வைத்தான்.
கால் இரண்டும் கண்ணியிலே கையிரண்டும் மாறடிக்க
நானமுத கண்ணிரோ நாலுகாதம் போயினதே.”

2. மழைப் பாட்டு

[குறிப்பு :—வருஷந்தோறும் ஒன்றிரண்டு தடவைகள் இப்பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு சிலர் காட்டுப்புறங்களில் வருவதுண்டு. வழக்கமாக ஒரு முதியவனும் இரு பெண்களும் வருவார்கள். ‘மழை பெய்யும்’ என்று கவாயி உத்தரவானதால் வந்ததாக அவர்கள் கூறிக்கொள்ளுகிறார்கள். வியவசாயிகளான மக்கள் மழைபெய்யும் என்ற நம்பிக்கையால் உவகையோடு அவர்களுக்குத் தானியங்களைத் தாராளமாக வழங்குவர்.]

நல்ல மழை பேயுமாலம்மா, நாடுசெழிக்கப் பேயுமலோ
ஊசி போலே மின்னி மின்னி ஊர்செழிக்கப் பேயுமலோ
காசபோலே மின்னி மின்னிக் காடு செழிக்கப் பேயுமலோ
பனாத்தைப் போலே மின்னியின்னிப் பட்டணமெல்லாம் பேயுமலோ
ஊர்குலுங்கப் பேயுமாலம்மா, உருட்டு மழை பேயுமலோ
சீமை யெங்கும் பேயுமாலம்மா, செல்வ மழை பேயுமலோ.

மூலாம்பழம்

உலகிலேயே மிகவும் புராணமான ஜாதியினரான ஹிந்தும் புஷ்மன் என்போர் ஒருவகைக் காட்டு மூலாம்பழங்களைத்தின்றே ஜீவித்த வருகிறார்கள். அவர்களுடைய தாகசாந்திக்கு வேண்டிய ஜலமும் அதிலிருந்தே கிடைக்கிறதாம். அதனுடைய விதையை வறுத்தப் பொடித்தத் தண்ணீரில் கலந்தால் காப்பியின் கவை எற்படுகிறதாம்.

—க. மீ.

சிறுவர் பகுதி

ஒழிவுநேரப் பொழுதுபோக்கு

எஸ். ஜகந்நாதன்

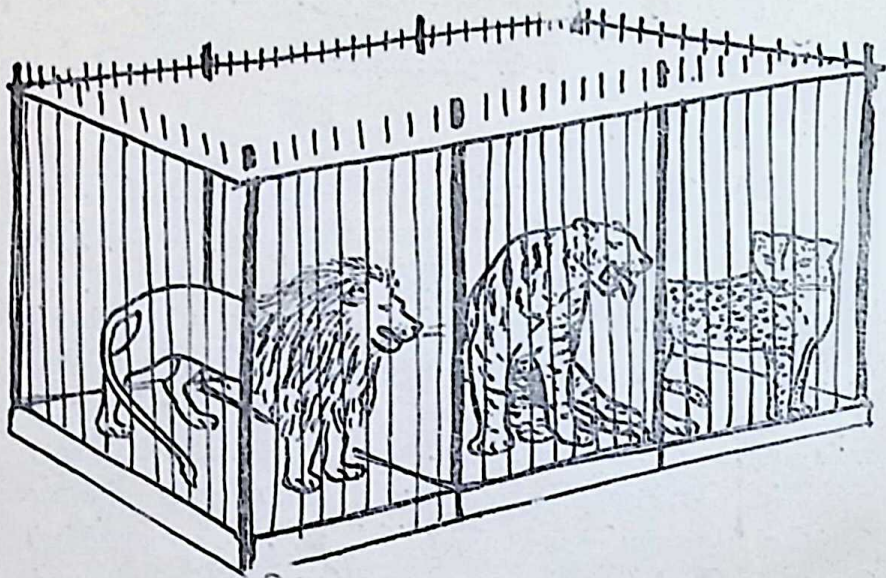
குழந்தைகளே !

நீங்கள் உங்களுடைய புஸ்தகத்தில் காட்டுமிருகங்கள், வீட்டு மிருகங்கள் இவைகளைப்பற்றிப் படித்து இருக்கிறீர்கள். அவைகளின் படங்களைப் பார்த்து இருக்கிறீர்கள். அம்மாதிரிப் படங்களையும் நீங்கள் கத்தரித்துச் சேர்க்கிறீர்கள். அவைகளை எப்படி சில வேடிக்கைச் சாமான்களாக நீங்கள் செய்யலாம் என்று நான் யோசித்தேன். எனது வகுப்புக்கு குழந்தைகள் செய்து கொண்டுவந்த சில சாமான்களை இங்கே காண்பித்து இருக்கிறேன். அவைகளைப் போலச் செய்ய என்ன சாமான்வேண்டும் எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றிச் சில குறிப்புகளை இங்கே எழுதுகிறேன்.

(1) மிருகக்காட்சி சாலைகள்

உங்களுக்கு ஈர்க்குச்சி அட்டை இவைகளைவைத்துக்கொண்டு பக்கிக்குண்டு செய்யத்தெரியும் அல்லவா? அதேபோல மிருகங்கள் இருக்கும்படியான ஒருபெரிய கூண்டுசெய்யவேண்டும். அதற்கு ஓர் அடிநீளம், 6 அங்குலம் அகலம் உள்ள இரண்டு துண்டு அட்டைகள் வேண்டும். ஈர்க்குச்சிகள் 9 அங்குலம் நீளம் இருக்கலாம். கூண்டின் உயரம் சுமார் 7 அங்குலம் இருக்கட்டும். இதைச் சிறு சிறு அறைகளாகத் தடுக்கக் கூண்டின்மேல் அட்டையில் 4-வது 8-வது அங்குலத்தில் சருகத்தியால் கீறிக்கொள்ளுங்கள்.

வேறு ஒரு மெல்லிய அட்டையை அதில் செருக்கிக் கொள்ளுங்கள். இப்பொழுது மூன்று அறைகள் காணப்படும். மிருகங்களின் படத்தை நிற்கவைப்பதற்குத் தக்கபடி அப்படங்களுக்குப் பின்னே சிறு

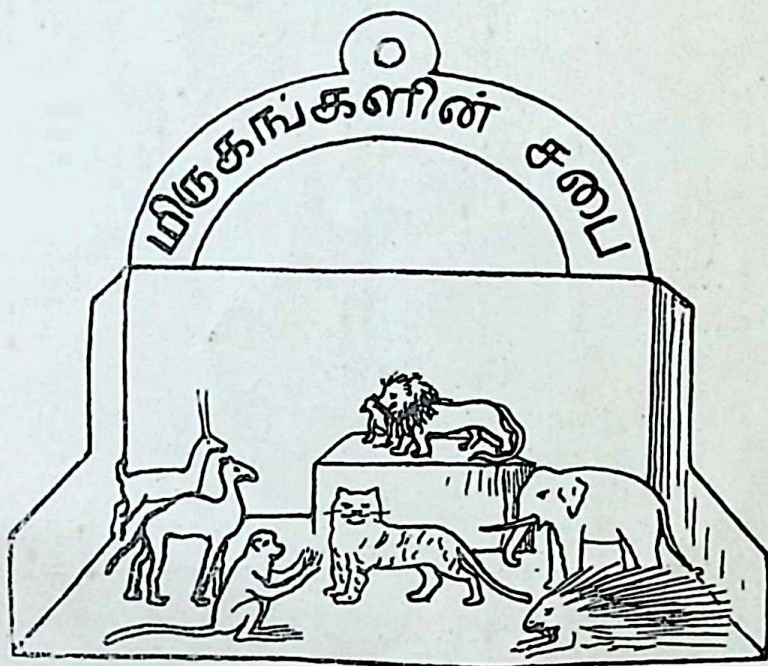

அட்டைத்துண்டுகளை ஒட்டவேண்டும். கூண்டிற்குள் மிருகங்கள் நிற்கிறதபோல் செய்யுங்கள். சமயத்திற்குத் தக்கபடி நீங்களும் யோசிக்கவேண்டும். வேறு சில அட்டைகளில் 'காட்டு மிருகங்கள்—ஜாக்கிரதை' என்று எழுதி அவைகளையும் குச்சிகளில் ஆணி அடித்துக் கூண்டின் இருபக்கத்திலும் தையுங்கள்.

(2) மிருகங்களின் சபை

வேண்டிய சாமான்கள் :—பெரிய சோப்புப் பெட்டி அல்லது பென்சில் வைக்கும் பெட்டி ; மூடி வேண்டிய தில்லை. இப்பெட்டியின் உயரம் 1 அங்குலம் இருந்தால் போதும். இது கிடைக்காவிட்டால் 10 அங்குல நீளம், 10 அங்குல அகலம், 1 அங்குலம் உயரம் உள்ள ஒரு பெட்டி செய்துகொள்.

மற்றும் அந்தப் பெட்டிக்குள் மேடைபோல் வைக்கக்கூடியபடி அட்டையினால் 3 அங்குல நீளம், 2 அங்குலம் அகலம், 1½ அங்குல உயரம் உள்ள ஒரு பெட்டி செய். அதைத் தலைகீழே வைத்துவிட்டு நகராதபடி செய். அடிப்பெட்டியில் கீறி மேடையைச் செருகிவிடு. மேடையின்மீது ஒரு சிங்கத்தை நிறுத்தி வை. பக்கத்தில் நரியை மந்திரியாக வை.

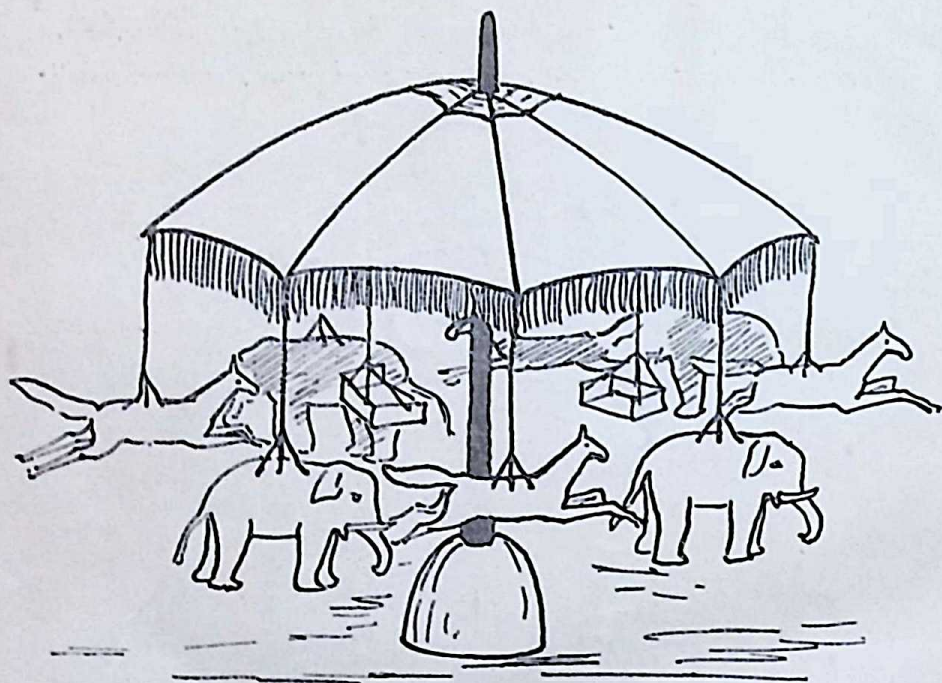

மேடையின் எதிரில் பெட்டிக்குள் மிருதியுள்ள மிருகங்களை நிற்கவை. படத்தைப்பார்; சிங்கத்தின் பின்னால் 'மிருகங்களின் சபை'—என்றதுபோல் ஒரு அட்டையில் எழுதி நன்றாக ஒட்டு.

(3) ரங்க ராட்டினம்

நீங்கள் தேர் திருவிழாக்களில் இம்மாதிரி ஒரு ரங்க ராட்டினம் பார்த்து இருக்கிறீர்கள். அதில் ஏறி உட்கார்ந்து சுற்றியிருக்கிறீர்கள். நீங்களே அதைப்

போல் ஒன்றுசெய்யலாம். எனது வகுப்பில் சாமிநாதன் என்ற பையன் செய்த மாதிரி நிரம்ப அழகாய் இருந்தது. பழைய குடை ஒன்றை அவன் எடுத்துக் கொண்டான். குடையைத்திறந்த பிரகாரம் வைத்துக்

குடைத்துனரியின் மேல் பலவர்ணக் காகிதங்கள் ஒட்டினான். பலமிருகங்களை அட்டையில் கத்தரித்துவைத்துக்கொண்டான். குடையின் கம்பிகளைமாத்திரம் வேண்டிய நீளம் வைத்துக்கொண்டு மீதியை வெட்டிவிட்டான். பிறகு தான் கத்தரித்த மிருகங்களைக் கம்பிகளின் நுனியில் ஒவ்வொன்றாக ஒரு நூல் கொண்டு தொங்கவிட்டான்.

குடையின் காம்பின் அடியைக் கூராகச்செய்து ஒரு களிமண் உருண்டையில் செருகிவிட்டான். களிமண் காய்ந்தபிறகு அதைச்சுற்றி வர்ணக்காகிதம் ஒட்டிவிட்டான். இந்த ரங்க ராட்டினத்தைப் பார்த்து

எல்லாரும் சாமிநாதன் புத்திசாலித் தனத்தைக் கொண்டாடினார்கள்.

குடை அகப்படாவிட்டால் என்ன செய்கிறது? கடையில் சர்க்கரை மடித்துக்கொடுக்கக் கடைக்காரன் பொட்டலம் சுற்றுகிறான். கையில் காகிதத்தை வைத்து ஒருநுனி கூராகவும் மற்றொருபுறம் அகல வாயுடன் வரும்படியும் சுற்றுகிறான். அதுபோலவே நீங்களும் மெல்லிய அட்டையில் சுற்றிக்கொண்டு, அட்டை பிரியாதபடி தைத்துக்கொள்ளுங்கள். பிறகு படத்தில் காட்டியபடிக்கும் சொல்லியபடிக்கும் செய்து விடுங்கள்.

இவைகளிலிருந்து மேன்மேலும் செய்யக்கூடிய சில வேடிக்கைச் சாமான்கள்.

(4) பக்ஷிகளின் பள்ளிக்கூடம், சபை அல்லது மகாநாடு

அட்டைத்துண்டுகளில் மரங்களைப்போல் கத்த ரித்துக்கொள். இலைகளைக்காட்டும் பொருட்டுப் பச்சை வர்ணம் பூசு. பக்ஷிகளின் படங்களைக் கத்தரித்துக் கொள். மரங்கள் சில பெரியவையாயும், சில சிறிய வையாயும் இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு மரத்திலும் ஒரு பக்ஷியை ஒட்டிவிடு. ஒருபெரிய அட்டையில் மரங்கள் நிற்பதுபோல வைத்துவிடு. இது பக்ஷிகளின் சபை ஆகிவிடும்.

(5) காடு

மேலே சொன்னபடி நிரம்ப மரங்களைக் கத்தரித்துக்கொள். அவைகளை ஒரு பெரிய அட்டையில் நிற்கும்படி வை. மரங்களின் உச்சியில் பக்ஷிகளை ஒட்டு. மரங்களின் அடியில் காட்டு மிருகங்களை நிற்க வை. சில மிருகங்களை ஒரு குகையினுள் வை. நடுநடுவே ஒரு காட்டாறுபோலக் காட்ட நீலத்தாள்

ஒட்டு; அல்லது நிலநிறத்தைப் பூசு. எங்கேயாவது ஓர் இடத்தில் மலையைக்காட்டும்படி ஓர் அட்டைத் துண்டை மலைபோல் செய்து வை. அந்த அட்டையில் ஒரு துவாரம் செய்து அங்கே ஒரு காட்டு மிருகத்தை வை.

இம்மாநில உனது யோசனைக்கு எட்டியபடி வேண்டிய வேடிக்கைச் சாமான்களைச் செய்துகொள்.

அது என்ன?

1. சூரியன் காணாத கங்கை;
சுண்ணம் தோற்கும் வெள்ளை;
மண்ணிற பண்ணாத பாண்டம்.

—அது என்ன? (தேங்காய்)

2. வட்ட வட்டப் பாய்;
வாழ்வு தரும் பாய்;
துஷ்டர் திருடும்பாய்;
தூய வெள்ளிப் பாய்.

—அது என்ன? (ரூபாய்)

[கே. வி. லக்ஷ்மி]

வ ர த ஸ்வி ணை

வி. விசாலாசுனி அம்மாள்

தை முதல் பிறந்தது முதல் ஆனி முப்பத்தொரு தேதிகள் வரையில் கலியாண மாதங்கள் என்று நம்மவருள் ஒரு வழக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஏது காரணம் பற்றியோ நடுவில் மாசி மாதத்தில் கலியாணங்கள் செய்யக் கூடாது என்றும் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். ஆவணி மாதத்தில் இரண்டாம் தாரமாகக் கலியாணம் செய்து கொள்ளுகிறவர்கள் மணந்து கொள்ளலாம் என்ற ஏற்பாடும் இருந்து வருகிறது. ஆசாரச் சீர்திருத்தங்கள் மும்முறமாக நடைபெற்று வரும் இந்த நாட்களில் கூட அநேகமாக எல்லாரும் இந்த முறைகளை அனுசரித்தே வருகிறார்கள். சிலர் இதனால் பாதகமில்லை என்று முதன் முதலாக நடக்கும் கலியாணத்தை ஆவணி மாதத்தில் செய்கிறார்கள். தவிர, கலியாண மாதங்கள் இல்லாத இதர மாதங்களில் மணம் செய்து கொள்ளுகிறவர்கள் மிகவும் சிலரே; அபூர்வம் என்றும் கூறலாம்.

ஆசாரச் சீர்திருத்தங்களின் பலனாகவோ, அல்லது நவநாகரிக முன்னேற்றத்தின் பயனாகவோ, குறித்த மாதங்களிலேயே கலியாணங்கள் செய்வது என்ற ஏற்பாடு மாறலாம். மாறாமல் இருந்ததினாலும் ஓர் அசௌகரியமும் யாருக்கும் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். இன்றும் சிலர், இவ்விதம் வரையறுத்து நாட்களைத் திட்டம் செய்திருப்பது பல விதங்களில் சௌகரியமாகவே இருக்கிறது என்று அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். பழங்கள், பூக்கள், காய்வகைகள் எல்லாம் கலியாண மாதங்களில் ஏராளமாக அகப்படுகின்றன; மழை பெய்வதினால் உண்டாகும் அசௌகரியமும் ஏற்படாது. இவ்விதங்களில் அநேக அனுகூலங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறார்கள். இதெல்லாம் உண்மையான விஷயம்தான்; இந்த வழக்

கங்கள் மாறவேண்டும் என்ற அவசியமும் இல்லை. ஆனால் வரதக்ஷிணை வாங்குவது என்று ஏற்பட்டுள் வழக்கம் முதலில் மாறவேண்டும்.

தற்சமயத்தில் வரதக்ஷிணை வாங்காதவர்களின் தொகை மிகவும் குறைவானதாகவே இருக்கிறது. மேல்காடுகளுக்குச் சென்று, பெரிய பரிசைக்கள் கொடுத்து, பெரிய பதவிகளில் வேலையுடன் திரும்பும் வாலிபர்களில் இருந்து, சாப்பாட்டுக்குக்கூட வகை இல்லாமல், காபி கிளப், ஹோடல் இவைகளில் ஏதாவது வேலை கிடைக்குமா என்று திண்டாடும் வாலிபர்கள் வரையில் தங்கள் தங்கள் அந்தஸ்துக்கு ஏற்றபடி. வரதக்ஷிணை கொடுக்க வேண்டும் என்றே கேட்கிறார்கள். ஆயிரம், ஐயாயிரம், பதினாயிரம் என்று வரதக்ஷிணை, கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. தங்கள் பெண்களுக்கு இவ்விதம் தக்ஷிணை கொடுத்து, இது என்ன வழக்கம் என்று அந்தச் சமயத்தில் எண்ணின பெற்றோர்களும் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு மணக்கும் பருவம் வந்ததும் வரதக்ஷிணை வாங்க மும்முறமாக இறங்கிவிடுகிறார்கள்.

இந்த வழக்கம் நம்மைவிட்டு அகலவேண்டுமானால், மாதர்கள் முயற்சி செய்ய வேண்டும். 'நான் பெற்று, இதுவரை வளர்த்த என் அருமைப் பிள்ளையை கிடைக்கிற கிற்பதா?' என்று ஒவ்வொரு தாயாரும் எண்ணினால் இந்த வழக்கம் நம்மவருள் சூரியனைக் கண்ட பரிபோல் மறைந்து விடும். மேலும், பூசணிக்காய் தானம் வாங்குவதற்குச்சரியான தொகையையும் கூடக் கொடுப்பது போல், பெண்ணை மணந்து கொள்ளுவதற்கு லஞ்சமும் கூடக் கொடுப்பதா என்று தாய்மார்கள் நினைக்கவேண்டும். அதுவரையில் அருமையாகக் காப்பாற்றி வளர்த்த குழந்தையை, 'இவன் இவளைச் சரிவரப் பாதுகாத்து, இவளுடன் செவ்வனே இல்லற வாழ்க்கையை நடத்துவான்' என்ற நம்பிக்கையின் பேரிலேயே கலியாணம் செய்து கொடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்கிறோம். 'இந்தப் பெண் நம் பிள்ளையுடன் ஒத்து வாழ்த்து, அவனுக்கு ஏற்ற வாழ்க்கைத் துணையாக இருப்பாள்' என்ற நம்பிக்கையின் மேல்தான் பிள்ளை விட்டுக்காரர்களும் கலியாண ஏற்பாடுகள் செய்கிறார்கள். இவ்விதம் ஒருவரை பாஸ்பரம் கௌரவம் செய்து கொண்டதை, வரதக்ஷிணை என்ற பேச்சு, கேவலம் வியாபார நிலைமக்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறது. வரதக்ஷிணையை ரூபாய்களாக வாங்கிக் கொள்ளாதவர்கள், தங்களுக்கு இந்த இந்தச் சீர்கள் வேண்டும் என்று நிர்ணயிக்கிறார்கள். 'அவர்கள் குழந்தைக்கு வேண்டிய பொருளைத் தங்கள் ஆசைக்கும் சந்திக்கும் தகுந்தபடி அவர்கள் கொடுக்கட்டும், நாம் இதில் தலை

யிடுதல் அழகில்லை என்று மாதர்கள் சும்மா இருந்துவிட வேண்டும்; தங்கள் கணவன்மார்களுக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் வரதக்ஷிணே என்று பெண்ணைப் பெற்றவர்களிடமிருந்து பணம் வாங்குவது, நியாயமான காரியமுமில்லை, மானமான செய்கையுமில்லை என்று போதிக்க வேண்டும். இவ்விதம் நம் தேசத்து ஸ்திரீகள் ஒரே மனதாய் முயற்சி செய்தால் இந்த வழக்கம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விடும் என்பதற்கு யாதொரு ஐயமும் இல்லை. இந்தச் சீர்திருத்தம் தாய்மார்களான ஸ்திரீகளே செய்ய வேண்டும்.

கருணைக்கிழங்குப் பொடி

கருணைக் கிழங்கைச் சாதாரணமாகப் புளி, மோர், எலுமிச்சம் பழரசம் இவைகள் விட்டு மசியல் செய்வார்கள்; வருவல் செய்வார்கள். குழம்பில் தானைப் போடுவார்கள். இதைப்பொடி செய்து உபயோகிப்பது என்பது ஒரு சிநேகிதி சொல்லியே. எனக்குத் தெரியும். இதற்குக் கருணைக் கிழங்கை முதலில் தோலை நன்றாகச் சீவிப் பொடிப் பொடியாக நறுக்கிக் கொள்ள வேண்டுமாம். பிறகு புளித்த மோரில் உப்புப் போட்டு, நறுக்கின கருணைக் கிழங்கை நன்றாக அலம்பி, வடியவைத்து, அதில் ஊறப் போட வேண்டும். பிறகு இதை ஈரம் போக நன்றாக உலர்த்திவிட வேண்டும். இந்த உலர்த்தின துண்டுகளை ஒரு ஜாடியிலோ, அல்லது ஈயம் பூசின பாத்திரத்திலோ போட்டுக் காற்றுப் போகாமல் நன்றாக மூடிவைக்க வேண்டும். இத்துண்டுகளை வேண்டும் போது எடுத்துப் பொடிதயார் செய்து கொள்ளலாம். கொஞ்சம் நெய்விட்டுப் பெருங்காயம் உளுத்தம் பருப்பு மிளகாய் வற்றல் இவைகளை வருத்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு, கருணைக்கிழங்கு துண்டுகளில் வேண்டிய அளவை எடுத்து, நெய்விட்டுச் செவ்வனே எருத்துக் கொள்ள வேண்டும். போதாததற்கு திட்டமாக உப்பு வைத்து, மிளகாய் வற்றல் முதலிய வருத்த சாமான்களை நன்றாகப் பொடித்து, ஒன்று கக் கலந்து எடுத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சாப்பாட்டில் கலந்து சாப்பிட்டால் இது வாய்க்கு ருசியாகவும், ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கும். சீக்கிரத்தில் கெட்டும்போகாது.

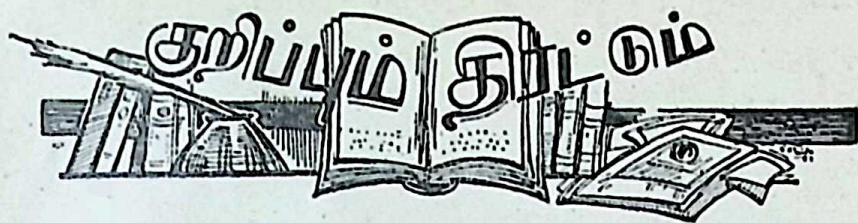
குழந்தையின் அழகை

கே. வி. லக்ஷ்மி

குழந்தை பசிக்காக அழுகின்றதா அல்லது வேறுகாரணத் துக்காக அழுகின்றதா என்பது அதுபவமில்லாத தாய்மார்களுக்கு விளங்குவதில்லை. குழந்தை கத்த ஆரம்பித்தால் உடனே அதைத் தூக்கி மடியில்வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சுவதோ, அல்லது பாலைக் கொடுப்பதோ, அல்லது தொட்டிலில் இட்டுச் சதாகாலமும் ஆட் டிக்கொண்டிருப்பதோ அதுபவமற்ற தாய்மார்களின் வழக்கமென்று தெரிகிறது.

குழந்தை அழுதால் அதன் அழகையின் காரணம் யாது என்று ஆராய்ந்து தக்கபரிகாரம் செய்துவிட்டால் அழகை மீன்றாவிடும். ஆகாரம் கொடுத்ததும் அழகால் அஜீரணத்தால் சிறிது இம்சை உண்டாயிருக்கலாம். குழந்தை படுத்திருக்கு மிடத்தில் ஈ, ஏறம்பு அல்லது வேறு அசௌகரியங்களிருக்க லாம். காற்றோட்டமும் போதிய வெளிச்சமும் இல்லாததால் சாதாரணமாய்க் குழந்தைகள் அழுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். சிலகுழந்தைகள் அறியாமல் தங்கள் தலைமயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு கை எடுக்கத்தெரியாமல் அழுவதும் உண்டு. பசிவேளை சமயத் தில் அழுதால் குழந்தைக்கு நல்ல ஆகாரம் கொடுத்து விட வேண்டும்.

அழும்பொழுதெல்லாம் குழந்தையை எடுத்துக் கொஞ்சுவதும் தொட்டிலிலிட்டு ஆட்டுவதும் கெட்டபழக்கமாகும். அதனால் சிறுவயதிலிருந்தே குழந்தை அழுகையையும் அதன் மூலம் காரிய சித்தி அடையலாமென்ற குணத்தையும் அடைகிறது.

உண்மைக் கதைப்பரிசு

மனிதர்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் - உண்மை நிகழ்ச்சிகள் - கதைவடிவிலே அமைக்கப்பெற்று 'உண்மைக் கதைகள்' (True stories) என்ற பெயரால் மேனாடுகளில் வழங்கிவருகின்றன. அந்தகதைகளால் உலகாடுபவமான பலவிஷயங்கள் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. அத்தகைய உண்மைக் கதைகளை நாமும் நம் 'கலைமகளில்' வெளியிட உத்தேசித்துள்ளோம்.

உண்மைக் கதைகளை எழுத விரும்பும் நேயர்கள் உண்மை நிகழ்ச்சிகளைக் கதைவடிவில் 'கலைமக'ளில் ஆறுபக்கங்களுக்கு மிகைப் படாமல் அடங்குமாறு எழுதியனுப்ப வேண்டிக்கொள்ளப் படுகிறார்கள்.

அங்கீகரிக்கப்படும் கதைகளில் ஒவ்வொன்றும் 'கலைமக'ளின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வெளியிடப்பெறும். அங்ஙனம் வெளியிடும் கதைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் யுத்தானுசாரமான சம்மானம் அளிக்கப்படும்.

ப—ர்.

மோரும் அதன்பயனும்

பிரபல ஐரோப்பிய டாக்டரான பேராசிரியர் காம்ப்ஸ் என்பவர் நமது பானப்பொருள்களில் ஒன்றாகிய மோரின் சிறந்த குணங்களைப்பற்றிப் பின் வருமாறு எழுதுகிறார்:—

மனிதனின் நீண்டவாழ்வுக்குக்காரணமான உணவுப்பொருள் எது வென்பதை ஆராய்வதற்காக, ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் மிகச் சிறந்த வைத்தியர்களைக்கொண்ட ஓர் விசாரணைச் சபை நியமிக்கப்பட்டது. இதற் சேர்ந்த வைத்தியர்கள் யாவரும் பலநாட்களாக ஆராய்ச்சி செய்ததன் பயனாக, பசுப்பாலிலிருந்து எடுக்கப்படும் மோரே, மற்றெல்லாவற்றிலும் பார்க்க மக்களின் நீண்ட வாழ்க்கைக்கு அதிகம் துணைபுரிகின்றது என்னும் முடிவுக்கு வந்தனர்.

இந்தத்தோமானம், ஐரோப்பியருக்கு அல்லது அமெரிக்கருக்கு ஓர் ஊதனமாகத் தோன்றலாம். தாம் புதிய ஓர் உணவுப் பொருளைக் கண்டு பிடித்ததாக அவர்கள் உவகையுறலாம். ஆனால் பாதகாட்டுமக்களுக்கு மோரின் மெலான குணங்கள் பழங்காலந்தொட்டு நன்கு தெரிந்தனவாகும். மோரின் உடற் குறுதியுக்கும் குணங்களை எடுத்துச்சொல்லாத எந்தக்கொந்த மும் இந்தியாவில் இல்லை.

மனித தேகத்திற்குட் குடற்பைகள் இருக்கின்றன. பெரும்குடல், சிறகுடல் எனப்படும் குடல்களில் ஒருவிதக் கிருமிகள் வளருகின்றன வென்பதும், இவை சமயம்வாய்த்தபோது பலகோடிக்கணக்காகப் பெருகி—அவற்றின் வளர்ச்சியைத் தடுக்காவிட்டால்—மனிதனின் மாணத் திற்கு ஏதுவாகவும் இருக்கின்றன என்பதும் வைத்திய நியுணர்களின் முடிபு.

குறித்த கிருமிகளைச் சங்கரிக்க வல்லது “லாக்ரீக் பூசிட்” என்னும் புனித திராவகமே. இது புனித்த பாலில், அல்லது மோரில் உண்டு. எனவே மனித சமூகத்தின் பெரும் பகையாயுள்ள அக் கிருமிகளை அழிப்பதற்கு மோர் இன்றியமையாதது என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

ஐரோப்பாச் சுண்டத்திலுள்ள பஸ்கேரியா முதலாகிய கிராமப் புறங்கள் நிறைந்துள்ள தேயங்களில் வதியும் மக்கள், ஏனைய ஐரோப்பிய ரிலும் பார்க்க நீண்ட நாட்கள் வாழுகின்றனர். 100 வயது நிறைந்த அரோக ஆடவரும் பெண்களும் பஸ்கேரியா முதலாகிய தேசங்களில் இருக் கின்றனர். இதற்குக் காரணம் அத்தேய மக்கள் புனித்த மோரை உபயோகிப் பதே என்று விளங்குகின்றது. அங்கே தேயிலை, காப்பி, கொக்கோ முதலியன உபயோகிப்போர் தொகை மிகவும் குறைவு.

பாதகாட்டிலுள்ள பாஞ்சாலத்து மக்கள் அதிகமாக மோரையே உபயோகிக்கின்றனர். அவர்கள் ஏனைய பாதமக்களிலும் பார்க்க அரோக திடகாத்திராய் வாழ்வதற்கு அவர்கள் உபயோகிக்கும் மோரே காரணமாகும்.

பூர்வத்தில் பாதகாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்தாரும் பசுக்களை ஆதரித்த, அவற்றின் பாலையும் மோரையும் தினந்தோறும் பருகிவந்தனர். ஆனால் அக்காலம் மலையேறிவிட்டது. ஐரோப்பியரின் போலி நாகரிகம் அங்குக் காலவைக்கவே, பால் தயிர் மோர் என்பனவற்றை மக்கள் மறந்து, தேயிர், காப்பி, கொக்கோ, லெமெனெட், பீர் முதலாகிய ஒன்றற்கும் உதவாப் பாணக்களைப் பருகிவருகின்றனர். முற்காலத்திற் பாதகாட்டு மக்கள் அரோக திடகாத்திராய், வீராய் வாழ்ந்தனர். இப்போதன்னவர்கள் நெஞ்சில் உரமு மின்றி, அடிமைகளைப் கோழிகளாய் வாய்த்த வருகின்றனர். —இ. சா.

ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் சரித்திரம் :—இரண்டாம் பாகம் வெளிவந்துவிட்டதென மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். முதற்பாகம் எத்துணைச் சிறப்புடையதாக இருக்கின்றதோ அத்துணைச்சிறப்புடன் இரண்டாம் பாகமும் விளங்குகின்றது.

இரண்டாம் பாகத்திற்கே தனித்தனிய ஓர் சிறப்பியல்பினை இங்கே எடுத்துக் கூறுதல் தக்கதாகும். சரித்திரத்தலைவரான ஸ்ரீ பிள்ளையவர்களிடம் இச்சரித்திரத்தின் ஆசிரியரான மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையவர்கள் சிவ்யராகச் சென்றமர்ந்தபின் நிகழ்ந்துள்ள சம்பவங்கள் யாவும் இப்பகுதியில் விரிவாய்க் கூறப்படுகின்றன. ஆகவே இதில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அனைத்தும் ஐயரவர்கள் நேரில் அறிந்தவைகளேயாம். அன்றியும் ஐயரவர்களது சுயசரிதமும் இடையிடையே பயின்று வருதலால், இப்பகுதி நம் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரிதும் மகிழ்வூட்டு மென்பதில் ஐயமில்லை.

ஸ்ரீ பிள்ளையவர்களுடைய தகுதியும் பெருமையும் இப்பகுதியில் நன்கு விளங்குகின்றன. நூலில் இறுதியில் “இயல்பும் புலமைத்திறனும்” என்னும் மகுடமுள்ள ஓர் அத்தியாயம் காணப்படுகின்றது. இதில் பிள்ளையவர்களது தோற்றம், பழக்கவழக்கங்கள், பக்தி, மாணக்கர்பால் அன்பு, பாடஞ் சொல்லு முறை, கல்விப்பெருமை, கவித்திறன், தமிழன்பு முதலியவை மிகத்தெளிவாக உணர்த்தப்படுகின்றன. பிள்ளையவர்களால் தமிழ் நாட்டிற்கு உண்டான பயனைக்குறித்து ஆசிரியர்கூறும் பகுதி வருமாறு :—

‘இப்புலவர்பிரானால் தமிழ்மக்கள் பெற்றபயன் மிகப் பெரிதாகும். புதிய புதிய நூல்களை இயற்றித் தமிழ் நயங்களை அமைத்துக் காட்டிய இவருடைய செய்யுளால் பலவகைச்சுவைகளை அறியும் பயனைத் தமிழ்மக்கள் பெறுகின்றனர். புது நூல்களை இயற்றியதோடு நிலைமம் தாம் வருந்தித் தேடிய பழைய நூல்களை விளக்கிவைத்த இவருடைய செயல் தமிழ் நாட்டாரால் என்றைக்கும் நினைக்கத்தக்கதாகும். தமிழ்ப் பாடஞ் சொல்லி மாணக்கர் கூட்டத்தை வளர்த்து அவர்கள் மூலமாகத் தமிழறிவைத் தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படச் செய்த வள்ளல் இவர். எங்கெங்கே தமிழ்நூல்களை முறையாகப் படித்தறியும் உணர்வும் பழையபுராணங்கள் பிரபந்தங்கள் முதலியவற்றைப் பயின்று இன்புறும் இயல்பும் திகழ்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் இவருடைய தொடர்பேனும் இவர்பாற் பாடங்கேட்டவர்களுடைய தொடர்பேனும் பெரும்பாலும் இருக்கும். இன்றளவும் ஓரளவில் புலவர்களுடைய நூல்களுக்கு உள்ள மதிப்புக்கு மூலகாரணர் இவரென்றே சொல்லலாம். தமிழ்த்தெய்வத்தின் திருத்தொண்டர்களாகத் தமிழகத்தைத் தமிழன்பில் ஈடுபடுத்திய பெரியார்களுடைய வரிசை

யில் இவரும் ஒருவர். தமிழ்நாற் கோவைகளில் இவருடைய நூல்களும் முத்துக்களைப்போல விளங்குகின்றன. இனியும் அவை தமிழ்மக்கள் உள்ளத்தில் இன்பத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டே என்றும் குன்று இளமையோடு விளங்கும். அவற்றை ஊன்றிப் படிப்பவர்கள் பின்னையவர்களின் புலமை உருவத்தை உணர்ந்து மகிழலாம். தமிழ் உள்ளனவும் இவருடைய பெரும் புகழ் நின்று நிலவுமென்பது நிண்ணம்.

இத்தகைய தமிழ்ப்பெரியாரைக் குறித்தும் அவர்கள் காலத்து விளங்கிய கல்வியாளர்கள் பிப்புக்கள் முதலியோர்களைப்பற்றியும் அக்காலத்துத் தமிழ்க் கல்வியின் நிலைமை முதலியனவற்றைப் பற்றியும் நாம் அறிந்து கொள்ளுதற்கு எல்லாவகையானும் சிறந்தன்ன ஓர் நூற்கருவியை இயற்றியவரித்த மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையார்களுக்குத் தமிழுலகம் பெரிதும் கடப்பாட்டிருக்கின்றது. எஸ். வை.

முந் நலோத்தங்க கோழன்: [கும்பகோணம் வானாதுறை ஹைஸ்கூல் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீ டி. வி. சதாசிவபண்டாரத்தார் அவர்கள் எழுதியது வில்லு. 1 0 0].

இது 'திரிபுவனசக்கரவர்த்திகள்' என்ற பட்டம் புனைந்தவனும் கவிக்கத் துப்பாணி கொண்டவனுமான முதற் குலோத்துங்கசோழனது வரலாற்றைக் கூறுவது. இக்காலத்தே கிடைத்தன்ன பல சிலாசாசனங்களையும், சில தமிழ் நூல்களையும், வேறுபிற சரித்திர ஆதாரங்களையும் கொண்டு செவ்வனே சிறந்ததமிழ்க்கடையில் எழுதப்பெற்றுள்ள இப்புத்தகம் பொதுவாகத் தமிழ் மக்களாலும் சிறப்பாகப் பள்ளிக்கூடங்களாலும் ஆதரிக்கத் தக்கதொன்றும். 'இத்தகைய ஆராய்ச்சி நூல்களில் சில இடங்களில் கருத்து வேறுபாடு நிகழ்தலும், இனி கிடைக்கும் கருவினால் சில செய்திகள் மாறுபடுதலும் இயல்பு' என்று ஆசிரியர் முகவுரையில் குறித்திருப்பதற் கேற்ப, அவர் கடுநிலையிலிருந்தகொண்டே குலோத்துங்கன் வரலாற்றை எழுதிச்செல்கிறார் என்பது இதனை ஒரு முறை படிப்போர்க்குப் புலனாகும். —ச. து. உ.

வேதாந்திரிகை: [ஸ்ரீமான் எம். ஆர். ஜம்புகாதன் எழுதியது. கிடைக் குமிடம்: ஜம்புகாதன் புத்தகசாலை 14, பள்ளியப்பன்தெரு, சென்னை. வில்லு அனா 8. காலேஜ், ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர்களுக்கு இது வேண்டியிருந்தால் மேற்படியார்கள் அவரவர்கள் வேலைபார்த்து வரும் பள்ளிகளின் தலைவர்கள் வாயிலாக, தபால் செலவுகளுக்காக 0 5 3 தலை (லேபின்) களை 'இராமனம், காசிடம், திருப்பனந்தான்' என்ற விலாசத்துக்கு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.]

கு. யஜுர், சாம, அதர்வவேத உண்மைகளை அறியவிரும்புவோருக்கு இத்தால் ஒருகருவியாக உள்ளது. மாக்கம்மல்லர், வில்சன், கிராஸ்மன், ஒல்டன்பர்க், ஸ்டீவன்ஸ் முதலிய ஐரோப்பிய மேதாவிகள் மும்பேதங்களின் மீது பற்றாடையவர்களாய் அவற்றை ஆக்கிலம், ஜர்மனி, பிரெஞ்சு முதலிய பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்தப் பலரும் படித்தனராச் செய்துள்ளார்கள். அங்ஙனமிருக்க அம்பேதகனைத் தமிழர் எளிதில் அறிந்தகொள்ளும் வகையில் இதகாரும் வரும் தமிழில் மொழிபெயர்க்க முன்வந்ததில்லை. ஆகையால் இப்புத்தகம் ஒருவகையில் தமிழர்களுக்குப் புதிய விருந்தாகுமென்று கூறலாம். இத்தலுள் வேதத்தின் பழமை, வேதகாலத்து வாழ்க்கை, ஒவ்வொரு வேதத்தின் ஸாரம் முதலியவை பெரிய எழுத்தக் களில் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் கூறப்பெற்றுள்ளன.